Библиотека
Светосавац

Света Гора Атонска 2012

Библиотека СВЕТОСАВАЦ
АПОЛОГИЈА ЗИЛОТА МАТЕЈЕВЦА

Друго допуњено и исправљено издање

Издавач:
РОМАНОВ,

Бања Лука

Аутор:
схимонах Серафим Игњатић

Лектор:
Далија Матић

Коректура:
Стефан Жегарац

Штампа:
Графостил

Крагујевац

Тираж:
1000

Као прво помени Господе, Цркву Твоју Свету, Саборну и Апостолску, коју си снабдео Својом часном крвљу и утврди, укрепи и рашири, умножи, умири и заувек је сачувај непобеђену адовим вратима; раздор Цркве утишај, потресања незнабожачка заустави, и нападе јереси брзо разори и искорени, и у прах их претвори силом Твојег Светог Духа.

(Из помјаника - молитва за Цркву)

Књига се посвећује осамдесетпетогодишњици великог чуда појаве Часног Крста на дан воздвижења Часног Крста по старом календару 1925. године.

Свети Матеј мироточиви - архиепископ
Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Свештени Синод Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке

Ако дакле постоје монаси у наше време, нека то покажу на делу, јер дело је монашко да се не подноси ни најмања новотарија у Јеванђељу, да не буду осуђени на погубљење душе браће лаика ако (монаси) постану пример јереси и заједничарења с јеретицима ...

(Свети Теодор игуман студитски)

Стојте чврсто и држите Предања ...
(2 Сол. 2, 15)

Предговор другом издању

Слава Светој Источној Цркви, јединој Светој и Истинитој!
Сва њена Предања, сви свети обичаји, благоухају духовним помазањем.
Нека се постиде сви они који јој се супротстављају сопственим телесним умовањем, сви који се одвајају од јединства са њом.

Св. Игњатије Брјанчанинов, †1867. год.
„Творенія", том 4, стр. 518

Већ дуже времена трајала је израда једног обимног зборника текстова, који би истинољубивим Србима имао да покаже сву дубину и наказност богоодступништва, у коју су упале све званичне помесне „Православне Цркве" у несретном веку који је за нама. Узимајући у обзир да је у Србији већ одавно угашен сваки глас противљења јеретичким делима унутар одступничке „СПЦ", и да услед те пасивности Срби тону у све дубљи мрак јереси, користи се сада прилика да се овом књигом, колико то могућности дозвољавају, Срби упозоре каква им опасност прети по спасење остајући у општењу са „епископима" заблуделе „СПЦ".

Темељ ове књиге јесте предање Светих Отаца Православне Цркве по коме **јеретици и иноверни немају спасење**, **нити спасење имају сви они који на било који начин толеришу јеретичка учења или имају општење са њима**. Главни атак демонских сила на Православну Цркву у двадесетом веку јесте управо гажење овог јасног светоотачког става. То је и разлог зашто се овом књигом устаје у одбрану Светог Предања.

Пошто се израда већ поменутог Зборника о Цркви и Предању непредвиђено одужила[1], сматрали смо да је најбоље издати најпре један увод у читаву проблематику, јер по попуштењу Божијем, чиновник „Светског Савета Цркава" Атанасије Јевтић написа књигу против грчких истинитих

1 Зборник Православно учење о Цркви и Предању изашао је недавно из штампе и продаје се у књижарама. Књига се такође може наћи на нашем веб сајту који садржи и мноштво других информација, књига, докумената, видео и аудио записа везаних за Цркву Истинитих Православних Хришћана и екуменистичке псевдо цркве, као и адресе епископа, свештенства, манастира и парохија Истините Православне Цркве (даље у тексту скраћено ИПЦ) како у Грчкој, тако и у целом свету. Адреса нашег веб сајта је: http://svetosavskasrbija.narod.ru/

православних хришћана, тако да смо Богу хвала повод добили и узесмо ’артију у руке.

Књига је састављена из неколико тематских целина. У првом делу налази се одговор на „аргументе” и „чињенице” Атанасија Јевтића (и сличним њему демагозима) којима је он покушао да објасни да данас у Православном свету не постоји проблем јереси, а да су расколници сви они који се данас дижу у одбрану Православља. Одговарајући г. Јевтићу ми смо се трудили да тим одговором обухватимо канонску опсервацију данашњег статуса „епископа СПЦ” као и статус свих других „епископа” тзв. „World Orthodoxy” (светског = световног православља). То напомињемо, с обзиром да је историјско-политички контекст отпадништва „СПЦ” јасно приказан у скоро издатој књизи *Јудин Пољубац* (Београд 2004).

Други део књиге је искоришћен како би се одговорило Сави Јањићу, а преко њега и Артемију Радосављевићу на њихову књигу „Екуменизам и време апостасије”, у којој је на веома вешт начин сервирано једно неправославно учење о дужностима православног клира и народа када се нађу у окружењу јереси, тзв. кипријанизам.

Трећи део ове књиге је такође интересантан. Наиме, као што се често могло чути и прочитати, у Србији последњих неколико година делује извесна група полу-старокалендараца предвођена Акакијем Станковићем. У овом делу књиге ми смо у једној посебној епистоларној форми приказали какав канонски статус поседују грчки „јерарси” коме припада дотични Акакије. Уједно то је и упозорење за све ревнитеље, који буду решили да прекину општење са екуменистичком „СПЦ”, каква се тек обмана крије у тој такозваној групи акакијевих (флоринских) зилота. Овај део књиге би највише требао да самим акакијевим следбеницима – флоринцима, отвори очи, с обзиром да им њихов вођа прегршт факата није саопштио али је зато стигао да им изнесе прегршт лажи и изврtања подобно Атанасију Јевтићу. Пошто је сам аутор ове књиге монах на Светој Гори (Каруља) који је раније био у општењу са том акакијевом флоринском групом, детаљно је у Грчкој дуго година испитивао историјске факте и имао увид у оригилална документа те користи прилику да то пренесе и другима.

И најзад остатак књиге чине светоотачки текстови, писани у духу заштите Православља од јереси.

Следујући речима св. Григорија Богослова да је „заштита вере хришћанске највећа врлина” пуштамо друго издање ове књиге уз жељу да она свима отвори духовне очи како би угледали „тајну безакоња” те почели да ревнују за истиснко Православље.

АПОЛОГИЈА ЗИЛОТА МАТЕЈЕВЦА[1]

Свему има време, и свакој ствари под небом има време. Има време кад се рађа и време кад се умире (...); време кад се убија и време кад се исцељује; време кад се развађује и време кад се гради (...); време кад се ћути и време кад се говори; време кад се љуби и време кад се мрзи; време рату и време миру...

(Књига проповедникова 3, 1–8)

1Апологија = одбрана, оправдање; зилот = ревнитељ православног благочешћа; матејевац = термин који се употребљава ради краткоће и подразумева члана Синода Истинитих Православних Хришћана Грчке (у даљем току текста ИПХ). Назив је употребљен по аналогији са терминима - тихоновци“ или - јосифљани“ који се користи у Руској Православној Катакомбној Цркви ИПХ за означавање припадности Истој, док се за означавање лажних православаца користио и користи термин - сергијанци“.

ЗАШТИТА ВЕРЕ ХРИСТОВЕ ВЕЋА ЈЕ, ЦЕЊЕНИЈА И СЛАВНИЈА ОД СВИХ ВРЛИНА[2]

Свети Григорије Богослов

Пошто већ неколико година разни хулници пљују, блате и срамоте Невесту Христову – Истиниту Православну Цркву, прикуцавши је на стуб срама, па и поред тога што се већ дуже времена спрема један обимнији зборник текстова, увидех и ја, ништавни, да је дошло време да очистим барем део поганих упљувака са Мајчиног Лица и барем делимично одговорим на главне хуле, лажи и јавне клевете појединих провокатора, ***не бих ли како подстакао на ревност свој род и спасао неке од њих*** (Рим. 11, 14).

У првом реду, то се односи на господина Атанасија Јевтића „умировљеног епископа захумско-херцеговачког" и свим провокативним небулозама које је он изнео у својој књизи *Заблуде расколника, тзв. старокалендараца*.

Наведена књига преизобилна је најпогрднијих уличарских блаћења Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке (даље у тексту ЦИПХГ), најразноврснијих бестидних клеветања и лагања, пређуткивања историјских чињеница о **догматској** неправилности свих „Помесних Цркава" тзв. „Светског Православља" („World Orthodoxy"), заменама теза и перфидним лукавством својственим свим новим „обновљенцима", тј. савременим „теолозима". Уз то, књига је прожета једним духом застрашивања „неуког и необавештеног света", те „бацања прашине у очи", „како се Власи не би досетили"… Исто тако у недостатку уверљивих чињеница г. Јевтић је принуђен да се служи и погрдним изразима, потврђујући тако ону истину: „Незнање је увек спремно на лаж, иронију и потцењивање".

Овај мој одговор г. Јевтићу и другима не претендује да буде уврштен у ред богословско-патролошких списа, јер је писан од стране једног обичног, релативно образованог монаха, светогорца, који, за разлику од „високообразованог" г. Јевтића[3], има тек скромну електротехничку школу.

2За штампање ове књиге коришћени су разни текстови, углавном из руских издања.

3који се „теологији" учио свагде по мало, као нпр. на католичком факултету у Фрибургу у Швајцарској, где је био на специјализацији.

Па ипак, овај мој одговор можда би могао да се окарактерише као текст „полемичког богословља", а о тачности и правилности написаног нека просуди свако сам ко је иоле упознат са учењем Јеванђеља и Светих Отаца, пошто је то двоје и једино мерило на основу кога се треба расуђивати о било чијем учењу. **Уколико се учење неког појединца или групе људи не саглашава са наведеним, јасно је да је такав учитељ лажи и његовог оца - сатане!** Такви лажни учитељи ће се по речима Светих Апостола[4], пред други долазак Љубљеног Женика душа Православних нагло умножити (што и видимо да се дешава на наше очи). Тако да, *није дакле, ништа велико ако се и слуге његове (сатанине) претварају да су слуге праведности, којима ће свршетак бити по делима њиховим...* (2 Кор. 11, 15)

У сваком случају, књига је написана искрено и без подвала… Уз то, треба да напоменемо г. Јевтићу и свим „мудрацима" овог света да је *мудрост овога света пред Богом лудост* (1 Кор. 2, 20), јер *што је лудо пред светом оно изабра Бог да посрами мудре; и што је слабо пред светом оно изабра Бог да посрами јаке, и што је неплеменито пред светом и понижено изабра Бог, и оно што је ништавно, да уништи оно што јесте, да се не похвали ни једно тело пред Богом* (тамо стих 27, 28). Историја Цркве нам потврђује да су се много пута истинити мудраци **веома** смиривали и одлазили да питају за савет, не само необразоване и полуписмене, **већ чак и неписмене** монахе као што је то у стара времена био случај са заиста Великим Атанасијем и Великим Антонијем, а у новија времена са патријархом Тихоном и Св. Нектаријем Оптинским од кога је патријарх Тихон често пута тражио савет како да поступи у одређеним ситуацијама – мада ја овде нећу да правим метафору са таквим карикатурама као што смо то Ви и ја, г. Јевтићу. Па ипак, навешћу овде догађај описан у Житијама Светих за јануар на стр. 538 како бих потврдио истинитост своје тврдње: „Другом једном приликом дођоше преподобноме неки учењаци, са намером да га исмеју као некњижевна и неписмена. А он их запетља оваквим питањем: Одговорите ми шта је првобитније: разум или слова? И шта је од њих почетак другоме? Да ли разум би састављен од слова, или слова произађоше од разума? – Они одговорише: Разум је проналазач и давач слова. – Антоније рече: **Зато коме је разум здрав, њему нису потребна слова.**"

Пошто се напади и блаћења Цркве Христове углавном понављају, те пошто су у другим одговорима разобличени ставови и других провокатора („отаца" Саве Јањића и Акакија Станковића), у овом одговору усредсредићу

4Види нпр.: 1 Сол. 5, 1-3; 1 Тим. 4, 1; 2 Пт. 2, 1-3; 3, 3; 2 Јн. 7-11; Јуда 16-19; Отк. 21, 8..

се на конкретне ставове г. Јевтића у наведеној књизи, како се не бих понављао.[5]

Свети Игњатије (Брјанчанинов) каже: **„Јерес је свагда пропраћена лицемерством и претварањем (извештаченошћу). Она је многоглаголљива, велеречива, обилује људском ученошћу и због тога лако привлачи себи људе и лови их у погибао. Несравњиво више људи су уловљени у вечну смрт посредством јереси неголи директно одрећењем од Христа".** (О јересима и расколима).

Дешава се често (као што је то и у случају г. Јевтића) да чим почнеш да указујеш на канонска нарушавања ових или оних „епископа", несхватљиво због чега они почињу да се на тебе љуте, да те називају екстремистом, фарисејем и чак да те оптужују у томе да ти немаш „духовни опит" и оно што је најглавније немаш архијерејски чин, те због тога немаш ни право, те ниси ни физички способан да расудиш да ли правилно поступају они који праве те канонске преступе (јавно признавање „Тајинстава" и молитвено општење са јеретицима, „дијалог" са екуменистима или злославнима[6], итд.)

Али ко је од Светих Отаца учио да је ради одређивања неканонских дела потребан некакав посебан „духовни опит"? Управо ради тога и постоје канони (правила). И заиста, било би то преузвишено ако би неко добио од Бога дар духовног вида па да без канона расуди шта је правилно а шта не. Ми пак, сматрамо да је боље да смирено признамо како немамо довољно духовног опита, те се, пошто не видимо духовним очима на које олтаре силази Свети Дух (на дарове који треба да се освете), а на које не силази – покушавамо због тога оријентисати на каноне и догмате. Где је ту гордост?

Познато је да преподобни Максим Исповедник није био ни архијереј ни свештеник. Он је био обичан монах. И без обзира на то осудио је све архијереје и патријархе свога времена, који су упали у јерес, за шта је претрпео и мучења, те га због тога и прослављамо. Може бити да је он по логици савремених „духовних хришћана" био расколник? А гле, тадашња јерес монотелитства је била далеко префињенија и несхватљивија наспрам

---

5 Дотичној двојици (о. Сави и о. Акакију) одговор је написан још пре пар година, али до данас није објављиван, јер сам намеравао да их објавим у опширној књизи - зборнику. Међутим, принуђен сам да посебно одштампам те одговоре надајући се да су сви лажни учитељи и лаже избацили сав свој смртоносни отров и сву своју злобу, као што о томе говори још цар Давид у 139. Псалму: „Изоштрише језик свој као у змије, отров аспидин је под уснама њиховим" (стих 4).

6 Злославни - то је светоотачка изрека - какодоксос - која значи зло или кривомислећи, кривоверни, неправославни.

данашњег екуменизма. Екуменизам је јерес која је веома груба, и која директно поништава један од чланова Симбола Вере. „Верујем … у **Једну**, Свету, Саборну и Апостолску Цркву", а поништава и многе каноне. Када би се монотелитство појавило данас, питање је да ли би га неко од савремених „православаца" уопште и препознао као јерес. Ко би данас почео да „префињено" испитује да ли је у Христу једна или две воље, тј. да ли воља припада природи или лицу? Ко би се дакле, данас уопште упуштао у то када се догматско учење Цркве, данас покушава приказати просто као скуп приватних „богословских мишљења"!…

Пошто ће се многима (а посебно Вама, г. Јевтићу), овај мој одговор можда показати и далеко дрскијим од одговора брата Евсевија Петровића Владимиру Димитријевићу, треба да кажем да дрскима треба одговарати дрско или још боље речено са дерзновенијем (смелошћу). Сваки онај који себе сматра православцем и чланом Цркве Христове, а који остаје индиферентан према упљуваном Лицу Мајчином, (која је уз то још и прикуцана на стуб срама), такав не само да је недостојан ношења тог преузвишеног имена (хришћанина), већ због своје равнодушности постаје и **непријатељ Божији** и по речима Господа Исуса Христа *живи мртвац* (Мт. 8, 22), јер **„ћутањем се предаје Бог"** (Св. Максим Исповедник). Св. Григорије Богослов нас јасно поучава која је врлина већа од свих, па каже: ***„Заштита вере Христове већа је, цењенија и славнија од свих врлина."***[7] Исто то, али мало другачијим речима тврди и Свети Григорије Двојеслов: ***„Заштита вере Христове већа је од свих чудеса, спасоноснија од свих молитава и подвига."*** То нас поучавају и многи други Свети Оци: **„Господ заповеда да се не ћути када је вера у опасности. Када је вера у питању, нико не може рећи: „А ко сам ја да бих говорио? Јесам ли свештеник? Никако. Војник? Или земљоделац? Не, ја сам човек сиромах и старам се само о хлебу насушном; није моја ствар да говорим или се старам о томе. – *Јао теби, камење диже глас, а ти ћутиш и не бринеш се.*"** (Св. Теодор Студит. Писмо бр. 81, Пантелејмону Логотету) Свети Игњатије Брјанчанинов је писао: **„Безбројни скупови Светих су примили венац мученички, давши предност љутим и дугим мукама, тамницама, прогонству, неголи да се сагласе на јединство с јеретицима у њиховом богохулном учењу."** јер **„Боље је дати да ти се језик одсече, неголи ћутати и не бранити праву веру, када покушавају да је искваре…"** (Преподобни Теодор Студит). Преподобни и Богоносни Јосиф

7Наглашавања појединих речи, реченица или пасуса у целој књизи су моји - примедба приређивача.

Волоцки иде још и даље у својој ревности за чистоту Православља па каже: **„Сви који воле Христа треба да покажу посебну бригу, старање и благоразумно лукавство у препознавању јеретика, треба да их траже и да се распитују о њима, а када сазнају да о томе не ћуте; онај ко покушава да сакрије јеретика његов је заједничар".**

По православном учењу ми смо дужни да трпимо личне увреде, али ако неко хули и пљује по Цркви ми треба да устанемо у Њену одбрану и да се боримо за Њену чистоту, *јер смо постали заједничари Христови, само ако првобитну веру до краја чврсто одржимо* (Јевр. 3, 14). Исто то говоре и Св. Апостоли Јован Богослов и Павле: *Сваки који преступа и не остаје у учењу Христовом, тај Бога нема; а који остаје има и Оца и Сина.* (2 Јн. 9), јер *ако вам и ми или анђео са неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде!* (Гал. 1, 8), док по Св. Кипријану Картагенском: ***„Коме Црква није Мајка – томе ни Бог није Отац!"*** Према томе, по другом великом Светом Оцу: **„Храброст је врлина похвална и у време мира, али још је више за похвалу у време борбе"** (Св. Нил Синајски). Можда ће се некоме ова моја беседа учинити „тврдом", али Истина је Истина и она увек боли оне који се упорно противе Њој, а самим тим и Духу Светом, што је уједно и хула на Њега…

И за крај овог првог поглавља навешћу праведне речи Светог Теофана Затворника, упућене свима онима који су саблажњени лукавом беседом г. Јевтића, па *ко има уши да чује, нека чује* (Мт. 11, 15). **„Неко ће рећи: Ја сам дошао до закључака који нису у сагласности са Хришћанством (које проповедају зилоти – п.п.). Сумњиво. Верујући у ту туђу, противну Хришћанству књижицу ('умировљеног епископа' Атанасија Јевтића), те прочитавши је 'испао си из колосека'. Испао си из колосека због тога што ниси знао о чему се ради и што си обману сматрао за стварност. Проверити пак, лажне наводе и саслушати истину која је са друге стране, они не могу због недостатка добре воље и због равнодушности – ухвативши**

илузију задовољни су мислећи да владају истином."

Као прва подвала г. Јевтића види се да он одмах, подсвесно убацује мисао како су све секте и расколи (а међу њима ето и „старокалендарска"), свагда покушавале да разбију јединство Цркве. То је заиста тако, али да су старокалендарци расколници и секташи не могу никако да се сложим, па ћу, будући јавно нападнут, морати да се одбраним у овој својој малој апологији, без обзира на то што г. Јевтић не сматра да је потребно много доказивати ту „чињеницу" (тј. да су старокалендарци „зилотска секта"). Да не бих много дужио, а слажући се са основном тезом г. Јевтића, да је „нарушавање јединства Цркве као богочовечанске заједнице (…) основно зло раскола и секти", сваки добронамеран и частан човек треба да постави питање: Ко је 1924. учинио раскол? Јерархија, која је увела анатемисани календар или старокалендарски народ са малим бројем свештеника који је остао веран богослужбеном календару Православне Цркве? Ко је био тај који је нарушио богослужбено јединство свих Помесних Цркава међусобно, а такође (и превасходно) са небеском – Торжествујућом Црквом[8]? Па, свако иоле разуман одговориће да су **новокалендарци раскинули то богослужбено јединство** увевши нови „исправљени" календар, а раскидајући га и са небом и са земљом, дотични су учинили раскол који се, како ћемо даље видети, претворио у јерес. Да чујемо шта о томе говори отац Јустин Поповић:

„**'Васељенски' чувар светог црквеног предања – *први је раскинуо молитвено јединство Православне Цркве.*** Ако на данашњи дан ми славимо Светог Николу, Грчка Црква га је славила пре 13 дана. Зар тиме није разбијена саборност молитве? ***Разбио ју је Васељенски Патријарх.*** Господе, у име чега? Злослутно је и наговештава најезду страшних последица што Васељенски патријарх онако формалистички и рационалистички суди о јединству Цркве Православне; за њега[9] је календарско питање 'просто питање спољашњег поретка'. **Он неће да види да је увођењем новог календара *поцепао молитвено јединство Цркве Православне.*** А зар је

8Црква Христова састоји се из два дела који чине једну целину - Цркве на небу, тј. тзв. Торжествујуће (оне која торжествује, слави победу Христову и свих Светих који се већ сада налазе у њој - Апостоли, мученици, преподобни итд.), и Цркве на земљи, тј. тзв. Војинствујуће (оне која војује, бори се против Сатане и свих страсти које демони производе).

9 - а по свему судећи и за савремене екуменисте и њихове апологете типа г. Јевтића.

молитва, јединство молитве Свете, Саборне и Апостолске – питање 'спољашњег поретка'?

Ми, православни не схватамо положај патријарха механички, папистички. **Сам патријаршијски положај ни најмање не даје гаранције да ће патријарх механички и аутоматски бити ималац и чувар Свете Истине Христове.** И од њега се траже лични подвизи; и то више од њега неголи од ма кога другог, јер, *коме је много дано, од њега ће се много искати* (Лк. 12, 48), јер који на гори стоји, мора блистати као сунце, да би осветљавао и обасјавао све нас доле у низини. **Да патријаршијски положај аутоматски не чини човека непогрешивим у истини вере, докази су патријарси – јеретици.** Тако мисле и тако верују механизатори хришћанства – римокатолици; за њих папски положај аутоматски, и готово мађијски, чини папу непогрешивим. А ми православни верујемо и исповедамо да никакав патријарх не може без личних, светих, апостолских подвига бити истински чувар Свете, Апостолске, Саборне Истине Христове. То верујемо и исповедамо; то ћемо веровати и исповедати увек и до века." (*Црква и време*, стр. 176, 177).

По Св. Јовану Златоустом (како то и сам г. Јевтић наводи у својој књизи на стр. 4.) **„раскол води у јерес и зато је гори и од саме јереси"**. О овоме лепо објашњава и Жељко Которанин у тексту под називом „О Православљу, јереси и расколу у Канонима" (часопис „Логос" 1–4/1994, стр. 72): „Ово из два разлога. Прво, зато што питање око кога настаје раскол временом нараста и постаје безмало централни догмат расколничке заједнице, око кога се множе нове заблуде да би се оправдала прва. И друго, што је расколничка заједница, одбацивши у првом реду, каноничко јединство одбацила јединство и у Евхаристији, те је лишена потпоре благодати Божије, и лако губи сву веру – основ наде". Св. Кипријан Картагенски говори да расколници и јеретици нису имали љубави, те су због тога, нарушили јединство Цркве: ***„Ђаво је смислио јереси и расколе, како би срушио веру, изопачио истину, и растргао јединство (у вери).*** **Његови служитељи проповедају вероломство под изговором вере, антихриста под именом Христа и прикривајући лаж својом наводном правдољубивошћу, префињеним лукавством уништавају истину… И као што ђаво није Христос, мада и обмањује Његовим именом, тако се ни хришћанином не може сматрати онај, који не пребива у истини Његовог Јеванђеља и вере."** па продужава ***не правећи никакву разлику између расколника и јеретика***: „Господ наш Исус Христос у Свом Јеванђељу је сведочио да су Његови противници они који нису с Њим и који не сакупљајући са Њим растерују стадо Његово (…) **Такође и**

блажени Апостол Јован (Богослов) ***није разликовао било какву јерес од раскола*** **и није конкретно говорио о некима који су се одвојили, већ је све који су одступили од Цркве и деловали против ње, назвао антихристима.** ***Одавде је очигледно да су противници Господњи и антихристи сви они за које се јасно зна да су одступили од љубави и јединства Саборне Цркве.*****"** (Писмо Магну о крштењу Новацијана – Св. Кипријан Картагенски)

Самим тим, иоле разумном човеку биће јасно, да **новокалендарци** нису имали љубави, те су вођени разноврсним страстима, а поготово преиспуњени властољубљем, славољубљем и сребролубљем поцепали то јединство црквене пуноће, о чему врло лепо говори Св. Јован Златоусти, а кога (на своју осуду), наводи ослепели злобом и мржњом г. Јевтић.

Новокалендарци данас (као и г. Јевтић), говоре како је због небитног календара произведен раскол и да је важније јединство од небитног календара. Ако је то тако, зашто су онда због небитног календара **ОНИ** прекинули јединство Цркве које је по њима важније?! Зар је њима било важније успоставити богослужбено јединство са разноврсним белосветским јеретицима од цепања Цркве и (по њима) одвођењу многих православних старокалендарских Грка у „раскол"?[10]

Треба уз то напоменути, да је предводник новокалендарског раскола био масон – сатаниста Мелетије Метаксакис о коме је чак и један новокалендарски митрополит[11] писао следеће: „Тај прогнаник (тј. онај кога су прогнали православни верници – п.п.) из Свете Земље, из Китиона, Атине, Константинопоља, Мелетије Метаксакис – **непостојани, неспокојни, властољубиви дух,** ***зли демон*** – не баш лењ да чак из Александрије покуша да се дочепа јерусалимског трона…"[12]

О томе да је Мелетије Метаксакис био масон 33. степена потврдио је и отац Филотеј Зервакос још 16. маја 1973. год., а што је објавио Свети Кнез Лазар (даље СКЛ) у бр. 2 (26), на стр. 137.

О њему као покретачу и узроку раскола у Грчкој писао је и „духовник" г. Јевтића (ако му је уопште и био) – отац Јустин Поповић. Крајем 1976. године он је написао текст упућен синоду СПЦ, у којем објашњава и доказује колико је погрешан курс узела званична Православна Црква **и ко је био**

10Иначе најбољих и најревноснијих верника у духовном животу тог времена, а који су били цвет грчке Цркве.

11Методије Кондостанос: 1942-1967.

12Мелетије Метаксакис умро је 28. јула 1935. и сахрањен је у Каиру.

узрок раскола у Грчкој 1924. У другом параграфу свог обраћања он говори следеће: „Питање припреме и сазива новог 'Васељенског Сабора' Православне Цркве није ново и није међу последњим питањима у нашем веку историје Цркве. То питање већ је било постављано при животу ***нечасног патријарха*** константинопољског Мелетија Метаксакиса, **познатог сујетног модернисте и реформатора, *творца раскола у Православљу*** на његовом **такозваном** 'Свеправославном Конгресу' у Константинопољу 1923. године…" Пошто се г. Јевтић у својој књизи позива и на оца Јустина и на тај 'Свеправославни Конгрес', тврдећи да је и он као и сам Мелетије Метаксакис био православан, навео сам овај цитат оца Јустина Поповића из кога се може **јасно** видети какво је мишљење отац Јустин имао о том „Свеправославном Конгресу" и самом „патријарху" Мелетију Метаксакису, кога је недвосмислено назвао **проузроковачем – творцем раскола** у Грчкој Цркви тих година.

Пошто је о Мелетију Метаксакису писано и у другим књигама издатим у Србији, доносимо овде и фотокопију документа из масонске ложе у којој је он и био записан под редним бројем 44.[13]

Познато нам је да су у Грчкој после увођења новог – папског календара 1924. год. многи предводници – расколници, одмах по смрти или касније (као и многи новокалендарски „свештеници") пронађени **црни, надувени и најодвратније смрдљиви**. Такав је био и „архиепископ" Хризостом Пападопулос, који је иначе умро у душевној болници и избацио своју погану душу претходно лајући као пас, док су сви присутни доктори и сестре потом постали старокалендарци.[14] Осим Хризостома, као што рекох, такви су пронађени још и „патријарси" Димитрије и Атинагора. „Патријарха" Мелетија Метаксакиса, који је први увео нови календар[15], видео је у сну његов архиђакон (који се молио Богу да му открије шта је са његовом – Ме-

---

13Пошто појединци и данас сматрају да је масонство нека врста добротворне „хуманитарне организације, те да нема ништа противно вери и Богу, навешћу овде само један пример да би оповргао такво мишљење и доказао да је у ствари чист сатанизам у самом темељу масоније. Наиме, у књизи А. Кнеза издатој 1939. године на страни 33. говори се о разним масонским степенима, док је за нас најважнији и најинтересантнији степен витеза Кадоша (јеврејски кадош = светац), а који је 30. степен у масонерији. На иницијацији масона у тај степен „витез Кадош" ставља у потпетицу своје ципеле крст Христов са распећем да по њему свакодневно гази! Ето ко је био Мелетије Метаксакис, и ко су сви данашњи масони и у црквеним круговима и у политичком животу!

14На сличан начин умро је још и Лењин „завијајући као вук

15Решење за промену календара није донела Православна Црква већ масонска ложа.

летијевом – душом), и то одвратног изгледа[16], у скроз поцепаном подраснику, избуљених очију и огромног исплаженог језика који му је досезао до пупка… Поплашени архиђакон затим је приступио старокалендарцима…

ВОЗДВИЖЕЊЕ ЧАСНОГ КРСТА 1925. – ДЕМОНСКА ВИЗИЈА ИЛИ БОЖИЈА ПОТВРДА?

О догматско-канонској правилности старокалендарске Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке и јасној **БОЖИЈОЈ ПОТВРДИ** да је „Јеладска Црква Христова" остао управо тај народ, а не обновљенческа јерархија новокалендарска, сведочи (поред јасних канона) и ово предивно и превелико чудо Божије када се на свеноћном бдењу мале групе старокалендарских православаца уочи празника Воздвижења Часног Крста по старом календару, 14. септембра 1925. године, негде око 11,30 часова ноћу појавио предиван блештећи Крст који је обасјавао својим лучама **само цркву и присутан верни народ**.[17] Више од **2000** побожних верника, послани полицајци (да растуре скуп и ухапсе свештеника) као и многи људи из Атине, видевши то предивно божанско знамење и чудо попадали су на земљу и у страху и радости, у ужасу и сузама прослављали Бога Свемилостивог и Часно Дрво – Крст Христов. Тројица полицајаца чак су и монаси потом постали, а старокалендарској Цркви ИПХ убрзо су пришле многе хиљаде верника[18] чије су недоумице око јасних канона Цркве – биле разрешене Самим Богом![19] То сијање је трајало око **45 минута**, и затим је Часни Крст ишчезао оставивши у умиљењу и великој утехи исповеднике православне вере. Пошто се то чудо прочуло у целој Грчкој, оно је потпуно разрешило све

16Као она два јеромонаха који су у 13. веку служили мису са католицима у манастиру Великој Лаври „види фотографију на стр. 577.

17Срећом па тада још није било ласера како би то вероватно данас протумачили свезнајући тумачи типа г. Јевтића „а Никола Тесла је у то време био у далекој Америци.

18„Старокалендарци" су у то време у Грчкој имали око 800 парохија!

19О овоме је писао и Владимир Димитријевић у својој контроверзној књизи Црква и време. Треба рећи да је таквих јавних чуда са Часним Крстом било само три у целој историји хришћанства: за време Св. Кирила Јерусалимског (7. маја 357. г. „види у Прологу), 1925. и 1937. године (Цару Константину се јавио у сну, што ипак не може да се окарактерише као свенародно јавно чудо), и увек је показивао где је Истита Невеста Христова „Црква Православна…

недоумице о томе ко је остао у Истинитој Цркви Христовој, а ко је од ње отпао у раскол…

У току 2. светског рата новокалендарци су отели и ту цркву и лукаво оформили женски манастир како се старокалендарци не би ту сакупљали, те како би то највеће чудо двадесетог века исчезло из сећања људи. И тешаху се синови и кћери новокалендарске: *...од лажи начинисмо себи наду и преваром се покрисмо (...) И примиће плату неправде (...) који се наслађују преварама (...) и који неће да се обрате...* (Исаија 28, 15; 2 Пт. 2,13; Јеремија 8.5)

О том великом чуду писао је атински дневни лист „Скрип" следећег дана (15/28. септембра):

ОНИ КОЈИ СУ ЈУЧЕ ПРОСЛАВИЛИ ПРАЗНИК ЧАСНОГ КРСТА ПО СТАРОМ КАЛЕНДАРУ СВЕДОЦИ СУ ИСТИНСКОГ ЧУДА!

УСЛЕДИЛЕ СУ ПОБОЖНЕ СЦЕНЕ ЈЕДНО ОБАВЕШТЕЊЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ПРАВОСЛАВНИХ

„Заједница православних", признати орган који одвајкада делује према старом црквеном календару, којег се чврсто држи, сматрајући противверским и противканонским увођење григоријанског календара у Цркву, прославила је данас, 14. септембра по поменутом календару, празник Воздвижења Часног Крста. Због тога се, од 9 часова синоћ, преко две хиљаде чланова те заједнице сакупило у парохијском храму Светог Јована Богослова, где се одржавало свеноћно бдење. Подразумева се да ово сакупљање верника није промакло пажњи органа власти, који су од 11 часова увече присуствовали служби да би одржавали ред и мир, како су сами рекли.

Али, какав год да им је тамо био задатак, неколико минута после њиховог доласка на лице места, хтели – не хтели они су били принуђени да траже појачање, и то зато што је било присутно велико мноштво верника, које више није задржавала чак ни спољна ограда храма, као ни икаква људска наредба или власт. Било је пола дванаест увече, када се, управо изнад храма и крећући се у правцу од истока ка западу, појавио светлећи бели Крст, ***чији је сјај, ограничен само на храм и на сакупљени верујући народ***, потпуно

потамнео сјај звезда, а сам храм и његово двориште осветлио тако јако, као да је у њих био уперен електрични рефлектор.

Хоризонтална линија овог небеског Крста нагињала се надесно, а на доњем делу његове вертикалне линије оцртавао се мањи крст, будући да је на том месту била уметнута мања хоризонтална линија. Ово небеско знамење било је видљиво континуирано током читавих пола сата, а потом је мало – помало почело да се гаси. Оно што је уследило после појаве овог небеског знамења људски језик не може да опише. Цела паства, на коленима и у сузама од узбуђења, почела је да пева и слави Господа једним устима и једним срцем, а органи власти су се одрекли свог задатка и у дубинама својих срца поново пронашли веру из свог детињства, па је цео тај простор претворен у један делић неког другог, ванземаљског света. Сви су обузети неизрецивим светим узбуђењем, сви плачу. Бдење је настављено и завршено око 6 часова ујутро, када је цела та људска бујица почела да се спушта према граду, препричавајући на сваком кораку ово ноћно чудо, а сви су били обузети узбуђењем које је оно изазвало.

Можда ће бити неповерљивих, који ће овај догађај довести у сумњу; можда ће бити паметњаковића, који ће овај феномен покушати да протумаче аутосугестијом или неким другим измишљеним разлогом; међутим, у сваком случају, аргументи и једних и других биће оборени као неосновани, ако се узме у обзир да овде није реч о тренутној појави, која је засјала попут метеора, већ о појави која је била видљива током више од пола сата, а коју је непрестано гледало и дивило јој се више од две хиљаде људи.

Срећом, у оне који су видели и задивили се овом небеском светлећем Крсту спадају и органи власти, па, следствено томе, и Црква и званична Држава имају обавезу да испитају, потврде и озваниче овај догађај.

Осим тога, сматрамо да појава овог небеског Крста, на онај дан када се, према старом календару, прославља празник Воздвижења Часног Крста, представља још једну ***БОЖИЈУ ПОТВРДУ*** у прилог исправности убеђења оних који се руководе према том истом календару. Она, такође, пружа са неба послату руку помоћи и онима који данас управљају црквеним делима, а ради преиспитивања њихове противканонске одлуке о једностраном увођењу у нашу Цркву григоријанског календара, извршене отцепљивањем од великог тела Православља.

(Управна комисија Заједнице православних)

Ево шта је 1974. године испричао Јоанис Глимис (сада покојни), један

од људи из полиције који је био међу снагама посланим да растерају истините православне хришћане и ухапсе јереја:

„Био сам један од 300 људи из Полицијске школе, које су те вечери пре педесет година послали у црквицу Св. Јована Богослова да спрече бдење. Тамо је требало да старокалендарци служе бдење, будући да је свитао празник Воздвижења Часног Крста.

Пошто се сабрало много народа, отприлике две хиљаде људи, нисмо покушали да ухапсимо јереја, како нам је наређено, већ смо се мирно повукли на једну косину и чекали да се бдење заврши.

Око пола сата пред поноћ зачули смо велики и необични жагор који је долазио од масе људи. Не губећи време, похитали смо да видимо шта се збива… и видесмо… цела маса верних налазила се у усхићењу. На коленима, једни плачући, а други вапијући 'Господе, помилуј', усмерили су погледе ка небу, док су неки од велике тронутости обамрли. Тада смо и ми погледали и угледали чудо, један огроман свесјајни Крст, како веома високо над храмом обасјава читаву околину. У почетку нас је обузео страх, али сместа прибосмо, падосмо на колена и, заборавивши зашто смо ту, заплакасмо као мала деца.

Заиста је излишно да вам кажем да смо свето бдење, ганути, пратили до краја, али не више као прогонитељи, већ као верни хришћани. Ујутро, кад смо дошли у Школу, свима смо испричали о великом чуду које смо имали среће да видимо. После су почела испитивања, а ми смо сви под заклетвом говорили да смо јасно видели Часни Крст високо на небу." (Јоанис Д. Глимис, 78 година).

Ево још једнога од стотина сведока чуда, Анастасијаса Прималиса, који није био на бдењу, већ је са места возача трамваја Божанско јављање пратио са стотинама ноћобдија са Омоније.[20] Ово је он сам, који је данас уснуо у Господу, испричао 1974. године:

„Те вечери 1925. године, када се јавио Часни Крст, возио сам последњи круг као возач трамваја. Стигао сам на Омонију и окренуо круг, када сам видео људе како гледају ка небу и вичу: 'Погледајте… Крст… Крст!' Сместа сам притиснуо кочницу и зауставио возило. Истурио сам главу кроз врата трамваја и, недостојан, видео Часни Крст Господа нашега – нека је благословено Име Његово – како блиста изнад Имита. Не сећам се колико се задржао. Знам само једно – да ме је Часни Крст који сам видео те вечери начинио другим човеком. Од тада сви у мојој породици постали смо верна чеда Цркве Истинитих Православних Хришћана." (Анастасиос Прималис,

20Централни трг у Атини.

80 година).

Да је новокалендарска реформа била мала и неважна ствар (како је то званична „Црква" покушавала и покушава да прикаже) не би ни дошло до такве велике и многозначајне појаве Часног крста на Воздвижење 1925. године по старом календару, о чему све званичне „Цркве" до данас на погибао своју и свих који их следе ***упорно лукаво ћуте*** мислећи да се на тај начин може сакрити истина…

Према томе, чак ако би ми зилоти и неправилно схватали свештене каноне, како нам то г. Јевтић вешто приписује, па и када календарско питање не би било саборно осуђено и анатемисано јасним **свеправославним** осудама оних који се дрзну на тако нешто (саборске наредбе Свеправославних Сабора из 1583, 1587, 1593, и 1756. године), те не би уопште ни било канонско питање, ***Сам Господ Бог је јасно показао тим чудесним знамењем*** (следећа година биће 85-та од тог догађаја), ***где је Невеста Његова – Црква Православна***, тако да новопечене „апологете" новокалендарске новотарије као и г. Јевтић, могу да се пене и да бесне колико хоће. ***Бог и Истина је на нашој страни*****, макар колико се они упињали да својим подлим тезама докажу супротно.**

Ако нам неко пак приговори да и ми старокалендарци не треба да се позивамо на чуда (јер Свети Оци захтевају чисто исповедање вере, а не чуда), рећи ћемо приговарачима да је једна ствар када неко по својој вери учини чудо, а друго када сам Бог покаже овако велико чудо и знамење Крста! Оне пак који остају упорни у позивању на чуда подсетићемо на речи Христове: *Многи ће ми рећи у онај дан: Господе, Господе, нисмо ли у Име Твоје пророковали и Именом Твојим демоне изгонили и Твојим Именом чудеса многа творили? И тада ћу им јавно казати: Никад вас нисам знао; Идите од мене ви који чините безакоње.* (Мт. 7, 22–23).

Осим тог великог чуда 1925. године[21], десило се још једно такво и то 1937, над ***матејевским*** храмом (при мањем броју верника него у Атини), пошто је ђаво успео да унесе раскол и међу старокалендарце те године, па је овим чудом поново показао ко је од њих Истинита Црква. Овде доносим и сведочанство једног од још свега двоје живих сведока тога чуда.

ПРИКАЗ ДОГАЂАЈА ЈАВЉАЊА ЧАСНОГ КРСТА, ОД 13–14. СЕПТЕМБРА 1937. ГОДИНЕ (ПО СТАРОМ КАЛЕНДАРУ),

---

21И да напоменем још једну чудну „подударност". Наиме, 1925. г., била је 1600. година од првог Васељенског Сабора!

НА ЛОКАЛИТЕТУ КОФИНА, У СЕВЕРНОМ ДЕЛУ ИРАКЛИЈСКОГ ОКРУГА

Не постоји већа и погубнија казна за човека од тога да не познаје смисао свог постојања и живота, као и начин на који се он постиже. И заиста: *Тако, дакле, браћо, стојте и држите уредбе којима се научисте или речју или из посланице наше* (2. Сол. 2, 15). *Угледајте се на мене, као и ја на Христа. Хвалим вас пак, браћо, што све моје памтите, и држите заповести као што вам предадох* (1. Кор. 11, 1–2).

Сад ћу испричати један значајан догађај, који ми је Бог приказао како бисмо се учврстили у нашој правој вери. Свима нама је, уосталом, познато место „Кофина", на чијем се врху налази једна црква мале величине, посвећена Часном крсту. Године 1937, а тада сам имао 12 година, дана 13. на 14. септембра по отачком календару, а уочи Воздвижења Часног крста, десио се догађај који желим да опишем. Упркос свим прогонима и забранама, којима су тада православни били изложени, сакупљање верних превазишло је свако претходно. Број верних прелазио је пет стотина. Намеравали смо да се попнемо на врх и да одржимо литургију у црквици Часног крста. Међутим, због конфигурације тла, успон до тог места није био могућ за већину, па је стога одлучено да останемо у подножју брега, где се налази црква посвећена Богородици. Ту је одржано бдење са светом литургијом, коју су служили блаженопочивши свештеници о. Харалампије Стаматаки из Капетањане и о. Константин Спиридаки из Асимија. Око поноћи и за време читања светог Јеванђеља од стране свештеника Харалампија Стаматакија изненада се на небу, управо изнад цркве Часног крста, указао сјајни и горући крст, који је обасјао целу околну област, а сијао је тако јако да су се видели чак и мали камичци по земљи. Часни крст је направио неколико обртаја изнад брега, а сви верници почели су да плачу од узбуђења и да певају химне, свако на свој начин; оно што се сећамо да су певали било је: „Спаси, Господе, народ свој…". Потом се Часни крст упутио ка Псилоритију, па се онда поново вратио до Кофине, и полако почео да се гаси. Очевици овог чуда били су и они ИПХ који су одржавали бдење у Акумији ретимској. То је богопослана потврда за оно што је речено: *Кажем вам да ће их одбранити брзо. Али син човечији, кад дође, хоће ли наћи веру на земљи?* У то доба новокалендарски „епископ" Гортине и Аркадије био је Василије, који је позвао одговорне за то сакупљање и замолио их да прећуте овај догађај, али у томе није успео. Осврнућу се на још неке ствари у вези са прогонима. Свештенике су у оно доба хапсили, рашчињавали и протеривали, па су и цркве печатили. Једина црква која није била запечаћена и која је одржала традицију, била је црква у

дољем Зару, али је, нажалост, после непрестаних притисака, Критска архиепископија коначно убедила сеоског свештеника, те је овај почео да служи по новом календару. Био би мој пропуст када не бих поменуо блаженопочившег свештеника Захарију Дулгеракија, који је, као председавајући заједнице, читав низ година био истински зилот и ревносни чувар истинитог Православља. Такође, од 1924. године па наовамо, све које би ухватили ухапсили би и злостављали у затворима. Мени лично је блаженопочивши Михаило Георгија Харитаки, из места Василика Аногија, рекао да су га посебно у ноћним часовима, када би га ухватили како се моли у сеоским црквицама, водили у жандармеријску станицу у месту Вајоња, где су га и тукли. Такође, данас још увек жив, Михаило Теодула Андонакаки, из Великог Извора ираклијског (бр. тел. 28940 и 22425), и сам је доживео грубо малтретирање управо из истог разлога, као и многи други који данас, нажалост, нису више живи. Па и ја, када сам био у доби од 16–17 година, памтим да је, једном, нас око педесет особа било у цркви званој Богородица Алмири, и да смо се молили; током ноћи наишла је један немачка патрола која је, пошто је извршила проверу наших докумената, отишла а да нас даље није ометала.

Бог, током векова, обично приређује натприродна чуда да би се верници утврдили у православној вери и исповедању, као и да се не би разјединили услед прогона. Све то нам потврђује Христос када каже: *...ти си Петар (стена), и на тој стени саградићу Цркву своју, и врата Ада неће је надвладати*, односно гласови јеретика, како тумаче свети и богоносни Оци. *Не померај вековне међе које поставише оци твоји.* (Ст. завет)

16/08/2003. Георгије Н. Селињотаки, становник Ираклија.

ЛАЖИ И ПОДВАЛЕ Г. ЈЕВТИЋА

Наведена књига г. Јевтића препуна је разних лажи и подвала који непажљивом и неупућеном читаоцу могу да промакну, те се може десити да се лако поверује у истинитост наведеног.

Прва јавна лаж г. Јевтића јесте да у СПЦ „до недавно није било раскола". Поред наведеног „америчког раскола" г. Јевтић је свесно или несвесно прећутао још два велика, и то: македонски и црногорски – а који трају и до дана данашњег. Ја овде нећу да се задржавам на подробном објашњавању дотичних раскола, јер то и није од неког суштинског значаја, пошто ми све те јурисдикције сматрамо као безблагодатне „Цркве", укључујући и саму

СПЦ што ћемо и доказати у даљем току нашег текста.

Следећа лаж и подвала г. Јевтића је да Црква не може да постоји без епископа. Да Црква може да постоји и без епископа **неко време** познато је из историјских чињеница када су у току великих превирања многе Помесне Цркве падале у расколе и јереси што је случај са Црквом у време Св. Максима Исповедника и касније Св. Марка Ефеског. Исто тако, познат је у православљу и термин „Црква удовица", тј. када се упокоји епископ поједине епархије, па се до избора новог епископа та епархија тако и назива. О томе јасно говоре 5. и 25. канони IV Васељенског Сабора, а о чему смо писали и у тексту „јеросхимонаху" Акакију (види у одговору њему).

Следећа лаж и подвала састоји се у тврдњи г. Јевтића да су старокалендарци у Грчкој и другде створили на „десетине раскола и секти". Пошто истинити и изворни грчки зилоти (верни првобитном исповедању свих старокалендараца) од времена увођења новог календара (о чему ће још бити речи) и раскола Хризостома Флоринског 1937, не признају флоринску групацију као Цркву Христову, управо због новог учења, таква тврдња г. Јевтића је чисто клеветничка, јер матејевци до 1995, нису имали **ни један** раскол док је било отпадања од Цркве појединаца. За разлику од нас, флоринци као изворни расколници остају без „епископа", те примају „апостолско прејемство" ***за симонију*** од једног руског и једног ***новокалендарског*** „епископа". Према томе, није тачно да су старокалендарци створили на „десетине раскола и секти", већ су то плодови догматско-канонско-моралноисторијске неправилности дотичне ***полустарокалендарске*** групације или ако вам се више свиђа – ***полуновокалендарске*** групације, тзв. „флоринаца". За разлику од њихових непрестаних цепања на нове и нове „Синоде", из разних мизерних разлога који **немају везе** са вероисповедањем, ми матејевци смо имали свега два раскола који су **оба пута** као разлог имали догматска застрањивања појединих епископа о чему ће такође бити речи у даљем тексту. Уосталом, дешавања и скандали код старокалендараца су много уочљивија него у бројчано много већим „Помесним Црквама" и то управо и само због бројности.

Исто тако, чланови „светског православља" често нас упоређују са старообредцима и тврде да ћемо завршити као и они, али заборављају или неће да знају да је разлика међу нама и старообредцима огромна јер су они учинили раскол због појединих другостепених обреда, док смо се ми одвојили од новаторске јерархије због озбиљног гажења канона, и због последица тог гажења, тј. због анатема бачених на новокалендарце. За разлику од старообредаца, наш пут је потврдио и сам Бог чудом из 1925.

године.

Пошто таквих и сличних лажи има много у тексту, те да се не би губила нит реченога овде ћу да завршим са тим поглављем с тим да ће о свим другим лажима и подвалама бити речи касније.

НОВИ ОБНОВЉЕНЦИ -
ГОВОРЕЋИ ДА СУ МУДРИ, ПОЛУДЕШЕ
(Рим. 1, 22)

Г. Јевтић и њему слични нови „теолози" веома воле да беседе о „живом животу", све пишу о Литургији, литургијском животу Цркве, враћању Светим Оцима, али не виде (или неће да виде) да су престали да буду Црква! Надимају се својом „ученошћу и знањем" уз свеобилно понижавање и ниподаштавање необразованих старокалендараца који су по њима још увек, ето, под утицајем папске „схоластике-рационалистичке теологије прошлих векова" (стр. 4. у књизи г. Јевтића), и уз то неослобођени новим богословљем (стр. 10), док као пример наводи „несумњиво аутентичног православног теолога и еклисиолога наших дана – оца Георгија Флоровског", те јавног богохулника „митрополита" Јована Зизиуласа. Када та и толико му мрска „схоластика" не би била ни мало православна, онда би Црква престала да постоји још тада, у 15. веку. Плодови њиховог „ослобођеног богословља" виде се јасно у свим списима новопечених „теолога" препуним разних јереси и хула. Тако нпр. „несумњиво аутентични православни теолог и екслисиолог наших дана – отац Георгије Флоровски" као плод свог „ослобођеног богословља" закључује да Црква „не престаје изван својих канонских граница", што значи да се и сви остали „хришћани" налазе у Њој (Цркви). Ако то није суштина екуменизма, онда шта је?! О плодовима „митрополита" Зизиуласа, којега „јустиновци" уздижу до небеса као теолога равног великим Светим Оцима (!?), предивно је написао Родољуб Лазић у књизи *Новаторско богословље митрополита Зизиуласа*, а у којој наводи многе богохулне теорије дотичног „митрополита", од којих су најпознатије тзв. „крштењска теологија" (по којој су сви они који су крштени у Име Оца и Сина и Светог Духа чланови Цркве, ***без обзира на разлике у вероисповедању***, тј. Црква Христова су и католици и протестанти и англиканци и сви други „хришћани"), учење о смртности човека и његове душе, о етици и греху, па чак и о Часном Крсту, те о многим другим противречностима.

Пошто је сваком, иоле упућеном у светоотачко учење, вернику јасно да је „богословље" „митрополита" Зизиуласа заиста „ослобођено", али

ослобођено од Бога, због преизобилних хула и противречности са Светим Оцима Православне Цркве, те пошто и г. Јевтић уздиже до небеса дотичног „митрополита", саглашавајући се на тај начин и са његовим учењем, можемо слободно да изведемо закључак да је и г. Јевтић на тај начин у огромној противречности са Светим Оцима Цркве Православне и да је најблаже речено у дебелој прелести.[22]

22Плод тог „обновљеног богословља" недавно је, довео до пада и двојице матејевских епископа и то једног из канонске ЦИПХГ - митрополита Кирика (Кондојанија), те једног из расколничке групације тзв. „григоријеваца" - Хризостома (Митропулоса),а који је пратио предавања на новокалендарском „теолошком факултету" на коме се и накупио јеретичких учења о Цркви. Тај пад је такође и плод његовог хушкачко-пучистичког деловања којим је нестретник унео раскол у ЦИПХГ 1995. године, о чему ће бити речено даље у току текста. У сваком случају главна хула бившег митрополита Хризостома Солунског (осим његових јеретичких теорија у вези свештених икона) састоји се у његовом учењу да је Црква као мистично Тело Христово предвечна, а самим тим и „Богоипостасна". Тим се изразима уводи 4. Ипостас у Божанство, што је наравно очигледна јерес. То су учење први почели да проповедају протестанти у 18. и 19. веку, што су касније преузели савремени новокалендарци „ослобођени од сваке рационалистичке схоластике", те је до дана данашњег проповедају на својим „теолошким факултетима" и на тај начин уводе и многе друге у јерес и саблазан. У принципу, та је јерес еклисиолошка и екуменистичка, јер покушава да докаже повезаност свих протестантских деноминација са „предвечном Црквом" - Црквом која се налазила у Светој Тројици. Ту теорију су измислили пошто ни на који начин нису могли да докажу своју повезаност са Црквом Христовом - Једном, Светом, Саборном и Апостолском - а од које су отпали пре много векова, јер се то доказује ***искључиво*** кроз апостолско прејемство у рукоположењу (хиротонији) и кроз апостолску веру (о чему ће бити речи касније). Господ наш Исус Христос јасно је рекао: *А ја теби кажем да си ти Петар, и на том камену* (исповедања вере) *сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати* (Мт. 16, 18). Значи, Црква Христова као благодатна заједница Бога са људима, у којој се остварује наше спасење и обожење до тада ***није постојала.*** У старозаветној Цркви, као што је свима познато, душе свих људи, и грешника и праведника, налазиле су се у аду, док није сишао Господ и ослободио их од тих уза на Велику Суботу. Пошто је од самог почетка и оснивања Цркве Христове на земљи било разних јеретика који су уводили разна богохулна учења у Цркву, после извесног времена појављивали су се „ревнитељи не по разуму", а који су због свог „супер зилотизма" и „супер благочешћа", тј. погрешне ревности, одлазили у друге крајности појединих јереси. Тако су нпр. једни јеретици тврдили да је било време када Христос није био Бог, док су други хтевши да одбране Цркву од тих јеретичких учења говорили да Христос уопште није ни био човек; једни су опет тврдили да су иконе идоли, док су други из своје супер ревности одлазили у другу крајност и говорили да су иконе Божанство! И једне и друге Црква је анатемисала. Данас пак, какву јерес ми видимо присутну у свету? Зар то није екуменизам? А шта екуменизам учи? Па, да ће Црква да се оснује када се све раздељене хришћанске деноминације споје у једну … некад у будућности. Која је друга крајност те екуменистичке јереси? Зар није да је Црква

У сваком случају за спасење и није обавезно да сви знају целокупно светоотачко богословље (а камоли да га тачно цитирају), већ да спроводе у праксу (у живот), све оно што се прочита у Јеванђељу и списима Светих Отаца. За спасење је довољно држати се најосновнијих ствари вере (јер не могу сви да схвате дубине православног богословља), о чему предивно беседи наш највећи српски син – Свети Сава (као што о томе наводи и г. Јевтић у својој књизи на стр. 8), а то је да ***без праве вере (Православља) и правог живота (Правоживља) нико не може да се спасе***. Пошто је опште познато да су плодови јереси развратан и неморалан живот у најгнуснијим природним и противприродним гресима, треба да се напомене и о томе као мерилу и показатељу тога ко је Црква Православна, а ко не. Пошто ја таквих случајева у матејевском Синоду не знам (у флоринском има чак и цео „Синод" содомита[23]), био бих захвалан г. Јевтићу када би за седамдесетпетогодишњу историју матејевских епископа навео барем један случај такве моралне изопачености или пак свргавања неког од епископа (па и свештеника), због такве аморалности.

Дакле, г. Јевтићу, реците такав пример. Када би се пак, таквим мерилом осврнули на тзв. СПЦ и друге „Помесне Цркве", авај, авај, шта би нашли тамо! Целој Србији је познато да међу „епископатом" СПЦ постоји мноштво епископа који се баве разноразним „радњама". Колико пак, тајних има – зна Сâм Господ Бог. О догматској неправилности жалосно је и говорити. Шта рећи само за г. Лаврентија – шабачко-ваљевског који нпр. води своје „свештенство" на поклоњење папи римском (види фотографије, као и видео на нашој веб страници), који благосиља издавање секташких књига и који

предвечна? Према томе, та двојица бивших митрополита су и та 3. и 4. „матејевска" групација, што је опет плод новокалендарских новотарија у теологији, а НЕ производ сопствених заблуда како то слатко воли да подмеће г. Јевтић. И док „митрополлит" Хризостом пребива сам и без општења са било којим епископом на свету (сматрајући у својој прелести да ће по његовој смрти - или чак можда и пре - бити други долазак Христов, јер ето неће бити више православних епископа - због чега га је и напустио један његов дотадашњи ревносни следбеник са Свете Горе), „митрополлит" Кирик је ступио у општење са некаквим шарлатанским румунским „епископима" за које и сам сматра да им је апостолско прејемство нејасно, тако да у суштини ове две групације и нису „матејевски Синоди" (како то воле да надувавају појединци), јер један не може сам да буде Синод, а други се одрекао свог апостолског прејемства од матејеваца и основао „Цркву своју" на темељу некаквог румунског шарлатана... Према томе, званично постоје само два матејевска синода, о чему ћемо мало подробније касније у тексту.

23Содомити „хомосексуалци.

благосиља потопљавање манастира (Осечина), или рецимо „епископа" милешевског г. Филарета који је пре пар година „освећивао" темеље Цркве која је требала да се сагради на месту где је раније била џамија (а пре тога опет Православна Црква), а када му је на „освећење" дошао муфтија Санџачки дотични господин је прекинуо „Литургију" и изашао муфтији у сусрет, те целивавши га јавно му пред свима рекао: „Нека се заједно славе Христос и Мухамед!"; док је „владика" Лаврентије шабачко-ваљевски ове 2004. год. јавно честитао курбан-бајрам свим муслиманима у Србији (информација по „Слободној Европи"); или рецимо о познатом супер екуменисти Иринеју Буловићу (говори се и да је велики масон) који је могао да учини и следећу ствар: наиме, такође пре пар година, он је благословио једној Српкињи да пређе у јудејску веру, јер је дотична требала да се уда за сина Кларе Мандић (познате Јеврејке коју је неко пре пар година убио). Да би дотична безумница била примљена у јудејску веру било је потребно да је јудејски рабин недељу дана у некој купки пере, не би ли спрао „православно крштење"! И када ју је добро „опрао", обавио се и чин венчања (наравно по јудејском чину) на коме је био присутан и дотични супер екуменista Иринеј Б. Све се то одигравало у време часног поста. No comment![24] О испадима других „владика" немам ни времена ни воље да пишем, па ипак хтео бих само једно да вас упитам као и савести других Срба: Може ли Дух Свети на свеопшти подсмех и жалост и без њих нашем напаћеном српском роду изабрати и поставити на епископску катедру „светосавске Цркве" и других „Цркава" хомосексуалце или масоне или јавне јеретике – екуменисте или бисексуалце или блуднике и друге поганце (а да и не говоримо о немилосрдним поповима-лоповима – част изузецима) каквих је препуна не само СПЦ већ и цела званична „Црква"? Далеко била од нас и таква богохулна помисао, јер тако шта је немогуће… Зато је Бог и попустио овако велику јерес или боље рећи свејерес, да би и најпростијем чобанину то било јасно. То је ваше Светосавље?!? И осим самих чињеница које приводе закључку да је цела официјелна „Црква" у јереси, то се исто може схватити и по речима Христовим: ***По плодовима њиховим познаћете их…*** (Мт. 7, 16, 20)

Што се тиче „обновљења вере" о чему говори у својој чувеној беседи Свети Сава, морам опет да уложим жалбу са стуба срама на који сте ме са мојом браћом ИПХ приковали, јер у њој нема ни наговештаја од неке нове

24О суперекуменизму дотичног непотребно је много и говорити, јер шта рећи о неком ко јавно у новосадској Саборној Цркви причешћује католичке монахиње?! „овоме је пре пар година сведок била једна попадија.

„обновљене вере" у интерпретацији каквој бисте Ви волели да има, већ у њој Свети Сава само **понавља** већ познато светоотачко учење изражавајући га простим народним речима, а не којекаквим превиспреним изразима плотске мудрости и којекаквим страним изразима, непознатим огромној већини Срба, како то воле да чине сви савремени обновљенци, па и Ви, г. Јевтићу. Пошто је у Србији у доба Св. Саве било много јеретичких учења, Свети Сава се добрано потрудио да их искорени и утемељи праву веру, претећи проклетством ономе који се тога убудуће не би придржавао. Несретни г. Јевтић и овде користи прилику да подсвесно подстакне Србе на мисао како су ето, штетни као кукољ сви јеретици и расколници, перфидно подразумевајући под именом „расколника" и ове нове, тј. старокалендарце. Па, г. Јевтићу, како Вас ни мало није срамота да се користите тим цитатима најсветијег српског сина, када јасно знате да се управо **МИ** придржавамо савршене духовне науке (Православља), и да смо спремни да за ту науку и крв своју пролијемо (зато и кажемо „Православље или смрт!"), тј. да је пролијемо за оно *што пророци Светим Духом Божијим прорекоше и Апостоли научише и мученици исповедише и сви Свети сачуваше и преподобни Оци беспрекорно одржаше као на недељивом крајеугаоном камену Цркве у Христу* (Еф. 2, 20; 1 Пт. 2, 4–6).

За коју нас, г. Јевтићу, јерес оптужујете? За који раскол? Можда за одвајање и непотчињавање јерархији која је показала да нема љубави према својим ближњима, те је упркос великом противљењу увела непотребну новотарију од које **НИКО** (па ни они) нису имали користи! Штавише, та новотарија их је само гурнула на клизав пут који води у вечну пропаст и њих и све који им следују. На јавном предавању на Машинском факултету, Ви сте недавно рекли да нема никакве јереси у СПЦ, а нити код Васељенског патријарха Вартоломеја. Па молим Вас, зар Вама до данас нико није рекао да је СПЦ **органски члан** „Светског Савета Цркава" (даље ССЦ)[25]? А може ли то бити, питајте Вашу савест (ако је остало још нешто неспаљено у њој). Уосталом, навешћу овде речи Вашег „духовника" – оца Јустина Поповића, а које је он написао још новембра 1974. године, па ако вам и то није ауторитет, е, онда, Боже мој, нека расуди свако сам ко се противи Истини и самим тим Духу Светом – што је и јавна хула на Њега … Дакле, о. Јустин каже: „Сваки искрени православац који је васпитан под руководством Светих Отаца, обузима се стидом када чита како су православни чланови 5. Свеправославне Конференције у Женеви (од 8. до

25СПЦ је чланица ССЦ од 1965. године.

16. јуна 1968) по питању учешћа православних у активностима ССЦ донели решење **'да изразе како Православна Црква сматра себе *органским делом (чланом)* ССЦ.' То решење је апокалиптички ужасно својом неправославношћу и антиправославношћу.** Да ли је била неопходност Православној Цркви, том најсветијем богочовечанском организму, да буде толико унижена на такав ужасан начин, како би њени богословски представници (а неки од њих и епископи, **па чак и Срби**), ***молили* за 'органско' учешће и укључивање у ССЦ, који на тај начин постаје нови црквени 'организам', *нова 'Црква', која се налази изнад свих других Цркава*, а у којој су православне и неправославне Цркве *само поједини делови* ('органски сједињени међу собом')? Авај! *Нечувена велеиздаја!***

Ми одбацујемо богочовечанску православну веру*, ту органску везу са Богочовеком и Његовим Светим Телом: Православну Цркву Светих Апостола и Отаца и Васељенских Сабора и *хоћемо да постанемо 'органски део' јеретичке хуманистичке и човекопоклоничке заједнице која се састоји из 263 јереси,*[26] *а од којих је свака од њих духовна смрт.

Као православци, ми смо 'удови Христови'. *Хоћу ли дакле, узети удове Христове и од њих начинити удове блуднице?* (1 Кор. 6, 15). ***Управо то, ми и чинимо својим 'органским' сједињењем са 'Светским Саветом Цркава'***, који је ништа друго до оживљење безбожног човекопоклонства – идололатрије."[27]

А ако Вам ни после овога није јасно, е, онда г. Јевтићу, ја ту не могу ништа да Вам помогнем. Зар Вама нико до сада није рекао да је „Васељенска патријаршија" такође скинула анатему са јеретика паписта 1965. г.[28], те да је 17–24. јуна 1993, у Баламанду (Либан), остварена Унија са дотичнима[29], о чему је речито писао Ваш сабрат „епископ" Артемије у свом часопису „Свети кнез Лазар", у бр. 4 (8), за 1994. годину, где се у закључку каже: **„Према потписаном пакту у Баламанду Свете Тајне *су ваљане без обзира на то да ли их обавља свештеник који признаје 7 Васељенских Сабора***

26Данас око 340.

27Писмо синоду СПЦ 13"26. новембра 1974, ман. Ћелије.

28Године 1965. је уствари поништен прекид општења између „Православних" и паписта који се десио q09. године, што је у суштини још и горе, јер је самим тим актом укинута и та анатема. Одличан текст о овоме под називом „Јединство Цркава се догодило" написао је 2007. г. Атанасије Сакарелос и налази се на нашем веб сајту под разделом књиге и препоручујемо да се помно прочита.

29Чиме су оверена њихова „Тајинства" крштења, евхаристије и свештенства.

или 22 латинска концила*"** (стр. 88). Чак и када би биле тачне Ваше тврдње да су у Арицију и Балтимору поништени закључци и цела баламандска Унија[30], шта можете рећи „неуком и необавештеном свету" на ту **чињеницу** да је „Васељенска патријаршија" скинула анатему са католика још 1965. г. и да њени „патријарси" (масони), ***већ 45 година ваде честицу на свакој проскомидији за римског папу? Пошто **Ви** као и сви остали преваранти упорно лажете тај „неук и необавештен свет", те говорите да су то дезинформације брата Евсевија и других зилота, ја могу само да се чудом чудим таквој Вашој глупости, пошто је то ***јавни доказ*** **о коме је писао и отац Сава Јањић у својој књизи *Екуменизам и време апостасије***, и то „благословом" Вашег сабрата „епископа" Артемија на стр. 19, где се о том скидању анатеме говори следеће: **„Штавише, име папе се уноси у диптихе цариградске Цркве што је један од основних показатеља признања православности онима који исповедају јереси осуђене Светим Оцима и Светим Саборима"** (види и фус ноту 36 у наведеној књизи). Уз то, доносим овде, и фотокопију оригиналног документа скидања анатеме из 1965. год. потписаног од стране „патријарха" – масона Атинагоре и целокупног његовог „Синода" и то уз превод на српски.

„УКИДАЊЕ" АНАТЕМЕ НАД ПАПСКОМ ЈЕРЕСИ ОД СТРАНЕ „ПАТРИЈАРХА" АТИНАГОРЕ И ЊЕГОВОГ СИНОДА

+Атинагора, по милости Божијој архиепископ Константинопоља, Новог Рима и Васељенски патријарх.

У име свете, једносушне, животворне и нераздељиве Тројице.

.

Бог је љубав (1 Јн. 4, 9); а љубав међу ученицима Христовим је Богом дано обележје, кохезиона сила Његове Цркве, почетак мира, слоге и реда у њој, као што је у њој вечно Откровење Светог Духа.

О тој, дакле, *вези савршенства* (Кол. 3, 14) треба да се брину они, који

30Што није тачно ни у ком случају пошто је у Балтимору донесена осуда уније само као метода прозелитизма, али нису поништени баламандски закључци, те су то чисте манипулације г. Јевтића и других провокатора као нпр. Владимира Димитријевића.

су од Бога задужени да управљају Црквама Божијим и да се користе њоме уз сваку пажњу, бригу и опрезност.

Ако се, међутим, догоди да љубав ишчезне и раскине се јединство у Господу, нужно је уз сваки напор ухватити се у коштац са злом и изнаћи лек против њега.

Пошто се, због грехова које сам Господ познаје, десило да је, године 1054, Црква страшно препатила; да су свеукупни међусобни односи Цркава Рима и Константинопоља доведени у искушење и да је љубав, која их је повезивала, у тој мери била повређена, да је то довело чак и до анатеме унутар Цркве Божије – прво, од стране посланика из Рима, кардинала Умберта и његових колега, који су анатемисали патријарха Михаила Керуларија и двојицу његових сарадника, а потом и од стране патријарха Михаила Керуларија и његовог Синода, који су такође анатемисали овај документ легата из Рима, оне који су га обзнанили и њихове сараднике – појавила се потреба у Црквама Рима и Константинопоља, будући да подражавају доброту и човекољубље Божије, да започну делотворну сарадњу и да поново успоставе мир. Када се, дакле, у овим најновијим временима, над нама јавила наклоност Божија, указујући нам на пут помирења и мира, штавише, и у оним стварима, које су устројене у благословеној и плодоносној, а узајамној, бризи између старијег Рима и овог нашег Новог, и ради неговања међусобних односа, одлучиле су да почну са надокнађивањем онога што је изгубљено, као и да код себе отклоне евентуалне препреке, а све у циљу унапређења, увећања, изградње и усавршења љубави.

Тако смо, дакле, моја маленкост, заједно са нашим високопреосвећеним митрополитима и преосвећенима, у Господу вазљубљеном браћом и саслужитељима, сматрајући да су садашње прилике Господу благополучне, саставши се у Синоду и већавши, те пошто смо постали свесни сличне склоности и намере из старијег Рима, одлучили **да избришемо из сећања и из Цркве горе поменуту анатему**, коју су изрекли патријарх Константинопоља Михаило Керуларије и његов Синод.

Стога писмено изјављујемо да је ова анатема, која је настала године Спаса хиљаду педесет четврте, месеца јула, индиктиона X, у великом Секретаријату наше велике Цркве, **од сада па довека *избрисана* из памћења и из Цркв**е, по милости свемилостивог Бога, који, молитвама преблажене Владичице наше Богородице приснодјеве Марије, Светих славних апостола Петра првоврховног и Андреја првозваног и свих Светих, нека би Цркви даровао мир, чувајући је у векове векова.

Зато је, као вечни знак и ради трајног приказивања, и настао овај наш

патријаршијски и синодални акт, сачињен и потписан у овом свештеном рукопису при нашој светој Цркви, а у истом и идентичном примерку послат Светој Цркви старијег Рима, ради упознавања и депоновања у њеном архиву.

Године Спаса 1965, месеца децембра (7), индикта XII.

Изјављују и потписују:

+патријарх Константинопоља **Атинагора**

+**Тома**, митрополит Халкидонски

+**Хрисостом**, митроп. Неокесаријски

+**Јероним**, митроп. Родопољски

+**Симеон**, митроп. Иринопољски

+**Доротеј**, митроп. Принчевских острва

+**Максим**, митроп. Лаодикијски

+**Хрисостом**, митроп. Мирски

+**Кирил**, митроп. Халдијски

+**Мелитон**, митроп. Илиупољски и Тирски

+**Емилијан**, митроп. Милетски[31]

Овај акт сачињава **„ДЕ ФАКТО" уједињење *свих*** помесних „Православних Цркава" са папским јеретицима.

После свега наведеног да ли ћете опет рећи да је све то измишљотина или фалсификат зилота?!

Исто тако, зар Вам нико до сада није рекао да су новембра 1990, у Шамбезију у Швајцарској (кроз „богословски дијалог") признати хиљадупетстогодишњи јеретици (опет без њиховог покајања) – монофизити и да је Антиохијска патријаршија ступила у ***пуну унију*** са њима?! Или ћете опет почети безочно да лажете „неук и необавештен свет" како је и то „обична зилотска аброштина"? Али, молим Вас, г. Јевтићу, па о томе је такође писао о. Сава у наведеној књизи! Тамо пише: „…од 21. до 30. новембра 1990. год., без ширег информисања, у Шамбезију у Швајцарској,

---

31Ову одлуку нису потписала два синодална митрополита, Јаков дерчки и Максим сардски. Није била прихваћена ни од новокалендарског „архиепископа" Грчке, Хрисостома Хаџиставра. Међутим, непрекидањем помињања Атинагоре и друштва око њега, произлази да су пређутно одобрили овај акт. Бивши „патријарх" Димитрије прослављао је годишњице „укидања" анатеме и ропски је слао папи телеграме. Акт „укидања" анатеме прихваћен је од свих званичних „патријаршија" и аутокефалних „Цркава". Није прихваћен: само од Цркве ИПХ Грчке, у земљи и иностранству, Руске Катакомбне Цркве (дакле од стране „зилотских секташа") и Руске Заграничне.

у центру Цариградске патријаршије за екуменски дијалог састали су се представници православних и тзв. 'противхалкидонских цркава', како би се **изнашла процедура за сједињење двају породица Цркава. На састанку су учествовали делегати скоро свих Помесних Цркава, као и противхалкидонци из Јерменије, Сирије, Етиопије и Индије**. У званичним документима овога састанка противхалкидонски монофизити називају се 'оријенталним православцима'[32], иако и даље не желе да признају васељенски значај 4, 5, 6. и 7. Васељенског Сабора (мада немају ништа против да ове Саборе православни тумаче као такве). Њима је ***признато апостолско прејемство и изречена похвала да су сачували апостолско предање***. Тачније у тексту Сабора се каже: ***'Обе породице су увек са потпуном лојалношћу сачувале истинско православно христолошко учење и непрекидност апостолског предања…'*** У правцу остварења уније са монофизитима изгледа је највише отишла Антиохијска патријаршија. Патријарх антиохијски Игњатије 4. је убрзо објавио енциклику у којој је практично објављена **унија са сиријским противхалкидонцима** (12. новембра 1991. г.)", па у фус ноти 99 о. Сава наводи цео тај документ у коме се између осталог каже: „…Сви наши сусрети, скупови, декларације и коминикеји, ***показали су да припадамо једној вери***, мада је у историји више дошао до изражаја дух подвојености него нашег јединства… Свако настојање и покушај у усмеравању међусобног приближавања две Цркве заснива се на уверењу да овом тенденцијом руководи Свети Дух и да ће оно обогатити Источну Православну Цркву већим сјајем и благодаћу којих смо вековима били лишени… Свети Синод Антиохије је одлучио следеће: 1) Пуно међусобно поштовање две Цркве према богослужењима, духовности, наслеђу и Светим Оцима, као и пуна заштита пракси Антиохије и Сирије; (…) 6) Ако се сусретну два епископа различитих Цркава ***на богослужењу*** началствоваће онај који има већу паству. Ако је у питању тајна брака началствује онај епископ чијој Цркви припада женик… 9) **Ако се један**

32Фус нота 97. о. Саве: „Пре двадесетак година они који су заговарали унију са монофизитима почели су монофизите да називају ідохалкидонски православни хришћаниі, а у последње време іоријентални (источни) православциі. Са тим називима као и са другим терминима уобичајеним у екуменистичким документима ишчезла је реч ієресі, која тренутно има крајње пејоративно значење. Такође више се не говори о догматским разликама већ о ітерминолошким споровимаі, ітеолошким мишљењимаі. Ово су најбољи примери како се постепено ієкуменизујеі наша црквена свест. Наши преци су знали да онај који одступи од православне истине пада у јерес и зове се јеретиком. Данас се убрзано развија нова ієкуменска теологијаі по којој се богословско учење Цркве релативизује и заступа се став да они који имају іразличита теолошка мишљењаі, могу без проблема бити сматрани члановима Цркве Христове." (тамо, стр. 59.)

свештеник из једне од две Цркве задеси у неком крају, *свршиће божанске тајне за чланове обе Цркве, укључујући и Свету Литургију и тајну брака…* 10) Ако се деси да свештеници обе Цркве живе у крају где постоји само једна Црква, ***наизменично ће служити***, а у случају саслужења ће началствовати онај са већом паством; 11) Ако се нађу на саслужењу епископ из једне Цркве и свештеник из Сестринске Цркве, началствоваће наравно, епископ чак иако се налази у заједници свештеника, док постоје лаици из обе Цркве; 12) Кандидате за свештеничку хиротонију бирају Црквене власти сваке Цркве, а пожељно је да ту буду присутна и браћа из Сестринске Цркве; 13) Кумови и сведоци на венчању могу да буду чланови обе Цркве без разлике; 14) На свим заједничким празницима началствује старији по чину јерej… Обећавамо вам, овом приликом, да ћемо наставити да унапређујемо наше односе са Сестринском Црквом и свим осталим Црквама са циљем да будемо једно стадо под једним пастирем…" – Па следи коментар о. Саве; „Овај документ пример је како може да изгледа савремена унија Православне Цркве са једном јеретичком заједницом. У суштини, јеретичка црквена организација ***у потпуности остаје као што је била без потребе икаквог одступања од својих обичаја и учења***, само јој се даје право богослужбеног општења са Православном Црквом. Јединство које настаје на тај начин сасвим је непотпуно и лицемерно" (Тамо стр. 59–62).

Исто тако, додаћемо и то да „Антиохијска Помесна Православна Црква" (а која има ***пуно литургијско општење и са СПЦ), има пуну литургијско-молитвену унију са тзв. „мелкитима"***[33] **– и то већ више од 20 година!** О чувању Православља у једној таквој патријаршији нема ни говора.

Према томе, г. Јевтићу, да ли ћете се и после овога дрзнути да тврдите како се ту ради ***само о дијалогу*** „православних" са монофизитима као што то нпр. безочно тврдите у својој књизи на стр. 105?!? Ако ово није **ПУНА УНИЈА**, онда Вас молим да објасните мом ограниченом зилотском уму и „неуком и необавештеном свету" у чему се она састоји и како се изражава у пракси и на делу!?! Ако дакле, **ПУНО ЛИТУРГИЈСКО-МОЛИТВЕНО ОПШТЕЊЕ** није унија на делу онда шта је унија?!? **А ако СПЦ има ПУНО ЛИТУРГИЈСКО-МОЛИТВЕНО ОПШТЕЊЕ са дотичном УНИЈАТСКОМ Антиохијском патријаршијом да ли онда СПЦ може и даље да се сматра Православном или пак и она тада такође постаје**

33Мелкитска грчко-католичка „Црква" је највећа унијатска „Црква" после украјинске. То су потомци Православих Арапа у Либану које су Латињани натерали у једну од својих многобројних унија. Има око милион верника.

УНИЈАТСКА? Ако Ви **или било ко други** у **СВИМ** „Помесним Православним Црквама" тврдите да може, онда захтевам да наведете **САМО ЈЕДАН** такав пример у историји Цркве Христове и ја Вам обећавам да више нећу замајавати „неук и необавештени свет" својим зилотским фантазијама… А ако пак, такав пример не можете да наведете…?

А сада ћу рећи нешто и о тзв. „Финској Помесној Православној Цркви", мада ће и о томе бити речено опширније у даљем току текста.

Пошто сте о њој већ и сами писали како служи Ускрс по новом календару (чиме потпада под анатему 1. Васељенског и 1. Антиохијског Сабора – хтели Ви то или не), те пошто говорите да су безочне лажи и „сеоске аброштине" да је фински патријарх (није патријарх већ „архиепископ") био 2000. године, у Београду, пошто дакле, то оповргавате, ево ја ћу да Вам покажем насловну страницу званичног часописа шумадијске епархије Каленић бр. 4 за 2000. год., где се јасно на првој страни види да је дотични господин Јован заиста био у то време у Србији и саслуживао са српским „епископима", па и са самим „патријархом" о чему пише у дотичном часопису на стр. 2 и 3.

Према томе, г. Јевтићу зар Вама нико до данас није рекао да и СПЦ **има *пуно литургијско општење*** са свим наведеним „Помесним Црквама" (па и са финском – види фотографију), те да и сама СПЦ потпада под иста проклетства под којима су и наведене „патријаршије", јер пуно литургијско општење изражава ***једномислије у вери*** и ако је то тó јединство о коме Ви упорно говорите и инсистирате, онда га задржите – нама такво јединство **не треба**! Ако Вам, дакле, нико до данас није све то рекао ја морам да вас питам у чуђењу: Па молим Вас, г. Јевтићу, где Ви живите?!?

ЛАЖНИ И ИСТИНИТИ ПРОРОЦИ

Исто тако, г. Јевтић, хоће да прикаже старокалендарце као неку псевдопророчку и апокалиптичку секту непримећујући јадник, колико се у том погледу противи и несвесно (?) хули, на последње велике руске Светитеље, као нпр. Св. Игњатија Брјанчанинова, Св. Теофана Затворника, те Оптинске Светитеље, који су јасно проповедали скори крај овоземаљске историје. Наводим овде, само пар пророчанстава:

Св. Игњатије Брјанчанинов алармантно је упозоравао још пре 150 година: **„Бог је допустио апостасију (отпадништво). Немојте покушавати да је зауставМелкитска грчко-католичка „Црква" је највећа унијатска „Црква" после украјинске. То су потомци Православих Арапа у Либану које су Латињани натерали у једну од својих**

многобројних унија. Има око милион верника.**ите својом немоћном руком, већ бежите од ње, заштите се од ње. То је за вас довољно да учините. Учите се да препознајете дух времена, проучавајте га, тако да ћете кад год је то могуће моћи да избегнете његов утицај (…) Отпадништво је од пре неког времена почело да се шири брзо, слободно и отворено. Последице морају бити ужасне, нека буде воља Божија! *Може да се призна да се православна вера ближи крају…* Судећи по духу времена и неспокоју који влада, може се претпоставити и да ће институција Цркве, која се већ дуго љуља *пасти страховито и изненада*. И стварно, то нико није у стању да заустави и спречи. Садашњи начин да се институционална Црква очува позајмљен је од овога света, што је супротно Цркви, *а последице ће бити само њен убрзан пад* (…) Сасуди Светог Духа су посвуда пресахнули, чак и у манастирима, тим ризницама побожности и благодати (…) Со је изгубила свој укус.**[34] (…) **Милостиво Божије дуготрпљење одлаже потпуни распад *због малог остатка*[35] који се спасава, док они који су кренули путем пропасти или су већ пропали, достижу врхунац покварености. Они који се спасавају морају то да разумеју и да искористе време које им је дато на спасење (…) нека би милостиви Господ заштитио остатак оних који верују у Њега. Али овај остатак је малобројан и сваким даном је мањи…"**[36]

Св. Теофан Затворник је у сличном виду такође прорицао скори крај света[37]: **„Јеванђеље ће бити познато свима, али једни неће веровати у њега, други, *највећи део пашће у јерес* следећи за учењима која нису Богом дана, и градећи у себи веру на основу својих мудровања којекако повезаних са речима Писма. Овим самоизмишљеним верама се неће знати броја… Већ сада их је јако много, а биће их и још више. Свако царство своја вера, па после свака област – своје исповедање, па сваки**

34Аверкије Јорданвилски је писао: „Ви сте со земљи; ако со обљутави, чиме ће се осолити? Она већ неће бити ни за шта, осим да се проспе напоље и да је људи погазе…" (Мт. 5,13) А „када со обљутави „Црква престаје бити Црквом, тада настаје псевдо-црква, која ће примити Антихриста као својег íМесијуí, осим малог остатка истински верујућих, којих је сваким даном све мање".

35ИПХ у Грчкој данас броји тек неколико хиљада верника, док се за Русију не знају тачни подаци. По свему судећи, ни тамо их није остало много.

36Том 4., Света ревност стр. 115.

37Или како то г. Јевтић поспрдно и симпатично каже „смак света".Или како то г. Јевтић поспрдно и симпатично каже „смак света".Или како то г. Јевтић поспрдно и симпатично каже „смак света".

град, док на крају не дођемо дотле да можда свака глава измисли своје исповедање. Тамо где свако себи сачињава веру, а не прима Богом предану, тамо и не може да буде друкчије. А сви такви ће себи придавати име хришћана… Остаће и део таквих који ће држати истиниту веру, онако како су је предали Св. Апостоли (нису ли то ИПХ? – п.п.). Али и међу њима, знатан део ће бити правоверан само по имену, док у срцу неће имати устројство које вера тражи, јер ће узљубити овај век. Макар име хришћанско и било свеприсутно, и макар на све стране буду храмови и црквено чинодејствовање, све ће то бити само спољашњи вид иза кога ће се крити истинско одступништво (апостасија). У таквој атмосфери ће се родити антихрист и рашће у таквом духу привида. Затим ће, предавши се Сатани, јавно одступити од вере и за собом у одступништво од Христа повући све оне који се нису истински држали хришћанства, нагонећи их уз то да њега самог поштују као Бога".

Додаћу овде још и писмо Св. Анатолија Оптинског: „Чедо моје, знај да ће у последње дане настати времена тешка, како говори Апостол. И гле, због оскудице у побожности и у Црквама ће се појавити јереси и расколи и као што су предсказивали Свети Оци, тада на архијерејским престолима и у манастирима неће бити људи опитних и искусних у духовном животу. Због тога ће се јерес и ширити посвуда и преластиће (обмануће) многе. **Непријатељ рода људског дејствоваће лукаво да би, ако буде могуће, на јерес навео и изабране. Он неће почети да грубо одбацује догмате о Светој Тројици, о Божанствености Исуса Христа, о Богородици, *него ће неприметно почети да унакажава Предање Светих Отаца од Духа Светога – учење саме Цркве*. Довијања непријатеља и његове 'типике' приметиће *веома мали број њих*,** оних који су најискуснији у духовном животу. ***Јеретици ће завладати Црквом***, свуда ће постављати своје слуге и побожност ће бити занемарена. Али Господ неће оставити слуге своје без заштите и у незнању. Он је рекао: *По плодовима ћете их познати*. И ти по плодовима, тј. по деловању јеретика настој да их разликујеш од правих пастира. Ти духовни лупежи, који разграбљују духовно стадо *не улазе на врата у тор овчији него прелазе на другом месту* као што је рекао Господ, тј. уђи ће на незаконит начин, уништавајући насиљем Божије уставе. Господ их назива разбојницима.

Заиста, њихова прва дужност је прогањање истинских пастира, њихово затварање, јер без тога се не може ни стадо разграбљивати. Зато, сине мој, кад у Цркви видиш поругање божанственог чина, отачкога Предања и Богом установљеног поретка, знај да су се јеретици већ појавили, ***мада ће можда***

до одређеног времена скривати своје зловерје, или ће неприметно унакажавати божанствену веру, да би боље успели, обмањујући и варајући неискусне. Прогањат ће не само пастире, него и слуге Божије, јер ђаво који руководи јересју, не трпи благочешће. Као вукове у овчијој кожи препознај их по њиховој гордељивој нарави, сластољубљу, властољубљу – то ће бити клеветници, издајници, који свуда сеју мржњу и злобу, зато је Господ и рекао да ћемо их по плодовима познати. Истинске слуге Божије су смирене, братољубиве и Цркви послушне.

Велике притиске од јеретика трпеће монаси и монашки живот тада ће бити изругиван. Осиротиће обитељи, смањиће се број монаха. Који остану, трпеће насиље. Ови мрзитељи монашког живота, који имају само изглед побожности, настојаће да иноке привуку на своју страну, обећавајући им заштиту и световна добра, а претећи изгнањем онима који се не покоре. Од ових претњи малодушни ће бити веома понижени. Ако доживиш то време, сине мој, радуј се, ***јер ће тада верници који не буду имали других врлина, венце добијати само за стајање у вери***, по речи Господњој: *Сваког ко ме призна пред људима, признат ћу и ја њега пред Оцем Својим Небеским*.

Бој се Господа, сине мој! – да не изгубиш припремљени ти венац, да не будеш одбачен од Христа у таму најкрајњу и муку вечну. Храбро стој у вери и ако је неопходно с радошћу трпи и прогоне и друге невоље, јер ће са тобом бити Господ… И Свети мученици, и исповедници са радошћу ће гледати на твој подвиг.

Али, тешко у те дане монасима који су се везали за имање и богатство и који због љубави према комфору буду били ради да се потчине јеретицима. Они ће успављивати своју савест говорећи: 'Сачуваћемо и спасићемо манастир и Господ ће нам опростити'. **Несрећни и заслепљени уопште ни не помишљају на то да ће преко јереси и јеретика у манастир ући и демони, и тада он више неће бити свети манастир, него – голе зидине, *од којих ће занавек одступити благодат*.**

Али, Бог је јачи од демона и никада неће оставити слуге Своје и истинских хришћана ће бити до краја света, али ће они бирати усамљена, пуста места. **Не бој се невоља, него се бој погубне јереси, *јер она одгони благодат и одваја од Христа.*** Зато је Христос и заповедио да јеретика сматрамо као незнабошца и цариника.

И тако, крепи се, сине мој, у благодати Христа Исуса, са радошћу хитај на подвиг исповедништва и подношења страдања, као добри војник Исуса Христа (2 Тим. 11, 1–3), Који рече: *Буди веран до смрти и даћу ти венац живота* (Отк. 2, 10). Њему са Оцем и Светим Духом част и слава и

сила у векове векова. Амин."

„Ми живимо у ужасним временима, последњим како се чини", говорио је у проповеди од 13. фебруара 1907. године Свети Јован Кронштатски, „премда дан и час будућег Страшног Суда никоме од људи нису знани, **већ се виде знаци његовога ближења** на које је указано у Јеванђељу. Зато **сви треба да су приправни за свеопшти суд** и да живе у покајању, љубави и чинећи добра дела" (…) „Усрдно се подвизавајте, браћо, ради свога спасења, **како вас последњи дан не би затекао где спавате**!"

А ево где јасно говори о Антихристу и о томе кога треба разумевати под „оним који задржава":

„Посредством државних личности (тј. православног Цара) Господ штити земна добра и особито дôбро Цркве Своје, не допуштајући безбожним учењима, јересима и расколима да је смућују. **И највећи зликовац светски, који ће се јавити у последње време, Антихрист, неће моћи да се појави међу нама захваљујући самодржавној власти, која задржава мрско безбожничко учење. Апостол казује да се Антихрист неће појавити на земљи дотле, док буде постојала самодржавна власт.** *Јер тајна безакоња већ дејствује, али неће се испунити све док се не уклони онај који сада задржава. И тада ће се јавити безаконик којега ће Господ Исус убити духом уста Својих*" (2. Сол. 2, 7–8) („Нове беседе, изговорене 1902. године" издате 1903. године, стр. 47). А у другој проповеди, изговореној исте године, отац Јован одлучан је: **„Када се узме онај који задржава (самодржац), доћи ће Антихрист."** (*Света ревност*, стр. 97)

А за крај рећи ћу „неуком и необавештеном свету" какву „мрачну" визију је имао и још један заиста велики Старац – Св. Варсануфије Оптински. Наиме, на питање Св. Нектарија[38] како ће изгледати Црква пред крај света, Свети Варсануфије му је одговорио: „**Остаће *један* православни епископ, *један* православни свештеник и *један* православни лаик"!!! Па *ко има уши да чује, нека чује*** (Мт. 11, 15).

Шта ћете сада, г. Јевтићу? Да нећете и ове Светитеље прогласити неурачунљивим секташима „апокалиптичког духа"? Не би ме то чудило, као што ме неће чудити када једног дана – ускоро – примите и антихристов печат на руку и чело (биочип), говорећи у својој избезумљености као и синод „Московксе патријаршије" да „ништа спољашње не може наудити нашој вери". Само напред! ***Што чиниш, чини брже...***

У сваком случају, ја до сада никада нисам наишао на толику злобу и

38Који у то време још није имао дар Старчества и прозорљивости.

мржњу према православним зилотима; на толико перфидно ниподаштавање и оптуживање за „конзерватизам" и „живљење у прошлости". Али, г. Јевтићу, зар Ви не схватате да самим тим оповргавате самог себе, јер нас потом оптужујете за неку болесну „апокалиптичност" и очекивање „смака света" (само још фали да почнете да говорите како се и ми спремамо за „самоспаљивање")… Значи, ми смо по Вама некаква контроверзна „конзервативно-апокалиптичка секта" (?!?), која живи и у прошлости и у будућности, само ето, неким чудом нисмо и у садашњости?!? Завршићу ово поглавље страшним пророчанством Светог Игњатија Брјанчанинова везаног за наше време, а које се и остварује у потпуности на наше очи:

„…О, бедно време! О, бедно стање! О, беде над бедама, коју могу да схвате једино истинити хришћани и истинити монаси, а која је несхватљива за оне које она (беда) обухвата и погубљује (…) Одступници који ће се умножити називати ће се и показивати по спољашности као 'хришћани' да би тиме још удобније подигли гоњења на истините хришћане. Одступници који ће се умножити опколиће безбројним сплеткама истините хришћане, и постављаће безбројне препреке њиховој доброј намери спасења и служења Богу…"

ТЕЗЕ И АНТИТЕЗЕ

Господине Јевтићу, како Вас није срамота да нас поредите са протестантима који заиста фрапантно изопачавају Свето Писмо извлачећи фрагментарно цитате? Ако ми и цитирамо фрагментарно Свете Оце (па чак и без навођења тачне странице изворног дела – што и није од суштинског значаја), чинимо то из најбоље намере, тј. да укажемо на прави смисао јеванђељских поука (а не како то чине протестанти), те да у потпуности схватимо велику и суштинску важност црквених догмата и канона, који нису просто лелујање ваздуха језиком, нити „мртве шеме" и „убиствени прописи, попут фарисејских скрупулозних талмудистичких цепидлачења којима се отежава или (чак!) спречава улазак народа божијег у Цркву". Да су то тако схватали Свети Оци, као Ви, не би нам они ни заповедали да их се (канона и догмата) неодступно држимо, па чак и по цену сопственог живота. Тако нпр. Св. Јован Златоусти говори:

„Разум који је непокоран догматима Цркве и учењу Св. Отаца, изазива раздоре међу хришћанима и рађа многобројне јереси и расколе. Зато, ко жели вечно спасење, ко жели да буде истински син Православне Цркве, ко се плаши страшног грома анатеме што погађа душу и тело

***нека себе оптерети најслађим јармом Христовим, ДОГМАТИМА ЦРКВЕ, нека укроти непокорност свога разума ЗАКОНИМА ЦРКВЕ, и нека у свему буде послушан својој Матери – Цркви*”.** (Беседа на 1. посланицу Коринћанима, 2, 1.) и још:

„Јеретичке догмате, противне онима које примисмо, треба анатемисати, а безбожне догмате треба разобличавати. Људе пак, потпуно штедети и молити се за њихово спасење.” (Исти.)

„Старајте се зато, да се утврдите у учењима (догматима) Господњим и Апостола Његових, те да ’у свему што чините – успевате’ телом и духом, вером и љубављу, у Сину и Оцу и Духу…” (Св. Игњатије Богоносац, Магнежанима 13)

Блажене успомене старац и обновитељ руског монаштва у 18. веку, Свети Пајсије Величковски, пише: **„Као непомерив темељ за моју бедну душу и за браћу поставио сам: 1) Реч Божју и њено тумачење од стране Св. Богоносних Отаца и 2) *Свете Саборе и сва саборска правила, као и правила Св. Апостола и Св. Отаца*, прихваћена у Христовој Цркви као и све Њене заповести и чинодејства. Тако сам поступио да не бих одступио од саборног и правилног разумевања њиховог у Св. Православној Цркви”.**[39]

Дакле, **„Сваки који жели да зна истину, треба да се обрати Цркви, јер су Апостоли само њој јединој саопштили божанску истину, и као богаташ у ризницу положили у њу све што се односи на истину. Само је Црква врата живота…”** (Св. Иринеј Лионски).

„Морално усавршавање човечанства је могуће само у Цркви. Дух Божији, који оживотворава новозаветно човечанство, дарован је Цркви, која је со земљи. Где је Црква, тамо је и Дух Божији и где је Дух Божији тамо је Црква и свака благодат.” (Исти)

„Апостоли су били обучени у силу свише (небеску) и добили су све дарове Светог Духа, добили су савршено знање, и тек онда су изашли на проповед по свим крајевима земље. Проповедајући, Апостоли нису учили ништа друго осим тога што су добили од Господа. Због тога ми смо кроз Апостоле сазнали истину, тј. учење Сина Божијег, којима је Господ рекао: *Који вас слуша, мене слуша и који се одриче вас, одриче се мене и онога који ме је послао* (Лк. 10,16)” (Исти)

О томе говори и Свети Серафим Саровски у беседи са Мотовиловим, где на крају беседе каже: **„Господ подједнако слуша и монаха и световњака,**

39Живот и записи Св. Пајсија Величковског, стр. 197.

простог хришћанина, уколико су само обоје православни и уколико љубе Бога из дубине своје душе… Само се једнога чувајте, ваше богољубље да не тражите од Господа оно од чега не осећате крајњу нужду. Неће вам Господ ни то отказати због ваше *православне вере* у Христа Спаситеља…"

Да не би неко помислио како само зилоти тако схватају најважнија питања нашег Светог Православља даћу себи слободу да овде наведем једно лепо и подуже објашњење о канонима које је написао брат Жељко Которанин у часопису „Логос" (1–2 за 1995. год., стр. 151, 152) у тексту под насловом **„О канонима и животу – да ли канони ограничавају живот?"** Он каже: „Како је Црква једна и Законодавац један, то и све помесне Цркве морају имати у темељу једне исте законе. Тако да је по канонима, као изразу воље Божије, могуће упоређивањем дознати шта је Црква, а шта је само празан, лажни наслов.

По закону – канону, судити о духу, карактеру заједнице људи, зар је могуће? Зар се духовно не испитује духовним? Могуће је! Јер је суштина канона духовна! (Јн. 12, 48). Канони, истина нису настајали због утврђивања шта је Црква, а шта није. Они су донесени кад год се указала потреба да се изобиличи погрешно учење, или када би се због смутњи довело у опасност јединство Цркве. Највише као одговор овим изазовима, кроз историју, настајала су правила у виду догматских опредељења и дисциплинарних канона. Црква је, штитећи се, доносила одредбе о своме устројству, о функцији, и о животу себе саме. **Све те одредбе (самозаштитне мере) у служби су очувања вере, јерархије, Светих Тајни, очувања могућности да се по благодати Божијој дође до живота. Без канона Црква би била рањива као тврђава без бедема. Оно што штити Цркву, јесте истовремено и оно што је одликује, по чему се разликује од свега што личи на њу. Све што се неосновано зове црквом, настало је тако што су острашћени људи мењали основне, општеобавезне каноне, и остајући без заштите, лако губили Бога из већ наведених одредница Цркве, а тиме и Цркву.** Зато Свети Оци кажу да раскол води у јерес.

Каноничко нејединство (раскол), води ка догматском (јерес). Овај значај канона потврђује и 2. канон Трулског Сабора. Он прво одређује који канони имају вредност за сву Цркву, и даје им општеобавезни карактер, одузимајући тиме Православни (црквени) карактер свакој заједници која би се, тргујући истином, оглушила о макар један канон. **Човек, на било ком степену јерархије, који би се усудио да измени канон тргујући истином, био би**

подвргнут оној казни коју предвиђа измењени канон, да би се кроз то излечила његова страст. Као што штите Цркву, Оци штите и каноне, од истог противника – страсти самоволје. Иако им то није била намера, *Оци су овим каноном дали канонима особину мерила и границе Цркве.*

Канони су, као Божији Закон (православно исповедање први део, 72. одговор), једна од ознака у појму Цркве. Они су литургични. ***Они су чувари суштине Цркве. Они су мерило Цркве.***

А Црква је практични чувар тајне живота, чувар све благодати којом нас је у Христу облагодатио Бог на славу благонаклоне воље Своје, да бисмо живели животом који је у Царству Божијем. Шта то значи? Значи да човек тренутно живи смртни живот, али да у Цркви почива пуноћа (Литургија), којом се човек испуњава по мери дара Божијега и улази у живот вечни. Св. Јован Претеча назван је највећим између људи, али је и такав мањи од најмањег у Царству Божијем (Лк. 7, 28). Мањи, чиме? Мањи јер је смртнога живота, јер још није живео животом Божанске, вечне Литургије.

Да ли канони ограничавају живот?

Да! Али онај стари, смртни живот, пун блудочинства, лакомости, преваре, убиства, пијанства, идолопоклонства…

Да ли канони ограничавају живот?

Не! Канони враћају живот, онај вечни, безгранични, слободни, царски…"

Рекао бих сада нешто у вези с тим цитирањем. Као прво, Вама, г. Јевтићу, који сте преиспуњени гордошћу, високоумљем и самољубљем је потпуно немогуће да потчините свој острашћени ум у изворно учење Цркве (као нпр. наведеној заповести Св. Јована Златоустог и Св. Пајсија Величковског у претпоследњим наведеним цитатима), и мада се свагда позивате на Свете Оце, у ствари на тај начин пљујете по њима и ономе што су они јасно рекли, тј. тумачите то на свој болестан начин. То је општа карактеристика вас новопечених „теолога" и не само што није „обнова" светоотачког учења него је њена потпуна супротност.

Као друго, савремени обновљенци Вашег типа, врло вешто манипулишу „неуким и необавештеним светом" и својим демонским ауторитетом (којим самог себе постављате као неприкосновено мерило, јер сте ето „епископ" Цркве – само одакле Вам апостолско прејемство?) препуним унижавања ближњих[40], подмећу и мењају тезе што је својствено само префињеним

40Познато је како г. Јевтић хоће и да опсује „бунтаџије", а исто тако и да шутне у стражњицу човека што је срамотно и рећи а камоли учинити! То му је ваљда ушло у навику од шутања

велемајсторима нечастивог.

Елем, „Бројне протестантске секте и фракције (заиста) чине из Светог Писма… секташка пабирчења, лицитирања и злоупотребе", јер **одбациште** глагол Духа Свјатаго који је јасно тумачио Свето Писмо кроз своје изабране сасуде – Свете Оце – које је просвећивао и просвећује у **сва времена** па и данас, по нелажној речи Христовој: *А када дође Он, Дух Истине, увешће вас у сву Истину, јер неће говорити од Себе, него ће говорити оно што чује и јавиће вам оно што долази… и подсетиће вас на све што вам рекох.* (Јн. 16, 13; 14, 26).

Према томе, темељно исповедање наше православне вере се састоји у исповедању да је тај исти Дух Свети ***свагда*** говорио у Цркви ***на свим*** Васељенским и Помесним Саборима, што је јасно изражено у одлуци Првог Апостолског Сабора у Јерусалиму 51. године, а који је био прототип за све будуће Саборе. У Делима Апостолским читамо: ***Јер угодно би Духу Светоме и нама*** (Дап. 15, 28).

„**Треба при томе подсетити да никако није сваки Сабор непогрешив, него само онај који изражава и потврђује васељенску свест Цркве и кога цела Црква прихвата као васељенски.**

Иако су у спорним питањима на Саборима понекад приступали гласању, да би била установљена 'већина гласова', која треба да 'превлада' – демократски принцип 'већине гласова' никада у Цркви није имао апсолутан значај. **Нама је познато мноштво случајева када истина није била на страни већине, него напротив – на страни мањине, па чак и да се усредоточавала на само једно лице.** С друге стране, у историји Цркве било је Сабора са великим бројем учесника који су претендовали на назив 'васељенски', али су ипак од стране Васељенске Свете Цркве били одбачени. Један од њих добио је чак и сликовит и изражајан назив 'разбојнички' (449. године)." (Аверкије Џорданвилски, *Седам стубова премудрости*, стр. 169.)

Ако се ми дакле, свагда и позивамо на Свете Оце, г. Јевтићу, ми то чинимо знајући да су они заиста били оруђа Духа Светог, Који је и говорио кроз њих, те **покоравамо** наш острашћени ум у њихово учење, савете и

лопте, јер ето човек воли да заигра фудбал у чему има велике сличности са својим љубљеним „патријархом" Вартоломејем „страственим фудбалским навијачем (види фотографије). Судећи по тој њиховој страственој наклоности све ми се чини (а и убеђен сам) да су обојица промашили своју професију, те да би за њих и за народ било далеко боље да су дотични искористили те своје таленте на фудбалском игралишту уместо да дриблају „неук и необавештен свет" својим догматско-канонским вратоломијама…

наредбе, показујући тиме наше смирење, а не да се хвалишемо као ви својом назови ученошћу од које само боли глава и од које је човеку мука. Да сте ви и други савремени обновљенчески „теолози" изабрана оруђа Духа Светог сваки од тих „неуких и необавештених људи" видео би у вама истинске духовне дивове, а ваши списи би остављали у тим безазленим људима осећање **мира у души, а не смућености и узнемирености**![41]

Прави смисао апостолове заповести о испитивању *разликовања духова* (1 Кор. 12, 10), састоји се по речима Св. Исака Сирина у „држању општег поретка", а општи поредак се по речима Св. Симеона Новог Богослова састоји у томе да упоређујемо учење свога епископа са учењем Светих Отаца израженим у догматским, канонским или у морално-поучним списима, признатим пуноћом Цркве кроз писано и неписано Предање.. Оно што је корисно да примамо а лоше да одбацујемо.[42] Одступа ли твој епископ од догматског учења, **сви** Свети Оци Цркве Православне ***заповедају нам да се од таквог одвојимо***, јер „биће питани епископи и за њихов начин живота и за њихову паству. Тражиће се од њих одговор за разумне овце, које су примили од архипастира Христа. Ако се због њихове немарности изгубила нека овца, крв њена тражиће се од њих (=епископа). Слично ће и свештеници дати одговор за своје парохије…" – каже преподобни Јефрем Сирин. Међутим:

„Ако је твој епископ јеретик, бежи од њега, бежи, бежи, као од ватре и змије". (Св. Види „Јеванђелско слово о лажним пастирима" Епифанија Чернова на стр. 515.Јован Златоусти)

„Ако епископ није јасан и прибегава лукавству, по питањима вере, *бежи и одричи га се*, не само ако је он човек, него чак и ако је и анђео који је сишао с неба." (Св. Јован Златоусти, тумачење посланице Јеврејима беседа 34.)

„Ако је епископу вера изопачена, па макар и анђео био, немој га слушати. **Ако правилно учи, немој гледати на његов живот, него веруј ње-**

41А поготово сада, после „лавине" народног незадовољства због новотарења појединих „епископа" „СПЦ" у богослужбеном поретку, што може да се види на видео снимцима са нашег сајта (преузето са You tube-а). И док се јасно види како „врли" „попови" „СПЦ" у свештеничким одеждама бију народ, те како „владика" Јован шумадијски зауставља „Литургију" и најстрашније пљује по појцима говорећи им „Марш напоље!", јер су људи певали „...поклањатисја Оцу и Сину и Свјатому Духу, Тројице јединосушњеј и нераздјељњеј." (***што може да смета само сатани и сатанистима***), дотле на другом снимку видимо Атанасија Јевтића, коме је народно „од милоште" дат надимак САТАНАСИЈЕ! Заиста праведно...

42Види „Јеванђелско слово о лажним пастирима" Епифанија Чернова на стр. 515.

говим речима." (Св. Јован Златоусти, 2. беседа на 2. посланицу Тимотеју.)

„Ако твој епископ учи било шта безаконо, чак и ако би он водио целомудрени живот, чинио знамења и пророковао, *нека он за тебе буде као вук у овчијој кожи, јер он ради на пропасти душа*." (Св. Игњатије Богоносац)

Свети Викентије Лирински († око 450. год.), као и сви Свети Оци, учи нас којим начелима треба да се руководи сваки православац како би лако и са несумњивошћу разликовао православну истину од лажљивости јеретичких заблуда. И каже[43]: „Често сам се врло ревносно и са највећом пажњом обраћао многим људима украшеним светошћу и даром поучавања питањем: На који начин је најлакше мени, који идем исправним, царским путем, да разликујем истину васељенске вере од лажљивости јеретичких учења, и увек су ми сви давали готово од речи до речи, овакав одговор: Ако неко – ја, или други, или било ко – хоће да избегне јеретичку лаж и да здрав и неповређен пребива у здравој вери, онда треба, уз помоћ Божију, двоструко да огради своју веру – као прво, ауторитетом Светог Писма, а као друго, предањем Васељенске Саборне Цркве. Но – питаће можда неко – ако је писана реч Божија света, свесавршена и, када се упореде једна њена места са другима, увек у потпуности разумљива, зашто је потребно да јој се дода још и ауторитет њеног црквеног схватања? Потребно је јер Свето Писмо услед његове узвишености не схватају сви на исти начин, него један тумачи његове изреке овако, а други онако; тако се из њега може извући готово онолико значења колико је оних који га тумаче. Зато је неопходно да се нит тумачења пророчких и апостолских дела у таквом мноштву безбројних различитих скретања у заблуде, усмери по норми њиховог црквеног и васељенског разумевања. У самој Васељенској Цркви свим средствима ваља се држати онога у шта су веровали свуда, у шта су веровали увек, у шта су веровали сви: јер Васељенско је, као што показује и само значење те речи, стварно и нарочито само оно што, колико је год то могуће, обухвата све уопште. А тога правила ћемо се држати само онда ако будемо следили свеопштост (Universitas), старину (Antiquitas) и сагласност (Consensio). **Следити свеопштост – значи признавати за истину само ону веру коју исповеда цела Црква широм света; следити старину – значи ни у ком случају не одступати од оног учења кога су се држали наши Свети Оци и преци; и на крају, следити сагласност – значи из старине прихватати само она одређења вере и тумачења којих су се држали сви, или у крајњој линији, готово сви пастири и учитељи.**

43Доносим опширан цитат из књиге Седам стубова премудрости, стр. 171"174.

О Тимотеје – вели апостол – чувај предање (1 Тим. 6, 20).

Шта је то предање?

Предање је оно што је теби поверено, а не оно што си пронашао; оно што си примио, а не оно што си измислио; предање је ствар учења, а не умовања; оно се даје свему народу, а није парцијални посед; то је ствар која је дошла до тебе, а не коју си ти открио; према њему треба да се односиш не као онај који је то пронашао, него као онај ко то чува, не као утемељивач, него као следбеник, не као вођа, него као вођени.

Чувај предање – то значи таленат вере васељенске заштити тако да остане цео и неповређен. Што ти је поверено, то нека и остане код тебе, то и ти предај. Добио си злато – злато и дај. Нећу да ми подмећеш ништа друго; нећу да уместо злата безобразно подмећеш олово, или обману – бронзу; нећу привидно, него право злато.

О Тимотеје – пастиру, пишче, учитељу! Ако те је дар Божији учинио способним по уму, образовању, учености, онда буди Веселеил духовне скиније: глачај драгоцено камење божанског догмата, постављај га тачно, распоређуј мудро, дајући му сјај, лепоту и заносност. Труди се да због твог што јаснијег излагања, јасније разумеју оно у шта су пре веровали не тако јасно. Труди се да потомство са свешћу прославља оно што је старина раније поштовала не схватајући. Поучавај ономе чему су тебе научили, и, говорећи ново, не реци ништа што би било ново! Дакле – рећи ће можда неко – у Цркви Христовој не треба да буде никаквог напретка у усвајању вере? Свакако да треба – и то највећег. Ко је тако завидљив према људима и прожет мржњом према Богу, да би одлучио ово да одбаци? ***Само, напредак треба да буде заиста напредак, а не измена вере. Напредак се састоји у томе да се неки предмет усавршава онакакав какав јесте; а издаја је када нешто престаје да буде оно што јесте и претвара се у друго.*** Дакле, нека се током година и векова развија и нека у највећој мери напредује поимање, разумевање, мудрост, како сваког појединачног хришћанина, тако и свих заједно – како једног човека, тако и целе Цркве, али само на тај начин, тј. у једном истом догмату, у једном истом смислу, у једном истом предмету сазнања. Нека се вера, као ствар душе, у том погледу угледа на тела. Са доласком лета, тела се откривају и ослобађају своје удове, но ипак остају оно што су била и пре. Цветајуће доба детињства и зрели узраст старости међусобно се веома разликују: ипак исти они који су раније били деца, сада постају старци; заправо, мењају се узраст и спољашњи изглед једног истог човека, али тиме се не мења његова природа, његова личност остаје једна иста. Такав закон напредовања нужно треба

да следи и догматско учење хришћанске вере. Нека оно са годинама јача, нека се временом шири, а вековима узвисује, али нека остаје необориво и неповређено, цело и савршено у свим својим деловима, у свим, да тако кажемо, чулима и удовима својим, дакле без и најмање измене преко тога, без икаквог губитка у своме садржају, без икаквог мењања својих одредаба. Тако древне догмате небеске филозофије временом ваља ојачавати, глачати, чистити; али не треба их мењати, одсецати, кварити. Нека добијају очигледност, сјај, јасноћу – то може; али њихова пуноћа и целовитост, њихова својства, морају да буду задржани – то је неопходно. Црква Христова, брижљива и опрезна чуварка догмата који су јој поверени на чување, никада у њима ништа не мења, не умањује нити додаје – оно што је потребно не одбацује, оно што је сувишно не додаје. Са потпуном преданошћу, расуђујући исправно и мудро, она се стара само о томе да, ако је у старини нешто преднацртано и утемељено – то допуни и доврши, ако је нешто већ појашњено и протумачено – да то ојача и потврди, ако је нешто већ потврђено и одређено – да то чува. Треба уосталом приметити да смо ми обавезни да са највећом усрдношћу истражујемо сагласна мишљења древних Светих Отаца и да их следимо не када су у питању свакојака мање важна питања везана за Свето Писмо, него, пре свега, када се ради о правилу вере. Са друге стране, не треба увек и не треба све јереси разобличавати на тај начин, него само нове и недавне, тј. оне које су се први пут појавиле. **Што се тиче давних и застарелих јереси и раскола, нема ни најмање потребе да им прилазимо тим путем. Колико год да су старе бестидности таквих јереси и раскола, ми треба, када је потребно, да их побеђујемо никако другачије него ауторитетом Светог Писма, или пак да без колебања бежимо од њих, као од давно поражених и осуђених на Васељенским Саборима православних пастира Цркве."**

Св. Атанасије Велики то овако завршава: „**Ходећи незаблудивим и живоносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и саблажњавају народ, *треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену*"** (П.Г. XXXV, 33). **„Стога и Ви не треба да остајете мирни пред њиховим безакоњима. Напротив, треба ступити у акцију и побунити се због таквих новотарија које су против нас усмерене. Јер, када страда један уд, са њим страдају и сви остали, иако по**

речи блаженог апостола, треба плакати са онима који плачу (Рим 12, 15). ***Онда када страда Црква, нека свако ступи на дело као да и сам страда. Јер они хуле на нашег заједничког Спаситеља и нарушавају правила која су заједничка свима нама…"*** (тамо, стр. 192–3). И још „***И свештеницима и лаицима наиме доликује да оглашавају истину и да се боре против преступника."*** (Св. Јован Златоусти 1. беседа на Пасху)

Према томе, нека свако сам после наведеног определи где је лаж и обмана, а где је истина, тј. да ли су зилоти ти који обмањују „неук и необавештен свет" или су то разни „теолози и публицисти" СПЦ типа „умировљеног епископа" г. Јевтића, Владимира Димитријевића и других. Исто тако, кад већ учите да треба да се „испитују духови" (1 Јн. 4, 1), испитајте, молим Вас, којим су духом Апостоли Петар, Јован, Филип, те многи други Свети Оци осуђивали ***и на смрт*** разне људе[44]? Можда треба и њих да осудимо због фанатизма! И то због каквог екстремног фанатизма да су људе предавали чак и смрти!?! Или, може бити и самог Господа Исуса Христа треба осудити за такав фанатизам, јер је првосвештенике и фарисеје називао лицемерима, безумним слепцима, па чак и змијама, а њиховог оца називао не Богом него ђаволом! (Мт. 23, 13, 15, 17, 19, 24, 33; Јн. 8, 44) Којим је то духом говорио Св. Козма Етолски када нам је наређивао **да проклињемо папу** „јер ће од њега доћи свако зло", и да ли је признавање латинских „Тајинстава"[45], присуствовање на његовим мисама, те размењивање литургијског целива у истом духу, као и заповест Св. Козме?[46] Да вас питамо уз то, зар ни они нису имали љубави? Чак ни Апостол љубави Св. Јован Богослов? Како то да им нису дали баш ни најмању шансу за покајање? Или шта, на пример, рећи за следећи случај описан у житију Светог и Богоносног Аве Јосифа Волоцког: „По наређењу великог кнеза Јована Васиљевића III (1462–1505) главни јересеначелници (чивутствујуће јереси) били су предани на смртну казну; другима су одсекли језик, и послали их у прогонство; трећи су пак, разаслати по разним местима. Неки јеретици осуђени на смртну казну желели су да је

44Ананију, Сапфиру, Симона мага, Кинопса, многе незнабожачке жреце итд, о чему предивно пише Преподобни Јосиф Волоцки у свом „Слову о осуди јеретика", а које је писано и не баш тако давно, тј. у 16. веку „види у продужетку књиге.

45 За „Помесне Православне Цркве" од 1965. год, жетон „чипс, којим се причешћују паписти, а који они називају „хостија" ПРАВО ЈЕ Тело и Крв Исуса Христа, што је већ више пута јавно признато од стране многих „прахославних јерараха".

46„Литургијским целивом изражава се истоветност мисли, једнодушности и љубави свих са свима, а најпре са самим собом и са Богом" Св. Максим Исповедник „О литургији, стр. 119.

избегну покајањем. Међутим, преподобни Јосиф, провидећи да би се они опроштењем само искористили ради распространивања зла, ***инсистирао је на смртној казни***, сматрајући да покајање које је изнуђено страхом, није искрено – и да држава такво покајање не треба да прими.”[47]

Светитељи су својом молитвом **рушили** незнабожачке храмове, а ваш „патријарх” Павле даје прилог за обнову оштећене џамије коју су српски патриоти хтели да сруше, те му ни то није било довољно, па је и метанисао пред муфтијом муслиманским тражећи опроштај!?

Св. Јован Богослов својом молитвом произвео је да се удави чувени маг Кинопс, а нешто касније произвео је молитвом да се сруши идолопоклонички храм (демонски) у коме су се налазили многи жречеви, који су наравно и погинули од камења. Исто тако, сличне примере налазимо и у житијима Св. Ап. Филипа, Св. Порфирија, Св. Лава Катанског, Св. Александра Константинопољског и многих других. Међутим, да Бог није хтео, не би ни услишио молитве њихове и не би допустио да погину зли јеретици. Но, како је то било неопходно, опет ради користи и спасења „малих” у Христу – то је и извршено. У Старом Завету ми видимо много таквих примера када су Светитељи Божији и истинити ревнитељи (зилоти) за правду и истину Божију и из послушања Самом Богу и сами били судије преступницима. Карактеристичан је пример Св. Пророка Илије када је он **спалио молитвом 100 војника** (4 Царст. 1, 9–15), док је другом приликом ***својом руком заклао*** **850 лажних пророка и идолопоклоничких жречева**… Па, како дакле ви, господо екуменисти, гледате на све то? Шта мислите, како их је убијао? Са љубављу, кротошћу и смирењем?! Или пак са праведним гневом, као што је и Господ изгнао трговце из храма? (Јн. 2, 15–17) ***За такву ревност Пророк Божији Илија удостојен је од Бога да буде жив узнесен на небо, а и да беседи са Господом Исусом на гори Тавор!!*** О томе је такође учио и свети цар Давид још у Старом завету: **„Зар нисам оне који те мрзе, Господе, омрзао, и због непријатеља твојих копнио (и венуо)? Потпуном мржњом омрзох их, постадоше ми непријатељи.”** (Пс. 139, 21–22) А гле, јеретици су управо ти ненавидници Бога, јер својим делима и лажним учењима хуле на Духа Светог, те воде душе у вечну погибао!

А и наш Св. Симеон Мироточиви, отац Св. Саве није био мање жесток јер, вели Св. Стефан Првовенчани у опису његовог житија да подиже

47Из Житија Преподобног Јосифа Волоцког у књизи „Жития и творения руских святих”, стр. 268-269.

војску против јеретика – богумила и „**једне попали**, друге разним казнама казни, треће прогна из државе, а домове њихове, и све имање сакупив, разда прокаженима и убогима. Учитељу и начелнику њихову **језик уреза у грлу његову**, што не исповеда Христа, Сина Божјега, а књиге њихове нечастиве спали, и изгна га, запретив да исповедају и помињу по свим странама проклето име. И на све стране искорени ту проклету веру, да се и не помиње никако у држави његовој, него да се слави једнобитна и нераздељива Тројица: Отац, Син и Свети Дух, свагда, сада и увек на све векове". Да је живео Немања у наше време, вероватно би га по помраченим мерилима данашњег раслабљеног човека стрпали у масонски трибудал у Хаг (или можда чак и на електричну столицу). Овако пак, Бог прослави свог ревнитеља највишим степеном по Православним мерилима – нераспаднутим, мироточивим и чудотворним моштима (опште познат је случај да је и огањ из његовог гроба сунуо и опалио комунистичке бандите када су ови после 2. светског рата покушали да скину горњу мермерну плочу са његовог гроба)… **Јер је „Господ Бог – Бог Ревнитељ…"** (Исход 20, 5).

Вероватно ћете опет са подсмехом рећи да ја то све погрешно интерпретирам и тумачим, као што нам то уосталом и подваљујете и говорите како су и протестанти дошли до закључка у свом безумљу да је Јеванђеље криво?

У принципу, оно што мучи савремене псевдотеологе типа г. Јевтића, јесте што они у суштини **немају осећај за истину**, а који се даје од Бога као дар смиреним и чесним људима, па макар они и немали дар за писање богословских трактата и докторских дисертација. Према томе, ствар је у осећају, г. Јевтићу, ствар је у осећају за истину…

МЕРИЛО ПРАВОСЛАВНОСТИ

Како определити нечију православност? Љубављу? Јединством? Миротворством? Жртвом? Спољашњим изгледом? Ако се то опредељује овим наведеним онда треба признати и све љубвеобилне миротворце који се пожртвованошћу истакоше и у другим религијама. По православном

учењу,[48] православност сваког епископа се мери: ***1) апостолским учењем***[49]; и ***2) апостолским прејемством*** (наслеђе у хиротонији). За спасење сваког појединца потребно је да се неодступно држи епископа који имају то двоје (апостолско учење и прејемство), с тим да је апсолутно неопходно да ту своју веру епископ потврди и правилношћу и чистотом свог живота, тј. животом у благочешћу и врлинама. Ако се речи и дела неког појединца не поклапају са учењима Светих Апостола и Светих Отаца, па чак и да јесте члан Цркве (чак и јерархије) дотични **„самог себе осуђује"** по речима Св. Апостола Павла (Титу 3, 11) и **самоодсеца** се од мистичног тела Христовог – тј. Цркве.[50] О епископу и његовој власти лепо објашњава и брат Жељко Которанин: „Епископ је наследник апостолски. Он сведочи своју сагласност са апостолским предањем. '…Јер суштину наше јерархије састављају богопредане речи…' (2. канон 7. Вас. Саб.). Као наследник апостолски, епископ кроз рукоположење добија даровану му власт да везује и дреши, њоме он јесте извор светих тајни Цркве, извор спасоносних благодати. Сабор народа његове области око његове, епископске власти и благодати јесте епископија.

Епископија је Црква. У њој се непосредно служи литургија и причешћује народ: *Чаша благослова коју благосиљамо није ли заједница крви Христове? Хлеб који ломимо није ли заједница тела Христова? Јер је један хлеб, једно смо тело многи пошто се сви од једнога хлеба причешћујемо.* (1. Кор. 10, 16 и 17). Истина је да се народ причешћује у Телу и Крви Господа Исуса Христа влашћу и благодаћу свога епископа, али није он Црква, није он епископија, већ је то управо причешћивање народа, које бива преко њега. Зато је епископ толико 'потребан у Цркви'.

Епископ је извор светих тајни којима се оцрквљује његова епископија. Он може бити тај извор „воде живе" тек својом сагласношћу са апостолским

48Без обзира на нашу скудоумност и малообразованост да свагда и свуда цитирамо тачно Свете Оце, морамо рећи г. Јевтићу да ни Свети апостоли нису били образовани „поготово не на јеретичким факултетима „и штавише били су неписмени

49„Православни" екуменисти врло често говоре само о апостолском прејемству и то поготово када се упињу да кроз њега докажу своју „законитост" у односу на „расколнике „зилоте", док никада не говоре о том другом услову, тј. апостолском учењу „пошто га се не придржавају. Ако пак неки пут и проговоре о њему онда га тумаче по својој болесној логици и помраченом телесном уму, интерпретирајући све „по своме". О неопходности непоколебивог чувања праве вере говоре и сами Свети Апостоли на више места у Светом Писму: Д. Ап. 2, 42; Рим. 16, 17; Еф. 6, 4; 1 Тим. 4, 6, 13, 16; 5, 17; 6, 1, 3; 2 Тим. 1, 13; 2, 15; 4, 3, 4; Титу 1, 9; 2, 1, 7, 8; Јевр. 13, 9; 1 Пт. 1, 22; 2 Јн. 1, 9"10.

50О чему је речено опширније у одговору Сави Јањићу на стр. 292"293.

предањем и на основу тога добијеном влашћу да везује и дријеши. Оци Јерусалимског Сабора 1672. године, окренути епископу као извору благодати, ипак на прво место стављају његову власт. Међутим, и та, његова власт је Богом му дарована, па и сама она представља благодат. Како је власт епископа у епископији благодат, тад је он извор сваке црквене власти и 'свију тајни васељенске Цркве'!" (СКЛ 2(18)'97)[51]

Упоређивати владику Николаја и поготово „патријарха" Павла, са великим Оцима Цркве Православне је крајња дрскост када знамо да су и један и други признавали (и признају) благодатност у „Тајинствима" католичких и англиканских јеретика. Тако је нпр. владика Николај у свом 13. тому говорио извесном министру Корошцу да се **„причешћује Крвљу Христовом"**, док „патријарх" Павле већ годинама разрешава служење англиканског „свештеника" у патријаршијском храму (види фотографије). Уз то обојица су признавали „Светост" Франьи Асишком, док је владика Николај ишао још и даље, те је признавао „Светост" и којекаквих: мајке Терезе, мадам Гијон, јеретичког „мученика" Јана Хуса, са свим осталим „мученицима" које су католици спалили у 15. веку, а о чему ћемо мало касније говорити опширније. Уз то, за велико је чуђење како г. Јевтић одриче матејевску јерархију због једноличне хиротоније, када је опште познат историјски факт да и англиканци имају „прејемство" од једног епископа! Значи, да се г. Јевтић не слаже са ставом наведене двојице „Светаца" који тој (англиканској јерархији) признају тајинства без обзира на једноличну хиротонију, што значи да уопште није ствар у једноличној хиторонији, већ у помраченим мерилима јеретичких умова који „само на погубну корист гледају" признавајући благодатност једних (англиканаца), због мноштва верника и „јерархије" дотичних јеретика (а вероватно и због материјалне користи) и одричући друге (нас матејевце) називајући нас „расколничком сектом", због малог броја верника и јерархије којој се не може приговорити ***ништа*** са догматске, канонске, моралне и историјске стране, већ им се због необразованости приписује којекакав „схоластицизам папског типа".

ВЕЋИНА И МАЊИНА

51Пошто моје следеће речи могу да изазову негодовање код читаоца, замолио бих га да се ипак стрпи и да саслуша све аргументе које ћу изнети и да не доноси пресуду пре но што се упозна са њима јер сваки суд, да би био објективан мора да саслуша и једну и другу страну, како би могао да изведе неки закључак. Опширније о епископу Николају види у поглављу посвећеном њему.

Књига г. Јевтића полази од једне претпоставке, а на којој се цела базира. То је: Ми смо Црква, јер нас је више, јер имамо више епископа и народа, и јер смо учени и образовани, а ви нисте Црква јер вас је мање у сваком погледу, јер сте необразовани (на њиховим јеретичким факултетима) и јер због те малобројности личите на секту. Нас не треба да смућују такве подле примедбе нити сопствена малобројност, а не треба да се обазиремо ни на мишљење већине. Не заборавимо да је управо мишљење чивутске већине предвођене седобрадим „Старцима" осудило и послало Господа Исуса Христа на распеће.[52]

Шта о томе мудрују Свети Оци који су нам свагда мерило истинитости, јер говораху Духом Светим? Па, следеће:

„Није лако наћи Цркву, чисту и недирнуту суровостима нашег времена, од сада ће се таква Црква ретко видети – Црква која је сачувала непорочно и чисто Апостолско учење!… Љубљена браћо, *ми смо малобројни и слаби, али нисмо прилагођавали нашу Веру спољашњим променама и збивањима.*" (Св. Василије Велики, писмо 251 – Ефешанима.)

„Посежеш за мноштвом? Тако признајеш свој пораз и немаш аргумената. Нека ми макар један човек понуди истину, одмах ће ме убедити." (исти)

„…Не жели да имаш мноштво некорисне (покварене) деце" (Сирах 16, 1), говори Св. Јован Златоусти, **„такви људи траже само разлог да хуле на Бога више него када они не би били Хришћани. *Каква је мени корист од мноштва? Само још више хране за огањ…* Свако то може да види у рату: Боље је десет мужествених опитних (искусних) и храбрих људи, него ли хиљаде неискусних који не чине ништа, па чак и сметају онима који се боре… Према томе, нећемо да се бринемо да би само били мноштво, већ треба да се постарамо о томе како би се одликовали по врлинама. Када последње буде достигнуто, тада ће и прво."** (Беседа на Д. Ап. 24, 3–4)

„Мноштво без доказа може да застраши, али никако не може да убеди; јер, како ће ме и милиони људи убедити да ноћ називам даном?" (Атанасије Велики)

„Црква Божија не дозвољава ни да се говори ни да се чини било шта супротно од успостављених правила и закона, мада су често многи

52Обратимо пажњу на то што су Господа Исуса Христа демократским путем, тј. гласањем осудили на смрт…

пастири безумно поступали сакупљајући велике и многобројне саборе, и Црквом Божијом називали себе, правећи се уједно да се привидно брину о правилима, док су на самом делу чинили и радили против правила…" (Свети Теодор Студит, писмо Теоктисту магистру.)

„Бог не гледа на бројност. **Макар би и сви сагрешили – сви ће бити кажњени. Колико се људи родило до потопа и сви су погинули осим осам душа, а са Содомом и Гомором пет градова је спалио огањ са неба – и нико се није спасао осим Лота са кћерима. И у Аду мучења неће бити лакша због тога што ће тамо бити много оних који се муче."** (Св. Теофан Затворник)

„Јер ако и сасвим мало људи остане у православљу и благочешћу, и тада ће управо они бити Црква, и власт и управа које се тичу црквеног уређења пребиваће код њих." (Св. Никифор)

И још: ***„Хрпа кучина је Сабор безаконика, и крај је њихов пламен огњени."*** (Премудрости Исуса Сирахова 21, 10)

Многи данас схватају да су зилоти у праву и главни разлог њиховог останка у „црквама светског православља" јесте страх да се остане у мањини и да се не буде тамо где су сви. Наравно да је Бог силан да учини своју Цркву толико великом да би обухватала цео свет, но „многобројност" не може бити мерило истинитости. Православци су много пута били у мањини и то поготово у време борбе са монотелитском јересју када су патријаршијске престоле заузимали јеретици. Па ипак, преподобни Максим Исповедник и Св. Марко Ефески остајали су сами! Где је за њих тада била Мајка Црква? Али, они су победили, мада и нису доживели торжество Православља (јер су се упокојили у Господу). Осим наведених речи Св. Василија Великог, Св. Јована Златоустог, Атанасија Великог, Теодора Студита, Теофана Затворника и Светог Никифора, навешћу речи и Св. Новосвештеномученика Дамаскина – епископа глуховског и Нежинског[53]: **„Историја хришћанства нам показује да су у свим периодима саблазни и јереси који су узбуркавали Цркву, носиоци црквене истине и њени бранитељи били малобројни, али су ти малобројни огњем своје вере и ревносним стајањем у Истини, постепено распаљивали све… То ће бити и сада ако ми малобројни испунимо свој дуг пред Христом и његовом Црквом до краја."**

Свети Оци и Исповедници Христове Цркве, оставили су нам велико мноштво примера тога да је боље да се спасавамо у изолацији од овог света, и да останемо у јединству са Христом, него да погинемо чувајући општење

53Убијен од комуниста у септембру 1937. године.

са папама, патријарсима, епископима, императорима, кнезовима – једном речју са свим силницима овог света. Тако нам саветује и Цариградски патријарх Св. Герман II Нови који је писао Кипранима: **„Налажем свом народу Божијем на Кипру, који сте истинска деца Саборне Цркве *да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из руку њихових примате.* Боље је да се сами у кућама својим молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."** јер, **„Са јеретицима или расколницима не сме се молити."** (33. правило Лаодикијског Сабора)

„Према томе, треба да одбацујемо њихова мишљења и избегавамо општење са њима." (Свети Василије Велики)

„Јеретик је (дакле) онај који чак и у малом одступа од било ког догмата благочастија. А јерес је свако учење које чак и у малом одступа од било ког догмата благочастија. Јеретици бивају анатемисани и избачени и избрисани из именика хришћанског (диптиха), сходно првом канону 6. Васељенског Сабора. А свака јерес мора бити предана анатеми сходно одредби 1. канона 2. Васељенског сабора, што значи да мора бити избачена из црквеног учења. Она не сме бити унутар хришћанско предање или богословски став." (Ж. Которанин, СКЛ бр. 4 (40), стр. 25)

„**Јеретик је јересју већ учинио раскол и то на нивоу догмата, па је његово даље формално општење до коначне осуде његове без значаја. Та осуда има декларативни а не конститутивни карактер… 'Уопште пак наређујемо да никакав клирик који једнако мисли са Православним Васељенским сабором не треба никаквим начином потчињен бити епископима који су се одметнули или се одметну'"** (3. канон 3. Васељенског сабора – стр. 32, тамо)

„Божанствени суд нас учи и показује да имају велики удео у греху сви који су се осквернили жртвом нечистог и неправедног свештеника… Народ, који се боји Бога и повинује се божанственим заповестима, треба да се одвоји од грешника предстојатеља и да не учествује у жртвоприношењу светотатственог свештеника." (Посланица 37 шпанских епископа о палим епископима Василиду и Марцијалу.)

Исто је било и у време Св. Пророка Илије јер је и тада остало мало стадо, а које је и по броју отприлике једнако са оних 7000 имена *који не преклонише колена своја пред Ваалом* (Рим. 11, 4), тј. колико отприлике има нас матејеваца у свету. Господ Исус Христос рекао је: *По плодовима њиховим ћете их познати* (Мт. 7, 16). Према томе треба да погледамо реално и

објективно истини у очи и да закључимо колико су све Помесне Цркве огрезле у најтежим гресима! То се види на великој већини „свештенства и јерараха" који су огрезли у тешким страстима и гресима: попови пушачи, попови прождрљивци и пијанци, попови развратници, попови немилосрдни себељубци, попови среброљупци, попови – лопови. Тешко вама, тешко вама!!! *Тешко ономе ко саблазни и једног малог…* (Мт. 18, 6) *Породи аспидини (…) којима је отац ђаво (…), знајте да вам је спремљен огањ и црв који не умире…* (Лк. 3, 7; Јн. 8, 44; Мк. 9,44)

Уосталом, ако је г. Јевтићу и њему сличнима бројност мерило опредељивања Цркве, онда се ни тзв. СПЦ не може тиме баш много подичити, јер по статистичким подацима наведеним у богохулном часопису врањске епархије „Искон" (бр. 3 за 1997. г., стр. 88), каже се: „Данас у целој Србији православних хришћана који редовно учествују у Светим Литургијама, **нема *ни 10.000***!" По последњем попису становништва у Србији има 7.700.000 становника. Ако бисмо узели тај статистички податак наведен из часописа „Искон", па бисмо рекли да је то и целих 10 хиљада „правих" верника, онда на основу тих статистичких података добијамо један катастрофално низак проценат „верника СПЦ", тј. **0,13%** у односу на целу Србију!!!

Што се тиче стања у Русији, рећи ћу следеће. Пре девет година (2000-те), изашла је књига у Русији *Старе Цркве – нови верници. Религија у масовном сазнању пост совјетске Русије*, обимом од 250 страна. Књига приказује испитивање које је проведено у периоду од 1991. до 1999. године и обухвата анкете које су вршене сваке три године. Резултати десетогодишњег испитивања „благочестивог руског народа", су поражавајући, и то поражавајући у том степену да се слободно може говорити о „миту религиозног препорода у Русији".

Пошто савремени екуменисти и то посебно ван Русије воле да говоре о руској побожности и Православљу (као нпр. г. Јевтић) навешћемо овде само неколико статистичких података и то са последњег испитивања 1999. године. Од 100% испитаника 82% се изјаснило као православни. Међутим, када мало боље погледамо остала испитивања доћи ћемо до поразних података, јер од тих 82% „православних" тек 61% верује у Бога, 24% верује у загробни живот, 31% верује у постојање ђавола, 26% у ад, 31% у рај и 10% верује у васкрсење мртвих; 21% верује у сељење душа (реинкарнација), 42% верује у астрологију, 45% у магију и 47% „православних" верује у врачарије! Од тих 61% („православних" који верују у Бога) у Цркву најмање једанпут месечно долази 7%, неколико пута у току године 19%, једанпут годишње

или чак ређе 29%, а никада у Цркву не иде целих 45%. На питање тим „верницима" колико се често моле: 15% је одговорило често, 12% понекад, 9% врло ретко, 16% само у критичним ситуацијама, 44% никада, а 3% је одговорило да не зна.

Још жалоснија слика МП види се на питању о причешћу. На питање да ли сте било када примали Свету Причест: 53% су одговорили: никада; 17% је одговорило – давно у детињству, 12% пре неколико година, 5% пре годину дана, 4% мање од године, 2% пре месец дана и 6% одговорило је са: не знам! На питање да ли су било када читали Свето Писмо 44% су рекли да га никада нису ни отворили! По испитивању 2000. г. правих верника у Русији има око 1%, док је на Ускршњу службу решило да иде тек 5% „верника". Према томе говорити о некаквом „препороду" у рускоj и другим „Помесним Црквама" може се само под наводницима!

СУБОРДИНАЦИЈА И ПОСЛУШАЊЕ

Г. Јевтић, ћутке прелази преко **тоталне** догматско-канонско-моралне неисправности целокупног „Светског Православља" и упорно истиче, наводно, канонску неправилност старокалендараца који одбијају да се потчине својој „канонској јерархији". Свети Теодор Студит у посланици Василију монаху каже: **„…Стварање метежа и отцепљивање од Цркве, која нема никакву истинску мрљу или бору у погледу речи вере и слова канона, од почетка века па надаље, својствено је само онима чија је вера изопачена, а живот понајвише неканонски и безбожан… Стога знај да се не сме отцепљивати од Цркве, него да се мора тражити да превлада истина и да се задовоље божански закони…"** Исто то говори и Свети Марко Евгеник, те осврћући се на папине Латине, који нас, као и ова садашња њихова браћа екуменисти називају „расколницима", проповеда: **„Они нас називају расколницима, немајући ништа да нам пребаце у вези са нашом вером, већ зато што смо одбили да им се потчињавамо, а то смо, како они мисле, дужни да чинимо."**

Уз то, ви немате ни историјско право да се назовете „светосавском Црквом", пошто се не држите јасног аманета Светог Саве израженог у његовој беседи „О правој вери", а коју Ви наводите на своју осуду.

Према томе, прост народ као чувар Православља (види Посланицу из 1848. год, на стр. 322) прекинуо је општење и потчињавање јерархији, јер је ***јерархија*** нарушила субординацију према Богу, тако да се узалуд позива г. Јевтић на своју „епископску" власт, јер њега (и све новокалендарске

„епископе") не може учинити епископом ни панагија, ни жезал, нити било које спољашње одличје.[54] Тачно је да се у нормалним условима треба чувати та благословена субординација и послушање, како то и каже Св. Игњатије Богоносац, **али шта бива ако се епископи не потчињавају Богу**, тј. Духу Светом, Који је говорио кроз Свете Оце на Саборима? Свети Дионисије Ареопагит пише: **„На тај начин, у својству гласника Божанствених решења, првосвештеник има власт да одлучује од Цркве; Наравно не због тога што се свепремудро Божанство ропски потчињава, ако се можемо дрзнути да се тако изразимо, свим његовим ћудима, *но због тога, што је он послушан Духу*, Који и јесте почетак сваког Тајинства и Који говори његовим устима, због тога што он екскомуницира оне који су већ осуђени од стране Бога, баш због њиховог недостојног понашања…", а „Ако епископ одлучује од Цркве несагласно са вољом Божијом, то ни у ком случају не означава неизоставну Божанствену пресуду"**, завршава Свети Максим исповедник (исто то тврди и Св. Јосиф Волоцки – види на стр. 523).

Према томе, **„Изјављујемо да ни један јеретик и ни један шизматик, *без изузетка* немају ни власти, ни права у Цркви."** (Св. Кипријан Картагенски, писмо 69)

Уосталом да кажемо јасно – која је то чињеница о којој „прахославни" „епископи" „сведоче" целом свету водећи тај фамозни „дијалог љубави", те због чега ми не можемо и не смемо да имамо послушање и општење са њима? Чињеница је то да већ деценијама, савршено званично, пред лицем целога света на свакојаким саветовањима, конференцијама, седницама итд., представници „Помесних Цркава" сведоче о томе да Христос није једини Истинити Бог, да не постоје никакве јереси, већ само различити путеви „у трансцеденталну реалност". На међурелигиозним сабрањима они се саглашавају са онима који се стиде чак и да помену реч „Бог", а тим пре и „Исус Христос", како „не би повредили осећања" своје „браће" – индуса, окултиста итд. По повратку у отаџбину сва њихова дела бивају у потпуности одобравана у решењима Синода и чак Помесних сабора. То је позиција која се званично прима од стране „Помесних Цркава", из чега произлази да због својства саборности у њој учествује сваки њен члан. Налазећи се у

54„Нама се чини да у Цркви данас није проблем (измишљени) сукоб епископа и монаха, него ауторитарна и аутархична свест многих епископа који Цркву доживљавају као свој íпоседí и односе у њој темеље не на љубави и слободи у Христу, него на институционализованој власти." Р. Лазић, „Новотарско богословље митрополита Зизиуласа", стр. 28.

послушању таквим епископима, Ви самим тим исповедате да је њихова вера и ваша!

Сви ти „патријарси" и други „јерарси" налазе се дакле у дубоком мистичком општењу са шаманима, жрецима, јеретицима и свим богохулницима, учествујући у њиховим богомрским ритуалима (као што се десило у Камбери, где су на жртвеном столу шамана служили литургију „православни"). Управо у том мистичком јединству учествују и сви они који се налазе у заједници са тим „епископима" тј. у пуноћи црквеног општења. **Ако неко остане у општењу са њима овде, онда ће и после смрти – у вечности бити са њима и за то ће одговарати пред Богом, јер су знали и нису одлазили од њих. И још горе, вукли су и друге у духовну погибао.** И заиста, ту се може говорити о неком окултистичком (спиритистичком) свету коме данас припадају све савремене тоталитарне секте. То је неопантеистичко веровање, које сматра све религије (а у том броју и Православље) само једним од многобројних путева ка трансцеденталној реалности. И није уопште потребно одрицање од многообразности форми, ритуала и веровања (исто тако и од православних догмата), ради неке нове јединствене религије. Довољно је са уважавањем признавати духовне вредности и „Тајинства"свих других вероисповедања.

Како би вам црквено учење о тим питањима постало јасније навешћу расуђивање Св. Иринеја Лионског: **„Јереси оскрвњују блудом девствено учење које нам је предано Христом, а развраћајући учење јереси наносе штету Цркви. Јерес за циљ управо има кварење (изопачавање) вере, и апостол Павле под кварењем вере подразумева управо јереси. Јерес – то је отровом заражено учење. Сви јеретици отпали су од Истине; они олтару Божијем приносе на жртву туђи огањ, тј. туђа учења ; устају против Истине и друге побуђују против Цркве Божије. Не хранећи се ради живота од материних груди, не користе се најчистијим извором који происходи из Тела Христовог, већ себи копају испроваљиване бунаре из земаљских ровова, те пију покварену (устајалу) воду из муља, удаљујући се од вере Цркве, одричући и одбацујући Духа, како се не би обратили и уразумили. Јеретици ће бити спаљени небеским огњем подобно Надаву и Авиуду. Они који устају против истине и друге побуђују против Цркве Божије, остаће у аду прогутани у пропасти земље, као следбеници Кореја, Датана и Авирона. Они *који цепају и руше јединство Цркве добиће од Бога исту казну као и Јероводм. Јеретици нису хришћани*! Они своје учење нису добили од Христа, и пошто су пошли за тим учењем по свом слободном избору, зато су и добили име јеретика.**

***Хришћани и јеретици немају истог Бога, немају истог Христа*. Јеретици се не брину толико о томе како би обраћали незнабошце, већ како да разврате чланове Цркве. Они руше све црквено како би саградили своје. На страшном суду Господ ће рећи *верницима*: Ја сам вам бранио да слушате јеретике…"**

Према томе, право послушање је онда када слушаш, ослушкујеш некога. Кога дакле треба слушати: Христа или оне који су се Њега одрекли? Екуменисти говоре о послушању, дисциплини, благослову „у позитивном смислу тих речи". Добро схватање и јесте такво које је сагласно са Јеванђељем. И заиста, не треба улазити на свој ризик (чак и заједно са духовником), тамо где се није дрзнуо да се налази (чак и у купатилу!) Свети Јован Богослов (види о томе на стр. 204–205) – тј. не треба улазити у директно општење са јеретицима. А гле, то општење (страшно је и рећи) има свој крајњи циљ – у Чаши. То је заиста дрско и самовољно непослушање! Зато ће да буде и казна…

Тоталну догматску неправилност посебно онога што се и даље зове „Васељенска Патријаршија" виде и многи други светогорски монаси, те су због тога многи од њих већ јавно прекинули литургијско помињање цариградског „патријарха" и помињу грчког новокалендарског (што и није разлика) или пак не помињу никога сматрајући у својој заблуди да тиме правилно поступају у сагласности са 15. каноном 9. Сабора - о чему види ниже у тексту.

Зар сте дакле само Ви, г. Јевтићу, толико безумни и ослепљени у својој неисказаној мржњи према зилотима? Зар се баш ни мало не плашите страшне осуде на Страшном Суду Христовом? Зар не остављате баш ни минималну могућност да грешите у својим проценама и учењима?

Ви тврдите да се ни у почетку раскола 1924. године светогорски монаси и манастири нису одвајали од цариградског „патријарха" због унете новотарије. Пошто Ви тврдите да је то обмана којом „зилотски секташи" хоће да преваре и саблазне „неук и необавештен свет", навешћу Вам опет речи Вашег „духовника" (питање да ли је уопште икад и био – зато и пишем под наводницима) – оца Јустина Поповића, а што наводи Владимир Димитријевић у својој књизи *Црква и време* у тексту оца Јустина „О реформи календара" на стр. 172–177. Тамо отац Јустин пише следеће: „Дивни Господ Христос оставио је слободу Цркви, али слободу ограничену светошћу, саборношћу и апостолскошћу. ***Јерарси* газе свету слободу Цркве, ако не раде свето, саборно, апостолски. Доносе ли одлуке које нису свете ни саборне, ни апостолске, они гоне душу Цркве, гоне**

вечност и боговечност. Православно срце може Христа ради ћутке и са радошћу поднети све увреде, сва гоњења, али кад васељенскост, кад саборност гони из Цркве ***Патријарх***, и то Васељенски патријарх – реците – које живо православно срце неће од туге проплакати и проговорити у одбрану Свете и Апостолске Саборности?… Васељенски патријарх замахнуо је српом своје ревности (да ли свештене?), и хоће да пожање успех. Али готово свуда наилази на отпор, на протесте, а гдегде и на бунтове. **И још се труди да такав свој рад и правда позивајући се на дисциплину, на саборност у Цркви**[55] (…) На ову (патријархову) окружницу (од 17. 2. 1927) светогорци су одговорили – одбијањем новог стила (календара).[56] Кротки лафови Истине Православне устали су смело да бране Саборност молитве, јединство молитве православне: ***НЕ ПОМИЊУ ВАСЕЉЕНСКОГ ПАТРИЈАРХА НА ЛИТУРГИЈИ НИТИ НА ПРОСКОМИДИЈИ.*** Тада је употребљен званични полицијски апарат Грчке државе (а полиција спада у православна, у света, у апостолска средства за одбрану и реализацију Христове Истине у свету, зар не?): гувернер Свете Горе затворио је у Солуну 19 јеромонаха из Свете Горе, који су јавно говорили против начина на који цариградски патријарх хоће да наметне нови календар. Они су још у затвору. Од светогорских манастира једино је Ватопед примио нови стил, али се због тога братија разделила у два табора. А многи светогорци и даље не помињу Васељенског Патријарха; ***на проскомидији нико***, а на Великом Входу ретко ко, и то кад мора. **Чак су многи монаси одбили да примају Свето Причешће и анафору из руку оних јеромонаха који помињу патријарха.** Лавра Св. Атанасија не пушта на капију оне који на питање о календару изјаве да су за нови.

Заиста су почела апокалиптична времена,[57] јер изнутра из Цркве почињу да гоне Свету, Апостолску Саборност. Много је немира посејао по православном свету 'Свеправославни Конгрес Цариградски'[58]; немир сеје и

55Управо као што то г. Јевтић потенцира данас „п.п.

56Постоји једна књига коју су штампали 12 светогорских јеромонаха и то из 1926. године у којој су новокалендарци означени као безблагодатни расколници. Из тога може да се види какав су став имали и светогорски монаси по питању увођења новог календара. И то је била огромна већина монаха. Практично сви. Књига се зове „Апандис".

57По овде реченом, а по схватањима г. Јевтића произилази да би и његовог „духовника" о. Јустина требали да сврстамо у секташа апокалиптичког духа.

58Г. Јевтић потенцира да је тај конгрес био у потпуности православан. Овде пак видимо какво је мишљење према том Конгресу имао његов „духовник" помињући тај Конгрес као „Свеправославни", али под наводницима.

патријарх васељенски по Светој Гори.”

Само по овоме може да се види колико г. Јевтић безочно и у очи лаже „неук и необавештен свет” пошто је то што прича у потпуности у супротности са оваквим ауторитетним сведочанством оца Јустина, који је по свему судећи овај текст писао тих година и то као очевидац (можда баш и 1927. год.). Дакле, ***безочна је лаж*** да монаси нису прекинули литургијску заједницу са својим патријархом (такође жестоким масоном), а нити је тачна тврдња г. Јевтића да је Конгрес 1923. год. био првославан.

Пошто г. Јевтић такође упорно тврди да су старокалендарци учинили низ догматских преступа и као један од њих наводи то да су старокалендарци тврдили како Црква променом календара губи благодат (стр. 45), упитао бих г. Јевтића који су то још други догматски „преступи”, док о питању раскола у Грчкој нећу више да напомињем будући да сам већ изнео став о. Јустина Поповића, па нека свако сам процени коме ће да верује – Јустину Поповићу или Атанасију Јевтићу.

МЕРА РЕВНОВАЊА

Књига г. Јевтића одише преисподњом злобом и невиђеном поквареношћу, мућењем воде и бацањем прашине у очи неупућенима. Жалосно је што су се он и њему слични окомили на мало стадо ИПХ, које је и без тих гнусних подвала и поистовећивања са којекаквим аморалним расколницима из историје (типа монтаниста и катара), већ претрпело довољно гоњења, блаћења, пљувања и прикивања уз стуб срама, док се у исто време богоборни паписти, који натопише како Свету Гору, тако и све српске земље морем православне крви, називају браћом у Христу са србомрсцем папом на челу, који се чак дрзнуо да и усташког србождера Алојзија Степинца због тога прогласи „блаженим”!

Поредећи нас, зилоте, са новацијанско-катарском сектом, г. Јевтић упорно потенцира о „мери ревновања” називајући **све** једним општим именом „новим фарисејима-човекомрсцима”! Да су новацијани-катари заиста и били такви, слажемо се и ми, али наводећи тај пример, ослепљени мржњом, г. Јевтић не види да самим тим упада у своју мрежу и замку[59], несвесно признајући своју **догматско-канонску неисправност** (о моралној пак, зна само Господ Бог) сматрајући „секташки старокалендарски зилотизам” исто тако немилосрдним према грешницима (њему и свим

59Пашће у мрежу своју грешници, а ја остах сам… Пс. 140, 10.

члановима „Светског православља"). Па, г. Јевтићу кад већ знате да пљујете, онда наведите конкретни пример нашег човекомрштва, тј. када је неко од духовника ИПЦ (владика или свештеника), био тако фарисејски човекомрзан да и ја могу да га пљунем и жигошем га најпогрднијим називима! Г. Јевтићу, зар Ви мислите да смо ми зилоти толико глупави и необразовани па да не приметимо Ваше шибицарско лукавство којим се служите, упорно и подсвесно напомињући „неуком и необавештеном свету", како сте Ви ето, члан светосавске српске Цркве, те говорите из угла једног (лутајућег) „умировљеног" епископа „по благослову свјатјешјег патријарха Павла", а да ми као човекомрзни (можда ћемо ускоро бити и србомрзни по Вама?) фарисеји – секташи „све изнова покрштавајући, миропомазујући, рукополажући и монашећи! У име којих то Светих Канона? – то само они знају".

Г. Јевтићу, смирите се молим Вас, и све ће Вам бити јасно. Дајте нам могућност за одбрану! Ви сте већ пресудили без обзира на све. Тако то не може ни у лаичком суду, а камоли у црквеном. Према томе, нека Вам је једном за свагда јасно да смо се ми сви одвојили од „Светског православља" ***због тешких догматско-канонских пресупа***, који су произвели ***ПАД У ЈЕРЕС*** на основу чега су **све** „Помесне Цркве" престале да поседују освећујућу благодат Светог Духа у Светим Тајнама! **На основу тога** истинити старокалендарци **не покрштавају изнова** већ крштене чланове Цркве[60], већ их крштавају **јединим и истинитим крштењем**, док оне од заблуделих расколника и јеретика који имају спољашњи чин крштења правилно извршен, Истинита Црква Православна прима и присаједињује кроз миропомазање које допуњује безблагодатну форму и обред јеретичког крштења погружењем (мада ће и са том праксом убрзо да се престане, због све дубљег падања у разноразне јереси – нове и старе). Значи, сви чланови „Светског православља" **примају се у Цркву** као стари јеретици или расколници који по 1. Канону Св. Василија Великог (а који Ви лепо наводите) **НЕМАЈУ ОСВЕЋУЈУЋУ БЛАГОДАТ У ТАЈИНСТВИМА**! О свему томе јасно говори и Св. Никодим Светогорац[61]:

46. КАНОН:

„***Епископ или презвитер, који је прихватио крштење или причест од јеретикâ, заповедамо да се рашчини; јер, какво је слагање Христа са Велијаром? Или, шта заједничко има верник са безбожником?*** (47. Апост.

60Јер би се за тако нешто по 47. Канону Св. Апостола дотични свештеник требао свргнути.

61Навешћу опширан цитат из његовог тумачења на 46, 47. и 50. Апостолски канон у Крмчији.

кан. 68. кан. 2. Вас. саб. 7. кан. 6. Вас. саб. 5. кан. Карт. саб. 1. Цар. кан. 2. посл. Кор. 6, 15.)

Тумачење:

Православни хришћани треба да презиру јеретике, као и јеретичка свештенослужења. **Штавише, јеретици, треба да буду прекоревани и саветовани од стране епископâ и презвитерâ, како би се опаметили и одвратили од своје заблуде. Због тога, овај канон одређује следеће: Наређујемо да се рашчини онај епископ или презвитер, који би прихватио, као исправно и истинско, јеретичко крштење (1), или који би прихватио причест коју они припреме.**

(1) Због тога су и свештеномученик Кипријан, који је тада био епископ Картагене, као и цео његов Синод, састављен од осамдесет четири епископа, саставши се у Картагени, издали канон којим одбацују крштење јеретикâ и расколникâ заједно. При томе, они су се придржавали горе наведеног Апостолског канона, који једноставно одбацује јеретичко крштење, али и 68. Апостолског канона, који каже да они које су крстили или рукоположили јеретици не могу бити ни хришћани ни клирици. Они су то доказали и помоћу многих других писаних одредби, а понајвише помоћу ове апостолске: *Један је Бог, једна вера, једно крштење* (Еф. 4). 'Јер, каже се, ако је једна Саборна црква, и једно истинско крштење, како може да буде истинско крштење од стране јеретикâ и расколникâ, у време када они нису унутар саборне Цркве, већ су се од ње отцепили због јереси?' А ако је истинско крштење од стране јеретикâ и расколникâ, а истинско и оно од стране православне и саборне Цркве, следи да нема једног крштења, како тврди Павле, већ да их има два, 'што је потпуно бесмислено'. Они додају и то, како мишљење да не прихвате јеретичко крштење није ново, позно и искључиво њихово, већ како је оно древно, и како су га одобравали и њихови претходници. Канон овог сабора потврдио је и Свети 6. Васељенски Сабор (2. канон). Од тада је тај канон, који је испрва био само канон Помесног Сабора, постао канон који је потврдио Васељенски Сабор. Усклађено са Светим Кипријаном и његовим Сабором, и Фирмилијан, који је тада био егзарх Сабора у Иконији, а кога Василије Велики, у свом 1. канону, назива блиским у својству епископа кесаријског, поништава и одбацује јеретичко крштење. Наиме, пишући Светом Кипријану, Фирмилијан каже следеће: **'Али ко је тај ко може, макар доспео до врхунског савршенства у мудрости, да устврди или да поверује у то да је сâмо призивање трију имена Свете Тројице довољно за опроштај грехова и за освештаност крштења, уколико, дакле, онај ко крштава и сам није православан?'**

Прочитај цело то писмо, које се налази у документима о јерусалимским патријарсима (књ. 1, погл. 16, § 4), будући да је оно нужно за ово питање. Са овим мишљењем се слаже и Василије Велики, чије је каноне такође потврдио 6. Вас. Сабор (2. кан.). Наиме, намеравајући да, у свом 1. канону, каже која су крштења прихватљива, а која нису, он их дели на две групе: 'крштење јеретикâ, то јест оних који су се потпуно одвојили од Цркве; као и оних који се од православних разликују у погледу саме вере, а та разлика се тиче управо вере у Бога, тако да се старима учинило логичним да се такво крштење потпуно поништи. И сабору који је одржан под Кипријаном, као и оном који је одржан под нашим Фирмилијаном, изгледало је логично да се ово расколничко крштење поништи, пошто су се они расколници, који се називају катари, енкратити, сакофори, хидропарастати и други, у почетку одвојили од Цркве и, тако одвојени, ***нису имали више благодат Светог Духа у свом делању, јер се његово преношење прекинуло*****. Стога, поставши попут лаикâ, нити су имали духовну благодат, нити су имали овлашћење да крштавају или да рукополажу, тако да је, следствено томе, заповеђено да се они које су они крстили крсте истинским крштењем саборне Цркве, будући да су крштени од стране лаикâ.**' Али, пошто се неколиким Оцима у Азији учинило логичним да је јеретичко крштење прихватљиво, из неког разлога, они су одредили да се оно прихвати. Треба приметити да он расколничко крштење, које у свом првом канону прихвата, у 48. канону поништава, говорећи да 'ми, једном речи, све катаре, енкратите и сакофоре крштавамо'. 'Иако је код вас забрањено поновно крштење, из неких разлога, као што је то и код Римљана, ипак нека би наша реч имала моћ да поништи такво крштење.' **Стога, ако Василије Велики поништва расколничко крштење, тиме што им је недостајала освећујућа благодат, сувишно је да неко пита да ли ми треба да крштавамо јеретике.** У свом 20. канону он одлучно говори да Црква не прихвата јеретике, а да их претходно не крсти. Исто мишљење има и Атанасије Велики, чије је речи, такође, потврдио Шести Сабор. Он, наиме, у трећој беседи против аријанаца каже: 'Аријанци греше и по питању саме пуноће тајне, а ту мислим на крштење. Јер, ако се испуњење преноси преко крштења у име Оца и Сина, аријанци не називају Оца истинским, па самим тим одричу једнакост суштине која из њега проистиче, одричу се и истинског Сина, и другог (Сина) стварају у својој машти, кога граде из онога што не постоји, па то називају Сином. Како онда да крштење које се код њих даје не буде потпуно бескорисно и узалудно? По лажном уверењу, изгледа да је то крштење, али уистину оно нема никакву потпору у вери и побожности. Онај који каже само *Господе*,

не даје и исправно крштење, **већ то чини онај ко врши призивање тог имена, али има и правилну веру. Због тога, дакле, и Спаситељ није наложио апостолима само да једноставно крштавају, већ им је прво рекао да подуче следбенике да крштавају и да то раде тако у име Оца и Сина и Светога Духа како би се правилна вера овим учењем преносила и како би се испуњење крштења допуњавало правилном вером.** ***Због тога и многе друге јереси изговарају само имена Свете Тројице, али пошто у том погледу не размишљају правилно, немају ни чисту веру, и крштење које се код њих даје је бескорисно, тиме што је лишено побожности.*** (тј. освећујуће благодати) ***Из тога следи да се онај, кога они покропе, пре укаља безбожношћу него што се очисти од ње.***'[62] (…) И божански Златоусти каже (Беседа о 'У почетку беше реч'"): '***Нека те не преваре, слушаоче, јеретички методи; наиме, они имају крштење, али немају просветљење, они се крштавају по телу, а у души се не просветљују.***' И Лав Свети, у посланици Никити, каже: ***'Ниједан јеретик не пружа светост у својим тајнама'.*** А Амвросије, у беседи о катихуменима, каже: ***'Крштење безбожника не освештава'.*** Пошто је све ово речено, неко би се, с правом, запитао зашто Свети 2. Васељенски Сабор, у свом 7. канону, али и 6. Васељенски Сабор, у свом 45. канону, нису одбацили крштење свих јеретика, према овим апостолским канонима, и према Сабору Светог Кипријана и према свим осталим великим и богомудрим Оцима, који су претходно поменути, а чије је списе сам тај 6. Васељенски Сабор, као што смо рекли, у свом 2. канону, потврдио; па ипак, овај Сабор је прихватио крштење једних јеретика, а неких других не. Како би се решење овог питања лакше схватило, потребно је да се зна да се у Цркви Христовој чувају два вида управљања и исправљања. Један вид назива се тачност (акривија), а други устројство (икономија, снисхођење) и послушност, помоћу којих спасењем душа управљају слуге Духа (епископи и свештеници), користећи се час једним, час другим видом. Дакле, Свети Апостоли, у својим претходно поменутим канонима, као и сви поменути Светитељи, употребљавали су тачност и њоме одбацивали у потпуности јеретичко крштење; а два Васељенска Сабора су употребила устројство (снисхођење), па су и аријанско и македонијанско крштење, као и нека друга, прихватили; док су евномијанско, и још нека друга, одбацили. Свакако, у време Другог Сабора, аријанци и македонијанци су били у пуном замаху, и не само да су били

62Ово све се управо односи на чланове тзв. „Помесних Цркава" светског „Православља" укључујући и СПЦ.

многобројни, него су имали велику снагу и код царева и код конзула и код сената. Стога, с једне стране, како би их привукли Православљу и како би их лакше исправили, а са друге, како се не би десило да их још више подјаре против Цркве и хришћана и како не би настало веће зло, тако су спровели у дело одлуке богоносних Отаца, па су изволели да прихвате њихово крштење (Псалм 41, 5). Да ово не говоримо непоткрепљено и празним речима, сведоци су два велика Оца, а то су Василије и Григорије. Наиме, Василије Велики, плашећи се царских и конзулских моћи духобораца, и уплашен да они не нападну Цркву у Кесарији, која је тада била једнородни феникс Православља, употребио је устројство (снисхођење) и, доста дуго, није јавно називао Богом Светог Духа. А Григорије Велики, желећи да обзнани моћи и дивљаштво аријанаца и македонијанаца, у оној програмској беседи, коју је изговорио пред 950 епископа, на истом 2. Васељенском Сабору, о овоме каже следеће: 'И заиста, попут страшних звери, они су се устремили на Цркву, коју нису поштедели због наше помирљивости, те су дрско стекли предност у времену.' Он ту појашњава да, мада је и сам цар био православан, и мада је Православље преовладало, па је Сабор тиме постао Васељенски, ипак су они, моћни и дивљи, још били против Православља, и то моћнији од хришћана. А Василије Велики је, видели смо малочас, рекао да је крштење катарâ, илити новатијана (а које је прихватио и 2. и 6. Сабор), прихваћено снисхођењем, по жељи већине. Јер, да није постојао разлог да се примени ово снисхођење, како то да 6. Сабор не би дошао у супротност са самим собом и са 2. Васељенским Сабором, будући да је, с једне стране, прихватио крштење неколиких јеретика, а са друге, потврдио Василијеве каноне? Овај, наиме, у 1. и 47. канону сасвим осуђује крштење јеретика. Зар он, наводно, није признао Василијеве каноне? Или, зашто да не направи изузетак, да каже како потврђује све остале његове каноне, осим једино 1. и 47? Очигледно је, дакле, да је он оставио нама да мислимо да Василије Велики користи тачност, а да су он, као и 2. Васељенски Сабор, користили снисхођење и да се тако не види никаква противуречност нити супротност међу њима. Управо је разлог за снисхођење тај који је први и најглавнији због којег су ти Сабори прихватили крштење једних јеретика, а других не. **Поред разлога за снисхођење, постојао је и други разлог због кога су тако поступили. То је зато што су они јеретици, чије је крштење прихваћено,** ***чували непромењеним и изглед и садржину крштења православних, и крштавали су по узору на Саборну Цркву. А они јеретици, чије крштење није прихваћено, фалсификовали су вршење крштења и искривили или његов изглед, то ће рећи призивања, или***

употребу садржине, то ће рећи, потапања и израњања. Да је ово био повод, веродостојни сведоци су пре свега саме речи 7. канона 2. Сабора. Наиме, из ког другог разлога крштење евномијана и савелијана не би било прихваћено, а оно аријанаца и македонијана би било прихваћено, у време када су и евномијани и аријанци и македонијани били веома задрти јеретици? (…) Очигледно је да су аријанци и македонијани крштавали без одступања, као и православни, са три потапања и израњања, као и са три призивања Свете Тројице, а да при томе не мењају нити форму призивања, нити садржину воде. (Зато је, ипак, и аријанац Валенс поставио закон да се крштење обавља са једним потапањем, како каже Доситеј, на стр. 86. *Дванаестокњижја*, али овај закон није прихваћен и није потврђен, већ је изашао из употребе код аријанаца. То је зато што га уопште не помињу канони у којима се наводи аријанско крштење, па то не помињу ни Зонара, ни Валсамон, ни Аристин, ни непознати тумач канона. Ипак су аријанци променили и призивања приликом крштења, према Кедрину, и према самом Доситеју, говорећи: 'У име Оца већега и Сина мањега и Светог Духа слабијега'. Али, они нису учинили ту промену пре 2. Сабора, већ касније, као што каже сам Доситеј). А евномијани, изменивши садржину крштења, крштавали су се само једним потапањем, као што дословно кажу саме речи канона: 'Јер, каже да се евномијани крштавају једним потапањем, итд.'; савелијани су изменили форму крштења, то ће рећи три призивања, и учили су да је Отац и Син и Дух једно лице. Да су ови јеретици, чије је крштење Сабор прихватио, крштавали у складу са црквеним крштењем, сведок је и тумач канонâ Зонара. Развијајући, наиме, 7. канон 2. сабора, он дословно каже: 'Они се, дакле, не крштавају поново, јер се, у погледу светог крштења, ни у чему не разликују од нас, већ се крштавају као и православни.' **А да се, напротив, они јеретици, чије крштење није прихваћено, нису крштавали у складу са црквеним крштењем, поново је сведок исти Зонара, који каже: 'Свети оци су наредили да се они и сви остали јеретици крсте. Наиме, они или нису имали божанско крштење, или ако су га имали, *нису то обављали правилно, у складу са обрасцем православне Цркве.*' Дакле, пошто су ови јеретици чували образац апостолског крштења, канони ова два Сабора су их прихватили као крштене, али не само због тога, већ и због снисхођења, као што смо претходно рекли.** Да ту није примењено снисхођење, свакако би били противни апостолским канонима, који одређују супротно, тј. да не прихватамо јеретичко крштење. Сва ова теорија, коју смо до сада овде излагали, није сувишна, штавише, она је веома потребна, и то у свакој

прилици, а понајвише данас, када се покреће велика расправа и полемика око латинског крштења, не само између нас и Латина, него и између нас и латинофила (у нашем случају екумениста – п.п.). Дакле, следећи оно што је до сада речено, пошто то захтева образац апостолског канона, ми кажемо да је латинско крштење лажно крштење и да, као такво, не може бити прихваћено ни са становишта тачности, ни са становишта снисхођења. Са становишта тачности оно није прихватљиво: 1) **зато што су они јеретици.** А да су Латини јеретици нема никакве потребе да у овој књизи наводимо икакав доказ. Само то што толику мржњу и толику аверзију, већ толико векова, имамо према њима, јесте очигледан доказ. **Дакле, *ми их одбацујемо као јеретике*, исто као и аријанце или савелијане или духоборце македонијане.** Али, ако неко можда воли да научи из књига њихове јереси, све ће их наћи у књигама Пресветог патријарха јерусалимског господина Доситеја, прекоритеља папе, са својим веома мудрим побијањима. Осим тога, довољно информација може да добије из књижице мудрог Мињатија, која се зове *Камен спотицања*; довољно је оно што о томе говори Свети Марко Ефески у Фиренци (на 25. заседању), отворено рекавши овако: '**Ми се ни због чега другог нисмо отцепили од Латина, него зато што су они не само расколници, него и *јеретици*'.** Стога не треба уопште ни да се уједињујемо с њима. Велики еклисијарх Силвестар (погл. 9, § 5) рекао је: '**Разлика Латина јесте јерес, и тако су је сматрали наши претходници'. Дакле, опште је прихваћено да су Латини *прастари јеретици*, и то пре свега да су некрштени**, према Василију Великом и према Светитељима пре њега, Кипријану и Фирмилијану; зато што, поставши лаици, пошто су се отцепили од Православне Цркве, више немају на себи благодат Светог Духа, којом православни свештеници врше Тајне. То је аргумент који је толико чврст и необорив, колико су чврсти и необориви канони Василија Великог и свештеномученика Кипријана, будући да су свакако примљени и имају потврду од стране светог 6. Васељенског Сабора. 2) ***Латини су некрштени, јер не чувају три потапања* онога који се крсти, као што је православна Црква примила од Светих Апостола.** Ранији Латини, први пут изменивши апостолско крштење, користили су кропљење, илити поливање са нешто мало воде на врх главе детета, а то се и до дана данашњег врши на неким местима; а већина њих, четкицом од свињске длаке, три пута бацају неколико капи воде на чело детета. На неким другим местима, као што нас је неко ко се оданде враћао обавестио, они умоче нешто мало памука (свако зна колико воде може да упије памук), и њиме кропе дете и крсте га. ***Дакле, Латини (и екуменисти) су некрштени зато што не***

чине три потапања и израњања, према апостолском предању. О томе, колико су неопходна и нужна, приликом вршења крштења ова три потапања, овде не говоримо. Онај ко то жели нека прочита, и то нека прочита обавезно, приручник веома ученог и мудрог Евстратија Аргента. Али и ми, код 50. апостолског канона, рећи ћемо онолико колико је то потребно. Ако би неко од ових Латина, или латинофила, навео три призивања Свете Тројице, не треба да се претвара да је заборавио оно што је чуо малочас од Светог Фирмилијана и од Атанасија Великог; ***тј. да су закаснела и неделотворна она божанска имена, која изговарају уста јеретика***. Да није тако, свакако треба да сматрамо да и врачаре чине чуда тиме што запевају божанска имена. Када, дакле, Латини (и екуменисти), као јеретици, не могу да изврше крштење, јер су изгубили освећујућу благодат, а и поред тога још су и одбацили апостолско крштење са три потапања, нека, дакле, они који прихватају латинско (и екуменистичко) кропљење, размисле шта имају да одговоре ауторитету овога апостолског канона, као и следећег 47. Знам шта наводе неплаћени браниоци латинског (и екуменистичког) лажног крштења. Наиме, они наводе да је наша Црква уобичајила да оне, који се враћају од Латина, прихвата миропомазањем, и стиче се одређени утисак да се наводи нешто слично како бисмо их прихватили. На то, једноставно и праведно, одговарамо следеће: Довољно је ако ви признајете то да их је Црква прихватила миропомазањем. Дакле, они су јеретици. Зашто би их уопште и миропомазивали, ако нису јеретици? Дакле, пошто су они признати јеретици, није вероватно да је православна и апостолска Црква желела намерно да поништи те апостолске каноне и оне синодалне, које смо претходно означили. Али, како се чини и као што треба да сматрамо, Црква је желела да за Латине употреби одређено значајно снисхођење, јер је, у том свом циљу, имала пример у оном великом и Светом 2. Васељенском Сабору. Наиме, 2. Сабор је, као што смо рекли, устројио и прихватио крштење аријанаца и македонијана са циљем и надом да ће се они вратити и призвати памети, као и зато да не постану још више дивље звери против Цркве него што су то били, као и веома бројни и моћни у материјалном погледу. И постигавши тај циљ испунила им се та нада. Таквим снисхођењем постали су питомији према православнима, и толико су се вратили побожности да су, током мало година, или потпуно нестали, или их је веома мало остало. И наши претходници су, дакле, слично устројили и прихватили крштење Латина, и то на други начин, зато што је тада папизам цветао и имао у својим рукама све силе тадашњих краљевина у Европи, док је наша била на издисају. Стога је постојала бојазан, да није било тог снисхођења, да папа

подстакне латинска племена против источњака, како би их заробљавали, убијали и чинили им многе друге страхоте. Али сада, када не могу да нам чине таква зла, тиме што нам је божанско провиђење поставило таквог чувара (тј. Турке), који је њима самима сломио осионост, дакле сада, када бес папизма није у стању да учини ништа против нас, чему више служи ово снисхођење? ***Снисхођење (икономија), наиме, има мере и границе, и није вечно и безгранично.*** Стога, и Теофилакт Бугарски каже: 'Онај ко нешто чини по снисхођењу, не чини само добро, већ и корисно за одређену прилику (тумачење на посл. Галатима 5, 11)'. '**Устројмо (икономишимо) добро**', каже Григорије Богослов у похвали упућеној Атанасију, '***тако да не узмемо оно што је туђе, оно што је страно, а да оно што је наше уништимо, што је заиста својствено лошим устројитељима.***' **Тако кажем и ја.** (тј. Никодим Светогорац) ***Наравно, лоше снисхођење је то када тиме ни Латине не можемо да придобијемо, а и ми кршимо тачност светих канона и прихватамо лажно крштење јеретикâ.*** '***Треба снисходити тамо, где се не крши закон***', каже божански Златоусти. Да је ова формулација настала снисхођењем, види се по томе што су, до тада, источњаци крштавали западњаке који су се одвајали (од паписта), као и што то исто сведочи помесни римски сабор у Латерану, одржан 1215. године од рођења Христовог. Он, наиме, у свом 4. канону, каже да источњаци не би служили тамо где је раније служио западњак, уколико не би прво освештали то место, ради чишћења. И опет каже да су сами источњаци поново крштавали и оне који су прилазили источној Цркви[63], тј. као оне који нису имали свето и апостолско крштење. (Види Досит. стр. 8, 24, *Дванаестокњижја*). Дакле, пошто су их до тада, по сведочењу самих Латина, источњаци крштавали, очевидно је да су, по снисхођењу, касније употребљавали миро… ***Тако да, пошто је време за снисхођење прошло, тачност и апостолски канони треба да заузму своје место.***

Какво слагање има Христос са ђаволом? Или, какве везе има верник са неверником? Они који прихватају учење јеретикâ, или и сами имају исте мисли као и они, или немају жељу да се ослободе од њихове јереси. ***Наиме, они који се слажу са њиховим обредима, како могу да их прекоре и наведу их да се одрекну своје зле заблуде и јереси?"***[64]

63На тај начин је крштен и Свети Симеон Мироточиви пошто је претходно био окропљен од стране Латина.

64Колико тачна мисао Светог Никодима, и колико актуелна за наш зилотски спор о том питању са екуменистима! Управо из тог разлога и Атанасије Јевтић оправдава из све снаге такво

47. КАНОН:

Епископ или презвитер, који поново крсти онога ко има истинско крштење, или уколико не крсти поново онога који је укаљан (оскрњен) од нечастивих безбожника, нека буде рашчињен, јер се наругао Крсту и смрти Господњој и није разликовао праве свештенике од лажних. (46. апост. кан., 68. кан. 2. Вас. сабора, 7. кан. 6. Вас. саб., 84. кан. саб. у Картагени, 1. кан. саб. у Картаг., 35, 57. и 80. кан. Васил. Вел., 1, 20. и 47. Посл. Ефеш. 4, 4.)

Тумачење:

Једно крштење је предато нама православним хришћанима, како од нашег Господа, тако и од божанских Апостола и Светих Отаца, пошто је један Крст и једна смрт Господа, по чијем обрасцу се врши крштење. Због тога овај апостолски канон одређује да епископ или презвитер који би крстио други пут, поново и испочетка, и то онога који као да је потпуно некрштен, а у ствари је истински крштен по заповести Господњој, Апостола и Светих Отаца, тј. онако као што се неизмењено крштавају православни хришћани – да се, дакле, такав рашчини, пошто тим другим, поновним, крштењем, он поново разапиње и лажно призива Сина Божијег, што Павле каже да је немогуће; он и понавља смрт Господа (Јевр. 6, 4)**, над којим смрт више не влада, према том истом Павлу** (Рим. 6, 5). (1)

(1) Дакле, Валсамон, у тумачењу 19. канона 1. Вас. Сабора, као и други који се можда слажу са Валсамоном, не говоре правилно да треба да се крштавају по други пут они који су, будући раније крштени на православни начин, касније постали јеретици и који се, после тога, поново враћају православној вери. Наводећи као сведочанство овај апостолски канон и 19. кан. 1. Сабора, који каже да павликијани, када буду прибегли Саборној Цркви, треба да буду поново крштени; дакле, они не говоре правилно из три разлога: 1) Зато што, тим поновним крштењем које они захтевају, уводе два крштења у Саборној Цркви, која, у Символу Вере, исповеда једно крштење, узимајући за порекло таквог исповедања Павла, који каже: *Један Господ, једна вера, једно крштење*. (Ефес. 4, 4). Према томе, они поновним крштењем поново разапињу Сина Божијег, а његов крст и смрт понављају, што је веома безбожно. 'Наиме, иако ми свесно грешимо, још није одсутно служење за опроштај грехова, то јест крст и образац крста – крштење', према божанском Златоусту (беседа 20. на посл. Јевр.). 'Јер једним приносом', каже, 'савршио

јеретичко „крштење"…

је ва век оне који бивају осве̏ћени’ (Јевр. 10), и немогуће је оне који су једном просветљени ’а потом пали (дакле, у јудаизам или једноставно у јерес, према Златоусту) поново покајањем препородити, будући да они поново разапињу Сина Божијег’ (Јевр. 6); 2) ***Овај апостолски канон, који они наводе у прилог свом мишљењу, не говори о православнима који су раније крштени, већ о онима који су јеретици од рођења и који су од њих укаљани, а потом пришли Православљу. Стога он не каже да их ми поново крстимо, као оне који су крштени раније, већ да крштавамо (наиме, каже он, уколико нису крштени) као оне који никада нису били крштени на православни начин.*** А 19. кан. 1. Саб., говорећи да се поново крштавају павликијани, павликијанима назива оне који су од рођења у Павловој јереси, а не оне који су касније постали такви (иако реч павликијанство изгледа да има и тако неко значење). Пошто је 6. Васељенски Сабор, у свом 45. канону, сећајући се тог истог канона 1. Вас. Саб., променио реч ’павликијанаца’ у реч ’павлијаниста’, дакле, слично са ’донатисти’ и ’монтанисти’, а ова имена одсликавају више јерес од рођења, него ону касније стечену. Како и сам Валсамон, тако и Зонара, у овом смислу тумачи канон. Мада је овај канон употребио реч ’поново крштавам’, која означава крштавање по други пут, ипак ју је употребио не буквално, већ преувеличано: наиме, наводећи наше сопствено крштење, у супротности са крштењем јеретика Павла. И Василије Велики, у 47. канону, употребио је исту реч ’поновно крштење’, у том смислу да то није било истинско крштење, већ онако како су га употребљавали они јеретици. И Павле је боговима и господима називао јелинске богове, не зато што су били истински богови, већ зато што су их они тако звали (1. посл. Коринћ., 8); 3) Ако је било дозвољено да се они хришћани, који би постали јеретици или би се одрекли вере, поново крсте, зашто сам први Сабор, у свом 11. и 12. канону, одређује да они, који се одрекну вере у доба прогона, треба толико година да буду покајници другог степена (ακροωμενοι = они који слушају), и исто толико година покајници трећег степена (υποπιπτοντεζ = они који клече), у доба када је било могуће да се крсте други пут, и тако да се очисте од одрицања и да се оно искупи толиким напорима и трудом за њихово душевно побољшање? Из тих разлога, дакле, није дозвољено да се онај, ко је истински крштен, поново крсти, према 47. апостолском канону и према 57. кан. Сабора у Картагени, чак иако је укаљан од стране јеретика, пошто остаје на снази прво крштење, јер су дарови Божији непоновљиви. Стога и 35. кан. Саб. у Картагени не допушта да се поново крштавају клирици који су рашчињени због преступа, и да тако поново буду унапређени на степен свештенства. **Особа се чисти од прљавштине јереси проклињањем исте јереси,**

веродостојним покајањем, читањем покајних молитава патријарха Методија, које Црква чита онима који су се одрекли, и напослетку печаћењем Светим миром. А после обавезне епитимије треба прочитати канон одређен од стране духовног оца, и причестити се Телом и Крвљу Господњом: 'Крв Исуса Христа, Сина Његова, очишћава нас од сваког греха' (1. посл. Јованова 1). Деца Агарјана, која се крштавају нашим крштењем не са побожним циљем, већ да њихова тела не би постала болесна или гњила, синодално је одлучено, за патријарховања господина Луке, да се други пут крштавају, како би можда пришли нашој вери, пошто приликом нашег крштења није била сагласна вера њихових безбожних родитеља. Слично томе, треба да се крштавају и они који су били крштени од стране некога ко се лажно представља као свештеник. Осим тога, они који су били крштени од стране лаика у доба опасности, уколико не умру, већ поживе после тога, према 47. апостолском канону, дозвољено је једино епископима и презвитерима да крштавају, а не лаицима, према 1. кан. Василија Вел., који каже: Крштавамо оне које су крстили лаици. Крштење које је извршено у време опасности и у складу са околностима, није закон у Цркви, према 17. кан. 1. и 2. Сабора. Исто кажу и Валсамон и Властар. Треба да додамо и ту напомену у овом тексту да, према 80. кан. Картагенског Сабора и 84. кан. 6. Сабора, треба да се крштавају она деца која нити сама знају да ли су крштена због малолетства, нити се налазе други сведоци који ће потврдити да су крштена. Види и напомену 24. кан. Јована Посника, о детету које је у опасности крштено од стране несвештеног лица, тј. да уколико оно поживи, крштава га свештеник. И Дионисије Александријски је некога Јеврејина, кога је крстио лаик у доба болести која је претила смрћу, крстио поново, пошто је овај још поживео, како се приповеда у 11. тому стр. 188 *Византије*.[65] Овде додајемо и то да, уколико лаик у доба опасности може да их крсти, сходно томе може и да их миропомаже, и да их причести (види напомену уз 58. кан. 6. саб.). Нечије мишљење је да деца, коју су крстили лаици у доба опасности, треба да се помињу међу православнима уколико умру, јер имају наду да ће добити божанску милост. Она која нису крштена у нужди од стране лаика, и човека који се претварао да је свештеник а није, уколико умру не помињу се, јер нису крштена. ТРЕБА ПРИМЕТИТИ ДА НЕ КАЖЕМО КАКО ЛАТИНЕ (И ЕКУМЕНИСТЕ) **ПОНОВО КРШТАВАМО**, ВЕЋ КАКО ИХ ***КРШТАВАМО***,

65То је онај познати случај када је дотични Јеврејин био крштен у пустињи песком, јер није било воде. И без обзира што се при таквом крштењу десило и чудо исцељења Јеврејина, Свети Дионисије је решио да га крсти у води троструким погружењем.

ПОШТО ЊИХОВО КРШТЕЊЕ ИМА ЛАЖНО ИМЕ, И УОПШТЕ НИЈЕ КРШТЕЊЕ, ВЕЋ САМО ГОЛО КРОПЉЕЊЕ.

Слично томе, онај епископ или презвитер, који не би крстио крштењем саборне Цркве онога који је укаљан, илити онога који је крштен од стране безбожника, тј. јеретика, нека се рашчини, пошто исмева Крст и смрт Господњу, зло и погрешно сматрајући да је укаљано и упрљано крштење јеретика одраз крста и смрти Господње, што ово није, и стога га прихвата и сматра равним са крштењем православних. Нека се рашчини такав епископ или презвитер, будући да не разликује истинске свештенике православних од лажних свештеника јеретика, већ подједнако прихвата и једне и друге као истинске. ***Наиме, нити зло крштење јеретика не чини истинским хришћанима оне који су њиме крштени, нити њихово рукополагање чини истинским свештеницима оне који су њиме рукоположени***, а према 68. апостолском канону треба напоменути да, као што смо рекли, свето крштење се врши као одраз Крста и смрти Господње. *Јер ми који смо се* – каже Павле – *крстили у Христу, крстили смо се Његовом смрћу.* (Рим. 6, 9; Мат. 20, 22–23; Лука, 12, 50.) Каже још: *Погребосмо се с Њим кроз крштење у смрт*, и: *постали смо сродни по образу Његове смрти.* Али и крст је Господ назвао крштењем, према Златоустом: 'Крштењем којим се ја крштавам ви ћете се крштавати', 'И имам да крштавам крштењем и бићу доследан док се оно не изврши.'"

50. КАНОН:

„***Ако неки епископ или свештеник не изврши три потапања приликом једног крштења, већ једно потапање, оно које се даје за смрт Господњу, нека се рашчини.*** (Мат. 28, 19) ***'Идите дакле и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа.'***

Тумачење:

Три ствари су, наиме, у сваком случају, неопходне у Тајни светог Крштења: освештана вода; троструко потапање и израњање из воде, и призивање трију пресветих божанских Лица. У горе наведеном, 49. канону, Свети Апостоли су заповедили и подучили, у вези са тим трима призивањима, која имена да изговарамо и којим редом. А у овом, 50. канону, тако о трима потапањима и израњањима заповедају; ово је, као што смо рекли, неопходно (1) и упутно за истинско и православно крштење.

(1) Беспоговорна догма наше православне вере јесте да је смрт Исуса Христа била беспоговорно средство за спасење целог људског рода, као и за помирење са Богом. Јер, без ње није било могуће да се човек икада помири с

Богом, већ је морао да остане до вечности његов непомирљиви непријатељ. Павле је сведочио то, говорећи: *Јер када смо се као непријатељи помирили са Богом кроз смрт Сина његова, много ћемо се пре, већ помирени, спасити животом Његовим.* (Рим. 5, 10). Стога, и да би вазда сећање на то неизрециво доброчинство Божије према човеку било делотворно, као и да би спасење људи, које из те смрти следи, било увек делотворно убудуће, заповедио је, с једне стране, Сам онај ко је ту смрт поднео у телу, тј. вођ нашег спасења – Господ, а са друге, Његови божански ученици и сви богоносни Оци, да се у свакој Тајни, сваком свештенодејству и освештавању у нашој Цркви, обавезно и неопходно одражава образац и лик те смрти. Али, на изузетан начин, образац смрти Господње испољава се у Тајни крштења преко три потапања која се врше том приликом. Рекох на изузетан начин, пошто се у свим осталим Тајнама, у којима човек не учествује, одражава образац смрти Господње. Приликом светог Крштења, човек сам по себи одражава смрт Господњу; то јест, онај који се крштава симболично умире и сахрањује се са Христом у води крштења. Сведок томе јесте апостол Павле, који каже: *Сви који се крстисмо у Христа, у смрт Његову крстисмо се. Тако се с Њим погребосмо кроз крштење у смрт.* (Рим. 6, 3–4). **Дакле, како бисмо се уподобили смрти Христовој, као и Његовом тродневном погребењу, нужна су три потапања; друкчије је то немогуће постићи.** Па почуј колико је у сагласју, са Светим Писмом и са апостолским канонима, отачко Предање, а у вези са нужношћу потапања. Ево како ово образлаже, својим уобичајено велелепним изразом, апостолски савременик и мистичар Дионисије (Ареопагит): **'Симболично учење упућује, онога који се на свештени начин крштава, како да се, трима потапањима у воду, уподоби богоначалној, тродневној и троноћној, смрти Исуса животодавца.'** И још: **'На погодан начин се потпуно прекривање водом претаче у слику смрти и невидљивог погребења.'** А на другом месту опет: **'Трипут га (тј. катихумена) свештеник крштава, вршећи три урањања и израњања, призивајући троструку личност божанског блаженства.'** Кирил Јерусалимски, у својим списима о веронауци, на симболичан начин тумачи тродневно погребење Христово: **'Јер, као што је Спаситељ наш провео три дана и три ноћи у утроби земљиној, тако се и ми, при првом израњању, уподобљавамо дану на земљи, а приликом потапања – ноћи. И опет, као што је Исус, преузевши васељенске грехе, умро како би те, усмртивши грех, на правди васкрсао, тако и ти, заронивши у воду, и на неки начин будући погребен, као и он у гробу, устајеш и идеш препорођен. И опет, биваш доведен до свете крстионице божанског Крштења, као што је Христос однет до оближњег гроба. И још,**

као што је Христос, окупавши се у реци Јордану и преневши тим водама део светости Богојављења, изашао оданде, а суштаствени силазак Светог Духа се извршио над њим, поверивши тако слично сличноме, тако се и нама, који изађемо из крстионице са светом водом, даје помазање слично ономе којим је био помазан Христос.' Многонапаћени Атанасије, тумачећи онај апостолски канон, каже да смо ми преко сличности постали сродници са смрћу његовом. **'Постали смо сродници'**, односно учесници, јер, као што је тело Господње, погребено у земљу, посејало спасење свету, тако је и наше тело, погребено у крштењу, посејало правду нама самима. А овако се објашњава сличност: Као што је Христос умро и у трећи дан васкрсао, тако и ми, умирући приликом крштења, васкрсавамо. **Наиме, троструко потапање и израњање детета у крстионици означава тродневну смрт и васкрсење Христово.** Па и Василије каже да се у три потапања, и исто толико призивања, врши Тајна крштења, и то како би се одсликао и образац смрти, као и то како би душе нас, који се крштавамо, биле просветљене богоспознајним предањем. На другом месту каже да ми знамо за једно, спасоносно крштење, будући да се десила једна смрт за човечанство и једно васкрсење из мртвих, а чији је образац крштење. И још: **'Како, дакле, успевамо да се приближимо силаску у Ад? Тако што се уподобљавамо погребењу Христовом. Наиме, као да се тела, оних који се крштавају, сахрањују у води.'** Мало даље, он каже да вода пружа слику смрти, а да Дух удахњује животворну силу. Григорије Ниски, у својој књизи са веронауком, каже: **'Потапање у воду, као и то што се човек нађе у њој три пута, садржи у себи друкчију тајну…'** И још: **'Бог наш и Спаситељ, испуњавајући устројство на нашу добробит, ушао је у четврти елемент – земљу, а ми, примајући крштење по узору на Господа, као нашег учитеља и предводника, не сахрањујемо се у земљи, већ улазимо у, земљи сродан, елемент – воду, њоме се прекривамо управо као Спаситељ земљом, и чинећи то три пута сами изображавамо тродневну благодат васкрсења.'** Свети Јован Златоусти у 24. беседи на Јеванђеље по Јовану каже: **'Који је значај крштења? У њему се врше божански симболи: погребење, смрт, васкрсење и живот; и све се то заједно догађа одједном. Јер, као што се, када главе потапамо у воду, стари човек сахрањује као у неком гробу, и цео одједном потопивши се остаје скривен, тако исто потом, будући да се тада препорађамо, поново израња као нов човек.'** И још (Бес. 40. на 1. посл. Коринћ.): **То што се приликом крштења потапамо, и то поновљено, јесте симбол силаска у ад и изласка одатле. Стога Павле крштење назива и погребењем, говорећи: 'Јер са њиме смо погребени крштењем'.** И још: **'Оно што је материца плоду, то је вернику вода; јер, у**

води се обликује и образује.' Свети Јован Дамаскин: **'Трима потапањима крштење означава три дана погребења Господњег.'** Али, зашто као сведочанство за неопходност потапања при крштењу наводим старе и нове Оце? Ко жели, нека прочита код мудрог човека и латинског богослова Кордерија, па ће видети, у његовој књизи о крштењу, како он оповргава изопачено мишљење Томе Аквинског[66], који сматра да је небитна ствар то да се крштење врши или не врши са три потапања; видеће и како се изјашњава за то да се неизмењенима одржавају та три потапања и израњања, у складу са начином крштења у нашој Источној Цркви. Па и само име 'крстионица' (купалиште), у којима су се људи крштавали и потапали, може само по себи да прикаже нужност ових потапања, без многих других доказа. Наиме, у Апостолским Установама (Књ. 7, погл. 45) пише да се катихумен спушта под воду. И још: ***Заиста се крштење врши по обрасцу смрти Господње; вода је уместо погребења; уље, уместо Духа Светога. Печаћење, уместо Крста. Помазање, као потврда исповедања… Потапање, као заједничко умирање. Израњање, као заједничко васкрсење.*** (Књ. 3, погл. 17). Стога је био, и до данас остао, обичај да се, у ноћи Велике суботе, катихумени крштавају, као што то показују саме Апостолске Установе у књ. 5, погл. 19, као и 45. кан. Сабора у Лаодикеји. А разлог за то је, према Валсамону и Зонари, што је ноћ те Велике суботе управо она када је извршено погребење и васкрсење Господње, по чијем се обрасцу врше потапања и израњања при крштењу. Другим речима, катихумен не само да се заједно сахрањује и васкрсава са Христом, у потапањима и израњањима приликом крштења, него се то врши и у исто време. А у речнику Франциска Пивата записано је да је и Свети Отон крштавао са три потапања.[67] Каже се и то да је овај, из страха да ће Латини, поништивши Апостолске каноне у вези са крштењем, овима нанети неку штету, наредио да се начине крстионице од мермера и да се уграде унутар цркава, изнад пода у висини колена, како би у њима са лакоћом могла да се потапају деца. Стога се и у цркви Светог Марка у Венецији до дана данашњег налази таква крстионица, на срамоту паписта. Па и папа Пелагије, у складу с тим, изјављује да су три потапања приликом крштења нужно потребна. Из

66Треба да напоменем и то да је данашњи „поглавар СПЦ" „Павле пре 15-так година благословио штампање књиге „духовних поука" дотичног Томе Аквинског.

67Није нам познато име Светог Отона којега Свети Никодим овде наводи, али се вероватно ради о неком западном Светитељу који је живео у време до отпада Латина 1054. године. Можда се ради и о неком познијем Светитељу који је живео на западу у време после раскола, пошто је познато да је и цела јужна Италија била у јединству са православном Црквом у току неколико векова после отпада латина у јерес.

свега овога, дакле, што је досада речено, какав закључак следи? То да су три потапања и израњања на крштењу неопходна како би се изобразила тродневна и троноћна смрт, погребење и васкрсење Спаситељево, а тиме се од Бога човеку дарује спасење, опроштај и спокој. Али латинско шкропљење, које је лишено потапања и израњања, следствено томе, лишено је и обрасца тродневне и троноћне смрти, погребења и васкрсења Господњег. Из тога је очигледно и

јасно да је оно лишено и сваке благодати и светости, као и отпуштања грехова. **Иако се Латини (и екуменисти) опиру да њихово кропљење пружа светост и благодат путем призивања Свете Тројице, ипак нека знају да се крштење не врши само путем самих призивања Тројице, већ и да му је неопходан и образац смрти, погребења и васкрсења Господњег.** Наиме, ни сама вера у Тројицу не спасава катихумена, већ је, уз њу, неопходна и вера у смрт Месијину, па се тако он, помоћу обе те вере, смешта унутар спасења и блаженства. **'У три потапања** (добро је, наиме, поновити речи Василија Великог) **и исто толико призивања, врши се тајна крштења, и то како би се одсликао и образац смрти, као и то како би душе нас, који се крштавамо, биле просветљене богоспознајним предањем.'** Међутим, имај на уму да, исто онако како говоримо да је латинско крштење јеретичко и неприхватљиво, из раније поменутих разлога, и ми православни треба добро да пазимо да се наше сопствено крштење не врши у некаквим посудама и коритима, у којима се потапа само мали део ногу деце која се крштавају. Нећу рећи то да се често преврћу и таква корита и да се света вода пролива. Јер, ако прекоревамо Латине да су поништили апостолско крштење, ми треба, насупрот томе, да наше одржавамо чистим и беспрекорним. За то, као и за све друго, брига и дужност леже на пастирима душа. Ми ипак вршимо нашу дужност и позивамо информишући, а они нека се постарају да своје дужности изврше и оправдају поверење. Томе додајемо још и оно што каже велики Григорије Солунски: ***Ако нам је Господ унапред показао силазак у ад и повратак одатле, то је учинио како би верници вршили крштење у њему, које се потом врши на спасење*** (Бес. 2. о крштењу). Православно крштење није само образац погребења тела Господњег, као што је рекао Апостол и остали Оци, већ и силаска у ад душе Његове, као што су претходно рекли Василије и Златоусти; наиме, према истом овом Григорију, ***преко обрасца погребења Христовог обожује се тело онога који се крштава, а преко обрасца силаска у ад, обожује се његова душа.*** Дакле, као код семена и биљака, уколико се не посаде дубоко у земљу, већ остану горе на површини, не могу да проклијају, него или се суше, или бивају згажене, или их разграбе птице, исто то се дешава и несрећним Латинима (и екуменистима), пошто не постају сродници Божији, према Апостолу, то јест не срастају са Христом, попут биљака, на крштењу. Ово 'сродници', према Василију, значи следеће: ***Погребени заједно са Христом, ми не примамо трошност смрти, већ погребење, и као да се уподобљавамо некаквом сејању. И опет, посејани заједно под видом смрти, свакако и заједно поново ничемо. Јер, таква је последица која проистиче из тог сејања.*** (Бес. 1. о крштењу, стр. 636 у 2. тому). И заиста, и Господ је

упоредио себе са семеном жита, а своје погребење са сејањем жита, рекавши: *Ако зрно пшенично паднувши на земљу не умре (односно буде посејано и сахрањено), онда једно остане; ако ли умре, род многи доноси* (Јов. 12, 24). Ја кажем, пошто Латини (и екуменисти) не сеју Христовим двогубим зрном у води крштења, ни њихово тело се не обожује, а ни њихова душа, и једностано речено, не могу да изникну ка спасењу, већ се суше и пропадају.

Наиме, Господ својим апостолима није рекао, када их је слао да проповедају: 'Крштавајте у смрти мојој' – не! Већ им је рекао: *Идите и подучите све народе, крштавајући их у име Оца и Сина и Светога Духа*. Другим речима, крштавајте их трима потапањима и израњањима, и при сваком потапању призивајте по једно име Свете Тројице. Јер, са једним потапањем и израњањем, нити се смрт Спаситељева од три дана и три ноћи не представља верно, нити се потпуно обзнањује тајна и богоспознаја Свете Тројице. Стога је и такво крштење, будући лишено како богословља тако и оваплоћеног устројства, веома безбожно и јеретичко. А са три потапања и израњања јасно се изражава вера у Свету Тројицу и исто тако се одсликава смрт од три дана и три ноћи, погребење и васкрсење Спаситељево. Сходно томе, наше крштење тиме у себи садржи две основне догме наше православне вере – мислим на богословље животворне Тројице и на оваплоћено устројство Бога Логоса."

Пошто наведох овде 3 канона са тумачењима Светог Никодима Светогорца, надам се да г. Јевтић и њему слични провокатори после свега наведеног ипак неће имати толико дрскости да и њега жигошу као цепидлаку… И за крај овог поглавља о крштењу, навешћу овде и Томос из 1756. год., који јасно потврђује све горе наведено о Светој Тајни Крштења:

ТОМОС

Свете Цркве Христове која држи свето крштење дано од Бога
и осуђује разна крштења вршена од јеретика[68]

Од многих средстава кроз која се ми спасавамо, спојених узводећим степенима у једно, и повезаних истим циљем, прво је свето крштење предано

68Овај Томос се налази у интересантној књизи под насловом Ραντισμου Στιλιτε□σιο (Побијање крођења), штампаној у другом издању у Лајпцигу 1758. г., на три језика: грчком, латинском и италијанском. Прво издање је изашло неколико година раније на грчком у Константинопољу, под светим Патријархом Кирилом Петим, који је провео последњих четрнаест година свога живота као отшелник у скиту Св. Ане на Светој Гори. На крају другог издања је додатак на грчком о побијању латинске јереси, од „најсветијег Оца Марка, Архиепископа Ефеског, новог богослова", и сличан трактат на грчком од Никите Визаниоса, „Философ и учитељ". Ово ретко издање броји 248 страна.

од Бога Светим Апостолима. Оно је такво, да без њега сва друга немају дејство (јер, ако се неко не роди водом и Духом, каже Он, не може ући у Царство Небеско). Било је потребно и заиста неопходно да се успостави рођење различито од првог рођења које доводи човека у овај смртни живот и то на тајанственији начин – који нити почиње нити се завршава у покварености – кроз који би нама било могуће да следимо извршиоца нашег спасења Исуса Христа. Јер вода и крстионица постају мајчина утроба, и оно што је од ње рођено постаје њеним дететом, као што Златоусти говори. И Дух који се уздиже над водом врши дејство Бога који обликује заметак. И као што се Господ, након полагања у гроб, после три дана вратио у живот, тако и верни, покривени водом уместо земљом, оличавају на себи троструким погружењем благодат тридневног васкрсења. Свесвети Дух, осењујући воду, освећује је да би тело било просвећено видљивом водом и да би душа могла да прими освећење од невидљивог Духа. Јер, као што вода у котлу прима топлоту ватре, тако се и вода у крстионици енергијом Духа претвара у божанску силу која очишћава и удостојава усиновљења оне који се овако крштавају. Али, они који се крштавају на другачији начин, уместо да примају очишћење и усиновљење, показују се нечисти и синови таме.

Ево већ три године се поставља питање могућности примања јеретика који приступају нама, тј. њиховог крштења које се врши супротно Предању светих Апостола и божанских Отаца, и супротно обичају и пропису Саборне и Апостолске Цркве. Божјом милошћу однеговани у Православној Цркви и држећи се канона светих Апостола и Божанских Отаца, знајући једино нашу Цркву као Једну, Свету, Саборну и Апостолску, ми прихватамо само њене Свете Тајне и због тога само њено Божанско крштење. А Свете Тајне јеретика, које су изум покварених људи, нису вршене онако како је Свети Дух наредио светим Апостолима и као што их Црква Христова до данас врши. Тако, знајући их као стране и туђе целом апостолском Предању, ми их се гнушамо заједничком одлуком. Стога, оне који долазе к нама, ми примамо као обесвећене и некрштене следећи заповести нашег Господа Исуса Христа Који је рекао ученицима: **Крстите у име Оца и Сина и Светога Духа**, као и светих и божанских Апостола који наређују да се они који приступају крсте са **три погружења** и појављења (из воде), и да свако погружење буде праћено призивањем Имена Свете Тројице.[69] Такође, следећи Светом и рав-

69Очигледно је да су се и ови Свети патријарси позивали на Апостолске Установе о чему је напоменуо и Свети Никодим у тумачењу 50. Апостолског канона. Више о Апостолским Установама види у одговору о. Акакију на стр. 363”369

ноапостолном Дионисију, који каже: „Онај који долази међу нас, пошто свуче сву одећу погружава се три пута у крстионицу у којој је вода и освећено уље, уз призивање Пресвете Тројице, затим се запечаћује Боготворним миром, и одмах потом постаје учесник у тајанственом чину Евхаристије!", те такође, следећи Другом и Петошестом Васељенском Сабору који наређује да они који нису крштени **троструким погружењем и појављењем из воде**, или при сваком појављењу није призвана једна од Божанских ипостаси, већ су крштене другачије, имају се сматрати некрштенима када приступају Православљу.

Ми стога, следујући овим светим и Божанским правилима, држимо да се крштења јеретика (и екумениста) имају одбацити и избегавати са гнушањем – будући да нису правилна и да су страна Божанским уредбама, тј. да је бескорисна вода која, по речима Светих Амвросија и Атанасија Великог, не даје освећење, нити уопште користи у очишћењу грехова. Оне који приступају у Православну веру из лажног крштења ми примамо као некрштене и без опасности их крштавамо, по апостолским и саборским канонима на којима је Света, Саборна и Апостолска Црква, заједничка мајка свих нас, чврсто изграђена.

Овим нашим заједничким решењем и одлуком, ми запечаћујемо овај наш Томос, који је у сагласности са апостолским и саборским одлукама, потврђујући га нашим потписима.

У години спасења 1756.

КИРИЛО, Божијом милошћу Архиепископ Константинопоља (Новог Рима) и Васељенски Патријарх.

МАТЕЈ, Божијом милошћу Папа и Патријарх великог града Александрије и судија васељене.

ПАРТЕНИЈЕ, Божијом милошћу Патријарх светог Града Јерусалима и целе Палестине.

Навевши дакле опширан светоотачки - предањски став по питању крштења треба да напоменем како је потврду за овакав наш став изнео и сам г. Јевтић (на своју осуду) и то на стр. 98. где цитира Св. Василија Великог који каже да **„стари Оци изволеше да одреде да се крштење јеретика сасвим одбаци"**. Исто то се односи и за расколнике мада се код њих може применити принцип икономије, тако да се расколници примају само кроз миропомазање под условом да имају правилно извршен обред крштења. Термин „примати у Цркву оне који долазе из православља" (којим се служи заблудели „митрополит" Кипријан, а кога Ваш сабрат – „епископ" Артемије подржава) – апсурдан је, небулозан и сасвим нелогичан. Или јеси, или ниси

православан.[70] Трећег нема! Према томе, не подмећите нам „зилотско секташтво, фарисејство и човекомржњу" јер је то превише дрско и безобразно. Ми Вас и Вашу „Цркву" сматрамо јеретичком због већ наведених одступања од Светих Догмата (***непромењивих истина***) и канона (правила) **успостављених Духом Светим** (на Кога Ви самим тим хулите), па Ви можете после да се пените колико хоћете, називајући нас најпогрднијим називима.

ТРИ УНИЈЕ

Хтели Ви то или не, свиђало се то Вама или не, г. Јевтићу, али СПЦ као и све остале званичне „Православне Цркве" се налази у ***ПУНОЈ МОЛИТВЕНО-ЛИТУРГИЈСКОЈ УНИЈИ***, и то са три најбројније „хришћанске" деноминације: са протестантима, са католицима и са монофизитима. Са:

1) ***ПРОТЕСТАНТИМА***, кроз ***ОРГАНСКО ЧЛАНСТВО*** у „надцркви" ССЦ. Делегације „православних помесних Цркава" потписале су **1950.** г. важан документ, тзв. „Торонтску декларацију" (пун назив документа је „Црква, Цркве и Светски Савет Цркава, еклисиолошко значење ССЦ"), коју је усвојио Централни Комитет ССЦ-а. Да бисмо схватили колики значај има овај документ навешћемо изјаву са „Свеправославног саветовања" одржаног 1986. године, у Шамбезију где пише да су **„еклисиолошки постулати Торонтске декларације од прворазредног значаја за православно учење у ССЦ"**. У другој тачки четврте главе пише да **„Цркве – чланице ССЦ признају на основу Новог Завета да је Црква Христова једна!"** Трећа тачка четврте главе иде корак даље у неправославности. У њој стоји да **„Цркве – чланице поимају да је њихово чланство у Цркви Христовој *СВЕОБУХВАТНИЈЕ* од чланства у њиховим сопственим Црквама (…), да не постоји потпуна истоветност између чланства у Васељенској Цркви и њиховој сопственој Цркви. Оне признају да постоје чланови Цркве ван њених 'зидина', да они не мање припадају Цркви и да чак постоји Црква ван Цркве… Ово признање налази свој израз у чињеници да са малим изузецима хришћанске цркве признају као законито оно крштење које се обавља у другим црквама (…). Основни принцип екуменстичког покрета се састоји у томе да свака Црква има позитивни задатак (…), да тражи братство са свима онима који иако нису чланови**

70Више о Кипријану види у тексту Сави Јањићу.

једне те исте видљиве групе људи, заједно припадају једној те истој мистичкој групи." И за крај, пета тачка: **„Цркве чланице Светског Савета признају у другим Црквама елементе Истините Цркве. Оне сматрају да их ово узајамно признање обавезује да ступе у озбиљан међусобни дијалог у нади да ће ови елементи истине довести до познања пуне истине и до јединства заснованог на пуној истини."** Из овога произлази да до данас ни једна „хришћанска црква" није дошла до познања истине, а што је опет јавна хула на Духа Светог који је говорио кроз Оце на Васељенским Саборима! Према томе, (цитирајући речи Родољуба Лазића): **„Пристајући на овакве формулације православни су се одрекли Васељенских и Помесних Сабора и целокупног Светоотачког наслеђа…** По декларацији постоји Васељенска Црква којој припадају све друге Цркве; та Васељенска Црква није видљива, него **невидљива** и **чине је сви који су крштени, односно који једни другима признају крштење у оквиру ССЦ**. Колико је нама познато овакви ставови произлазе из протестантског учења познатог као 'Теорија грана' које наводно није усвојено у оквиру ССЦ…"[71]

Исто тако, закључци 3. скупштине ССЦ, када су Помесне Православне Цркве постале чланови ССЦ, предвиђају да се уједињење свих хришћанских вероисповести оствари не другачије него одступањем од многих истина вере. У трећем закључку се јасно каже да је остварење јединства повезано **„са смрћу и васкрсењем многих познатих нам облика Црквеног живота"**.

У Лими је 1982. потписан документ од стране свих чланица тог свејеретичког савета **у коме се признају „Свете Тајне" – Крштење, Евхарстија, Свештенство (КЕС) – свих чланица ССЦ-а!!!**

У Камбери (Аустралија) је 1991. године потврђено признавање наведеног документа, а „у циљу пуног **видљивог** јединства" (пошто невидљиво већ давно постоји).

„Сабор СПЦ" је донео **1997.** одлуку да иступи из ССЦ. То се међутим није десило, већ штавише десило се то да је СПЦ јавно потврдила свој екуменистички курс и то на заседању скупштине ССЦ 1998. год., у Хараре, где су двојица српских представника чак ушли у централни одбор савета.

О овом догађају врло лепо је писао брат Жељко Которанин у часопису СКЛ бр. 2–26, за 1996. год, на стр. 49–60, где нпр. каже и следеће: „**У српску Цркву је уведена јерес!!** То је неко морао прогласити, а није. **Смртна и заразна болест већ је паралисала нашу Цркву, а нико то да објави.**

71Новотарско богословље митрополита Зизиуласа, стр. 20"23.

Лекари прогласе епидемију грипа, а гле – у Цркви Светих Симеона и Саве нема епископа, *ни један се не нађе* да прогласи да је у Цркви јерес. Зашто? *Зато што је јерес у њима;* Једни су је увели, а други су омамљени равнодушјем и малодушјем! '*Равнодушност је узрок зла*, јер Пророк каже: – Не разликују свето од оскрвњеног' (Свети Теодор Студит, 10. одговор монаху Методију). Равнодушност српског епископата развила је актуелну јерес екуменизма до оне крајње тачке у којој епископи не разликују свето од оскрвњеног. Старе јеретике називају хришћанима и Црквом; са њима образују Светски Савет Цркава. И уз све то дају образложење и кажу да то није екуменизам, него 'еванђелски екуменизам', тј. екуменизам љубави (…) **Љубав мимо истине – догмата и канона јесте лажна љубав; јесте измишљена љубав.**"

У следећем тексту „Да ли је Бог творац зла?" брат Жељко говори о тзв. „теологији хомосексуалаца" који као пуноправни чланови ССЦ имају молитвену заједницу и са СПЦ. Он кроз библијске цитате јасно доказује да је то прави грех сластољубља који показује крајњу помраченост дотичних људи који чак покушавају да богословски оправдају свој „курс" пошто се ето и они позивају на љубав! Па закључује: „О педерастији и ССЦ смо писали да бисмо на том примеру (једном између многих) јасно показали лице ССЦ као лице измишљене љубави (теза – Христос воли хомосексуалце, и они воле Њега), љубави без истине! Не може, о епископи, свака љубав да буде екуменска, тј. саборна. Само је једна љубав екуменска, тј. саборна, а то је Истина. Залуд другу измишљате. Другог темеља нема, а овај ће пасти на вас. Зато не исповедајте јеретички концепт „јеванђелског екуменизма" – Јеванђеље без Христа. Него, покајавши се одбаците заблуду и изведите српску Цркву из чланства у ССЦ како сте одлучили 1997. год."[72]

2) ***Са КАТОЛИЦИМА*** је остварена унија и молитвено-литургијско јединство као прво, скидањем анатеме (укидањем прекида општења) од стране Васељенског „патријарха" 1965, о чему је већ било речи. Као потврда безочних лажи г. Јевтића, а за оповргавање његове тврдње да православне „Помесне Цркве" немају молитвено-литургијску заједницу са католицима, навешћемо овде део решења која су од 16. до 20. јула 2000. год, у Тронтхајму, у Немачкој, одржале сабор „Конференција Европских Цркава" (КЕЦ)[73] и „Савет Европских Бискупских Конференција" (СЕБК) и то са

72Писано 13. 2. 1999. године.

73У састав које улазе скоро све православне, протестантске, англиканске , старокатоличке и независне црвке у Европи, а самим тим и СПЦ.

циљем поспешивања видљивог јединства и уједињења хришћанских цркава Европе, те уклањања подељености између њих. Као закључак тог скупа донесена је тзв. „Екуменска Повеља" која је касније и потписана од стране свих њених чланица и то у Стразбуру, 22. априла 2001. године. У суштини то је један чист јеретички документ и последња јавна потврда екуменистичког курса, тзв. „Помесних Православних Цркава" укључујући и СПЦ. Опширније о овоме било је написано у часопису СКЛ и то у бројевима 37–38, и 40. „Екуменска повеља" је састављена од увода и три главе: а) „Ми верујемо у Једну Свету, Саборну и Апостолску Цркву; б) „На путу ка видљивом јединству и заједништава Цркава Европе"; в) „Наша заједничка одговорност у Европи". Аутори „Повеље" говоре да „њен ауторитет проистиче од добровољног обавезивања европских цркава и екуменских организација", те се обавезују да раде на „видљивом јединству Цркве Исуса Христа (невидљиво ко што рекосмо већ постоји) у једној вери израженој у међусобном признавању крштења и у евхаристијском заједничарењу као и у заједничком сведочењу и служењу." Уз заједничко исповедање да верују у „Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву" дотични јеретици свих хришћанских деноминација се обавезују: „Да признамо да свака особа може слободно да изабере своје религијско и црквено припадање; да се никоме не спречава обраћање у другу вероисповест; да превазиђемо осећај самозадовољства унутар своје Цркве; да супружнике у мешовитим браковима поготово треба подржати у њиховом доживљеном екуменизму у свом свакодневном животу; да бранимо права мањина (што значи содомита, лезбијанки, транвестита и свих других моралних изопачених који улазе у састав њихових цркава); да се продуби духовно заједничарење молитвом и богослужењем међу Црквама; да ојачамо сусрете између хришћана и муслимана", да би на крају изринули хулу на Бога жалевши да се повежу „у јединствену заједницу са народом Израиља, народом завета који Бог никада није прекинуо".[74] Коментар на све ово је излишан.

Пошто г. Јевтић упорно покушава да докаже невиност СПЦ и њену „догматску правилност", те да је она наводно у потпуности чиста и држи се православног пута, за оповргавање такве његове тврдње, те да „неук и необавештен свет" не би и даље био замајаван таквим лажима и сплеткама

74Може ли бити веће хуле од ове пошто сви јасно знају да је јеврејски народ не само одбацио већ и распео Богочовека Господа Исуса Христа, те самим тим прекинувши завет са Богом, навукао на себе вечно проклетство речима: „крв његова на нас и на децу нашу" „Мт. 27, 25. О тзв. „антисемитизму" биће речи даље у току књиге.

дотичног господина, навешћу овде неколико случајева који се тичу самог поглавара СПЦ „патријарха" Павла, као и његових „архијереја" како би знао дотични „необавештени народ" да га г. Јевтић једноставно обмањује и лаже. Као прво, навешћу документ – превод писма који је „патријарх" Павле, упутио римском папи-антихристу 1992. год, те превод његове изјаве у којој он јавно признаје како на свакој проскомидији вади честицу и помиње римског папу.

ЕКУМЕНИСТИЧКА ПОСЛАНИЦА „ПАТРИЈАРХА" СРПСКОГ ПАВЛА УПУЋЕНА РИМСКОМ ПАПИ 29. 12. 1992.

Његовој Светости папи Јовану Павлу II

Ваша Светости!

Ми смо Вам срдачно благодарни за љубазни позив да дођемо у Асизи 9. 1. 1993. године, ради тога, да би се у заједничкој молитви за мир обратили ка Господу, а као прво за мир и примирје у Босни и Херцеговини, која је натопљена сузама и крвљу, те других страдајућих региона онога што се донедавно звало „држава јужних словена".

Ви сте нам саопштили да ће на тој молитви учествовати епископи и други истакнути представници римокатоличке Цркве све Европе, представници других хришћанских Цркава и конфесија, а такође и представници ислама, те других великих религија.

Ми смо искрено радосни томе што ће се та заједничка молитва одржати у Асизију, у постојбини **праведеника и истинитог слуге Божијег** (Фрање Асишког – п.п.). Његово духовно наслеђе и учење чине га апостолом смирења, покајања, мира и љубави. Он је саградио истински мост између хришћана Запада и Истока.

Ви можете бити уверени, Ваша Светости, да се у тај дан као и уопште у *сваки дан* који нам је Бог даровао *ми налазимо, а и налазићемо се у општењу са Вама у молитви за мир и СПАСЕЊЕ СВИХ.* То је управо тако, мада онај који Вам смирено пише ове редове, нажалост нема могућност да и лично и физички присуствује на молитви у Асизију.[75]

Међутим, тај факт што постоје такве околности које нам овог часа и у овом контексту не дозвољавају да дођемо и да непосредно учествујемо у молитви за мир 9. и 10. јануара 1993. год, уопште не значе да се ми гнушамо од братски пружене нам руке и да не улажемо **велики напор**, колико је то могуће, ради тога да би се одржао сусрет са Вашом Светошћу. Напротив, ми Вам се обраћамо са молбом да примите нашу делегацију, што пре је могуће,

75Што значи да би врло радо хтео да буде тамо, али не може.

не обазирући се на Вашу огромну заузетост и на наше велике тешкоће. Та делегација биће опуномоћена да сарађује са оним Вашим установама на које их Ви упутите, како би припремили наш сусрет са Вашом Светошћу.

Ако би нам Господ **указао ту милост**, те се тај план оствари у скорој будућности, то ће бити први сусрет између Римског папе и Српског патријарха.

Још једном Вам благодаримо, Ваша Светости, за позив, за пажњу и љубав, коју сте нам Ви показали. Ми Вас уверавамо да ћемо 9. и 10. јануара, у време молитве у Асизију „једним устима и једним срцем" узнети ка престолу **нашег** Господа и Спаситеља заједно са Вашом Светошћу, са свим епископима и верујућима ***Ваше Свете Цркве***, пламену молитву за мир у целом свету, а пре свега за мир и примирје у Босни и Херцеговини.

+Патријарх српски Павле

Посланицу сличног садржаја послао је папи римском и васељенски Јуда – „патријарх" Вартоломеј, такође напомињући у посланици о Фрањи Асишком којега назива ***„Великим Светим те земље"*** (Италије). Какво је мишљење Светих Отаца о Фрањи Асишком најјасније је изразио Св. Игњатије Брјанчанинов у писму једној верници у којем каже: „Прионите на читање Новог Завета и Отаца Православне Цркве, а не којекаквих Тереза и Франциска и других западних **умоболника** које њихова јеретичка црква назива 'Свецима'".[76]

Наводим дакле можда и најважнији цитат за Српску јавност (види фотографију из Вертограда), па ко жели да проверава веродостојност наведеног слободан је да то и учини: „… у интервјуу, који је патријарх Павле дао недавно агенцији „ENI", информационом журналу ССЦ, **поглавар званичне Српске цркве је *између осталог признао, да на свакој проскомидији (а Литургију врши скоро сваки дан) он вади честицу за здравље Јована Павла II***. На тај начин патријарх Павле сведочи о свом ***литургијском општењу*** **са поглаварем Римокатоличке цркве**, што је велика реткост чак и међу Грцима екуменистима".[77]

Да не би „неук и необавештен свет" мислио како је то све преувеличано или да се тиче наводно прошлости, објавићу овде неколицину фотографија, са последњих[78] заједничких молитава са латинским папојеретицима када су

76Види опширније у писму „О немогућности спасења неверника и јеретика" на крају ове књиге.

77„Вертоград˛информ" # 4 (49) ĺ1999 .

78Да званичне „Цркве" „Светског Православља" продубљују свој пад и продужавају своје

29. априла 2003. год, обострано присуствовали „јерарси" обе „Цркве", прво на православној „Литургији", а затим у католичкој цркви „Светог" Антуна Падованског на поподневној миси. Уз преизобилне изливе љубави према „својој браћи у Христу", како се изразио „патријарх" Павле, опет се позива на неко „јединство у Христу Господу" оних који су „нам блиски по вери у Бога и у Њега – Сина Божијег и у Духа Светога" (?!)[79]

Сличан молитвени скуп одржао се 27. јула 2000. године у Београду са делегацијом „Комисије Бискупских Конференција Европских Цркава", где се јавно помиње како су три дана провели у „заједничкој молитви" (види часопис СКЛ бр.3–31 и 3–39), док се последње такво присуство делегације „епископа СПЦ" десило 7. јуна 2003. год, у Осијеку при посети римског папе Хрватској.

Шта рећи за све ово или за рецимо јавна признања Иринеја Буловића да је присуствовао „свечаној понтификалној литургији у Осијеку" или рецимо његовој изјави датој католичком часопису „Благовест" који се издаје у Београду (бр. 10, стр. 16–17), где уздиже у небеса римског папу[80], поздрављајући га због његове дуге **„архипастирске службе, његове светости (бискупа), епископа града Рима и поглавара римокатоличке цркве, како ми православни кажемо, у нама блиској терминологији, *патријарха читавог хришћанског запада*"**! Помиње уз то и Св. Иринеја Лионског који је **„био узор и претходник данашњем папи римском Јовану Павлу II (?!), који својим животом и служењем (…) носећи крст тог служења, такође, на тај начин сједињује исток и запад, у жељи да гради и гради мостове међу њима."**!

Да не би неко помислио опет да су то све зилотске измишљотине, навешћу овде речи брата Жељка Которанина, написане у часопису СКЛ (бр. 3–39, стр. 31), где каже: „Представници српске Цркве не само што не скривају своје молитвено општење са јеретицима, него их (филиоклисте – римокатолике) у декларацији[81], дакле, јавно признају за себи равне епископе:

јединство са разнорзним јеретицима, а посебно са папалатинима, јасно је ево и после пет година од првог издавања ове књиге, што сведочи и јавно признавање папског првенства које су потписали „Православци" званичних „Цркава" у Равени 13. Октобра 2007, за шта може да се каже да је врхунац њиховог безакоња и отступништва! Остало им је само још да јавно пољубе папину папучу и да се и јавно причесте са њим... У име „СПЦ" тај јавно издајнички документ потписали су архијеретици Иринеј Буловић и Игњатије Мидић.

79О том тзв. „јединству у Христу" биће још речи даље у току књиге.

80 Говор је одржан поводом 25-годишњице папине „службе".

81Од 27. јула 2000. г., о којој смо већ мало пре говорили.

а њихову организацију сматрају себи (односно СПЦ), Саборном Црквом, чиме себе истовремено чине саборним њиховој организацији."

Најјаснији пак, светоотачки одговор у вези сједињења са католицима и протестантима дао је наш савременик Св. Јован Кронштатски (†1908.), који је такође био чврстог – зилотског става: **„Ко не би желео да се Православни сједине са католицима и лутеранима (протестантима) и да са њима будемо једна Црква, једна заједница верних! Али ко ће од тих назови цркава, а посебно њихови поглавари, који себе називају папе, патријарси, кардинали, бискупи или пак ксендзи и пастори, ко ће од њих пристати да се одрекне својих заблуда? Нико. А ми не можемо да се сагласимо са њиховим јеретичким учењима а да не нанесемо штету своме спасењу… Зар се може сјединити неспојиво – лаж и истина?"**

3) ***Са МОНОФИЗИТИМА*** унија је остварена у новембру 1990. год. о чему сам такође раније писао. Овде бих хтео да напоменем да данашњи „богослови" (међу којима се нагло истиче архидемон „митрополит" Јован Зизиулас - духовник и „Бог" свим савременим „теолозима") сматрају да мученици и исповедници који су пострадали од монофизита ***нису имали таквог дара (Духа Светог)*****, јер по њима произлази да су они страдали не за Христа већ за терминологију**. По савременим „теолозима" произлази да познавање православне богословске терминологије није познавао не само Свети папа Римски Лав (†461) већ ни Свети Апостол Петар. Ако неко од тог „неуког и необавештеног света" не разуме овакву моју тврдњу навешћу му случај описан у „Лугу Духовном":

Глава 147.

ЧУДЕСНО ИСПРАВЉАЊЕ ПИСМА БЛАЖЕНОГ ПАПЕ ЛАВА УПУЋЕНОГ СВ. ФЛАВИЈАНУ

„Ја као човек, нешто пропустих."

Ево шта нам је још испричао Ава Мина игуман Тугарског манастира, а што је сам чуо од самог Аве Евлогија папе александријског:

„Када бејах у Константинопољу, користих се благонаклоношћу архиђакона римске Цркве, господина Григорија – мужа веома врлинског. Он ми је говорио о најсветијем и најблаженијем папи римском Лаву. У римској Цркви записано је предање како је папа написавши своју посланицу Светом Флавијану патријарху константинопољском, против нечестивих Евтихија и Несторија, положио исто на гробницу првоврховног Апостола Петра, те пребивајући у коленопреклоној молитви и посту, умољавао врховног ученика: 'Ако сам ја као човек нешто пропустио, ти, коме је поверена Црква и овај престо од Господа и Бога и Спаса нашега Исуса Христа, сам исправи

ово што написах'. По истеку четрдесет дана, јавио му се сам Апостол за време молитве и рекао: **'Прочитах и исправих'**. Узевши посланицу са гроба Светог Петра, папа ју је отворио и пронашао **исправљену руком самог Апостола**."[82]

Ако дакле ни Свети Апостол Петар ни Свети папа Римски Лав нису знали богословску терминологију онда ко је знао? Уосталом, неће бити за чудо ако ускоро, и самог Апостола Петра окарактеришу као „богословски необразованог" и „некомпетентног" за решавање тих „компликованих" теолошких питања и размирица. О Светој Великомученици Јефтимији (види у њеном житију) пак не треба ни да се говори кад ни Светог Апостола Петра, па ни Самог Бога Духа Светог савремени „мудраци" не сматрају ни за шта…

Како у том случају да се оцене догматске формуле православних Сабора? Саборна решења утврђују се смелим сведочанством Отаца: ***И би угодно Духу Светоме и нама*** (Д. Ап. 15, 28). У шамбезијском тумачењу, очигледно остаје само оно „и би угодно… **нама**", тј. произлази да су Свети Оци хулно приписивали себи и својим чисто људским решењима силу и ауторитет Свесветог Духа!

ПРЕМА ТОМЕ, ОВО ЈЕ ЈЕДИНСТВЕНО МОГУЋИ ПРАВОСЛАВНИ ОДГОВОР НА ПИТАЊЕ О ШАМБЕЗИЈСКОМ ДОКУМЕНТУ: НЕ ПОСТОЈИ НИКАКВА ЦРКВЕНА ВЛАСТ ИЛИ ИНСТАНЦИЈА КОЈА ИМА ПРАВО ДА СКИДА САБОРНЕ АНАТЕМЕ. А БИЛО КОЈИ ПОЈЕДИНАЦ ИЛИ ГРУПА ЉУДИ, КОЈИ СЕ ДРЗНУ ДА ТО УЧИНЕ, САМИ ПОТПАДАЈУ ПОД АНАТЕМЕ КОЈЕ „СКИДАЈУ", ЈЕР САМА МИСАО О МОГУЋНОСТИ ПРОМЕНЕ ЦРКВЕНИХ ПРАВИЛА ИЛИ АНАТЕМА ЈЕСТЕ ЈЕРЕС КОЈА ЈЕ ВЕЋ ОСУЂЕНА ОД СТРАНЕ ЦРКВЕ.

„Онима који одричу Саборе Светих Отаца и њихова предања, која су у сагласности са божанским Откровењем и благочестиво чувана од Православне Саборне Цркве – анатема!" – Анатематизам у недељу Православља.

Према томе, документи који су потписани у Анба Бишој 1989. и у Шамбезију 1990. године, нису нова јерес, већ отворено оправдање и обнова многих старих. **У СУШТИНИ ТО ЈЕ ПРАВО ОДРЕЧЕЊЕ ОД ХРИСТА И ОНИ КОЈИ СУ ПОТПИСАЛИ ТАЈ ДОКУМЕНТ ВИШЕ НЕ МОГУ ДА СЕ СМАТРАЈУ ЧЛАНОВИМА ЦРКВЕ.**

82„Духовни луг", стр. 174"175.

И да поновим: због свих тих бестидних гажења догмата и канона ми Вас и „Помесне Цркве" сматрамо ***БЕЗБЛАГОДАТНИМ ЈЕРЕТИЦИМА*** и на основу тога ***крстимо***, а не „прекрштавамо", „људе већ крштене и миропомазане…". Крстимо дакле, све оне којима чак ни спољашњи чин крштења (погружења) није правилно извршен (о чему сам већ говорио), тако да је Ваша претпоставка о хули на Духа Светог неодржива. Жалосно је то што Ви, г. Јевтићу, све до сада нисте схватили да Вас ми не гледамо као православце, већ као ***јеретике***! То је наша полазна тачка још од 1924. г. када су новокалендарци учинили раскол.

Што се пак, тиче праве и лажне ревности, тј. ревности *не по разуму* (Рм. 10, 2), за шта нас екуменисти често оптужују, Свети Јован Кронштатски каже:

„И тако, љубити Бога свим срцем – значи ревновати за Бога, за правду Његову свим срцем, свом душом, свом силом и свим разумом. Тако су ревновали за Бога, и за Његову правду Свети Оци и Свети мученици, *и то посебно у борби са јересима и расколима*. То је ревност по Богу";

„Нека дакле у вама буде ревност Божија, а не човечија која се рађа из зависти." (Св. Амвросије Милански)

„Ми, који смо добили Духа Божијег, *треба да ревнујемо о божанственој вери*. Благодат Светог Духа даје се само за дело служења једино Цркви. Ако пак, епископ раскине везу са Црквом и упадне у тешке грехе, он се лишава Светог Духа." (Св. Кипријан Картагенски)

ПРОСКОМИДИЈА

Пошто многи „неуки и необавештени верници" можда и не знају шта значи и колико је важна молитвено-литургијска заједница са епископом и да се та заједница ***обавезно мора прекинути у случају догматских неправилности епископа***, те због сталног искажавања тог учења Цркве и плашења верника (како то г. Јевтић воли да ради), објаснићу овде укратко суштину те молитвене заједнице која се у најсавршенијем виду изражава на Светој Православној Литургији. Наиме, као што је то опште познато на Светој Литургији (**искључиво православној**) освећује се хлеб и вино и претвара се у Тело и Крв Христову. Да би се остварило то пресушествљење Часних Дарова епископ или свештеник пре свега, морају да буду православни, што значи да треба да имају апостолско прејемство, да се држе чистог апостолског учења и да немају молитвену заједницу са јеретицима или онима

који признају јеретичка „Тајинства"… Света божанствена Литургија састоји се из три дела: проскомидије, литургије оглашених и литургије верних. На проскомидији свештеник вади из просфоре [83]тзв. „Агнец" (Јагње), тј. централни део просфоре са утиснутим словима ИС ХС НИ КА (Исус Христос побеђује), а који ће се на Литургији верних при епиклези претворити у Тело Христово.[84] Вино и вода у Путиру се при епиклези претварају у Крв Христову. После вађења централног дела из просфоре, тј. агнеца, ваде се и друге честице из просфоре у спомен Пресвете Богородице, Св. Јована Претече, Св. Апостола, јерараха, мученика, преподобних итд. На крају се ваде честице за православне епископе, патријархе, свештенство, народ (живе и упокојене чланове Цркве – види фотографију).[85] На архијерејској (тј. патријаршијској) Литургији у моменту када се помињу епископи[86] долази сам патријарх испред жртвеника и вади честице за све патријархе Помесних Цркава. **На тај начин он изражава своје *пуно литургијско – молитвено општење* са свим осталим Помесним Црквама и изражава своје пуно јединство у вероисповедању са свима које је поменуо.** Значи, да би се показала литургијска заједница међу Помесним Црквама није потребно да се они свакодневно састају на неком месту да би кроз служење божанствене Литургије они изразили то своје јединство, јер то јединство се остварује и показује на видљив начин **кроз помињање на проскомидији свих осталих поглавара Помесних Цркава**.

Молитвено помињање епископа јесте општење, и кроз то општење *уподобљивање* ономе који се помиње. Ево шта о томе пише у „посланици са исповедањем вере" послатој у 15. веку од свих Светогораца цару Михаилу Палеологу када је он свим силама нерасудно журио да сједини са нама Латине, мада су они и даље пребивали у својим јересима нераскајани и неисправљени:

„Православна Црква признаје произношење имена архијереја при свештенодејству **за савршено општење**. У 'Изјашњењу божанствене Литургије' Св. Германа патријарха цариградског, написано је следеће: **'Онај који служи (Литургију) произноси име архијереја, показујући тиме и**

83Хлеб који се састоји из два дела „горњег и доњег „који симболично означавају небеску „Торжествујућу Цркву и земаљску „Војинствујућу Цркву. На просфори је утиснут печат као што се то види на слици.

84Све честице се стављају на Дискос.

85У царска времена вадиле су се честице и за православне цареве.

86Или пре великог входа при саслуживању више епископа.

своју потчињеност вишем (од њега), и општење са њим, и прејемство *његове вере* и свештенодејства.'" (Москва 1895)

Због тога, онај који помиње јеретика на Литургији оскрвњује Свештену Трапезу и самог себе. „**Општење само кроз помињање епископа** – пише о јеретицима Преподобни Теодор Студит – **оставља мрљу, мада би онај који га помиње био и православан**". И још: **„Чувајте се подаље од душепогубне јереси, јер општење с њом отуђује од Христа."** (Св. Теодор Студит, ПГ. XCIX, 1275) Колико је пак Богу мило такво општење види се из речи Св. Амфилохија Иконијског: ***„Бог Отац не трпи непоштовање према његовом Сину, гнуша се и не воли оне који га хуле и гневи се на оне који ступају у општење са хулницима."***

Колико је важна проскомидија и литургијско помињање верника може да се види из много случајева у историји Цркве где су се Светитељи Божији јављали појединцима говорећи им да **не постоји ни једна друга већа и јача молитва или жртва на земаљској кугли од помена неког на проскомидији и Литургији**. Зашто? Због тога, што се све те честице након освећивања Часних Дарова убацују у Путир, тј. у Крв Христову. Убацујући у Путир честице, свештеник који служи говори следеће речи: „Опери Господе грехе овде поменутих Крвљу Твојом Часном, молитвама Светих Твојих". Значи, сви живи чланови Цркве поменути на проскомидији и свака та честица која означава једно име поменуто на проскомидији, при потапању у Крв Христову, у Путиру (дотични живи члан Цркве), добија укрепљење својих душевних сила, просвећење ума и срца, исцељење од разних телесних и душевних недуга и све оно што му је потребно за духовни живот. Што се тиче упокојених чланова Православне Цркве, треба рећи пре свега, да сваки православни хришћанин по свом упокојењу и раздвајању душе од тела пролази 20 митарстава[87], а на којима се испитују многи и разни греси.[88] Уколико душа православног хришћанина на неком од митарстава буде задржана[89] и ако греси на том митарству превагну нешто више у односу на добра дела те душе, та душа бива спуштена у пакао. Међутим, Војинствујућа Црква на

87Описано у митарствима преподобне Теодоре.

88„Теолози" и „професори" теологије на савременим факултетима одричу постојање митарстава и пакла, те уче студенте да уколико душа не уђе у Рај ишчезава у небићу. На оваквом „православном" учењу позавидели би им мислим и сами будисти… Главни проповедник тог учења у СПЦ је „професор теологије" на „богословском" факултету „епископ" браничевски Игњатије Мидић.

89Треба напоменути да је једно од митарства кроз која душа православног хришћана пролази по смрти „митарство за јерес! Оно је 19., тј. предпоследње.

земљи има моћ да кроз проскомидију и Литургију на којој се помиње дотични, душа постепено добија опроштај грехова, те мало по мало, и све више и више излази из пакла да би на крају великим милосрђем Божијим у потпуности била извучена из њега и анђелима била пресељена у небеска насеља у Царству Божијем! Због тога је практично, свака православна Литургија као нуклеарна бомба за пакао, јер се на њој на тај начин свакодневно извлаче душе из пакла! Због тога је веома важно, да се свештенику дају имена упокојених чланова Православне Цркве да се помињу на проскомидији, јер не постоји ни једна друга већа молитва нити жртва за те душе на земаљској кугли.

Пошто сам укратко изложио суштину божанствене Литургије и проскомидије као њеног првог дела, објаснићу овде укратко и однос који имају православни епископи међу собом и на који начин се то одражава на вернике православне Цркве. Елем, као што рекох сваки патријарх сваке Помесне Православне Цркве, дужан је да на свакој Литургији помиње поглаваре свих осталих Помесних Цркава. Тако дакле, васељенски патријарх дужан је да помиње јерусалимског, александријског, антиохијског, руског, српског, бугарског, румунског, финског и све остале. Исто тако, српски је дужан да помиње васељенског, александријског, антиохијског и све остале поглаваре Помесних Цркава. **На тај начин изражава се пуно јавно молитвено општење међу њима.**

Међутим, шта бива ако поједини поглавар неке Помесне Цркве помиње рецимо папу римског (као што то чине васељенски и српски „патријарси")? Или као што се нпр. помиње антиохијски патријарх који има пуну унију са јеретицима монофизитима и мелкитима; или рецимо сви остали помесни „патријарси" и „архиепископи" чије Цркве улазе у органско чланство ССЦ (антихристове религије) или рецимо сергијанског „патријарха" – агента КГБ-а[90]; или рецимо финског новопасхалца „архиепископа" Јована? Или рецимо све остале новокалендарске поглаваре Помесних Цркава, као нпр. бугарског, румунског, кипарског итд.? Да ли ће Дух Свети сићи на такве „Часне Дарове", када се зна све ово?

Колико је важно литургијско помињање на проскомидији те пошто неко може почети да тврди како помињање јеретика није од суштинског значаја, навешћу и следећи случај који је описан у књизи „Атонски подвижници 19. века" у опису живота великог подвижника Илариона Грузина на страни 251.

90Види о томе у тексту, на стр. .

(Хиландарско издање).

„Негде око 1861. године у Светопавловски манастир је дошао енглески посланик. Треба рећи да су сви монаси тог манастира били родом са Јонских острва која су тада још увек била у енглеском поседу. Посланик је замолио да га помињу у молитвама, и јеромонах који је служио чинио је то не само на јектенијама, него и на проскомидији.[91] Али је касније, поколебавши се, отишао код духовника и рекао му своју сумњу. Духовник га је изгрдио за то што је помињао јеретика и рекао да три године не сме да служи Литургију. Јеромонах није био убеђен да је то исправно, па је отишао до оца Илариона, а овај запрепастивши се када је чуо, одлучно је рекао **да не треба да служи читавог живота**!

После повратка у манастир јеромонах је одбијао да служи. Игуман је тражио да сазна у чему је ствар. И када је чуо да су му оба духовника забранили, почео је да грди обојицу, називајући их људима неразумним, јер због таквих ситница као што је помињање протестанта одлучују од служења.

Али, Богу се не можеш наругати без последица. После Литургије јеромонаху је ударила крв на нос, и ничим се није дала зауставити, **и он је на уразумљење многих умро**. То се прочуло по целој Светој Гори."

Често можемо да чујемо екуменисте да такође истичу како *Дух дише где хоће* (Јн. 3, 8), те да самим тим може да освети „ради верника" такве Тајне. Добро, слажем се да може јер Бог је Бог. Али постављају се онда још два питања: 1) **Да ли Он то *хоће* да учини тамо где је лаж, превара и јерес и** 2) **Ако може, зашто онда не освећује „ради верника" и „тајинства" католицима, унијатима, протестантима, монофизитима и другим јеретицима?** Или ће се опет наћи неки паметњаковић да тврди да то заиста и бива?! Па зашто онда, ти паметњаковићу, не одеш код тих католика да се причестиш кад већ знаш да „Дух дише где хоће"?! На основу чега дакле, закључујеш да су Богу милији „православни" унијати од католика?!?

Истичући те речи Јеванђеља, тј. тврдећи да *Дух дише где хоће*… (Јн. 3,8) они то тумаче по свом јеретичком умовању, доказујући да и ван Цркве Христове постоји **освећујућа** благодат Светог Духа. Они дакле, погрешно односе ту благодат као благодат у тајинствима, заборављајући или не знајући да постоји благодат **просвећујућа** – која дејствује и ван Цркве Христове – и **благодат у Тајинствима**, тј. она која освећује Свете Тајне и то **једино и искључиво у Цркви Христовој**. Дакле, благодат просвећујућа

91О диптисима види опширније у тексту о. Акакију

делује и код будиста и код муслимана и код браманиста и јеретика, и то је благодат којом Бог приводи Истини и Цркви Својој све заблуделе људе. Горе наведене речи да „Дух дише где хоће" веома воле да цитирају баш саме екуменистичке вође, доказујући њима не само могућност, него чак и неизбежност тога да и јеретици имају благодат у тајинствима. Међутим, смисао те изреке, а сагласно са црквеним учењем, **је баш супротан, што значи да се ни на који начин не може украсти или отети Дух Свети, тј.** ***ни на који начин Он се не може принудити (присилити) да дарује благодат ономе који Му се противи*****. Свака јерес, сваки раскол јесте противљење Духу Светом, директно одбацивање Његове воље**. А и Сам Господ Исус мрзи дела јеретика (Отк. 2,6), упозоравајући да ће свака лажа, тј. јерес добити удео у *језеру огњеном и сумпорном* (Отк. 21, 8; 22, 15) у вечним мукама. Па и сама реч „јерес" довољно нам говори о чему се ради. Св. Амвросије Оптински нам то овако објашњава: **„Јеретичка вероисповедања не сматрају обавезним да се испуњава све узакоњено на Васељенским и Помесним Саборима**[92]**, него су њихови изумитељи за себе саставили вероучење по избору: што им се свиђа прихватају, а што им се не свиђа – одбацују. Из таквог одабирања произишле су различите јереси. Јерес произлази од грчког глагола ερεο = бирам…" и још: „Јерес је удаљавање од Истине Божије, А НЕ ОД МИШЉЕЊА ВЕЋИНЕ!"** (из књиге „Између страха и наде" I; стр. 25. и 41.) Неопходно је овде навести и један случај из живота Св. Аве Агатона (упокојио у V веку у Египту). Наиме, једанпут су му дошли неки млади монаси, па желећи да испробају његово смирење почели су да га осуђују за разне грехе и пороке: за гордост, за презир ближњих, за блуд и клеветање и разне друге грехе, на шта је Старац павши пред њих све то потврђивао, да је заиста тако, молећи придошлу браћу да се моле за њега Богу како би га избавио од свих тих страсти. Међутим, додадоше братија да су чула да је он и јеретик, на шта се он одмах успроставио рекавши да је то страно његовој души. Тада и сама братија падоше пред њега, молећи га да им каже зашто је све до тада признавао, те је једино јерес одбацио. Старац им одговори: „Прве осуде ја примих ради стицања смирења, јер је у тој врлини спасење душе, пошто су и Самог Господа Јевреји осуђивали, а Коме и ми треба да подражавамо у томе. Међутим, осуду у јереси ја не могу примити, већ је са великим гнушањем одбацујем **зато што је јерес одвајање од Бога. ЈЕРЕТИК СЕ ОДВАЈА ОД**

92На „теолошком факултету" савремени професори уче студенте да су епископи ИЗНАД Васељенских Сабора што сам лично чуо од студената.

БОГА ЖИВОГ И ИСТИНИТОГ И СЈЕДИЊУЈЕ СЕ СА ЂАВОЛОМ И ЊЕГОВИМ АНЂЕЛИМА. Одсечени од Христа већ нема Бога, којега би он могао замолити за опрост грехова, а и у сваком другом погледу је *већ погинуо жив*. Ако се пак, јеретик обрати ка истинитој вери и васељенској Светој Цркви, тада се исти по великој благости и милосрђу Искупитеља сједињује са Истинитим Богом…" Исто то тврде и сви други Свети Оци. **По Светом Кипријану Картегенском *јерес није болест већ духовна смрт…***

Пошто је по речима оца Јустина Поповића „епископ са мноштвом верних око себе израз и манифестација Цркве као **Тела Христовог** особито на Светој Литурији; Црква је апостолска и Саборна једино преко епископа као глава реалних црквених заједница – епископија" (*Седам стубова премудрости*, стр. 304), закључићу речима брата Жељка: „Видљиви израз црквеног општења јесте помињање имена предстојника (епископа, митрополита и патријарха) на божанственој служби. То помињање означава да између оног који помиње и оног који је помињан постоји заједништво богослужења једне Евхаристије (Литургије), а то омогућава саопштавање једне благодати Светог Духа свима онима који заједно служе." (СКЛ бр. 4–40, стр. 29–30). Према томе, сваки свештеник Православне Цркве дужан је да на свакој Литургији помиње свог предстојника, ***чиме изражава своје пуно једномислије са њим и то превасходно у питањима вере***, јер, „ко се усуди да престане да помиње на литургији име свог предстојника, тиме заводи раскол и мора бити сасвим уклоњен од сваког свештеничког ступња" (тамо, стр. 30).

Међутим, ако предстојатељ у Цркви јавно („отворене главе") успроповеда неку од већ осуђених јереси, или пак помиње на проскомидији неке давно осуђене јеретичке поглаваре, или чак поглаваре Помесних Цркава који имају пуну литургијску заједницу са појединим јеретицима или их само признају, у том случају сваки свештеник који прекине литургијску заједницу са својим епископом, не чини раскол! О томе нам јасно говори Св. Викентије Лирински: „Што се тиче давних и застарелих јереси или раскола, нема ни најмање потребе да им прилазимо тим путем. Колико год да су старе бестидности таквих јереси и раскола ми треба кад је потребно да их побеђујемо никако другачије него ауторитетом Светог Писма, **да без колебања бежимо од њих као од давно поражених и осуђених на Васељенским Саборима Православних пастира Цркве!"** (*Седам стубова премудрости* стр. 174.).

Према томе, сваки појединн члан Православне Цркве својом

присутношћу на божанственој Литургији сваког свештеника Православне Цркве у било којој парохији на земљи, изражава на тај начин своју заједницу са дотичним свештеником, а преко њега и са епископом којега дотични помиње, и то не само на проскомидији, већ и јавно, јер свештеник после освећивања Дарова каже: ***Као прво, помени Господе слугу твог архиепископа нашег … (име) да право управља речју Твоје Истине*** (2 Тим. 2, 15) А народ одговара „Господи помилуј" и „све и сва". **На тај начин они изражавају своју пуну заједницу са дотичним епископом.** Ако дакле, неки свештеник у парохији шабачко-ваљевској помиње свог „епископа" Лаврентија, тиме изражава своју пуну литургијско-молитвену заједницу са њим (што је очигледно), а Лаврентије помиње „патријарха" српског Павла, док Павле, осим свих помесних „патријараха" – јеретика помиње и архијеретика папу римског, тако да на тај начин све то представља један непрекинути ланац… Сваки дакле верник је једна карика у том ланцу, и макар он био и последња карика у том ланцу, ипак је везан…

Осврнућу се и на тврдњу г. Јевтића како „патријарх" Павле не помиње папу римског. Он тврди да је „тако нешто безочна лаж пошто ја никада нисам чуо да наш Патријарх тако нешто ради". Тако нешто не може да зна ни он нити било ко други који то тврди, јер када „патријарх" прође жртвенику да помиње поглаваре других „Помесних Цркава", он то чини не наглас **већ у себи**! Пошто је нама ипак мерило оно што неко **јавно призна**, те пошто то признање (и то двоструко и написмено) већ наведох,[93] зашто онда г. Јевтић пљује по зилотима као фалсификаторима?!

Ако дакле, Дух Свети не силази на такве предложене дарове и не освећује их, да ли онда силази и у моменту вршења других „Тајинстава"? Да ли јеретички патријарх и даље поседује ту благодат Духа Светог ако је похулио на оно што је Он узаконио на Саборима? И не заборавимо – сваки епископ се на својој хиротонији три пута заклиње у **неодступно чување** свих догмата (непроменљивих истина) и канона (правила Православне Цркве). Зашто? Управо зато што су ти догмати и канони **ЈЕДИНА** веза Небеске – Торжествујуће и Земаљске – Војинствујуће Цркве. Погази ли их, дотични **САМОГ СЕБЕ** одсеца од Цркве, јер је **САМ** пресекао једину свезу која га је за Њу везивала…[94]

Ако се дакле при рукоположењу заклиње на неодступно чување тих правила, може ли и даље бити православним ако их гази?!? Или можда

93Види на стр. 113"115.

94Опширније о самоодсецању епископа види у одговору С. Јањићу.

епископи и свештеници уопште не могу постати јеретици? Но, ми из историје Цркве веома добро знамо да је то и те како могуће, те да су управо они у већини случајева производили расколе и уводили јеретичка учења у Цркву, због чега су од исте – а ради очувања словесног стада, тј. *малих у Христу* (Мт. 18, 6–7, 10, 14) простих верника – били и избацивани („одсецани" – анатемисани), као што се ради живота целог организма, мада и са болом и жалошћу, одсеца затровани уд. Тако нам је и Сам Господ заповедио (Мт. 18, 15–18), а и Апостоли утврдили рекавши: *Ако вам и ми или анђео са неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде! Као што смо већ рекли, и сада опет велим: ако вам неко проповеда Јеванђеље друкчије него што примисте, анатема да буде!* (Гал. 1, 8–9)

Међутим, ако нема никога да их свргне, могу ли се такви преступници и даље сматрати православним? Наравно да не могу, јер чим погазиш заповест Божију (а канони и догме су заповести Духа Светога), преступник си. Узмимо буквалан пример. Бог је заповедио Адаму да не једе само са дрвета познања добра и зла (Постања 2,17), јер „у који дан поједете са њега, смрћу ћете умрети". Они нису послушали и преступили су заповест и „смрт је" – по речима Св. Игњатија Брјанчанинова – „**одмах** поразила човекову **душу** и неисцељиво заразила његово тело… душа пак, којој живот даје Дух Свети, **у тај моменат** (тотчас) када је пала, раздвојила се од Светог Духа, **Који је одступио од ње**, као од оскврњене и затроване грехом, оставивиши је самој себи. Са таквом мртвом душом и са живим телом, животом подобним животињама, низвргнут је први човек на земљу на неко време, као и остали људи. По истеку тог времена које се назива земаљски живот, дефинитивно се поражава смрћу и тело…"

Оно пак што сам хтео рећи овим Адамовим примером јесте да сваки преступник **У МОМЕНТУ ПРЕСТУПА** бива **ВЕЋ** осуђен од стране Бога,[95] јер Богу **„ништа није милије од Истине… Заиста је неопходно да сви**

95Чега је и преступник свестан, пошто му то и савест говори, као што је то и Адаму говорила, јер је покушао да се оправда и кривицу свали на другога. Тај синдром, нажалост, остао је и до данас: „Америка је крива!", „Слоба је крив!", „Европа је крива!", „Масони су криви!" И још се питају: „Због чега нас Бог кажњава кроз НАТО? Чине нам неправду и бомбардују нас, а ми ништа нисмо криви „чак смо и Свет Народ!", арлаучу данас помрачени грехом Срби! Слепи и безумни, зар не схватате да је то због анатеме првог српског сина „Светог Саве „првосветитеља нашег. На сва та безумна кукања Бог може одговорити као некад Јеврејима: … ударао си их, и не осећаху, сатирао си их, и не хтедоше примити наказање, отврдоглавили су горе од камена и не хтедоше се покајати… (Јеремија 5, 3) Зашто? Јер од малога до великога сви се дадоше на лакомство и пророк и свештеник, сви су варалице и говоре лажи (Јеремија 6, 13; 8, 10). И још јер свештеници његови (Божији) скрнаве светињу и изврћу закон (Софонија 3, 4).

чувамо све, а пре свега оно што се односи на ствари вере, у којима и мало одступање представља смртни грех." (Св. Фотије Велики)

„Избегавајте те зле паразитске изданке (јеретике) који рађају смртоносни плод, којега чим неко окуси *одмах умире*.", поручује нам Св. Игњатије Богоносац (Тралијцима 11). **„Према томе, епископима уопште није дана власт да преступају било које правило већ само да следују оним ранијим наредбама и да се тога придржавају (…) Није дозвољено, господине (Јевтићу), није дозвољено ни нашој Цркви ни другој да чини било шта против успостављених правила и закона; јер ако би то било дозвољено онда је узалудно и Јеванђеље, узалудна су и правила; и сваки ће у време свог епископства, ако би му то било дозвољено тако поступати са њима, тј. као што је њему угодно, те ће тада свако бити нови јеванђелист, други апостол и други законодавац (…) Ако ли пак не буде тако, онда ће нам бити боље у тамницама и без крова над главом скитати се по свету са сваком жалошћу и тескобом."** (Св. Теодор Студит, писмо Теоктисту магистру)

Ако дакле, такав патријарх самог себе одсече од Торжествујуће Цркве на небесима да ли ће онда онај епископ кога дотични „патријарх" рукополаже бити истинити епископ? Наравно да неће! А ако такав „рукоположени" „епископ" „рукоположи" некога у свештеника да ли ће тај свештеник бити истинити или лажни свештеник? Па наравно, биће лажни. А да ли такав „свештеник" онда има благодат Духа Светог да врши Свете Тајне? Очигледно је да нема. А ако нема, причешћују ли се верници онда истинитим Телом и Крвљу Христовим или нечим другим? Одговор на ово опет нам дају Свети Оци о чему види даље у тексту.

Према томе, драги брате и сестро, не заваравај себе мислима да ти можеш да имаш неку своју засебну веру, те да се вера твог предстојника може разликовати од твоје, јер у том случају то би био чист протестантизам. Протестанти кажу: „Нека верује како ко хоће, а ја ћу да верујем како ја хоћу!" ***То у Православљу није могуће! Куда иде стадо, тамо иде и пастир. Заблуди ли епископ, погинуће и сва његова паства!***

ЖОНГЛИРАЊЕ ИСТОРИЈОМ И КАНОНИМА

Злобна примедба г. Јевтића како „секташи подређују Светог Духа својим прописима и 'канонима'…", као и целокупно жонглирање г. Јевтића историјом и канонима, следеће је замајавање неупућених, јер све што се тамо наводи као непобитне чињенице, ствари су о којима би се могло

надугачко и нашироко писати, али ће се рећи само следеће. Да, заиста је у историји било много превирања, неправилности па чак и непотребних анатемисања, али то све што се дешавало, дешавало се у контексту наведених историјских момената. Када се једанпут дотични случај (проблем) решио више нико после не би имао права да квари успостављено. Тако је нпр. било са „михијанском јересју" (а не „спором", како то г. Јевтић подмеће), а која је као таква осуђена и до дана данашњег. Тако је било и са другим случајевима у историји.

Често су, у историји Цркве, поједине Помесне Цркве прекидале општење са другима и заиста није лако из нашег историјског угла пратити све те перипетије. Често су се поједини епископи или јеретици служили интригама и врбовали за своје циљеве цареве. У периоду таквих историјских превирања тешко је очувати неокрњен канонски поредак и закон Цркве, те је због тога било и разних одступања од тачности (акривије). Због тога су се Свети Оци, као нпр. Св. Фотије Велики свагда старали да „очувају канонски благопоредак (како би се утврдило братољубље)". Међутим, када би се дотични проблем решио и саборно био осуђен, сваки онај који би се дрзнуо да промени утврђено, (и без обзира на претњу анатемом), па чак и када дотично питање не би имало много везе са догматима, већ би се, рецимо, тицало јединства Цркве – да ли би дотични дрзник у том случају био крив пред Богом или не?

Ми врло добро знамо да су хришћани у прва времена празновали по разном Пасху (Ускрс) и било је доста свађе у Цркви око тога. Да би се увео мир, Црква је саборно на Првом Васељенском Сабору решила то питање и заповедила да Ускрс има да се празнује под одређеним условима.[96] То наређење јасно је потврдио и Први канон Антиохијског Сабора из 341. године (а чији ауторитет подрива г. Јевтић), који јасно ***већ тада*** **осуђује и свргава све оне који би се у било које време дрзнули да прекину заједничко прослављање Ускрса,** ***као и све оне који би остали у литургијском општењу са њима***. Пошто се из књиге г. Јевтића може видети да се и он често позива на мишљење Никодима Милаша[97], те пошто је покушао да манипулише са том одлуком та два Сабора (у вези Пасхе), релативизирајући то питање и интерпретирајући га на свој болесни начин,

---

96Да се не празнује пре јеврејске Пасхе, 2) да се не празнује пре пролећне равнодневнице, 3) да се не празнује пре пуног месеца.

97Што значи да је његово мишљење за г. Јевтића довољно ауторитетно.

навешћу овде, дакле, став Никодима Милаша по том питању, па онда после тога, нека свако расуди ко је у праву[98]:

„Основ за сличне казне налази се у Светом Писму. Апостол Павле, напоминући Титу о човеку јеретику, који не жели да слуша савете да се поврати у православну веру, већ остаје упоран у јереси говори, да се такав човек развратио, и да је **самог себе осудио** (Тит 3, 10, 11). То значење имају и сва правила Гангријског Сабора, која наређују да се требају сматрати одлученим (екскомуницираним) од Цркве сви они који су учинили било који од преступа који се помињу у тим правилима. Гангријска правила не говоре да је само црквени суд дужан да објави казну за преступ, већ поводом сваког таквог преступника одговарајуће правило, слично Апостолу Павлу говори: **анатема јесте**, то јест да је такав упорни грешник ***већ осуђен***. Ово прво антиохијско правило нам најбоље појашњава казне те врсте. Успостављајући тим правилом, када су хришћани дужни да сваке године празнују сећање на Христово Васкрсење, Сабор у исто време наређује да се требају сматрати одлученим од Цркве епископи, презвитери и ђакони који се осмеле да поступе против те наредбе. Према томе, **суд нема потребу да позива и суди таква лица, пошто су они *већ осуђени* тим саборним правилом од тог момента када су нарушили наредбу**. У таквом случају црквени суд (ако он уопште буде имао дело са преступницима који су благодарећи самим својим актима потпали под казну), може само да констатује ту казну, којој се кривац подвргао за учињено дело, и одговарајућа пресуда имаће само деклараторно (тумачеће) значење. Уосталом све горе речено има значај само за одређене преступе, о којима је таква правна казна категорички изражена у правилима. Што се тиче других црквених преступа, пресуда треба свагда да буде дамнаторног (оптужујућег) карактера, са очувањем свих оних законских прописа, који су установљени при формалном црквено-судском процесу."

Врло лепо објашњење по питању Пасхалије можемо прочитати и код Ж. Которанина у СКЛ № 4(16)'96. Тамо, између осталог, каже: „**Следити јеретичку Пасхалију значи ускрснути у суд вечни**. Напустити Васкрсноцентричну Пасхалију, издати је, значи издати не Христа, него издати Светог Духа, у чијој сили ће Бог оживети и наша смртна тела, кроз саваскрсење у Христу (Рим. 8, 11) (…) Осуда је изречена у виду одлучења од Цркве, дакле, **не од службе него од Цркве**. Такви црквени предстојници

98Наведени цитат се не налази у српском издању његове књиге „Правила православне Цркве" из 1896. Текст сам превео из каснијег руског издања из 1912. год. издатог у Петрограду и то на стр. 57., 2. том.

не прелазе у ред световњака, као само свргнути, но бивају одлучени од Цркве, што значи да нису ни световњаци. Дакле, **казна има карактер анатеме** (…) **Чим неки предстојник црквени повреди орос о Пасхалији, тог трена сам је себе потчинио овој анатеми** (…) **Без обзира на то да ли је анатема изречена, нико не сме да га следи у отпадништву** (…) Повредивши Светоотачку Пасхалију, анатемисан је од стране Светих Отаца, и тиме је назови предстојник црквени (…) Финци су једини напустили Светоотачку Пасхалију (…) **Они су под анатемом, само што нема кога да је коначно изрекне. Сад није потребан неки Васељенски Сабор који би изрекао анатему. Она је већ изречена на Антиохијском Сабору** (…) ***Општећи са Финцима и сами се излажемо осуди првог канона Антиохијског Сабора, као они који опште са анатемисаним одступницима од Пасхалног јединства Цркве*** (…) **Свети Оци су од дана усвајања 1. канона Антиохијског Сабора већ анатемисали све који се усуде повредити Никејски орос о Пасхалији било када, било ког будућег трена да то учине!** ***Тиме се ова анатема протеже кроз сву будућност, па и кроз дан данашњи. И преступник се сам, попут самоубице, баца у 'реку' ове анатеме самим својим делом, самим преступом.*** Након повреде Никејског ороса о Пасхалији и држања Пасхе заједно са Јудејима, а григоријанска Пасхалија то у стварности повремено реализује, нема више покајања! **То је преступ из оне врсте преступа (који у суштини јесу расколи) за које Св. Оци кажу да их ни мученичка крв не може спрати** (…) ***Неузнемиравање Светих Цркава поводом рушења Никејске Пасхалије не може укинути анатему 1. канона Антиохијског Сабора. Христос се не може укинути! Све Цркве ако одступе од Никејске Пасхалије, све ће бити анатема! Анатема од Васкрсења Христовог!!!***"[99]

Такође, од првог Васељенског Сабора 325. године, па до седмог (781.), прошло је отприлике пет векова, у којима је тачност равнодневице била заостала, по прорачунима математичара, око четири дана. Зашто, дакле, сви богоносни Оци шест Васељенских Сабора, који су следили после Првог

99О огромном значењу анатеме биће подробно речено и објашњено у опширном зборнику док ћу овде да изнесем само кратко тумачење исте Св. Јован Златоуста:
„Шта је анатема? Чуј њега (Ап. Павла) шта говори: Који не љуби Господа нашега Исуса Христа нека је анатема, то јест, нека се одлучи од заједнице и нека је туђ свима. Јер као што оно, што је Богу посвећено, не сме од никога бити рукама такнуто, нити се ико томе сме приближити, тако исто и онај који је од Цркве одлучен, мора бити далек од свију који су Цркви верни, нити се ико усуђује њему приступити, грозећи се чак од његова додира." (16. беседа на посл. Римљанима) „Шта је друго анатема, него да се такав ђаволу предаје и да му нема већ никаква спасења, и да је сасвим туђ Христу." (беседа против Аномеја)

Светог Васељенског Сабора тај календар, нису предузели исправку јулијанског календара, будући да су знали грешку и његове недостатке?

Решење ове недоумице даје нам Свети Јован Златоусти, који каже: **„То се мора решити на један од ова два начина: или ћеш оптужити тих 318 Отаца за сенилност, да они наводно ту чињеницу нису знали, или ћеш их оптужити за кукавичлук, тј. да су они наводно знали за то, али су лицемерно издали истину. Наиме, уколико не останеш при ономе што су они установили као закон, свакако следи овакав исход."** И мало даље исти каже: **„Јер Црква не познаје тачност времена; али, пошто су, у почетку раздвојени, сви Оци одлучили да се састану и да одреде тај дан (Ускрса), Црква, која посвуда цени договор и љуби слогу, прихватила је оно што су заповедили".** Као што из ових речи Светог Златоустог, без икакве сумње, произлази да су Оци првог Светог Васељенског Сабора узели као основу јулијански календар, какав је он био тада, ради исправљања Пасхалије и календара, они нису за циљ имали то да исправљају тачност времена, већ су се бринули да уједине све хришћане и све Помесне Цркве у истовременом прослављању празника и одржавању постова.

О овоме пише и Свети патријарх јерусалимски Доситеј, у својој књизи *Исповедање православне вере*: „**Четири велике звери је изродио** XVI век: Лутерову јерес, Калвинову јерес, јерес језуита и јерес новог календара… Против јереси новог календара изјаснио се Велики Васељенски Сабор, сазван у Константинопољу 1593. године"![100]

Према томе, није и не може бити у праву нико (па ни „патријарх" Павле), ко тврди како је питање Пасхалије неважно и промењиво. То је Никодим Милаш јасно доказао… Уосталом, чак ни грчки новокалендарци се нису дрзнули да промене и Пасхалију, јер су знали да ће јавно потпасти под осуде и анатеме Светих Сабора због прослављања пре и у време јудејске „Пасхе"…

Пошто професионалном жонглеру „истином" и канонима, г. Јевтићу, то можда неће бити довољно ауторитетно мишљење, јер упорно покушава да наметне мисао да само епископи имају право да мењају каноне и доносе нове, и како нико не сме да се одваја од свог епископа због канонских већ само због догматских питања вере, тврдећи како канони и немају суштинско значење у Цркви, те су због тога, у току историје били замењивани новима, навешћемо неколико цитата како би неупућени могли да виде колико их у

100Патријарх Доситеј није званично канонизован мада га многи сматрају Светим. Свети Никодим Светогорац га назива „најсветијим патријархом". Упокојио се 7. 2. 1707.

ствари г. Јевтић обмањује и лаже.

Па ипак, пре тога, обратимо пажњу на једну, можда и најлукавију замену теза у књизи г. Јевтића, коју непажљиви читалац може и да не примети. Наиме, г. Јевтић покушавајући на подмукли начин да историјски прикаже разноразне расколнике, сам упада у јаму коју је ископао (Пс. 7, 16) упињући се свом снагом своје помрачене маште и у свом тоталном ослепљењу и лудилу да докаже како канонски преступи нису разлог за одвајање од канонске јерархије (већ само догматски). Питао бих г. Јевтића следеће: Да ли су Донат, Новатијан и други расколници претходно били православни? Пошто је очигледно да јесу, питао бих следеће: Који су разлози били за одвајање дотичних расколника од Цркве? Рећи ћете – разни (да не набрајам), у суштини небитни. Одлично! По мом скудоумном расуђивању, сви ти расколници су због небитних ствари нарушили принцип јединства чиме су такође показали да немају љубави. Пошто сви ви упорно тврдите и доказујете како је питање календара небитно и није канонске природе, нису ли онда управо новокалендарци учинили раскол подобан донатистима и новатијанима и другим шизматицима нарушивши принцип јединства у Цркви, а чиме су показали да у суштини немају љубави?!?

Или, рецимо то исто али још простије. Замислимо да се налазимо у 3. или 4. веку, када су живели дотични (Донат и Новат). Замислимо да смо чак чланови неке од њихових парохија. Завршио се прогон, и дотична двојица почињу да уводе своја нова учења и будући упорни у свом ставу, на крају се и одвоје од осталих епископа. Шта смо ми као њихови потчињени верници дужни учинити? Остати у потчињености или се одвојити од расколника? **Управо то се и десило 1924. године**, свиђало се то неком или не, с тим да су по први пут у историји Цркве размере раскола биле далеко веће него у току целе историје Цркве пре тога, јер се никада није десило да у раскол отпадне толико епископа, па чак и Помесних Цркава, за разлику од појединаца као што су то била дотична двојица.

И као што су то били расколници првих векова хришћанства подобно њима ми видимо у несретном 20. веку нове расколнике тзв. „новокалендарце", тј. „новокалендарску секту". Па као што су се у првим вековима хришћанства многи враћали из разних секти у Православну Цркву, тако и ми настојимо да повратимо заблуделе новокалендарце из њихове секте која се у току 20. века претворила у чисту свејеретичку, екуменистичку „Цркву". Пошто г. Јевтић може опет да приговори како СПЦ није новокалендарска, замолио бих га да као прво одговори необавештеним Србима где је добио своју „јерејску хиротонију", (као и многи други српски „јерарси"), и шта значи

имати пуну литургијску заједницу са расколницима и јеретицима? На кога се уопште односи заповест Светих Отаца изражена у многим канонима Васељенских и Помесних Сабора: ***„Који општи са одлученим и сам је одлучен”***[101]?!

Нека свако расуди сам за ово речено… Наводим дакле, поједине каноне како би читаоци видели колико је важно неодступно држање **свих** догмата и канона Православне Цркве који се тичу истина вере и морала:

1) На архијерејској хиротонији онај који се рукополаже јавно пред свима чита заклетву у којој између осталог и каже: „Обећавам да ћу чувати каноне Светих Апостола и 7 Васељенских и Православних Помесних Сабора који су озакоњени на учење правих заповести (…) тврдо и ненарушиво до краја мога живота; и све шта они примише ја примам, а шта они одбацише и ја одбацујем. (…) Преступим ли ишта од овог обећаног или се нађем противан божанственим правилима, (…) тада ***нека сместа будем лишен свога чина и власти, без било каквог одговора или речи, и нека будем туђ небеског дара који ми је на рукоположењу дат Духом Светим”***;

2) У 2. канону 6. Васељенског Сабора: „печатом се потврђују и сва остала света правила која су изложена од Светих и Блажених Отаца… **и нико не сме поменута правила мењати или укидати** или осим изложених правила прихватати нека друга која су измишљена и носе лажне наслове од оних људи који су желели да тргују истином. Ако се докаже да је неко покушао да замени или да уништи неко од поменутих правила такав мора поднети епитимију коју наређује оно правило против кога се тај човек огрешио, и кроз то ће се излечити од онога у чему је сагрешио.” Уважени српски канониста Н. Милаш то објашњава следећим речима: „**Између свих правила Православне Цркве ово је по свом значају једно од *најважнијих правила*** – а за науку каноничког права оно је најважније од свих других која су издана до 692. године. А то стога, што је овим правилом потврђен канонички, васељенски значај стотинама правила, која су по происхођењу своме имала само значај и обавезну моћ за поједине обласне Цркве, а сада све те стотине правила добијају **васељенски и *општеобавезни за сву Цркву* значај** (…) **ИСТИНЕ ВЕРЕ И МОРАЛА ЈЕДИНЕ СУ КОЈЕ СЕ НЕ МОГУ НИКАДА МЕЊАТИ И УВЕК ИСТЕ МОРАЈУ ОСТАЈАТИ** (…) **САМОВОЉНО ОДСТУПАЊЕ ЈЕДНЕ ПОМЕСНЕ ЦРКВЕ *САМО ОД ЈЕДНОГ ПРАВИЛА*, ОПШТЕПРИЗНАТОГ И**

10110. канон Св.Апостола, 3.канон 3.Васељенског; 2. антиохијског; 33. лаодикијског.

ПРИМЉЕНОГ ВАСЕЉЕНСКОМ ЦРКВОМ, СТАВЉА ДОТИЧНУ ЦРКВУ *У ПОЛОЖАЈ РАКОЛНИЧКЕ ЗАДРУГЕ*, И ОНА ПРЕСТАЈЕ САСТАВЉАТИ СОБОМ ДЕО ЈЕДИНЕ ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ. Општеобавезну силу имају за сваког члана Цркве сва правила, без разлике која општи канонички кодекс састављају…" („Правила Православне Цркве с тумачењима", Нови Сад 1885, књига прва, стр. 432–436);

3) Став свих Светих Отаца – и старих и нових јасно је изражен у следећа три цитата која сам изабрао како би се доказало једномислије по том питању и старих и нових Светитеља Цркве Православне.[102]

Св. Кирило Јерусалимски каже:

„**Боље је да се небо и сунце измене, неголи црквена правила ма у било чему, зато што је Св. Црква Речју Божијом утврђена, а Реч Божија је силнија од неба и земље, као што је и Сам Христос рекао: *Небо и земља ће проћи, али речи моје неће проћи*.** (Мк. 13, 31)"[103]

Св. Јефрем Сирин: **„Сачувај заповести Вишњега и чувај правила (каноне) Отаца, те ћеш постати наследник Царства Небеског!"**[104]; док Св. Серафим Саровски закључује: **„Испуњавај оно што је Црква установила на седам Васељенских Сабора"**, говорио је Свети једном од својих сабеседника. ***Тешко ономе који једну реч томе дода или одузме***. **„Срцу хришћанина треба да буде мило оно што је прихватила и пригрлила Света Црква."** И то не треба да се односи једино на догмате вере, него и на све одлуке Цркве и чак на разне црквене „обичаје" (Житије Св. Серафима у издању манастира Хиландара, стр. 113);

4) Навешћемо овде став и оца Јустина Поповића, о канонима, како би свако ко још иоле има разума, поштења и савести увидео колико се учење г. Јевтића разликује чак од учења његовог „духовног оца". Отац Јустин у својој 3. Догматици (стр. 257) пише: **„Очигледно је: *Свети канони су свети догмати вере, примењени у практичном животу хришћана.* При том, они су свети будитељи и подстрекачи чланова Цркве на остваривање у свакодневном животу Светих догмата, тих сунцезрачних истина небеских, присутних у земаљском свету преко богочовечанског тела Цркве Христове…"**

Пошто смо овде разобличили заблуду г. Јевтића о могућности

102Св. Кирило Јерусалимски живео је у 4. веку исто кад и Св. Јефрем Сирин, док је Св. Серафим Саровски у 19. веку.

103Сабрана дела Св. Кирила и житије „„Христианское Чтение" за 1908. год.

104„Добротољубље", 2. том, стр. 359.

манипулисања канонима, те о њиховој обавезности, осврнимо се мало и на неписано предање Цркве, јер ауторитет црквених канона на који смо раније указали, тј. њихова неопходност и општеобавезујућа сила, распростире се не само на њих, као на решења и тачна правила (која се налазе у *Књизи Правила*), већ и на све што из њих следствено исходи, а што је на њима и основано.

Што се тиче обавезног чувања и писаног и неписаног Предања, Свети Оци су били бескомпромисни, претећи уз то и проклетствима на непокорне:

Шести Васељенски Сабор, акти:

„Анатема, ако неко наруши било које записано или не записано Предање Цркве."

Догматска одлука 367 Св. Отаца Седмог Васељенског Сабора – Никејског:

„Чувамо без увођења икаквих новотарија сва црквена предања која су до нас дошла у записаном и незаписаном облику."

Седми Васељенски Сабор, 7. правило:

„Свештени обичаји треба да се држе по писаном и неписаном закону."

Седми Васељенски Сабор, акти:

„Ако неко одбаци било које црквено Предање, писано или неписано, нек је анатема."

Служба у Недељу Св. Отаца, 9. песма канона, тропар 1;

„Не треба ништа додавати или изостављати у свештеном Предању наше Православне вере: јер смо у њој крштени, па ће они који је буду мењали заиста били предани проклетству."

Св. Викентије Лирински:

„Ако једном дате места нечастивој неистини, ужасавам се рећи каква страшна опасност прети опстанку вере. Ако се одбаци ма који део васељенске истине, онда ће, такорећи по навици, почети да одбацују, један за другим, и остале њене делове. А затим, после одбацивања појединих делова, шта следи ако не потпуно одбацивање, целе истине?!" („Подсетник")

Св. Василије Велики, †379. год.:

„Ако почнемо да одбацујемо неписане обичаје, као оне који наводно немају велику силу, то ћемо неприметно повредити и Јеванђеље у главним предметима. Мислим дакле, да је по апостолском (Предању) и то да се држимо и неписаног Предања (…) Код нас се чувају обичаји,

који имају силу закона, пошто су нам те наредбе предане од Св. мужева." (Правила 87 и 91)[105]

Блажени Августин, †430. год.:

„Све што обухвата Св. Црква, па чак и оно што се у њој чувало без посебног Саборског решења, ми по свој правичности сматрамо Предањем од Св. Апостола."

Св. Јован Златоуст:

„Ако постоји Предање Цркве, онда више ништа не треба тражити." (Беседа на 1. посл. Коринћанима 2.1.);

Свештеномученик Кипријан Картагенски, †258. год.:

„Благочестив и просте душе лако ће избећи заблуде и пронаћи истину, јер у том моменту када се само обратимо источнику Божанственог Предања – заблуда ишчезава."[106]

Пошто је и комарачкој свести јасно да је питање календара питање које се тиче неписаног Предања, може се рећи да се све горе наведено такође односи и на календар, па се зато може рећи да је и питање календара догматско јер је и Предање један од догмата Православне Цркве, те је још везано и са догматом о јединству Цркве.

„Браћо, станимо на неразрушивој стени вере и на црквеном предању, не мењајући границе које су поставили наши Свети Оци, и не дајући могућност онима који желе да уводе ново и да руше грађевину Свете Саборне и Апостолске Цркве Божије, јер ако дамо слободу свакоме који то жели, мало по мало биће разрушено цело тело Цркве." (Свети Јован Дамаскин)

„Не померај границе (међе) које су поставили твоји оци." (Приче Соломонове 22, 28)[107]

И поред неправилног односа и тумачења значаја богослужбеног календара и Пасхалије, навешћемно овде и речи „патријарха" Павла којима он самог себе (а и г. Јевтића и све друге њима сличне) изобличује следећим речима: „Изнели смо да су свештени канони воља Духа Светог, а Дух Свети је Бог који је увек исти и не мења се (Малах. 3, 6). Он је Истина која је увек

105„Што се тиче обичаја Василије Велики говори, да је прво и најважније по питањима подобног рода „имати у виду обичај, јер обичај има важност закона. Обичај је у Цркви свагда имао једнако значење са законом, у колико је само имао Црквом оправдану основу и ако је освећен древношћу употребе." (тумачење Никодима Милаша)

106„Введеніе вь Догматическое Богословіе м. Макарія", стр. 498.

107Ако је то важило још у Старом завету колико већма то важи у Новом, јер чим преступиш „преступник си тј. отпадник од Отаца и Цркве!

доследна себи. Као што су истине вере, догмати, од Бога и за то неизмењиви, тако је и са канонским прописима и етичким правилима, који у ствари нису ништа друго него догмати вере примењени на живот верних" (овде очигледно цитира оца Јустина Поповића)… „Они се могу изнети и образложити савременим језиком, ***али се њихова суштина не може мењати***."[108]

Осим горе наведених светоотачких наредби о чувању неписаног предања, богослужбени календар „ограђење и обезбеђен", и Свеправославним Саборима из 1583, 1587, и 1593. год. као и каснијим строгим наредбама појединих патријараха и Помесних Цркава.

Г. Левтић у свом безумљу има толико дрскости да тврди да су и ти Сабори измишљени и да су одлуке на тим саборима фалсификоване! Такву тврдњу није се дрзнуо да изнесе до сада ни један члан било које „Помесне Цркве", укључујући и новокалендарце. **И штавише, сам архирасколник –атински „архиепископ" Хризостом (Пападопулос), у својој историји Јерусалимске Цркве, на стр. 482. потврђује историчност тих Сабора!** У оквиру пак саме СПЦ одштампано је доста књижица и брошура које потврђују ауторитет и историчност дотичних Сабора као и одлука донесених на њима, а које су излазиле са „благословом" српских „владика" – Данила Крстића (*Против лажног јединства* у којој се такође наводи о том Сигилиону), и Артемија Радосављевића (*Екуменизам и време апостасије*, *О рачунању времена и православном календару* Бранисалава Скробоње; као и у многим бројевима часописа СКЛ). Он такође има дрскости да каже да су то фалсификати „зилота" (стр. 119) као да су зилоти постојали и у 16. веку, мада нешто пре тога (стр. 109), наводи те одлуке као историјски признате!?![109]

Исто тако, подобно патријарху Јеремији II, патријарх Кирило V баца страшно проклетство на новокалендарце у Синђелији тј. окружној посланици коју је издао 1756. године а у којој пише: „Најчаснији клирици наше Христове велике Цркве и остали побожни јеромонаси, појци у Црквама нашег града сви који следите Неботајнику Павлу који је рекао у својој посланици Галатима." (гл. 1, стих 8–9) *Ако вам и ми или анђео с неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде!* Поводом

108„Да нам буду јаснија нека питања наше вере", том. 1. стр. 63, 64.

109Зилота у смислу истинитих правосл. хришћана уствари је увек и било али не у том погрдном смислу у коме жели да нас прикаже дотични „умировљени епископ". Ја ћу пак овде да приложим фотокопију оригиналног документа тих Сабора, а после тога, нека свако сам расуди да ли је то фалсификат или не.

нових саблазни које су произвели паписти, а које се тичу промене наше Свештене Пасхе и календара донели смо ово

ОДЛУЧЕЊЕ ОД ЦРКВЕ:

„Јерej или мирјанин, који прими Григоријански календар – да буде одлучен од Бога, проклет, и по смрти да се не распадне но да пребива у вечним мукама. Камен и гвожђе нека се распадну и распу, они неће никад и никако. Да наследе губу Гијезијину и вешање Јудино, да буду на земљи као Каин – стењући и тресући се – и гнев Божији да им лежи на глави, да им удео буде са Јудом и богоборним Јудејима. Земља да се отвори и да их прогута као Датана и Авирона. Анђео Божији да их прогони са мачем у све дане живота њиховог: да подлегну свим проклетствима Патријараха и Сабора, под вечним одлучењем и у мукама вечног огња. Амин! Да буде!”

Осим тога, не треба да се заборави да је сама Пасхалија била прилагођена од стране Светих Отаца, управо према јулијанском календару, тако да је већ Св. Кирило Јерусалимски увидео важност календарског богослужбеног јединства и изразио то следећим речима: **„Духом Божијим утврђена, Света Црква *не треба да мења дане и месеце у свим својим предањима*. Она неизоставно чува јединствени устав и чин и предања Св. Апостола и Св. Отаца и држаће све то до краја времена.”**

Међутим, као једно од најважнијих апокалиптичких пророчанстава које наговештава скори крај света и долазак љубљеног Женика (свиђало се то, г. Јевтићу или не), јесте старозаветно пророчанство Пророка Данила да ће антихрист ***променити (празнична) времена и законе*** (7, 25).

Пошто се г. Јевтић толико дичи својим „свјатејшим патријархом” Павлом који је за њега велики ауторитет[110], закључићу ово поглавље цитатом тог истог „патријарха” с надом да ће ако не г. Јевтић, а оно барем „неук и необавештен свет” увидети колико лажи и подвала има у дотичној „истинољубивој” књизи г. Јевтића. „Патријарх” дакле, каже: „Ако се време мења, Дух Свети остаје исти, јер он је Дух Истине, управо сама Истина. А Истина увек остаје Истина. И канонска Истина може се само модификовати у примени на дато време и прилике исказати и образложити на савремени начин, али не у суштини изменити. Они остају вечна начела живота и поступања свих њених чланова. У приликама датог времена може се мењати само слово канона, не и дух њихов. За кога то није тако, тај може остати са тим убеђењем, али не и члан Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.” (тамо, стр. 62)

---

110 Мада је већ неколико пута до сада тражио његову оставку…

Према томе, можемо мирне душе рећи г. Јевтићу: **БЛАГО НАМА КАДА НЕМАМО ВАС ЗА КРИТЕРИЈУМ ВЕРНОСТИ ПРЕДАЊУ, НИТИ КАО „ИКОНОМИЈСКОГ ЦРКВОГРАДИТЕЉА" ВЕЋ НАМ ЈЕ СВАГДАШЊИ АПСОЛУТНИ КРИТЕРИЈУМ ЦРКВА СВЕТИХ И БОГОНОСНИХ ОТАЦА НАШИХ ПРАВОСЛАВНИХ СА КОЈОМ ВАМ ЖЕЛИМО ДА СЕ И ВИ И СВИ СРБИ СЈЕДИНИТЕ!…**

15. КАНОН 9. САБОРА

Пошто видимо да су у историји Цркве постојали кваритељи вере типа г. Јевтића који су такође учили да канони нису обавезни, да могу да се мењају и прилагођавају времену, због тога су Свети Оци сабрани на 6. Васељенском Сабору, донели горе наведено 2. правило о пуној обавезности **свих** канона донетих до тада. Овај канон само је **запечатио** већ донето Духом Светим на претходним Саборима, те само потпуни безумник и незналица може да тврди да су сви претходни канони на свим Васељенским и Помесним Саборима **тек од тада важећи**! Овај други канон само је изобличио заблуде појединаца који су подобно г. Јевтићу тврдили да су канони необавезни, да се са њима може жонглирати како се коме хоће. Такво мишљење као што видесмо потврдио је и Никодим Милаш, па додаје: „Дух Свети који је надахњивао Оце када су издавали с обзиром на потребе у Цркви у једном веку своја правила, тај исти Дух није престајао нити ће престати надахњивати Оце, када се они у другом веку у Његово име саберу…" (тамо стр. 435).

Тако је, у датим историјским условима донесен и овај 15. канон 9. Помесног Сабора, који у сва времена у будућности има пуну важност, те се узалуд труди г. Јевтић да докаже како је он донесен **само** због непокорних и бунтовних монаха студитских. Осим тога, видећи да г. Јевтић понавља већ старе и отрцане фразе својих новокалендарских учитеља, навешћемо овде одговор Александра Каломироса, без обзира на све друге заблуде које је имао (а којих се научио управо од новокалендараца). Пошто је српској јавности позната књига дотичног Каломироса (*Против лажног јединства*), те је половично и издата у окриљу СПЦ[111], са благословом Данила Крстића, може се закључити да је у њој све толико правилно речено да се преводиоци (као и „владика" Данило Крстић) нису либили да је издају, а нису се обазирали ни на тај факт да је А. Каломирос умро одвојен од свих. Као што

111Ако Бог да ускоро ће изаћи и друга још важнија половина те одличне књиге која је већ преведена.

видимо из историје Цркве, да православац и те како може да напише нешто јеретичко, тако и јеретик може да напише нешто у чистом православном духу и учењу. Да је он (Каломирос) био баш таква незналица, не би ни „Светигора" штампала и његов други врло леп текст („Огњена река" у књизи *Други долазак Христов*). Уосталом, познато је да ђаво код свих људи тражи слабу тачку за коју ће да се закачи. Дајемо дакле реч Александру Каломиросу.

ПЕТНАЕСТО ПРАВИЛО

Када новокалендарци виде да на крају не могу да сакрију постојање петнаестог правила цариградског Двократног Сабора, тада они извештачено покрећу тактику димне завесе. Они не репродукују текст тог правила но цитирају га својим сопственим речима, правећи се да не виде и нигде не приводећи главну фразу, која је кључна у том правилу: **„Јер они нису осудили епископе, већ лже-епископе"**. Испуштајући ту фразу, они као препредењаци покушавају да убеде да „то правило није потенцијално обавезно и не тражи беспоговорно испуњавање; другачије говорећи, оно не тражи од клирика да прекидају општење са епископом који проповеда јерес до његове осуде; То правило просто им оставља такву могућност"; то јест, онај који прекине да помиње јеретика, чини добро, али и онај ко продужи да га помиње – и тај чини добро. „Хоћеш јабуку – узми; хоћеш крушку – добићеш!"

Претпоставимо да то правило и заиста гласи овако: „Ако се клирик одваја од таквог епископа до саборног решења, он не чини преступ и на том основу не може бити кажњен већ је напротив достојан похвала." Предивно! Ако би то било допустиво, шта онда спречава Светогорце да прекину помињање и да се самим тим удостоје похвала? Чиме би сагрешили ти Светогорци избрисавши из диптиха име Димитрија и уместо њега помињали „свако епископство Православно"?[112] Да ли би они били достојни похвала или не? Претпоставља се да да. Но зашто им онда не дозвољавају да прекину помињање? Зашто их плаше, говорећи да оделивши се, они самим тим чине раскол?

Но погледајмо, да ли је заиста то петнаесто правило потенцијално необавезно. Ево текста правила: „… а они, који се одељују од општења са

112Ову књугу Александар Каломирос је писао негде 1967. године, а умро је 1990. године не дочекавши и јавно закључену унију између лже православаца и католика у Баламанду, те са монофизитима у Шамбезију.

својим предстојником[113] због какве јереси која је од стране (Светих Сабора), или Отаца (већ) осуђена, тј. кад он јавно проповеда јерес и отворено о њој у Цркви учи, такви не само што неће подлећи казни по правилима за то што су се пре саборног разбора оделили од таквог епископа, него ће напротив бити заслужни части која православнима пристоји. Јер они нису осудили епископе, него назови епископе (лже-епископе) и назови учитеље, нити су расколом порушили јединство Цркве, него напротив похитали су да ослободе Цркву од раскола и раздељења."

Ко пак прочитавши тај текст може тврдити да онај који се не одвоји од епископа јеретика, већ сачува општење са њим – чини добро? Ко може да се дрзне да било када тврди, да онај који следује за лже епископом чини добро? Ко ће се било када дрзнути да тврди, да онај ко саслужује са лже епископом, даје верницима истинито Тело и Крв Христову? Ко може да тврди, да онај који је рукоположен од стране лже епископа заиста јесте свештеник? Треба бити синкретиста,[114] екумениста, који одриче православну веру, како би тврдио сличне ствари. Ти знаш, да твој епископ није епископ, – и ти продужаваш да га помињеш; Не подсмеваш ли се ти на тај начин над Богом? Ти знаш, да твој епископ нема благодати свештенства и да не може савршавати Тајинства, како га пак онда ти можеш помињати при вршењу Тајинстава? Према томе да ли је обавезно или не петнаесто правило?

КО ЧИНИ РАСКОЛ?

Следбеници новог календара врло добро схватају важност и обавезност испуњавања петнаестог правила. Зато они и прикривају фразу: „Јер они нису осудили епископе, већ лже-епископе". Сви њихови аргументи, у суштини, су опозиција том петнаестом правилу, које је дијаметрално супротно њиховим погледима. За те људе епископ бива лже епископ само онда када је осуђен Сабором. По њима, само Сабор, а не Бог може лишити благодати. Но сагласно петнаестом правилу, епископ јеретик већ је изгубио благодат од тог момента када је почео јавно да проповеда своју јерес. **ОН ЈЕ ЛЖЕ--ЕПИСКОП *ДО* САБОРНОГ РЕШЕЊА!**

113За свештеника предстојник је епископ, а за епископа митрополит или патријарх.

114Синкретизам је грчко слово, које буквално значи „подобан Криту". У древности Крићане је карактерисало то да су се у време опасности уједињавали, остављајући по страни све политичке и религиозне несугласице. У данашње време реч „синкретизам" употребљава се ради означавања безразличне помешаности противречних концепција, идеологија, појмова схватања.

Они пак који се дрзну да прекину помињање и прекину општење са епископом јеретиком називају се од стране новокалендараца: протестантима и расколницима. Но петнаесто правило наглашава да они „нису расколом порушили јединство Цркве, него напротив похитали су да ослободе Цркву од раскола и разделења". Како је могуће забранити хришћанину да штити Цркву од раскола испровоцираних (учињених) од стране епископа, који уносе у Цркву страно јој учење? Ти епископи, па макар их било хиљаде, кроз своја неправославна учења одвајају себе од Цркве Христове, од Цркве Апостола и Отаца. Они који се одвајају од таквих епископа обично су малобројни и обично се чини да баш они и чине раскол. Имајући то у виду, петнаесто правило, обраћајући се свим хришћанским поколењима наглашава: Не дозволите да се увучете у заблуду спољашним формама. Раскол не чини тај мали број оних који остају верни Апостолској Цркви. Раскол чине они који следују за епископима јеретицима и одвајају се од Цркве Апостола и Отаца. То малобројно стадо које се одвојило од таквих епископа, у ствари и чува Цркву од истинитих раскола. Према томе да ли је петнаесто правило обавезно или не?

„Ако клирик чини другачије, тј. не престаје да помиње епископа јеретика и не прекида општење са њим; Ако, не придржавајући се учења тог епископа он продужава да га помиње у очекивању саборног решења и његове осуде, то правило – говоре ти новокалендарци – ни мало га не осуђује." Но ако онај ко прекине помињање епископа јеретика и раскине општење са њим чува Цркву од раскола, како онда онај, ко остане на страни онога који је унео раскол да не буде осуђен по петнаестом правилу?

Но ево и још један из њихових заносних софизама: „Никада – говоре они – ни један клирик није заслужио казну или чак најобичнији укор за то што се није моментално одвојио од епископа јеретика, већ је очекивао Саборну осуду последњег". **Но на какав би начин Црква могла казнити клирика који пребива ван Ње?** Ако он и после Саборне осуде његовог епископа остане њему веран, може ли га Црква казнити више него што је то већ учинила? Она га је већ осудила заједно са његовим епископом. Ако се он покаје после Саборне осуде, и ако он зажели да се врати у Цркву, чак много касније, то како га онда Црква може казнити примивши га? Господ је научио Цркву да прима заблуделе онако како је то речено у причи о блудном сину. Црква стреми ка томе да спасава душе а не да их тера од себе.

Навешћу овде, после Каломиросовог тумачења и објашњење тог 15. канона познатих и опште признатих тумача „Књиге правила" – Зонаре и

Валсамона:

„…Овоме Оци додају да је то опредељено и утврђено (запечаћено), тј. чврсто одлучено (јер печат служи ка утврђивању и чувању запечаћеног, и печати се само оно што је достојно чувања, како се не би подвргло злоупотреби) – а управо о онима, који се под изговором некаквих оптужби одвајају од својих предстојатеља и кидају јединство Цркве, када нпр. оптужују у блуду или светотатству (крађи црквеног), или рукоположењу за паре (симонији) или за нешто друго слично. Ако би нпр. патријарх или митрополит или епископ био јеретик, и такав да свенародно проповеда јерес отворено и отворено учи о јеретичким догматима: тада они који се одвајају од њега, ма ко би они били, не само да неће бити достојни казне због тога, већ треба да буду удостојени и части као православни који су се одвојили од општења са јеретицима; јер је такав смисао израза: 'одвојили' **(оградили) – αποτειζονδεσ (*јер ограда* – τειχοσ – *служи за одвајање оних који се налазе унутар ње и оних који се налазе ван ограде*)**; јер такви се нису оделили од епископа, већ од лжеепископа и лжеучитеља, и нису произвели раскол у Цркви, већ су се старали да Цркву ослободе од раскола и разделења, колико је то од њих зависило." (Зонара). Исто то, на сличан начин објашњава и каноничар Валсамон: „Јер ако се неко одвоји од свог епископа или митрополита или патријарха, не по некој оптужби већ због јереси, тј. као од онога који бестидно учи о било каквим догматима туђим Православљу, такав, ако 'огради себе', тј. ако се одвоји од општења са својим предстојатељем **и пре потпуног испитивања**, а тим боље и после њега, не само да неће бити подвргнут казни, већ ће бити поштован као православац; ***јер се одвојио не од епископа већ од лже-епископа и лже-учитеља – и такав акт је достојан похвале пошто он не расеца Цркву, већ је управо чува и брани од раздељења…*** **Добро је рекло правило да заслужују похвалу они који се и пре осуде одвајају од оних који уче јеретичке догмате и који јавно проповедају јерес**, јер ако се јерес проповеда епископом тајно и уздржано, тј. као да се он још колеба, тада нико не треба да се одваја од њега до осуде; јер је могуће да ће се он до дефинитивног решења поново присајединити Православљу и одбацити јерес. Примети да се ово може употребити и против оних који говоре да смо се ми неправилно одвојили од престола древног Рима, пре него што су они који му припадају били осуђени као они који су смишљали зло."

Објашњавајући зашто су они који су се одвојили услед јереси поступили правилно, 15. правило говори да су они заштитили Цркву „од раскола". Зашто не „од јереси"? Из таквог склопа речи очигледно је да терминолошке

разлике између „јереси", и „раскола" правило не прави. И заиста, сагласно једној византијској традицији неправљење разлике изеђу јереси и раскола, је у потпуности могуће, посебно због тога што је немогуће направити тачну разлику између једног и другог![115]

Разлика између јереси и раскола одређује се првим правилом Св. Василија Великог: „Јеретицима су (древни Оци) назвали оне који су се сасвим одвојили и отуђили од саме вере. Расколници су пак они, који су се разишли међу собом из разлога неких излечивих црквених питања…(У случају јереси) разлика је директно у самој вери у Бога." „Питања која могу бити излечива", такође могу да се тичу вере – то је јасно из праксе самог Василија Великог и општецрквене праксе. На тај начин, разлика између јереси и раскола, често не може бити проведена са апсолутном тачношћу. Осим тога, у заједницама које су се одвојиле услед раскола, обично се развијају и јеретичка учења. Осим тога, постоји и посебан вид (род) јереси – еклисиолошке, тј. оне које непосредно дотичу учење о Цркви, а које се јасније пројављују у дејствима које више личе на расколничка. Све нам то ипак не дозвољава да у неким областима црквених законских прописа супротстављамо у суштини појмове јереси и раскола. Управо такву слику ми и видимо у нашем правилу, где се у почетку користи термин „јерес", док се на крају као његов пуноцени еквивалент употребљава термин „раскол". И заиста, преуско схватање термина „јерес" у контексту овог правила приводило би ка апсурдним закључцима: у случају расколничких дејстава од стране довољне количине епископа (и то управо толике количине без које већ не би могао да се састане црквени суд над епископима – расколницима), сав њихов клир и паства би имали дужност да их следе у раскол! Но, црквена правила су богонадахнута учења и никога не могу обавезати да иде по путу погибељи, јер ***Не варајте се браћо моја.*** **Ако ко следује расколнику,** ***Царство Божије неће наследити.*** **Ако ко иде за туђинским мишљењем (веровањем) тај се не слаже са страдањем Христовим"** (Св. Игњатије Богоносац, Филаделфијцима 3); **„А ово вам поручујем љубљени знајући да и ви тако мислите. Али вас предохрањујем од зверова у људском лику (јеретика) које не само да не треба примати код себе, него ако је могуће и не сретати се са њима, него се само молити за њих не би ли се како покајали што је тешко…"** (исти, Смирњанима 4)[116]

115Види о томе речи Св. Кипријана Картагенског на стр. 17.

116Ово је одговор г. Јевтићу на његово негодовање што су се зилоти окретали од њега када је пролазио.

Пошто смо из наведеног видели прави смисао дотичног правила осврнимо се још мало на тврдњу г. Јевтића да „само догматски разлог вере (тј. јерес), може бити узрок одвајања од јерархије која дотичну јерес заступа". Претпоставимо да питање календара чак и није догматско и не тиче се „само" Предања и Вере; рецимо чак да је и тачна небулозна тврдња г. Јевтића да нови календар и није анатемисан; сложимо се чак и са тим да су у историји понекад и могућа мала одступања од тачности црквених канона ради „веће користи", тј. присаједињења заблуделих Цркви, па се на крају запитајмо: 1) Ко је био покретач увођења новог календара? 2) Који је разлог био за увођење? 3) Да ли је остварена та „већа корист" увођењем новотарије? 4) Колико се заблуделих јеретика присаединило новокалендарској „Цркви" од момента увођења новог календара (јер је то био главни разлог који се оправдавао „већом коришћу"), и да ли су ти заблудели јеретици изменили било шта од својих јеретичких заблуда? 5) Колико се „старокалендарских секташа" због увођења новог календара одвојило од новокалендарске јерархије и самим тим „погинуло" „ван цркве"? 6) **Како је могуће да је и *Сам Господ Бог* утврдио „старокалендарску секту" и допринео одвајању и других десетина хиљада људи од новокалендарске „Јеладске Цркве Христове" таквим страшним знамењем Часног Крста 1925. год? 7)** Да ли је могуће да су ти „старокалендарски секташи" видели демонску визију, тј. да ли је уопште могуће да сатана изобрази знамење које га је поразило? 8) Да ли је увођењем новог календара допринесено богослужбеном јединству Помесних Цркава или је оно пак, драстично нарушено? 9) Да ли се речи Св. Јована Златоустог: ***„Уношење поделе у Цркву није мање зло од јереси!"*** односе на старокалендарце или на новокалендарце? 10) Да ли је увођењем новог календара нарушено јединство и са Торжествујућом Црквом на небесима (поред Војинствујуће Цркве на земљи)? Да или не? 11) Да ли на небу у Торжествујућој Цркви постоје Литургије или не? 12) Ако постоје, по коме календару се служе?[117] 13) Који су други позитивни а који негативни плодови увођења новог календара? 14) Постоје ли уопште позитивни? 15) Није ли увођењем новог календара дошло до кошмара у богослужбеној пракси Цркве? 16) Да ли новокалендарци практичним укидањем Петровског поста потпадају под казну 56. канона 6. Васељенског Сабора који заповеда да се пост и правила поста требају обављати „према јединственом чину"? 17) Да ли новокалендарци потпадају и под све друге казне Сабора због гажења свих постова од увођења календарске новотарије (осим Ускршњег поста), пошто не посте у време када је то Црква

117Види о томе у 47. чуду описаном у књизи Чуда Пресвете Богородице у издању Светигоре.

у древности установила? 18) На кога се односе анатеме 6. и 7. Васељенског Сабора где се каже: ***„Ако неко одбаци или наруши било које записано или незаписано црквено Предање, нека је анатема”?*** И још: ***„Трократна анатема на свако новотарство и чин против црквеног Предања, учења и писања Светих и Приснопамјатних Отаца!”*** На новокалендарце или старокалендарце? 19) Пошто г. Јевтић наводи да су српска, руска, јерусалимска „Црква” старокалендарске, да ли то значи да је и римска до увођења новог календара у 16. веку била такође „Црква”? 20) Ако нови календар није био довољан разлог за одвајање од званичне „Јеладске Цркве Христове” и ако је за то потребан догматски разлог, питам г. Јевтића и савести сваког ко ово чита: Да ли су позитивни или негативни плодови новокалендарске новотарије: а) Унија са протестантима и свим осталим „хришћанским деноминацијама” кроз „Светски Савет Цркава”, б) скидање анатеме са папокатолика 1965. без њиховог покајања и признање њихових „Тајинстава” у Баламанду 1993., што такође означава пуну унију и са папокатолицима, в) признање хиљадупетстогодишњих јеретика монофизита и ступање у унију са њима од којих је најдаље отишла „антиохијска патријаршија”, г) увођење нове – анатемисане Пасхалије од стране финске „Помесне Цркве”[118]? 21) Да ли се или не на овај начин, тј. признавањем благодатности у „Тајинствима” разним јеретицима није ступило у тајну унију са свима наведенима? 22) Да ли дотичне „Цркве” на тај начин потпадају и под казну 46. апостолског канона који каже: **„Клирик или световњак који пође у *синагогу јудеја или јеретика* да се моли, нека буде и свргнут и одлучен”**, а отац Јустин Поповић додаје: „– И ово је јасно и за најпримитивнију свест. Зар не?” 23) Да ли признајете да је по речима (Вама ауторитетног оца Јустина) **„екуменизам заједничко име за псевдохришћанство, за псевдоцркве западне Европе… којима је заједничко јеванђелско име *свејерес*”**, док је ССЦ **„секта чије је име: *легион*”**?[119] 24) Ако признајете да је екуменизам заиста секта звана „легион” (види у Јеванђељу по Луки 8, 30), нису ли онда и све „Помесне Цркве” „светског православља” као „органски чланови ССЦ” такође део тог

118Са којом се као што рекох налазе у молитвено-литургијском општењу све остале Помесне Цркве „види о томе у књизи на стр. 48”49.

119Г. Јевтић у свом бунилу иде толико далеко да чак и оца Јустина Поповића хоће да прикаже као тајног екуменисту упорно и свесно пренебрегавајући чињеницу да су и отац Јустин Поповић као и Св. Марко Ефески постављали католицима и осталим јеретицима један веома важан услов за њихово признање као православних, а то је у потпуности одрицање од јеретичких догмата и примање православних!

„легиона”? 25) А може ли се служити два господара: Христа и Велијара?[120] 26) Ако признајете да је аријанизам, несторијанизам, монофизитство, иконоборство-јерес, шта су онда аријанци, несторијанци, монофизити, иконоборци, ако не – јеретици? 27)А шта је екуменизам? Јерес? Па, по оцу Јустину није ! Он је **СВЕЈЕРЕС**!!! 28) А шта су екуменисти? Јеретици? **НЕ! ОНИ СУ СВЕЈЕРЕТИЦИ**!!! 29) Какви су дакле плодови новокалендараца, а какви старокалендараца; и ко је дакле учинио раскол 1924. г., јер Господ каже: „По плодовима њиховим ћете их препознати” (Мт. 7, 16)?[121] 30) На коме се дакле, по Св. Јовану Златоустом испунила његова реч да ***„раскол обавезно одводи у јерес”***, те речи Св. Кипријана Картагенског да ***„ни крв мучeништва не може спрати грех цепања Цркве”***?

Навешћу овде и врло леп закључак једног савременог Руса који каже:

„Може изгледати да сви ови случајеви нису тако страшно нарушавање црквених канона. Неко би могао рећи: то су ситнице. Али такав прилаз стварима, који се може дозволити у обичном животу, или уопште у спољашњим, мирским стварима, потпуно је неприхватљив у црквеној сфери. Црква Божија, као Тело Христово, није некаква организација, него организам, па у живом телу нема ситница – сваки, чак и најмањи орган, свака жива ћелија тела Цркве, има важну и непоновљиву функцију, и њено удаљавање има за последицу ненадокнадиве губитке, болести, понекад у дугој и тешкој форми и облику (…) Нису ли зато Свети Оци били тако ревносни чувари и заштитници православних канона и борили се против одступања од њих, ма како та одступања изгледала безначајна јеретичкој свести лишеној сваке црквености?

’*Боље да се измени Небо него канони*’ – пише Светитељ Кирил Јерусалимски. **’Ако и најмање оштетиш печат на царској новчаници’,** понавља за њим Светитељ Јован Златоусти, **’цела новчаница постаје фалсификат.** ***Тако исто ако здраву веру и у нечему најмање измениш цела бива оскрвњена и постаје гора уместо боља. Где су сада они који нас оптужују за агресивност због нашег става према јеретицима?*** **Где су сада они који кажу да међу нама нема ништа различито, већ да разлике бивају због властољубља. Нека послушају Павла који говори да *Јеванђеље изменише они који и у најмањем уводе новотарије*.’**

Светитељ Јован Златоусти и други Свети Оци одлично схватају и доводе

120Види одговор оца Јустина на стр. 40”41.

121Као што смо видели по о. Јустину у обраћању „синоду СПЦ” узрочник и предводник раскола био је Мелетије Метакстакис.

то схватање до наше свести, да је ма какво нарушавање канона, ма каква јерес, пустошење Цркве управо у духовном смислу, и да приводи губитку благодатних дарова Цркве, чини на крају крајева да она изгуби свој спасоносни карактер. У јеретичким заједницама које су отпале од сабора молитвеника, које су отпале од Цркве Христове, остаје само форма Цркве, празна, безблагодатна и неспасоносна."

Пре него што закључим ово поглавље навешћу посланицу „епископа рашко-призренског" Артемија упућену синоду СПЦ која је одштампан у СКЛ бр. 2–3 (14–15) за 1996. год., а у којој он јасно говори о „васељенском патријарху Вартоломеју" да су он ***„сам лично и они са њим, до сада погазили све свете каноне и предања Цркве…"*** **спроводећи своје екуменистичке и експанзионистичке циљеве, те да су он и сви други екуменисти *„одавно преступили међе које поставише Оци наши… и воде у вечну погибао многе невине душе за које је Христос пострадао…* Зато је до суза болно да он и такви опомињу некога на држање канонског предања…"** (стр. 135–136).

Пошто је ово написао један „епископ" тзв. „светосавске СПЦ" одричући православност „васељенском патријарху" Вартоломеју и многим другима[122], јер су **„одавно преступили међе које поставише Оци наши"** што значи да су ван Цркве, те самим тим **„воде у вечну погибао многе невине душе за које је Христос пострадао"**, господин Артемије на тај начин практично позива на одвајање од тих „епископа", тако да г. Јевтићу, Ви пре свега, треба са њим да расправите о томе ко је неразумни фанатик који позива на раскол и на одвајање од Вартоломеја и његове помесне „Цариградске Цркве"…

Према томе, г. Јевтићу, зилотска проповед Србима старокалендарцима није ни мало „забадање трна у здраву ногу" нити секташтво, већ покушај отварања очију мојој браћи Србима, да је та нога већ давних дана иструлела од првобитне гангрене, те је и цело тело тзв. „светосавске СПЦ" већ одавно трула и смрдљива лешина над којом шакали (јеретици) пирују…[123]

122Да би апсурд био савршен, дотични „владика" ипак не прекида литургијску заједницу са дотичним „патријархом" што смо недавно и видели на заједничкој служби у Храму Светог Саве.

123Колико СПЦ одступа од светих канона Православне Цркве који изричито забрањују брак православног са јеретицима говори и случај у Смедереву који је описала београдска новина Блиц, од 28. маја 2001.године. Наиме, тамо су годину дана били припремани седам помешаних православно „католичких парова.

ВРЕМЕ ДОГМАТА ЈЕ ПРОШЛО

Да погледамо сада мало да ли постоје основи за одвајање од својих предстојника само на основу њихових јавних изјава (како Грци кажу: „отворене главе"), а на шта потенцира и г. Јевтић подвлачећи **ТО** као основ у 15. канону 9. Сабора. Дајемо дакле реч „патријарсима" „Помесних Цркава" (World Orthodoxy):

„На путу ка јединству не треба да се једна Црква креће према другој, него да сви заједно поново оснујемо (!?!) Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву…" („патријарх" Атинагора)

„Варамо се и грешимо ако мислимо да је православна вера сишла са неба, да друге конфесије немају вредности. Три стотине милиона људи су изабрали ислам да би дошли до свога Бога, а друге стотине милиона су протестанти, католици, будисти. Циљ сваке религије је да обогати човека"! (Исти)

Атинагора није признавао постојање било које јереси уопште! Чувши о неком човеку који свуда види јереси Атинагора је рекао: **„А ја их не видим нигде! Ја видим само смањене истине које се не налазе на своме месту…"**

Исти је 29. 6. '63. изјавио да је ***„време догмата прошло"*** (!?!). Године 1971. „патријарх" Антигора се обратио групи од 30 америчких и 5 грчких свештеника: „И шта се данас догађа? Велики дух љубави шири се преко хришћана Истока и Запада. Ми већ љубимо једни друге… ***ви у Америци већ многима дајете причешће из светог путира, и добро чините! И ја овде такође, када дођу католици и протестанти и затраже да приме причешће, понудим им свету Чашу! И у Риму се догађа иста ствар, и у Енглеској, и у Француској. Све долази само по себи!***" (Ορθοδοξος τυπος – 13. јула 1971)[124]. Исте те **новокалендарске** конзервативне новине објавиле су 16. 7. 1992. да је бивши цариградски „патријарх" Атинагора (Спиру – 1948–1972) **масон тридесетог степена и принадлежи ложи „Атински исток"**. Према томе, знајући то од **новокалендараца** (дакле није „зилотска аброштина"), није ни чудо све шта је дотични чинио и говорио…

Последњи александријски „патријарх" Партеније (који је био и председник ССЦ) изјављује у сагласности са идеалима ССЦ и Новог

124Опширније изјаве дотичног „патријарха" који ће у историји и вечности остати запамћен као ултрамодерниста, масон и онај који је „скинуо" анатему са католика 1965, могу се прочитати у књизи Саве Јањића.

Светског Поретка (даље НСП):

„*Наш свет* врло се изменио од тада када смо вам послали нашу последњу посланицу на Педесетницу. Десиле су се промене које имају широке последице. Мисија Цркве обавезује исту да дели своју духовну уштеђевину као и примерима врлинског људског понашања у свету, који тако упорно тражи животне вредности… Према томе, треба да будемо будни и смели *као чланови тела Христовог*, пошто ми стварамо (препорађамо) нашу веру у једну породицу која се налази у оквиру тражења *новог светског поретка*!"…[125] Најскандалознија изјава тог истог Александријског „патријарха" ипак је била следећа:

***„Пророк Мухамед је апостол. Он је човек Божији који је радио ради Царства Божијег* и основао је Ислам – религију којој припада милијарда људи** (…) **Наш Бог је Отац свих људи, чак и муслимана и будиста** (…) **Ја верујем да Бог воли муслимане и будисте** (…) ***Када говорим против Ислама и Будизма, тада нисам у сагласности са Богом*"!!!**[126] Па ипак у свом лудилу је ишао и даље тврдећи да су **„Мухамед и Христос – исто"**, тј. да су и један и други били Пророци. У личном разговору у његовој канцеларији изјавио је (**инсистирајући на свом ставу**) да између нас Православаца и монофизита **„не постоји никаква догматска разлика"!!!**[126]

За свеједретички ССЦ покојни „патријарх" Герман (српски) изјавио је 15. 6. 1971: **„И нека силним духом обнове одишу широка пространства Цркве, све њене заједнице, јер оне нису просте административне јединице, *него све оне сачињавају делове јединствене, велике, хришћанске Цркве*"(!?!)** („патријарх" српски Герман о ССЦ, „Ορθοδοξος τυπος" бр. 144 од 15. 6. 1971)

„Данас међу нашим Црквама (православном и католичком) постоји управо таква (с)веза, каква је постојала и у време првих хиљаду година *– то су Тајинства, које обе стране признају као делатне (важеће)*" – изјавио је „патријарх" Теоктист поглавар новокалендарске румунске „Цркве" 7. новембра када су му доделили почасни докторат на љубљинском католичком факултету, као награду за зближавање између православне и католичке цркве. (Информација по агенцији CNS – Вертоградь информ бр. 68 за 2000. год.).

125Изјава „патријарха" александријског Партенија одштампана је у часопису „Επισκεψης" број 9. за 1994. годину.

126Снимак тог разговора такође може да се нађе на нашој веб адреси.

„Наши односи треба да постану изразом истинитог дубоког општења у Христу, које *већ постоји* међу нама, мада је оно још и непотпуно. У принципу, ми са радошћу признајемо да заједнички имамо предање нераздељене Цркве, чије срце је Тајинство Евхаристије о чему сведоче Свети које ми празнујемо." Ово је извод из заједничке декларације римског папе Јована Павла II и „патријарха" румунског Теоктиста од 12. октобра 2002. у Ватикану. Навешћу овде још неколико карактеристичних изјава („бисера") савремених сергијанских „епископа" почевши од „патријарха" Алексеја:

„Исус Христос сматра Својима, тј. Хришћанима, све оне који верују у Њега, и Њему се повинују,… *а то је више него Православна Црква*." („патријарх" Алексеј)[127]

„Ми, (КЕЦ)[128] научили смо да се заједно молимо, да схватамо дух и дубину молитве друг друга, *да осећамо вејање благодати Духа Светог у заједничкој молитви Господњој за радост нашег општења у Христу*… за радост све већег доживљавања братства и сестринства у Христу у нашем раду, зашта треба да благодримо Богу." (ЖМП 1980, бр. 1, стр. 54)

„Ми православни се са љубављу односимо према нашој неправославној браћи, *јер смо се сви једним Духом крстили и сви смо напојени једним Духом* (1 Кор. 12, 13)." (ЖМП 1980 бр. 3, стр. 59)[129]

„Свет се сједињује; Европа се сједињује; Телефонска мрежа је једна, а ми хришћани смо раздељени. Шта је учинио сваки од нас да би за 2000. јубилеј доласка Спаситељевог на земљу и код нас било 'једно стадо и један пастир'"(!?)[130] („Архиепископ" Вилењски Хризостом (Мартишкин) – агент КГБ под именом „Рестауратор")

„Католичка Црква то је Црква спасоносна, у њој се људи спасавају исто тако као и у Православној Цркви." (Исти, „Руско слово" за 1995. годину број 1)

„Молитвена активност која је упућена Светима, природно доводи ка умањењу, охлађењу, а често пута и потпуном искључењу душевне обраћености ка Богу"; „…уникална откровења Божија о Самом Себи, дана су конкретним историјским личностима: Авраму, Мојсеју, Му-

---

127„ПравославнаÊ Церков востока „церковниу ежегодник" 1956. год. Гистерло, 1957. година стр. 281, на немачком.

128Конференција Европских Цркава.

129Опширније о „патријарху Московском" види даље у тексту.

130Има се у виду наравно папа римски.

хамеду, Буди, Лао Цеу." („Архиепископ" Михаил Мудјугин „Руская православная церковност второй половини 20. века" страна 81, 95)

„Све звезде пулсирају. Иде васељенска Литургија. Њој председава Сведржитељ. Чувај свој 'лотос'. Свакодневно очишћуј себе кроз биљну храну. Источних спасења другог поретка – су храмови. Идеални енергетски проводник и средство енергетског очишћења јесте купола са крстом. Храмови дају могућност најбољег ефективног средства испумпавања запрљане енергије и прицепљавању људи и њихове средине чистим енергијама космоса. Опасност представљају лажни храмови који гутају (апсорбују) енергије парохијана и свештенослужитеља претварајући се у изворе хране биопојаса. Време је дошло. Ти треба да будеш у Шамбали. То место се назива Андрејева пустиња. Марина ће поћи с тобом. Њена лотоносна чакра је непоправљиво поражена. Космос поздравља долазак у Андрејеву Пустињу јереја Бориса. Данас ноћу ће ти бити откривено много. Ти си се убедио у могућност директног контакта с небеским звездама. Кроз три часа биће завршена корекција орбите Земље. То је почетак армагедона. У тим условима многострука одговорност пада на Цркву Христову и на све оне *који славе Христа под другим именом*. Саопшти патријарху Московском и целе Русије Алексеју о томе да је близу време доласка на земљу Сведржитеља." Ово нису написали ни (маг) Рерих ни (врачара) Блавацка већ игуман Јован (Економцев) који је **главни и одговорни на одсеку за *КАТИХЕТИЗАЦИЈУ* „Московке патријаршије" и православног универзитета Светог Јована Богослова**! „Чудни" игуман се користи **неограниченим поверењем и покровитељством** „патријарха". Горе наведено окултистичко демонијаштво само показује на колико ниском степену се налазе данас „свештенослужитељи" МП.[131]

И за крај ових навода, још пар изјава Васељенског Јуде „патријарха" Вартоломеја. У интервјуу америчком часопису „Christian history" „патријарх" Вартоломеј је рекао следеће: **„Уверење да је пребивање у видљивој Цркви неопходно да би се доспело у рај, основано је на лажној тврдњи да смо ми нека врста Царства Божијег у овом свету… *У одређењу Православне Цркве као Цркве коју је Господ основао преко Својих Апостола, ми безусловно ограничавамо Царство Божије.*"**(!?!)

Овде не можемо, а да не поменемо и већ легендарну изјаву „патријарха" Вартоломеја када је у својству предводника делегације Васељенске Патријаршије приликом посете Риму 29. 6. 1989. г. отворено назвао догматске

131„Православие или смерть" бр. 1.

разлике које раздвајају Православну Цркву од папизма **„зидовима срама”**. Изјава, из децембра ’98, изазвала је буру негодовања на Светој Гори, што је он потпуно проигнорисао назвавши светогорске игумане лоповима (што је и тачно јер су од масонске Европе узели огромне паре „за обнову манастира” – по мојим сазнањима узели су на стотине милиона долара[132]). Вартоломеј је дакле у интервјуу изјавио да смо ми православни **„наследили раскол од *наших Отаца*, који су били нечасне жртве презлобне змије (сатане) и сада се налазе у рукама праведног Бога, и ми треба да се молимо за њих...”** (?!?) а ми ћемо ето „бити криви пред Богом ако тај раскол не залечимо”. Треба ли коментар на све ово??? **Значи, *ми православци смо ти који су по њему расколници у односу на паписте* и *наши* су Св. Оци по њему *били демонизовани и нису знали шта раде*, те су сада (опет по њему) *праведно кажњени и налазе се у паклу, а ми ето, треба да се молимо за њих да их Господ ослободи (или им ублажи) огњене муке*?!? И на овакво ЈАВНО ХУЉЕЊЕ на Свете Оце, СВИ „Православци” званичних „Цркава” ћуте, да ли „страха ради јудејскога” или им је можда (како то народ лепо и сликовито каже) „маца појела језик”... Заиста жалосно...**

„Васељенска Патријаршија одавно сматра ССЦ не само савезом цркава него и благословеним органом цркава који им даје могућност сарадње, с једне стране, за продубљење хришћанског јединства, а са друге ради излечења различитих проблема модерног човека.” (Исти)

Приликом сусрета са доктором Рајзером, „патријарх” Вартоломеј уручио му је сребрни путир чија је улога **„да опомиње ССЦ да је у обавези да ради на продубљавању хришћанског јединства и евхаристијског општења, које у самој ствари и представља циљ и главни смисао постојања ССЦ…”** (Ово је било у Женеви негде крајем 1995. године а доктор Рајзер је генерални секретар ССЦ-а)

Све ове изјаве и нису за чуђење ако знамо да се данашњи „патријарх” Вартоломеј (Архондонис) **пет** година учио на језуитском универзитету у Ватикану (званом Григоријанум), док је 1992. био изабран за председника масонске ложе **ХАН** (види фотографију)!

После традиционалног саслуживања са папом у Риму, јуна 1995. године Вартоломеј је објавио **„да је за сада недостојан благодати чаше заједничког причешћа” са „Његовом Светошћу Папом” и с Латињанима**.

Треба још рећи да је псевдо патријарх Вартоломеј добио степен доктора

132

источног канонског права на Папском универзитету „Григоријанум", и управо њему („доктору" источног канонског права!) припада сатанска идеја да постави патријарха више канона и саборних наредби. Ако се обрати пажња на његову „докторску" дисертацију издату 1970. године у зборнику манастира Влатадон у Солуну, може се приметити ултра прозападно светско мишљење аутора.

Пре свега Цркву он схвата као „друштвени организам". Отуда и почињу његове жалопојке, како наводно нови погледи савременог живота нису били предвиђени раније, и нису изражени у древним канонима, нити у каснијим канонским наредбама. Издање нових канона није просто замена старих, како пише тада још архимандрит Вартоломеј (Архондис), већ је „у свако доба неизбежно обновљење или осавремењивање". Притом се Вартоломеј позива на ватиканске новине „Oservatorre romano"! Прожевши се таквим духом отвореног обновљенчества, он предлаже „преиспитивање и кодификацију нашег црквеног „законодатељства"! Као један од позитивних примера таквог новотарења, он сматра несретну групу Мелетија Метаксакиса православном, и исто је као и г. Јевтић неосновано назива „Свеправославним Конгресом" (из 1923. године), који је заправо био карактеристичан пример папског начина решавања питања.

Све горе наведене изјаве не само што су биле „отворене главе" проповедане са амвона у њиховим храмовима, већ су и *јавно објављене* у новинама да би цео свет чуо шта они верују и исповедају…

Г. Јевтић нам замера како ми често наводимо цитате појединих патријараха и епископа (као што су ови горе наведени), али ако то није важно и ако према томе не можемо да одредимо у шта верују и шта исповедају **јавно и откривене главе** дотични „епископи", док са друге стране опет противречи самом себи и поучава „неук и необавештен свет" како од епископа може да се одвоји само у случају јавне проповеди („отворене главе") неке од осуђених јереси, онда не испуњава ли се и овде реч Христова: ***Свирасмо вам и не играсте; нарицасмо вам и не ридасте?*** (Мт. 11, 17)

Да се екуменисти не заустављају само на изјавама и заједничким молитвама потврђује и доказује и следећи случај. Наиме, 9. маја 2002. године „митрополит" МП Чебоксарски и Чувашски Варнава (Кедров) осветио је гигантску статуу „матере покровитељнице" у центру чувашке престонице на високој обали Волге. Статуа је висине 46 метара и има натпис „Благословена су деца моја која живе у миру и љубави". Обучена је у чувашку традиционалну националну ношњу. Домаћи мештани Чуваши познати су по свом новом незнабоштву и идолопоклонству, веровању у

разне духове и клањању такозваним „киремeтама”, а који по њиховом болесном мишљењу живе у шумама и у блату. Статуа је била успостављена на Велику Суботу, а званично откривање је било на „Дан победе” 9. маја. Тог дана „митрополит” је прочитао око статуе некакву молитву, а „свештеник” који му је саслуживао (игуман Светотројицког мушког манастира Чебоксарског архимандрит Саватиј – Антонев) окропио је ту статуу „осве ћеном водом”. Архијерејски хор, при том је запевао „придите поклонимсја” што су присутни православци оценили као позив да се поклоне статуи! Два дана касније Чебоксарска парохија се одвојила од свог „митрополита” на основу 71. правила Светих Апостола, 35. и 39. правила Лаодикијског сабора и руководећи се 15. правилом Двократног Сабора Константинопољског.

Па нека види сада свако кога то брани г. Јевтић! Изгледа и – нове *идолопоклонике*!

Светоотачко црквено учење засновано је на камену исповедања пуноће Истине која се оваплотила у Христу, а која органски не може да се помеша са лажју. То нам потврђује и Св. Григорије Палама: ***„Једина ствар која је немогућа Богу јесте да се сједини с нечистим пре него се оно не очисти.”***

Екуменисти су свесно изабрали песак делимичних истина забетониран лажју одрицања од Христа као истинитог Сина и Речи Божије. Запитајмо се: који би од Светих Отаца данас мирне душе и савести спокојно гледао на сва ова издајства Православља? Можете ли да замислите Св. Саву како спокојно служи Литургију са антиохијским „патријархом” који је у унији са монофизитима и унијатима мелкитима? Или да подобно данашњем „патријарху” Павлу спокојно и благонаклоно присуствује англиканској миси у патријаршијском храму?

Због чега савремени патријарси и епископи могу савршено свесно да иду, тј. да се противе не само појединим Оцима, већ свима њима заједно? Због чега они мисле да било које наредбе Отаца, а које се тичу Цркве и догмата у наше време могу да изгубе силу? Одговор може бити само један: Са њиховом православном вером срасло је некакво трње које је израсло и придавило изданке истине. Трње – то је вера у било шта о чему Господ Цркви није говорио. Ево шта о томе можемо прочитати код самог Атинагоре: **„Палестина поново постаје центар света** (…) **Ми треба да се молимо и боримо за то да Јерусалим постане место дијалога и мира, како би сви заједно припремили пут повратку Исуса – Махди – Месије Израиља (јудејског), Господа нашег** (…) **У Јерусалиму је Аврам сусрео Мелхиседка,**

свештеника Бога Свевишњега, који је тајанствено изображавао Реч која присуствује у свим народима и у свим религијама.[133] **Јединство може бити постигнуто на неочекиван начин као и све друге велике ствари – догађаји. Како може да произађе тај повратак Христов за који је рекао Он сам да ће доћи као лопов? Католичанство је данас у вихору. Све је могуће."** Ни Атинагора ни други екуменисти не позивају се ни на какве претпоставке црквеног Предања. И није за чудо. Црквено учење прориче сједињење свих народа не око Христа, већ око онога кога Јудејци називају Месијом а Муслимани Махдијем. ***Али Син Човечији када дође хоће ли наћи веру на земљи.*** (Лк. 18, 8)

Такво црквено Предање за њих је престало да буде интересантно јер су они примили друго. То је вера у то да је данас наступила нека посебна епоха. Сви људи те епохе ако буду схватали њен садржај биће далеко више сједињени међусобно неголи са другим једноверцима прошлих епоха. Људе ове епохе сједињују неке њихове „опште човечанске" (како се они то изражавају) вредности ***које су далеко важније*** **од наслеђа прошлости које их разједињује**. Та епоха кроз представнике свих религија (укључујући и „православне") савременим језиком зове се: Њу ејџ (New Age).[134] Та епоха Њу ејџа која у свом окултистичком учењу има идеју почетка неког новог доба после Новог Завета, назива се епохом „Откровења Светог Духа", а које треба да се открије у последња времена. Управо због тога се одбацује „Епоха Отаца (православних)" од стране оних који су примили „Ново Откровење Нове епохе".

Према томе, екуменизам није проблем који би могао заобићи неке државе. Он је само још један од мноштва других процеса на успостављању оснивања универзалне религије и то на принципу јединства а која се назива „религија будућности" – тј. религија антихриста. У свету има само две религије – религија Христа Бога – а која је Православно Хришћанство и религија антихриста у којој су све друге религије. Христос је рекао: ***Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, расипа.*** (Мт. 12, 30) Својим апостолима је пак оставио пуноћу благодати (Јн. 14, 26), рекавши им: ***Ко вас слуша, мене слуша, и ко се вас одриче, мене се одриче; а ко се***

133Овим Атинагора објављњава због чега је он решио да се сретне са римским папом Павлом XII у Јерусалиму. Сједињење са Латињанима Атинагора повезује са будућим доласком онога кога он назива „Исусом".

134New age „епоха „водолије". Главни симбол духовног шаренила „Уједињених религија" је дуга, што се може приметити на свим екуменистичким скуповима.

мене одриче, одриче се Онога који је мене послао. (Лк. 10, 16), јер ***ко верује у Сина, има живот вечни; а ако је непослушан Сину, неће видети живота, него гнев Божији остаје на њему.*** Према томе, свако ко се не налази у Христовој религији – Светом Православљу, самим тим је, хтео он то или не, свесно или несвесно у религији антихриста. Циљ екуменизма је дакле увођење новог јединства оних људи који би хтели да сачувају своју везу са традиционалним формама религије. ***Антихрист треба да задовољи све…***

ИКОНОМИЈА И АКРИВИЈА

Следеће замајавање „неуког и необавештеног света" и муђење воде од стране г. Јевтића, а које се тиче црквеног снисхођења (икономије) и тачности (акривије) у канонима, **уопште** се не односе на питања вере и морала (како то г. Јевтић лукаво подмеће), већ на „питања извањског живота Цркве" како то лепо тумачи Никодим Милаш. То су чисто дисциплинарна питања – питања начина примања у Цркву појединих јеретика и расколника, те питања ублажавања епитимија због телесних грехова. Да је овај мој став исправан потврђује и сам Ваш „патријарх" Павле, који написа текст о икономији и акривији у потпуности исправан. Текст је писао још 1990, када вероватно још није био оптерећен предрасудама о зилотима и жалосно је што он сам данас све то гази. У сваком случају, принцип икономије се примењује **само** на питања извањског живота Цркве и то само **у ванредним приликама** (како каже Н. Милаш), и **на кратко време**. Навешћу дакле, неколико цитата из тог текста „патријарха" Павла:

„Током историје Црква је у истом циљу по овлашћењу датој јој од Бога, доносила како догматске тако и канонске прописе обавезне за владање и живот свих њених чланова. Доносила их је руковођена Духом Светим који у Цркви борави ва век (Јн. 14, 16) и упућује је на сваку истину (Јн. 16, 14), те ови за њу никада нису значили људске прописе и законе, него божанске. Убеђење у то јасно изражава већ апостолски Сабор у Јерусалиму 51. године доневши одлуке о поступању хришћана из незнабоштва. *Јер угодно би Духу Светом и нама да никакво бреме више немећемо на вас, осим што је неопходно: Да се чувате од жртава идолских и од крви, и од удављеног и од блуда* (Д. Ап. 15, 28). Исту веру исказује и 1. канон 7. Васељенског Сабора: **'Радосно примамо, и у потпуности, и као непоколебиво утврђујемо оно што наређују божанствени канони, издани од труба Духа, преславних апостола, као и шест светих Васељенских Сабора и оних који су поме-**

сно сабрани ради издавања таквих наредаба и Светих Отаца наших. Јер сви једним истим духом просвећени, одредише шта је корисно…'

По Св. Василију Великом све прописе који воде спасењу душе 'треба држати са страхом као божанску заповест, зато што и саме заповести Божије немају нешто друго у виду до спасења оних који их испуњавају'. Слично казује и Св. Теодор Студит: '**Говорити о канонима и Јеванђељу Христовом једно је исто, јер су канони запечаћени Духом Светим и њиховим одредбама решава се све што се тиче спасења људи.** Ниједна Црква не сме чинити што је против постављених закона и канона. Иначе ће бити непотребно Јеванђеље, узалудни канони, и сваки епископ, ако му је слободно да он или они који га оптужују, чине по личном нахођењу, биће нови јеванђелист, други апостол, нови законодавац. А ми имамо заповест апостола. *Ако вам анђео с неба проповеда Јеванђеље друкчије него што проповедасмо анатема да буде* (Гал. 1, 8)…' У новије доба, исти став заступа преподобни Никодим Агиорит[135]: **'Ова је књига (тј. 'Зборник канона' – 'Пидалион' – 'Крмчија') иза Светог Писма – Свето Писмо; иза Старог и Новог Завета – Завет; иза првих богонадахнутих речи – друга богонадахнута реч. Она је: вечна граница коју поставише Оци наши, и закони одређени за векове (…), које Сабори Васељенски и Помесни кроз Духа Светог установише (…) Она је заиста, као што је и назвасмо, Кормило (Пидалион) Васељенске Цркве којим ова управљана сигурно упућује морнаре који су у њој, и путнике, клирике велим и лаике, према небурном пристаништу вишњег Царства. Она је плод и последица, и циљ за који су се толики патријарси знојили, толики богоносни и духоносни архијереји путовали с крајева васељене (често остарели и болесни будући), и Васељенске и Помесне Саборе састављали и толико се време мучили…'** Тражење и од тебе и од других пуно и тачно (акривис = тачан, брижљив, марљив, тачно поступање на делу) испуњавање заповести Божијих, датих у Светом Писму и канонима Цркве ради, Царства Небеског и спасења душе, ето то је принцип акривије… Икономија је скретање од старог канона у неким случајевима, које бива ради користи Цркве, при чему се чувају основни темељи вере. Овако казује и професор П. Трембелас: 'Укратко, не скренувши суштински од акривије употреби икономије приступа се кад треба да се оствари или веће добро, или избегне веће зло'… Наш познати канониста Никодим Милаш, не употребљава изразе акривија и икономија, али помиње појам диспензације и вели: 'Канони Цркве

135Чији ауторитет г. Јевтић такође перфидно подрива.

допуштају носиоцима црквене власти да попусте од строгости постојећег закона, **према појединим особама и само у ванредним приликама**, кад је наиме са таквим попуштањем у изгледу опште добро Цркве и обезбеђење доброг реда у њој'… Ако се дође у положај да се мора бирати или такав поступак икономије који би значио повреду канонских прописа, или напуштање икономије, боље је напустити икономију него канонске прописе. Св. Кирило Александријски излаже јасно тај принцип: **'И ово велимо да делом саучешћа према људима, вршећи корист Цркви, не претпоставимо њеним канонима ништа… Јер у случају да једно смета вршењу другог, нека се претпоставе црквени прописи.'** Слично казује и Евлогије Александријски (580–607): ***'Јер ако неко уздрма нешто од онога што су рекли Свети Оци, то се не би могло назвати икономијом, него преступом и издајом догмата, и непобожношћу према божанском.'***[136] Преподобни Теодор Студит прекинуо је молитвену заједницу са патријархом Тарасијем зато што овај није казнио јереја Јосифа, који је неканонски венчао цара Константина 6. са Теодо̀ром, говорећи да је испуњавање канона обавеза свих чланова Цркве, независно од њиховог друштвеног положаја, звања и чина, јер 'закони Божији господаре над свима'… Неоспорно да употребу икономије могу оправдати заиста стварни интереси Цркве, односно душа, **а никако интереси овога света, *политике***,[137] … **несмелости и страха, хипокризије или самовоље**. Одређеније, примена икономије може бити у овим случајевима и околностима: 1) У стању стварне нужде, 2) Ако би без ње дошло до озбиљне духовне и друге штете једног или више чланова Цркве, 3) Ако они којима се укаже икономија схвате да им се снисходи и покажу скрушеност и кајање… Несумњиво да се и они (свети архијерески синод и сабор), при томе морају придржавати граница општих овлаштења која су има дата по канонским прописима, јер под влашћу Божијом налазимо се сви и његове заповести упућене су свима, и свештенству и вернима, те се ником у Цркви не може признати право на самовољу и самовлашће. Свети Игњатије Богоносац упућује ђаконе да се покоравају презвитерима, 'презвитери и ђакони епископу, епископ Христу, као Христос Оцу'. Свети пак, Јован Златоуст вели да су у Цркви 'старешине старешина закон'. Стога, 'предстојници

136Колико се ово речено јасно и лепо тиче управо новокалендараца!

137Дакле, и политике г. Јевтићу, и политике, на основу које Ви говорите да су новокалендарци променили постојећи јулијански календар (види у књизи А. Јевтића на стр. 39). А ако је то било ради Ваше браће англиканаца, протестаната и католика, како би се они присајединили Цркви, молим Вас да нам покажете барем један пример њихове скрушености и кајања, како о томе говори Ваш „патријарх".

Црквава подлежу одговорности (тим) сопственим старешинама. Сем тога, они још више подлежу горким и тешким одговорностима'… **Принцип икономије неприменљив је у области догмата, непромењивих истина вере. Иста бескомпромисна вера у све богооткривене догматске истине тражи се од свих чланова Цркве…** Према томе, осим у већ наведеним случајевима када је икономија могућа, у свему другоме остаје став Св. Марка Ефеског, изложен на Флорентинском сабору, када се од њега тражило да макар мало попусти у погледу догмата, а он одговорио: 'не дозвољава се снисходљивост у питањима вере…' Слично би то било ономе што је рекао епарх Св. Теодору Студиту. Рекао му је: 'Само се једном причестите (с михијанцима) и друго не тражимо, идите куда хоћете!' А Свети му је одговорио: **'Слично казујеш као кад би неко рекао: Ништа од тебе не тражим, него само да ти једном одсечем главу, па после иди куда хоћеш, *јер у овим стварима није мало и што изгледа мало*'.**"[138]

Из наведеног цитата, јасно је и за пачији ум где је примењива икономија а где акривија! Исто тако, из наведеног се може видети кога сам „патријарх" Павле сматра за православног, а кога за јеретика, (за разлику од г. Јевтића који Св. Теодора Студита и мрске му студите сматра расколницима подобним „овим новим старокалендарским"). Сам „патријарх" Павле разобличује уз то подвалу г. Јевтића речима: „Св. Теодор Студит вратио се у молитвену заједницу са патријархом Тарасијем ***кад се овај (тј. Тарасије) покајао*** што није казнио клирика који је неканонски венчао цара." (тамо стр. 54) Дакле, „када се покајао", г. Јевтићу, када се покајао… што значи да је био и крив…

Да се и у нашој „зилотској секти" примењује икономија (а можда и више него што треба) по тим питањима, зна свако ко је био са нама у контакту. Новокалендарцима и другим члановима „Цркве Светског Православља" се допушта да присуствују и на службама. Протестанти и католици се не пуштају ни на службе, ни на заједничку трпезу, што је обичај и код четири светогорска **незилотска** манастира, али им се указује дужна уљудност и пажња што су осетили сви странци, већином Немци, који су били у посети код нас на Каруљи.[139]

Кад смо већ код тога, шта онда рећи за Вашу дружбу, г. Јевтићу, са

138„Да нам буду јаснија нека питања наше вере", том 1, стр. 42"57.

139Надам се да ме г. Јевтић због овог мог гостољубља према Немцима неће прогласити фашистом као што је оца Данила прогласио сарадником УЧК, пошто у манастиру Есфигмену ради неколицина Шиптара.

Вашим главним финансијером – који је можда и ову Вашу књигу финансирао – свима познатог каковског жупана фра Франу Шпику – Хрвата познатог под именом „отац" Серафим, а ***којега Ви оберучке гурате за игумана хиландарског***.[140] Поред свега мени не пада на памет да Вас оптужим због тога као сарадника Усташа, мада би могло и да се размисли о Вашој сарадњи са Ватиканом због те чињенице, а и због Ваше једногодишње обуке на језуитском факултету у срцу Ватикана… Жалосно је то што Ви, који се непрестано бусате у прса као „велики Србин" (мада у суштини и нисте Србин, већ Ром - што је јасно и из Вашег презимена Јевтић, јер Грчки израз за Роме је „Гифти", а Јевтић је само посрбљена верзија грчког назива, мада ја немам ништа против Цигана, и у младости сам имао јако добре пријатеље међу њима, па сам једном био и девер на свадби), свим силама настојите да устоличите на хиландарском трону једног аморалног Хрвата! Чак и да је Свêт, не треба да буде на трону Светог Саве. Према томе, ако већ говорите о финансијским покровитељима зилота, зашто не желите да кажете ништа српској јавности, тј. „неуком и необавештеном свету" о том Вашем личном финансијеру, тј. о Хрвату фра Серафиму – великом жупану каковском?! А колико је фра Серафим велики србољуб испричаћу историју из манастира Хиландара и то из „из прве руке" пошто сам ја у то време био игуманов келејник, те се свега врло добро сећам. Наиме, једног дана бивши игуман Пајсије послао ме је код дотичног „оца" Серафима да му као секретару и епитропу наредим да наручи нови манастирски печат. Пошто је прошло две до три недеље, „отац" Серафим ме је позвао у канцеларију и дао ми у коверти нови печат. Када сам предао игуману тај нови печат и када га је игуман испробао, вратио ми је тај печат са речима: „Иди, врати ово Серафиму и реци му да је то крајњи безобразлук и да направи нови печат". Ја сам тада упитао игумана у чему је ствар, јер као што видех, печат бејаше потпуно нов. На то ми је игуман одоговорио: „Погледај и сам". Погледавши печат имао сам вала шта и да видим. У средини печата икона Ваведења Пресвете Богородице била је као што треба, међутим, речи које су биле написане у кругу око печата биле су следеће: **ЦАРСКА ЛАВРА ХИЛЕНДАР НА СВЕТОЈ ГОРИ**. То је значило да је дотични „србољуб" и највећи пријатељ г. Јевтића – „отац" Серафим избацио реч **СРПСКА**. Вратио сам печат дотичном „оцу" који га је намрштен примио и касније урадио нови. И без обзира на Пајсијеву издају Хиландара (јер манастир више није био српски

140О моралности дотичног ћу радије оћутати да не би и ова хартија поцрвенела од стида.

после другог увођења општежића), тј. светосавског Типика[141], ипак није могао да отрпи такав безобразлук фра Фране и наредио му да направи нови са додатком „српски". А када сам већ код Типика Светог Саве, да кажем још једну безочну дрскост дотичног фра Фране (алијас „оца" Серафима), јер се након неколико година од укидања Типика Св. Саве и на побуну извесне братије у манастиру дрзнуо и једноставно избацио 12. главу Савиног Типика која је враћена након краће побуне. О моралној пак страни дотичног „аве" питајте хиландарске раднике од којих се једва спасао (негде 1993. г.), да не добије жестоке батине. Нека зна дакле, српска јавност ко су финансијери и велики пријатељи г. Јевтића, а које он хоће и на најсветији престо најсветије српске царске Лавре да устоличи. Ја пак, спреман сам све ово јавно посведочити јер се не бојим ни Вас, г. (С)атанасије Гифтићу, ни Вашег аморалног финансијског патрона који се разбогатио на основу светохиландарске имовине и живи „као бубрег у лоју", као паша, док Срби у Србији гладују… И да не заборавим још једну веома важну ствар. Када је

141

Да би српски народ (по г. Јевтићу „неук и необавештен свет") барем делимично схватио страхоту горе наведене казне „игумана" Пајсија због његовог дрског противљења и јавног гажења наредаба нашег највећег Српског сина - Светог Саве Немањића, навешћу овде и целу ту 12. главу из његовог (Хиландарског) Типика, па даље нека расуђује свако сам.

Глава 12: О СЛОБОДИ МАНАСТИРА

Заповедам свима вама од Господа Бога Сведржитеља да овај свети манастир буде слободан од свих ту власти, и од прота и од других манастира, и од особних владика. И да није ни под чијим правима, ни царским, ни црквеним ни другим ничијим, него да је под једином слављеном Богородицом Наставницом, и под молитвом преблаженога и светога оца и онога који игуманује у њему. А чувати и исправљати и управљати и владати још и хрисовуљима блажених царева, којима се слободно и ничијом власти непорабоћено тврђе привезује, да имате непоколебљиву и неизмењену слободу, која неће никако пропасти. Ако ли ко усхте некада, у неко време, да на који начин поработи ово, или учини под неком влашћу, или ко од клирика или од лаика, или сам игуман или ко од братије у њему, потакнут демонским искушењем, ***да је крив не само божанственом телу и крви Господа и Бога и Спаса нашега Исуса Христа и Богоматери Госпоћи нашој Благодетељници, него нека му је и анатема, као што рече божанствени апостол, и клетва на њему 318 светих отаца, и нека је наследник Луде издајника и учасник са онима који су рекли: „Узми, узми, распни га!" и нека се прибroји онима који су викали: „Крв његова на нас и на децу нашу!"***

Јер многим знојем и трудом обнови се ово опустело место и сврши се, и би заповеђено од оних који су га поставили, да буде слободно; ако се пак згоди да злом и лукавом вољом падне под власт покварених и лукавих људи, који не гледају ни на што друго него на погубну корист, јадно јадник учиниће! И не само ово, него и крстове блажених царева, које они својом богољубивом вољом, написаше у хрисовуље, дајући слободу манастиру. ***Трипут је он један и трипут проклет, ма ко био, ко погази слободу и ништа не помисли. Ко би тако нешто учинио, како да неће после бити кривац?*** Нека ово буде на тај начин прописано.

у манастиру Хиландару увођено друго општежиће, тј. када је манастир престао да буде „административно" (како ми рече лично тадашњи игуман, отац Пајсије) српски, активно учешће у том процесу имао је и г. Јевтић који је чак сам лично преводио грчку „Синђелију", у којој је бачена анатема на оне који покваре тај нови устав, што је у принципу била „анатема на анатему" бачену још Светим Савом (види у 12. глави Типика)! Да би потврдио исправност те своје работе, г. Јевтић (тада још јеромонах) дрзнуо се да напише писмо ни мање ни више до самој Пресветој Богородици!!! Е па, господине Јевтићу, пошто видим да ме се не сећате, подсетићу Вас да сам управо ја био онај „несретни Србин из Белог Манастира" који је са Вама положио писмо позади иконе Тројеручице, а које смо ујутро нашли не само без одговора Богородичиног, већ се ваљало и на земљи испод иконе. Па нека чују Срби ко им „продаје маглу"…

Него да наставим о икономији. Што се тиче флоринаца, код велике већине (95%) тих лажних зилота икономија је већ давно прешла границе нормалности, те новокалендарци у њиховим флоринским храмовима поју, проповедају, помињу се на прокомидијама, па се чак и „причешћују". До недавно је било јавних случајева „еврхаријстијског гостопримства" чак и у тој „тврђави православља" – манастиру Есфигмену! Када сам већ код тог „евхаријстијског гостопримства", упитао бих г. Јевтића да ли је могуће да један православни епископ или чак патријах причести јеретике? Ако је могуће, нека ми то докаже на основу канона и учења Светих Отаца. Пошто он то наравно не може, јер Свети Оци, (нпр. Св. Јован Златоусти) јасно говоре супротно, упитао бих г. Јевтића и „неук и необавештен свет", да ли им је познато да је „патријарх" Вартоломеј у јуну 2002. год. у Равени, **ЈАВНО „причешћивао" католике** (види фотографије на овој и претходној страни – постоји и видео запис на нашем веб сајту)? Пошто ће г. Јевтић и на ово вероватно завртети главом, очима и рукама, и разбесневши се рећи да је и то „подвала зилота", нека свако узме 3. (39.) број СКЛ и нека прочита следећа два поглавља на стр. 95–96: „Двојезичје и двоједушје", те „Очекивано сведочење претворило се у апостасију".

А шта о томе говори „духовник" г. Јевтића – о. Јустин[142]? Ево његових речи: **„'Intecomunnio' – општење са јеретицима у Светим Тајнама, нарочито у Светој Евхаристији –** ***то је најбезочније издајство Господа Исуса Христа, издајство јудинско; и при том издајство васцеле Цркве***

142За кога је „владика" Артемије Радосављевић говорио да је пред своју смрт прекинуо литургијско општење са СПЦ „а не да је то зилотска измишљотина.

***Христове*, Цркве Богочовекове, Цркве Апостолске, Цркве Светоотачке, Цркве Светопредањске, Цркве Једине. Овде треба своју охристовљену свест и савест побожно зауставити на неколико светих чињеница, светих благовести, светих заповести… Првоврховни Апостол богочовечанском свевласношћу наређује: *Човека јеретика по првом и другом саветовању клонити се* (Тит. 3, 10). А ко се јеретика не само не клони, него му чак и самог Господа Христа даје у Светој Евхаристији, – *зар је у апостолској светој вери богочовечанској*?…"**

Да не би неко помислио како је ово само један редак „инцидент" обавестићу српску јавност о једном мало познатом, или боље рећи вешто скриваном факту да је сама „Московска патријаршија" имала **званичну интеркомунију са католицима и старообредцима** од 1969. г. па негде до почетка '90-их година прошлог века! Не верујете? Па… изволите и прочитајте и сами **званично решење** „Синода МП" одштампано у **њиховом** „патријаршијском" журналу № 1 и 5 за 1970. годину. Доносим овде превод тог документа, а ко не верује у његову оригиналност нека га тражи сам…:

РЕШЕЊЕ СВЕШТЕНОГ СИНОДА
ОД 16. ДЕЦЕМБРА 1969. ГОДИНЕ

„Расправљало се: О различитим случајевима када се старообредци и католици обраћају Православној Цркви са молбом ради примања Светих Тајни.

Решили су: У поретку разјашњења одредити (! – п.п.), да се у оним случајевима када се старообредци и католици обраћају Православној Цркви са молбом ради примања Светих Тајни – ***то им се не брани***." (ЖМП № 1, стр. 5, 1970)

Пошто је такво кратко и скандално решење произвело недоумице и смућење међу верницима, „епископат МП" је био принуђен да изда још један документ. Он се називао:

„РАЗЈАШЊЕЊЕ ПРЕДСЕДНИКА ОДЕЛА СПОЉАШЊИХ ЦРКВЕНИХ ОДНОСА МП МИТРОПОЛИТА НИКОДИМА О СЛОБОДНОМ ПРИСТУПУ СТАРООБРЕДАЦА И КАТОЛИКА СВЕТИМ ТАЈНАМА"

Ево тог текста:

„У вези са питањима која нам долазе од представника штампе а која се тичу решења Свештеног Синода Руске Православне Цркве од 16. децембра 1969. год. о слободном допуштању Светим Тајнама старообредцима и католицима у оним случајевима када се они обраћају са таквом молбом свештенослужитељима наше Цркве. Сматрам својим дугом да изнесем

следеће разјашњење:

Свештени Синод доносећи то решење, руководио се праксом живота Руске Православне Цркве у СССР-у, када се чланови старообредачке Цркве, а који имају тростепену јерархију, те такође чланови римокатоличке Цркве, у случају болести или из неког другог разлога, обраћају свештенослужитељима РПЦ са молбом о духовној утеси и примању Светих Тајни (то може бити у оним случајевима када следбеници старообредаца и католичког исповедања немају могућност да се обрате свештенослужитељима својих Цркава). У таквим случајевима свештенство РПЦ треба да пројави пастирску бригу и да им да духовну утеху, **као такође и Свете Тајне** (**Причешћа** – п.п.).

При том треба имати у виду да православна и римокатоличка Црква *имају једнако учење о Светим Тајнама И ДА УЗАЈАМНО ПРИЗНАЈУ ДЕЈСТВЕНОСТ ТИХ ТАЈИНСТАВА КОЈА СЕ ВРШЕ КОД ЊИХ.* Поменуто решење Свештеног Синода како се ми надамо, имаће значај и повољно ће утицати на укрепљивање братских односа Руске Православне Цркве са римокатоличком и старообредачком Црквом, и на тај начин ће олакшати напредовање ка жељеном вероисповедном јединству, заповеђеном од Христа Спаситеља свима који исповедају Његово Свесвето Име." (ЖМП бр. 5 за 1970, стр. 25)

Шта ћете сада на ово рећи том „неуком и необавештеном свету", г. Јевтићу? Шта ћете сада рећи? Ваши најјачи „адути" – Вартоломеј и „Света Руска Црква" (МП) показали су кроз ово своје право лице, а Вама, г. Јевтићу, не остају чак ни ти старообредачки расколници са којима нас тако бестидно поредите, јер гле, ***они су у заједници са Вама, а не са нама***!!!

А шта је са тим „неуким и необавештеним светом" који и даље остаје у литургијском општењу са дотичним Васељенским Јудама типа Вартоломеја, Павла, Алексеја, Иринеја и других масона и агената иницираних на језуитским факултетима (као и г. Јевтић) и специјално обучаваних и инфилтрираних за рушење Светог Православља? Ево шта о томе говоре непогрешива мерила, оруђа и уста Светог Духа, наши Свети и Богоносни Оци Православни:

„Од сваког православног, који се меша са јеретицима, од њега се одвој и пошаљи га доле ђаволу, или још ниже од њега." (Свети Јован Златоусти, П.Г. XLVIII, 765)

То исто нам потврђују и многи други Св.Оци као нпр. Св. Игњатије Богоносац: **„Живите сви по истини и да нема међу вама никаквог раздора (јереси), и не слушајте никог осим онога који о Исусу Христу говори у истини."** (Ефесцима 6)

„Оне који се претварају да исповедају православну веру, а опште са јеретицима, не само да не треба ословљавати, него их не треба звати ни браћом." (Василије Велики)

„Ако се неко претвара да исповеда праву веру, али ипак општи са онима који су у зловерју, позовите га да се удаљи од тог општења. Ако он обећа да ће то учинити, сматрајте га за брата. Али ако устраје у духу противљења, *клоните га се*." (Св. Атанасије Велики)

„Када Апостоли тврде, да јеретици нису од Бога, већ од духа антихристовог, тада на који начин могу да чине духовно и божанствено они који су непријатељи Божији и у чијим срцима влада дух антихристов?" (Свети Кипријан Картагенски)

„Познато нам је да је спасење доступно само Једној и Јединственој Цркви, и да нико изван Саборне Цркве и Вере не може имати удела у Христу, нити се спасти (…) *Ми не дозвољавамо да безбожне јереси имају наду на спасење, него их сасвим остављамо без те наде, будући да оне немају ни најмањег општења са Христом. Нека нико такве не назива хришћанима и нека са њима нема општења јер је то немогуће.*" (Св. Јован Златоусти 1. Беседа на Пасху)

„Постоји предивно неслагање и постоји најпогубније јединство… А када је реч о отвореном бешчашћу тада треба пре ићи на мач и огањ, без обзира на захтеве времена и властодржаца, него узимати учешће у нечастивом квасцу и општити са зараженима. Најстрашније је плашити се било чега више него Бога, и због овог страха постати издајник вере и истине." (Св. Григорије Богослов)

„Не мислите да вас неће оскврнити општење и порочна жртва коју приноси развратни епископ." (Свети Кипријан Картагенски)

„Питање: Зашто је о јеретицима написано: *Замрзех Господе оне који те мрзе* (Пс. 138, 21). И на другом месту: *Замрзи свакога човека…* (Лев. 19, 17)?

Одговор: Јеретике, као хулнике и непријатеље Божије Св. Писмо назива не људима, него псима, вуковима, свињама и антихристима, по речи Господњој: *Не дајте светиње псима* (Мт. 7, 6); И Јован каже: *Сада су се појавили многи антихристи* (Јн. 2, 18). И њих не треба волети нити хранити, ни молити се нити јести заједно са њима, не примати их у свој дом, нити их поздрављати како се не би узело удела у њиховим делима.

Питање: Који се грех не опрашта?

Одговор: Грех против Духа Светог. То је грех сваког јеретика, јер

јеретици су хулили и хуле на Духа Светог. Њима неће бити опроштено ни у овом веку ни у будућем, по речи Господњој (Мт. 12, 32), зато што су се успротивили самоме Богу од којега је избављење, и ко ће им помоћи?" (Преподобни Јефрем Сирин, том 3, стр. 3)

„Примили смо заповест од Апостола Павла: ако нас неко наговара да поступамо против тога што смо примили предањем, против тога што одређују правила Васељенских и Помесних Сабора, да не примамо таквога и да га не сматрамо чланом светог клира." (Преп. Т. Студит, Писма, бр. 24. Теоктисту магистру)

„Бежимо од оних који не прихватају светоотачка објашњења и покушавају да сами од себе уводе нешта супротно те се праве да поштују речи Светог Писма, а у ствари одбацују благочестиво схватање. Да бежите од њих више него што се бежи од змије. Јер змија, када угризе тело, доноси смрт ономе што је привремено, одвојивши од тога бесмртну душу, а ови (јеретици) заграбивши зубима саму душу одвајају је од Бога, што и јесте вечна смрт бесмртне душе. Дакле, *из све снаге бежимо од таквих људи и прибегавајмо онима који нам саветују оно што је благочестиво, православно и спасоносно, те што је сазвучно са Отачким предањем*.", јер *„Божанска милост силази к нама кроз праву веру у праве догмате и кроз извршавање заповести Божијих."* (Св. Марко Ефески), **а *„где је Дух Свети тамо следи као сенка за сунцем гоњење и борба (…) Неопходно је да истина буде гоњена."*** (Св. Макарије Египатски, Беседа 15., ст. 11, 12)

„…Хришћанство је велико када га свет мрзи." (Свети Игњатије Богоносац)

Василије Велики карактерише јеретике беспризорним више од издајника Јуде. (ПГ. XXXII, 897)

Свети Фотије беседи против јеретика – ***„оних који су бешњи од паса и који лају"*** против Православља. (ПГ. XL, 940)

Свети синоди, помесни и васељенски, осуђују и јереси и личности јеретика. **Чему дакле, служе ова булажњења г. Јевтића и блаћења зилота?** Нека се ту поново чује свети глас Василија Великог, који каже: **„Да ли да оплакујем њихову 'побожност', или да се гадим њиховог незнања?"** (ПГ. XXXI, 476)

Да је јерес права ***духовна смрт*** јасно нам говори Свети Игњатије Богоносац на кога се г. Јевтић позива (на своју осуду): **„Не варајте се браћо моја, домокваритељи неће наследити Царства Божијега."** (…) **„Јер ако су помрли они који су то чинили по телу (јудејци) колико ће више**

умрети када неко злом науком квари веру Божију, за коју Исус Христос би разапет? Такав ће, поставши нечист отићи у огањ неугасиви *као и онај који га слуша*." (тамо 16); **„Јеретици су они који себи са стране уплићу Исуса Христа издајући се тако за достојне поверења и дајући као смртни отров помешан са медовином (који незналица радо узима у злом задовољству) – смрт. Зато се чувајте таквих. А то ће бити ако се не гордите и ако сте неодељени од Исуса Христа Бога и од епископа вашег и од Уредаба (Установа) апостолских."** (тамо 6, 7 Тралијцима)

Ето тако, ми као „секташи" (по г. Јевтићу) наведосмо заповести многих Светих Отаца, па ако неко и даље буде сматрао да су то све неважне ствари и трице, те да је наведено „истргнуто из контекста" као што то раде протестанти, од воље му је да разуме како хоће. Ја сам, г. Јевтићу, у тим стварима затуцани буквалиста (можда и „верски фанатик"), и не верујем да ми то Бог замера, а Ви видите да ли је Ваша вера таква какву тражи Дух Свети кроз све Свете Оце и да ли су и они били затуцани буквалисти када су прекидали општење са својим „патријарсима" и „патријаршијама" као што то учинише Св. Максим Исповедник, Св. Марко Ефески и многи други.[143]

Уосталом, Свети Оци су били толико ревносни у чувању предане вере да су **само због подозрења** других епископа у неправомислију прекидали са њима општење, а често их и анатемисали што потврђује кошмарни 4. век.[144]

И да завршимо о питању икономије и акривије. Из свега горе реченог треба да извучемо следећи закључак:

Пошто се г. Јевтић „из петиних жила" упиње да докаже како се са канонима може икономисати (читај: манипулисати) по нахођењу,[145] хтео бих да упитам високоуображеног г. Јевтића да ли и после свега реченог он сматра да се то односи и на питања вере? Или можда сматра да је то све само

143Карактеристичан пример који показује каквог су духа „патријарси" Помесних Цркава показује и недавни догађај са расколом између Московске и Цариградске „патријаршије", јер Цариград је учинио такво безакоње да је одузео велику већину парохија у Естонији на шта је „патријарх" Алексије моменатално прекинуо молитвено општење са Цариградом. Дакле, када су у питању народ, паре, цркве, власт, у том моменту се прекида литургијско општење. Међутим, када се драстично крше канони и догмати Православне Цркве тада нико од њих не жели чак ни да говори о томе!

144О томе опширно пише професор А. Спаскиу у својој књизи „ИсториÊ догматичесих движениу в епоху Вселенских Соборов". Сергиев Посад 1914.

145Подразумевајући ту и каноне који се тичу како вере и морала тако и оних извањског живота Цркве.

„црквена политика" – како то чух из уста многих новокалендараца? Али ако је тако, онда је г. Јевтић „у раскораку" са својим „свјатјејшим патријархом" Павлом који јасно рече (можда је заборавио и он сам због старачке сенилности), да је: „Неоспорно да употребу икономије могу оправдати заиста стварни интереси Цркве, односно душа, а никако интереси овога света, ***политике***, несмелости и страха, хипокризије или самовоље." (тамо, стр. 52)

„ДА СВИ БУДУ ЈЕДНО" И „ТЕОРИЈА ПРЕГРАДА"

Г. Јевтић смело тврди како ми зилоти не знамо да говоримо ништа друго осим питања везаних за питање вере. Одакле је он то сазнао не знам, али знам да је г. Јевтић у великој заблуди по том питању. Тачно је да ми своју проповед почињемо и заснивамо на питањима вере, али то је став **свих** Светих Отаца, јер ако човек не постави добар темељ првобитно заснован на догматској исправности, већ почне да изграђује све остале врлине, зар онда не можемо рећи за таквог безумника да *зида на песку* (Мт. 7, 26–27)? На шта надграђивати врлине ако нема темеља догматске вере? Када су Господа упитали: *Шта да чинимо да вршимо дела Божија?* Он је одговорио: *Ово је дело Божије, да верујете у Онога кога је Он послао.* Основно и прво дело Божије и јесте управо Истинита вера, из које могу и требају да произрастају хришћанске врлине…

Уосталом, када бисте само знали како се и данас подвизавају неки појединци код монофизита и католика, па шта им вреди?! О томе говори и Св. Јован Златоусти изобличавајући јеретичке девственице, називајући их још горим слушкињама Сатане од простих јеретика – лаика (види у књизи *Красота девствености*).

Исто тако треба да кажем нешто и о љубави према ближњем. Та заповест је спасоносна само као заповест Божија. Благочестива љубав према Богу, не може се сравнити ни са ким и ни са чим, и треба да поража нашу љубав према нашем ближњем као према образу Божијем мада је он и оскврњен грехом. Христос, као савршени човек и савршени Бог, Сунце је Правде, којем су једнако мили и моје сопствено „ја", као и сви остали људи: *Љуби ближњег свога као самог себе.* (Мт. 19,19)

„Ако пак, људи почну да траже од нас љубав према њима већу неголи према Богу и његовим заповестима, тада таква тражења треба одлучним начином одбацити. *Не дођох*, каже Господ, *да донесем на земљу мир*, тј. мир између родитеља и синова и браће које хоће да ми служе, *него борбу и мач*

(Мт. 10, 34), да одвоји богољубиве од оних који воле свет, телесне од духовних, славољубиве од смиреноумних. Јер, Господ се радује када до сукоба и раздвајања долази због љубави према Њему. Пази, много пази да те не преплави наклоност према твојим драгим сродницима и да не пропаднеш у потопу љубави према овом свету. Немој дозволити да те гану сузе родитеља и пријатеља, иначе ћеш вечно плакати…" (*Лествица*, стр. 30)

Тако су, на пример, у древности хришћани одбијали да дођу на места незнабожачких жртвоприношења идолима. На то нас опомиње и Господ: *Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан* (Мт. 10, 37). О томе говори и прожети Божанском љубављу и истинитом љубављу ка ближњима Апостол Павле: *Јер када бих још људима угађао не бих био слуга Христов* (Гал. 1, 10). То је норма хришћанског живота.

Ава Теодор је рекао: **„Ако стекнеш пријатељство са неким и догоди се да он падне у искушење блуда, ако можеш подај му руку да га извучеш ван. А ако падне у јерес и не верује твојим речима и не врати се, одмах га одсеци од себе, да се не би случајно, задржавајући се са њим, и ти суновратио у јаму."**

Господ је дао истинито обећање да ће се Његова Црква „Једна, Света, Саборна и Апостолска" (Симбол Вере), сачувати до краја света и да је *врата пакла неће надвладати* (Мт. 16, 18). Та Истинита Црква Христова сачувана је Његовом благодаћу и то је управо Православна Црква. Екуменисти, који одричу постојање у наше време Једине Истините Цркве, сматрају да се Истина разделила и расцепила на многобројне „хришћанске" деноминације па чак и на нехришћанске религије. **Изгубивши живо јединство са Црквом – Живим Телом Христовим, екуменисти траже механичко јединство различитих мртваца који су отпали од живоносног дрвета црквеног у лажна учења. То су савремени духовни франкенштајни, који и покушавају да сашију и оживе комаде трупова. Такво чудовиште може да се „оживи" само духом сатанским…**

Екуменизам, као свака јерес, је *ђаволска пародија над истином, над Црквом* тим *стубом и тврђавом истине*. (1 Тим. 3, 15)

Термин „екуменизам" појавио се недавно и то 1910. године. Но сама идеја, основа или квинтесенција екуменизма је вера у то да је могуће сјединити истинито Богопоштовање (Богопоклоњење) са лажним религијама и она је стара као овај, у греху огрезли, свет. Она лежи у основи и незнабоштва и атеизма. Старозаветни историјски хроничари набрајају имена нечастивих јудејских и израиљских царева који су приносили жртве идолима. Ти древни

екуменисти навлачили су гнев Божији на себе и на свој народ. Механичко „духовно" јединство реализовали су и Римљани у свом Пантеону, сјединивши све њима познате до тада незнабожачке идоле.

Ту идеју у древности је покушао да оствари и руски кнез Владимир. У почетку своје државне делатности он је тражио јединствену религију за руски народ и решио је да сједини све многобројне „богове", свих племена који су му се налазили у потчињености. У Кијеву је био сграђен словенски Пантеон, али кнез, мада у то време није био просвећен истинитом вером и благодаћу крштења, једнако је осетио лаж таквог јединства. Истинито јединство он је нашао у једином Христу Богу и Његовој Светој Православној Цркви.

Долазак Христа у свет припремали су кроз многе векове старозаветни Праведници и Пророци, а долазак антихриста вековима припремају нечастивци и вероодступници чивутски, а данас њихови „сателити" – екуменисти (на политичком пак плану - почивутице - накот масонски). Сама реч „екуменизам" у преводу значи „васељенскост" и отргнут је из црквене дефиниције (употребе), јер васељенскост је једна од пројава саборности Цркве. Господ је дошао *да расејану децу Божију сабере у једно* (Јн. 11, 52), *као што кокош скупља пилиће своје под крила* (Мт. 23, 37), како би из целе васељене сакупио Своје Једно Тело – Цркву.

Екуменизам пак, сакупља у једно све оне који су се одцепили од једне лозе – Христа (Јн. 15, 4–6), тј. све оне мртве обновљене гране које врве духовним паразитима. У току векова изницале су многобројне душегубне јереси и лажна учења која су се одвајала од јединства црквеног. Све су оне непријатељске Цркви, а ратују и међусобно. Тако исто и кукољ угњетавајући и стешњавајући пшеницу, гуши и бори се и са самим кукољем. Наше време показује нам чудовишну слику јединства кукоља. Светитељ Игњатије Брјанчанинов у једном од својих писама обраћа пажњу на тајанствену подробност јеванђељске приче, у којој се крај света упоређује са жетвом: *Саберите најпре кукољ и свежите га у снопље.* (Мт. 13, 30) ***То тајанствено свезивање кукоља ми и видимо, ваистину у васељенским размерама – у екуменизму.***

Екуменистички списи често се штампају под паролом која је кошунствено (хулно) узета из гетсиманске првосвештеничке молитве Спаситељеве: *Да сви буду једно* (Јн. 17, 21). То је обичан демонски демагошки начин: одвајају се поједине речи од контекста и уносе се у други контекст који им даје другачији смисао. Међутим, нешто пре тога, у 9. стиху те главе Јеванђеља ми читамо: *Ја се за њих молим. Не молим се за свет, него за оне*

које Си ми дао, јер су Твоји. Колико је дакле велик цинизам „православних" екумениста који се дрско осмељују да изопаче најузвишеније и трагичне речи, које су се било када чуле на земљи? У сагласности са нашим савременим језиком, издвојене речи **„сви једно"** у складу су са вулгаризмом **„свеједно"**, тј. све је исто. То је заиста и „Симбол вере" екуменизма, за кога је све **једно** – Свето Тело Христово, јеретици, секташи, јавни незнабожци, содомити, па чак и сатанисти! **Све је то једно, и све су то „трагања за духовношћу".**

Често пута чујемо како се екуменисти позивају и на следеће речи Јеванђеља: *Јер где су два или три сабрана у име моје, онде сам и ја међу њима.* Да чујемо шта и на то кажу Свети Оци: **„Нека се не варају неки речима изреченим од стране Господа: *јер где су два или три сабрана у име моје онде сам и ја међу њима*. (Мт. 18, 20) Кваритељи Јеванђеља и лажни тумачи наводе те речи, али оне које следе као и оне које им претходе испуштају, напомињући само о једном делу док други прећуткују; јер као што су се сами одвојили од Цркве, тако расецају и целину једног и истог места. Господ упозорава своје ученике да чувају једномислије међу собом као и мир и говори им: *Опет вам заиста кажем: ако се два од вас сложе у било којој ствари за коју се узмоле даће им Отац мој који је на Небесима; јер где су два или три сабрана у име моје, онде сам и ја међу њима* (Мт. 18, 19–20), и тиме показује да се много даје не многобројности *већ једномислију* оних који се моле. *Ако се два од вас сложе на земљи*, говори Он. На тај начин Господ је прво заповедио *једнодушност* указавши на сагласност и научио је да је првобитно потребна верна и решена међусобна сагласност. Како ће се сагласити са било ким онај који није сагласан са телом саме Цркве и са свом браћом? Како могу да се сакупљају у име Христово двоје или троје о којима је познато да су се одвојили од Христа и од Његовог Јеванђеља? *Јер нисмо ми отишли од њих, већ они од нас.* Чим су основали разна зборишта код њих су произашле јереси и расколи и они су оставили Главу и почетак Истине. А Господ говори о Својој Цркви да ако они (верници) буду сагласни, тада (…) они могу да добију оно што су тражили од Бога."** (Дела Св. Кипријана Картагенског, стр. 240, 241)

Највећа пак, оптужба од стране екумениста онима који се труде да сачувају верност Светој Православној Цркви, и јесте дакле прекор за недостатак љубави.

Ако се Христос није молио за цео свет, а Апостол Јаков грозно опомиње:

Прељубници и прељубнице, не знате ли да је пријатељство према свету непријатељство према Богу (Јк. 4, 4), тада произлази да се екуменисти у свом „љубавном заносу" журе да се свију и сједине са свим непријатељима Цркве а према томе и Бога. **Па ипак, неизвесно због чега, њихове „љубави" нема довољно управо за православне, против којих они кипе злобом и мржњом (или можда завишћу), сами то не видећи.**

Запитајмо се и да ли би историја Цркве дуго трајала да су први хришћани били екуменисти и да су се из љубави према незнабожцима молили с њима заједно у незнабожачким храмовима? А гле, управо то су од њих само и тражили ти „иноверци". Данас многи не схватају да хришћани у првобитном периоду гоњења у римској империји нису били гоњени за исповедање Вере у Христа. У Римски Пантеон са лакоћом су примали било ког новог „Бога". **Хришћани су предавани на мучења за то што су се упорно држали искључивости својег вероисповедања.** Скоро да је било правило да мучитељи нису тражили од мученика и исповедника одрицање од Христа, већ једну сасвим „малу" ствар – да баце комадић тамјана на незнабожачки жртвеник.

Данашњи екуменисти-прахославци на себе стављају незнабожачке амајлије и моле се са шаманима и будистима. Шта је то: љубав као савез савршенства или дубоки духовни грех, којим се завршавају незнабожачке и секташке бриге?

Екуменизам – то је као некаква позоришна представа на позорници овог света. Ускоро ће се спустити завеса, и глумци ће да скину маску и оперу шминку. Појавиће се њихова права лица, појавиће се и режисери и сценаристи, а откриће се и прави смисао тих представа: склонити са ње (позорнице) Истину која је имала сопствено реално Лице (Христа), а које је било активно у историји рода људског.[146]

Исто тако дубоко се варају и присталице „теорије преграда", који сматрају да земаљске преграде које раздељују вероисповедања, не достижу до неба. Ово је тек ваистину превртути поглед на свет, и то наглавачке! Баш управо на земљи где дејствује покајање, нема апсолутно непремостивих преграда. Гонитељи хришћанства постајали су исповедници, а Свети, авај, упадали у јерес и у најтеже грехе. У другом животу – на небесима, „преграде" су апсолутне. Екуменисти би могли то да увиде из приче о богаташу и Лазару који је дуго времена лежао на његовом кућном прагу (Лк. 16, 20–31). Велики непремостиви бездан „на небу" поделио је оне који су на земљи

146Екуменизам значи претвара Христа у бајку.

били тако близу. Један корак покајања за који се даје време овде на земљи, могао је обрисати ту вечну преграду. **Овај свет је царство слободе, а онај свет је царство неопходности.**

О тим небеским преградама које управо на земљи почињу, сведочи такође један случај из живота првобитне Цркве, о којој се говори у Делима Апостолским: *Рукама апостолским биваху многи знаци и чудеса у народу; и бејаху сви једнодушно у трему Соломоновом.* ***Од осталих пак нико не сме да им се придружи****, али их народ хваљаше.* (5, 12–13)

И за крај овог поглавља навешћу мисао једног Србина који дивно рече да је: **„Екуменизам покрет у циљу јединства а не у циљу изналажења истине"**.

ЛАЖНИ СВЕДОЦИ

Савремени екуменисти служећи се демагогијом често бацају „прашину у очи" „простом и неуком свету", као што то ради г. Јевтић. Ради борбе са истином, непријатељ људског рода још од самог момента искушења наших прародитеља употребљава то страшно оружје (демагогију). Она се састоји у замени појмова и надражајима кроз реч (која је највиши дар Божији човеку) – страсног стања које је својствено бесловесним тварима. И заиста, како су блиске по звуку истините речи Божије „не јести с једног дрвета" и речи лукавог питања змијиног „не јести ни с једног дрвета"! Ушавши у свест људску, лажне речи помрачују ум и делују на срце које је извор наших помисли.

Обратимо пажњу на карактеристичну изјаву једног од најжешћих савремених „православних" екумениста – Кирила Гунђајева – у Русији познатијег као „цигаретног митрополита" (а сада ето и „цигаретног патријарха" - о чему ће бити речи касније): „Ми смо ступили у међуцрквени дијалог и продужавамо га са једним циљем – сведочити о православљу раздељеном хришћанском свету. И ми инсистирамо на томе да не може бити никаквог другог модела јединства осим повратка Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви времена Светих Васељенских Сабора. Са тих позиција наша Црква никада неће сићи! Многи су тек од нас први пут добили сведочанство о Православљу! Сведочити о Православљу је наш дуг, а прећуткивати Истину православља је прави преступ!"

Од свих многобројних смицалица јеретичког екуменизма ова изјава је најбоље замаскирана привидном православношћу. Међутим, те небулозе су исткане толико гњилим нитима да је свакоме могуће да разобличи истиниту

суштину тог „сведочанства" и тог „богословског дијалога љубави".

Мени није познат ниједан озбиљан покушај „православних" екумениста да својим декларацијама дају барем спољашњу привидност богословски утемељену. Уместо тога, пропагатори или још боље рећи провокатори који се служе таквим подлим демагогијама пре свега покушавају да подејствују на психу заклетвеним уверавањима – „и са тих позиција наша Црква неће никад сићи!", украшавајући их наглашеном „убедљивошћу" и обиљем ускличника. И то је закон. Многогодишње присуство у ССЦ не може да прође без последица. **Тамо су се они научили: Од шамана заклињањима, а од своје браће протестаната прагматичности.** Они и поступају веома прагматично не желећи на себе узимати сизифов труд квазибогословског заснивања својих заклињања, јер довољно је да Дух Свети само мало „дуне" и „кула од карата" коју су они саградили одмах ће да падне.

Што се тиче саме заклетве: „Са тих позиција наша Црква никад неће сићи" – треба рећи да је то једна обична демагошка подвала јер наша Црква (Једина, Света, Саборна и Апостолска Црква данашњих дана као и времена Светих 7 Васељенских Сабора, а такође и будућег века) **никада није ни ступала на „те позиције", како би затим са њих „силазила" или не**. На „те позиције" ступили су разоривши везу са Истинитом Православном Црквом самоодступници од Православља. Када би наша Црква ступила на „те позиције" (па макар само и на кратко време) то би значило да нам је Господ лажно обећао да Цркву *врата адова неће победити*!

Што се тиче „богословског дијалога" треба рећи да је и то још једна од подвала јер по Светим Оцима може да богословствује само онај који је очистио своје срце од грехова што сигурно није случај са ССЦ или са савременим отпадницима – лжеепископима из „Помесних Цркава".

Сам термин „богословски дијалог" некако „сече уво" православном човеку. Зар су и Свети Јован Богослов, Св. Григорије Богослов и Св. Симеон Нови Богослов такође богословствовали путем вођења „богословског дијалога" са неким? Не! За сваког од њих то је био **монолог** онога који сазерцава Тајне Божије, тј. монолог Боговидаца. Монолог који чак и при изобличавању јереси ни мало није примао форму дијалога. Или можда грешим?

Да ли то значи да са иноверцима уопште не треба водити никакав дијалог? Не, уопште не! Ако би нас околности на то принудиле нормално је да би се водио такав један људски дијалог, **али дијалог комшија, а не дијалог сестара блудница**: Оље и Оливе (Језекиљ 23).

Друга заблуда се састоји у тврдњи да је сведочанство Православља

раздељеном хришћанском свету путем учешћа у екуменистичким организацијама неопходно. Пре свега, дозволите да питамо: Зар се истина Православља раније није сведочила „раздељеном хришћанском свету"? Навешћемо само најпознатија сведочанства која ето нажалост, до данашњег дана нису била позната „раздељеном хришћанском свету":

1) „Православно исповедање Саборне и Апостолске Источне Цркве" Петра Могиле које је одобрено од стране јерусалимског, константинопољског, александријског и антиохијског патријарха 1662. године;

2) „Посланица патријараха источно-саборне Цркве о православној вери" 1723. године;

3) „Окружна посланица Једине, Свете, Саборне и Апостолске Цркве свим православним хришћанима" 1848. године;

4) „Окружна патријаршијска и синодална посланица цариградске Цркве по поводу енциклике папе Лава 13. о сједињењу Цркава" 1895. године.

Постоје и многа друга сведочанства као што су нпр. књига свештеномученика Илариона Тројицког *Хришћанства нема без Цркве* и А. С. Хомјакова *Црква је једна*. **Ако је по речима савремених екумениста хришћански свет „раздељен"** ***како је он онда хришћански*****, јер Христос је ради тога и дошао како би** ***расејану децу Божију сабрао у једно*** (Јн. 11, 52)?!

Без обзира колико су та сведочанства (посланице Латинима, у последњих неколико векова) биле преиспуњене љубављу и смирењем, али раздељени псевдохришћански и антихришћански свет није хтео да их чује. Жалосно је то, али није задивљујуће, јер чак и Апостоле који су објављивали *Сведочанство Божије… не убедљивим речима земаљске мудрости, него у показивању Духа и Силе* (1 Кор. 2, 1–4), сведочећи са *великом силом* и *великом благодаћу* (Д. Ап. 4, 33), *говорећи смело о Господу, Који посведочаваше реч благодати Своје дајући да бивају знаци и чуда рукама њиховим* (Д. Ап. 14, 3), чак и њих дакле, нису хтели да чују они *који су ослепили очи своје и окаменили срца своја* (Јн. 12, 40), *а којима је реч о Крсту безумље и саблазан* (1 Кор. 2, 18).

Какво високоумље и гордост треба имати како би без нужде неко ишао са својим жалосним „сведочанством" онима који су упорно одбацивали и одбацују далеко ауторитетније поуке?!

Сведочанство Светих Апостола *није проповедано само речју, него и у сили и у Духу Светоме и са пуним убеђењем* (1. Сол. 1, 5), и у њој није било *ни заблуде ни нечистоте ни лукавства* (1 Сол. 2, 3). Може бити да и наши домаћи екуменисти такође могу сведочити *са великом силом*, *у Духу Светом*

и *са пуним убеђењем*? Или пак могу умолити Бога, како би Он поткрепио њихово сведочанство и *њиховим рукама чинио знамења и чудеса*? **Тада би им било боље да засведоче силу Православља не „раздељеном хришћанском свету", већ својој пастви, својем сопственом страдајућем народу који је 99,9 % до сада неоцрковљен и продужава да жалости и гневи Бога абортусима, пијанством, сребролубљем, похлепом, крађом, магијом, блудом и сваким другим разблудним забавама и гресима…**

Управо због тога је сведочанство Светих Апостола било *у сили и у Духу Светом*, јер у њему (сведочанству) није било *ни заблуде, ни нечистих побуда, ни лукавства*! Шта ће да да силу сведочанству нашим домаћим екуменистима када су се они сами заразили заблудама протестантско-католичке еклисиологије? Њихово је лукавство такође и очигледно: на Западу они говоре једно а код куће друго. Може бити да су њихове побуде чисте? Али реците да ли сте било када у животу видели лукавство из чистих побуда?

Св. Јован Лествичник открио нам је (у слову 26, 180) да горде не могу да исправе ни људи, па чак ни анђели, већ једино Бог. А ви, господо екуменисти, надате се да исправите горде Латињане и протестанте својим „сведочанством"? **Тада сте и ви сами горди! А гордима се Бог противи, што значи да је ваша нада узалудна.** Не надате се, али ипак без обзира на то „сведочите"? Значи, ви сте обузети *надувеним празнословљем* (2 Пт. 2, 18).

Шта мислите, када је Господ обећао својим ученицима *да ће им дати речитост и мудрост којој се неће моћи супротставити или одговорити сви ваши противници*? (Лк. 21, 15) Ево када: *Догодиће вам се то за сведочанство када вас поведу пред цареве и намеснике због имена мојега* (21, 12–15). Господо екуменисти! Да ли је на вас неко ставио своје руке и одвео вас пред цареве и кнезове због имена Христовог? Не, ви **добровољно** учествујете у екуменистичкој папазјанији. Зашто ви то чините не добивши од Бога ни реч ни премудрост? Св. Симеон Нови Богослов нам то објашњава: **„Високоумни и болесни ђаволском гордошћу одвраћају се од онога који говори у Духу Светом, а његове речи пре их рањавају него што их приводе скрушености. Онога пак, који красноречиво говори из стомака или по спољашњим наукама и који лажно тумачи о њиховом спасењу, кују у звезде и примају."**

Према томе, ако бисте ви сведочили у Духу Светом, ако би ваше сведочанство заиста садржало истину Православља (а не лаж јеретичког филопапизма), тада би се високоумни Латињани одвратили од вас и прогнали вас. Пошто они то не чине већ вас преизобилно хвале и примају вас, онда ви

одговорите сами: одакле произлази ваше „сведочанство", ако не из стомака и по спољашњим наукама?! **Не варајте се! Не сведочите ви истину Православља „раздељеном хришћанском свету", већ лажно тумачите о његовом спасењу. Уз то, обмањујете и јеретике и верни и простодушни народ, називајући ту обману „дијалогом љубави".**

Како је рекао Спаситељ? *Дух истине који од Оца исходи он ће сведочити за мене. А и ви ћете сведочити јер сте од почетка са мном.* (Јн. 15, 26–27)

Међутим, последња фраза се не односи на вас, екуменисти, пошто сте ви раскинули духовну везу са онима који су написали следеће: „Наши Свети и Богоносни Оци и претходници који су прејемствовали један другоме непрекидно, почињујући од Апостола и од њихових прејемника чак до данашњег времена, чине један нераскидиви ланац и формирају свештену ограду којој су врата Христос, а где се пасе сва православна паства" („Окружна Посланица Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве свим православним хришћанима" 1848. год.).

Сјединивши се са јеретицима у својој жељи да се врате Цркви 7 Светих Сабора ви као да сте изјавили да у данашње време Црква за вас не постоји! Самим тим ви сте раскинули „тај златни ланац" о којем је говорио Св. Симеон Нови Богослов и раскинули сте везу са онима који су од почетка били са Господом. Због тога је ваше „сведочанство" са сведочанством Светог Духа неспојиво. Трудећи се да својим жалосним, лажним сведочанством лукаво замените сведочанство Духа, ви узносите хулу на Духа Светога која се као што знате не прашта ни у овом ни у будућем веку![147]

147По речима Светог Атанасија Великог хула на Духа Светог је следеће:
„И по чему Син говори: *Ја и Отац једно смо* (Јн. 10, 30) и *ко не поштује Сина не поштује ни Оца* (Јн. 5, 23). Овде говори: ако рече ко реч на Сина Човечијег, опростиће му се? Стога, реци ми зар ће се хула на Сина опростити аријанцима, симонијанима, савелијанима, фотимијанима и свим непријатељима који хуле на оваплоћење Сина? Нека је далеко од нас таква неумесна мисао. Ако ко рече брату своме: „Будало!" биће крив паклу огњеноме, кажи ми онда у какав ће најзад пакао пакла бити бачен онај ко Бога свога назива творевином, и не Сином Божијим, но слугом, помагачем и малолетним? И ако рече ко реч против Сина Човечијега, опростиће му се, зашто је онда сам Син рекао: *ко не једе тело Моје и не пије крв Моју, нема у себи живота вечнога* (Јн. 6, 53)? Па како неко може, вређајући Сина да не хули на Свету Тројицу? А ко хули на Тројицу тај се отворено одриче светог крштења. А ко се њега одриче свлачи (одбацује) Духа Светога. И као што ће се, ако се ругаш топлоти или зраку чулно опазивог сунца, ругање твоје прострети на целу природу сунца, тако и вређање једне Ипостаси у тросјајној (тројично–блиставој) светлости и тајанству Свете Тројице јесте вређање све пуноте божанства. Па шта значи Људејима речено: *сваки грех и хула опростиће се људима. Ако рече ко реч против Сина Човечијега, опростиће му се; а ко рече против Духа Светога, неће му се опростити ни у овоме веку ни у будућем*? Разборито послушајмо и сами се нећемо преварити. Свето Писмо нам објављује да је Христос по неисказивом јединству дво–саставан (дво–састављен), и то – од

А првосвештеници и сав синедрион тражаху против Исуса сведочанства да га убију; и не нађоше. Јер многи сведочаху против њега и сведочанства не бејаху једнака. (Мт. 14, 55–56). Обмањујући јеретике сујетном надом на спасење кроз ССЦ ви још и лажно сведочите против Христа, (тј.против Цркве), јер ви својим присуством у „Светском Савету Цркава", као да тврдите да сведочанство благодати Светог Духа, у сравњењу са вашим сујетним празнословљем има другостепени значај!

Ви такође *одузимате речи књиге пророчанства* (Отк. 22, 19), заборављајући да Бог за то прети *одузимањем његовог дела од дрвета живота и*

Божанства и човечанства. *Јер Логос (Реч) постаде тело* (Јн. 1, 14). И тако, сам Христос назива Божанство Логоса (Речи) Духом Светим, као што је и Самаријанки рекао: *Бог је дух* (Дух) (Јн. 4, 24), а човечанство Логоса (Речи) – Сином Човечијим (Јн. 13, 31), јер говори: сада се прослави Син Човечији. Али Јудеји, који су свагда вређали Бога, у односу на Христа западали су у двоструку хулу. Једни су, саблажњавајући се телом Његовим, тиме што је Он Син човечији, сматрали Њега пророком а не Богом, и називали изелицом и винопијом (Мт. 11, 19), а Он им је подарио опроштај, зато што је тада тек почињала проповед и за свет било неприхватљиво (несхватљиво) да верује у Бога који је постао човек. Стога и говори Христос: *ако рече ко реч против Сина Човечијег, то јест против тела Његовог, опростиће му се.* Јер усуђујем се да кажем, да и сами блажени ученици нису имали савршено схватање о Божанству Његовом, док на њих није сишао Дух Свети на дан Педесетнице, зато што и по васкрсењу, кад га видеше, поклонише му се, а неки посумњаше (Мт. 28, 17), ипак нису били због тога осуђени. Али они који хуле на Духа Светога, то јест на Божанство Христово, и говоре да помоћу Веелзевула, кнеза демонскога изгони демоне (Лк. 11, 15), њима се неће опростити. А треба приметити да Христос није рекао: неће се опростити ономе који је хулио па се покајао, него ономе који хули, то јест који и даље хули. Јер достојно и дужно покајање разрешава (опраштa) све грехе. Други, испитујући речено да се ономе ко хули на Духа неће опростити ни у овоме веку ни у будућем, говоре да има четири начина на која се врши отпуштање грехова, и два од њих бивају овде, а два – у будућем веку. Пошто наше памћење није у стању да запамти сва прегрешења целог нашег живота, да би се човек могао покајати за њих овде, то је човекољубиви Господ наш, за оне који се нису покајали, као што говоре они, унапред припремио два начина покајања у будућем веку. Када је неко чинио добро свима без разлике, или је био покренут милосрђем и састрадањем према ближњем или из каквих других човекољубивих побуда, тада ће у будућем веку, у време суда, то бити извагано (одмерено), и ако се у томе покаже каква превага, онда ће му се опростити. И то је први начин. А други је следећи: када неко, савладан гресима чувши да Господ говори: не судите, да вам се не суди, и престрашивши се, никога не осуђује због његовог живота, тада као чувар заповести неће бити осуђен, зато што Свенелажни (Свенеобмањиви) не заборавља Своје заповести. А друга два начина опраштања бивају овде. Када се неко, будући у гресима, по смотрењу (домострoју) Промисла Божијег подвргава несрећама, невољама, мукама, болестима, јер га кроз то Бог, нама непознатим начином чисти, и ако искушавани благодари, онда за благодарност прима награду. А ако не благодари, онда се осуђује и због оних грехова за које подлеже казни, и поред тога сноси одговорност због неблагодарности. Стога, ко греши људима у нечему, тај има много прилика (начина) за добијање опроштаја. Јер ко згреши једном човеку и чини добро другом човеку, тај се оправдава истом оном природом против које је сагрешио. Али хула на Духа јесте неверје, и чим се постане верним, нема другог начина за добијање опроштаја, те се грех безбожја и неверја неће опростити ни овде, ни у будућем веку."

од града светог (тамо). Не верујете? Сетите се: *Блажени су који творе заповести Његове да имају право на дрво живота и да уђу на капију града. Напољу су пси и врачари и блудници и крвници и идолопоклоници и* ***сваки који воли и чини лаж****. Ја, Исус, послах Анђела својега да вам посведочи ово у Црквама* (22, 14–16). То је управо јединствена истина Православља коју бисте ви могли засведочити „Црквама сестрама" (ваш термин!), ако бисте заиста о томе бринули!

Другим речима, ви бисте могли рећи: „Оставимо разговоре о томе у којој мери се ви налазите у Цркви, драги католици и протестанти, а ако хоћете да се називате хришћанима, престаните да чините прељубе са јудејцима, незнабошцима и маговима, престаните пропаганду разрешености сваког греха укључујући и содомски. Сетите се Божије опомене!" Ви пак уместо тога, заједнички са њима чините групни блуд, чинећи прељубу пред Богом и Његовом Црквом. Зар се више не бојите Бога? Ако бисте га се бојали поступали бисте по заповести Христовој која гласи: *А ако неко не послуша речи ваше, излазећи из куће или из града онога отресите прах са ногу својих. Заиста вам кажем, лакше ће бити земљи Содомској и Гоморској у Дан Суда, него ли граду ономе.* (Мт. 10, 14–15)

Наравно, Свети Оци су нам завештали да не раздражујемо јеретике без потребе, како не бисмо увећали њихов и онако тежак грех. Не треба им напомињати о њиховој јереси док нас она својом агресивношћу не принуди ка заштити. **Па ипак, покривати својим саучешћем колективно идејно прељубочинство са содомским смрадом, то је већ ваша лична иницијатива, господо „православни екуменисти"**.

Хоћете ли да знате вашу будућу судбину? Не личну, већ ваших „Цркава лукавих", „Цркава блудница", која по речима тог јаросног екуменисте (новог „Свјатјејшег и сверуског Патријарха" Кирила Гундјајева) „никада неће сићи са тих позиција"? **Ви сте почели са тим што сте заједно са Латињанима изјавили жељу да се вратите Цркви 7. Сабора. Затим сте продемонстрирали своју принципијелну спремност да се вратите заједно са монофизитима Цркви трећег Сабора. На следећој етапи, ви ћете захтевати да се заједно са протестантима вратите ка Цркви апостолских времена. Затим ће да вам се јави жеља да проигноришете заједно са Јудејцима јављање Бога у лицу Исуса Христа и да се вратите Цркви Синедриона. На последњој етапи ваших путовања у прошлост повући ће вас да одете и у Халдеју: у времена до Аврамова, када још и није било вере *али Син човечији када дође хоће ли наћи веру на земљи*?** (Лк. 18, 8)…

Господине Јевтићу и прахославни екуменисти! Није ли о вама пророковао Св. Серафим Саровски? Нисте ли и ви постали толико нечасни да и васкрсењу Христовом и свеопштем васкрсењу више не верујете? А ако верујете, зашто онда сами не желите да васкрснете? Због чега се као пси враћате на бљувотину лажних (телесних) мудровања одбачених Црквом?

Постоји само један начин на који ми православци можемо сведочити Истину Православља. Он је пак, неспојив са учешћем у ССЦ и у „Богословским дијалозима љубави". Тај начин објавио нам је Спаситељ: *Дела која ми даде Отац да их свршим, ова дела која ја чиним, сведоче за мене да ме је Отац послао* (Јн. 5, 36). Према томе, најбоље сведочанство у Православљу јесте сведочанство својим светим животом. Када бисте ви, „епископи" то чинили, заслужили бисте право на предсмртну молитву Св. Григорија Неокесаријског: **„Благодарим ти Господе што сам у овом граду на крају свог живота оставио тек 17 незнабожаца, док је у почетку када сам овде стигао било тек 17 хришћана. Присаједини Господе Твојем стаду и тих 17, о, Христе!"**

Када буду извршена та света дела, тада ће се и благодат Духа Светога показати као делотворна, и тада ће они који *не верују речи... бити придобијени и без речи* (1 Пт. 3, 1). За најразјарениje тврдоглавце обећана су нам друга сведочанства пред самим крајем света: сведочанство силе природе (Мт. 24, 29), сведочанство Ангела (Отк. 14, 6), сведочанство седам громова (Отк. 10, 3), те сведочанство *два сведока Христова* (Отк. 11, 3–12).

Пробудите се окајани! Ви говорите: „Многи су тек од нас први пут добили сведочанство о православљу". Дозволите да вас питамо: Да ли су ти „многи" схватили своје вероисповедне заблуде и присајединили се на законит начин Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви? Наравно не! Ви сте својим лажним сведочанством само утврдили те „многе" у њиховој жалосној заблуди да је и ваша „Црква" исто тако, беспомоћна и без силе као и њима познате сопствене „Цркве". „Пређуткивати Истину Православља је прави и велики преступ!" – говорите ви. Вашим речима судиће вам Бог! **Престаните да пређуткујете Истину Божију, а која се као што рекосмо сведочи светим делима, а не празнословљем!**

Господо „православни" екуменисти, СПАСАВАЈТЕ СЕ, јер гледајући на све што се издешавало до данас ви немате никакве шансе да се спасите! Гажење следећих заповести: *Не сведочи лажно* и *Не чини прељубе*, а које нам је дао Господ Бог, непремостиве су препреке ради тога, да се *уђе у живот вечни* (Мт. 19, 18).

„ДИЈАЛОГ ЉУБАВИ" ИЛИ МОЛИТВЕНА ЗАЈЕДНИЦА?

Још једна лукава подвала г. Јевтића јесу тврдње како заједничких молитава са представницима других „хришћанских" деноминација или чак других религија **нема и није их ни било**[148], те како су Свети Оци с љубављу водили дијалог с представницима других „хришћанских" деноминација, па чак и религија! То је чиста лаж, осим ако се изузму преговори с Латинима из дипломатско-политичких разлога (одбрана Византије). Других подобних „дијалога" ми у историји не видимо. Поготово не са високим представницима других религија (тј. њиховим поглаварима, „свештенством" итд.)! И то о „сједињењу"! У чему? У Христу или у Сатани? Дијалоге у историји ми видимо, али само са обичним народом других религија, и то посебно са муслиманима, (као нпр. дијалог Светих Кирила и Методија – види у Прологу расуђивање за 11. мај), а што се обично завршавало мученичком смрћу православних хришћана. Нека се свако запита какав су „дијалог" водили сами Св. Апостоли (и њихови наследници – епископи првих векова) са незнабожачким жречевима, па ће да схвати колико данашња мерила помрачених умова „јерархије светског православља" одударају од првобитног схватања ствари, а које се постојано држало до почетка несретног 20. века.

Да је чиста лаж да се ради само о „дијалогу" сведоче заједничке молитве на свим екуменистичким скуповима. Па и не само да се то јединство изражава у заједничким молитвама, већ и у читању Симбола Вере! То се нпр. догодило и 18. јануара 2000. године у Риму, где су били представници половине „Помесних Православних Цркава" па и српске и јерусалимске „патријаршије". Од јеретика били су представници практично свих деноминација: монофизити, несторијанци, англиканци, лутерани, методисти, пентикосталци и други јеретици.[149] Св. Кирил Александријски разобличава такво лицемерје речима: **„Показује се лукав онај који покушава да увери неке наводећи и говорећи Га (Симбол Вере), и правећи се да Га следује, још увек немајући правилно мишљење…"** (Посланица 69, П.Г. 340 Д).

Овде ћу да објавим и цео ток те последње заједничке екуменистичке молитве чланова хришћанских „Цркава", у Асизију а која је објављена на

148Каже да су то све зилотске измишљотине и монтаже!

149Видео снимци велике већине тих екуменистичких гадости у последњих 20-так година налазе се на нашем сајту.

интернет сајту Ватикана (www.vatican.va)[150]:

ЧИЊЕНИЦЕ О ЗАЈЕДНИЧКОЈ МОЛИТВИ У АСИЗИЈУ 24. 1. 2002.

Чин богослужења био је следећи:

Читање Апостола (Еф. 2, 13–18): представник Московске патријаршије;

Јектенија: представник грчког патријархата Александрије и целе Африке,

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: представник јерменске апостолске цркве (монофизити)

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: представник бугарске православне цркве

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: Васељенски патријарх;

Минута ћутања;

Читање Апостола (Рим. 12, 1–21): представник албанске православне цркве;

Јектенија: представник пољске православне цркве;

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: представник грчког патријархата Антиохије и целог истока;

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: представник грчког патријархата Јерусалима;

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: грчки патријарх Антиохије и целог истока;

Минута ћутања;

Читање Апостола (Отк. 21, 1–7, 22, 1–5): Представник сиријске и малабарске цркве (монофизити);

Јектенија: представник Светског Савета Методиста,

Хор(католички): Господи помилуј;

Чита молитву: представник пентакосталаца,

Хор: Господи помилуј;

Чита молитву: Источни асиријски католикос – патријарх (Мелкити);

Минута ћутања;

150О подробној информацији види тамо.

Возглас: Оче наш… Свети Отац[151] (Чита се седма посланица свештеномученика Кипријана Картагинског, 8);

Благослов: „Господ да вас благослови и сачува"; Представник румунске православне цркве;

Молитва: Представник источног патријархата Антиохије;

Молитва: Представник киликијског католикосата;

Молитва: Свети Отац (Римски папа);

Сви: Амин.

Цео ток ове последње заједничке молитве у Асизију навео сам овде како бих у потпуности оповргао тврдње г. Јевтића и других „јерараха" званичне „Цркве" да се ради само о „дијалогу". Колико су они спремни да безочно лажу јавност у словенским земљама сведочи и случај „митрополита" волоколамског и јуријевског Питирима (агента КГБ-а под именом „Аббат"), који је после тог скупа у Асизију прошао и кроз Црну Гору и Србију. У Црној Гори је дао јавни интервју на радио Светигори а који описује и сам часопис Светигора у броју 123–124 на страни 10–13. На страни 11 на питање водитеља програма о сусрету у Асизију „митрополит" Питирим је одговорио: „То у Асизију није била молитва, то је био „meeting", политички сусрет. Људи су се срели…"

Шта друго и очекивати од тајног агента КГБ-а који може да тврди да је „најважнији задатак Цркве да се сачува достојанство сваког човека" (?!) Речи као „обожење" и „спасење" изгледа да су дотичном господину у потпуности стране! О чувању достојанства човека говоре и друге религије. То није довољно за Православно хришћанство.

У Житију Св. Јована Богослова описан је случај када се он налазио у Ефеском градском купатилу и како је он поступио када је у њега ушао јеретик Керинт. Ученик Господњи *је у том секунду искочио из купатила плашећи се да се само налази под једним кровом са јеретиком!*[152] Међутим, судећи по томе како ствари данас стоје, тадашњи јеретици су по њима најдостојнији и најуваженији људи, који су ето имали грешака у својим представама (схватањима) о Богу, али су ипак „по своме" стремили ка Истини. Данашњи свејеретици – екуменисти, хуле на Бога још страшније, одричући саму могућност Истине, они кокетирају са безбожницима. Да ли је могуће да послушање таквима приводи спасе-

151Римски папа „примедба преводиоца.

152Плашио се да се цела зграда не сруши због Керинтовог присуства.

њу, тј. ка сједињењу са Христом? Онај пак *„ко не жели да буде ученик истине, постаје учитељ заблуде”* (Св. Лав Велики, папа римски).

После папине посете Грчкој (маја 2001.) штафету заједничких молитава са „Понтификом” (папом) примио је други јерарх „Светског православља” – „патријарх” Игњатије 4. – поглавар антиохијске „православне цркве”. У Успенском храму у Дамаску патријарх Игњатије ставио је поглавару католичке цркве три панагије – „традиционални знак достојанства православног патријарха антиохијског, који симболише пуноћу јурисдикције онога који их носи”, и заједно се помолио са њим и са другим представницима других хришћанских „Цркава” Сирије.

Не заборавимо да Грци **нису служили мису** са Латинима када су ступили у унију са њима на Флорентинском Сабору, али је њихово самоотцепљење било потпуно само због признања првенства папи (што су Јуде у православном виду поново учиниле недавно у Равени, као што смо о томе већ раније писали) и католичке „цркве” као „сестринске” што је исто као и 1965. г. када је са паписта скинута хиљадугодишња анатема… Упоређивати пак Св. Марка Ефеског са данашњим „јерарсима” „Светског православља” је крајње безобразно и дрско, јер Св. Марко без обзира на уљудно обраћање папи није ишао даље од тога, док су данашњи „јерарси” подобни управо оним јерарсима – издајницима, који су потписали флорентинску унију. Колико је то противно и гнусно било Св. Марку можемо видети из његових речи изговорених на самртном одру:

„Рећи ћу за патријарха, да му случајно не падне на памет да ми укаже некакву част на погребу овог мог смиреног тела, или да ми на гробницу пошаље неког од својих архијереја, или од свог клира, или уопште било кога од оних који се са њим налазе у општењу, како би узели учешће у молитвама или стали међу наше свештенослужитеље који су ту позвани, како би помислили да сам ја некада, можда и тајно, допуштао општење са њим. Како пак моје ћутање – онима којима моји погледи нису добро и у потпуности познати – не би дало повода да подозревају некакво пристајање, ја говорим и сведочим пред многим достојним људима који се овде налазе, да у потпуности и ни на који начин нећу и не прихватам општење са њим (патријархом) или са онима који су уз њега, *како за овог мога живота тако и после смрти*, као што не примам ни унију, ни латинске догмате које је он сам са својим истомишљеницима примио, и ради спровођења којих је заузео то предстојатељско место, са циљем да обори праве догмате Цркве. *Потпуно сам уверен, да што сам даље од њега и њему сличних, то сам*

***ближе Богу и свима Светима*; и колико се удаљавам од њих, толико се више сједињујем са Истином и са Светим Оцима, богословима Цркве. А такође, убеђен сам да они који се убрајају у такве, стоје далеко од Истине и блажених учитеља Цркве. Зато кажем: Као што сам током свог живота био одвојен од њих, тако се од њих одвајам и у време мога одласка, и после моје смрти – одвајам се од општења и јединства са њима, и под претњом клетве заповедам да се нико од њих не приближава моме погребу, нити моме гробу, а такође да се нико од њих не приближава да би покушао да се присаједини и да саслужује на нашим богослужењима, јер би то значило да се меша оно што се мешати не може; јер ми морамо да будемо потпуно одвојени од њих све до оног часа када ће Бог да дарује исправљење и мир Цркви својој."** (Св. Марко Ефески)

РУСКИ КАТАКОМБНИЦИ - ЛАЖНИ ИЛИ ИСТИНИТИ ЗИЛОТИ?

Заиста је велико чудо како је донедавни жестоки антикомуниста г. Јевтић променио свој став јер се није ни мало либио нити устидео да на јавном предавању на Машинском факултету (а и у својој књизи) јавно назове исповедничку Цркву Русије исто тако расколничком сектом као грчке старокалендарце. О несретника и безумника! *Зли слуго!... Због својих речи биће оправдан и због својих речи биће осуђен* (Мт. 18, 32; 12, 37–38). Самим тим Ви се противите не само тако великим Светитељима руских катакомби као што су Јосиф Петроградски, Петар Крутицки, Димитрије Гдовски, Максим Жижиљенко, Иларион Бељски, као и великим Светима: Нектарију Оптинском и Теодосију Кавкавском (икона лево), ***који бране своју духовној деци да иду у сергијанско-комунистичке црвене цркве***, већ се противите и Самом Духу Светом Који је живео и говорио у њима, те их је прославио нетљеношћу њихових моштију по њиховом упокојењу (а што је јавни знак њихове богоугодности). Жалосно је и то да се г. Јевтић тиме противи и општем мишљењу велике већине верника СПЦ који у тим људима јасно препознаје велике богоугоднике и Светитеље, о чему сведоче и књиге штампане од стране простодушних верника СПЦ који су у тим катакомбницима јасно распознали вејање Духа Свјатаго за разлику од духовних слепаца какав сте Ви, г. Јевтићу! Ово су дакле те књиге: *Нови светитељи руских катакомби*[153], *Света ревност*, те *Господ долази*, као и

153Ових дана излази 2. допуњено издање те књиге благодареће труду о. Василија хилендарца.

контраверзна књига Саве Јањића *Екуменизам и време апостасије*.[154] Уосталом, велика већина тих „катакомбних секташа" је недавно прослављена самом том отпадничком јерархијом „Московске патријаршије" што би могло да се окарактерише јеванђелским речима: *Тешко вама што зидате гробнице пророцима, а ваши су их Оци побили. Ви, дакле, сведочите и одобравате дела Отаца својих; јер их они побише, а ви им гробнице зидате… Тиме сведочите за себе да сте синови оних који су побили пророке* (Лк. 11, 47–48; Мт. 23, 31)

КГБ „ПАТРИЈАРШИЈА - МИТРОПОЛИТБИРО", „СВЕТИ" СЕРГИЈЕ И „ТОВАРИШЧ ДРОЗДОВ"

Пошто совјетска власт није могла да уништи Цркву крвавим терором решила се на покушај фалсификовања Цркве изнутра. Уместо истините, да се направи лажна, која би у потпуности била слична правој, али која би била у потпуности потчињена богоборачкој власти. На тај начин појављује се прво „жива" или „Обновљенческа Црква", тј. лжецрква № 1, а када је она пропала, на тим истим темељима појавила се иста таква обновљенческа, али већ сергијанска лажна црква № 2. Њен идејни творац био је лично Стаљин и КГБ (тада ГПУ), а оформио ју је „митрополит" Сергије Старогородски.

Г. Јевтић врло лепо објашњава раскол обновљенаца 1923. говорећи како је та тзв. „Жива Црква" „једна секта потпуно разуларена и реформистичка, нешто попут протестантских модерних секти…" а која је по њему „убрзо пропала". Треба да кажемо да је то чиста лаж, пошто је историјска чињеница да је „Московска патријаршија" основана Стаљином 1943. године, управо од стране тих „покајаних" обновљенаца, пошто је велика већина епископа била побијена или се налазила по затворима и катакомбама.[155]

Пошто читаоцу у Србији можда и није познато шта је то што се зове „Жива – Обновљенческа Црква" навешћу овде историјски податак о њој и о њиховом „вјерују". У тој „Цркви" сјединиле су се воће разних рационалистичких групација. Због тога су се чули и разни гласови: једни су одрицали свете иконе и крсно знамење, други свете мошти, одрицали су сва Тајинства осим Крштења, а били су и такви који су покушавали да одбаце

154О којој ће бити речи у другом тексту.

155Пре месец дана одштампана је у Русији опширна књига у којој се на 1.000 страна описује све то.

поштовање не само Светих, већ и Пресвете Владичице Богородице, па чак и Божанство Господа нашег Исуса Христа! Они су говорили о Преблагословеној Приснодјеви Марији: „Она је проста жена као што су и све остале… а њен син наравно није Бог, већ човек!" И био је састављен од стране обновљенаца (а ради угађања богоборној антихристовој бољшевичкој власти) у потпуности безбожан „Симбол вере", који је одштампан у журналу „Жива Црква" за 1925. годину, и то у 13 чланова. Тај „Симбол" почиње следећим речима:

„1. Верујем у једну велику силу, која је створила свет, небо и земљу и видљиве и невидљиве светове.

2. У једно саборно човечанство и међу њима у човека Исуса Христа…"

После свега тога, они су (што је потпуно јасно) објавили да су канонска правила којим се руководила Света Црква 2000 година „бесконачно устарела" и сама су себе „заменила"… Затим, ти обновљенци, желећи да иду „у корак са временом" уводе жењени епископат, разрешавају свештеницима удовцима да се жене по други, па чак и трећи пут, те многе друге антиканонске самовољности. Све у свему то је била једна група демонијака сличних старим јеретицима из 16. века, тзв. „чивутствујућима" (јудејствујућима) о којима види на стр. .

Зашто сам о овоме говорио? Зато што је и сам оснивач тзв. „Московске патријаршије", „митрополит" Сергије Старогордски (**којега г. Јевтић тако велича и узноси до небеса**) био и сам више од годину дана са тим истим демонијацима – обновљенцима[156], **што показује јасно шта је и ко је био тај „митрополит" Сергије и у шта је веровао**. Када се „покајао" упитали су Св. Нектарија Оптинског за Сергијево „покајање". Св. Нектарије Оптински Духом Божијим је одговорио: „Да, покајао се, **али је отров остао у њему**!" Какав је био пак, став Св. патријарха Тихона о обновљенцима и „Живој Цркви", сасвим је јасно из његове анатеме којом је он анатемисао те демонијаке – расколнике 23. новембра 1922. године. У посланици патријарха говори се следеће: **„У годину наших тешких испитања, у године торжества Сатане и власти антихриста, када се на наше очи од стране нових Јуда – издајника произашлих из нашег рода, цепа нешивена долама (хитон) Христова – Света Црква Православна, ми, по дужности свог првосветитељског служења, призивамо све синове Божије да устану тврдо, чврсто и мужествено за веру Божију и за заштиту Свете Цркве –**

156Од 16. 6. 1922. до Успења 1923. год. „а што г. Јевтић врло вешто прећуткује.

древноправославне, па чак ако треба и до тамнице, крви и смрти, ако за то буде нужда због животних околности, те забрањујемо да се признаје ВЦУ (Виша црквена управа – обновљенческа), као антихристова установа… Ово пишем како би било познато свима вама, да влашћу даном нам од Бога анатемишемо ВЦУ и све који са њима имају било какво општење…"

Пошто је народ схватио да су обновљенци у ствари јавни сатанисти, њихове цркве су биле практично потпуно празне. Након тога бољшевици убијају патријарха Тихона и покушавају на нађу замену за обновљенческу цркву која ће за разлику од прве да постоји на „канонској" основи, али ће исто тако бити у потпуности потчињена сатанској богоборној власти. И тако, нашли су тог несретног „митрополита" Сергија који уплашен пред ГПУ, чини потпуну капитулацију пред властима које су се бориле против Бога. Његова сергијанска лжецрква у административном односу стајала је и стоји на лажљивом, издајничком и самоубилачком темељу. Комунистичка партија је кроз „Декларацију" „митрополита" Сергија из 1927. г. добила законско право сагласно договореним условима да располаже свиме у тој „Цркви". ГПУ је уводио своје људе (чекисте и сексоте) у главне органе лжецркве, и она се природно претворила у **„идеолошки одсек посебног значаја при ЦК КПСС"**. Један сергијански свештеник који се касније одвојио од њих писао је следеће: **„Ниједан епископ, ниједан свештеник или ђакон не може добити чин без претходне сагласности Савета о делима религије (…) Савет о делима религије при ЦК КПСС решава сва питања тзв. Руске православне цркве у СССР-у. Када чланови патријаршијског „Синода" долазе на заседања, њих на столу већ чека одштампани материјал оних решења који је „Синод" дужан да прими. И члановима патријаршијског „Синода" остаје само да се потпишу на папир… Само таквом ценом могла је и да постоји совјетска лажна црква."** Три московска лжепатријарха: Алексеј I, Пимен и Алексеј II, један за другим тачно су ишли по стопама свог претходника (Сергија). Тајни договор са влашћу који је учинио Сергије, **закон** је за све следеће лажне патријархе. У своје време чекисти – иследници нису могли а да се не уздрже од хвалоспева и похвала „митрополиту" Сергију. **Они су се усхићавали његовим „умом": како је он смогао да не наруши црквене каноне и да потчини Цркву богоборству. И због тога су се они трудили да подвуку своју посебну благонаклоност ка нечасном несретнику називајући га: *„НАШ митрополит Сергије!"*.** Како би се схватила и осетила атмосфера која је царила у то време у вишим круговима совјетске „Цркве", навешћемо

речи само једног од најближих сарадника „митрополита" Сергија – „архиепископа" Серафима (Александрова): **„Као што је Партија уништила своју опозицију тако и ми треба да уништимо своју!"** Под тим „ми" он је схватао сергијанску пробољшевичку, проантихристову лажну цркву… И тај „идеолошки сектор посебне намене", уништавао је и уништава своју опозицију – Катакомбну Цркву. Сваки онај који се после Декларације из 1927.г. није хтео потчинити „митрополиту" Сергију (а самим тим и богоборној антихристовој власти), био је означаван као „контрареволуционар", који се бори против бољшевичке власти. „Митрополит" Сергије признавао је совјетску богоборну и потпуно антихришћанску власт (која је дошла са свим признацима антихристовог духа) као власт ***„богоугодну, благословену од Бога, коју је Бог по Својем благоволењу даровао Русији као закониту власт"***. Он је призивао руску Цркву да благодари тој власти **„за такву пажњу ка духовним потребама православних верника"**, и да се сједине са њом у њеним радостима и да се жалости са њиховим жалостима. Говорећи пред иностраним новинарима по поводу „Декларације", „митрополит" иде још и даље у тој својој лажи. **Он у корену одриче било какво гоњење, а тим пре и гоњење на Православну Цркву у СССР-у.** Он објављује пред новинарима да се **„Црква у Совјетском Савезу користи таквом слободом каквом се она *никада и нигде до тада није користила*"**.

Мученичка и исповедничка Катакомбна Црква, толико мрска и огавна како Сергију и свим издајницима Светог Православља у Русији, тако и данашњем г. Јевтићу коју он такође назива „сектом", показала је пред целим светом своју правоверност ***кроз страдање многих милиона мученика – епископа, клирика, монаха и обичних људи и жена***! Лажна црква их је одбацила и пред целим светом устима „митрополита" Сергија објавила да ***„нема никаквих гоњења"*** и да према томе не може бити ни мученика! А они који су пострадали, говори он, „пострадали су по глупости и за своје преступе".[157] Зато је било и јасно зашто су после таквих изјава чекисти[158] торжествовали и признавали „митрополита" Сергија својим, називајући га ***„наш* митрополит Сергије!"**

На тај начин, „митрополит" Сергије, сергијанци, као и наш несретни

157Колика разлика између ове изјаве несретног издајника Православља и Преподобног Никона Оптинског који је говорио у то време: „Ми православни, не треба да подржавамо јерес. Ако бисмо морали и да пострадамо, не смемо да издамо Православље."

158Агенти бољшевичких комуниста „сатаниста.

„умировљени епископ”[159] Атанасије Јевтић падају у фаталну противречност са Самим Господом Исусом Христом, јер Спаситељ је својим личним примером и Јеванђељским учењем благословио постојање тајне Катакомбне Цркве и њеног исповедничког пута: *А када вас потерају у једном граду бежите у други* (Мт. 10, 23). Предвиђајући пак немирни крај Своје земаљске Цркве, Господ у Откровењу говори о свету и о Цркви у њему: *А жена утече (од змије) у пустињу, где имаше место припремљено од Бога…* и још: *...И бише јој дата два крила орла великога да одлети у пустињу на место своје… далеко од змије…* (Отк. 12, 6, 14). Такав исповеднички пут Цркви Христовој прорекао је и велики оптински Старац јеросхимонах Амвросије, још 1866. године: „***А верна чеда Свете Апостолске Цркве биће принуђена да се сакривају у пећинама” тј. катакомбама.*** **Црква је почела у пећини и завршиће се у њој. Цркву су у почетку звали сектом и јересју** (Дап. 24, 5, 14; 28, 22) **и на крају ће…**

Да кажемо још нешто. Највећа лаж за коју је способан само Сатана *отац лажи*, (Јн. 8, 44) и његове слуге (како бестелесне тако и у телесном облику) јесте лаж да „нема Бога”! Већа од те лажи у овом свету не може да постоји. И само човек који је у потпуности ђавоиман способан је на такву лаж. И Свето Писмо говори да се у таквом човеку налази *дух антихриста* (1 Јн. 4, 3), *Такав је човек варалица и антихрист!* (2 Јн. 1, 7). Совјетска власт од самог почетка њеног постојања проповедала је ту сатанску лаж, да „нема Бога”! Значи, на тај начин, бољшевички богоборци су од самог почетка покушавали да руску земљу и народ одвоје од Бога и да га учине Његовим противником. И управо ту власт „митрополит” Сергије и они са њим објављују човечанству као власт од Бога! Према томе, по првом канонском правилу Св. Василија Великог[160], дато је одређење појма јереси са тачке гледишта Светих Отаца: **„Јеретицима су (Оци) називали оне *који су се сасвим отуђили од вере…*”** Ко осим „митрополита” Сергија, његових следбеника и г. Јевтића, може после овога да приговори да се совјетска власт као ни једна друга у историји људског рода није ***„у потпуности отуђила од вере”*** у Бога и доказала да је, судећи по њеним делима она у потпуности антитеистичка, тј. противбожна (антихришћанска по духу)?!

Сви они малодушни улагивачи и превртљивци, који су спремни да иду

159О „умировљеним епископима” види опширније у истоименом поднаслову у одговору о. Акакију.

160Које у вези крштења наводи и г. Јевтић „о чему је било речи у поглављу „Мера ревновања”.

на сваки компромис са савешћу, па чак и у том степену да говоре антихристу: „Ти си од Бога!", те самим тим поставши истинитим одступником од Бога – сви су се они присајединили сергијанцима. И не обазирући се на јавну забрану Апостола да се не моле за оне *који греше на смрт* (1 Јн. 5, 16), они узносе своје молитве о антихристовој власти, у храмовима лжецркава. Управо због тога, те храмове су истинити православни исповедници – катакомбници – називали „храмовима сатане", „црвеним црквама" итд. На тај начин испунило се пророчанство Св. Теофана Затворника у коме говори да ће доћи време када ће у храмовима (лажне Цркве) певати и читати све као и пре, али Православља тамо неће бити. Због тога је та апостасијска лжецрква и названа – *Црква одступљења* (2 Сол. 2, 3); *Црква лукавих – црква блудница* (Отк. 17, 3–6). „**А тамо где ће се налазити неки монах** – продужује Светитељ Христов Теофан – **у некој сиромашној блатари (колиби),** ***ето у тој колиби ће и да буде Истинита Православна Црква – Катакомбна!***", јер, по Св. Теодору Студиту ***„Не чини Сабор сваки скуп епископа, већ заједница епископа који стоје у Истини!"*** **„Зар ви не знате", продужује исти, „шта говори тај Свети Отац (Василије Велики) у другом писму? 'Не признајем за епископе и не убрајам у свештенике Христове оне који су са оскрвњеним рукама (у нашем случају то су руке комунистичке партије и КГБ-а), на разарање вере узведени у старешине'** (Писмо Василија Великог 232)**. Такви су данас они који се, не по 'незнању', већ по властољубљу, отимају за епископске престоле, добровољно издајући Истину како би у замену добили издајништво у непоштењу (нечасности)".** (Том 2, други део, 11 Писмо Навкратију, стр. 343).

Према томе, апсолутно је небулозно и безумно називати сергијанско-обновљенческу организацију „Црквом Христовом", зато што није могуће да једна и иста Црква предаје совјетску власт као власт антихриста проклетству – анатеми, и у исто време да сматра да је та власт благословена и „Богом установљена"!

Долазе нам на ум такође и богохулне речи корејске „пасторке" на екуменистичкој папазјанији у Камбери које су обишле цео свет: „Моја је мајка шаманизам, а отац ми је хришћанство" – изјавила је она. Организација „митрополита" Сергија Старогородског може рећи одмах за њом: **„Мој отац је сталињизам, а моја је мајка 'православље'…"**

У време жестоког комунистичког крвавог терора 20-тих година, сваки онај који није признавао за свог поглавара Сергија, био је убијен, док су се црквене власти одвојене од Сергија, називале „расколницима". Улагујући се богоборцима Сергије је забранио да се црквено помињу они који су били

под гоњењем од стране богоборачке власти. Његова (Сергијева) свињска логика је била: ако је човек осуђен значи да је и крив, јер по њему: „код нас никога без разлога не бацају у тамницу". **Безусловно потчињавање** самозванцу и лжепоглавару црквене организације у то време, је постао **главни принцип** постојања будуће „Московске патријаршије" пошто је то било неопходно антихристовско-комунистичкој власти. Тај принцип потчињавања спољашњој сили, па без обзира каква она била – комунистичка или капиталистичка – важи и до данас у „Московској патријаршији" и зато она никако не може да буде по страни од екуменизма иза кога стоје „зидари" (масони) „новог светског поретка". Идеологија тог „поретка" је управо идеологија Њу ејџа где треба да се упишу и „православни". У царству антихриста свако треба да му узноси славу као подсмех над Христовим царством.

Пошто рекох укратко о руским катакомбницима и опширније о оснивачима „Московске патријаршије", осврнућу се сада на личност, рад и учење претходног „патријарха московскаго и всеја Росији" – Алексеја II.[161]

Када се почетком 90-их година 20. века распао Совјетски Савез открили су се архиви КГБ-а у којима су се налазили подаци свих њихових агената. Ти материјали нису садржали имена, већ тајне надимке њихових сарадника. На основу записаних података, специјалистима није било тешко да их дешифрују упоређујући личне податке појединаца са онима из архива КГБ-а. Тако је нпр. Кестонски институт[162], у потпуности аргументовано доказао да је агент КГБ-а у Таљину под надимком „Дроздов", управо Алексеј Михајлович Ридигер, тј. претходни „патријарх московски"! Чак је било дешифровано порекло самог надимка! Елем, 1953. г., претходни „патријарх" апсолвент „Лењинградске Духовне Академије" (ЛДА) написао је дело посвећено познатом богослову 19. века – митрополиту Филарету Дроздову. О овоме као и о многим другим подацима из његовог живота у младости (као нпр. да је био ожењен за извесну Веру Георгијевну Алексејевну – види фотографију; да је сарађивао са нацистима у окупираној Естонији; као још и о многим другим подацима из његовог личног живота) писале су многе новине, а између осталих, осим руских, и „Times" као и **новокалендарске** црквене новине „Ορθοδοξια" које су и одштампале те податке (види фотографију горе). Сергијански „портпароли" задужени за штампу упорно оповргавају Алексејеву КГБ прошлост говорећи да „нема нигде никаквих

161О новом види у следећој глави.

162Који се специјализирао на заштити религиозних слобода.

података да је он био сарадник специјалних служби, те да се његов потпис не налази ни на једном документу". Да, то је истина! И ту нема ништа чудно. **Чудно би било ако би се нашли такви документи са његовим потписом.** Протоколи таквог типа воде се само плански, јер би у другом случају то онда било потпуно непрофесионално. Каква би то онда била тајна служба? Људима старијег поколења питање сарадње Алексеја са КГБ-ом, звучи реторички. Они који се сећају вртоглаве каријере Алексеја Ридигера, могу да поставе само другачије питање: **„А како је могао да не сарађује?"** Па ипак пређимо на сам документ откривен у тајним архивама КГБ-а. Тамо пише:

„Агент 'Дроздов', рођен 1929. године, свештеник Православне Цркве, са вишим образовањем, кандидат богословља, савршено говори руски, естонски и мало слабије немачки. ***Завербован је 28. 2. 1958. године, на основу патриотских осећања, ради проналажења и изобличавања антисовјетског елемента у редовима православне јерархије*** **међу којом он има везу, а која органима КГБ-а представља оперативни интерес.** ***При вербовању узимало се у обзир његово будуће напредовање*** **(после учвршћења на практичном раду), кроз могућности које постоје[163], на дужност епископа таљинског и естонског.**

За период сарадње са органима КГБ-а 'Дроздов' се показао у позитивном светлу. У појављивању (наступу у јавности – п.п.) **је тачан, енергичан и друштвен. Добро се сналази (схвата) у теоретским питањима богословља и међународној (политичкој) ситуацији.** ***Ка испуњавању наших задатака односи се са жељом, и већ је поднео цели низ материјала који заслужују пажњу…***[164]

После учвршћења агента на практичном раду са органима државне безбедности у конкретним агентским (шпијунским) делима, предлажемо такође искоришћење дотичног упућивањем у капиталистичке државе у саставу црквених делегација."[165]

Овај документ се називао: **„Извештај о агентско-оперативној де-**

163Речима „кроз могућности које постоје", аутор ових карактеристика (највероватније високорангирани официр КГБ-а), јасно показује бољшевичку свемоћ и управу над тзв. Московском Патријаршијом…

164Наводи се о откуцавању неког Чуркина и његове жене у Јихвинској парохији који су узимали мито; говори се и о откуцавању неког „свештеника МП" Поведског „п.п.

165Као што је познато за само седам година „од (1961"1968), обишао је 10-ак држава „Израел, Енглеску и многе друге „мада се зна да „свештеници" и нису могли тако лако да изађу из СССР-а.

латности за 1958. год., 4. одсека КГБ при Савету министара ЕССР", а имао је поднаслов: „Стање агентско-оперативне делатности на пресецању непријатељске делатности црквењака и секташа" (Акти „СА-ВРШЕНО ТАЈНО"; ЕК. 2, серија К) Као што су то и новокалендарске новине приметиле, примећује се мноштво чудесних „коинциденција" („случајности") које повезују два лица: година рођења 1929. г.; свештеник Јихвинске Православне Цркве са вишим образовањем где је био протојерej неколико година од (1950–1957); кандидат богословља; заврбован 1958.; постаје митрополит Таљински и Естонски 1961. године; опис карактеристике итд. У фебруару – марту 1988. г., тајни агент „Дроздов" био је награђен почасном повељом КГБ СССР!

Што се тиче његове сарадње са нацистима у току другог светског рата, треба рећи да ту нема ништа нелогично зато што је он у то време био дечак који је помагао свом оцу а који је имао дужност да у нацистичким логорима врбује руске људе за тзв. „Руску Ослободилачку Армију" (РОА), коју је предводио одбегли совјетски генерал Власов. Најактивнији „свештеник" који је имао задатак врбовања био је извесни „отац" Александар Кисељев, иначе духовник дотичног совјетског генерала Власова.[166] Када су се Совјети вратили на територију Естоније и „ослободили" је поново, те пошто су већ од раније имали своју шпијунску мрежу знали су тачно ко је сарађивао а ко не са нацистима. Зашто онда Ридигер старији нити његова породица нису били кажњени од стране Совјета? Једини могући разлог за то јесте да је кривац требао да се у потпуности потчини НКВД-у (тадашњи КГБ – ГПУ), тим пре, што се Јосиф Висарионович („друг Стаљин") 1945. год, усрдно занимао „црквеном обновом" када су гомиле младих потпоручника НКВД-а примили постриг (у монаштво). У интервјуу новинама „Известия" (10. децембра 2002.) Алексеј „Дроздов" је много говорио о мистици у којој се могу наћи објашњења такве чудесне наклоности чекиста према будућем „патријарху". Међутим, постоји мистика, а постоји и статистика…

Рећи ћемо сада нешто и о његовим догматско – вероисповедним ставовима, па после нека свако сам процени колико је његово „вјерују" у сагласности са учењем Православне Цркве.

Већ 1956. год, у својем говору пред делегацијом германске евангелистичке „Цркве" на конференцији у Москви, будући поглавар МП у име Самог Христа је изјавио да: **„Исус Христос сматра Својима, тј. Хришћанима, све оне који верују у Њега, и Њему се повинују,…** ***а то је***

166Којега су комунисти ухватили после Другог светског рата, те после суђења обесили.

више него Православна Црква”.[167] Ако знамо да је по православном учењу Православна Црква тајанствено (мистично) Тело Христово, тада је очигледно да је Алексеј још тада исповедао христолошку јерес, сматрајући хришћанима и оне који се налазе ван Цркве (називајући их „својима”). Још јасније Алексеј је јавно исповедао да су сви Хришћани Црква Христова у своме реферату 8. генералној скупштини „Конференције Европских Цркава” (КЕЦ), а који је одштампан у „Журналу Московске Патријаршије” (ЖМП) за 1980, бр. 1–3. У том реферату који богохулно меша и изједначује појмове присуства Божијег у свету кроз своје енергије и Његово присуство у Цркви, „митрополит” врло јасно сакрива своје јеретичко учење о свеобухватном и безусловном Оваплоћењу Христа, аутоматски трансформишући целокупно човечанство, све Хришћане, муслимане, незнабошце и све уопште „људе добре воље” – у чланове Тела Христовог, тј. Цркве! Алексеј је јавно учио да у неправославним Црквама – учесницама КЕЦ – делује управо та иста благодат Светог Духа, која је присутна и у Православној Цркви: „Ми (КЕЦ) научили смо да се заједно молимо, да схватамо дух и дубину молитве друг друга, **да осећамо већање благодати Духа Светог у заједничкој молитви Господњој за радост нашег општења у Христу**… за радост све већег доживљавања братства и сестринства у Христу у нашем раду, за шта треба да благодримо Богу” (ЖМП 1980, бр. 1, стр. 54). На тај начин управо у заједничким молитвама са јеретицима „архипастир” је осетио већање „Духа Светог”! Треба да обратимо пажњу да је „екуменистичка молитва” врло важан моменат екуменистичког „дијалога”, те да она сведочи не само о постојању неког заједничког „Бога” код екумениста, (коме се узносе те молитве), већ је и практично признање дејства Светог Духа код злославних (јеретика), те која самим тим доприноси и зближавању Цркава. Ево шта о томе говори будући поглавар МП: „Зближавање Цркава достиже се пре свега кроз молитву и братољубље. Заједничке молитве сачињавају посебну атмосферу духовног расположења”; даље цитира А.С. Хомјакова. „Молитва је живот Цркве и израз њене љубави, вечно дисање Духа Божијег. Ми верујемо да ће кроз заједничке молитве дисање Духа Божијег заједнички обогатити све нас”. (Тамо)

По православном учењу управо Свети Дух чини чланом Цркве Христове, тј. хришћанином. Алексеј је признавао да Дух Свети делује код јеретика исто тако као и у Православној Цркви, те су због тога јеретици као и православни

167„ПравославнаÊ Церков востока „церковниу ежегодник” 1956. Гістерло, 1957. стр. 281, на немачком.

хришћани та иста Црква Христова: „Ми верујемо да Свети Дух (невидљиво или видљиво) и до данас продужава своје спасоносно дејство у свету. И ми драга браћо и сестре, који са вама представљамо различите Цркве и род хришћански, живимо управо **том делатном и благодатном силом Педесетнице**."[168] Одатле већ произлази отворено признање „митрополита" да су и јеретичке заједнице Црква и Тело Христово: „Ми православни се са љубављу односимо према нашој неправославној браћи, ***јер смо се сви једним Духом крстили и сви смо напојени једним Духом*** (1 Кор. 12, 13)" (ЖМП 1980, бр. 3, стр. 59). Овде није без везе искоришћена евхаристијска терминологија Апостола Павла како би се још једанпут нагласило да православни и јеретици не само да нису раздељена Црква већ Тело Христово, органски сједињено у Светом Духу.

Извор таквог Алексејевог учења о Светом Духу јесте јеретичка христологија чија суштина се састоји у томе да смо „сви ми у нашој целокупној природи примили у природу Богочовека Исуса Христа. И та Истина принуђава нас да верујемо у то да сваки човек који стреми ка добру и правди чини на земљи дело Христово, па чак и када умом не би знао за Христа или би га чак одбацивао. Из богочовечности Христове следи да су у Њему садржана сва поколења – прошла, данашња и будућа, и да је свим људима отворен пут у Царство Божије. Према томе, оваплоћењем Сина Божијег целокупно човечанство постаје Његова потенцијална Црква и у том смислу границе хришћанске Екумене (или општечовечанске породице) показују се далеко ван граница хришћанског света" (ЖМП 1966, бр. 7, стр. 43). Одатле нам постаје јасно учење „митрополита" Алексеја: Пошто је Христос у своју Ипостас примио општу човечанску природу, тада су сви људи, тј. све људске ипостаси свих поколења спасене и пребивају у Христу, тј. у Цркви. Другим речима Христос је спасао целу човечанску природу а према томе по учењу „митрополита" Алексеја и све људе.

По православном учењу пак: „…Оваплотивши се, Бог Логос није примио на себе ни природу спознатљиву простим запажањем (…) нити је опет примио природу спознатљиву у врсти (тј. спознатљиву у свим ипостасима човечанског рода), јер није примио на себе све ипостаси (…), и која није претходно постојала као ипостас и као јединка, те ју је Он као такву прихватио, него је она у Њему имала зачетак своје ипостаси."[169]

Неправилно је дакле говорити да су сви људи спасени већ само због

168ЖМП 1980. бр. 2, стр. 62.

169Св. Јован Дамаскин „Тачно изложење православне вере" 3, 55, стр. 256.

тога што су људи и што је Бог Слово постао човек. Алексеј тврди да се у људскости Христовој садрже све ипостаси свих људи. Слично учење исповедао је у 11. веку монах Нил Калабријац, који је учио да све људске ипостаси присуствују или да се садрже у људској природи Господњој и да су „саобожене" заједно са Њим. Православна Црква анатемисала је Нила и његову јерес: „Свакоме који уводи догмат да се све људске ипостаси налазе у телу које је примио Господ и да су саобожене са њом, нека буде анатема, јер су то празне будалаштине и лупетања или још боље рећи јавно нечашће" (Синодик у недељу Православља). И мада се „митрополит" оправдава како су људи за њега само „потенцијална Црква" он ипак у продужетку недвосмислено говори о целокупном човечанству као о Цркви – Телу Христовом, тј. Храму Светог Духа: „Христос је искупио, очистио и препородио општу природу свих људи, а Дух Свети сваку људску личност морално преображава, дарујући хришћанину пуноћу благодати, чинећи га храмом Божијим и обитавајући у њему; повећава раст духовности ума и срца, упућује на сваку истину и даје на корист духовне дарове: једноме реч мудрости, другоме реч знања, тим истим Духом… а (дарује) и друге дарове (1 Кор. 12, 7–11) ради тога да би се потпуније појавили људски таленти" (ЖМП 1980, бр. 2, стр. 63). На тај начин, пошто се Бог Реч оваплотио у људску природу, тада је и Тело Његово – раздељена хришћанска Црква у целокупности својих појединих делова, мада се спасоносно дејство Светог Духа преизлива чак за границама тог Тела, проничући и обожујући тело целог човечанства: „Свеобухватљива и најмоћнија сила Светог Духа простире се на цео живот нашег света, преображавајући га у току историјског процеса борбе добра са злом" (тамо).

Према томе, благодареће лукавој замени теза, уништава се права разлика између благодати Светог Духа којом Бог Својим промислом чува свет у постојању и приводи људе ка Цркви, те тајанственим присуством Светог Духа (у Телу Христовом – Цркви), Који обожује, чиме се савршено брише разлика између Цркве Христове и света. Данас се дејством Светог Духа врши „културни процват европског и светског хришћанства" и чак договор између Брежњева и Картера о ограничењу стратешког наоружања великог домета, што је такође „појављивање невидљиве силе Светог Духа која делује у свету ради користи целокупног човечанства"! (ЖМП 1980. бр. 3, стр. 58)

Последице такве „општечовечанске Педесетнице" Алексеј превасходно изражава у терминима хуманизма и миротворства: „хришћанска брига о питањима социјалне праведности", „стихија покрета за мир", служење хришћана људима и њиховој „увучености у целу сложеност реалног живота

света". На тај начин благодатни живот у Телу Христовом мења се хуманистичким „служењем свету".

Схватљиво је да је такво „богословље света" удобно (згодно) ради дијалога не само са свим хришћанским јеретичким заједницама већ и са свим другим религијама или чак утопистичким учењима типа комунизма.

Али како сјединити такву веру са православним учењем о уникалности, јединствености Једине, Свете, Саборне и Апостолске Цркве? Да, признаје „митрополит" Алексеј – „јединство и јединственост Цркве то је аксиома еклисиологије", али у стварности „то невидљиво јединство као јединство Христа и Духа Светог живи у видљивом мноштву Цркава, од којих свака има своје посебно лице" – тврди Алексеј, цитирајући свог сабрата по екуменизму – професора „архиепископа" Владимира Сабодана (ЖМП 1980. бр. 3, стр. 59). Овде је пред нама класична екуменистичка еклисиологија – „теорија грана" која је измишљена у 19. веку, а коју је развио „архиепископ" Стилијанос („Цариградска патријаршија"), тј. изражавајући се језиком светске богословне мисли, еклисиологија „рањеног Тела Христовог", што је плод „изоштреног ума" екуменистичких „богослова" МП – и то превасходно главног учитеља и утемељитеља екуменистичке јереси у МП „митрополита" Никодима Ротова, који је јасно исповедао и признавао „крштење" протестаната као истинито. Обраћајући се својој „браћи у Христу" – протестантима, члановима ССЦ, једном приликом је рекао: „Кроз тајинство Светог Крштења ми смо накалемљени на спасоносну Божанствену Лозу…"[170]

У ЖМП бр. 11 за 1986. годину, пише: **„Митрополит Алексеј активно учествује у екуменистичком покрету. Он је био делегат треће асамблеје ССЦ у Њу Делхију 1961; члан Централног комитета ССЦ (1961–1968); председник Светске конференције „Црква и друштво" 1966. у Женеви; члан комисије „Вера и устројство" ССЦ (1961–1968); много пута је предводио богословске конференције"** итд.

Као што смо видели, Алексеј Ридигер (Дроздов) у свему је копирао свог учитеља (Никодима Ротова), и сада нико не може да приговори да Алексеј није отворено исповедао екуменистичку јерес још **до** свог постављања на

170„Митрополит" Никодим „Сабрана дела ЛДА" 1974. том 4., стр. 141 „„Реч на отварању сабора делегација богослова Евангелистичке цркве ФРГ и МП" (Арнолдсхајн 4) у ЛДА 12. септембра 1960. год. Као што сам већ навео и духовник свих савремених „теолога" Јован Зизиулас такође данас учи о тој јеретичкој „крштењској теологији".

патријаршијски престо (1990. год.).[171]

Упркос распрострањеним тврдњама да се МП отказала екуменистичког курса и контаката, после Алексејевог устоличења на „патријаршијском трону", (па и поред тврдње г. Јевтића да је МП у потпуности чиста од свих неправилности), Алексеј II продужује да испуњава своје екуменистичке функције исто тако брижљиво као и његови претходници. Тако је почетком 1991. „поглавар МП" заједно са „Синодом" поново исповедио „Теорију грана", изјавивши да су „евангелистичка и Православна Црква **подједнако** призване Исусом Христом и **Њиховим** Господом, ка сведочанству (чега?!) и служењу" (ЖМП за 1991, бр. 2, стр. 58). „Патријарх" признаје будисте својом „браћом" (тамо стр. 51 – телеграм Хамбо-Лами Гаадану), заједно се моли са јеретицима: јерменским католикосом, сиријским, етиопским и копским „јерарсима" – монофизитима, потпадајући тиме под анатеме 4, 5. и 6. Васељенског сабора.

„Патријарх" Алексије је посетио 13. 11. 1991. године јудејску синагогу у Њујорку и одржао у њој своју најпознатију и најскандалознију проповед.У њој је пред јудејским рабинима „отворене главе", тј. **ЈАВНО** исповедио у име „Православне Цркве" да смо **„Ми због тога одвојени од јудејаца, *јер још нисмо у потпуности хришћани*, а Јудејци се због тога одвајају од нас јер још нису у потпуности Јудејци. Јер пуноћа хришћанства обухвата са собом и јудејство, а пуноћа јудејства је хришћанство (…) Јеврејски народ нам је близак по вери. Ваш закон је наш закон (!?!), ваши пророци су наши пророци."**[172] "Патријарх" је призвао Јудејце заједничком грађењу „Новог Светског Поретка": **„Заједничким напорима саградићемо ново друштво – демократско, слободно, отворено, праведно (…) где би Јевреји живели сигурно и спокојно, у атмосфери другарства, стваралачког сатрудништва и братства деце једног Бога – Оца свих. Бога Отаца ваших и наших" (!!!)**, да би ту своју фамозну беседу завршио рекавши да је **„Бог наш један Отац, један и недељив за сва његова чеда"**!!! Треба ли коментар за ово? Јудејске богоборце и распинатеље Христа назвати **„децом једног Бога – Оца свих. Бога Отаца ваших и наших"!!!**[173]

171Уосталом као и сви други главни „јерарси МП" тог времена, укључујући и „патријархе" Алексеја I и Пимена.

172Може ли се мислити верујући макар у Преображење Господње у коме су учествовали Мојсеј и Илија да ти Пророци могу да припадају истовремено и савременом јудејству које је одбацило и распело Христа и Светој Цркви Христовој!

173Рабини су после те беседе били избезумљени од усхићења и нису заборавили да узврате

Шта нам пак о томе кажу Свети Оци? Опште је познато да је Сам Господ наш Исус Христос рекао Јудејцима: ***Вама је отац ђаво, и жеље оца својега хоћете да чините; Он беше човекоубица од почетка, и не стоји у истини, јер нема истине у њему; Кад говори лаж, своје говори, јер је он лажа и отац лажи.*** (Јн. 8, 44), а за синагогу њихову је у (Откровењу) рекао следеће: ***…И хулу оних који говоре да су Јудејци а нису, него СИНАГОГА САТАНИНА*** (Отк. 2, 9), а исто понавља и у трећој глави 9. стих: ***Ево дајем ти из СИНАГОГЕ САТАНИНЕ оне који говоре за себе да су Јудејци а нису, него лажу; Ево, учинићу да они дођу и да се поклоне пред ногама твојим, и да знају да те ја љубим.*** Ако дакле „патријарх" Алексије признаје за свог Бога истог Бога којег имају и Јудејци, онда је његов „Бог" у ствари нико други него **Сатана**!

Ако нас неко због овог прогласи „антисемитима", онда пре свега треба да истим називом прогласи и Светог Јована Златустог као и многе друге Свете Оце Православне Цркве, који су говорили и изобличавали богоборне Јудејце. Свети Јован Златоуст дакле каже: „**Нико од јудејаца се не поклања Богу. Ко говори то? Син Божији: *Не знате ни мене ни Оца мојега; Кад бисте знали мене, знали бисте и Оца мојега.'* (Јн. 8, 19). Према томе, ако они не знају Оца, те су распели Сина, одбацили помоћ Духа, онда ко не може смело да каже да је то место (синагога) станиште демона? *Тамо се не поклањају Богу. Не! Тамо је место идолослужења.*"** И још: ***„Јудејци су убили Сина твога Владике, а ти си се усудио да се састајеш с њима на једном заједничком месту!"*** Синагоге и душе Јудејаца је називао **„стаништем демона"**.[174] Свети Григорије Ниски у *Беседи о Христовом Васкрсењу* пише: **„Јевреји су убице Господа, убице пророка, непријатељи и мрзитељи Бога, противници благодати, непријатељи вере њихових отаца, заступници ђавола, породи аспидини, оговарачи, подсмевачи, људи замраченог разума, квасац фарисејски, паства демона, грешници, зли људи, мрзитељи добра."**

Алексеју због те крајње улагивачке беседе. Елем, у време Алексејеве посете Америци 1993. године, као гост једне сионистичке организације, главни рабин Њујорка „Шнајер уручио му је премију „ПРИЗИВ САВЕСТИ"!!! „види фотографију.

174Недавно је у издању ИХТУС-а изашла књига Исака Исакова Свети Оци о јеврејском питању која одлично објашњава и излаже став Православне Цркве о томе. Иста та издавачка кућа објавила је и много других књига у којима се на најјаснији начин може видети сатанистичка позадина богоборних Јудејаца. Препоручујемо да се прочитају следеће: Завера над заверама (Протоколи сионских мудраца пред судом у Берну); Злотвори човечанства (Скривена историја јудејских зликоваца); Чињенице остају чињенице (Честити Јевреjин о гадостима Јудејаца и Вавилонског Талмуда); Јеврејско ритуално убиство итд.

Свети Игњатије Богоносац у посланици Филаделфијцима (6, 1) закључује: „Ако вам ко тумачи (пропагира) јудаизам немојте га слушати. Јер боље је од човека обрезаног (тј. од јудејаца) слушати хришћанство, него од необрезаног (тј. од хришћанина) јудаизам. А ако обојица не говоре о Исусу Христу, они су ми као камење надгробно и гробови мртвих, на којима су само исписана имена људи."

Може бити да је „патријарх" Алексеј заиста био у праву када је у тој беседи признао како он **„још није у потпуности хришћанин"**, јер гле, сагласно Св. Исидору Пелусиоту ***„они који се дрзну да било шта одузимају или додају богонадахнутим речима, болују једним од двога: или не верују да је божанствено Свето Писмо било произнесено Духом Светим и у суштини су неверујући, или се сматрају мудријим од Духа Светог што означава да су ђавоимани"*** (цитат по „Преподобни Максим Грек" том 2, стр. 157, на руском). И опет на крају да закључимо речима Св. Јована Златоуста: ***„Ако ви сматрате истинитим јудејство, зашто онда оптерећујете собом Цркву?"***.

А да чујемо и шта Дух Свети говори о Јудејцима кроз правила на Васељенским Саборима: 65. правило Светих Апостола говори: **„Ако неки клирик или лаик пође у јудејску синагогу или јеретички храм да се тамо моли, нека буде свргнут и одлучен"**; А 11. правило 6. Васељенског Сабора заповеда: **„Нико од оних који су убројани у свештенички чин а такође ни лаици, не смеју да једу јудејске пресне (бесквасне) хлебове, нити да заједничари са њима, нити да их призива у болести ни лек од њих да прима. Такође не сме са њима да иде у бању (купалишта), а који се усуди на све ово, уколико је клирик, нека буде свргнут, а уколико је лаик, нека буде одлучен."** ***Сагласно том канону „патријарх" Алексеј и други јерарси – екуменисти одлучени су од Цркве и више нису православни епископи…***

На сва негодовања конзервативних кругова у МП архијерејски сабор МП 1994. године јавно је признао своје учешће у екуменизму „усклађеном црквеном коришћу" **и саборно је узаконио провођење заједничких молитава са инославцима (јеретицима) како у „општецрквеној спољашњој делатности", тако и на епархијском нивоу** „што се одређује каноничким устројством Православне Цркве."[175]

У време посете „патријарха" Алексеја Јерменији 1996. године он је са

175Решење архијерејског сабора РПЦ 29. новембра „2. децембра 1994, зборник „Православље и екуменизам. Документи и материјали 1902-1908", Москва 1999, стр. 459"460.

„епископима" који су га пратили учествовао у заседању Синода јерменске „Цркве", на којем су се расправљала питања „даљег сливања две сестринске Цркве". У току посете „патријарх" Алексеј је заједно са поглаварем јерменских монофизита – „патријархом католикосом" Гарегином **два пута служио заједничке молебане** и благосиљао народ са олтара јерменских храмова.[176]

На „архијерејском сабору" 1997. било је решено да се „одбаце упорни предлози појединих пастира да се прекине сваки однос са екуменизмом", закључивши да је **„неопходно усадити у сазнање наших верника екуменистичку свест све дубље и шире, тј. тежити ка екуменистичкој просвећености међу хришћанским масама"**.

„Патријарх" Алексеј је 22. јуна 1997. отворио заједно са миланским кардиналом Мартинијем другу европску екуменистичку конференцију у Грацу. Тамо се он молио са католицима у доње аустријском бенедиктинском манастиру Мелк, а затим је учествовао и на богослужењу у катедралном храму Св. Стефана заједно са папским нунцијем у Аустрији „архиепископом" Сквичаринијем и бечким „архиепископом" Шемборном.[177]

Такође је, 12. јула 2000. год, Алексеј присуствовао литургији у новом јерменском храму у центру Петрограда, и то из разлога „освећења" те нове цркве (види фотографије). После литургије, „патријарх" јерменске цркве Гарегин II, заблагодарио је Алексеју II што је он **„поделио радост освећења храма"**, а као одговор томе, „патријарх" Алексеј је рекао да је освећење јерменског храма **„значајан и велики догађај"**, не само за јерменску цркву, већ и за цео Петроград и све вернике. „**Ми се радујемо за јерменску апостолску Цркву. Она данас има велелепни храм на централној улици Санкт Петерсбурга. Ваља запазити да је то произашло у дан када град слави свој празник – дан Св. Петра."**

Да ли дакле важи 65. апостолско правило које наређује да буде свргнут и одлучен од црквеног општења, сваки онај који од клирика или лаика, уђе у синагогу јудејску или јеретичку да се помоли? Да ли ово важи за савремене „патријархе" и „епископе"?

Навешћу овде и случај који се десио 2001. године, поводом хиљадуседамстогодишњице „хришћанства" у Јерменији. Наиме, у септембру је „патријарх" Алексеј посетио Јерменију активно учествујући у тој прослави и заједничким молитвама. **При размени дарова поглавар МП даровао је**

176Аватамк бр. 35"36 за 1996. год.

177„Рус ¸православнаÊ" бр. 3, за 1997. годину, стр. 3.

Католикосу Гарегину панагију и крст, самим тим означивши њихову свеопшту припадност у једној вери. „Међу нама су се успоставили истински братски односи", рекао је поглавар МП, **„братство међу нашим Црквама** (…) **помагаће нам да носимо нашу службу и да нас обједињује у љубави Христовој"**. На екуменистичко славље у Јерменији позвани су и дошли су поглавари и представници александријске, румунске, константинопољске, антиохијске, јерусалимске, грузинске, бугарске, кипарске, српске, грчке и других цркава „Светског Православља".

После смрти врховног „патријарха – католикоса" свих Јермена Гарегина I, „патријарх" Алексеј II и митрополит Кирил (Гундјајев) упутили су телеграм саучешћа на адресу јерменског католикосата: „У овај тужни час", пише патријарх, „ми делимо бол братског јерменског народа и узносимо сугубе молитве ***о упокојењу душе блаженопочившег католикоса Гарегина у насељима праведних***"!!!

Подобних примера могло би се навести врло много.[178] Па ипак факт остаје фактом: „патријарх" Алексеј који се цео живот молио са јеретицима никада се није одрицао и неће се одрећи од своје екуменистичке јереси, продужавајући отворено – ex catedra – признавати јеретике и нехришћане као „Цркву Христову", тј. оном Црквом за коју сматра да је и он у њој, те самим тим којој припадају и његови следбеници.

Према томе, није ли јавно фарисејство када неко говори како наводно, није важно ко је поглавар, како верници не треба да обраћају пажњу на то и да се смућују, јер га је наводно, ето, Господ изабрао. Треба да се запитамо: А зар ће бити неважно ако вам реч Божију донесе Јуда Искариотски? Чему ће вас он научити?! Да ли је онда после свега реченога о дотичном „патријарху" за чуђење то што му је рекао у виђењу Свети Теодосије Кијевопечерски? Елем, „Агенција руске информације" (http://ari.ru) распространила је 28. октобра 2002. године информацију о разлогу изненадне болести „патријарха" Алексеја (Ридигера), при његовој посети астраханској епархији. Агенција је добила ту информацију од најближег окружења „патријарха" које му је пренело истинити разлог његове изненадне болести. А то је било јављање Преподобног Теодосија Печерског, оснивача руског монаштва. Свети Теодосије стајао је директно испред патријарха. У његовим

178„Патријарх" Алексеј је познат и по дарежљивости давања црквених ордена (треба рећи да један његов потпис за издавање ордена кошта „само" 10"15 000 $. Тако је 27. маја 2001. год. наградио шеика Аллах „Шукјура Паша „Заде (поглавара кавкавских муслимана) орденом Св. Владимира (Крститеља Русије) првог степена.

светлим проницљивим очима није било гнева, али је био примећен жестоки укор. **„Отпали сте од Бога ти и многа твоја браћа и присајединили сте се ђаволу”**, рекао је Свети и продужио, **„и они који управљају Русијом нису руководиоци, већ безаконици. И црква им повлађује… *И нећете стајати с десне стране Христа!* И чека вас мука огњена, шкргут зуба, страдања бесконачна, ако се не покајете окајани. Милост Господа нашег је бесконачна, али је за вас одвећ предугачак пут ка спасењу кроз искупљење безбројних ваших грехова, а час одговора је близу.”** Те речи Печерског игумана „патријарх” је дословно предао слушаоцима који су га окруживали. После тога Преподобни је ишчезао, оставивши Ридигера савршено укоченим (запрепашћеним), јер дотични никада ништа подобно није доживео, и штавише свагда се са скептицизмом односио ка саопштењима о било каквим чудесима. После тога „патријарху” је позлило. Они који су му указали прву помоћ тврде да је болесник једва чујно шаптао: „Не може бити, не може бити!”[179]

Да не би неко рекао: „Добро, из овог наведеног слажем се с тобом да је Алексеј чисти јеретик, али не могу да се сложим са тобом да је само због његовог вероисповедања цела руска Црква јеретичка! Није ваљда да има и других епископа Московске патријаршије који исто верују?” За све такве неверне Томе навешћу овде податке са последњег „архијерејског сабора МП” на коме се између осталог одређивао даљи курс МП по питању ССЦ. Наиме, од 13. до 16. августа 2000. године, одржан је „архијерејски сабор” сергијанских „епископа”, на коме су ***свих 144 „епископа***” (осим једног) једногласно ***потврдили курс МП у оквиру „Светског Савета Цркава***”. На њему су донесена многа противречна решења која су у потпуности у духу Кипријана, али не оног Картагенског – Светог, већ – Филијског. Тако нпр. у завршном документу под бр. 1.20 јеретици се признају као чланови Тела Христовог: „Раздељеност хришћана јесте отворена крвоточива рана на Телу Христовом”, а „најважнији циљ односа Православне Цркве са инослављем јесте поновно успостављање Богом заповеђеног јединства хришћана (Јн. 17, 21), а које улази у божански промисао и принадлежи самој суштини хришћанства” (2.1). Овде је јасно да се под појмом „хришћани” подразумевају управо сви „православци” и друге „хришћанске” вероисповести, а позивање на Јеванђеље указује да се под том целокупношћу хришћана треба подразумевати управо Црква – Тело Христово. На тај

179Пренето из црквених новина „Православни оглед” за 2002. годину број 10 (60).

начин „Богом заповеђено јединство" Тела Христовог је било нарушено и њега треба поново успоставити сјединивши се са јеретицима. Према томе, по њима, Хришћани су се разделили и разделила се Света Тројица, јер како је изложено у тачки 1.5 „Црква – то је јединство по образу једносушне Тројице". Оваква дефиниција сабора МП (2.1) уподобљује се у суштини богохулству аријанаца, духобораца и других јеретика и подлеже истој осуди од стране Православне Цркве. Колико су савремени „православни епископи" спремни и способни да жонглирају учењем Светих Отаца (као што то ради и г. Јевтић), види се из следећег примера. У параграфу 2.2 тог документа МП цитира се Св. Василије Велики мада без ознаке места из његовог дела. Очигледно је да је Св. Василије Велики имао у виду управо Православне Цркве, које су сједињене у **Православљу**, али временски немају међусобно општење, и уопште не подразумева под тим некакве аријанске, полуаријанске, аполинаристичке, мелитијанске, евномијанске, монтанистичке и друге „Цркве". Осим тога, Свети Оци су свагда одрицали да се јеретици могу назвати „хришћани". Тако нпр. Св. Атанасије Александријски говори: ***„Погедајмо на изворно, првобитно Предање, на учење и веру васељенске Цркве – веру какву нам је предао Господ, проповедали Апостоли и сачували Оци. Јер, на њој је утемељена Црква и ко отпадне од Ње тај не може бити и чак се не може ни назвати Хришћанином"*** (Серапиону 1, 28). Свети Кипријан Картагенски пак то изражава веома кратко: ***„Ко није у Цркви Христовој, тај није ни хришћанин"*** (Антонијану). И још: ***„Extra ecclesiam nulla salus" (Изван Цркве – нема спасења)*** (исти).

Исто тако, сабор МП чврсто признаје латинство за Цркву „у којој се чува апостолско прејемство рукоположења"![180]

Уместо да се заједно са Светим Оцима радују што се јеретици „одвајају од Цркве како не би својом свирепом и отровном заразом погубили голубове и овце Христове", ти „православни епископи" лицемерно жале за „хришћанским раздељењем" бацајући се у загрљај вукова, те водећи тамо и своју паству. И то уопште нису емоције. „Архијерејски сабор" допушта могућност изласка МП из ССЦ, али не због тога што се Свети Оци нису занимали „православним сведочанством" на јеретичким саборима са учешћем у заједничким молитвама („литургијама"), узајамним поздравним словима и екуменистичким изливањима љубави, већ због стагнације процеса „успостављања хришћанског јединства" и одсуства „могућности ра-

180Сви ови наводи преузети су са интернет сајта МП.

вноправног православног сведочанства о Истини и Цркви".

Треба да се каже да се екуменисти МП као и других „патријаршија" налазе под анатемама и епитимијама Васељенских Сабора и Светих Отаца, већ само зато што они одричу да признају јеретицима оне које су ти Сабори признали, изврги и анатемисали![181] Сабор МП исповедио је да су јеретици благодатни, што значи да су на тај начин погазили решења Сабора. Због тога, они на себи носе канонске казне тих Сабора.

О нарушитељима свештених канона Сам Господ је наредио да се према таквима Црква односи као према незнабошцима, тј. као према онима који су отпали од Цркве (Мт. 18, 17). Свети Дух кроз уста Светих Отаца на Васељенским Саборима кроз 1. правило 6. и 1. правило 7. Васељенског Сабора означава и анатемише нарушиоце Светих канона и догмата благочешћа изложених од стране Светих Отаца. Вероватно ће на ово врли „богослови" типа г. Јевтића рећи да је то правилно гледајући са стране „којекаквих истинитих православаца". Логика пак „православних екумениста" такође је на свој начин правилна: Не сјединивши се до сада видљиво са „благодатним јеретицима", „Помесне Цркве" силно греше против Јеванђеља, пошто због људских раздељења они сметају или у потпуности спречавају благодат Светог Духа да животворним потоком исцељује и лечи „израњављене чланове Тела Христовог". Екуменизам је дакле, задаћа од животне важности, дело љубави, спасења и исцељења страдајуће злославне „браће у Христу", којима прети потпуно расцрковљавање и дехристијанизација. И на крају крајева, екуменизам је схваћен од стране „православних епископа" као „мисија коју је на нас положио Господ наш Исус Христос". У том случају и тим пре је изгледа веома преступан сваки „индиферентизам у односу на тај задатак или на њено одбацивање" (2.2). Видевши дакле сву ову догматску збрку у главама савремених сергијанаца и других екумениста зар је онда за чуђење чињеница да се „епископи" „Московске патријаршије" баве свакојаким нечистим радњама и „сивом економијом"? Зар је онда за чуђење сав тај њихов бизнис са цигаретама, алкохолом, драгим камењем, нафтом и ко зна чиме све још?

И да закључим ово поглавље једним веома важним фактом: **МП је данас**

---

181 Чињеница је нпр. да ни једна „Помесна Црква" већ деценијама не чита анатематизме на јеретике, који се читају прве недеље Ускршњег поста, тј. у Недељу Православља. Зашто? Управо зато што су све „Помесне Цркве светског Православља" и саме постале јеретичке признавши своју браћу протестанте, папокатолике, монофизите и др. многовековне јеретике као сестринске и благодатне Цркве у којима постоји могућност спасења…

ма колико то звучало небулозно, *једини нетакнути део КГБ-а!!*[182]

ЦИГАРЕТНИ ПАТРИЈАРХ - ТОВАРИШЧ МИХАЈЛОВ (ГУНДЈАЈЕВ)

„СВЕТИ" СТАРЦИ

Пре неколико година један свештеник из Заграничне Цркве је приметио да се у „Помесним Црквама" почело формирати нешто слично савременом папизму са свим његовим унијама и модернизмом: главно је помињање патријарха на богослужењу (као код папокатолика), а све остало и није тако важно. Да ли се свештеник придржава старог или новог календара; да ли служи у потпуности или скраћену службу; да ли је он модерниста или конзервативан; да ли служи на савременом језику или на црквенословенском; нема никакве везе… Таква пак, слепа привреженост организацији при савршеном индиферентизму (равнодушности), ка вероучењу, доводи ка незапамћеном ожесточењу срдаца. То је уосталом, и закон, јер како пише Св. Игњатије Брјанчанинов, ***„вера у Истину спасава, а вера у лаж приводи ка јаросном фанатизму"***, па продужава: **„Онај који са пажњом прочита „Дела Светих Сабора" тај ће лако да се убеди како је карактер јеретика у потпуности сатански. Он ће да увиди њихово *ужасно лицемерје, неописиву гордост и увиђене дрско понашање уз непрекидне лажи*… (како тачна дефиниција која се дотиче и г. Јевтића!) *Посебно се пак примећује њихова непомирљива мржња према чедима Истините Цркве, те жудња (жеђ) за њиховом крвљу!"*** (Писма – стр. 393, 394). Пред нашим очима ми јасно видимо да се данас образује тип „верника" који лако могу бити упућени на непоштедну борбу чак и са насиљем према „непријатељу", чим његов лик оформе у сазнању тих људи као што то управо и чини г. Јевтић практично позивајући на ***линч*** „старокалендарских расколника" (за шта је у својој књизи чак навео и адресе појединих флоринаца). Одређивање пак „непријатеља" саборно, већ је било учињено 1988. г., на „свеправославном саветовању" у Солуну, где је јасно било речено да су „узрок свих проблема у православним Помесним Црквама (тј. у систему апостасијиног – светског православља), управо они људи који под изговором екуменизма критикују јерархију" (тј.

182ОВЦС „„Одел спољашњих црквених односа" МП „сам је признао да је афера са бесцаринским увозом цигарета тачна, али да је то учињено „из хуманитарних разлога"!?! Наиме, МП је добила повластицу за увоз 50 000 тона (!) цигарета годишње. НО ЦОММЕНТ!!

зилоти). А ти пак, „непријатељи" ће управо бити они који неће да издају своју православну веру. И у потпуности ће се испунити речи Христове: ***Али долази час када ће сваки ко вас убије мислити да Богу службу приноси*** (Јн. 16, 2).

Управо такву непомирљиву мржњу ми и видимо често код чланова „Помесних Цркава" према чедима Истините Православне Цркве. Таква ненавист неће закаснити да се оваплоти и у дела. **Екуменисти свих земаља, *„и ви испуните меру отаца ваших"* !! А поготово Ви г. Јевтићу, на кога се у потпуности може односити цео последњи цитат. *Савле, Савле* – господине Гифтићу, господине Гифтићу! – што гониш Цркву… *Тешко ти је против бодила пратати се*** (Дела Ап. 9, 4–5) Не д'о Бог да и г. Јевтић прође као првосвештеник Јудејски[183], већ му желимо обраћење, као што је то било са Савлом „званим Павлом"…

Да би потврдили своју „исправност" јеретичко – екуменистички патријарси и епископи прибегавају често једном јаком оружју: често траже подршку за своја дејства од савремених „Стараца".

Да би показали у коликој су прелести били савремени „свети старци" навешћу овде пар примера. Први је о „чувеном архимандриту" Софронију (Сахарову). Садашњи секретар манастира Велике Лавре на Светој Гори – отац Христофор још као мирски човек и као капетан прекоокеанског брода зажелео је да види Оца Софронија у Енглеској и његов манастир. И кад је дошао и био на служби код њега имао је шта и видети. За време литургије видео је да је отац Софроније причешћивао, осим свих присутних новокалендараца и чланова званичне „православне цркве" и све остале присутне англиканце, католике, протестанте и остале ко год је био унутра у цркви. Он је дакле, још увек живи сведок у манастиру Лаври а ко хоће да провери нека оде и нека га пита. Други пример је отац Порфирије са Капсокаливије који је као „свети" умро у истоименом скиту на Светој Гори. Пошто је обичај да се након три године откопавају кости сваког монаха ко се упокоји на Светој Гори исто је било учињено и са њим. Међутим, правило је било на Светој Гори (и још увек јесте), да када се откопава појединi монах треба да том откопавању присуствују и сви монаси дотичног скита. Међутим, оца Порфирија су откопали његови монаси и једноставно сакрили његове кости. Питамо ми: ако је он свет и ако га је Бог прославио светим чудотворним моштима зашто су оци из Капсокаливије сакрили његове „чудотворне мошти" ?! Између осталог

183Види у слову преподобног Јосифа Волоцког описаног у вези житија Св. Апостола Филипа.

додајмо да су се и та два „света старца" сваке ноћи наводно сретали у ваздуху и то изнад Нормандије, јер отац Порфирије је био узношен на небо „анђелима" са Свете Горе док је Софронije био узношен исто „анђелима" у Енглеској! Међутим, пошто је Порфирије имао већу „благодат" брже је и летео па су се сретали већ изнад Нормандије!?! (Можда је ипак ствар у бољој метли?) Да ова наша последња тврдња није ни мало претерана, нити далеко од истине, те да би доказали у колико се прелести налазио дотични „Свети и прозорљиви Старац" – алиас маг Порфирије, кога савремени светогорци типа о. Теоклита дионисијатског толико превазносе јасно је описано у следећем тексту Др Николе Димараса, а који наводим овде скраћено:

ВРАЧ ПОРФИРИЈЕ, ЊЕГОВ „ПАРЊАК" „СВЕТОГОРАЦ" ПАЈСИЈЕ И УНИЈАТСКО БОГОСЛОВЉЕ МОНАХА ТЕОКЛИТА ДИОНИСИЈАТСКОГ

Од о. Николаја Димаре, Др права

(Часопис „Свети Кољивади", август 2004. г.)

Монах Теоклит Дионисијатски обраћа се писцу ових редова чланком, под насловом „Једна посланица правника и расколничког свештеника Н. Димаре". Нас, православне, он сматра за „малоумне", „шизофрене" и „расколничке"; исмева нас да ми, наводно, ништа не проверавамо и да представљамо „осушену грану" и „пара-цркву" (Види „Атонске цветове", том 1, стр. 237).

Пре свега, треба да нагласимо да је мон. Теоклит одабрао само једну од многих наших посланица, а изоставио је разорне аргументе које сам тамо навео, заједно са осталим **осуђујућим посланицама** које сам му послао. Ко жели да стекне потпуну слику о размењеним писмима нека се осврне на бројеве „Светих Кољивада" из априла 2003. г. и јуна – јула 2003. г., где се налази и оповргавање свих аргумената мон. Теоклита. **Тамо ће се уверити, као и у овом броју, да он нема светоотачке аргументе.** Он се ослања на произвољне закључке и на мишљења расколничко-јеретичких новокалендараца, као што су Епифаније Теодоропулос и Гервасије Параскевопулос. Те ставове су потпуно оповргли богослови јеромонах, о. Теодорит Мавро, и тадашњи свештеник Заграничне руске цркве, о. Василије Сака (види у вези с тим, веома вредна дела о. Теодорита: „Разговори у пустињи о екуменизму", „Противотров", „Православље и јерес" и „Када чувари издају". Сажето, али беспоговорно оповргавање аргумената јеретичког списа м. Теоклита види у два последња броја часописа „Свети Агатангел" и „Црквено предање").

Лишен било какве светоотачке основе, он изводи произвољне закључке, а још се ослања и на ставове новојављених „светитеља" Пајсија и Порфирија, како би се супротставио аргументима православних, погубним за новокалендарство-екуменизам!

„Коначно, овај „блажени" (тј. Пајсије, види поглавље о томе: „Блажени Пајсије и *црквено питање*"), после своја два **парњака**, Порфирија и Јакова… наводи своје мишљење у вези са 'црквеним питањем'", пише м. Теоклит Дионисијатски (ибид., стр. 212), јасно уводећи канонизацију заблуделих псевдо-светитеља и покушавајући још једанпут (после канонизације масона Хризостома Смирнског; види, о томе, разорне аргументе о. Евтимија Трикамине, у његовој књизи о масонској личности и екуменистичком становишту Хризостома Смирнског), **да фалсификује православну Агиологију**.

А што се тиче Порфирија, сви озбиљни проучаваоци његовог живота и учења ће устврдити да се он служио неправославним и сумњивим средствима, непознатим православном предању и учењу, како би „пророковао" и „предвиђао"!

Како би дошао до својих „предвиђања", он се **служио психометријом**, опипавао је пулс посетиоцима! (Георгије Крусталаки, *Старац Порфирије*, Атина 1997, 2. изд., стр. 129, где је и фотографија о томе; а види и стр. 96). То је метод који користе медијуми!

Било му је довољно да узме било шта како би погађао - руку, главу, одећу. „Видео" је догађаје у прошлости, који су имали везе са „дивовима" и жрецима, као што је Тиресија.

О. Порфирије „видео је", „Божијом благодаћу", и описао чувеног тивејског пророка, Тиресију, сина Еуеновог и нимфе Харикле, онако како га је описала стара грчка митологија, много векова пре Христа, и како га приказује познати антички рељеф – слепог га воде два младића" (Крусталаки, ибид., стр. 93).

Описивао је места, до детаља, и приказивао их свом запрепашћеном сабеседнику, тврдећи да управо тако стоје ствари, како би шокирао и импресионирао слушаоца. Описивао је стене, обале и реке, како једна има чистију воду од друге, како је већа, како се, наводно, све то налази на другом крају света!

Ишао је све до… престола Свете Тројице и… изнад свега, изнад звезда на небу. Држао је болесника за руку и вршио му… пальење без анестезије!

Устремио би се на посетиоца попут „риса" и натерао би га… да се скине, како би му показао ожиљак и како би му доказао да има „видовњачку

харизму" и да су ствари стајале управо онако како је он „предвидео", те да је његов сабеседник уистину урадио операцију киле, као што му је и „предвидео".

Цртао би кругове и улазио у њих… како би „прорицао"!

Изненада би телефонирао, усред ноћи, најављујући неко надолазеће зло, људима које никада није видео!

Понајвише је падао у екстазу на оним местима где су, у старини, деловали демони, у пророчишту у Додони, пред Зевсовом статуом у музеју, када би говорио о Питији и о Делфима, или о… пророку Тиресији! Пошто је поседовао „харизму", пристајао је чак и да иде да тражи скривена блага, која су похрањена за време 2. светског рата!

Самохвалисање и самооправдање су били његова главна карактеристика! Говорио је:

„У овом тренутку налазим се изнад свега, даље од звезда! Налазим се близу Бога, додирујем божанство (!), близу сам Свете Тројице (!) (ибид., стр. 69).

„Ти, бре, несрећниче, не знаш да, када ја пожелим да те видим, па да се налазиш на крају света, могу да видим шта радиш!" (Клито Јоаниди, *Старац Порфирије, сведочанства и искуства*, Атина 1993, стр. 120).

Прича се да је прешао на стотине километара како би пронашао скривено злато и скривено благо (Клито Јоаниди, *Старац Порфирије*, Атина 1993, стр. 153).

„Спуштао се", „на духовни начин", и „пробао" воду из своје шаке, како би видео да ли је слатка или слана! (*Старца Порфирија живот и прикључења*, св. ман. Хрисопиги, Ханија 2003, стр. 175).

„Гледао је" и под земљом, и то на удаљености, и говорио колико дрвећа и саксија имају верници у њиховој кући, како би их импресионирао.

„…Назначио је овој монахињи (која је била археолог) један локалитет у близини великог моста на улазу у Београд, где су се, у дубљим слојевима земље, налазиле старине из праисторијског доба велике вредности (Крусталаки, 6. погл., стр. 58–59).

Говорећи о Кореји, а да тамо никада није био, рече:

„Јеси ли пио воду из реке која тече с леве стране? Како је она добра! Наравно, воде у десној реци има више, али није толико добра као у овој првој! (Види, у вези с тим, Крусталаки, ибид., стр. 68. Види и стр. 85, 87. Упореди и стр. 94. Види и друге страшне и чудовишне ствари, на стр. 74 и 78).

Није оклевао чак ни да, на ђаволски начин, позавиди слави Владичице

наше Богородице, „пророкујући" да ће јој се у селу Оропу поклањати „подједнако добро" као и у цркви са чудотворном иконом на острву Тину! (Како је писао старац Петроније из светогорског скита Претече, у „Православном обрасцу").

Каква самоувереност и егоизам! Несрећник је демонима послужио за подсмех! Такве лудаке представља нам монах Теоклит Дионисијатски, који се приказује као неоунијата, што је доказ његовог истрајавања у општењу са безбожним екуменистима са Фанара! Он жели да нам каже: „Пошто ми имамо… „светитеље", као што је Порфирије, шта ви хоћете и зашто нас прекоревате због издаје наших лажних пастира? Ми имамо „светитеље", дакле ми смо Црква!".

Да, духовниче мој, ви имате лажне светитеље новог доба! И то оне, који опште са безбожним екуменистима са Фанара!

Плен демона! Заводници и заблудели!…

Још једном уствр̂ујемо да светост не може да постоји ван Православне Цркве и саборне догме Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Црква постоји тамо, где важи оно што се одувек, свугде и од свих веровало, а не у расколничкој јереси новокалендарског екуменизма.

Када се Порфирије нашао пред статуом Зевса у Атинском музеју, догодило се следеће:

„Ишли смо од једне статуе до друге. У једном тренутку, зауставили смо се пред статуом Зевса. Зевс је седео на свом престолу и бацао муње на људе. Пошто нам је водич рекао све што је знао, окренуо се ка мени и рекао ми:

– „А ви, старче, шта кажете?

– Ја се у то не разумем, рекох. Тако како видим, само се дивим делу уметника, али и створу Божијем, јер га је тако савршено израдио. Разумем и да је уметник, који га је створио, имао велики осећај за божанско. Видите како Зевс, док баца муње на људе, задржава смирени израз лица. Није се разбеснео. Бестрасан је. Шта нам то казује? Шта то значи? Да Бог нема страсти, чак и када кажњава!. Водич и цела група су ми се лепо захвалили."

(*Живот и прикључења старца Порфирија Кавсокаливита*, св. ман. Хрисопиги, Ханија 2003, стр. 135, 136).

Чему прво да се зачуди човек међу глупостима и саблазнима новојављеног врача Порфирија?

Уместо да осуди, уместо да исправи, уместо да подучи, он зева пред статуом демона и диви се Зевсовом бестрашћу! Тако оставља људе не само у заблуди, него им још и погоршава ту заблуду. Оставља их да се диве

идолима! Коначно, они тако могу и да им се клањају и да организују идолопоклоничке церемоније, када имају такве учитеље… какве нам препоручују наводни… „учени" светогорци, као што је улизички монах Теоклит!

Погледајмо још један карактеристични текст:

– „Којим се послом бавиш, дете?"

– Археолог сам, одговара она.

У међувремену, приповеда старац, донели су нам јело и почели смо да једемо. „Ја сам се, каже он смешећи се, прекрстио. Мало касније, пошто смо јели, кажем јој:

– Бре, дете, шта да ти кажем сада…

– Шта желиш старче? - пита ме.

– Ја јој кажем: Тамо где радиш, мало изнад, видим једног старца попут пророка Исаије. Веома је стар, високог раста, са дугом брадом и воде га за руку.

– У том тренутку, дакле, примећује старац смејући се, девојка се нашла у чуду.

Питам је шта јој се десило.

– „Какав си ти то човек? – каже ми она. Од првог момента како си стигао овамо и сео за сто, осетила сам неку снагу у себи."

– Кажем јој: Шта сам ја, бре дете; ја нисам ништа (уз благи смех).

– И допуним јој питање: шта је, зашто си се узбудила?

– У наставку јој рекох: „А! Сада да ти кажем нешто и о твом послу. Пронашли сте једну гробницу, која је изнутра била пуна златног накита. Све то сте нашли исечено, згњечено…".

– Да, каже она, управо је тако, како кажеш. – Слушај, да ти кажем и нешто друго. Горе је кућа једног пророка који је, заиста, како си га и описао, био попут пророка Исаије, високог раста, са дугом брадом, али је био слеп. Као што си га видео, тако су га, заиста, водили за руку. То је био пророк Тиресија!

– Да, Тиресија, то је, бре, био он", понавља старац.

Његова духовна чеда питају: „Старче, видели сте старог пророка Тиресију?"

– Да, одговара он, то је био сам пророк Тиресија из Тиве. Онако како сам га видео, у том тренутку, да га воде за руку, тако сам га и описао."

Дакле, нека нам одговори о. Теоклит, да ли се, у учењима и житијима отаца Цркве, сусрећемо са тако чудовишним, са таквом самоувереношћу и таквим духом хвалисања и истицања?

Да ли је дакле Порфирије био спиритиста, плен демонске заблуде, или не?

Ми, који смо у положају да скромно познајемо примере из светих Јеванђеља и отачке књижевности, знамо да Дух Божији **не изводи егзибиције и да не делује на душу човекову паралишући и обузимајући је, нити непрестано телефонира и ремети мир по кућама и манастирима како би импресионирао вернике и прекорио их, или их упозорио на неку, наводно, страшну опасност, јер је највећи дар Бога човеку – слобода, коју поштује и сам Бог. У вези са претходно поменутим, читамо у *Подвижничким беседама* Аве Исака:**

„Ко год се, без неке нужде, упусти у то, односно ко Бога моли да, по његовој жељи, својим рукама чини чуда и да добије некакву моћ, **такав човек бива искушаван у уму, исмеван од демона изругивача и постаје болестан у својој савести**. Наиме, само у доба туге и несреће можемо да тражимо помоћ од Бога. А да Бога узнемиравамо без неке нужде јесте опасно, и онај ко то жели уистину је грешник. Оно што је Господ хтео да учини многим Светитељима догодило им се, а да они то нису тражили од њега; али, онај ко то намерно хоће и прижељкује, а да не постоји нека нужда, ставља се ван заштите и сурвава се из спознаје истине. Ако би му Бог, можда, и услишио тај захтев, пошто би се он усудио да тако нешто затражи, то би лукави сатана узео као повод и одвео би га у још већа зла. Истински праведници не само да тако нешто не прижељкују, него се и, уколико би им то било дато, клоне тога и пред другим људима и приватно.

И ето, један од Светих отаца, зарад своје чистоте, добио је дар од Бога да прориче будућност онима који су долазили код њега и, пошто то није желео, позвао је Свете старце и, заједно са њима, молитвом затражио од Бога да га ослободи тог дара. Па, уколико су неки и добили такав дар, добили су га по нужди или због своје смерности; а у осталима божанска воља није активна, али опет не у потпуности и не случајно" (Исак Сирин, Подвижничке беседе, Солун 1976, стр. 193, 194).

А према Светом Јовану Златоустом, ове „пророке" верници не треба да узимају за узор, чак иако су заиста нешто прорекли или учинили неко чудо, будући да су они лишени православне мисли и исповедања; такви су, на пример, новојављени „Светитељи" које истиче м. Теоклит, а који шурују са екуменистима са Фанара. Наиме, у свакој прилици, они су износили хвалоспеве расколничким јеретицима и присталицама Запада, Димитријима и Вартоломејима, као што је чинио и заблудели Пајсије!

Златоречиви и истински отац Цркве Јован, пише: „Наиме, управо је и кроз Валаама деловао Бог, и фараону је открио будућност и Навуходоносору, па чак је и Кајафа пророковао, а да није знао оно о чему је говорио; па, и многи други су истеривали демоне, а да Он није био уз њих, пошто се то, што су они чинили, није дешавало њих ради, већ ради других, а често и путем неких нечасних средстава". (ПГ 61, 69).

О. Теоклит, дакле, нас православне, који одржавамо, уз безбројне жртве, веру Отаца и православна предања, назива „расколницима" (новокалендарци нас подсмешљиво називају такозваним старокалендарцима), **наравно без икаквог знања о богословском смислу раскола**. Посведочено је његово знање о расколу, будући да је опседнут западњачким схватањем Цркве.

Па добро, о. Теоклите, када се проповеда јерес, да ли је могуће да икада постану расколници они који не опште са јеретицима, пошто остану верни свему што је Православна Црква веровала и што је следила одвајкада, свугде и у свему?

Тј. да ли су иконофили били расколници за време иконоборства, пошто су прекинули општење са јеретицима иконоборцима?

Па и данас, пошто зилоти и истинити православни хришћани, у целом свету, не опште са присталицама Запада и са мондијалистима са Фанара, из Москве, Европе, Америке, Африке и Аустралије; јесу ли они „расколници"?

То је Теоклитовска еклисиологија!

Без основе у Светим Оцима! Без утемељености на светим канонима! Како је могуће, о. Теоклите, да истинити православни хришћани и зилотски оци не покушају да, одсецајући смртоносну гангрену јереси екуменизма и сами остајући здрави, спасу Цркву од раскола, који изазивају они архијереји који подучавају различито од онога што учи Црква Христова?

А како ће то учинити, већ је унапред одредило предање наше Цркве. Ми не можемо да импровизујемо, како то чините ви! То јест, да останете у контакту са јеретицима и да их помињете!

Присталице Запада, екуменистички архијереји са Фанара и сви они који су, по свету, њима слични и са њима опште – па макар их било и на хиљаде – са својим јеретичким учењима отцепљују се од Цркве Христове, од Цркве Апостола и Отаца. Они који се отцепљују од тих архијереја, пошто их обично има мало, изгледају покатоличеним Епифанијима и Теоклитима као да они врше раскол! Али, управо су они настављачи апостолског предања саборне Цркве.

Имајући у виду ову реалност, велики Фотије је, 869. г., одредио 15. свети канон 1–2. сабора, који је обухватао и утемељивао дотадашње православно предање и учење, како нико више не би имао оправдање да каже како, наводно, не постоји канон који би налагао ограђивање и прекидање односа са јеретицима.

Стога, ове појаве не треба да нас збуњују: не чине раскол они малобројни, који остају верни саборној Цркви и ономе у шта је света Црква веровала и што је следила свагда и у свему. Раскол изазивају они који, било некаквим захтевима, као ви, било пређутно, остају верни јеретичким екуменистима и архијерејима присталицама Запада (Вартоломејима, Стилијанима Аустралијским, Григоријима Енглеским, Тракателима Америчким, који су се потпуно потчинили папи, примајући жезал из његових руку! Затим Августинима Немачким, Михаилима Аустријским и Христодулима или, боље рећи, паподулима!). Малобројни, који се отцепљују од таквих архијереја, у стварности спасавају Цркву од погубних раскола.

Свети Марко Евгеник нас подучава: „Сви учитељи Цркве, сви сабори, сви свештени списи **подучавају нас да избегавамо јеретике и да се клонимо њиховог друштва**".

Кога ћемо, дакле, следити: изопачене апсурде о. Теоклита и лажних светитеља новог доба, Порфирија и Пајсија, – или светионик из Ефеса, Светог Марка Евгеника?

Кога ћемо следити у учењу: екуменистичку ново-еклисиологију новоунијатског монаха Теоклита, – или великог исповедника и **Светитеља** Цркве наше, **Теодора Студита**, који се суочио са истим оптужбама како је, наводно, постао расколник када је прекинуо контакт са тада владајућим иконоборцима?

„Непријатељима Божијим, наиме, назвао је Златоусти не само јеретике, него и оне који са њима опште", као и: „једни су доживели потпуни бродолом у погледу вере, а други, иако се у вери нису потопили, ипак због општења са јеретицима пропадају". (*Посланица игуману Теофилу*, ПГ 99, 1164, 1216).

И „пријатељ" о. Теоклита требало би да узме неколике часове из православне догматике, како би схватио шта значи саборност Цркве: „Јерархија подучава на јединствени, саборни начин само онда, када Цркву унутар саме себе уистину обухвата и укључује."

„**Апостолско наслеђе се оснажује и крепи једино верношћу апостолском предању и одржавањем апостолског предања.** У неодвојивости апостолског наслеђа од апостолског предања налази се

пуноћа силаска Духа Светога", пише о. Г. Флоровски (на своју осуду – п. п.).

Ову пуноћу силаска Светог Духа ми проживљавамо, о. Теоклите, и наше свештенство није „лебдеће", како ти, лака срца, пишеш, већ, напротив, оно баца одсјај од наше исповедничке борбе против свејереси екуменизма. Наше свештенство се потврђује, свакодневно, у светим тајнама. Исправност наше борбе доказује се непропадљивошћу светих моштију њених учесника. Нико од њих није општио са вама! О тим светим моштима сам ти писао, о. Теоклите, у својим посланицама, које ћу објавити, у догледно време, како би се верници обавестили колику ми ти неправду наносиш у својим списима.

То су, управо, наши истински Оци Једне, Свете, Саборне и Апостолске Православне Цркве, који нису приклонили колена Ваалу екуменизма, као што ти и твоји истомишљеници свакодневно чините…

О заблуделом Пајсију, који је имао сваки други, само не православни став, наставићемо у следећем броју. Овде је довољно напоменути да је Пајсије осуђен од саме наше Богородице, која га је напустила, па је он умро далеко од Свете Горе, као монах у једном… женском манастиру; Пајсије је, пак,… будући „видовит", припремао гробницу на Светој Гори, како би имао неки… споменик после смрти… и „како би био сахрањен тамо где су желели да почивају цареви и војводе, али нису били достојни тога". Све то стоји насупрот смерним и понизним оцима, који завређују њену милост, који почивају у њеном врту и који ће наћи правду у онај дан, према њеном искреном обећању датом њеном верном слуги, великом и истинском светитељу, Атанасију Атонском!

„Тада ће сви ходити покренути истом жељом." „Пастири ће постати као вукови. Свештеници ће пригрлити лаж. Монаси ће пожелети световна добра". „Господари неће помагати сиромасима". „Судије ће уклонити правду из права". (Иполит, ВЕПЕС 6, 278-279, *Глас отаца*, јануар 2003)"

Трећи пример је везан за чувеног „старца" Пајсија и његову „прозорљивост". Осим тога што је несретни Пајсије у својој келији држао две змије и општио са њима магијским речима (па када их је неки поклоник Пајсијев на путу срео и убио, Пајсије се страшно огорчио и ожалостио што му је убио другове!), те осим што је активно учествовао у рушењу светосавског хиландарског Типика (чему сам лични сведок), тврдећи да: „Хиландар не може да има засебан Устав који је у супротности са општим светогорским Уставом за општежића…", а чиме је поставио себе далеко

изнад Светог Саве, наметајући на тај начин мисао да Свети Сава није дакле знао шта чини када је успоставио аутономију манастиру Хиландару и бацио тако страшну анатему на преступнике тог аманета…"; навешћу и пример који сам лично чуо од пилота официра који служи у авионској војној бази у Лариси. Наиме, негде 1992. године пао је један грчки ратни авион те су погинула два пилота. Њихови несрећни сродници тражили су могућности и испитивали да ли су они неким чудом преживели тај ударац тако да су на крају дошли и код „старца" Пајсија да га питају шта он може да им каже о њима. Несрећни Пајсије им је рекао да имају наду и да дођу за месец дана а он ће да се помоли Богу. Када су се вратили после месец дана лажни старац Пајсије им је рекао да су они живи и да се налазе у неком затвору у држави која се граничи са Грчком! Несрећни сродници те две породице су били у изумљењу и одушевљењу те су одмах кренули у војну базу и толико су направили проблема ратном ваздухопловству Грчке да су чак покретали истрагу у Парламенту о њима двојици. Ствар је дошла до тога да су војне власти морале да им показују материјалне доказе о брзини ударца и делићима авиона које су успели да пронађу касније после удеса, доказујући им математички да не постоји нити један проценат шансе да су они такав ударац при таквој брзини могли да преживе, јер ако се авион сам распао у толико хиљада комада (а следили су га радром до тог места где је нестао **дубоко у грчкој територији**) онда шта је могло да остане од та два несретна човека?

Ови наведени примери треба да отворе очи свакоме који искрено тежи ка спасењу душе, јер ми не треба да будемо бесловесне већ словесне овце стада Христовог. ***„Овце су словесне а не бесловесне, и ниједан лаик никада не може рећи: ја сам овца, а не пастир, и ја не дајем одговор за себе, него ће пастир видети, и само он ће платити за мене (…), зато, потребно је да побегнемо од погубних пастира."*** (Апостолске Установе 10, 19)[184] Исти такав пример лжестарчества може јасно да се види и у другим „Помесним Црквама". Па ипак, најизраженији је у „Московској патријаршији". Што се пак тиче српских „стараца" и једног од најпознатијег последњих година у Србији, тј. оца Тадеја Витовничког, писац ових редова који је и живео у дотичном манастиру више пута је био сведок његовог неправославног учења. Карактеристичан пример за то су многи „биоенергетичари" који су долазили по савет, разговор и по благослов од оца Тадеја који их је и благосиљао говорећи да је то лечење **„дар од Бога"**. Лично сам био сведок

184Опширније о томе види у тексту схимонаха Епифанија Чернова на крају књиге.

када је био присутан један заблудели маг – Србин из Ријеке (биоенергетичар) који је целој братији јавно рекао да му је отац Тадеј дао благослов за његово дејство. Уз то нам је показао своју визит карту на којој је била његова фотографија. Испод фотографије на којој је он држао уздигнуте руке у висини главе са шакама окренутим према фотоапарату било је написано латиницом: **„Исцјељивам све врсте болести"**!!!

Зашто народ данас прави лажне „Свеце" типа „патријарха" Павла, Пајсија, Порфирија, Тадеја и сличних превараната? Зато што је сам помрачен грехом, те чувши неку обичну духовну поуку одмах га диже у небо.

Степен савременог зомбирања верника од стане лжестараца и лжеепископа типа г. Јевтића & со., може да се прикаже у речима ученика који лежи пред ногама гуруа: **„Ти си моје духовно сунце… Нектар твојих лотосних стопа опија сва моја чула… Шта ја пали могу да кажем по свом сопственом разуму? Ја сам овде само ради тога да бих испуњавао твоју вољу. Ја осећам екстазно задовољство произносећи речи које ми ти ставиш у уста. Уз то ја чак нећу да се замислим над тим да ли су оне правилне или не."** Наравно, „нектар лотосних стопа", то некако „није по нашем" но све остале речи како су нам тек познате! Па продужује ученик: **„Сам Старац (а тим пре „патријарх" – гуру свих гуруа), ми је рекао…! Како да га критикујем!? Осуђивати свештеника је најтежи грех!"**

Страшан и престрашан је грех непрестаног оправдавања јеретичких вођа! То чине како екуменисти тако и флоринци. На питање: Докле ћете оправдавати њихове јеретичке речи и дела – до смрти и пакла? – један сергијански „јеромонах" одговорио је: **„Да, чак и до пакла…" No comment…** Благословени појам послушања однедавно се заменио једним другим изразом у оквиру званичне „Цркве". Нови израз који користе савремени „епископи", „старци" и други јесте **„потчињавање"**!

Циљ истинитог духовног руководства је да искуснији у духовном животу приведе неискусног *ка Христу*, тј. ка Истини, Путу и Животу, док ми данас видимо једну накарадну појаву да „духовници" не приводе душе ка Христу већ *себи*!

Овде нам долазе на ум речи Светог Игњатија Брјанчанинова изречене још пре 150 година! Он је још тада говорио: **„Код црквених пастира постоји само слабо, нејасно и недоследно разумевање ствари, и то по слову истине, што убија духовни живот у хришћанском друштву и уништава Хришћанство које је у делању, а не у речима. *Страшно је када видимо коме је поверено спасење.* Али, то је Бог допустио."** Уосталом, како може привести Истини, онај који је погазио своју савест саглашавајући се већ не

просто са јеретичким, већ и са безбожним и богоборним епископатом који се одрекао Христа? Како може водити по истинитом путу онај који сам не иде по уском и скорбном (жалосном) путу исповедништва? И како може показати ученику живот Христов, онај који слично мртвој риби без икаквог отпора плива по реци апостасијског тока? У Сухумију је крајем 19-ог века био сахрањен један од последњих Глинских стараца схиархимандрит Серафим. Он је често понављао својим духовним чедима да у данашње време, многи православци гину вечно због два порока: малодушја и лажног смирења. Како се то подудара са учењем претходних Св. Отаца! Ево шта пише о томе Св. Игњатије Брјанчанинов: **„И демони имају своје смирење. Такво смирење тражио је од Богочовека Сатана обећавајући му да ће да награди то смирење обилним изливањем земаљских почасти и блага.** *И изведе га ђаво на гору високу и показа му сва царства овога света за трен ока. И рече му ђаво: Теби ћу дати сву власт ову и славу њихову јер је мени предана и коме хоћу дајем је. Ти дакле, ако се поклониш преда мном биће сва твоја* (Лк. 4, 6–7). **Управо тако су мучитељи прекоравали свете мученике за гордост, тражећи од њих смирење које се састојало у сагласности на поклоњење идолима и одречењу од Христа, обећавајући за такво смирење да их награде обиљем земаљских блага. Управо такво смирење тражи свет, који делује по принципу и у духу онога који држи овај свет (Сатане). Такво смирење он воли, прославља и обасипа својим сујетним наградама. Свет мрзи смирење Христово, а Светитељи Божији толико су мрзели ђаволско смирење да су се подвргавали свим тегобама и лишавањима, свим бедама, само да се не потчине том смирењу. Они су радије давали предност насилној и ружној (понижујућој) смрти неголи сагласју на ђаволско смирење. У том смирењу је одрицање од Бога. Смирење које се проповеда телесним мудровањем, лицемерством, шарлатанском, назови светошћу, је смирење ђаволско.**" Па и поред свега, изгледа да је такво ђаволско смирење данас постало догма у оквиру званичних „Православних Цркава".

Јересоначалници су били у већини људи учени и даровити, али због недостатка смирења су упали у телесна мудровања и успротививши се Цркви погинули су вечно и повукли многе за собом… ***Свети Макарије Велики је учио да је могуће човеку да се спасе без свих врлина, али без смирења никако. Ето митар и благоразумни разбојник нису имали ништа а спасли су се једино смирењем. Сатана је пак, све имао осим смирења и пао је…***

Управо таквим лажним ђаволским смирењем је био руковођен и

„митрополит" Сергије Старогородски којега г. Јевтић као и савремени сергијански „епископи" покушавају приказати као свеца и мученика, јер је несретник покушао да сачува централну управу потчинивши себе и организацију коју је водио богоборној бољшевичко-комунистичко-сатанској организацији. На тај начин он је унео раскол у Цркву и плативши много ту цену предао је на муке и смрт милионе и милионе православних хришћана…

Колико је слично савремено руковођење (читај зомбирање) верника званичних „Цркава" од стране савремених лжестараца са оним што чине вође појединих секти, лепо је описао отац Алексеј Јанг у часопису „Orthodox America", бр. 7, за 1996. годину: **„Контрола емоција достиже се посредством манипулације чулима, осећањима страха и кривице. Најјаче дејство је манипулација скривеним страховима (фобијама) а који су повезани са униженим самооцењивањем сопствене личности. Члановима култа (секте), сугерише се појам о срећи, о беспоговорном потчињавању вођи… Посредством контроле информације чланове култа лишавају приступу ка животно важним подацима које су неопходне за здрава решења и расуђивање. Било каква критичка информација о култу или о њеном лидеру се пређуткује. Врло често контрола начина живота и умова је толико опширна да чланови култа могу чак и да не подозревају да постоје критички погледи на њихов култ."**

Истинско смирење и јесте то да свако и то поготово данас у ово апокалиптичко време, покори гордост свог телесног ума изворном светоотачком учењу, а не да измишља нове богохулне догмате и учења што се и види у лажним умовањима савремених „теолога".

На примедбу пак неких како ниједно истинито пророчанство, па чак ни чудо не може бити изречено без Божијег промисла, навешћу светоотачки одговор и на такву заблуду: **„Многи много пута, не само православни грешници, али и јеретици и безбожници чинише знамења и прорицаху, као што то видимо с времена на време, по снисхођењу и попуштењу Божијем, као нпр. Валам, Саул, Навуходоносор и Кајафа, кроз која мада и недостојна и скверна створења говораше Дух Свети због благословених разлога."**[185]

Бог када хоће, може да уразумљује и кроз магареће уста, као што то видимо на старозаветном примеру Валама (4 Мојс. 22, 22–35; 2 Пт. 2, 16),

185''Руководство Св. Анастасија Синајског'' 3. издање Света Гора 1970. стр. 72.

па ипак, магарац остаје магарац…

И за крај, предивна поука Св. Игњатија Брјанчанинова подесна управо за ово наше време: ***„Оградите се од пристрашћа према наставнику (духовном). Многи нису били опрезни и заједно са својим наставницима упадали су у демонску мрежу. Савет и послушање су чисти и угодни Богу само до тог момента док нису оскврњени пристрашћем. Пристрашће чини љубљеног човека идолом: а од оних који том идолу приносе жртву – Бог се са гневом одвраћа. И узалуд се губи живот, те гину добра дела као благоухани кâд, који се развејава силним вихором или страшним и одвратним смрадом. Не остављајте у вашем срцу место ни за каквог идола.”*** (Том 4. страна 530)

Према томе, ми јасно можемо да видимо да је у савременим „Помесним Црквама” јавно изражен тај признак култности: верност Христу свакодневно се мења верношћу организацији или појединој личности!

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ

Што се тиче Ваше тврдње да је о. Данило против владике Николаја рећи ћу Вам да сте Ви ту, г. Јевтићу, мало „побркали лончиће” јер ни о. Данило ни о. Акакије нису против њега, већ ја.[186] Да бих био прецизнији, ја сам против ***неких*** **његових небулозних, неправославних и чак хулних ставова који немају** ***апсолутно никакву везу са светоотачким учењем*** што ћу ниже и да докажем. Очигледно да су Ваши доушници слабо информисани, па чак и у вези са мном.

Елем, што се тиче владике Николаја рећи ћу Вам следеће: Да би Црква прогласила неког Светитељем, она мора у потпуности да испита целокупан живот, рад и дела дотичног човека. Такав мора да буде апсолутно исправан са догматске, канонске и моралне стране у свом животу, а наравно мора да постоји и мноштво сведочанстава о чудесима од његових моштију, тј. после његовог упокојења. Он мора да буде у потпуности исправан у православном учењу Цркве, тј. оно мора да буде савршено чисто од јеретичког кукоља. У случају да Црква призна неког као Светитеља Божијег, она мора у потпуности

186Они нису против њега зато што је владика Николај хтео да рукополаже епископе са Хризостомом Флоринским а што је последњи одбио. Из такве жеље владике Николаја може да се закључи да је он имао сличну теорију и исповедање вере као Хризостом Флорински, за разлику од о. Јустина Поповића који је симпатисао матејевце, па је чак и данашње „епископе” Амфилохија Радовића и Иринеја Буловића још као младе јеромонахе слао управо у главни матејевски манастир у Кератеји док су они студирали у Атини.

да прими и целокупно његово учење које се после канонизације сматра као ***светоотачко*** (јер је дотични проглашен за Светитеља)! Чудеса и пророштва у току живота појединца тј. потенцијалног Светитеља нису довољна да би некога прогласили за Светитеља! Зашто? Управо због горе наведених Христових речи (Мт. 7, 22–23). Владика Николај као што је познато имао је дар беседништва и његове речи записане су у 15-ак томова. У његовим беседама најчешће је лепо говорио, тако да се ја сам користим његовим Прологом и Омилијама. Међутим, на много места у његовим беседама и писанијима могу да се нађу ствари које су **у потпуности супротне Православљу**! Навешћу овде неколицину цитата из његових беседа за које сматрам да су у потпуности јеретичке, тј. противне православном духу и да немају никакве везе са светоотачким учењем Православне Цркве. Тако нпр. у 4. тому[187] у тексту „О оптимизму" на стр. 407, читамо следеће: „…ти би желео пријатељу да понеки конац из своје прошлости истргнеш и уништиш. Узалудна је твоја жеља. Ништа се од онога што је било не може ни истргнути нити уништити. ***Ти се кајеш за неки грех из прошлости; добро је кајати се, но неправилно је мислити, да ће се кајањем у садашњости изгладити неки грех из прошлости.*** Грех остаје на свом месту, а кајање на свом…" По мом скодоумном расуђивању из овога произлази да је узалудно кајање за грехове из прошлости! Где је онда ту нада на спасење? Какав је онда смисао хришћанства? Зар овакво учење владике Николаја не подрива саме темеље Православља, пошто знамо да су и Сам Господ и Св. Јован Претеча као и Свети Апостоли започели своју проповед човечанству управо речима: „Покајте се!" (Мт. 3, 2; 4, 17; Мк. 1, 15; Д. Ап. 2, 38; 3, 19; 17, 30; Отк. 2. и 3. глава). У истом том тому на стр. 77 у тексту „О Христовој мањини" читамо о томе како је мањина Христова увек била злостављана од већине, јер је „ова већина сејала мржњу међу људима у име Христа. У име Христа она је тражила сву земаљску власт и сва земаљска богатства. ***У име Христа, она је расцепила Христову Цркву на двоје, на троје, на десетеро…***" Значи, по овоме испада да владика Николај тврди како се Христова Црква може разделити на двоје, на троје, на десетеро, па и више делова што је и основни догмат протестанског Светског Савета Цркава закључен у тзв. „теорији грана" (Branch theory). Св. Фотије Велики пак учи: **„Саборна и апостолска Црква је једна, а не мноштво, нити две; они који изван Ње окупљају саборе, скупови су злих и лукавих. Тако смо убеђени ми, истинити хришћани, тако верујемо, тако и проповедамо."** (Посл. 284, Против јереси теопасхита).

187Сви цитати су наведени према Хилместарским издањима из 70-их година.

Пошто је о овоме било довољно написано[188], навешћу и следеће јеретичке ставове владике Николаја у којима он иде и до крајње границе безумља, у шта може свако да се увери. У 10. тому на стр. 73. читамо текст о **„Светом Јовану Хусу"**, а у коме епископ Николај велича дотичног „Свеца" као и све остале „хришћанске мученике" спаљене у време инквизиције од стране папске власти (**Јеронима Прашког, Хенрија Ота, Гаспара Каплица, Јана Шултиса**) да би на крају прочитали и следећи закључак епископа Николаја о „Светом" Јовану Хусу: **„Јован Хус сматра се одавно за васкрслог. Мртви су они, који су њега насилно умртвили, а он је жив. Он је једна жива сила католичке Цркве. Он је један капитал целог хришћанства. Он је истински понос словенства…** ***Он је православни и католички светитељ подједнако. СВЕТИ ЈОВАН ХУС*****!"** (стр. 77) Пошто неко може да каже да је то било из првог периода његовог епископског служења[189], навешћу овде његове речи из истог тог 10. тома, на стр. 594–598, где се он обраћа „господину доктору Антону Корошцу, министру унутрашњих дела – Београд" (објављен у „Политици" за 1938. год. од 15. августа, стр. 7) што значи да текст није писао у свом првом периоду епископског служења, већ нешто мало пред сам почетак Другог светског рата и 18 година пре његове смрти. Обраћајући се министру Корошцу, епископ Николај протествује због батинања народа који није хтео да призна тадашњи конкордат. Међутим, из речи епископа Николаја види се како он католике сматра као **„нашу браћу"** и напомиње господину министру Корошцу како је и он својевремено „храбро дизао свој глас против тираније аустријске за слободу Јужних Словена", те продужава: „Авај, ни слутио тада нисам, да ћу ја 1937. год, говорити вама као што сте ви говорили насилној господи бечкој. Ја бих од срца желео да ваша душа не пропадне, него да се спасе. То је дужност сваког хришћанина према сваком хришћанину. Ја сам сазнао да и ви озбиљно узимате ту ствар спасења своје душе. Због тога, како сам чуо, ви и служите мису сваке недеље[190], и ***причешћујете се Крвљу Христовом*****. Но ја вапијем Богу и питам: Велики Боже, шта користи човеку** ***пити у храму Крв Сина Твог Јединородног*****, а пред храмом проливати крв браће своје?"** (стр. 598). Авај, авај, господине Николају! Ето вам браћо

188 И отац Јустин Поповић је писао да Црква онтолошки не може да се раздели него може само да буде отпадања од ње „види у одговору С. Јањићу на стр. 294.

189Тај текст је написао у Њујорку 1915. год. у часопису „Жива Црква" „чудна нека подударност у имену са живоцрковницима руским из тог времена

190Министар Антон Корошец био је католички „свећеник".

Срби у шта је веровао владика Николај! ***Веровао је да се католици такође причешћују Телом и Крвљу Христовим!*** Оваква изјава епископа Николаја не би могла да се окарактерише као нека „куртоазна", пошто је то најозбиљнија ствар која се тиче наше вере![191].

Пошто се епископ Николај није задржавао само на „хришћанству" и њеним „Светитељима", навешћу овде следећи цитат да би „неук и необавештен свет" видео кога је епископ Николај све подразумевао под „Светитеље", а који су „у Духу" виђали „Бога". Дакле, у тексту „Визија Бога", у 4. тому епископа Николаја на стр. 542. можемо прочитати следеће[192]:

„У непосредној близини Божијој и при интензивној *визији Бога*, као све у свему, овај свет ишчезава као непостојећи. *Ово су осетили и неколики моћни духови и у другим религијама*, као: Патанџали и Цанкара у Индији, муслимански суфи у Персији, Плотин међу римљанима, и др. У хришћанству је број оваквих душа 'у трансу' огроман, нарочито у источној Православној Цркви. У западној Цркви карактеристични су примери ове врсте *Свети Фрања, Света Тереза и Мадам Гион*.

Како би се могла описати ова *визија Бога, ово виђење Бога кроз све предмете у васиони*? Као гледање сунца кроз стакло, при чем стакло остаје невиђено.

При интензивној визији Бога устрашени – најпре устрашени – јадни човек пита Бога: *Куда бих отишао од Духа Твојега и од Лица Твојега куда бих утекао?* (Псалам 139)."

Дакле, **по владици Николају, Бога су видели не само православци, не само католички „Свеци", већ и којекакви Патанџали и Цанкара Индијски, муслимански суфији, Плотин римски и други!**

У следећем тексту у 3. тому на стр. 129. владика Николај пише **„О светој Цркви у светој Европи"**, наводећи које дужности има Црква у Европи, и завршава: **„Али која од Цркава треба да да пример за спасење Европе и света? Ваша, ако желите. Зашто не баш ваша *Англиканска Црква? Али која год крене прва овим путем биће најславнија Црква. Јер она ће повести целу Цркву* и кроз Цркву – Европу, а кроз Европу – цео свет ка светости и победи, ка Богу и његовом вечном Царству."** (стр. 130)

191Сетимо се 46. апостолског канона који наређује да се сврге епископ или свештеник који призна крштење или жртву (принос) јеретика.

192Текст доносим у целини.

Какво је онда дакле чудо да се епископ Николај запетљао такође и у тзв. „хилијастичку јерес" а која је учила о другом доласку Христовом, у коме ће да се оствари његово хиљадугодишње Царство на земљи![193] О тој хилијастичкој јереси епископ Николај писао је у књизи „Српски народ као теодул" (4. том, стр. 681), а у параграфу 94. У истом том 4. тому на стр. 105, у тексту „О херојима нашег времена" епископ Николај пише о научницима као **„херојима нашег времена"** који кроз науку „отварају ум човеку" и показују му „истине" које човек није могао дознати. Он каже: „Биологија и астрономија раширile су видик **човеку**. Биологија је показала човеку, да је живот овај живот борбе, живот херојства. ***Астрономија му је показала, да у овој васиони има далеко већих, лепших и савршенијих бића но што је он и његова планета земља!!!***" Према томе, по владици Николају сви Свети Оци који су говорили и писали о Адаму као круни свих твари које је Бог створио, тј. као о најсавршенијем створењу, створеном „по образу и подобију" Божијем (Постање 1, 26), те који је „постављен за господара и цара све твари" (Св. Макарије Велики, Добротољубље 1. том, стр. 127), по владици Николају су значи сви они (Свети Оци) лагали!!! Ето, савремени научници, астрономи и биолози показали су му да „у овој васиони има далеко већих, лепших и савршенијих бића но што је он и његова планета земља"! Значи, испада да нас је Бог преварио и слагао, јер ето постоје и далеко лепша и савршенија бића него што су људи! Значи, по епископу Николају постоје још неки тамо **„мали зелени"** са Марса или не знам са које планете, а које је Бог тајно створио о чему „неук и необавештен свет" није знао док им то епископ Николај и астрономи нису открили… Како иначе другачије да се схвати ово?! Ја, по свом ограниченом уму, схватам то овако, а ако неко то схвата другачије ја бих волео да ми то објасни. И пре него што пређем на мисли и учења владике Николаја „јавно и отворене главе" проповеданих кроз његове беседе и то не у једном храму, већ **целом свету**, мисли о другим оснивачима других религија и његовом контраверзном и богохулном виђењу свега тога, закључичћу ово моје излагање о његовим мислима које се тичу „хришћанства" ***најбогохулнијом скарадном јеретичком изјавом која је могла бити дефинисана у том облику само оцем лажи – Сатаном!*** Дакле, у 4. тому у „Речи о Свечовеку" на стр. 593. епископ Николај говори о Господу Исусу Христу називајући га Свечовеком. И каже: „…**Свечовек је Распети Бог у свему**. Све што постоји на земљи Крстови су Распетог Бога…". Према овоме

193Једна од најагресивнијих секташких групација која проповеда данас такво хилијастичко учење јесте секта Јеховиних сведока.

нема никакве сумње да је епископ Николај овде подразумевао Господа Исуса Христа а не неког другог. Говорећи о Господу Исусу Христу као Свечовеку, он у свом лудилу одлази у пантеизам јер каже: **„Свечовек је близанци, оно што се осећа крилато у змији (!?), свеже у трулој јабуци, несебично у јазавцу, непролазно у бору, неусамљено у лисици, непобедно у тици, срећно у риби, креативно у сребрном језеру, и живо у гробљу. Оно је Свечовек…"**, да би завршио том својом најбогохулнијом скарадном јересју на које истинити хришћанин може само у чуду и ужасу да се прекрсти. Па каже: ***„Свечовек је Мајка Луциферова, која се дала од Сина понизити, исецкати, смањити, стеснити, попљувати и распети, све из материнске љубави према сину…"!!!*** **Значи, по епископ Николају *ГОСПОД ИСУС ХРИСТОС ЈЕ МАЈКА ЛУЦИФЕРОВА, ТЈ. САТАНИНА*, Који се из материнске љубави *ПРЕМА ЊЕМУ* (Сатани) оваплотио, унизио, исецкао, смањио, стеснио, попљувао и распео све из материнске љубави према њему, тј. Сатани!!! Може ли бити веће хуле од ове?!?** Да ли је потребно уопште било ком хришћанину напомињати о томе ради кога и ради чега се Христос оваплотио? Ако је то по епископу Николају Христос урадио из материнске љубави према Сатани, зашто га онда није спасао? Међутим, ми из Јеванђеља и из свих поука свих Светих Отаца Цркве Православне видимо нешто апсолутно супротно. Сам Христос је рекао: „**Сад је Суд овоме свету; сад ће кнез овога света (Сатана) бити *избачен напоље*… зато што је кнез овога света осуђен…"** (Јн. 12, 31; 16, 11). Љубљени ученик Господа нашег Исуса Христа – Св. Јован Богослов следећим речима јасно објашњава главни разлог доласка и оваплоћења Свечовека Господа Исуса Христа, следећим речима: **„онај који твори грех од ђавола је, јер ђаво греши од почетка. Ради тога се јави Син Божији да *разори дела ђаволља*… јер се Он јави да грехе *наше* узме".** (1. Јн. 3, 8, 5; 1 Кор. 15, 3…) Вера дакле у то да је Христос дошао и оваплотио се ***„ради нас и нашега спасења"*** (како то јасно пише у Симболу Вере) један је од темељних догмата наше Православне вере. **Према томе, сваки онај који сматра епископа Николаја за Светог, треба у потпуности да се придржава и свега овде реченога и исповеда *његову* веру!** И да не би неко помислио да ја овде вадим из контекста, продужићу овај текст где се говори о Свечовеку као Мајци Луциферовој, па нека свако расуди сам да ли ја ту нешто измишљам или као протестанти интерпретирам по свом помраченом уму. Епископ Николај каже: „Ја хоћу да успоставим Мајку, да је саберем, омоћам, освемоћам и васкрснем.

Кунем вам се, Распетом Мајком, да ћу своју вољу остварити, с помоћи вашом.

Натчовек је зидао куле на неравним темељима спољашње разлике свега, зато су му се куле сурвале.

А ми ћемо зидати кулу новог света, нове историје (Новог Светског Поретка – п.п.?), на темељу унутрашње – најунутрашњије – једнакости свега, или распетости свега…" И завршава овај свој богохулни спис „О Свечовеку" низом разних небулоза тотално страних православном учењу и делима Светих Отаца, следећим закључком: **„И би радост велика на небу; радост запамћена у васиони под именом: подмлађење сунца, а на земљи: *искупљење Буде*."** (?!) (тамо стр. 602).

Ето тако, наш епископ Николај као неки ветропир вилењаше својим умом по Индији и којекуде да би дошао и до оснивача других религија за које каже: **„Сви пророци од постанка вапију души мојој да се створи девојком и спреми за пријем Сина Божанског у пречисту утробу своју. Да постане лествица, низ коју ће Бог сићи у свет, и човек узићи к Богу. Да исуши у себи црвено море крвних страсти, те да човек – роб, може прећи у земљу обећану, земљу слободе.**

Китајски мудрац опомиње душу моју да буде мирна и непокретна и да чека, да Тао дејствује у њој. *Слава нека је Лао-Цеу, учитељу и пророку народа свог!*

Индијски мудрац учи душу моју, да се не плаши страдања, но да се кроз тешко и истрајно вежбање, кроз чишћење и молитву диже Вишњему, који ће јој изићи на сусрет и показати јој лице Своје и силу Своју. *Слава нека је Кришни, учитељу и пророку народа свог!*

Царски син Индије учи душу моју да се испразни потпуно од свега семена и усева света, и отпадне од свих змијских прелести немоћне и сеновите материје, па да као празна, мирна, чиста и блажена Нибана[194] чека. *Слава нека је Буди, царском сину и неумитном учитељу народа свог!*

Громовити персијски мудрац говори души мојој, да у свима световима нема ништа осим светлости и таме, и да се душа мора отцепити од таме као дан од ноћи. Јер синови светлости зачињу се од светлости, а синови таме зачињу се од таме. *Слава нека је Зороастру, великом пророку народа свога!"* („Молитве на језеру", том 5. стр. 83, глава 48)

И без обзира на то што је епископ Николај на другим местима писао против Буде и свих осталих религија, сматрам да је био дужан да јавно или

194Вероватно грешка при прекуцавању и треба „нирвана".

каже или да напише нешто у вези свих ових бљувотина и безумља јеретичких, јер *нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону.* (Мт. 6, 24) Ако неко посвети свој живот Богу и прими на себе тако велику одговорност и Крст као што је епископски, те руководи људе мало према Христу, а мало према Буди, или Алаху или Јупитеру, како онда да не посумњамо не само у његову светост него и у његову православност? Шта друго могу да значе и следеће речи епископа Николаја којима завршавам овај пасус о њему, а у којима каже: „…Сви сте ви подједнако дужници Божији. Све што имате више него што вам треба није ваше, нити је позајмљено за вас. А знајте да свакоме од вас треба мање за живот него што он мисли. Само више бриге за друге, и све ће бити добро. То је закон и то су пророци. ***То је Јахве, то Јупитер, то Алах! Један је Бог, и ви сте деца Његова и другови у бризи."*** (Том 10, стр. 72).

По свему овде изнесеном и цитираном,[195] може се закључити само једно: ***Ово је чисто масонско учење које нема апсолутно никакве везе са Православљем!***[196] **Чак и да није био учлањен и иницира у неку масонску ложу, оно што је писао епископ Николај – масонског је духа (што ће рећи – сатанског)!**

Пошто сам раније говорио о томе да ће свако пред Богом одговарати, тј. бити прибројан на Страшном Суду, оној јурисдикцији у којој је умро, а по речима Пророка Језекиља ***у чему те затекнем у томе ћу ти судити*** (33, 20) хтео бих да упитам оне који су информисани да ми кажу у којој јурисдикцији је епископ Николај умро 1956. године? Колико је мени познато он је умро у окриљу северно-америчке митрополије[197] која је у време његове смрти **била одвојена од *свих* „Помесних Цркава" укључујући и српску!** ***Та јурисдикција је била у потпуности непризната и расколничка***, те се налазила у идентичној ситуацији са данашњом тзв. „Македонском Православном Црквом" (а која је за разлику од ОСА добила признање једино од римског папе). Колико је мени познато, а по учењу Светих Отаца израженом рецимо у том 1. канону Св. Василија Великог, кога наводи г. Јевтић, ја знам

195„а што је само делић оних небулоза и јереси које је он писао.

196Познаваоци масонерије јасно тврде да је епископ Николај и заиста био масон што наводе и сами масони на свом сајту: њњњ.масони.орг.уу, а и Ненезић у својој књизи о масонерији у Југославији помиње владику Николаја као њиховог члана на стр. 458, 463 и 468.

197Која је касније „1960.год. добила аутономију од сергијанске комунистичке МП, а 1970. год. је прешла на нови календар. Сматра се једном од најлибералнијих „Помесних Цркава". Данас се она зове ОСА.

да спасења нема нити расколницима нити јеретицима. Закључак везан за епископа Николаја нека изведе свако сам за себе.

Пошто је епископ Николај био човек чистог екуменистичког духа, учествовао је такође у еванстоунској седници Светског Савета Цркава 1954. године, и присуствовао на њиховим заједничким молитвама,[198] лукави „јерарси" тзв. „светосавске СПЦ", прво су прогласили епископа Николаја за „свеца", а после тога су издали књигу (у издању „Светигоре") о његовом пријатељству са англиканским „архиепископом" Џорџом Белом[199], не би ли доказали како је екуменистички курс исправан и како су заједничке молитве са јеретицима и расколницима благословене и безазлене, пошто је то ето и епископ Николај чинио! Такве заједничке молитве описују се на више места у тој књизи, **међутим, овде се није радило само о заједничким молитвама епископа Николаја са дотичним јеретицима – англиканцима, *већ и о њиховом пуном признању као Цркве Христове*! И не само да је њих признавао за Цркву Христову, већ и све остале протестантске деноминације које су улазиле у чланство Светског Савета Цркава**! За англиканце је тако рецимо говорио: **„…Реч Божија коју су Енглези раширили широм света, спашће Енглеску. То је моја вера, а такође и моја молитва Исусу Христу, *нашем* Спаситељу."** (стр. 84. То је било негде у јесен 1939). На претходној пак страни читамо како је игуман Св. Наума у то време после Ускрса пред гостима из Енглеске који су ту дошли у посету, изјавио следеће речи које је превео сам епископ Николај: **„Дајем Вам ово јаје да га однесете свом парохијском свештенику, као симол тога да су англиканска Црква и Православна Црква сједињене у васкрслом Христу, не у погребеном Христу, већ у Христу који живи ва век…"** Владика Николај је ***жалио* „због тога што није био укључен у активности припреме за први скуп Светског Савета Цркава…"** (стр. 114, 115) и како то рече дотични Џорџ Бел у свом посмртном говору за епископа Николаја да је „он чврсто веровао у виталност вере православне и у **пуну обнову Цркве**, онда када Бог

198Опис заједничких молитава епископа Николаја са англиканцима у књизи „Џорџ Бел и епископ Николај. Историја једног пријатељства", може да се нађе на следећим странама: 32 и 60.

199Џорџ Бел је био активни учесник у припремним активностима групе која се звала „Покрет Живот и Рад", а која је касније требала да доведе до оснивања Светског Савета Цркава. Како сведочи и сам писац те књиге „др Мјуриел Хепел, Џорџ Бел „је био председавајући Извршног савета Универзалног хришћанског савета покрета Живот и Рад" а касније је „био веома заузет активностима у вези са оснивањем ССЦ" (стр. 69 и 125) „што значи да је Џорџ Бел био активни учесник оснивања свејеретичког ССЦ у чему га је епископ Николај веома подржавао и потпомагао…

то буде благоизволео" (стр. 137).

Да би се отклонила на крају свака заблуда у вези са епископом Николајем, и свако лажно оправдање његових поступака, речи, дела и писанија, (што му се приписује само за његове младалачке године), те да се види под чијим је духовним руководством у ствари био, навешћу овде речи из његовог писма у наведеној књизи на стр. 122, а које је он написао крајем 1946. год. у Америци и то свом пријатељу „бискупу" Џорџу из Америке: **„Пишем Вам не као адвокат, већ као пријатељ, као стари пријатељ и као слабији брат снажнијем брату. Као што се сећате, нас двојица смо као млади свештеници, узрастали и развијали свој карактер под водством тог дивног хришћанског мудраца блаженопочившег надбискупа Рандала Дејвидсона, Бог да му прости душу.** ***Његов живи дух нас још увек сједињује из Горњег Света. Ја то осећам.***"

ТЕШКО ОНИМА КОЈИ ЗЛО ЗОВУ ДОБРИМ А ДОБРО ЗЛИМ, КОЈИ ОД ТАМЕ ЧИНЕ СВЕТЛОСТ, А ОД СВЕТЛОСТИ ТАМУ, КОЈИ ОД ГОРКОГА ПРАВЕ СЛАТКО А ОД СЛАТКОГА ГОРКО

(Исаија 5, 20)

Што се тиче старокалендараца у Грчкој и свему шта се дешавало овде у Истинитој Православној Цркви Грчке у току прошлог 20. века биће речено опширније у одговору оцу Акакију тако да се овде нећу много задржавати на подробним објашњењима и изобличавањима свих небулоза наведених у књижици г. Јевтића. Централни моменат у нашој историји је свакако 1937. година, када је дошло до раскола међу епископима. Разлог за то је било **ново учење** „митрополита" Хризостома Флоринског о „потенцијалном расколу" и о „дејственим Тајинствима која прже", а које су два темељна учења његовог вероисповедања. Несретни Хризостом је дакле, учио да новокалендарци нису учинили раскол и да ће постати прави расколници тек када учине још неки издајнички корак или када их неки Свеправославни Сабор осуди. Истинити православци се нису могли сложити са таквим учењем, јер ако новокалендарци нису учинили раскол, онда шта су учинили? Разногласје? Мали преступ? А ако нови календар није раскол, што су онда Оци били тако оштри по том питању, те су и анатему бацили на оне који преступе. Уосталом, **ако нови календар није био раскол, што се онда десило чудо са Крстом из 1925. године?! Да ли ће се неко усудити да то највеће чудо 20. века прогласи као демонску визију? Ако нови календар није био раскол, што су се онда и одвајали**

од званичне цркве Хризостом и други?

Осврнућу се овде и на једну од небулоза у којој г.Јевтић тврди да „чим се неки (старокалендарски) епископ или група епископа одели од других, одмах навале на рукополагање нових" (стр. 60). Колико је ово подла тврдња показује чињеница да ни сам владика Матеј **11 година** није хтео да приступи хиротонији док у историји матејевског Синода после упокојења Светог владике можемо да видимо и веома дугачке периоде у којима није било епископских хиротонија. Последњи дугачки период од чак 13 године нерукополагања био је 80-их.

Суштинска пак разлика између нас и оних који помињу званичне „патријархе" је та што ми сматрамо да је граница јереси прећена док они сматрају да није. Главна разлика између нас и флоринаца је од самог почетка та што ми исповедамо да и расколници немају благодати у Светим Тајнама док они сматрају да имају. У принципу, флоринска групација је гора од јавних јеретика – екумениста, јер ***што је лаж ближа истини то је и превара већа, јер се теже разоткрива…***

Приговор пак неких како се зилоти међусобно гложе неправедан је и ништаван као и онај у Делима Апостолским када је Фест рекао како се Јевреји гложе око „неких питања" о њиховом закону, не улазећи у дубину проблема већ га посматрајући само површно. (Дап. 25, 19) Овакав став је својствен управо савременим млаким и индиферентним (бљутавим – види Отк. 3, 16) „хришћанима"…[200]

200На овом месту у првом издању моје књиге опубликовао сам поглавље под називом „Сажети приказ јеретичких учења, ставова и „Вјерују" новоиконобораца XX века" оптужујући „нове иконоборце" - андрејевце за разне „заблуде, јереси и хуле" у вези икона. Овом пак приликом, хришћанска и монашка ми је дужност да затражим јавни опроштај од целокупне српске (и шире) јавности због публиковања непроверених информација или боље рећи јавних дезинформација, којима сам првобитно и сам поверовао. Уз то, ради опширности изобличавања тих дезинформација од стране шизматојеретичке групације тзв. „григоријеваца", потрудићу се да ускоро објавим на нашем веб сајту опширнији историјат раскола у „матејевском" Синоду ИПХ Грчке из 1995.г., уз поједине документе који изобличавају све аспекте тог жалосног раскола и то са догматске, канонске и историјске стране. У сваком случају, биће објављен и по-дужи аудио запис са малог сабора одржаног у Прилепу у августу 2007.г., у коме се врло јасно и подробно излаже о многим аспектима тог раскола, као и о разлозима за одвајања велике групе верника и два манастира од те „григоријевске" групације, па „ко има уши да чује нека чује"...

Такође, морам на овом месту да напоменем, или боље рећи јавно објавим свим злонамерницима и злобницима (превасходно поквареним флоринцима који су огорчени због немоћи да одговоре на наше аргументе у вези њихове паратаксе), да се ја ***нисам одрекао своје књиге***, већ да само исправљам једну грешку и дезинформацију којој сам и сам подлегао, а која се тиче управо тог жалосног раскола у Цркви ИПХ Грчке 1995.г., па ако неко буде имао примедбу на наше

АЛИ СИН ЧОВЕЧИЈИ КАДА ДОЂЕ, ДА ЛИ ЋЕ НАЋИ ВЕРУ НА ЗЕМЉИ?

(Лк. 18, 8).

На крају своје провокативно-контрадикторне књиге г. Јевтић желећи да покаже наводно секташки дух старокалендараца приводи пример празновања Ускрса где он не изобличава „старокалендарске секташе" ***већ самог себе*** и новокалендарце и то опет лукавом заменом теза, јер колико су се Свети Оци трудили да успоставе јединство у богослужбеном празновању, толико су се новокалендарски шизматојеретици потрудили да га разруше ради угађања масонима, јеретицима и политици – што им је и успело. То нејединство, тај раскол постоји и до данас, а чињеница да друге Помесне Цркве нису прекинуле општење са новокалендарском сектом ни мало их не оправдава, већ их штавише и додатно осуђује због индиферентизма у питањима вере, а што нам јасно говори о близини другог доласка Христовог, те његовим укрепљујућим речима: ***Не бој се, мало стадо***, и опоменом свима: ***А када Син Човечији дође, хоће ли наћи веру на земљи…***

Дакле, новокалендарска секта нити је успела привући јеретике у Цркву увођењем новотарије, нити има богослужбено јединство са другим

аргументе који на најјаснији светоотачки начин изобличавају заблуде и хуле ***управо „григоријеваца"*** на свештене иконе, нека то слободно изнесе. Своје заблуде и хуле ***управо су „григоријевци" запечтили и јавним иконоборством или прецизније тријадоборством замалтерисавши икону Свете Тројице у виду три анђела*** („Рубљововског" типа) у селу Ано Коми код Козанија 2004.г., као и другим јавно иконоборачким дејствима против те иконе у Солуну, Лариси и другим местима Грчке, што је и допринело нашем „отрежњењу" и тражењу истине о свему што се десило '90-тих година, јер је заиста било немогуће да на Христовом дрвету израсте такав ужасан плод. И заиста, тек сада нам је јасно пророчанство Светог оца Матеја, који је Духом Божијим прорекао то Тријадоборство, а које се продужава и до данас...

Наравно, неко ће помислити „Како да му верујемо сада за ово, када је променио свој став и опет се позива на Свете Оце!", на шта ја могу да одговорим само једно: Нека дотични прво пажљиво прочита и послуша све што сада износимо у јавност и нека се након тога запита ко је крив за све, и ко је злоупотребио простоту и наивност других епископа, клира, монаштва и народа својом ароганцијом и **дрским искажавањем**, па чак (авај!) и ***анатемисањем јасног учења Светих Отаца Цркве Православне у вези икона.*** По нама, одговор је једнозначан - кривац за све је бивши митрополит Хризостом Солунски!

Према томе, прекрстивши се и помоливши се Богу за просветљење, без очајања, панике и малодушности, прочитај и послушај брате и сестро са смирењем и стрпљењем оно што ће се објавити, па провери у складу са учењем Јеванђеља и Светих Отаца, што је и једино мерило исправности реченог. Питање је дакле вечности, јер ако нисмо у сагласности са њима - нема нам спасења и удео нам је у вечном огњу са свим јеретицима, расколницима и богохулницима који су се појављивали током целе историје Цркве Православне...

„Помесним Црквама".

Главни коловођа тог растурања Православне Цркве, сатаниста – масон Мелетије Метаксакис није се ни мало држао тог принципа јединства са православнима већ је једноставно пљунуо на све протесте православних и поступио по наређењу својих надређених у ложи, те је учинио први корак по већ оформљеном плану јеретичке посланице из 1920. год, о унији са свим могућим јеретицима (а видимо данас и са свим религијама), чији је циљ оснивање једне светске религије у једној светској држави – антихристовој. Управо дакле, на новокалендарце, а не на старокалендарце могу да се односе речи Св. Иринеја Лионског које несретни г. Јевтић наводи у својој књизи на стр. 116, а где Св. Отац говори да ће Бог **„судити оне који стварају расколе јер су празни од љубави Божије и гледају своју корист, а не јединство Цркве, и због малих и ситних разлога расецају и раздељују велико и славно Тело Христово. Они колико је до њих, уништавају Цркву; говоре о миру, а стварају рат; заиста, *цеде комарца, а камилу гутају* (Мт. 23, 24). Никакав успех они не могу тиме постићи, колику штету наносе расколом"**.

Да би потврдио овакав свој став (да су старокалендарци расколничка секта), г. Јевтић прибегава и свом последњем лукавству наводећи на крају књиге беседу Св. Јована Златоустог „Онима који посте са јудејима" и говори о случају који се десио „у Антиохији негде 386. год. (дакле низ деценија после 1. Васељенског Сабора у Никеји 325. год.), а неки антиохијски **хришћани** су још увек празновали Пасху са Јеврејима, постили када и они и држали неке њихове празнике и свечаности. Златоусти беседник их је подсећао на оно што је апостол Павле говорио свадљивим и раздељеним Коринћанима: да они тим поделама Тело Христово (= Цркву) расецају на многе делове (…) Златоуст даље подсећа своје слушаоце да смо и ми хришћани претходно (тј. неке Цркве у прва 3 века), празновали са Јеврејима, 'али смо потом изабрали већма међусобну слогу и сагласност неголи обраћање пажње на времена'".

Из овде горе наведеног, непажљиви читалац може врло лако да се саблазни и да наседне на лукаву и најперфиднију замену теза у целој књизи у којој сатанин велемајстор – г. Гифтић, вешто покушава да докаже како су неки антиохијски **хришћани** управо као ***чланови Цркве*** више обраћали пажњу на времена него ли на слогу и на сагласност! Да они, пак, нису били чланови Цркве, како то г. Јевтић тврди и интерпретира, оповргава сам Св. Јован Златоусти у тој истој беседи у последњем пасусу на 123. страни, где каже: **„Немој дакле да се препиремо нити да говоримо: 'Толико сам**

времена овако постио, па зар сада да се променим?' Управо зато се промени, што си се толико времена *ОДВОЈИО од Црвке, и зато се ВРАТИ Матери…*", да би на крају беседе рекао **„сви заједно молимо се за браћу нашу *да нам се ПОВРАТЕ*, и да заволе мир, и да одступе од неумесне свадљивости, и да ово захлађење презру и да узму у себе неку узвишену и велику мисао, те да се ослободе пажења на дане, да бисмо сви једнодушно једним устима славили Бога и Оца Господа Нашег Исуса Христа са Светим Духом…"** (стр. 125.) Из ових речи Св. Јована Златоустог може јасно да се види како лажљиво г. Јевтић интерпретира чињенице, јер Св. Јован Златоусти управо говори да су се ти антиохијски „хришћани" ***„одвојили од Цркве"***, и умољава их да се ***„врате Матери"***, што значи да су били **у потпуности одвојени као секташи**! О томе да сваки онај који није хтео да се придржава решења 1. Васељенског Сабора у погледу Ускрса, већ је било речи, те су зато Свети Оци и били тако жестоки према расколницима који су више „пазили на времена", него ли на слогу и на сагласност. О томе Св. Јован Златоусти каже: **„Пошто су у почетку Оци у Никеји одлучили да се раздвојени (око празновања Пасхе), споје заједно, и овај су дан (Пасхе) одредили, зато је Црква, поштујући свуда сагласност и љубећи слогу, прихватила то што је одређено… Јер постити у ово или оно време није зло, али Цркву поцепати, и свадљиво се понашати, и стварати раздоре, и себе стално лишавати Сабора (Литургије), неопростиво је и достојно је осуде и многе казне (…) Ако се дакле за Јудеје разрешује пажење на времена, да би Пасха бивала у Јерусалиму, зашто ти време претпостављаш слози Цркве, осим ако не да би изгледало да пратиш дане, а изиграваш Мајку свију нас (Цркву) и свети Сабор (= Литургију) разбијаш? И како ћеш бити достојан опроштаја, изабирајући да због ништа, грешиш толико много?"**

Све ово односи се управо на новокалендарце, јер ко је ради „поправљања" времена изиграо Мајку и разбио Сабор?!? Управо су старокалендарци гледали на јединство а новокалендарци на „поправку времена"! Зато је Св. Јован Златоусти и изобличавао те антиохијске ***расколнике*** које г. Јевтић назива „хришћанима", а који су и неколико деценија после 1. Васељенског Сабора и даље били упорни у свом „пажењу на времена" чиме су саме себе ***„одвојили од Цркве"***, те их због тога управо и позива Св. Јован Златоусти ***„да се врате Матери"***, јер „ништа није равно миру и слози" (коју су новокалендарци разбили), и произвели толико „зла од овог одвајања и цепања Цркве" (тамо стр. 123–125).

Овим ћу сада да звршим мој одговор Атанасију Јевтићу на његову лажљиву књигу о „старокалендарској секти" (опет понављам, „секти" потврђеној Самим Господом Богом чудом из 1925), док ће о свим другим питањима бити речи даље у тексту закључно са поговором.

ИЗ ЖИТИЈА ПРЕПОДОБНОГ МАКСИМА ИСПОВЕДНИКА

(21. Јануар)

„Упиташе Преподобног: Којој цркви припадаш: византијској или римској, антиохијској или александријској, или јерусалимској? Ето, све су те цркве с нама сагласне. Ако си ти дакле члан Васељенске Цркве, онда буди у јединству с нама, да не би лутајући у изгнанству настрадао. – Блажени муж им мудро одговори: **ХРИСТОС ГОСПОД НАЗВА ВАСЕЉЕНСКОМ ЦРКВОМ ПРАВО И СПАСОНОСНО ИСПОВЕДАЊЕ ВЕРЕ.** Зато и Петра назва блаженим што изрече такво исповедање, и обећа да на таквом исповедању сазида Цркву Своју. (…) Упиташе га: Шта дакле, ти се једини спасаваш, а сви остали пропадају? Одговори им Светитељ: Када се у Вавилону сви људи клањаху златном телету, Света три младића никога не осудише на погибао, јер не гледаху на туђа дела, него само на себе, да не би отпали од истините вере. Тако исто и Данило, бачен у јаму, не осуди оне који се не молише Богу по наређењу Даријевом, него мишљаше на себе и стараше се о себи, и више вољаше умрети него сагрешити Богу и бити убијен од своје савести због нарушења Божијег закона. Не дао стога Бог ни мени, да кога судим, или говорим како ћу се само ја спасти. А колико могу готов сам умрети него савест своју смутити, сагрешивши ма чиме против православне вере. Они га упиташе: А шта ћеш радити, када се Римљани сједине са Византијцима? Јер јуче стигоше из Рима два преговарача, и сутра у недељу причестиће се са патријархом Пречистим Тајнама. Преподобни одговори: **МАКАР СЕ СВА ВАСЕЉЕНА СТАЛА ПРИЧЕШЋИВАТИ С ПАТРИЈАРХОМ, ЈА СЕ НЕЋУ ПРИЧЕСТИТИ С ЊИМ. ЈЕР ЗНАМ ДА ДУХ СВЕТИ, ПРЕКО АПОСТОЛА ПАВЛА, И АНЂЕЛЕ ПРЕДАЈЕ АНАТЕМИ, АКО БИ ДРУГАЧИЈЕ ОБЈАВИЛИ ЈЕВАНЂЕЉЕ, УНОСЕЋИ ШТА НОВО**. (Гал. 1,8)" (тамо стр. 659–669.)

ОТАЦ ЈОНА ИЗ ОДЕСЕ

Познавао сам и посећивао у Одеси свештеника Јону Атаманског. Он је имао дивно и утешно виђење, описано у писму из Одесе на Свету Гору. У

ноћи између 1. и 2. јануара 1925. године наш отац Јона, кога су сви одавно поштовали због светости живота и његове пастирске делатности, за време бдења у својој Цркви у част преподобног Серафима Саровског, приликом певања великог славословља, тј. „Слава во Вишњих Богу и на Земљи мир, а међу људима добра воља…" итд. – био је у заносу. Најпре му се показала велика светлост у Олтару. Ову светлост су видели и староста Цркве и неки од богомољаца. Отац Јона је потрчао у Олтар и… тамо обамро! Отпевали су славословље до краја, а онда по обичају тропар преподобном, затим претпразнични – и то су поновили једном, два па и три пута чекајући кад ће он да почне сугубу јектенију. Он је ћутао. Појци у недоумици почињу све изнова и изнова једне те исте тропаре. Тако је било десет пута а можда и више. А отац Јона све стоји и гледа испред себе, иза Светог Престола, где се налази икона Христа Спаситеља. Тада оцу Јони прилази његов зет узима га за руку и говори: „Оче, већ су завршили". Отац Јона се пренуо.

Сместили су га у фотељу, протрљали слепоочнице алкохолом, а онда га одвели кући и сместили га у кревет. Следећег дана, тј. 2. јануара, на дан представљења преподобног Серафима (†1833.), отац Јона је одслужио Литургију и у проповеди рекао какво је виђење имао. А ево тог виђења:

Свети Апостол Јован Богослов и преподобни Сергије Радоњешки водили су за руку преподобног Серафима Саровског. Испред њих, мало даље, ишао је Христос Спаситељ у плавој исцепаној одежди. Преподобни Серафим се обраћа Спаситељу и говори:

„Ко ти је, Спаситељу, исцепао одежду?"

Спаситељ одговара:

„**ТО СУ МИ ПОПОВИ И АРХИЈЕРЕЈИ ПОЦЕПАЛИ**!" Још је питао преподобни Серафим:

„Ти опет идеш да пострадаш?"

Спаситељ је одговорио:

„Буди миран."

Иза преподобног Серафима је ишао Свети Симеон Богопримац, а за Спаситељем је корачала Пресвета Богородица са омофором у рукама. Преподобни Серафим је још рекао:

„**ОНАЈ КО БУДЕ ИСПУЊАВАО СВА КАНОНСКА ПРАВИЛА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ КАО ШТО САМ ТО ЈА ИСПУЊАВАО, БИЋЕ У ИСТОЈ ТАКВОЈ СЛАВИ КАО И ЈА**".[201]

201„Руски паломник" бр. 4, од 1991. године.

АПОЛОГИЈА МАТЕЈЕВЦА
(ОДГОВОР НА КЊИГУ ДЕЧАНСКОГ „ЈЕРМОНАХА” САВЕ ЈАЊИЋА „ЕКУМЕНИЗАМ И ВРЕМЕ АПОСТАСИЈЕ”)[202]

Свако људско дело треба да има некакав свој циљ и смисао. Тако дакле, и књига „Екуменизам и време апостасије” има неки свој смисао. Аутор те књиге је дао себи задатак да прикаже екуменизам не као јерес већ као свејерес. Због тога он цитира многе Свете Оце, као и оца Јустина Поповића који је и назвао Светски Савет Цркава (ССЦ) „јеретичким, хуманистичким и човекопоклоничким сабором који се састоји од 263 јереси, а свака од њих је духовна смрт. (данас их је око 350)” Као доказ томе аутор приводи многе каноне и на крају те своје (у суштини противречиве) књиге он пише: **„У јереси нема и не може бити аутентичног духовног опита, *нема благодати Божије и светости, нема спасења, већ штавише падом у јерес човек пада у сферу прелести, духовне обмане и лажи и постаје заједнитар ђавола и његових енергија зла*. Велика је погрешка веровати да јеретици служе истом Богу као и правоверни, а то је, нажалост, једна од основних поставки савременог екуменизма, који иде још и даље те сматра да и ван хришћанских вероисповести постоји аутентичан духовни живот, светост и спасење.”** (стр. 100) Такође, у почетку своје књиге у фусноти број 21 он пише: **„…на четвртој Свеправославној конференцији у Шамбезију, Женева, донесена је одлука у којој се каже: ’Међуправославна комисија која се састала у Женеви изражава заједничку свест Православне Цркве, да представља *органски део* Светског Савета Цркава, као и њену чврсту одлуку да употреби сва средства која су јој на располагању, богословска и друга, за успех и напредак целокупног рада Светског Савета Цркава.’”** (Одлука број 1). Очигледно – пише отац Сава – ради се о једној крајње противправославној одлуци која проглашава јерес да Једна, Света и Саборна Православна Црква представља део једне јеретичке „надцрквене” организације.

Са свим наведеним ми матејевци се апсолутно саглашавамо и тврдимо: ***Екуменизам, као религија долазећег антихриста јесте свејерес, која се састоји од многобројних безблагодатних секти, којима ми дајемо опште јеванђелско име – „легион”*** (Мт. 5, 9; Лк. 8, 30). **Због тога што и званична „Православна Црква” чини ОРГАНСКИ ДЕО ССЦ, ми тврдимо: *И***

202Првобитни текст је доста скраћен пошто је о свему опширније одговорено у тексту Атанасију Јевтићу.

званична „Црква" је јеретички безблагодатни део те антихристове заједнице.* У чему се дакле састоји наше „богохулство"?** Зар је богохулно ако ми потврђујемо, достојну жалости, чињеницу отпада у апостасију многомилионске „Православне Цркве"? **Али гле, ту апостасију је и Господ наш прорекао, рекавши пророчки: *Али Син Човечији када дође, да ли ће наћи веру на земљи? (Лк. 18, 8). То су предсказали и Свети Апостоли као и мноштво Светих Отаца, а посебно последњи велики руски Светитељи: Игњатије Брјанчанинов, Теофан Затворник као и последњи велики Оптински Старци.

У овој књизи лепо су приказани историјски моменти који се тичу јеретичких дејстава и изјава званичних „православаца", али са друге стране, влада свеопшта еклисиолошко-догматска конфузија. Тако на страни 12. своје књиге отац Сава пише: „Истина православне вере није само скуп извесних **мртвих догматских правила**, већ сама богочовечанска икона Господа Христа, чији је лик омеђен јеванђелским и светоотачким учењима и правилима као непогрешивим оријентирима благочешћа. Одузети макар и најмању заповест значи оскрнавити цео лик Божији. Зато у тим питањима нема и не сме бити компромиса. Сваки компромис о суштинским питањима вере раван је издаји Христа и идолопоклонству, без обзира какви се циљеви тим компромисом намеравају остварити." На ово, ми само у чуђењу и збуњености можемо да питамо дотичног аутора да нам покаже барем једну „мртву догму"! А гле, он сам пише да је лик Христов „омеђен јеванђељским и светоотачким учењима и правилима". Зар то и нису те догме? На страни 15. даље тврди да се Црква у Русији после револуције 1917. године расцепила између „црвених и белих владика", али да су ти „сергијанци" и катакомбници та иста Црква Христова, што је директна хула на исповеднички и мученички подвиг многих милиона руских новомученика које су „сергијанци" радосно слали у логоре (самим тим потписујући им смртну казну). Уз то на претходној (четрнаестој) страни у фусноти бр. 16. отац Сава пише да „катакомбна Црква у Русији никада није отишла толико далеко да изјави да Свете Тајне званичне Цркве нису исправне. Да је то чиста и јавна лаж навешћемо само неколико примера, како би се читаоци могли упознати са мишљењем истинитих катакомбника о „сергијанској" „Цркви" (данашњој тзв. „Московској патријаршији").[203]

203Овде треба рећи да постоје и лажне катакомбне групе „нпр. генадијевци који заиста признају „Тајништва" МП, али их ни у ком случају не треба сматрати катакомбницима већ агентима КГБ-а.

Као прво, навешћемо пример једног од последњих прозорљивих Оптинских Стараца подвижника – Старца Нектарија – који је био отворени противник сергијанства и сматрао је њихова тајинства безблагодатним. Свети Старац је говорио: **„У црвену цркву не ићи"!** ***А пред крај свог живота је заповедио да на његовој сахрани не буде не само ни један сергијански „свештеномонах" већ чак ни лаик.*** Митрополит Кирил (Казански) је писао да су сергијанска тајинства **„само по форми дејствена, али у суштини су узурпација тајнодејства, те су због тога богохулна, безблагодатна, нецрквена"**. Свети новомученик епископ Воткински Виктор сматрао је сергијанску цркву ***„безблагодатном телесном организацијом, лишеном духа живота"***, а митрополита Сергија ***„отвореним одступником од Бога истинитог"***. Свети новомученик епископ Димитрије Гдовски (Љубимов) јавно је називао сергијанске храмове ***„храмовима сатане"*** **(…)** ***„новообновљенческим храмовима"***, а народ је призивао да прекине молитвено-канонско општење са митрополитом Сергијем (као што су то уосталом чинили и остали исповедници-епископи). У свом првом писму митрополиту Кирилу, митрополит Сергије се жалио да јосифљанске вође: епископ Димитрије Љубимов, Алексије Буј, Виктор Островидов, Јеротеј Атоник **„признају нашу цркву – којој сам ја (тј. Сергије) поглавар *'царством антихриста'*, наше храмове – *'пећинама сатане'*, а нас – његовим служитељима. Свето причешће – *'храном ђаволском'*."** Свети новомученик епископ Иларион (Бељски) викар смољенске епархије био је најжешћи противник декларације митрополита Сергија из 1927. године. Он је одрицао тајинства која врше сергијанци и поново је крштавао младенце, те венчавао већ венчане у „совјетској цркви".[204] Свети новомученик епископ Синесије овако је поучавао народ: ***„У отворене храмове не смете ићи. Они су замка. Тамо нема Православља! Цркве Христове тамо нема!"*** Свети новомученик епископ Павле писао је о сергијанцима: ***„Ја грешник сматрам да такве црквене актере треба називати не само јеретицима и расколницима, већ и богоодступницима."*** И на крају, мада би могло да се приведе још много сведочанстава, рећи ћемо само још ово које је изјавио Свети новомученик епископ Серпуховски Максим (Жижиљенко) који се налазио у затвору на Соловецком острву у истоименом манастиру, а који је у име целокупне катакомбне Руске Цркве објавио: ***„Тајна, Пустињска, Катакомбна Црква анатемисала је „сергијанце" и све који су са њима у општењу."***

Додајмо још ово: ако се Истинита Православна Црква још тада, тј. 1927.

204„Голгота Христове Русије" Светигора, 1999. год., стр. 94.

године, тако жестоко односила према „Тајнама" званичне „Цркве", шта би она (у лицу тих катакомбних епископа) рекла данас после свих могућих издајстава од стране свих помесних „Цркава"? Шта она и говори уосталом, после свих тих одступничких корака који су учињени од стране званичне „Цркве" осим то да званична „Црква" не може бити та истинита Невеста Христова, тј. Црква.

Као доказ потпуног сједињења „званичне православне цркве" са „сестринском" папском „Црквом", те њиховог признања, отац Сава пише: „штавише, **име папе се уноси у диптихе Цариградске Цркве што је један од основних показатеља признања православности онима који исповедају јереси осуђење Светим Оцима и Светим Саборима…**" Да чујемо сада и светоотачки став о том питању: ***„Према томе, бежите и ви браћо од општења са онима с којима не треба да га имате, и помињања оних који су недостојни да их помињете (литургијски). Ево ја, грешни Марко, говорим вам да онај који помиње папу као православног архијереја, треба да испуњује све латинско, укључујући и бријање браде, али ће и латиноумствујући бити осуђен заједно са Латињанима и сматраће се нарушиоцем Вере."*** (Свети Марко Ефески)

Недавно сам сазнао из часописа „Вертоградђ информ" (број 49 за 1999), да је такође и српски „патријарх" Павле (говоре „живи светац"), признао у интервјуу екуменистичком часопису ENI, **да на свакој проскомидији вади честицу за папу**!?! О, издајства! О, безакоње бесрамно! „Патријарх" Павле осим тога што помиње папу римског на свакој проскомидији и литургији, проповеда са амвона (**отворене главе – постоји тонски запис**) јеретичко учење, унакажавајући православно учење Аве Доротеја, у коме Преподобни Доротеј учи да су сви православни хришћани као на рубу неког круга, и што се ми више приближавамо Богу (који се налази у центру тог круга), тиме смо ми ближи друг другу. Павле то учење унакажава и учи, да се **сви хришћани** (подразумевајући католике, протестанте, монофизите и друге јеретике) налазе на рубу тог круга и да се својим путевима **приближавају Богу**!!! **„И што смо ближе Богу то смо ближи један другоме" закључује лже-патријарх. Ето и директна јерес! Отворено признавати да се и јеретици приближавају ка Богу!!!** Свети Оци нас уче нешто друго. Јавно изобличење таквог Павловог богохулног и лажљивог учења, тумачења и става налази се у објашњењу Св. Теофана Затворника у књизи ***„Мисли за сваки дан у години"*** на стр. 63 (за петак): **„Питали су Господа: Ко си ти? Он је одговорио: Почетак (Јн. 8, 25). Он напред а за њим Свети Апостоли, за Апостолима пастири и учитељи и сва Црква Христова. Просудите сада**

ко су прави претходници. Због тога што за њима тако дуго и тако много иду, и још ће ићи, они не престају да су претходници јер су они још увек испред а сви други су у реду за њима. ***Тако ми хришћани имамо претходнике, а ако неко покушава да постави нове предводиоце – то је очигледно да њих треба схватити као претходнике који воде у супротном смеру, тј. на путу који води на дно адово.*** **Томе се нема шта додати; Чувајте се, јер ко би самом себи био непријатељ? Само се постарајте да ово разумете на прави начин и чврсто се држите сазнате Христове Истине; а њих нека, нек тврде своје."**

Свети Кипријан Картагински додаје: ***„Као што су погинули сви који су били изван дома Равиног у Јерихону, тако ће погинути и сви који се налазе ван Цркве. Могућност да се неко спасе ван Цркве је толика као могућност спасења оних који су се налазили ван Нојеве барке… Ван Цркве нема спасења!"*** Уз то на почетку своје беседе, „патријарх" Павле поздравља браћу францисканце који су тада били присутни на литургији у Саборној Београдској Цркви (1997. године) и назива их „највишим представницима монаштва реда **Светог Фрање Асишкога**"! Једна од главних догми екуменизма је следећа: **признавати да се јеретици приближавају ка Богу**!!! Испада дакле, да је савременим „православцима" екуменизам свејерес, али да су католици, протестанти, монофизити и сви други јеретици у ствари „сестринске цркве" које имају свете тајне, светост и спасење! 'То што смо ми њих признали – е то нема везе – ми смо и даље Црква Христова!' **Ако су и они који у потпуности унакажавају светоотачко учење исто као и ви Црква Христова – питамо их ми – ко су онда злославни или кривославци?** ***На ком основу, дакле, званична „Православна Црква" назива јеретичке „цркве" сестринским, а нас који се у потпуности држимо православног учења – богохулним сектама?***

Поред многих небулоза и противречности у поменутој књизи оца Саве Јањића навешћемо још једну карактеристичну, а тиче се управо те Катакомбне Цркве и званичне „Московске патријаршије". Док са једне стране наводи општу супротност катакомбника према „сергијанцима", он с друге стране све то ублажава и помиње да су сергијанци у принципу учинили само неке „реформе" које наводно нису примили митрополити Јосиф Петроградски и други. Међутим, он жестоко оптужује „сергијанску јерархију" (за разлику од А. Јевтића) која је постала ***„синоним за издају верности Христу, ради очувања спољашне црквене организације, њеног овоземаљског благостања и лажног мира (…) јер, док је (…) та иста власт спроводила крвави прогон Руске Цркве (…) митрополит Сергије***

је ту своју црквену организацију учинио продуженим пропагандним органом комунистичке државе…", (Стр. 13). И поред те богоборачке природе власти и њихових сатрудника које је патријарх Тихон на Сверуском Сабору проклео (анатемисао) за оца Саву (и А. Јевтића) сергијанци су и даље Црква Христова, која даје своје светитеље, подвижнике и исповеднике, али која је дубоко пострадала и пропатила због безбожних поступака својих псевдопастира. Уосталом, треба рећи да **сви** сергијански „епископи" имају и посебно конспиративно агентско име. Осим „патријарха" Алексеја о коме опширно писах у прошлом одговору, навешћу агентска имена још неколицине истакнутих сергијанских „епископа": Никодим (Ротов) Лењинградски[205] – Свјатослав; Јувеналиј Крутицки и Коломенски – Адамант; Питирим Волоколамски – Аббат; Теодосије Кијевски (Денисенко) – Антонов; Хризостом Вилењски и Литовски – Рестауратор, док постоје и многа друга као нпр. Михаилов (данашњи „патријарх"), Топаз, Огњев, Нестеровић итд…

Како би се јасно видела природа тих лажних пастира и њиховог потпуног јединства са тим богоборачким властима овде ћемо још да наведемо чињенице о њиховој огромној жалости према умрлим бољшевичким вођама који побише **милионе** Руса. „Патријарх" Алексеј (Симански) је, на пример, рекао на панихиди људождеру Стаљину: „Ми смо се молили о њему када нам је дошла вест о његовој тешкој болести. И сада када га више нема, **ми се молимо о миру његове бесмртне душе. Молитва преиспуњена хришћанске љубави долази до Бога. Ми верујемо да ће и наша молитва о упокојеном бити услишена Господом. И нашем возљубљеном и незаборавном Јосифу Висарионовичу ми молитвено и са дубоком ватреном љубављу произносимо вечни помен.**" У том се духу изражавао и „патријарх" Пимен пред панихидом Леониду Брежњеву: **„Проводећи упокојеног на последњи пут, ми се ватрено молимо о њему и верујемо у силу наше молитве. Узнесимо и ми, драги моји, наше усрдне молитве о новопредстављеном Леониду и свечано му отпевајмо вечни помен."** Исто тако сви ти лжепатријарси молили су се о упокојењу душа умрлих римских папа шаљући телеграме жалости католицима „са ватреним молбама о упокојењу њихових душа у Царству небеском" (погледај у „Журналима Московске Патријаршије" тог времена, примера је **безброј**).

За оправдање таквог безаконог богохулства над хришћанском вером и њеним тајинствима сергијанци обично указују на то да су и у древној Цркви

205Који је умро на пријему код папе 1978. у папином наручју.

свагда узносили молитве о незнабожачким императорима – гонитељима хришћана. Али откуда је познато да су се древни хришћани молили **о упокојењу** (?!?) тих незнабожачких императора, служили им 40-дневне помене(како се то чинило у „Совјетској цркви"), одпевали их, па су још и веровали у силу таквих молитава? Могу ли да нам укажу сергијански богослови или отац Сава или било ко други када су се и где древни хришћани молили о здрављу незнабожачких императора управо **на литургији верних при извршавању проскомидије и на „великом входу"**? Ако су се и узносиле молитве на богослужењима првих хришћана о римској власти, онда се то чинило само на литургији оглашених или на неким другим службама и молебанима, али на литургијама верних су се помињали само верни. Осим тога да ли је могуће да су се православни хришћани молили о благостању незнабожачких власти? Они су се молили о њиховом уразумљењу и просвећењу светлошћу Христове Истине.

Као што смо рекли, и као што ћемо још у даљем току текста рећи, отац Сава у својој књизи врши једну еклисиолошку конфузију, проповедајући такозвани „кипријанизам"[206]. Та теорија гласи да ако неки патријарх или епископ или чак Помесна Црква чини нека вероодступничка безакоња ми треба да се одвајамо од њих, али их и даље сматрамо за Цркву. О тој теорији биће речено опширније у посебној књизи која се спрема, а овде би требали нагласити да се отац Сава[207] разликује у свом учењу од Хризостома Флоринског и Кипријана тиме што учи да ми чак и поред јавних јеретичких иступа и безакоња наших духовних вођа и пастира, **не треба да се одвајамо од њих**!! Ако је свеопште позната чињеница (које би требао сваки православац да се придржава) да: наше учење, наше мисли, наше речи, наша дела и све о нашем животу проверавамо кроз Јеванђеље и учење Светих Отаца Цркве Православне, као што о томе говоре Свети Оци, онда почујмо шта о том његовом мишљењу говори велики Светитељ Цркве Православне Златоусти Јован: **„Безвлашће је увек зло, и разлог за многе беде, те је почетак анархије и смутњи. Посебно је оно опасније тиме у Цркви што је власт њена виша и већа… Али није мање зло и непотчињавање потчињених: јер и од њега происходи то исто (…) Али, – рећи ће неко – постоји још и треће зло, тј. када је духовни пастир лош. Знам, то није**

206Који се прецизније може назвати „флоринизам" јер га није Кипријан Филијски први почео проповедати већ Хризостом Флоински.

207Са својим учитељем „епископом" рашко „призренским Артемијем, који је иначе четири године студирао на католичком богословском факултету у Регенсбургу!

мало зло и ЧАК ЈЕ ДАЛЕКО ВЕЋЕ, НЕГО БЕЗВЛАШЋЕ; ЈЕР ЈЕ БОЉЕ ДА ТОБОМ НЕ УПРАВЉА НИКО, НЕГО ДА СИ ПОД УПРАВОМ ЛОШЕГ ПАСТИРА. У првом случају народ се подвргава опасности, а понекад се и спасава. *У последњем се, пак случају свагда налази у опасности и одвлачи се у пропаст!!!*"; јер „Није свуда добра слога, нити је свуда лоше удаљавање." (исти)

Сав проблем се дакле своди на два суштинска питања која свако треба да постави. Прво је: да ли један епископ може да постане јеретик; а друго: када један епископ постаје јеретик? Или, када једна Помесна Црква престаје да буде Црква? Отац Сава на то питање даје одговор, онда самог себе оповргава, па се опет враћа на првобитни одговор, и тако у целој књизи. Он се позива на заиста богохулну теорију „митрополита" Кипријана, који учи да: „Лица која греше у православном схватању вере, али који још нису осуђени неким црквеним судом, јесу у ствари болесни чланови Цркве (…) који могу бити примљени у редове Православља (?!?)[208] пошто дотични преступници нису осуђени расколници или јеретици, већ чланови Цркве (?!?), а који још нису приведени на суд (?!?)" И одмах затим отац Сава опет самог себе оповргава, као и то јеретичко Кипријаново учење, наводећи анатему против екуменизма! Па ето ти, оче Саво (и г. Јевтићу), саборна осуда екуменизма! Шта још тражиш? ***„Ко после нађене истине тражи још нешто, тај тражи лаж"!*** (акти 7. Васељенског Сабора)

Главно, дакле, питање које треба сваког да интересује јесте следеће: где су границе јереси? Наше мишљење је у сагласности са свим Светим Оцима који су кроз перо великог српског канонисте Никодима Милаша рекли следеће: **„САМОВОЉНО ОДСТУПАЊЕ ЈЕДНЕ ПОМЕСНЕ ЦРКВЕ И САМО ОД ЈЕДНОГ ПРАВИЛА, ОПШТЕ ПРИЗНАТОГ И ПРИМЉЕНОГ ВАСЕЉЕНСКОМ ЦРКВОМ, СТАВЉА ДОТИЧНУ ЦРКВУ У ПОЛОЖАЈ РАСКОЛНИЧКЕ ЗАДРУГЕ, И ОНА ПРЕСТАЈЕ САСТАВЉАТИ СОБОМ ДЕО ЈЕДИНЕ ХРИСТОВЕ ЦРКВЕ."** („Правила Православне Цркве с тумачењима" књига 1. страна 436, издање 1895. године).

Црква о јеретицима учи оно исто што учи и о сваком другом грешнику: један лопов, или убица, или прељубник, у ком моменту постаје преступник? У моменту када га ухвате или осуде или пак у моменту самог акта греха? Наравно, у самом моменту преступа дотични постаје преступник, јер ако неког убицу или лопова земаљски суд не ухвати зар ће он бити ослобођен

208 То је јавно противречење и безумље: „чланови Цркве који могу бити примљени у редове Православља"?!? Зар је могуће некога назвати „Црквом" без Православља?!

од казне на Божијем суду и отићи у Рај?! Исто тако је и са јеретиком. **Јеретик постаје јеретик не у моменту када га ухвате или осуде, већ у моменту када учини преступ, тј. када почне да проповеда неко јеретичко учење које није у сагласности са православним или када пак призна тајинства неког јеретика без његовог покајања!**[209] То нам потврђују и Свети Оци. На пример, Блажени Августин: **„Бог осуђује грех, *у том моменту* када је он и учињен, па макар и он остајао сакривен за људе много времена. Грешник је већ мртав, *он је већ изгубио Духа Светог*".** Свети Варсануфије Велики чак учи да **„сваки који не чува заповести Христове *од срца*, већ је јеретик"** (Одговор 533.). Преподобни Јован Касијан Римљанин учи да **„Онај ко не исповеда веру Цркве, налази се ван Цркве"**, што потврђује и Свети Кипријан Картаргенски: **„Као што ђаво није Христос, мада и обмањује његовим именом, тако се не може сматрати хришћанином онај који не пребива у истини његовог Јеванђеља и вере".** И још Свети Григорије Палама говори: **„Они који су у Цркви Христовој, они су и у истини; А они пак који нису у истини, они нису ни у Цркви Христовој, јер ми треба да распознајемо хришћанство не по лицима (која имају црквено звање – чин), већ по истини и тачности вере".** Ако дакле „епископи" званичне „Цркве" нису формално свргнути то не значи да благодат Божија и даље дејствује кроз њих (што и јесте суштина кипријанизма).Навешћу овде још један јасан пример који потврђује такав став, а који се налази у житију Светог Пајсија Великог:

„Један од ученика Светог Пајсија, покоравајући се његовом наређењу, крену у Египат да прода своје рукодеље. На путу он случајно срете неког Јеврејина који је такође ишао у Египат и продужи пут заједно са њим. Путем, Јеврејин, увидевши простоту његову, стаде својим поганим језиком бљувати отров, који у срцу свом имађаше од душегубне змије, и рече иноку: 'О

209Ако се неки православац дрзне да скине анатему са неког давно осуђеног јеретика или чак целе јеретичке заједнице без претходног покајања дотичног јеретика, неће ли та давно бачена анатема пасти на главу тог дрзника? Управо то се и десило 1965. када је Васељенски патријарх Атинагора скинуо анатему са непокајаних паписта. Црква пак учи да постоје три начина присаједињења Цркви оних који су од Ње отпали, и то кроз: 1) покајање (то су они који су били крштени и миропомазани у Цркви, па су од ње отпали); 2) миропомазање (то су расколници који су рођени, „крштени" и „миропомазани" у својим расколничким заједницама) и 3) крштење (то су јеретици који чак ни спољашњи обред крштења немају извршен правилно, тј. троструким погружењем). Да би се дакле, један јеретик присајединио Цркви, потребно је да се писмено и усмено одрекне својих јереси, анатемише их и у потпуности прихвати догмате православне Цркве. Тек после тога, такав се крштава и миропомазује.

возљубљени! Зашто ви тако верујете у простог, распетог човека, када он није очекивани Месија? Други ће доћи, а не он.' Пошто Јеврејин изговори те и многе друге лукаве и душегубне речи, инок (монах) би, по умној слабости својој и по простоти срца саблажњен Јеврејином. Пажљиво слушаше његове речи као да су истините, и салетан да одговори он рече: 'Можда је и тако, као што ти говориш.'

О, преваре и неочекиване напасти! Овај инок (авај мени!) ***одмах се лиши благодати крштења***, о чему ће бити речи касније.

Када се инок врну у пустињу и дође преподобном Пајсију, старац постаде неприступачан за њега; и не желећи ни да погледа на тог ученика свог, он се на све могуће начине склањаше од њега и не одговараше му ни једну реч. И пошто се дуго време отац тако клоњаше ученика тог, овај туговаше због тога и пађаше срцем, не знајући за своју кривицу и грех према Светом Пајсију. Најзад, улучивши згодан тренутак, инок дође и припаде к ногама Преподобноме, говорећи: 'Зашто, оче, одвраћаш чесно лице своје од мене и презиреш мене бедног ученика свог? И то што никад раније ниси имао обичај чинити, ти сада показујеш према мени, одвраћајући се од мене као од неког мрског човека?' Старац му на то рече: 'Ко си ти човече? Ја те не знам.' Инок одговори: 'Шта то туђе видиш у мени, оче, те ме не познајеш? Нисам ли твој ученик тај и тај?' И он при томе изговори своје име. Старац му онда рече: '**Тај ученик мој бејаше хришћанин и имађаше на себи благодат крштења; а ти ниси такав. Но ако си ти стварно тај мој ученик, онда ваистину благодат крштења отиде од тебе и обличје хришћанина узе се.** Стога, кажи шта се десило с тобом? И испричај о искушењу што те је снашло и какав си душегубни отров примио на путу?' 'Опрости ми, оче', одговори инок, 'ја ништа нисам учинио.' Светитељ му онда рече: 'Иди далеко од мене заједно са онима који су се одрекли Бога! Ја нећу да разговарам с тобом. Јер када би ти био онакав мој ученик какав си био раније, ја бих те и видео онаквим какав си био.'

Тада инок уздахнувши стаде ронити сузе умиљења говорећи: 'Ја јесам тај твој ученик, а не неки други, и не знам шта сам рђаво учинио.' Велики Пајсије га онда упита: 'С ким си разговарао на путу?' 'С неким Јеврејином, и ни са ким другим.' Светитељ га упита: 'Шта је Јеврејин говорио теби и шта си му ти одговорио?' Ученик на то одговори: 'Јеврејин ми ништа друго није говорио већ само ово рече: Христос коме се ви клањате,није прави Христос него ће други Христос доћи у свет. А ја му на то рекох: Можда је и тако као што ти говориш.'

Тада старац узвикну: 'Па шта може несрећниче бити горе и гадније од

те речи, **којом си се ти одрекао Христа и божанственог крштења?** Иди сада и оплакуј себе како хоћеш, јер ти нема удела са мном, него је име твоје написано са онима који су се одрекли Христа, и ти ћеш са њима примити суд и муке.'

На ове речи Светог старца ученик уздахну и заплака, па подигавши очи своје к небу он завапи Преподобном, молећи га и говорећи: 'Оче, смилуј се на мене кукавног и дај мир души мојој! Несмотреношћу лишивши себе божанственог просвећења и поставши радовање за лукаве демоне, ја не знам куда да се денем? Ево прибегавам Богу и твојим светим молитвама; не презри мене јадног и умоли за мене Владику Христа, да ме поново обаспе Својим првобитним милосрђем!' Док он тако мољаше умилостивљавајући старца више сузама него речима, Свети се сажали гледајући га и рече му: 'Стрпи се, чедо, треба нам дуго молити за тебе милосрђе човекољубивог Бога.' Рекавши то старац се затвори на молитву и стаде се топло молити Свемилостивом Господу, да опрости грех његовом ученику, који по несмотрености и простодушној непажњи сагреши Њему. И Господ, који никада не превиђа него свагда испуњује молитве свога угодника, преклони се на милост и опрости сагрешившем. А знак опроштаја би овакво виђење: Преподобни виде благодат Светог Духа где се у виду голуба врати томе ученику и уђе у његова уста; А виде притом и злог духа где изађе из ученика у виду тамног дима и разли се по ваздуху."[210]

Апостол Павле пише у посланици Титу: ***Човека јеретика по првом и другом саветовању клони се, знајући да се такав изопачио и греши; САМОГ СЕБЕ ЈЕ ОСУДИО*** (Титу 3, 10–11). Свети Варсануфије Велики понавља управо то: **„…Другу веру осим оне коју су предали 318 Светих Отаца не познајем. Ко мисли другачије него што она учи, *САМ ЈЕ СЕБЕ АНАТЕМИСАО*!!"** (Одговор 709). Да јеретик одсеца самог себе од Тела Цркве то потврђују многи Свети Оци а између осталог и Св. Јован Златоусти: **„Ако би се десило *да се рука одвоји од тела*, дух који исходи из мозга тражећи продужетак и не налазећи га тамо, не напушта тело да би прешао на одвојену руку, тј. ако је не нађе тамо онда је и не оживљава… Шта говориш ти? 'И они (јеретици) имају исту веру и такође су православни.' Ако је тако због чега онда они нису са нама? Један је Господ, једна вера, једно крштење… Реци ми: Зар ви сматрате довољним то да се они називају православнима, тада када им је осиромашила и ишчезла благодат рукоположења."** (11. Беседа на посланицу Ефесцима: 4,

210„Житија Светих" Јустина Поповића за 19. јуни стр. 450.

5).

Исто тако, узвишеним и дубоко тајанственим цртама, велики папа римски Лав изображава отпадништво и самоодсечење од Цркве и тајинства спасења оних који су исповедали монофизитску јерес. **„Онај који не признаје човечанску природу коју је примио Јединородни Син Божији у утроби кћери Давидове"**, красноречиво је писао папа, **„тај *САМОГ СЕБЕ* одваја од сваког тајинства хришћанске вере, и не знајући Женика (Христа), не разумејући и Невесту (Цркву), не може бити учесник у брачном пиру (спасењу). (…) Зато онај који не исповеда (признаје) у Христу човечије тело, тај је *САМОГ СЕБЕ* признао као недостојног тајинства Оваплоћења, те не може ни имати удела у том тајинству."**

Као још један доказ о томе да јеретици сами себе одсецају од тела Цркве, исто као расколници, навешћемо речи још неколицине Светих Отаца: Св.Фирмилијан епископ Кесарије кападокијске – папи римском Стефану: **„…колико спорова и несагласности са свим црквама си ти увео! Колико тешки грех си навукао на себе, *ОСЕКАВШИ САМОГ СЕБЕ* од толиког мноштва стада? Према томе, не обмањуј се: *ТИ СИ САМОГ СЕБЕ ОДСЕКАО*, јер као одсеченог заиста треба сматрати онога ко се одвојио од општења са јединством Цркве…"**

„Они који не признају њега (Апостола Павла), који је био изабран Богом ради тога да би смело проповедао Његово име, јер је он био послан ка горе наведеним народима, презиру изабрање Божије и *САМИ СЕБЕ* одлучују од општења са Апостолима." (Свети Иринеј Лионски. Против јереси 3, 15)

„Стога они који су *САМИ СЕБЕ* проклети, и од помесног у Риму Сабора одлучени, и туђи свештенству, какве Тајне могу вршити? И какав дух силази на оне који такве рукополажу?" (Из житија преподобног Максима Исповедника за јануар 21, стр. 669. исто)

„И према томе (пошто сте ви нарушили – Симбол Вере) ваши епископи и клирици већ нису епископи и нису клирици, *ПОШТО СУ СВРГНУТИ ТАКВИМ ВЕЛИКИМ И ДРЕВНИМ САБОРИМА*, а лаици подлежу анатеми и одлучењу." (Из дијалога који је саставио Свети Марко Ефески између Латињанина и Грка)

Васељенски и Помесни Сабори су се пак састајали да би просто *утврдили чињеницу отпада од Цркве расколника и јеретика*. Исто тако Свети Оци уче и о томе да од таквих лажних епископа треба бежати као од змија (о чему је било већ речено у одговору Атанасију Јевтићу), **„Јер заиста, *ЧИМ ЈЕ УВЕДЕНА ЈЕРЕС, АНЂЕО ЧУВАР ТОГ МЕСТА ЈЕ ОДЛЕТЕО***

***И ТАКАВ ХРАМ ЈЕ ПОСТАО ОБИЧАН ДОМ*", тј. лишен благодати!!!** (Св. Теодор Студит)

Па и поред свега аутор ове књиге – отац Сава, толико далеко иде у свом противречењу да после свих убеђивања како је екуменизам свејерес, у **„којој нема благодати Божије и светости, нема спасења…"** (стр. 100), самом себи противречи и свесно или несвесно проповеда тај исти екуменизам, тврдећи да се „Црква никад не може поистоветити са јерархијом и јурисдикцијом"(?!?) …и да **„границе јурисдикције не могу, дакле, ограничавати Божију благодат"?!?** (стр. 15) **Може ли дакле бити веће небулозе од горе наведене изјаве оца Саве? Ако границе јурисдикције не могу ограничити Божију благодат, онда и у ванправославаним јурисдикцијама, тј код паписта и протестаната, код монофизита и других јеретика такође постоји та благодат у тајинствима!!!**

Исто то чини и његов љубимац Кипријан који још учи да је „црква данас раздељена и болесна". Против тог јеретичког тврђења навешћемо само два оповргнућа. Прво је од оца Јустина Поповића који је писао овако: ***„…Црква се, по свим небоземним законима, не може делити. Свако деление значило би њену смрт… као што у Господа Христа не може бити неколико тела, тако у Њега не може бити ни неколико Цркава…*** **Отуда је раздељење, деоба Цркве ствар онтолошки, суштински немогућа. Раздељења Цркве никад није било, нити га може бити, а бивала су и бивање *отпадања* од Цркве (…) Од Једне Јединe Нераздељиве Цркве Христове у разна времена одвајали су се и отпадали јеретици и расколници, *и тиме престајали бити чланови Цркве* и сутелесници Богочовечанског тела њеног."** (*Православна Црква и екуменизам* стр. 43–44). Друго оповргнуће састоји се у саборној осуди екуменизма од стране Руске Заграничне Цркве на Монсовилском Сабору 1983. године[211] где се између осталог говори и где се уосталом баца анатема и на следеће учење: **„Онима који Цркву Христову нападају мудровањем да је она подељена на тзв. гране које се разликују учењем – анатема".**

О целокупној овој проблематици биће речи у тој књижици која се спрема, с тим да бих ја овде хтео да напоменем још неколико спољашњих факата, који лако доказују у коликој бесовској прелести се налази дотични љубимац Саве Јањића „митрополит" Кипријан. Тако, на пример, он самог себе већ сада (још за живота) сматра Светим! У свом манастиру („Фили")

211Да би апсурд био већи та сама анатема налази се у наведеној књизи Саве Јањића на страни 50. у фусноти 80!

сваки монах у својој келији има и следећу икону (види икону доле). И мада је копија ове репродукције и мало тамнија и нејасна ипак мислим да може да се види довољно, а ако неко сумња у оригиналност те иконе нека сам оде у дотични манастир дотичног „митрополита" и нека је сам нађе (а ја бих му био захвалан ако би и мени послао бољу копију). Као што можете да видите својим очима, Кипријан је самог себе изобразио иза часне трапезе држећи дикирије и трикирије у рукама као при благослову. Позади њега види се нека црвена светлост која као да избија из њега самог, а сам је окружен преображењском светлошћу (као на иконама Преображења Христовог)!!! Иза њега стоји и Крст на коме је написано на грчком „Са Христом се разапех"! Изнад њега налази се Пресвета Богородица која је бар седам пута мања од самог Кипријана а у угловима се виде Св. Кипријан и Јустина који су погнути главама према Кипријану у благосиљају га! Испод њега у круговима, су његов телесни отац (чије кости – „мошти" – он држи у свом манастиру као „Свете" мошти!), а са друге стране је његов духовни отац – Епифаније Теодоропулос – новокалендарац. Исподњих су иконописани његов манастир као и људи који као да клече или се моле самом Кипријану!!! Осим тога он је саградио у свом манастиру и часовњу коју је већ спремио за своје прослављење! Свака, пак, побожна баба би се на све ово само могла у чуду прекрстити и помолити се за избављење из дубоке прелести дотичног! А колико је тек Богу мрска Кипријанова делатност показује и то да је пре пар година био срушен у земљотресу цео његов манастир (исто као и Хризостома Флоринског)!

На самој Светој Гори Кипријан нема директних следбеника, мада се **велика већина флоринаца** придржава тог његовог богохулног учења.

Отац Сава, г. Јевтић и њима подобни топло – хладни „зилоти" форсирају и проповедају богохулно Кипријаново учење називајући уображеним фанатицима и богохулницима истините зилоте, употребљавајући психијатријске категорије (немање љубави, ненавист, екстремни фанатизам, ревност не по разуму) ради догматске оцене и каноничности старокалендарске Цркве Грчке! Они су приковали на стуб срама Истиниту Цркву – Невесту Христову, говорећи и тврдећи, да се зилоти налазе на „много опаснијем путу него што је екуменизам" (!? страна 103), те да наш „претерани зилотизам" (…) „у борби са екуменизмом наноси више штете Истини Православља неголи користи" (страна 105), јер ето, ми, наводно, немамо љубави! Али, у том случају, и по тој болесној логици произлази да су управо протестантске секте и католици Црква Христова!? Зашто? Па просто зато јер они пројављују своју „љубав" кроз хуманитарну помоћ разног вида! Зар је то мерило на

основу којега ћемо одредити где је Црква а где јерес?! И ако је та тврдња да ми „доносимо Православљу више штете него користи" тачна и ако смо ми већ прошли границе богохуљења и јереси, тада се место тог преступа утврђује искључиво набрајањем нарушених догмата и канона који су и произвели последицу – пад у раскол или јерес. Значи, питам оца Саву, његовог „владику" Артемија, „умировљеног" Атанасија Јевтића и све њима подобне: **Какви су догмати и канони погажени од стране Истинитих Православних Хришћана Грчке, да бих и ја прекинуо општење са матејевским Синодом, те како не бих доносио Православљу више штете него користи?!?** Уосталом, шта они овде подразумевају под појмом „љубави", када сами цитирају Светог Максима Исповедника, који после изјављеног – да би био безуман ако би се радовао вечном мучењу јеретика (како се ни ја томе не радујем, а такође ни други зилоти) – тврди да **„Јеретицима као јеретицима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања него ту треба бити *оштар и непомирљив*. Јер ја не називам љубављу већ човекомржњом и отпадањем од божанске љубави када неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде."** (страна 93). Исто то говоре и сви други Свети Оци – о чему је речено у претходном тексту. Уосталом, ко је то и рекао уопште оцу Сави да старокалендарци немају љубави? Ко уопште може да тврди то од синова човечијих осим Јединог Бога? Па тај отац Сава вероватно није ни био у Грчкој, нити се упознао уопште с било којим зилотом а дрско тврди тако нешто! Ако ли се, пак, деси некада да неки зилот у огорчењу и подигне глас, они таквог одмах жигошу епитетима фанатика и слично!

Треба рећи између осталог, и опште познату чињеницу да су последња времена и да више нема истинитих духоносних Отаца, тако да нам је преостало да се руководимо светоотачким књигама и да исправљамо један другога по речима Светог Апостола (Јевр. 10, 25), или како о томе предивно учи Свети Игњатије Брјанчанинов у свом 5. тому тј. у тексту 13. главе која носи назив „О животу по савету". Исто то је прорекао и преподобни Анатолије Оптински рекавши да ће **„Јеретици узети власти над Црквом а са јересју ће у обитељ ући и ђаво, те ће она тада престати да буде светом обитељу, и остаће голе стене, од којих ће одступити благодат до краја времена. Тада ће верујући бирати уједињена (усамљена) места у пустињама. А ако ти доживиш до тог времена, сине мој, ти се радуј, јер тада ће верницима, који неће имати друге врлине, бити припремљени венци само за чврсто стајање у Православној вери!!!"** Последња времена су наступила и ђаво се са великом злобом и силом бори против малог и

изабраног стада Христовог, тако да ако неки зилот и упадне у гнев (мада се то може много пута видети и са члановима званичне „Цркве" о чему је оцу Сави наравно и познато, али он о томе ћути), не треба га одмах оптужити за фанатизам!

Да, ми све можемо да признамо, и да љубави немамо, па чак ни једне врлине. Ми смо зилоти, људи слаби и грешни, боримо се са својим страстима, али се надамо и очекујемо милост од Свемилостивог Бога за те наше преступе, **али са сигурношћу једно знамо – *да расколници и јеретици нисмо*! Матејевци са чистом савешћу могу да стану и пред човечански и пред Божији суд**. А прелашћени отац Сава, Атанасије Јевтић и њима подобни могу ли да то тврде са сигурношћу? Како се не боје Бога када тако хуле на нас истините ревнитеље православног учења и благочешћа?! Како ли ће проћи 19. митарство за јерес (ако до њега уопште и дођу)? Како ће стати пред лицем Христовим на Страшном Суду Његовом, који ће ускоро и бити? **Због тога је Господ и попустио такву *велику и очигледну јерес – СВЕЈЕРЕС ЕКУМЕНИЗМА*, како ни сама проста благочестива бака, нити прости чобан (а камоли било који учени „мудрац"), не би имали оправдања незнањем.** А ако је тачна тврдња Светог Игњатија, којег приводи и отац Сава да су **„сасуди Светог Духа посвуда пресахнули, чак и у манастирима, тим ризницама побожности и благодати…** (те да је) **со изгубила свој укус"** још пре 150 година (када је Свети Игњатије ово изрекао), шта онда рећи о томе у данашњем апостасијском и апокалиптичком времену, а посебно манастирима свих званичних „Цркава" где монаси живе у запрепашћујућем конфору, сграђеном на ко зна како зарађеним или добијеним парама, или просто од отимања простог сиромашног народа.[212]

212Није лоше напоменути и последњи скандал који се десио овде на Светој Гори како би потврдили наше оптужбе на рачун светогорских манастира (за шта је анонимни писац написао у једном броју „Православља" да ја пљујем по Светој Гори и светогорцима, те како се та пљувачка враћа мени у лице - што су све добро познати „сочни" изрази Атанасија Јевтића), а који је толико потресао целу Грчку да је због тога замало и пала влада (пет министара је дало оставку). Наиме, ради се о манастиру Ватопеду који је разноразним финансијским малверзацијама с некретнинама остварио добит од око милијарду и пол евра (а можда и више - још се утврђује)!!! Откривено је (за сада) да манастир има на Кипру две „Offshore" компаније за прање новца (од којих се једна поспрдно зове „РАСА ДЕЛ"), 261 објекат непокретне имовине и 21 рачун на разним банковним рачунима у много земаља. Испоставило се такође да Ватопед годишње зарађује само од изнајмљивања станова и пословних просторија по Атини, Солуну и другим градовима Грчке око 16 милона евра!!! Једном приликом, ватопедски монаси су лично са торбама - колицима изнели из једне банке у Солуну око 8 милиона евра! Сав овај скандал био је ударна тема прошлих шест месеци на свим медијима и каналима у Грчкој, а оформљена је и посебна владина комисија која испитује то питање, тако да је процес још у

И тако, књига о. Саве је препуна карамболно – конфузних противречних небулоза, јер док с једне стране (на странама 100. и 101) говори да „у јереси нема благодати Божије и светости, нити спасења", те позива на одвајање од епископа који отворене главе проповедају јерес и то на основу 15. Канона 9. Помесног Сабора, са друге стране тврди „да је данас, нажалост, много ревнитеља православља који олако проглашавају све екуменисте за јеретике" (страна 106)!?!

И још за крај своје апологије (тј. одбране), рећи ћу да појам зилот – ревнитељ (ревнитељ = зилотис – грчки, тј. посрбљено зилот) уопште није туђ учењу Цркве. Постоје многа места још у Старом завету, где Сам Господ Бог себе назива „Ревнитељем" што је само једно од Божијих својстава. А како Господ прославља своје истините ревнитеље (о чему писци књиге „Екуменизам и време апостасије" вероватно не знају, или пак знају али намерно прећуткују), о томе предивно сведоче мироточиве мошти Светог Оца нашег Матеја, који је био чудотворац и за време живота и после упокојења свога.[213]

Богу нашему слава!

Слуга Христов схимонах Серафим Србин.

Ево Господ као огањ ће доћи и као бура су колеснице Његове, да узврати са јарошћу одмаздом Својом, и претњом у пламену огњеном. Јер огњем

току док ово пишемо. Врло је вероватно да ће и њихов „Свети игуман" Јефрем (који иначе јако воли да беседи на трпези о „нетварним енергијама" и „гледању лица Христовог", те о „бестрашћу", „уздржању", „послушању" итд.) са још неколицином монаха - мешетара (главни је некаква битанга „отац" Арсеније - Јефремова десна рука - који је чак и претио неким лаицим да ће их „појести мрак" уколико не престану да галаме против њих!) на крају завршити и у затвору, што би било врло праведно. Ватопедци се иначе оправдавају тиме (не поричући да имају толику имовину и новац) како манастир има велику потребу за новцем јер ето само на исхрану наводно потроше 10 000 евра дневно! То је пак бестидна лаж чак и када би монаси свакодневно јели препелице, фазане, јастоге и најређе и најскупље ствари што постоје на земљи!

Да Ватопед није пак једини манастир на Светој Гори који има толика богатства, потврдио ми је лично и један недавно пензионисани банкар који је имао увид у њихове рачуне.

Па и поред свега тога, светогорски манастири узимају огромне количине новца од Европске Уније, што је крајњи безобразлук и лицемерје (још постављају и захвалне табеле ЕУ на зидове својих манастира)...

213Чак је једном приликом васкрсао својом молитвом једног мртваца у атичком селу Иноис! Тај човек је и данас жив. Зове се Јанис. О другим чудесима Светог Оца биће речено у опширном зборнику, где ће бити описано и његово житије.

Господњим судиће се сва земља и мачем Његовим свако тело и многи ће бити посечени од Господа.

(Исаија 66, 15-16)

Бог РЕВНИТЕЉ и осветник је Господ; враћа Господ с јарошћу противницима Својим и погубљује Сам непријатеље Своје.

(Наум 1, 2)

Не поклањајте се другим боговима јер је ревносно име Господа Бога, Бог је РЕВНИТЕЉ.

(Исхода 34, 13)

Јер је Господ Бог твој огањ истребљујући - Бог РЕВНИТЕЉ.

(Пон.Зак. 4, 24)

Свет је Господ Бог и РЕВНИТЕЉ је.

(Исуса Навина 24, 19)

Да се не поклањаш идолима, нити да им послужиш јер Ја Сам Господ Бог твој - Бог РЕВНОСНИ.

(Пон. Зак. 5, 9)

Да не идете за боговима других, боговима незнабожаца који су около вас, јер Бог РЕВНОСНИ, Господ Бог твој је са тобом...

(Пон. Зак. 6, 15)

КАЛЕНДАРСКИ РАСКОЛ

Године 1925, 10. септембра, на Валаму се десила подела међу приста-лицама старог и новог календара. Управа је приморавала монахе да пређу на нови календар, али су многи од братије остали по старом. Почели су да им суде. Дошла је црквена управа. Суду је председавао наш игуман отац Павлин; позивали су једног по једног од братије. Многе су истерали из манастира. Дошао је и мој ред. Ушао сам у собу. Тамо је седео игуман отац Павлин са осталима из црквене управе. Отац игуман је рекао: „Ево тог раба Божијег, питајте га". Један од њих је рекао да ће он говорити, и да треба да запишу све. Питали су: „Признајеш ли оца Павлина за игумана? Да ли ћеш ићи у Саборну Цркву по новом календару?" На њихова питања ја нисам могао да одговорим, јер за то време испитивања као да ми се одузео језик. Они су се поколебали и рекли: „Дакле, зашто не одговараш?" Ја нисам могао рећи ништа. Онда су они рекли: „Иди дакле, рабе Божији, и размисли".

Почео сам да се молим Мајци Божијој, заштитници мојој: „Реци ми и укажи ми на пут мога живота: на какву страну да кренем, за нови или за стари календар? Да ли да идем у Саборну цркву или куда да идем?" Молио

сам се ја грешни, Мајци Божијој, за време свог послушања у кухињи. Када сам своје послушање обавио, вратио сам се у своју келију и у простоти свог срца помислио: „Зашто ми Мати Божија ништа не говори?"

Али, милост Божија није оставила мене грешног; она свима жели спасење. Одједном се у мојој келији приказала Саборна Црква, онаква каква и јесте, висока, дуга и широка. Зачудио сам се чудној појави: како је толика Црква могла да уђе у моју малу келију? Али унутрашњи глас ми је рекао: „Богу је све могуће и нема ничега немогућег, а значи ли то да треба ићи у Цркву по новом календару?" Док сам ја тако размишљао, одозго се спустила црквена завеса, плава, а насред завесе је био златни крст. Саборна Црква је остала иза завесе. Ја сам остао са друге стране Цркве; Црква се сакрила од мог погледа, и унутрашњи глас ми је говорио: „Иди по старом календару и њега се држи." И одозго, из угла, од иконе Пресвете Богородице чух женски глас: **„Ако хоћеш да се спасеш, држи се предања Светих Апостола и Светих Отаца."** То се поновило још једном, а онда и трећи пут: **„Ако хоћеш да се спасеш, држи се предања Светих Апостола и Светих Отаца, а не ових мудраца."** После овог чуда све се сакрило, и ја сам остао сам у својој келији. Моје се срце обрадовало, јер ми је Господ показао пут спасења, по молитвама Божије Матере. И од тада памтим ово велико чудо ради спасења човека.[214]

УПОРЕДНА ТАБЕЛА ОСНОВНИХ ПОСТАВКИ НОВОКАЛЕНДАРАЦА И ОДГОВАРАЈУЋИХ СВЕТООТАЧКИХ ТЕКСТОВА

Ум, покренут из справедљивости,
налази истину; а онај, који је покренут
неком страшћу, неће је достићи.

Блажени Таласије Афрички

Став новокалендараца:

„15. канон Прводругог Сабора… је потенцијалан, а не обавезујући. Он, дакле, не захтева од клирика да морају обавезно престати да врше помен епископа, који пропагира јеретичке идеје, пре његове осуде, већ им, једноставно, пружа могућност да то учине. Ако неки клирик… не прихватајући при томе учења таквог епископа, настави да врши његов помен, чекајући 'саборску пресуду' и осуду, он ни на који начин није

214Руски паломник бр. 5, за 1992. годину.

санкционисан овим каноном.”

Одговор Светих Отаца:

„Сви учитељи Цркве, сви Сабори и целокупно божанствено Писмо саветују нам да бежимо од јеретика и да престанемо да општимо са њима.” (Св. Марко Ефески)

„Неки су претрпели потпун губитак вере. Други, мада и незаведени сопственим мишљењем, погинули су од општења са јересју.” (Св. Теодор Студит, Патријарху јерусалимском Мигне 99, 1164)

„Држите себе далеко од душепогубне јереси, јер општење са њом отуђује (одваја) од Христа.” (исти, ЕП 99, 1275)

„Непријатељима Божијим Златоуст велегласно назива не *само јеретике већ и оне који са јеретицима опште*.” (Св. Теодор Студит, Писмо 39. Теофилу игуману.)

„Рекао си ми да си се плашио да свом презвитеру наложиш да не помиње јересијарха; мада је ово писмо намењено томе, ја се не усуђујем да ти кажем ишта, осим да *само његово помињање представља кађање, ма колико православан био онај који то помињање врши*.” (Исти)

„И божански и свети канони, наиме, говоре: ’Ако неко саслужује са оним коме је забрањено причешћивање, макар то било и у кући, нека буде екскомуницирaн’; а на другом месту: ’ономе, који се причешћује заједно са онима којима је причешће забрањено, то ће бити такође забрањено, зато што крши црквени канон’; потом: ’онај, који прима јеретика, учествује у његовим неделима’… Велики апостол и јеванђелист Господњи Јован каже: ’Ако неко долази к вама и собом не носи ово учење, немојте га поздрављати, нити га у кућу примајте: јер, онај ко га поздравља, учествује у његовим злим делима’. Па ако се устежемо да га поздравимо на улици, ако избегавамо да га уведемо у нашу кућу, како да то не може у кући, а може у храму Божијем, како да то може у самом олтару, при тајној и неизрецивој трпези Сина Божијег, који се на неизрециv начин приноси као жртва… Који ће пакао избљувати помен онога, кога је Свети Дух достојно екскомуницирао, јер се показивао гордим наспрам Бога и божанских светиња, па је због тога и постао непријатељ Бога и његових светиња.

Јер, ако само поздрав представља саучесништво у злим делима, колико је тек тежак прекршај његово помињање, и то у неисказивом присуству самих божанских Тајни. Па чак и да тај, о коме је реч, представља сушту истину, како би та велика лаж могла допустити да се помисли да је долично уврстити њега, као православног патријарха,

међу остале православне патријархе, за време вршења неисказивих Тајни; зар то не би била глума као у позоришту? И како ће све то издржати душа православца, а да се сместа не удаљи из друштва оних који га помињу и који профанишу светиње. ***Православна Црква Божија, наиме, прихватила је помињање имена архијереја у олтару као савршено причешће. Јер је записано у објашњењу свете Литургије да свештенослужитељ помиње име архијереја, показујући на тај начин покоравање врховној власти, као и то да је он његов саслужитељ и наследник у вери и светим тајнама.***

…И Бог је то означио тако, рекавши: 'Свештеници погазише закон мој, и оскрнавише светиње моје'. Како то? Тако што нису раздвојили профано од светог, него им је све било помешано… Да ли бисмо то назвали штедљивошћу? Али, како да прихватимо штедљивост, која профанише светиње, према горенаведеној речи Божијој, и која из светилишта протерује Духа Божијег? Она вернике лишава опроштаја грехова и поновног сједињења, које одатле проистиче. Па шта би онда било штетније од такве штедљивости? …Онај, наиме, ко прими јеретика, подвргава се дејству његових злочина.

…Али, како да потпуно оправдамо да су прваци и судије православних цркава ти, са којима одлучујемо да нећемо више заједно јести, са којима је неспојиво да се поздравимо и чији сусрет, ако је могуће, избегавамо; како да произнесемо њихово помињање у цркви као православно, и то при самој часној трпези, како ни њу не бисмо оставили непрофанисаном?" (Из посланице светогорских Отаца, послатој цару Михаилу Палеологу, а против тадашњег патријарха цариградског Јована Века, који тада још није био свргнут од стране Синода.)

Као што је познато, ову посланицу су тадашњи светогорски Оци, не много времена касније, потписали крвљу свог мучеништва.

Став новокалендараца:

„Ово је, брате мој, православна еклисиологија. Став да појединци – клирици или лаици – устају и свргавају епископе, које прихвата Саборна православна црква, чист је протестантизам."

Одговор Светих Отаца:

„Ипатије, сазнавши да је Несторије застранио у вери, сместа је уклонио његово име из диптиха, како се оно не би помињало приликом узношења Дарова. Веома побожни епископ Евлалије, сазнавши за то и уплашивши се исхода ове ствари, јер је Несторије био веома моћан у граду, рече Ипатију: 'Зашто си уклонио његово име, не знајући за по-

следице?' А Ипатије рече: „Ја, откада сам сазнао да хули на мога Господа, не општим са њим, нити помињем његово име; он, наиме, није епископ.' Тада му епископ рече у гневу: 'Иди и исправи оно што си урадио, јер ћу ја иначе учинити то исто теби.' А Ипатије му одговори: 'Чини што ти је воља; ја сам, наиме, увек желео да се подвргнем страдању, па сам тако то учинио…'" (Дела Светих: Б стр. 267)

„Познато је да су, у једном временском периоду, Свети Максим Исповедник и двојица или тројица његових ученика сачињавали целокупну православну Цркву на Истоку за време трајања прогона монотелита. Људи су им говорили: 'Ви сте луди. Ви, практично, хоћете да нам кажете да су цар, патријарси, сви епископи и свештеници, као и сав народ, застранили у јерес и да сте само ви православни – ви, који нисте чак ни свештеник, него само један обичан монах?' А Свети Максим им је одговарао веома правилно: *'Практично, тако је.'* И тако је и било… Међу онима које је касније, као јеретике, осудио 6. Васељенски Сабор, били су: четири цариградска патријарха, један римски папа, један александријски патријарх, два антиохијска патријарха и многи други. *Током многих година, овај обични монах и његова двојица ученика били су у праву, а сви ови чувени, моћни и поштовани патријарси и папе били су у смртној заблуди и јереси.*" (Историја. Текст монаха Јефрема, из ман. Преображења у Бостону, САД.)

„Како то да Павле каже: покоравајте се вођама нашим, и слушајте их? То је рекао за оне, чије понашање испитамо до краја. А шта би се десило, кажеш, када би вођа био зао, а ми му се не бисмо покорили? У ком смислу зао? Ако је вера у питању, избегавај га и уклони се са места на коме је; и то не само ако је човек у питању, него чак и ако би био сам анђео који је сишао са неба. Ако је, пак, у питању световни живот, онда немој испитивати." (Свети Јован Златоусти, беседа 36 на Посланицу Јеврејима)

Став новокалендараца:

„Каква је наша кривица ако поново успоставимо суд Цркве, пошто сматрамо да познајемо суд Божији? Зар није бескрајно пожељније (као нешто што је понизније и сигурније), то да следимо одлуке Цркве? Брате мој, крајња је заблуда мишљење да смо ми поуздани познаваоци воље Божије. Јао, и хиљаду пута јао Цркви, када индивидуе, а нарочито лаици, објављују побуне ове врсте."

Одговор Светих Отаца:

„Ако вам и ми или анђео са неба проповеда Јеванђеље друкчије

него што вам проповедасмо, анатема да буде!" (Галаћанима 1, 8–9)

„Нека епископу суди и лаик. Јер, лаици су разумно, а не бесловесно стадо. Да не каже лаик: Пастир ће видети да сам ја стадо, а не пастир. Као што добром пастиру стадо, које га не следи, одлази вуковима у пропаст, тако и лошем пастиру стадо, које га следи, има изгледа за неизбежну смрт, која ће га прогутати. Стога, треба избегавати пастире упропаститеље." (Апостолске установе, књ.8, гл. 19)

„Ходећи незаблудивим и живоносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и саблажњавају народ, треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену." (Свети Атанасије Велики, Мигне том 35, стр. 22)

„Са епископима који су се одметнули или застранили не сме се општити ни на који начин." (3. канон 3. Васељенског Сабора)

„Увек потпаљујући у себи такву веру, одржите се неукаљанима и чистима, те немојте ни општити са поменутим (Несторијем), нити му поклањајте пажњу као учитељу, ако остане вук уместо пастира… А са оним клирицима или лаицима, које је он рашчинио или свргао, ми ћемо успоставити комуникацију, не потврђујући његове неправилне одлуке, већ хвалећи оне који су пропатили, говорећи им и ово: 'Ако сте клеветани, у Господу сте блажени; јер, у вама почива сила и Дух Божији.'" (Свети Кирил, патријарх александријски, клиру и народу цариградском пред 3. Васељенки Сабор Манси 4, 1096)

„Налажем свом народу божијем на Кипру, који сте истинска деца Саборне Цркве *да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из руку њихових примате. Боље је да се сами у кућама својим молите, неголи да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао*." (Свети Герман Цариградски)

„Код нас, нити су патријарси нити синоди могли икада да уведу новотарије, јер је чувар вере само тело Цркве, то јест сам народ, који је желео да његова вера буде вековима непромењена и иста, као и она његових Отаца." (Одговор православних патријараха Истока, папи Пију IX, 1848)

„Не треба само неко ко се истиче положајем или знањем да се упушта у разговор и подучавање о православној речи, већ и онај ко припада

ученичком сталежу дужан је да износи истину и слободно да говори." (Свети Теодор Студит, посланица 79. искушеницима)

Став новокалендараца:

„Све док се Црква не упусти у њихово свргавање (наших јеретичких епископа), ми не треба да их изопштимо и да престанемо да их помињемо."

Одговор Светих Отаца:

„Ко не анатемише јеретике, биће проклет." (7 Васељенски Сабор)

„Је ли пастир јеретик? – Он је вук. Треба бежати и склањати се од њега, а не преварити се и прићи му. Чак и ако врти репом и изгледа питом избегавај његово друштво и општење са њим као гујин отров." (Фотије Велики)

Став новокалендараца:

„Док се то не догоди, то јест осуда од стране Цркве, епископ или свештеник, који је упао у јерес, наставља, по неком божанском плану, да пружа божанску благодат."

Одговор Светих Отаца:

„Благодат и истина постали су кроз Исуса. Ови, пак, пошто су напустили истину, за коју се Проповедник хвали 'да ће се за њу побринути његово грло', и тако пригрливши лаж, очигледно је да су отпали од благодати." (Акти 7. Васељенског Сабора)

„Јер заиста, *чим је уведена јерес, анђео чувар тог места је одлетео и такав храм је постао обичан дом*", тј. лишен благодати!!! (Св. Теодор Студит)

Став новокалендараца:

„Да ли је Несторије био унутар Цркве за све време пре његовог анатемисања (од 3. Васељенског Сабора)? Да, господине, био је! То јест, био је на функцији архијереја Цркве Христове. Ако он то није био за тебе, био је за Светог Кирила, био је за Синод Александријске Цркве, био је за сам онај 3. Васељенски Сабор! Јеси ли икада прочитао три чувене посланице божанског Кирила Несторију, послате после његовог проглашења за јеретика? Јеси ли видео како ословљава, тада већ јеретика, Несторија? Шта више од тога желиш?… Сабор (3. Васељенски), осудивши његово учење као јеретичко, самим тим осудио је и њега самог. '…Много пута заплакавши (кажу Оци Сабора у својој осуђујућој одлуци), дошли смо до ове горке одлуке против њега: Господ наш, Исус Христос, на кога је он хулио, закључио је, путем овог пресветог Сабора, да се исти Несторије одлучује и од епископског достојанства и од свештеничког колегијума.' Чујеш ли,

господине? Је ли, дакле, Несторије био, или није био, на функцији епископа, све до његове осуде од стране 3. Васељенског Сабора?"

Одговор Светих Отаца:

„Нека ти, дакле, буде јасно стављено до знања да је ово наша одлука: Ако не почнеш да о Христу, Богу нашем, проповедаш оно, што учи и Римска и Александријска и цела Саборна Црква, као што је и Света Црква у великом Константиновом граду веома добро учила пре тебе, и ако ту безбожну новотарију, која покушава да раздвоји оно што Свето Писмо спаја, у року од десет дана, рачунајући од дана доношења овог меморандума, не поништиш јасним и писаним признањем, бићеш изопштен из целе Саборне Цркве." (Римски папа Келестин I, јеретичком патријарху цариградском Несторију, у име помесног Сабора у Риму, који је осудио Несторија пре сазивања 3. Васељенског Сабора.)

„Трећим писмом протестујемо код тебе, саветујући ти да се одрекнеш тако мрачних и изопачених догми, које и производиш и шириш, и да уместо тога пригрлиш праву веру… Или, ако тако не би поступила твоја побожност, и то у року, који је одређен у писму поменутог свјатјејшег и преосвећеног епископа и саслужитеља нашег, Келестина Римског, знај да ти неће бити места међу нама, нити ће те ико помињати међу свештеницима и епископима Божијим." (Свети Кирил Александријски Несторију, у име Сабора у Александрији, који је Несторија осудио пре сазивања 3. Васељенског Сабора. Манси 4, 1081)

Напомена: Као што видимо, Несторије је био изопштен из Цркве још ***пре*** **него што је сазван 3. Васељенски Сабор**. Али, они ће нам можда рећи: „Нека је и изопштен пре 3. Васељенског Сабора, али је у сваком случају изопштен од стране Сабора." Међутим, пошто је био изопштен из Цркве и „није му било места, нити га је ико помињао међу свештеницима и епископима Божијим", зашто се онда сазива 3. Васељенски Сабор и зашто га он поново осуђује? Јесу ли Оци веровали да није „легла" њихова претходна осуда? Ако божанску благодат од човека удаљава одлука једног Сабора, а не чињеница да он свесно проповеда јерес, који је онда Сабор удаљио благодат свештенства од Несторија? Сабор у Александрији? Сабор у Риму? 3. Васељенски? Када је, на крају крајева, Несторије био одлучен од Цркве? Сабор, међутим, не удаљава благодат, не прима Бог наређења од људи, Сабор само установљава удаљавање благодати и проглашава ту чињеницу својом одлуком. Немојмо заборавити да је Свети Кирил, као што смо прочитали мало више, пишући клиру и народу Константинопоља, окарактерисао Несторија као „вука" пре Сабора, а Ипатије, свештеник у

Цариграду, као што смо такође видели мало више, много пре било какве одлуке Сабора, још пре него што су сазнали и заинтересовали се за овај проблем Свети Кирил и Келестин Римски, престао је да помиње патријарха Несторија, а када му је његов преплашени претпостављени епископ Евлалије то замерио, овај Свети служитељ му одговори: ***„Откад патријарх проповеда безбожно – то јест јеретички – о Господу моме, он више није епископ, па је природно да ја не општим више са њим и не помињем га на Литургији.”*** Каква разлика између тадашњих свештеника и данашњих „архипастира” „светског православља”!

Став новокалендараца:

„Стална и непрекидна борба против деловања патријарха – **ДА**, расколи – **НЕ**!”

Одговор Светих Отаца:

„То је прави мир, када се оболело ткиво одсече, када се побуњени део одвоји.” (Свети Јован Златоусти, беседа 35. на Матејево Јеванђеље)

„Избаците злога из ваше средине (…) Зато изиђите из њихове средине и одвојте се, говори Господ…” (1 Кор. 5, 13; 2 Кор. 6, 17)

„Заповедамо вам пак, браћо, у име Господа нашега Исуса Христа, да се клоните од свакога брата који живи неуредно, а не по предању које примише од нас.” (2 Сол. 3, 6.)

„Убеђен сам да онолико, колико се удаљавам од тога (патријарха) и таквих (пролатинских свештеника), толико се приближавам Богу и свим Светима, и да што се више одвајам од њих, толико се више сједињујем са истином.” (Свети Марко Евгеник)

„Мислите ли да сам дошао да мир дам на земљи? Не, кажем вам, него раздељење. Јер од сада ће петеро у једној кући бити раздељени: троје против двоје и двоје против троје. Оделиће се отац од сина и син од оца; мати од кћери и кћи од матере; бит ће свекрва против снахе своје и снаха против свекрве своје.” (Лк. 12, 51–53)

„Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач. Јер сам дошао да раставим човека од оца његовог и кћер од матере њезине и снаху од свекрве њезине. И непријатељи човеку постаће домаћи његови.” (Мт. 10, 34–36.)

„Свом снагом се, дакле, пазимо да не узмимамо причешће јеретика, нити да им дајемо: *’не дајте светиње псима’* – вели Господ, *’нити бацајте бисера својих пред свиње’* (Мт. 7, 6), да не бисмо постали учесници њиховог кривославља и њихове осуде, јер ако смо у јединству са Христом и узајамно са сваким од нас, онда се свакако, и са сваким

ко се причешћује скупа са нама, сједињујемо својим благоволењем; јер то јединство бива по благоволењу, а не без нашег расуђивања. *'Јер сви смо једно Тело, пошто се сви од једног Хлеба причешћујемо'*, као што вели богоносни Апостол" (1. Кор. 10, 17) (Св. Јован Дамаскин).

„Добро је бити у миру са свима, али само ако су они истомишљеници у погледу побожности; јер, онај мир, који се гради помоћу правде и праведности, јесте најлепша и најкорисnија ствар, а онај који се гради са злобом и поробљавањем – сраман је, и од свих ствари најмрскији и најшкодљивији. Постоји, наиме, лоша слога и добар раздор; може постојати добар раскол и лоша сагласност. Јер, онима, које је пријатељство одвело у пропаст, мржња је постала претпоставка за врлину. Боље је и размимоилажење ради избегавања бола, него малициозно саглашавање." (Јосиф Вријеније, учитељ Светог Марка Евгеника)

„Више је хвале вредан рат, него мир који одваја од Бога." (Свети Григорије Назијански)

Став новокалендараца:

„Читава војска побожних епископа и свештеника у Православној саборној Цркви чува истину, љуби неискварену веру, чврсто се држи светоотачких предања, веома је дубоко погођена охолим и дрским делима неких вођа Цркве, али их подноси – користећи се Провиђењем – да би сачувала мир у Цркви…"

Одговор Светих Отаца:

„Онај слуга, који гледа како лопови проваљују у кућу његовог господара и како односе добра из ње, а сам нити је сарађивао са њима, нити их је, пак, спречио или дигао узбуну, већ их је пустио да узму све у тајности и да побегну, – такав слуга, дакле, бива осуђен од свог господара као подмукао и крадљивац, сличан онима." (Свети Симеон Нови Богослов, Беседа 78.)

„Неко може да поклони читаво богатство овога света, па ипак, уколико би општио са јереси, он неће бити пријатељ Божији, већ непријатељ. А шта сматрам општењем? Чак и ако се неко у јелу, пићу и пријатељству сроза на ниво јеретика, он је крив." (Свети Теодор Судит, Мигне 99, 1205)

„Наша заједничка мајка није изгубила кошуљу, него брата; украо га је ђаво и сада га држи у јудаизму (екуменизму); ако знаш лопова, знаш и ко је украден; видиш ли како ја, попут светиљке, посвуда тражим разлог за подучавање и због тога страдам, а ти стојиш у тишини и

не оптужујеш? Па како да те онда Црква неће убрајати у највеће мрзитеље и сматрати противником и паразитом?" (Свети Јован Златоусти, Мигне 48, 856)

„Не слушајте оне монахе и свештенике, који проповедају безакоње и дају веома лоше савете. А зашто кажем само монахе и зашто само свештенике? Немојте одлазити чак ни епископима, који лукаво саветују да се чине, говоре и измишљају ствари које нису корисне. Који би побожан човек то прећутао, ко ће то потпуно мирно прихватити? Јер, и ћутање значи одобравање. Зна се да је рат често вредан похвале, и да се борба показује бољом од душепогубног мира. Боље је, наиме, одвојити се од оних који не мисле добро, него их следити, слажући се у злу, удаљавајући се од Бога и сједињујући се са њима." (Свети Мелетије Исповедник)

„Када неверници и јеретици, уједињивши се у лажи, чине све како би помрачили снагу догми, а ми, који држимо истину, не можемо ни глас да дигнемо, како онда они неће приметити велику слабост догме? Како неће посумњати да су наши ставови превара и лудост? Како неће хулити на Христа као на пајаца и преваранта? Ми смо узрочници таквог хуљења, јер не желимо да бдимо над побожношћу у беседама, него се бавимо споредним стварима и бринемо се за световне послове…" (Свети Јован Златоусти, беседа 56. на Јованово Јеванђеље)

„Свако ко је у стању да каже истину, а то не чини, биће осуђен од Бога." (Свети Василије Велики)

„Господ заповеда да се не оћути када је вера у опасности. Када је вера у питању, нико не може рећи: 'А ко сам ја да бих говорио? Јесам ли свештеник? Никако. Војник? Или земљоделац? Не, ја сам човек сиромах и старам се само о хлебу насушном; није моја ствар да говорим или се старам о томе.' – Јао теби, камење диже глас, а ти ћутиш и не бринеш се." (Свети Теодор Студит)

Став новокалендараца:

„Возљубљени старокалендарци побегли су (из званичне државне Цркве) да не би жртвовали нешто мало…"

Одговор Светих Отаца:

„Управо је то узрок свих зала, не љутити се због малих ствари. У веће грехе се и улази зато што се на оне мање не примењује одговарајућа исправка. Као што се код телесних повреда дешава да, уколико се оне занемаре, могу довести до грознице, сепсе и смрти, тако и код душе: они који превиђају ситнице, отварају пут горим стварима. Да су, наиме, они

који покушавају да се удаље од божанских закона и који помало изазивају смутњу, добили одговарајући прекор, тада не би избила ова пошаст, не би оволика олуја задесила Цркву; јер, онај ко макар и мало исквари здраву веру, заразиће и целину." (Свети Јован Златоусти, тумачење посланице Галаћанима)

ЧУДА ПО СТАРОМ КАЛЕНДАРУ
ПРЕОБРАЖЕЊЕ И БОЖИЋ

Ради користи многих навешћемо и неколико чудеса која су се догодила још у време одмах после увођења новог календара и то 1925. у децембру и 1926. у августу по старом календару. Оба случаја десила су се у селима око грчког града Патре на Пелопонезу. Први случај десио се у децембру 1925. године у Пелопонеском селу Кертези, Ахајске општине Калавритон и описује се исто као велико чудо. Наиме, 1925. године, као што је то обичај код свих православних народа, о великом петку прави се гроб за плаштаницу и верни народ се сакупља да га што лепше украси цвећем. Управо то је и учинио верни православни, старокалендарски народ села Кертези. Прошао је празник Светлог Христовог Васкрсења, али народ није уклањао цвеће са поменутог места, и то све до Божића, када се и десило ово чудо и брза казна за злобне новокалендарце. Наиме, уочи Божићног бдења (по старом календару) процветао је један од потпуно осушених цветова на епитафију и почео да испушта веома предиван мирис! Да би некако напакостили старокалендарцима злобни и пакосни новокалендарци су послали једног момка 12-годишњака да откине тај цвет што је дотични и учинио. Међутим, следећег дана тај несретник је на уразумљење свих умро… Друго знамење десило се у августу 1926. године и описује се исто као једно велико чудо. Пошто новокалендарци нису престајали да гоне старокалендарске свештенике, десило се да су пред Преображење по старом календару држали под опсадом закључаног у кући једног од њих – оца Спиридона. Старокалендарски народ који се био сакупио да прослави празник Преображења Христовог када је видео да неће моћи да изађе на крај са властима и да им они пусте свештеника како би служио свеноћно бдење и Литургију, сами су отишли на брдо где се налазила дотична Црква Преображења, а где су и почели свеноћно бдење. Читали су све по уставу црквеном с тим да су изостављали све што су биле речи свештеникове. Међутим, чим су почели своје свеноћно бдење произашао је један шум, звук у цркви, и када је народ у чуђењу почео да гледа овде-онде какав је то звук и шум неколицина је ушла у олтар и имала је шта да види.

Из апсидног дела цркве изнад Светог Престола појавила се Небеска Божанска Светлост у три луча која је падала на центар Часне Трапезе. Народ је био у ужасу и страху, видећи то небеско знамење. Када су завршили све црквене службе по уставу и када су дошли до места где је требало да почне Литургија цео народ је чуо из олтара свештеников возглас којим се почиње Литургија: „Благословено царство Оца и Сина и Светог Духа сада и увек и у векове векова!" Народ је био у ужасу! И гле, отворише се душевне очи само малој деци која су се налазила у цркви, а која су у одушевљењу почела да узвикују да је олтар препун предивних ђакона и свештеника који блеште и имају предивне сјајне одежде. Народ је то видео као знамење Божије и примио ту ваистину анђелску Литургију као знак потврде Божијег благоволења над њима, те је отпевао целу Литургију по уставу како је то било и положено. Дакле, глас су сви чули, али само су деца могла да виде Свете анђеле Божије који су једино за разлику од обичне Литургије на отпусту исте, произнели следећи возглас: „молитвама великог Архијереја нашег, Господа Исуса Христа, помилуј нас!"

САХРАНА ПОБОЖНЕ СТАРОКАЛЕНДАРКЕ

Описаћемо и још једно чудо које се десило негде у Тракији крајем 20-их година, тј. после раскола из 1924. Наиме, многи Грци били су протерани из Турске због грчког устанка те су се населили у северни део Грчке. У једном селу живела је једна бака која је била неодступно старокалендарка. И пред своју смрт лежећи на самртном одру забранила је својој духовној деци да зову новокалендарског свештеника како би јој одржао опело. И поред тога што није било никаквог старокалендарског свештеника у близини, дотична жена је била чврста у својој вери. И када се упокојила након неколико дана, деца која нису смела да преступе њену заповест једноставно су је узела и однела у сандуку на гробље и закопали је. Следећег дана огроман број сељана је дошао код њене деце и у екстазном одушевљењу почео да испитује ко је и шта она била (та бака) да је имала тако величанствен погреб! Деца су на то одговорила: „Како величанствен?! Па ми нисмо имали ни једног свештеника да јој одржи опело!" На шта су јој сељани одговорили: „Шта ви говорите, зар је могуће да ви нисте видели свештенство и ђаконе који су у толиком броју и у толико сјајним одеждама присуствовали на њеној сахрани?" Пошто су ово тврдили сви мештани овог села који нису били у самој процесији сахране, већ су само посматрали са стране, деца су схватила (као уосталом и сами мештани) да су то заиста били анђели Божији који су

дошли да сахране истиниту православну верницу!

САБОРНИ ХРАМ У КАРИСТОТУ 1930. ГОДИНЕ

О овом чуду говорила је 1976. године старица Зиновија Сидери која је била у добу од 102 године. Она је сама била сведок тог чуда. О томе су такође говорили и други сведоци а о томе су у то време писале и атинске новине „Скрип".

Ево шта је говорила старица Зиновија: „Био је празник Христовог рођења по новом календару. Ја тада још нисам била са старокалендарцима. Дошла сам на свеноћну службу у Храм Св. Николаја. Храм је био преиспуњен народом. Ја сам стала с леве стране поред стуба.

Нада мном је на том стубу висила икона Св. Спиродона која је била дар Антонија Лумидиса из Пиреја. Она је била украшена венцем од цветова, који су на њој остали још од празника Светог Спиридона по новом календару (тј. 13 дана пре тога).

Када је служашчи свештеник – отац Сила почео после малог входа да кади и пева тропар Христовог рођења „Рождество Твоје Христе Боже наш.." икона Св. Спиридона је одједном почела да удара у тај стуб тако да је збацила венац од цвећа који је био на њој. Народ, видевши то знамење, ужаснуо се! Свештеник и појци престали су певање. Тада је неко ускликнуо: „Данас је празник Св. Спиридона по старом календару. Њему појте тропар!"

Псалмопевци и свештеник су онемели. Тада су сви верници заједно почели да певају тропар Св. Спиридона: „Сабора првог показао си се поборник и чудотворац богоносни, Спиридоне оче наш…" У време тог певања икона Светога је мало-помало почела да се смирује те је и престала на крају да удара… Следећег дана часопис „Каристин" одштампао је чланак о том догађају. Сви становници Каристоса и округа говорили су о томе, признавши да су старокалендарци у праву. Нешто касније 29. 12. те исте новине „Каристин" такође су донеле текст следећег састава: „…Другог дана иконе није било на њеном месту. Многи сматрају да је то учињено с намером да се не би продужило преиспитивање календарског проблема које су законито покренули хришћани, већина којих се данас налази у 6–7 парохија које следе стари календар. Према томе, народ Каристоса праведно пребива у свештеном негодовању и сматра да се неко злобно забавља са религиозним чувствима, осећањима и светим иконама пошто до овог времена икона није била враћена на своје првобитно место по законитом тражењу свих становника."

„ЧАК И АКО СВИ ПРОМЕНЕ КАЛЕНДАР, ВИ ОСТАНИТЕ ПРИ СВОМ ПРЕДАЊУ.”

„НЕКА ВАМ КУЋЕ ПОСТАНУ ЦРКВЕ…”

Свети Нектарије Егински

Налазимо се у Тиви 1924. године, у области места Пирија. Све се одвија мирно и спокојно. Домаћице украшавају своје куће делима својих руку, очеви породица се боре за свакодневно преживљавање проводећи највише времена на пољима, док деца безбрижно трчкарају овамо и онамо све док не засите своју жељу за игром.

Изненада, међутим, у свом том спокојству, два човека, јашући на својим коњима, а иначе позната већини народа у Тиви – то су били Кимон Стефањотис и Лука Калацис – враћају се успаничено и преплашено, вичући онако са коња: „П**ОКАТОЛИЧИЛИ СУ НАС! П**ОКАТОЛИЧИЛИ СУ **НАС**!”.

Шта се догодило? Нажалост, они су примили вест да је Грчка Црква променила календар, а да народ то није знао, а да за то нису били питани ни сви архијереји у Грчкој, осим оне петорице који су га и променили.

„Покатоличили су нас! Покатоличили су нас!” – они су непрестано викали и обавештавали села у суседству Тиве.

Да, али са каквим су овлашћењем они то чинили? Наиме, они нису били свештена лица, били су обични мирјани. Одакле им та смелост? Шта су они знали? Какву су заповест имали?

Ова двојица људи су као духовног вођу имали неког епископа који се налазио на једном лепом острву у Саронском заливу, на Егини. Име му је било Нектарије, епископ Пентапоља. 1918. године обојица су отишли на острво да му се исповеде и да од њега затраже савет у вези са једним проблемом, који је у то доба био наглашен. Тај проблем тицао се промене календара. Њихово питање је гласило: колико је могуће и допустиво мењање календара? Свети владика, како је био мудар и благ, одговори им:

„Децо моја, не треба вршити промену календара, јер су на основу њега установљени сви празници Цркве наше, а нарочито вечити Пасхалиј.

– Тако је, владико; али, шта ће бити ако Црква ипак прихвати реформу календара? Шта нама ваља чинити?

– Ви останите при ономе што имате; ви нећете следити реформаторе, јер су Григоријански календар осудила три свеправославна сабора: они за патријарховања Јеремије Траноса из 1592–1593, као и онај за време Антима

из 1848. г. Немогуће је за православне хришћане да прихвате ту промену. Ја не признајем и не прихватам ниједну (промену), па макар остао једини у томе.

Да, владико; али, шта ћемо ако останемо без свештеника?

Чеда моја, Господ наш ће се постарати да вам их пошаље.

Али, како ћемо се суочити са тим што ћемо остати без цркава, пошто сви прећу на григоријански календар?

Зар се за то бринете? За то нема никакве тешкоће, ваше куће ће постати цркве!

Али, како, владико? Како је то могуће?

Ја се, чедо моје, молим да не дође до промене; али, ако до ње дође, онда треба да јој се супротставите. Будите сигурни да ће Христос наш бити уз вас онда, када савесно браните храмове и светиње Цркве наше.

Ако прочитате историју Цркве наше, видећете и сазнаћете да су, у доба буна и нереда у Цркви, многе куће постале места заједничке молитве".

Ово и много другог им је рекао и испричао епископ Пентапоља, Нектарије. После две године, 1920. г., Свети владика се упокојио. Присуствовали су његовој сахрани, узимајући по последњи пут његов благослов и целивајући га.

Живот се спокојно одвијао даље, све док, као што смо на почетку напоменули, 1924. године није наступила промена календара.

Сходно дужности, дакле, ова два човека, поштујући успомену на свог духовника, као савесни хришћани, покушали су, што је више било могуће, да обавесте народ о великом духовном злу, које је наступило у Грчкој. Подухватили су се, уз благодат Господа нашег, да духовно помогну бројном народу, те је резултат био да је више села у Беотији остало верно предању.

Ове историјске чињенице познате су нам захваљујући преживелим следбеницима светих предања, Тивејцима – Евангелу Тутузи, Христу Лаљотију и Стилијану Скуми – који су живели, како још као деца, тако и као већ зрели људи, у близини Кимона Стефањотија и Луке Калаџија, касније познатијег као отац Леонтије.

Данас постоји сведочанство у виду историјског храма Благовештења Владичице Богородице, који је сграђен молитвом и заповешћу Светог Нектарија, а изнад којег се налази предивни храм Свих светих, сграђен под надзором почившег Константина Тутузе. Вечан им спомен.

Свети Теофан (Бистров) архиепископ Полтавски и Перејаславски

КРАТКА КАНОНСКА РАСУЂИВАЊА О КАЛЕНДАРСКОМ РАЧУНАЊУ ВРЕМЕНА

Питање 1: Шта је то стари и нови календар којим се рачуна време?

Одговор: Стари календар је календар исконски, првобитни, древно хришћански. Он је наслеђен од времена апостолских по свештеном Предању древне Цркве и уграђен 1. Васељенским Сабором (325. године) у темељ како хришћанског рачунања времена, тако и решења о прослављању свете Пасхе са свим празницима и постовима који зависе од ње. Акт увођења новог „научног" календара од стране Римокатоличке цркве у 16. веку при папи Григорију, довео је само ка саздавању псевдонаучног и противканонског календара, јер је то питање научно нерешиво.

Према томе, тај календар јесте симбол јединства Хришћана у целом свету, а нови календар је симбол бунта, револуције и раздељења.

Докази

„Предања установљена ради нас су писана или неписана. Неписани предани догмати имају једнаку силу са писаним." (Алфавит, „Књига правила Светих Апостола, Светих Сабора Васељенских и Помесних и Светих Отаца", свако издање).

„Чувајмо сва древна Предања установљена за нас писмено или усмено…" (Догмат 7. Васељенског Сабора)

„Мислим пак, да је по Светим Апостолима и ово следеће: да се држимо неписаних предања." (Свети Василије Велики правило 92; упореди: исти, правило 91; 1 Кор. 11, 2; 2 Сол. 2, 15; 3, 6)

Такође и сами свештени канони одлучно објављују себе „тврдим и ненарушивим" (6. Васељенски Сабор правило 2), „неразоривим и непоколебљивим" (7. Васељенски Сабор правило 1) и призивају „да се до сада изложена правила чувају" (4. Васељенски Сабор правило 1).

Знаменити митрополит Петар Могила је изјавио **„да не само патријарх, већ ни анђео не може да га натера да поступи противно црквеним канонима… тако је мислио и чинио јерарх, који је био најбољи украс Православне Цркве"** (Црквене вести „Журнали заседања…" 1906. године бр. 21, стр. 1349–50)

Црква, да би остала Црква, по захтеву својих темељних основа њеног појављивања и првобитног начела њених постојећих норми, није у праву ако жели да промени своја решења. Ако Црква, по њеном првобитном начелу није дело руку човечијих, већ је установа Више Воље, тада нам није остављено право да мењамо основне норме њеног живота и устројства, како је то јасно и изражено у 2. правилу 6. Васељенског Сабора, стр. 1347–8,

исто.

Питање 2: Како треба да се односимо према старом и новом календару по свештеним правилима?

Одговор: Први треба на сваки начин чувати, а од другог се у потпуности уклањати.

Докази

„…јер ако почнемо порицати обичаје који су незаписани, и казујући да они немају велику важност, намерно повређујемо и Јеванђеље у његовим основним предметима…" (Св.Василије Велики, правило 91)

„Не смеју се уводити новотарије насупрот предању и црквеним правилима." (Алфавит)

„…и да кажемо у најкраћем: желимо да у Цркви буде сачувано све што је предато Светим Писмом и апостолским предањем." (Гангријски Сабор правило 21. упореди правило 2. 1. Васељенског Сабора)

Питање 3: Да ли увођење новог календара има важан или неважан значај?

Одговор: Веома важан, а посебно у вези са Пасхалијом; и јавља се крајњим безакоњем и ***црквеним расколом, који отуђује од општења и јединства са целом Црквом Христовом, који лишава благодати Светог Духа*** **онога који колеба догматско јединство Цркве и подобно Арију раздире нешивени хитон Христов, то јест који свуда раздељује православне лишавајући их једномислија и раскида везу са црквеним Свештеним предањем, те потпада под саборну осуду за презирање Предања** – по горе наведеном догматском одређењу 7. Васељенског Сабора.

Докази

„Јеретицима су (древни Оци) називали оне који су се сасвим отуђили од вере; расколницима су називали оне који имају различита мишљења по неким црквеним предметима и питањима, а који допуштају могућност да буду поново приведени истини. Парасинагоге су зборови које чине непокорни свештеници или епископи или неуки (ненаучени) народ… и мада почетак поделе беше услед раскола, одступници од вере више нису на себи имали благодат Светог Духа, јер је те благодати нестало онда кад се прекинуло прејемство; јер први који су се оделили постали су световњаци и више немају власти да крштавају, рукополажу, нити да другима дају благодат Духа Светога…" (Св. Василије Велики, правило 1.)

Питање 4: Како на основу правила треба да се односе православни

према новокалендарцима – расколницима?

Одговор: Православни са њима не смеју да имају никакво молитвено општење чак и пре њихове црквене осуде.

Докази

„Са јеретицима или расколницима не сме се молити." (Лаодикијског Сабора правило 33)

Тумачење овог правила у грчкој Кормчији (стр. 252):

„Ово правило одређује да се ми не смемо молити ни са јеретицима – који греше у вери, ни са расколницима – који не греше у православној вери, али су се оделили од Саборне Цркве због неких предања."[215] (Упореди: Апостолско правило 45, 65; Ладикијског Сабора правило 6, 9, 32, 37; Епископа Тимотеја Александријског, правило 9)

Питање 5: Каква је казна по црквеним правилима за оне који се моле са новокалендарцима – расколницима?

Одговор: Једнака осуда.

Докази

„Ако се неко заједно помоли са оним који је одлучен (из заједнице), па макар то чинио и у приватном дому, такав нека се одлучи." (Апостолско правило 10)

„За молитву са одлученим подвргавају се или одлучењу, или свргнућу, или анатеми, како сами актери молитве, тако и они са којима се они моле." (тумачење на 9. правило Картагенског Сабора – грчка Кормчија, стр. 252)

Питање 6: Да ли има дејство епитимија пастира-новокалендараца над православнима који им се не потчињавају и одвајају се од њих у молитвама?

Одговор: Нема никаквог дејства ни силе.

Докази

Оно што је речено у другој половини 15. правила Двократног Сабора о јеретицима – пастирима односи се и на новокалендарце – расколнике.

Тумачење на 29 (38) правило Картагенског Сабора у Синтагми Матеја Властара у руском преводу (глава 17, стр. 56) пише да: **„…без опасности може да пренебрегне епитимију"**.

Тумачење на 31. правило Светих Апостола у грчкој Кормчији (страна 19) наводи: **„…они, који се одвајају од епископа пре саборне осуде, јер**

215Цитати из грчке Кормчије и Синтагме Матеја Властара (погледај даље) наводе се у ауторској варијанти.

он јавно проповеда било коју јерес или злославље – такви не само да не подлежу епитимијама наведеним у 31. Апостолском и 15. Двократног сабора већ су и достојни части која приличи православнима."

Питање 7: Да ли су пастири Православне Цркве износили посебне судове о календару а на основу горе наведених црквених правила?

Одговор: Изјашњавали су се много пута по поводу увођења новог римског календара – и то и на појединим скуповима и саборно.

Доказ за то састоји се пре свега у томе да је савременик римске реформе Васељенски патријарх Јеремија Други одмах после увођења новог римског рачунања времена 1582. године осудио исти са својим Синодом, као несагласно са Предањем Цркве. Следеће пак, године 1583, и при учешћу патријарха Александријског Силвестра и јерусалимског Софронија он је сазвао Црквени Сабор. Тај Сабор је признао григоријански календар као несагласан са правилима Васељенске Цркве и са наредбама 1. Васељенског Сабора у поретку рачунања дана Свете Пасхе (Ускрса).

Као круна овог Сабора појавио се „Саборни Томос" који изобличава неправилност и неприхватљивост римског календара од стране Православне Цркве и канонско саборно решење (Сигилион) од 20. 11. 1583. године. У том Сигилиону сва три горе наведена Патријарха са свим својим синодима позвали су православне да се чврсто и непоколебљиво, ***чак и до проливања своје крви***, држе православног празничног календара и јулијанске Пасхалије, претећи нарушиоцима анатемом, одлучењем од Цркве Христове и Сабора верних.

То решење Константинопољског Сабора било је саопштено Васељенском посланицом свим источним Црквама: митрополиту московском, Цркви Јонских острва, знаменитом борцу за православље у западној Европи кнезу Константину Острошком, венецијанском властелину М. Доконти и папи Григорију 13, главном кривцу за црквену смутњу и саблазан.

У то време, александријски патријарх Силвестар (1566–90. год.) је у окружној посланици православним хришћанима Западне Европе говорио: „Следујући Оцима и вођама нашим источним и западним, праведно је да дамо предност древном наспрам новог, јер је једном за свагда наређено од стране Православне Цркве да се не прима никаква уопште новотарија и да се не одступа ни од чега древног".

У току следећа три века (17–19) огромни број Васељенских патријарха се одлучно исказивао против григоријанског календара и оцењујући га у духу саборне наредбе патријарха Јеремије Другог саветовали су православне да га избегавају.

Тако су, доле наведени патријарси: Кирил Први, који је био на

Васељенском престолу шест пута те је на крају од језуита и примио мученичку смрт 1639. године; Артемије Први од 1639. до 1644. године; Калиник Други од 1688 до 93. и 1694–1702. год. Пајсије Други 1726–33. год.; Кирил Пети од 1748 до 1757 год.; Агатангел 1826–30 год.; Григорије Шести 1835–40 год, и 1867–71 год.; Антим Шести 1845–48 и од 1853 до 1855. год. – порицали римски календар у духу патријарха Јеремије Другог, оцењујући га као новотарију и као непријатељски Православном Истоку.

Тако је на пример патријарх Калиник Други заједно са антиохијским патријархом Атанасијем (1686–1728 г.) објашњавао антиохијској пастви да је прослављање Пасхе у једно време са Латињанима одрицање од наредбе Православне Цркве о постовима и примењивање устава Римске цркве, што је издаја православља и одступање од светоотачких завета, те је погибељно за чеда Православне Цркве. Због тога сваки истинити хришћанин треба да буде чврст у чувању одредаба Православне Цркве и дужан је да празнује Пасху (Ускрс) и све празничне дане и црквена времена која су сједињена са њом (Пасхом) по пракси Православног Истока а не злославног Запада који нам је стран у вери.

Подобно овој, па и са још већом претњом била је окружна посланица патријарха Кирила Петог (1756. г.) у којој се говори да онај који не следи небеског тајновидца Павла, а који је рекао у својој посланици Галатима: (види текст тог проклетства на стр. 148)

Патријарх Агатангел је 1827. године одбацио предлог руских научника да се реформише црквени календар.

Патријарх Антим Шести 1848. године је заједно са другим Источним патријарсима (александријским Јеротејем, антиохијским Методијем и јерусалимским Кирилом) у окружној посланици Једине Саборне Цркве, упућеној свим православним хришћанима сведочио: **„Код нас ни Патријарси, ни Сабори никада нису могли да уведу ништа ново, због тога што је код нас чувар благочешћа само тело Цркве, тј. *сам народ*, који свагда жели да сачува своју веру непромењену и сагласну са вером својих Отаца (…), да држимо исповедање, које смо добили од таквих мужественних људи – Светих Отаца, да одбацујемо сваку новотарију као наговор ђаволски, …а ако би се на то (исповедање) било ко дрзнуо да устане или делом, или речју, или помишљу, – такав се већ одрекао вере Христове, већ се добровољно подвргао вечној анатеми за хулу на Духа Светог – као да Он није савршено говорио у Светом Писму и на Васељенским Саборима.**

Према томе, сви који уводе новотарије: па били они јеретици или

расколници, добровољно се „обукоше у клетву као у ризу" (Пс. 108,18), па макар то биле папе, макар клирици, макар и мирјани, „чак и Ангел с небеса да је – анатему да има!".

У сагласности са тим, а у току протекла три века од времена римске реформе календара, многи поглавари Цркава, као и патријарси, одбацивали су реформу календара (у Палестини, Сирији, Египту, на Кипру итд.), ограђујући своју паству: путем посланица и писама у којима су им разјашњавали истински значај григоријанског календара, наглашавајући његову везу са целим низом новотарија измишљених од стране папства.

Представници Православних аутокефалних Цркава (Константинопољске, Јерусалимске, Грчке, Руске, Српске, Бугарске, Румунске и Црногорске) 1902–4. год. званично су се изјаснили по питању реформи црквеног календара. Крајњи резултат по том питању био је у корист одбацивања календарске реформе, како по мотивима исповедништва, тако и због бојазни од црквених нереда који су могли да поколебају ауторитет Цркве.

Сверуски Црквени Сабор 1917–18. године разматрао је питање о прилагођавању црквеном животу новог календара и о новом, могуће најбољем православном црквеном календару. После подробног претреса и испитивања овог предмета о проценама са црквеноканонске, научноастрономске и техничке стране, тај је Сабор категорички доказао погубност сваког зближавања са григоријанским календаром, дајући велику предност јулијанском. И као резултат свега, Сабор је решио да задржи стари календар црквеног рачунања времена (Минеј).

Руска Православна Црква је 1923. године поново потврдила решење свог Сабора 1917–18. год. и одбила да прими у црквену – богослужбену праксу григоријански календар, не обазирући се на заповедничка принуђавања богоборачке власти бољшевика који су је (РПЦ) држали у заточеништву. На то ју је подстакло не само решење патријарха Тихона са његовим Свештеним Синодом, већ такође и воља целокупног православног народа Русије који је категорички одбацио нови календар, а у чему се управо и изразило јединство целе Цркве у целокупној пуноћи њеног састава, како о томе и сведоче Источни Оци у већ поменутој посланици од 1848. године.

Према томе, Руска Православна Црква, најмногобројнија од свих Православних Цркава а која садржи у себи практично 90 процената свих православних хришћана у целом свету, одлучно је одбацила нови календар.

И на крају, земаљско наслеђе Царице Небеске – Света Гора Атонска, као

тврда ограда и истинити светилник Православља, не обазирући се на многобројне покушаје од стране црквене и грађанске власти да их приволи на прелаз на григоријански календар, кроз своје најбоље представнике је одбацила ту противцрквену новотарију и до сада се непоколебиво чува поредак прослављања Свете Пасхе и целог Православног црквеног календара (Минеја) уведеног од стране наших Богоносних Отаца.[216]

Световазнесењски манастир
Дио Вунон, Фтиотида
11. јул 2011.
Света великомученица Ефимија

О. Серафиме, благослови.

Пронашао сам фотокопије које ти је дао о. Максим Капсокаливит и враћам ти их.

Желео бих да ти кажем да о. Максим само наставља оно што су новокалендарци покушавали и раније (а што је започео још архиепископ Хризостом Пападопулос који је увео нови календар, па су га следили и други, укључујући и Светогорце попут о. Теоклита Дионисијатског) - да по сваку цену покажу како се увођење новог календара, наводно, не коси ни са једном одлуком Цркве, нити је анатемисано.

У остварењу своје намере они за Сигилион Сабора из 1583. године, који потписују патријарси Цариградски Јеремија II Транос, Александријски Силвестер и Јерусалимски Софронија IV, покушавају да докажу да и не постоји.

Они тврде да је сам Сигилион фалсификовани текст који је кривотворио један монах из 19. века, по имену Јаков, из Новог Скита на Светој Гори. Међутим, не наводе ниједан доказ да је у питању „фалсификат", осим што текст Сигилиона (онако како је представљен у преписима поменутог Јакова Новоскитског) упоређују са одговором Патр. Јеремије II Траноса Јерменима, који се налази у „Тому љубави" Патр. Јерусалимског Доситеја, као и у једној енциклици Патр. Цариградског Кирила Ласкариса из 1616. године. Тако

216Текст је извађен из архива архиепископа Теофана у журналу „Духовни сабеседник".

долазе до закључка (не узимајући у обзир друге чињенице и, уопште, без проучавања историјских извора те епохе у вези с овим питањем, али и без процене духа и смисла свих црквених одлука о промени календара, из којих се види да је одбијање такве промене савршено недвосмислено) да је Сигилион компилација двају поменутих текстова, којима је Јаков Новоскитски произвољно додао анатеме, те тиме успављују своју савест, верујући да за промену календара не постоје препреке и да је она допустива.

Међутим, овде треба да приметимо да кривотворење поменутог Сигилиона не може бити доказано никако другачије, осим ако би они сами представили наводни „прави" Сигилион или друге текстове, кодексе или црквене одлуке које би доказале да је тај Сигилион лажан или непостојећи.

Било каква сличност текста Сигилиона са другим текстовима не доказује ништа и сачувај Боже када би за сваку сличност између црквених одлука требало да се правдамо или да тражимо фалсификате онако како нам одговара.

Једини проблем са поменутим Сигилионом представља тачан датум његовог издавања. Наиме, ми немамо пред собом оригинални текст Сигилиона, него различите рукописне кодексе, у којима су се, по свој прилици, нашле преписивачке грешке. Тако у кодексима 772 ман. Св. Пантелејмона и 285 Капсокаливског скита поменути Сигилион носи датум 12. фебруар 1593. Међутим, у то време патријарх Александријски Силвестер, који је потписао Сигилион, већ се био упокојио и због тога није могао да учествује на Свеправославном сабору који је те године одржан у Цариграду, нити одлука тога Сабора, коју потписују патр. Цариградски Јеремија II Транос, Александријски Мелетије Пигас и Јерусалимски Софронije IV садржи текст Сигилиона. Међутим, с обзиром на ситуацију, новокалендарци су проценили да им је корисно да поменути Сиглион представе као фалсификат. Размишљали су овако: пошто 1593. Александријски Силвестер није био жив, а Сабор те године није издао Сигилион него другу одлуку о немењању пасхалије, то се може искористити као прилика да Сигилион представе као непостојећи и као плод кривотворења.

Међутим, они уопште не увиђају колико је апсурдна таква тврдња. Заиста је смешно помислити да ће било који разуман човек поверовати да је Јаков Новоскитски још 1859. године, када је поменути Сигилион преписао са другог рукописа, био толико далековид или прозорљив да је лично у име Цркве анатемисао нови календар, додајући анатеме у црквене текстове и сам измишљајући непостојеће саборске одлуке, како би унапред био од користи старокалендарцима, који су имали да се појаве тек много година касније.

Дакле, већ на основу тога очигледна је тенденциозност новокалендараца и жеља да по сваку цену оправдају примену новог календара, чак и помоћу апсурдне аргументације и сваљивањем кривице на невине људи који с тим немају ништа, какав је Јаков Новоскитски. Једино за шта је крив јесте погрешан датум који је поставио на поменути препис Сигилиона, мада је могуће да ни за то није крив он, него да је и то преписао са неког другог преписа с погрешним датумом.

У сваком случају, новокалендарци су то приписали не преписивачкој грешци, него су Сигилион просто прогласили фалсификатом, тако представљајући и Сабор сазван у време Јеремије Траноса због немењања календара као, наводно, фантомски. Али како је могуће да тог Сабора није било, када је много пре него што се родио наводни „фалсификатор" и „творац" одлуке против новог календара монах Јаков Новоскитски, историчар и митрополит Атински Мелетије (1703-1714) у трећем тому своје Црквене историје на 402. стр. написао: „За време тога патријарха Јеремије у Цариграду се 1583. године окупио Сабор митрополита, међу којима је био и Силвестер Александријски, који је осудио календар који је обновио Григорије Римски и није га примио, како су Латини тражили". Шта новокалендарци имају на то да кажу? Да није и митрополит Мелетије био жртва наводног „фалсификата" Јакова Новоскитског, који је живео више од стотину годину после њега? Или је и он „измислио" одлуку против новог календара, како би из 18. века послужио старокалендарцима 20. века? Такве тврдње новокалендараца заиста су неразумне.

Уосталом, постојање сабора из 1583. и његове осуде новог календара наводе и други историчари, као што су митр. Дидимотишки Филарет Вафидис, Ј. Кармирис, као и архиеп. Атински Хризостом Пападопулос, који је и увео нови календар, док је био архимандрит и док још није био „открио" наводне „фалсификате" Јакова Новоскитског!

Када је реч о спорном Сигилиону, он је објављен у часопису „Православац" Св. Синода Цркве Румуније под бројем 11/1880, као и у часопису „Румунска Православна Црква" бр. 12/1881. Исто тако, архимандр. Порфирије Успенски га је објавио у руским часописима током 1880. године, пошто га је преписао из рукописа библиотеке ман. Свете Катарине на Синајској гори.

Такође, Архиепископ за руске епархије Бугарске Серафим Собољев на московском „православном" заседању аутокефалних православних цркава, одржаном 1948, на сесији од 14. јула позвао се на Сабор из 1583. и на његов Сигилион којим је осудио нови календар с исправним датумом 29. новембар

1583, а да то нико није сматрао „фалсификатом" са „фантомског Сабора".

Упркос томе, новокалендарци, као и „Светогорци" који их помињу и са њима саслужују, све то радије игноришу, оправдајући промену календара за коју је вишеструко доказано да је учињена разбојнички.

Зар заборављају да је промена обављена потпуно отворено и неприкривено тако да послужи екуменистичкој сврси, у складу са патријаршијском Енцикликом из 1920. и одлукама, еуфемистички званог, „свеправославног сабора" из 1923. године, чији је циљ било заједничко слављење празника с папистима, протестантима и свакојаким другим јеретицима, а не наводна „астрономска тачност", како су новотарци у време промене тврдили, која нема никакве везе са сврхом црквеног календара?

Зар заборављају сва непрекидна званична и отворена заједничка мољења патријараха и осталих истакнутих архијереја са којекаквим јеретицима након што је уведен нови календар и зар желе да и себе и свет убеде да нови календар, наводно, нити је изазвао икакве проблеме, нити је осуђен?

Заиста је фасцинантна њихова неосетљивост и равнодушност за то што, након што је промењен календар, који представља чворну тачку екуменистичког покрета уопште, црквене ствари само иду од зла на горе!

Исто тако, врло је симптоматичан њихов напор да раздвоје пасхалију, одређену на Првом васељенском сабору од, на истом том Сабору одређеног, (у складу са пасхалијом) календара, тако да не могу да укину календар а да не падну под анатеме Првог васељенског сабора за пасхалију.

Међутим, пасхалија и календар не могу се раздвојити, него када се промени једно мења се и друго, јер те две ствари заједно чине правило Цркве о еортолошкој симфонији и хармонији. Управо да би њих постигла и установила као трајне, а не привремене, Црква је сазвала читав Васељенски сабор чији су чланови били Богоносни Оци, који су имали лично искуство богосазрцања и живот који је о томе сведочио. Због тога ниједан савремени и неодуховљени неосхоластички „теолог" са школа попут „Халке" или „астроном", или екумениста нема право да то мења!

Новокалендарци су чак дошли дотле да званично тврде да нови календар није ни нов, ни папско-григоријански, него да је то прави стари календар – јулијански, али исправљени, и да се њим чувају све одредбе Првог васељенског сабора о Пасхи, будући да равнодневица пада истог датума као у оно време. Они су чак оптужили старокалендарце да, пошто не примају „исправљање" календара и инсистирају на употреби „неисправљеног", сами задиру у одредбе Првог васељенског сабора и да су

заправо сами „новокалендарци".

С таквим тврдњама засигурно је упознат и о. Максим, јер је врло близак са поминајушчим „Светогорцима".

Али зар се не питају коју су то врсту „исправке" јулијанског календара они унели пошто са датумом „журе" тринаест дана испред „неисправљеног" јулијанског (јер су се астрономи уверили да овај касни толико дана), док за одређивање Пасхе не мењају ништа, него следе „заосталу" равнодневицу „поквареног", односно „неисправљеног" старог календара?

И ако важи њихова тврдња да је нови календар заправо „стари" календар Првог васељенског сабора, зашто на њега нису применили и Пасхалију?

Зашто, исто тако, Светогорци и даље користе „неисправљени" јулијански календар?

Зар се не боје одлука Првог васељенског сабора због тога што се, наводно, не придржавају старог календара?

Зашто се не усуђују да се угледају на папу римског, који им је до те мере драг да се моле заједно с њим и безмало заједно саслужују, а који је као „непогрешив", како воли да се представља, променио и календар и пасхалију?

Он јесте (јавни-п.п) јеретик, али је бар искрен.

А шта су новокалендарци, а више и од њих старокалендарци светогорски поминајушчи?

Нажалост, то су лицемери који затварају очи пред истином, јер пливају морем екуменизма а задржавају у употреби стари календар из „традиционалистичких" разлога. Исто чине и отуђени нови Грци када на националне празнике носе народну ношњу!

Нова Пасхалија се већ примењује у „православним" црквама Финске и Пољске и могуће – ако не грешим – и у цркви Чешке и Словачке, а наш добри о. Максим још увек се бави наводним „фалсификатима" Јакова Новоскитског о осуди новог календара!

Та њихова неосетљивост, упркос толиким издајама вере, подсећа на причу о старом понтском краљу Митридату који је, да би избегао смрт тровањем, свакога дана пио по мало отрова, због чега се на крају навикао и отров му уопште није могао наудити.

Надајмо се да ће се наши драги новокалендарци и они који опште с њима пробудити пре него што буде прекасно.

Поздрављам те с љубављу у Христу,

Архимандрит Пантелејмон Цалангас

Или је могуће да је Сабор из 1593. потврдио Сигилион из 1583, па да је тако настао мешани текст чији је резултат збрка са преписима!

О јавним Унијама са три највеће јеретичке групације: католицима, протестантима и монофизитима види подробно у "Апологији зилота матејевца" - п.п.

Онима који помињу лжепатријарха Вартоломеја или друге псевдопатријархе других "Помесних Цркава". - п.п.

У светом манастиру Вазнесења 26. октобра 2008. г.

Диовуна у Фтиотиди на дан св. великомуч. Димитрија мироточивог

Драги мој Јоване, буди ми вазда здраво у Христу!

У последњем приватном сусрету који смо имали, када смо расправљали о одлуци нашег Манастира да прекине свако духовно општење са Синодом митр. месинског Григорија и да се врати у канонски Свештени синод Православне Цркве, којим председава садашњи архиепископ Николај, изразио си читав низ недоумица, које могу да се сумирају у два основна питања:

1) „Шта је било то што сте, као братство, утврдили сада – 12 година после раскола из 1995. г. – па да се одлучите за један такав преокрет и да га учините, одлазећи у духовно општење са Синодом који сте до мало пре сматрали за расколничко-јеретички?"

и 2) „Како је могуће да испадне да се ви, дојучерашњи калуђери, нађете изнад петорице признатих архијереја, сматрајући заблуделим њихова опредељења у оно време, а сада долазите, наводно, да исправите оно што је лоше урађено?"

Пошто се поуздан одговор на питања те врсте, која се тичу нашег духовног спасења, не може састојати од једне речи, а ни бити кратак,

сакупили смо, уз Божију помоћ, оне елементе који су били расположиви међу недвосмисленим документима и званичним белешкама из тог периода (а које наш Манастир може да пружи сваком добронамерном хришћанину који би желео да их проучи), тако да се уобличи што потпунија слика догађајâ који су одвели у раскол из `95. г.

Покушали смо да приђемо проблему што је објективније могуће, искључујући сваки елемент који би потицао од личних гледишта, субјективних мишљења и индивидуалних утисака, типа: „то смо знали", „тако су нам рекли", „то су нам потврдили они који су то доживели из прве руке", итд.

Пошто, као што веома добро знаш, остаје оно што је написано, покушали смо да размотримо ово питање управо онако како би га испитивао сваки непристрасни хришћанин и после 100 година, или, ако желиш, управо како је свако од нас размотрио календарски раскол из 1924. г., ослањајући се искључиво и једино на писане документе из тог доба и на аутентичне активности главних личности раскола, а не на гласине, лична мишљења и субјективне утиске оних који су те догађаје доживели из прве руке. Осим тога, ако би, за омогућавање приступа истини, као предуслов, били неопходни елементи такве врсте, онда би за наредне генерације било немогуће да установе истину у вези са било којим расколом, пошто би таква могућност била сведена само на ону генерацију која је из прве руке упознала сваки раскол.

Тако нешто, међутим, било би не само фактички немогуће, него и неправедно. Али Бог, драги мој – пошто је не само човекољубив, него и праведан – „жели да се сви спасу и дођу до спознања истине", па стога подједнако пружа исте прилике и предуслове за откривање истине свим хришћанима свих времена. Тако, дакле, и у нашем случају, ако желимо да, по Богу, размотримо питање раскола из `95. г., треба да га сагледамо објективно и историјски, баш онако како бисмо испитали било који од оних раскола који су се десили у две хиљаде година историје Православне Цркве.

Имајући у виду све горенаведено, покушали смо, држећи, колико је било могуће, подједнаку дистанцу од обе стране, да сажмемо мноштво доступних елемената по хронолошком низу, који већ сâм по себи даје одговор на питања типа: „шта, ко, где, када, како?", а истовремено показује и везу између узрока и последице свих догађаја у периоду `90-`95. г.

Плод овог покушаја било је стварање неке врсте „хронике" која, иако не садржи све детаље, ипак, уколико јој се приступи уз тражени добронамерни став, веома много може да допринесе уобличавању једне

потпуне и непристрасне слике целокупног проблема.

ХРОНОЛОГИЈА РАСКОЛА ИЗ 1995. Г. У ЦРКВИ И.П.Х. ГРЧКЕ

1990

30/1/1990 Посланица високопреосвећеног митропол. атичког и мегаридског г. Матеја Свештеном синоду, у вези са режимом управе у два света манастира.

„…Свети манастири Пресвете Богородице и Преображења Господњег у Кератеји, иако се налазе унутар моје епископије, не сачињавају њен део, будући да други архијереји чинодејствују у њима … Па и поводом недавног избора новог проигумана у св. ман. Преображења Господњег, није било прихваћено моје мишљење по том питању, у својству помесног епископа … Било би добро да преосвећени председавајући, сада када му се живот налази на заласку, саборно регулише то питање, јер ће оно, како данас ствари стоје, свакако бити узрок свађе међу светим архијерејима."

1/8/1990 Студија јеромонаха Касијана Брауна „Иконографско представљање Бога Оца".

3/10/1990 Посланица јеромонаха Јоаникија Менидијата поводом икона „Гостољубља Аврамовог" и „Силаска у ад".

25/12/1990 Студија јеромонаха Хризостома (Светогорца) „Света Тројица у православном живопису".

1991

29/4/1991 Поводом посланица које су биле у оптицају, Свештени синод одређује Синодалну комисију (чији је председник преосвећени г. Николај, а чланови преосвећени г. Хризостом и о. Кирик) како би испитала питање светих икона Свете Тројице и Васкрсења.

1/8/1991 2. посланица јеромонаха Јоаникија о истим питањима.

5/8/1991 Јеромонах Амфилохије прилаже дотичној Синодалној комисији дело, под насловом „УВОД", о светим иконама Свете Тројице и Васкрсења. Садржај тог дела процурео је и вансинодалним особама.

16/9/1991 Г. Панајотис Алексопулос објављује своју посланицу, употребивши по први пут термин „иконоборство”.

-/9/1991 У септембру '91. г. у оптицају је дело монаха Хрисафија „О живопису”.

19/9/1991 Сабор јерархије. Синодална комисија је поднела извештај о свом раду и закључцима, а Свештени синод их је узео у обзир и (документом под бр. проток. 2546/24-10-91) одлучио да „не смеју да се стварају омразе, него треба да прихватимо и поштујемо све што је вишевековна традиција Цркве прихватила и посветила”. На крају је одлучио „да се постојећа Комисија прошири” са о. Стефаном, о. Неофитом, о. Амфилохијем, о. Хризостомом (Катунакијцем), о. Евстатијем и богословом г. Елефтеријем Гудзидијем. За председника је поново одређен преосвећени г. Николај, а за чланове преосвећени г. Хризостом и архимандрит Кирик. „Затражено је и да се, што је пре могуће, изда Пастирско-информативна Посланица … како би престале саблазни и размимоилажења … Такође је затражено да се до 30-10-91 припреми бар нацрт, пошто се претходно састане Комисија са својим новим чланоивима.”

3/10/91 2. посланица јеромонаха Касијана, која допуњује прву.

11/10/91 Јеромонах Ефтимије пушта у оптицај „Окружну посланицу” у којој, између осталог, наводи:

1) „Прекршили смо поредак Цркве, 2) Скренули смо са правца пловидбе светог оца, господина Матеја … 3) Скривили смо и због тога испаштамо, не као појединци него као Црква, 4) „Примили смо рукоположење од Русâ у расејању … и јасно ми је да је то зато што нас каља незаконитост рукополагања из 1971. г. …”

24/10/91 Заседање помесног Свештеног синода. На архиепископово питање да ли је готов нацрт Посланице, уместо да одговори председник наименоване Синодалне комисије, преосвећени г. Николај, одговорио је преосвећени г. Матеј, рекавши следеће: „Не постоји Синодална комисија. Њу је именовао архиепископ сâм, а ми је нисмо потврдили. Али, није ни потребан комисијски нацрт за Посланицу, него само записник са претходне Јерархије, који ћемо фотокопирати, прочитати на пленарном заседању

Удружења 31-10-91 (мисли на ИФСКАЕЕ И.П.Х. – прим. прир.) и дати свим клирицима да га потпишу".

1992

14/1/92 Заседање Синодалне комисије за свете иконе, сачињене од: (председника) преосвећених митроп. пирејског и острвског г. Николаја, (чланова) митр. солунског г. Хризостома, архимандрита Кирика Кондојанија, архиман-дрита Стефана Цакироглуа, јеромонаха Хризостома Дзанија, јеромонаха Амфилохија Тамбуре, јеромонаха Неофита Цакироглуа, свештеника о. Евстатија Турлија и богослова г. Ел. Гудзидија.

Једногласно је одлучено да се … „коначна формулација Посланице препусти: архимандриту Кирику, свештенику Евстатију, јеромонаху Нео-фиту и богослову г. Елефт. Гудзидију, који ће је завршити кроз два дана".

22-23/1/92 Заседање Свештеног синода јерархије. Свештени синод прихвата текст састављен од стране Синодалне комисије и потписује Пастирску Посланицу о светим иконама, под бр. проток. 2566/23-1-92.

16/5/92 Превирање око светих икона наставља се још јаче, уз циркулисање анонимних брошура и једне посланице, објављене под псеудонимом „Мистигњоти". Свештени синод из тих разлога именује Синодалну истражну комисију „како би испитала горепоменуте брошуре и, уопште, све што има везе са скоронасталим узнемирењем око светих икона, и да се, с тим у вези, поднесу препоруке Свештеном синоду јерархије."

27/8/92 Архиепископ Андреј, пошто је за председника Комисије предложио онога ко је, по реду првенства у архијерејству, био први, тј. митр. месинијског г. Григорија, а који је то одбио – као и остали митрополити, редом – за председника поменуте Синодалне комисије именује (проток. под бр. 2598/27-8-92) митр. пирејског и острвског г. Николаја, уз 1. помоћника, архимандрита Кирика Кондојанија, и 2. помоћника, свештеника Димитрија Царкадзоглуа. Одређује се и то да комисија предочи своје закључке на следећој седници Јерархије, 21-22/10/92. У Истражну комисију изабрани су, све редом, оптужени клирици, као и они који су се бавили тим питањима и обзнанили да безусловно прихватају Пастирску Посланицу под бр. 2566/23-1-92, која се тиче конкретних светих икона.

21/9/92 Монах Анастасије Баласкас шаље архиепископу, Свештеном синоду и свим светим митрополијама писмо у вези са питањем

светих икона, под насловом „НАЈОШТРИЈИ ПРОТЕСТ”.

21-23/10/92 Свештени синод, у својству Црквеног суда, пошто је саслушао одбрану свих придошлих, једне је прогласио невинима и ослободио их сваке кривице, а друге је послао поново Истражној комисији, ради разјашњења неких тачака њихове одбране. За оне који се нису одазвали Истражној комисији, архимандрита Ефтимија Епифанијуа, светогорске оце и г. Панајотиса Алексопулоса, издат је налог да се поново позову. На седници Јерархије, од 21-13. октобра 1992 г., Истражна комисија је током та три дана предочила свој рад, то јест одбране и сведочења оних који су јој се одазвали, и на послетку је предложила следеће:

1) Издавање појашњујуће и помирујуће Посланице после завршетка рада Истражне комисије,

2) Што се садашњег заседања тиче, нека се изда кратко Саопштење, којим ће се свима наложити престанак писаних и усмених гложења,

3) После свега горенаведеног, да се обави архијерејско и свејерејско саслужење.

(На претпоследњој страници Записника са седнице забележено је да је преосвећени г. Матеј, током седнице, између осталог, изјавио следеће:

Преосвећени атички: - Ако не повучете Посланицу, повући ћу се ја сâм, јер сам злоупотребљен.

Преосвећени пирејски: - Причекајте мало, преосвећени, док се не заврши рад на истрази.)

1993

14/1/93 Свети манастир Богородице Пефковунијатрисе у Кератеји, својим документом под бр. проток. 41/14-1-93, упућеним „Светом и свештеном синоду Цркве И.П.Х. Грчке”, одговара на писмо упућено „преосвећеним архијерејима и духовним оцима наше Организације светог оца нашег Матеја”, а потписано од стране три монахиње: м. Фотине, м. Евнике и м. Ореозиле.

У овом манастирском документу наводи се да горепоменуте монахиње (које живе испоснички, ван манастира, у две келије унутар поврtњака, близу мора) оптужују високопреосвећеног архиепископа Андреја и свети манастир за иконоборске помисли и дела. На те оптужбе св. манастир одговара, између осталог, следеће:

„(1) Осуђујемо деловање трију монахиња као незаконито, антиканонско, неприхватљиво за православне монахиње и сумњиво, како за свети манастир,

тако још више за часну Јерархију, клир и васцелу Цркву …

... (5) Нарочито, у светлу скорашњих саблазни поводом целивања светих икона: Читаво сестринство устрајава у целивању спорних светих икона, онако како смо га традиционално примили од светог оца нашег Матеја, како смо га временом научили од нашег духовног оца Андреја, и како сте га недавно формулисали ви, из наше часне Јерархије, Синодалном пастирском окружницом од 23-12-92. … Дакле, све оно што ове три монахиње изјављују у свом писму, а што је супротно смерницама Његовог високопреосвештенства у Синодалној окружници, те што се тиче антиправославног и иконоборског деловања других монахиња, јесу бесрамне и злобне лажи и страшне клевете."

Овај текст потписује старица Епистима (игуманија) и „чланови Управног одбора", тј. десет монахиња, међу којима је и потоња игуманија, монахиња Нектарија, која је после раскола из 1995. г. пошла за „петорицом архијереја", као и садашња игуманија оног дела монахиња које следе „Синод петорице архијереја", монахиња Венерија.

15/1/93 Тада актуелни Свештени синод, својом одлуком под бр. проток. 2646/15-1-93, а ради олакшавања посла Истражној комисији о светим иконама, одређује проширење Комисије са још два члана, преосвећеним атичким и мегаридским г. Матејем и преосвећеним арголидским г. Пахомијем.

2/2/93 Митрополит атички, преосвећени г. Матеј, подноси „Оставку – жалбу председнику Истражне комисије, преосвећеном г. Николају", којом одбија да учествује у Комисији, јер је архиепископ Андреј, будући да он сâм има предност у архијерејству над преосвећеним г. Николајем, требало њега да именује за председника Комисије. Он, дакле, осуђује то што се десило и наводи, дословно, следеће:

„Стога, одакле то право Његовом високопреосвештенству да на чело Комисије именује млађег по првенству? Шта имате да кажете, преосвећени, ако узвикнем, потпуно оправдано: Ово је пуч! Ово је рушење древног поретка и темељног оквира Цркве?..."

6/2/93 Преосвећени г. Николај одговара и пише, између осталог: „…У почетку, понављам, није именован нови председник, него је остао онај председник који је од почетка био именован и преузео ту функцију, и то после његовог (преосвећеног Матеја – прим. прир.) истрајног одбијања да

се подухвати истражног посла, пошто му је то сместа нуђено … Размотримо, међутим, и питање „почасти првенства", која проистиче из старешинства. О каквом старешинству говори брат наш и са-епископ? Превиђа да смо изабрани истог дана и на истом заседању, и да смо рукоположени такође истог дана, на две упоредне свете литургије? Брату је, ипак, дато првенство зато што је литургија на којој је обављено његово рукополагање претходила, за отприлике четврт сата, упоредној светој литургији на којој сам ја рукоположен. Могао бих да за себе тражим исто право првенства, али се питам: зар је оно нестало? Зар нам није довољно што смо добили епископско достојанство, и не питамо се које смо почасти удостојени, него нас брину првенства, почасти и председавања? Браћо моја, треба да тугујемо и плачемо што смо дошли дотле!".

7/2/93 По налогу архиепископа Андреја, генерални секретар Свештеног синода, о. Кирик, позива архијереје на сабор Јерархије 26/2/93, који на дневном реду има, између осталог, и следећа питања:

1) Увод – предлози председника Истражне комисије, преосвећеног митр. пирејског и острвског г. Николаја.

2) Осуда иконоборских и антиправославних ставова.

14 и 23/2/93 Јеромонах Ефтимије пушта у оптицај две своје посланице, у којима клевеће архиепископа Андреја и генералног секретара о. Кирика да уводе „нову јерес".

26/2/93 Сабор Јерархије. Високопреосвећени Матеј подноси „нацрт Посланице" од непознатог аутора, уз захтев да је сви потпишу као ону која осуђује јеретичке ставове. Дакле, под претњом раскола – будући да би, ко год се не би потписао, био окарактерисан као „иконоборац" или као „прикривени иконоборац" или као онај ко скрива иконоборце – нацрт су потписали сви. Али, у тада актуелном Синоду, штавише, донета је и заповест да се учини још више, то јест да се исправке било каквих грешака, коначна формулација и типографске „матрице" поднесу архијерејима на њихову процену – одобрење.

Уз то, да оба члана актуелног Синода (преосвећени Николај и преосвећени Матеј) потпишу импримату, а потом да генерални секретар, о. Кирик, преузме „матрице", како би их послао у штампарију ради коначног штампања и објављивања Посланице од стране званичног издавачког тела Свештеног синода, „ГЛАСНИКА ИСТИНИТИХ ПРАВОСЛАВАЦА".

19/3/93 „ПРИГОВОР – ИЗВЕШТАЈ”, који одговара нацрту „2. Посланице” и који завршава предлогом … „да се повуче „Посланица” како би била исправљена у Синоду, на миру и сталожено, и да се објави онда када се заврше истражне радње, како је одлучила и претходна Јерархија, 21-23/10/92 … Изјављујем, ипак, да не могу да потпишем ове документе у садашњем облику, па тако повлачим свој потпис, све док се не спроведу исправке и измене које су стварне, суштинске и правичне, те које одговарају сврси Одлуке и „Посланице”.”

26/3/93 Преосвећени атички г. Матеј пушта у оптицај, на сопствену иницијативу, „2. Посланицу”, без коначне процене и одобрења типографских матрица од стране преосталих архијереја, али и без потписивања коначног имприматур од стране преосвећеног Николаја; дакле, супротно ономе што је одлучио пленум Свештеног синода 26-2-93.

5/4/93 На наредним седницама тада актуелног Синода и Јерархије, архиепископ Андреј, преосвећени пирејски г. Николај и преосвећени китијски г. Епифаније повлаче своје потписе са нацрта 2. Посланице, протестујући како због самовољног начина на који је преосвећени Матеј пустио у оптицај „2. Посланицу”, тако и због чињенице да се у дотичној окружници:

1) Кривотвори Синодик 7. Вас. сабора,
2) „Осуђује и анатемише” учење великог дела Отаца Цркве, и
3) Осуђује се, анатемише и одбацује студија о. Хрисафија, која није ни прочитана у Синоду, а камоли да ју је осудила као јеретичку било каква Синодална комисија.

17/4/93 У оптицају је посланица монаха Анастасија Баласке, под насловом „Исповедање”.

28-29/5/93 Седница Свештеног синода јерархије. „…По питању осуде антиправославних и богохулних израза, који су формулисани у извесним списима-студијама клирикâ јеромонаха Касијана Брауна, јеромонаха Јоаникија Менидјатија, јеромонаха Амфилохија Тамбуре и монаха Анастасија Баласке, одлучено је следеће:

Свештени синод недвосмислено осуђује изразе који су антиправославни, богохулни и воде у јерес, и који су формулисани у списима-студијама-

посланицама горепоменутих клирика.

8/4/93-8/9/93 Читавим низом својих посланица, како упућених архијерејима и Свештени синоду, тако и парохијама и лаицима, светогорски монаси (било појединачно или у групама), осуђују, као јеретички, рад о. Хрисафија и траже његову осуду и хитно издавање-објављивање „2. Посланице", у часопису Свештеног синода.

22/10/93 У оптицају је документ под уредништвом канцеларије Свештеног синода и под насловом „Појашњење – одлука", у којем се, између осталог, наводи следеће: „Није било уцене ни претње на седници од 26-2-93 (дан потписивања нацрта 2. Посланице – прим. прир.), већ смо заједнички размотрили, донели одлуку и потписали, у Духу Светом. Није било апсолутно никакве уцене, нити уцењивачког режима с било чије стране." Овај текст покушава да одбрани:

1) како преосвећене Матеја и Хризостома, тврдећи да „не представљају паклену машину, нити оруђа некаквог апарата, нити су сарадници тог апарата, упереног против Цркве, архијереји атички и мегаридски г. Матеј и солунски г. Хризостом … Није постојао план за свргавање архиепископа од стране епископа атичког и мегаридског г. Матеја",

2) тако и текст „2. Посланице", објављен од стране преосвећеног Матеја, тврдећи да „нису износили сопствене ставове, па да постоји могућност заблуде".

Штавише, као „проблематични тужиоци нашег Свештеног синода" карактеришу се Елефтерије Гудзидис и о. Хрисафије, који су „жалосно заблудели", а што се тиче г. Еллефтерија Гудзидија „доносимо одлуку и одређујемо му да се до даљњег уздржи од проповеди са амвона као и светог причешћа, све док се не поправи и затражи опроштај од Свештеног синода."

Овај текст се у оптицају налази било као једностран, само са потписима, или двостран, само са именима седморице (7) архијереја, који фигурирају као „Чланови Свештеног синода", а да при том не постоји ни познати печат који прати све синодалне документе, ни неопходан број протокола, нити пак неизоставни потписи архиепископа и генералног секретара Свештеног синода. Остаје непознато и место где су се састали архијереји који су, наводно, потписали то „Појашњење-одлуку".

17/11/93 Одлуком Синода под бр. проток. 2714/17-11-93…

„Обзнањује се … да свештеници о. Касијан, о. Амфилохије и о.

Ефтимије делују под суспензијом и да су већ упућени на првостепени Синодални суд за свештенство, због канонских преступа … Обзнањује се, такође, да се публикације горепоменутих свештеника, у оптицају од 1989. г. – које се тичу питања̂ светих икона и „рукополагања", те не одражавају гледишта и мишљења Свештеног синода – одбацују и осуђују."

15/12/93 Свети манастир Преображења објављује „ИСПОВЕДАЊЕ ОТАЦА СВ. МАН. ПРЕОБРАЖЕЊА У КУВАРИ АТИЧКОЈ", под бр. прот. 140/15-12-93, у којем се, између осталог, наводи: „ … Ми с побожношћу поштујемо и понизно целивамо све свете и часне иконе, онако како су се сачувале у Цркви и како смо их примили од отаца наших и од ктитора нашег, светог оца Матеја … Ми исповедамо верну примену и придржавање свега што нам је Свети и свештени синод јерархије Цркве наше одредио и формулисао у својој Пастирској окружници, под бр. прот. 2566/23-1-92, упућеној Христоименој пастви Цркве."

У наставку, оци овог светог манастира упућују „нарочито" на сваку од икона посебно: икону „Свете Тројице", „Гостољубља Аврамовог", „Васкрсења, … из гроба" и оне „Силаска у ад", обзнањујући следеће: … „Сложно прихватамо, ... приклањамо се и покоравамо Окружници Свештеног синода нашег."

Горепоменуто „ИСПОВЕДАЊЕ" носи потписе проигумана, игумановог савета и клирика̂ овог св. манастира (јеромонаха – јерођакона).

1994

17/1/94 (Празник св. Антонија Великог). Преосвећени солун. Хризостом забрањује јеромонаху Дамаскину, из св. манастира Преображења, да саслужује у светом храму Антонија Вел. у Аксиуполију – Кукешу.

24/1/94 (Бденије на св. Григорија Богослова). Архиепископ Андреј посећује преосвећеног месинијског г. Григорија на његов празник-имендан, заједно са два клирика архиепископије. Преосвећени месинијски одбија да чинодејствује уз ту двојицу клирика, зато што их сматра „иконоборцима", с том последицом да се повукао и архиепископ…

31/1/94 Једанаест (11) клирика потписују и објављују саопштење, под насловом „ИЗЈАВА – ПРОТЕСТ КЛИРИКА СВЕТЕ АРХИЕПИСКОПИЈЕ ЦРКВЕ И.П.Х. ГРЧКЕ", упућено преосвећеним архијерејима Цркве И.П.Х. Грчке и Кипра, васцелом часном клиру, монашким редовима и побожном

наро-ду … протестујући због недавних догађаја у Аксиуполију и Каламати, те бранећи архиепископа Андреја. Штавише, поменути клирици свом саопштењу додају истоветно и заједнички потписују "ИСПОВЕДАЊЕ ОТАЦА СВ. МАН. ПРЕОБРАЖЕЊА У КУВАРИ АТИЧКОЈ".

1/2/94 Архиепископ Андреј протестује код преосвећеног г. Григорија, својим писмом под бр. прот. 1149/1-2-94, због горепоменутих догађаја, и захтева њихово хитно објашњење, … „како се не бисте нашли као кривац, пред лицем праведног судије, Бога, за изазивање раскола у Светој Цркви Његовој."

6/2/94 Архиепископ Андреј обавештава о горенаведеном и остале архијереје, својим писмом под бр. прот. 1150/6-2-94, спречавајући одржавање седнице Јерархије, заказане за 23/2/94, све док архијереји на делу не исправе своја горенаведена непочинства у Аксиуполију и Каламати.

12/2/94 Приватни састанак преосвећених госп. Матеја, Тита и Хризостома са архиепископом, у параклису св. Модеста, током којег од високопреосве-ћеног траже да реализује планирану седницу Свештеног синода.

18/2/94 Архиеп. Андреј шаље своје писмо, под бр. прот. 2732/18-2-94, свим преосвећеним архијерејима, тражећи од њих да осуде све горепоменуте радње, као и клеветничке оптужбе за „јеретике" и „иконоборце", а после тога: да „заједно одслужимо, на славу Божију, архијерејску литугију, после које ћемо одредити и сазивање наредне редовне седнице Јерархије…"

23/2/94 Јеромонах Козма Скретас и јерођакон Тимотеј Влахос предају архиепископу писмо, потписано од стране преосвећених госп. Матеја, Тита и Хризостома, уз усмени–телефонски пристанак преосвећених госп. Григорија, Пахомија и Теодосија, а којим захтевају сазивање Јерархије „пре светог и великог Поста".

25/2/94 Архиепископ Андреј одговара писмом, под бр. прот. 2735/25-2-94, позивајући све на архијерејско–свесвештено саслужење 20-03-94 (субота пред трећу недељу Поста), „ … после чијег свршетка ћемо одредити, ми и преосвећени архијереји, време сазивања ванредног

Свештеног синода Јерахије.”

8/3/94 Посланицом, под бр. прот. 2737/8-3-94, архиепископ премешта датум архијерејског саслужења на 21/4/94 (среда Васкршње седмице) „…под условом да саборно учествовање светог клира буде динамично и неометано…”

15/3/94 Архијереји госп. Григорије, Матеј, Пахомије, Теодосије, Тит и Хризостом потисују тринаестострано писмо архиепископу Андрају, које јеромонах Козма Скретас, истог дана, предаје на писарници Свештеног синода. У том писму, горенаведени архијереји одбијају да осуде догађаје у Кукушу и Каламати, протестују због спречавања сабора Јерархије, заказаног за 23/2/94, и уопште због понашања архиепископовог, кога оптужују за деспотизам и „папско” понашање и обавештавају га да ће се „…наредни редовни сазив Свештеног синода јерархије, отворено говорећи, одржати на основу раније одлуке наше Јерархије, током Недеље мироносица, то јест 3-5-94, обавезно са темама из претходног. Ако желите, председава-ћете му уредно; а и ако не желите, биће одржан под председавањем оног архијереја који, после Вас, има право првосвештенства.”

1/4/94 Архиепископ Андрej, својим писмом под бр. прот. 2740/1-4-94, аналитички одговара на горенаведено писмо, за које сматра да је у потпуности дело јеромонаха Ефтимија, и истрајава у одржавању архијерејског саслужења у среду Васкршње седмице (21/4/94), јер: „… Синодалним и архијерејским саслужењем исцељује се и несрећни догађај у Кукешу и онај озбиљнији у Кламати и отвара се канонски пут да се оптужи и преосвећени г. Григорије и преосвећени г. Хризостом – и да свако други оптужи било кога за било шта – према 6. канону 2. Васељ. сабора, при том потписујући и Изјаву подвргавања истим условима, како то дотични канон прецизно одређује.”

17/4/94 Архиепископ Андрej шаље појединачно, сваком од преосвећених митрополитâ, приватну ПОЗИВНИЦУ, под бр. прот. 1156/17-4-94, „за свето саслужење”, додајући: „Ако је Ваше преосвештенство спречено да учествује у божанском саслужењу из разлогâ „иконоборства” који се тичу одређених особа, умољавате се, али сте и канонским поретком обавезани, да конкретне разлоге против конкретних особа сместа написмено поднесете Свештеном синоду, како бисмо их размотрили са становишта

канонског права"; у закључку изјављује: „После свете литургије, као што је већ саопштено, на истом месту ћемо се састати да бисмо канонски уговорили и сазивање Свештеног синода Јерархије."

21/4/94 Синодално саслужење обавља се без учешћа „петорице архијереја", преосвећених госп. Григорија, Матеја, Теодосија, Тита и Хризостома (преосвећени г. Пахомије је учествовао). После свршетка саслужења присутни клирици и лаици објавили су, између осталог, следеће:

1) …признајемо и проповедамо све што је (1. Посланицом), под бр. прот. 2566/23-1-92, исповеђено и проглашено, као и то да не постоји проблем иконâ, нити „иконобораца" и „иконоборства".

2) све публикације које долазе у колизију са Синодалном пастирском Посланицом одбацујемо и осуђујемо.

3) Посланицу је прихватио цео клир и народ, па је потоње превирање неоправдано.

4) …осуђујемо и одбацујемо „Окружну посланицу" јеромонаха Ефтимија, од 11-10-91.

„Петорица архијереја" одбила су да учествују у саслужењу, називајући га „незаконитим, антиканонским, антисинодалним", и зато што је то „био секташки, незаконити и антисинодални чин, који је архиепископ самовољно предузео".

29/4/94 Прво заседање Синода јерархије. Спорне тачке из нацрта 2. Посланице предочавају се „петорици архијереја", како би их проверили.

9-10/6/94 Друго заседање Синода јерархије. „Одлучено је да се богословима пошаље оригинал, који су потписали архијереји, као и текст Посланице у оптицају, како би, у року од 10 дана, изразили своја гледишта и предлоге по питању дотичне Посланице."

13/7/94 Треће заседање Синода јерархије (и то последње пре раскола – прим. прир.) „ … На почетку су прочитана стручна мишљења богословâ Цркве и одржана је краћа расправа тим поводом. У наставку, после предлога преосвећеног митроп. атичког г. Матеја, практично једногласно (осим преосвећеног Тита) је одлучено да се, без расправе о

Окружници која се преиспитује, састави нова Посланица, за чију ће се припрему позвати богослови на првој генералној сесији, у уторак, 24/8/1994, у присуству преосвећених архијереја Матеја, Николаја и Хризостома." (Одломак из Записника седнице, под бр. 2772/13-7-94).

Истога дана „петорица архијереја" састају се мимо Синода и потписују, као „чланови Синода", документ под насловом „Појашњење", у којем проглашавају да сматрају „важећом 2. Посланицу", долазећи тако у потпуну опреку у односу на одлуку Свештеног синода Јерархије, а коју су само неколико сати раније већ и они сами били потписали, у Духу Светоме.

7/8/94 Преосвећени г. Тит издаје своју Окружну посланицу под бр. 386/7-8-94, обнародујући истовремено и 2. Посланицу, и тако кршећи одлуку Свештеног синода јерархије под бр. 2772/13-7-94 („Посланица" у овом „издању" испоставља се измењеном у неколико својих тачака).

24/8/94 Почетак „богословских састанака", првенствено у присуству преосвећених госп. Матеја и Николаја, а потом и преосвећених госп. Хризостома и Пахомија. Они ће трајати шеснаест субота. Седамнаесте су одбили да приступе богослови „петорице архијереја".

20/9/94 Сестринство „Свете испоснице св. Магдалине Фтиотидске", писмом под бр. прот. 30/20-9-94, упућеним митроп. фтиотидском г. Теодосију, прекида помињање његовог имена и духовно општење са њим, позивајући се на верске разлоге и наводећи следеће:

„Овим нашим писмом стављамо вам до знања да већ годину дана посматрамо вашу недоследност у односу на новоиконоборце из Кератеје, а што је за последицу имало, нажалост, и одгађање освећења католикона нашег манастира … Нажалост, међутим, ваша претходна саслужења са о. Стефаном Цакироглуом и о. Дамаскином Петрогеном су нас згрозила, а нарочито је ваш потпис од 13/7/94, којим сте одбацили Посланицу 2660/26-2-1993, потврдио основаност нашег мишљења … Ми, Преосве-ћени, нисмо очекивале од Вас такво понашање у погледу вере наше, која не допушта никакво одступање. Писале смо вам током претходног периода и нисмо добиле ваш одговор, па вас и сада подсећамо да Вас, држећи се мерила православног исповедања, просте вере наше и предаје отаца наших, у

заблуделом путу којим сте кренули и на коме сте се спанђали са непријатељима Цркве И.П.Х., нећемо пратити, по оној еванђељској: „Као туђина, нећемо те пратити, него ћемо побећи од тебе, јер не познајемо глас твој", нити ћемо помињати твоје име у нашим светим молебнима и службама, у складу са светим канонима и праксом Цркве, сматрајући, владико, да исходу Вашег преврата недостаје гаранција Православља."

1/10/94 Преосвећени г. Теодосије (после телефонског разговора) одбија да саслужује са архиепископом Андрејем на празник светог манастира Богородице Брзопомоћнице, у Горгопотаму – Ламија.

11/10/94 Преосвећени г. Матеј, Одлуком свете Митрополије атичке и мегаридске под бр. 74/11-10-94, суспендује јеромонаха Козму Скрету (данашњег „григоријевског" „митрополита" – иначе јаросног непријатеља иконе Свете Тројице у виду три анђела – п. п.) и упућује га на надлежни Синодални суд, набрајајући, у низу, 10 разлогâ–делâ дотичног јеромонаха, међу којима:

„1) Чињеницу да си, дана 3. септембра 1994. г., у петак, у 8 часова пре подне, својевољно напустио нашу свету митрополију и без нашег допуштења или сведоџбене грамате, одбивши покајање и одрекавши послушност, коју дугујеш својој вишој црквеној власти, и правдајући се да не можеш да подносиш свештенике из св. манастира Преображења у Кувари атичкој који прелазе у метох и парохију светог Георгија у Кератеји и ту обављају богослужење, и то под изговором да су иконоборци ...

2) Пошто то питање спада у надлежност твог епископа, који је православан у свему, а није у твојој надлежности, и пошто се, осим тога, цела ствар на коју се ти позиваш налази у процесу, а не знамо какав ће бити крај и исход, те се надамо да ће се уредити у складу са божанским и светим канонима и учењем Светих Отаца; стога се непрестано молимо и овим поводом. Будући да црквено општење није прекинуто, ниси имао никакво оправдање да се позиваш на верске разлоге; и још, осим тога, пошто твој епископ правилно тумачи реч православне истине, не можеш да се позовеш на 15. канон Прво-другог сабора …

6) Пошто си, у свом роварењу међу народом и верницима, систематски употребљавао лаж, до те мере да се код тебе створила друга природа и да си спалио своју савест без страха Божијег, вернике си ожалостио и пропао си у провалију бешчашћа, управо због својих лажи, које су постале очевидне; међутим, није требало да заборавиш да „усне свештеникове лажи не

изговарају”...

7) Пошто си, 3/10/1994, у св. храму Успења Богородичиног у Пиргету, напао и злостављао јеромонаха Тому Карагунија и свађао се с њиме, одгурнуо си га, наруживши га речима: „Иконоборче, клеветниче над клеветницима!” и гурнуо си га на врата ...

5) Пошто си тим својим деловањем покушао да ослабиш нашу свету митрополију, парохије и метохе, намеравајући да доведеш до поделе и раскола и ометајући свештеничко опслуживање верникâ моје митрополије, што је потпуно ђаволски чин.”

22/10/94 Документом св. Митрополије атичке под бр. 76/22-10-94, преосвећени г. Матеј, наступајући више као представник групе „петорице архијереја”, тражи сазивање Синода јерархије, са следећим темама:

1) Упознавање са радовима богословâ.
2) Одређивање генералне скупштине ИФСКАЕЕ И.П.Х.
3) Да се током октобра месеца, по службеној дужности, састане Свештени синод.
4) Појава узнемирујућих дезинформација.

5/11/94 ПРВИ АРХИЕПИСКОПОВ ПОЗИВ ЗА СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

Документом под бр. 2789/5-11-94, архиепископ Андреј позитивно одговара преосвећеном г. Матеју ради сазивања Свештеног синода, а у следећем свом писму, упућеном свим архијерејима, он задржава право да и сâм додатно предложи теме за расправу–решавање.

15/11/94 ДРУГИ ПОЗИВ ЗА СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

Документом под бр. 2792/15-11-94, архиепископ Андреј, обраћајући се свим архијерејима, износи конкретне теме и наглашава: „Неопходно је да се састане Свештени синод, али вас упознајем и са темама које моја маленкост сматра веома озбиљним и хитним, како бисте их узели у обзир и да и ви предложите неке друге, те да бисмо, у нашем документу, који ће одмах уследити, одредили датум (до краја текуће календарске године, 1994), и да би се прецизно формулисале теме за Свештени синод јерархије, који ће сигурно трајати више дана.”

1/12/94 Ванредно заседање добротворног удружења ИФСКАЕЕ

И.П.Х.

Нарочито су петорица нижих клирика (јеромонаха и јерођакона), наклоњена „групи петорице архијереја", покушала да осујете заседање и гласање за избор новог Управног одбора, изазивајући пометњу и забуну, шутирајући гласачку кутију, отимајући свеску са записником, вичући и вређајући квалификацијама: „лопови, лупежи, иконоборци, издајице", и др. Када су коначно њихови покушаји пропали као неуспешни, узевши реч и рекавши: „Ја се повлачим, нећу гласати", преосвећени г. Матеј се удаљио, праћен и осталим архијерејима и нижим клирицима из „групе петорице архијереја".

Божић 1994 Архиепископ г. Андреј, и преосвећени госп. Николај и Пахомије, потписују и објављују „ПИСМО МУКЕ И БОЛА", у које је, између осталог, идентично укључен и „ЗАПИСНИК ЗАСЕДАЊА" под бр. 2772/13-7-94, са последње седнице Свештеног синода јерархије, потписан од стране целог Свештеног синода (осим преосвећеног г. Тита), а у којем се, односно поменуте 2. Посланице, наводи следеће: „У наставку, после предлога преосвећеног митрополита атичког г. Матеја, одлучено је једногласно да се, без покретања расправе о дотичној Окружници, састави нова Посланица, за чију ће израду бити позвани богослови да припомогну."

1995

8/1/95 Прво заседање новоименованог Управног одбора ИФСКАЕЕ И.П.Х.

- Одлучено је да се избришу чланови: јеромонах Козма Скретас, јеромонах Дамјан Пападимитрију и јерођакон Тимотеј Влахос, због неприхватљивог понашања и инцидената које су изазвали током претходног заседања овог Добротворног друштва (1-12-94).

- Затражено је од преосвећеног г. Хризостома да поднесе детаљан извештај о располагању са сумом од 63.885.000 драхми (више од 187.000 евра), из задужбине Даскалопулу (а која му је поверена од 30-5-92), и да исту суму преда Добротворном друштву ИФСКАЕЕ И.П.Х., као и сваки званични текст сваке дотичне правне трансакције коју је он обавио, заједно са рачунима за новац који је потрошио, најкасније до 4-2-95 (горенаведена новчана сума никада није надокнађена удружењу ИФСКАЕЕ И.П.Х. – прим. прир.).

10/1/95 На бденију за празник св. Теодосија, у светом храму Јована

Претече у Ламији, преосвећени г. Теодосије истерује са свечаног вечерња свештеника Хрисанта Цјанаку, у присуству и преосвећеног г. Тита и јерођакона Тимотеја, са образложењем–оптужбом да је он „иконоборац".

17/1/95 ТРЕЋЕ САЗИВАЊЕ СИНОДА ЈЕРАРХИЈЕ

Архиепископа Андреја околности су принудиле да пошаље своју посланицу под бр. 2803/17-1-95, зато што: „ … Нажалост, пошто је протекло два или више месеци од слања моје посланице под бр. 2792/15-11-94, нисте били толико љубазни да на њу одговорите на било који начин, осим преосвећених госп. Епифанија, Николаја и Пахомија, већ сте је игнорисали, с том последицом да се искушења настављају".

Он поново покреће теме из своје претходне посланице:

„Нарочито је потребно да се, на наредном заседању Свештеног синода јерархије, по сваку цену испитају следећа питања:

1) Читање, усвајање и потписивање записника.

2) Афера „Окружне посланице" јеромонаха Ефтимија, оне од 11-10-91, и других нерешених питања која му се стављају на терет.

3) „Кривична пресуда" одборникâ из Ларисе против г. Ел. Гудзидија и његова жалба на ту „Пресуду".

4) Жалба јером. Ефтимија Свештеном синоду на 3. свеску г. Ел. Гудзидија.

5) Прекид духовног општења са архиепископом од стране појединаца.

6) Афера о. Амфилохија Тамбуре.

7) „Појашњење–одлука" од 22-10-93 (која је, наводно, синодални документ – прим. прир.).

8) „Појашњење" од 13-7-94 (тј. да је, наводно, на снази 2. Посланица – прим. прир.).

9) Брошура преосвећеног г. Хризостома под насловом „Ово је светогрђе", у издању свете Митрополије атичке.

10) Саопштење свете Митрополије атичке од 3-12-94.

11) Напредовање радова са богословских конференција.

12) Активности преосвећеног г. Хризостома у Русији."

И завршава: …„Стога предлажемо да се Свештени синод јерархије сазове за уторак, 1. март 1995. г."

24/1/95 (6/2/1995 по новом кал.) „Петорица архијереја", госп. Григорије, Матеј, Теодосије, Тит и Хризостом, заједно са јеромонахом

Теофилактом Хандоном, свештеником Антонијем Дијамандијем и свештеником Василијем Лоцијем, покрећу пред цивилним судовима парницу „против Свештеног добротворног удружења клирика старокалендарске грчке Цркве Истинитих православних хришћана (И.П.Х.) Матеја I" (то јест СДУКСГЦ И.П.Х. – прим. прир.), са сер. бр. арх. 1502/95, тражећи: „Да се поништи и избрише, из разлогâ који су наведени у досијеу приложеном уз ову посланицу, донета одлука о именовању новог Управног одбора пленарног заседања горепоменутог Удружења од 14-12-1994 (по нов. кал., тј. 1-12-94 по ст. кал. – прим. прир.), као и Захтев (Увођење осигуравајућих мера), са сер. бр. арх. 2195/95, против истог Добротворног удружења, тражећи да се што пре „нареди обустављање извршења одлуке донете 14-12-94 од стране пленума поменутог Удружења."

4/2/95 (17-2-95 по нов. кал.) Извештајем са поднеском судског извршитеља Теодора Д. Димитракопула, под бр. 13941/14-2-95, обавештава се, по Тужби и Захтеву „осморице клирика" за увођење осигуравајућих мера, како УО Удружења СДУКСГЦ, тако и његовом председнику, архиепископу Андреју.

Архиепископ одговара својим писмом под бр. 184/4-2-95, наводећи, између осталог, и следеће:

„Осим тога, уколико желите да истрајете у вашем обраћању судовима, што иначе осуђују како свети канони тако и целокупно тело Цркве, верујемо да ћете нанети неправду и наштетити само себи. Жао ми је, света браћо, али и само ваше обраћање судовима вас чини оптуженима, јер само и искључиво вашим деловањем још потврђујете да сте Цркву подвргли прогону и да тражите начине да прикријете ваше изоколно расколничко деловање … Зар не знате да сте остарили учећи да хришћани не прибегавају суђењима, па макар изгубили и читаву своју имовину? Зар не знате да је свети отац Матеј више волео да изгуби свети храм Вазнесења у Панкратију, него да се обрати суду? … Зар не знате Свето писмо, … св. Павла, … божанске и свете каноне? Или све то важи само за мирјане, а када се тиче нас, ми их укидамо? Зар не знате 9. канон 4. Васељ. сабора, који изричито забрањује обраћање мирским судовима?"

(4/2/95) Истог дана, преосвећени г. Матеј уручује генералном секретару Свештеног синода, у својству представника „петорице", писмо–одговор на писмо архиеп. Андреја од 17/1/95, којим је овај предлагао као датум сабора 1/3/95. „Петорица" као датум сабора предлажу 16/2/95, то јест

за 10 дана раније, а да при том поново нису послали теме за расправу, на крају изјављујући: „ … Никако није препоручљиво да се сабор одржи у дане Васкршњег поста, тј. у дане молитве и поста…”

7/2/95 ЧЕТВРТИ ПОЗИВ ЗА СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

Архиепископ на то одговара својим писмом под бр. 2806/7-2-95, говорећи: „ … Ми не бисмо имали примедбе да прихватимо ваш предлог … само што је то де фацто неизводљиво, јер: Немогуће је да се, за тако кратак временски рок какав предлажете, обавести преосвећени еп. китијски и да испланира све што му је потребно за путовање. Теме, за које пишете да желите да се ставе на дневни ред и да се о њима расправља, нисте нам послали … Проверите да можда није препоручљиво ни то да се одржавају суђења за време Васкр. поста, „у дане молитве и поста”, па дакле ни на Велики уторак, (дан када је заказано једно од њих). Осим тога, испитајте да ли овде можда важи то да они, који у данима Васкр. поста не једу месо говеђâ и оваца, у данима поста ипак изједају тело своје браће. Јер ово надмашује и фарисејско лицемерје. Тема вашег обраћања државним–световним судовима је од већег значаја и треба да се постави на прво место у дневном реду. Овим остајемо при нашем предлогу о сазивању Свештеног синода јерархије за 1. март 1995. г., (по црквк. календ.), у дан уторка, и то под условом да нам благовремено буду послате теме које Ви предлажете.”

22/2/95 (7/3/95, по н. кал.) По пријави „осморице клирика”, одржава се саслушање пред Инокосним првостепеним судом у Атини против Добротворног удружења СДУКСГЦ И.П.Х., током којег се сведоци одбране „осморице”, јеромонах Козма Скретас и о. Данило Дервенагас ЗАКЛИЊУ у своје свештенство.

23/2/95 ПЕТИ ПОЗИВ ЗА СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

Својим документом под. бр. 2811/23-2-95, архиепископ Андреј ставља на стуб срама како неприхватљиви чин заклињања и кривоклетства горепоменутих јеромонаха, тако и истрајавање „петорице” у томе да не пошаљу теме за расправу. Поново их позива на сабор, de facto принуђен да преме-сти датум сазивања Синода, све док „петорица” не пошаљу своје теме.

25/2/95 (10/3/95, по н. кал.) Горенаведене оптужбе за криво заклињање потврђују и сама „петорица клирика”. Они, у „МЕМОРАНДУМУ”, где преко својих опуномоћених адвоката прилажу сведочења „ПРЕД

ИНОКОСНИМ ПРВОСТЕПЕНИМ СУДОМ У АТИНИ", упућујући на сведоке испитане „током саслушања", о. Козму Скрету, о. Данила Дервенагу и г. Ел. Гудзидија, и коментаришући сведочење овог последњег, дословце наводе: „ … један од њих, Елефтерије Гудзидис, богослов, сведочио је као сведок супротне стране и то без заклетве, кршећи одговарајуће одредбе Државног суда … "; као и да, сходно томе: „ … Ваш суд уопште не треба да узме у обзир сведочење сведока супротне стране без заклетве," подразумевајући, посредно али јасно, да треба да се прихвате сведочења само њихових сведока, а која су положена у оквирима одређеним од Државног суда, дакле под заклетвом!!!

Штавише, у истом документу, „осморица клирика" декларишу се пред Судом (било из незнања или из превида) као обожаваоци икона – иконолатри (!) (дакле јеретици), пишући дословно: „…уз непосредну последицу да се оно (тј. Удружење) поделило на две организације: на иконоборце, који се одричу горепоменутих икона, и на нас, подносиоце–обожаваоце икона (иконолатре) …"

27/2/95 (НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА). У Каламати и у Козанију, помесни митрополити, госп. Григорије и Тит, поименце анатемишу (пре синодалне одлуке) свештенике и монахе архиепископа Андреја, долазећи у потпуну супротност са одговарајућим одлукама Свештеног синода који је 21-23/10/92, у својству Црквеног суда, ослободио кривице горепоменуте свештенике и монахе.

Уз то, у Козанију, преосвећени г. Тит се упустио и у јавно спаљивање – по његовом мишљењу – „јеретичких списа".

2/3/95 „ОДГОВОРНОМ ПОТВРДОМ – ИЗЈАВОМ – ЖАЛБОМ", упућеном архијерејима и клирицима Свештеног синода, коју потписују архимандрит Кирик Кондојанис, богослов г. Ел. Гудзидис и богослов г. Д. Кацурас, они се, као очевици и аутентични сведоци, жале:

„2) Истих ових, горенаведених осам клирика, који су прибегли судовима, кршећи тако речи Господње и оне светих и божанских канона, потпало је и под другу оптужницу! Они су постали морални преступници, јер су се, без разлога, у своје свештенство заклела (тј. положила заклетву) два јеромонаха, Козма Скретас и Данило Дервенагас, које су осморица клирика послала на суд 7-3-95 како би сведочили за њихов рачун, а против „клирикâ Свештеног добротворног удружења".

Конкретно, први је позван да сведочи јеромонах Козма Скретас, коме је

председник Инокосног првостепеног суда у Атини појаснио: „Ви свештеници се заклињете у своје свештенство". Сведок, јеромонах Козма, се сложио, после чега му је председник поднео заклетву, коју је сведок поновио и рекао: „КУНЕМ СЕ У СВОЈЕ СВЕШТЕНСТВО".

У наставку, позван је да сведочи и други сведок оптужбе, јеромонах Данило Дервенагас, кога је председник Суда упитао: „Да ли се и Ви заклињете у ваше свештенство, као и претходни сведок?". Сведок, јеромонах Данило, потврдио је климнувши (потврдно је затресао главом) и промрмљао реч „да".

6/3/95 Својим писмом под бр. 87/6-3-95, преосвећени г. Матеј, као представник „петорице архијереја", позива архиепископа Андреја: „Да у року од 15 дана од пријема овог писма одредите да се састане актуелни Свештени синод који ће испланирати сазивање Свештеног сабора јерархије."

Монах Анастасије Баласка шаље руком писано „Одлучно писмо", упућено „Свештеном синоду оних који исповедају праву православну веру у Цркви И.П.Х." (обраћајући се, међутим, само „петорици" архијереја), у којем: 1) Протестује због приватне клевете коју је претрпео путем „2. Посланице", у којој је његово име стављено у исти кош са „јеретицима, иконоборцима", мимо чињенице да су му „петорица" тражила да потпише памфлет, за који, симптоматично, каже следеће: „Рекао сам вам, напишите га да га потпишем и, било милом или силом, ја сам га потписао, да или не? Зашто онда нисте избрисали моје име са списка богобораца, јеретика и иконобораца?"

2) Прекорева „петорицу" за саслужења са, по њиховом мишљењу, „иконоборцима" и, осврћући се на митроп. атичког г. Матеја, у вези са одлуком Јерархије под бр. прот. 2772/13-7-94, упућује му питање: „Преосвећени атички … Да се нисте можда усагласили са иконоборцима да уместо 2. Посланице издате Трећу, што је оцењено као издаја?"

3) Прекида сваку духовну заједницу са њима, завршавајући своје писмо изјавом: „Сви сте постали моји духовни непријатељи. Нема опроштаја и општења ни са ким."

30/3/95 Својим писмом, архиепископ Андреј прекорева „петорицу архијереја" због прекида духовног заједништва, прибегавања државно-политичким судовима, увредљивих квалификација на рачун Добротворног удружења („антихристово"), као и „анатемисања" у Каламати и Козанију.

2/4/95 ШЕСТИ ПОЗИВ ЗА СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

Својим писмом, под бр. 2818/2-4-95, архиепископ Андреј поново позива „петорицу", говорећи: „Поново усрдно молим… узмите у обзир оно што сам вам писао од прошлог новембра… Предложите ваше теме и допринесите да се сазове Свештени сабор. То је моја усрдна молба и подстрек…"

20/4/95 Преосвећени госп. Матеј и Хризостом приватно посећују архиепископа Андреја и уручују му двострано, руком писано писмо, у којем предлажу сазивање Сабора јерархије кроз 6 дана (26/4/95), док су, напротив, већ били написмено предложили сазивање актуелног Синода, који би испланирао сазивање Сабора јерархије, а да поново нису поднели теме за расправу!!!

10/5/95 „Петорица архијереја" потписују документ свете Митрополије атичке и мегаридске под бр. 95/10-5-95, којим стављају под СУСПЕНЗИЈУ и оглашавају СВРГНУТИМ са архиепископског трона архиепископа Андреја, а да при том нису обавестили никога о њиховом горепоменутом документу.

24/5/95 (6/6/95 по н. кал., уторак пред Педесетницу)

ОДЕЉЕЊЕ ЗА ПРЕВЕНТИВНЕ МЕРЕ ПРВОСТЕПЕНОГ СУДА У АТИНИ објављује одлуку Инокосног првостепеног суда у Атини под бр. 13813/1995 (састављеног од судије Марије Карпатјотаки – председника Првостепеног суда), у складу са којом се молба за превентивним мерама, од стране осморице клирика, „одбацује као неоснована". Осим тога, у горепоменутом правном документу наводи се: „ … Како се претпоставља по сведочењу сведока Елефтерија Гудзидија, без заклетве, као и по заклетим исказима сведокâ Скрете Христа (тј. јеромонаха Козме – прим. прир.) и Дервенаге Дима (тј. јеромонаха Данила – прим. прир.), који су проверени у судници … " – тиме се и званично доказује сведочење под заклетвом двају горепоменутих клирика!!!

25/5/95 (Среда пред Педесетницу) СЕДМИ ПОЗИВ ЗА СИНОД

Генерални секретар Свештеног синода, по наређењу архиепископа Андреја, шаље писмо преосвећенима госп. Матеју и Николају под бр. 2823/25-5-95, ради сазивања актуелног Свештеног синода за следећу среду (св. Духа) 1-6-95.

27/5/95 (9/6/95 по н. кал. Петак пред Педесетницу)

Преко судског извршитеља достављен је „Акт – Одлука" „петорице архијереја", којим они стављају под СУСПЕНЗИЈУ и оглашавају СВРГНУТИМ архиепископа Андреја, 17 дана по потписивању. (По томе постаје јасно да су чекали исход суђења и да су, када је оно испало лоше по њих, суспензију извукли као „кеца из рукава"!!!)

30/5/95 (Понедељак Св. Духа). Преосвећени г. Матеј и преосвећени г. Николај састају се, после телефонског позива оног првог, у дому овог другог. Према писменом сведочењу преосвећени г. Николаја, један другоме су, између осталог, рекли следеће:

„ … Матеј: Знаш ли, владико, шта смо одлучили?

Николај: Ако је за добро Цркве, прихватамо.

Матеј: Одлучили смо да прогласимо архиепископа.

Николај: Архиепископа? Већ га имамо, па зашто да тражите другог?

Матеј: Месинијски се не прихвата, јер је болестан, а ја не желим јер сам оптуженик … (овде застаје, као да хоће да каже: хајде ти, да те изаберемо за архиепископа)."

31/5/95 После свих горенаведених догађаја, преосвећеном г. Матеју послат је документ св. Архиепископије атинске, под бр. 2826/31-5-95, којим се повлачи позив за актуелни Свештени синод под бр. 2823/25-5-95, будући да је г. Матеј учествовао у несинодалној „осуди" архиепископа.

2/6/95 Архиепископ Андреј сазива Свештени синод са оним архијерејима који су остали у канонском синодалном поретку, тј. преосвећеним госп. Николајем и Пахомијем. Својом одлуком под бр. 2829/2-6-95, они оптужују и осуђују деловање петорице архијереја „као секташко и пучистичко, и због тога као неважеће и ништавно писмо–одлуку под бр. 95/10-5-95"; … „према божанским и светим канонима", оглашавају „свргнутима са својих епископских тронова петорицу дотичних пучистâ архијереја, који су, уз то, Цркву отворено подвргли прогањању", а намећу им „казну суспензије на неодређено време, све до њихове замене."

7/6/95 Петорица архијереја одговарају „Одлуком–Обавештењем" под бр. 4/7-6-95, у којем себе називају, штавише, „Светим синодом", одлучују о „рашчињењу" и преостале двојице архијереја (преосвећених

госп. Николаја и Пахомија), као „Свештени синод" потврђују документ свете Митрополије атичке, под бр. 95/10-5-95, те осуђују и анатемишу „све јеретичке списе јеромонахâ Касијана и Амфилохија, богослова Е. Гудзидија и монахâ Хрисафија и Максима, као и све друго што је у складу са горенаведеним јеретичким ставовима."

22/6/95 После тога, Свештени синод архиепископа Андреја одлучује о избору и рукополагању четирију епископа, за 23, 24. и 25. јун.

23/6/95 Петорица архијереја, „ВАНРЕДНИМ СИНОДАЛНИМ САОПШТЕ-ЊЕМ", „осуђују и са гнушањем одбацују пуч и раскол секташке групе, свргнутих и под суспензијом налазећих се, трију бивших епископâ: Андреја, Николаја и Пахомија."

25/6/95 Петорица архијереја потписују и објављују „ОДЛУКУ Врховног синодалног суда Свештеног синода Цркве истинитих православних хришћана" под бр. 10/25-6-95, којом овај: „Оглашава кривима оптужене: 1) архиепископа г. Андреја, 2) митрополита пирејског г. Николаја, 3) митрополита арголидског г. Пахомија и 4) све новорукоположене лажне епископе од стране горепоменутих, под суспензијом налазећих се и свргнутих, архијереја.

1) За изазивање, прихватање и прикривање новоиконоборске јереси.

2) За издају свете борбе за православље, као и за кривоклетство.

3) За себични егоизам и грамзиву амбицију.

4) За претње и увреде над архијерејима Свештеног синода.

5) За презир према Свештеном синоду путем антиканонских и пучистичких рукополагања и изазивањем раскола.

6) За издизање Свештеног удружења и његових одлука изнад светих канона, институције синода и синодалних одлука, чинећи га тако надсинодалним и надцрквеним и стварајући озбиљне проблеме у митрополијским и парохијским храмовима."

А осим тога … „осуђује и анатемише их као новоиконоборце и јеретике … одбацује их и одриче се њих, и свих оних који пристану да их они рукоположе за епископе, као труле и непоправљиве удове из тела Истините Цркве … Намеће … казну свргавања … лишава … сваког свештеничког степена …", и коначно, „ … строго забрањује верницима … свако црквено и светотајанствено општење са … бившим, горенаведеним архијерејима, а сада већ само обичним монасима."

6/8/95 Преосвећени г. Матеј, својом молбом, упућеном „г. тужиоцу Првостепеног суда у Атини", обавештава: „ … У моју епископску област и надлежност спада и свети женски манастир Богородице Пефковуно-јатрисе, у Кератеји атичкој"; и: „ … На основу одлуке Врховног синодалног суда Свештеног синода Цркве И.П.Х., под бр. 10/25-6-95 (ст. кал.) (8-7-95 н. кал.), проглашени су свргнутима и рашчињенима дотадашњи архиепископ атински И.П.Х. г. Андреј, бивши митрополит пирејски и острвски г. Николај и бивши митрополит арголидски г. Пахомије … "; као и: „ … После тога, молимо да мени признате законско право да служим литургије и свете тајне у дотичном светом манастиру, у мојој епископској области, хитним издавањем вашег налога."

25/8/95 Синод архиепископа Андреја позива на заједничко саветовање петорицу архијереја, шаљући сваком архијерају одвојено документ под бр. 2876/25-8-95, у којем тим поводом наводи: „Преосвећени, … Свештени синод, узимајући у обзир да су два греха неопростива, то јест: 1) хуљење на Светог Духа и 2) раскол – а тај грех не може спрати ни крв мучеништва – једном изазван раскол тежи и тражи да не буде предупређен и да се учврсти, јер ниједан од оних раскола који су се досад појавили није био залечен." „ … Преосвећени, за то свето дело, то јест за поновно успостављање јединства у љубави и истини, позивамо вас на заједничко саветовање са нама 9-9-95 (ст. кал), у петак, у 10 сати пре подне, изјављујући да нас не ометају ваше досад несрећне акције – „одлуке", јер нас не додирују и јер вас још увек сматрамо браћом у Христу."

„Ваш лични спреман одговор, као и одговор остала четири преосвећена архијереја на овај позив, те срдачан однос и горућа жеља да сви, у једном духу и једним срцем, искажу вољу Христову – „да будемо сви једно" – уништиће ђавола раскола, постидеће мрачне силе и радост ће велика настати на небу, али и у срцима свих нас, а нарочито ожалошћених Истини-тих православних хришћана, верних чеда пресвете Цркве Христове …

… Уз то, потенцијалне судске тужбе, које предстоје на државним судовима и које се пресуђују у овом периоду, биће повучене.

На основу Одлуке – налога Свештеног синода

Генерални секретар

Еп. месогејски и лавреотски Кирик"

28/9/95 Петорица архијереја, својим документом под бр. 15/28-9-

95, као „Свештени синод – Генерални секретаријат ЦРКВЕ И.П.Х. ГРЧКЕ"…, одговарају „бившем генералном секретару, о. Кирику Кондојанију," и „бившим" архијерејима – Андреју, Николају и Пахомију, „као и њиховом лажном Синоду," сваљујући на њих комплетну одговорност за учвршћивање раскола и закључујући: „Сходно томе, и будући да из вашег писма не провејава никаква назнака кајања, нема „смисла" ни „садржаја" такав један сусрет. Осим тога, дајемо вам на знање да ће, кроз неколико дана, изаћи у оптицај Посланица нашег Свештеног синода, у којој се садржај вашег писма саопштава као неоснован, подмукао, лукав и манипулаторски.

Чекајући ваше истинско кајање.

ПО НАЛОГУ СВЕШТЕНОГ СИНОДА

Генерални секретар

Митр. солунски Хризостом"

29/9/95 Петорица архијереја потписују вишестрану ПОСЛАНИЦУ под бр. 16/29-9-95, којом информишу вернике и одговарају на „писмо нелегално и антиканонски названог „СВЕШТЕНОГ СИНОДА" под бр. 2876/25-8-95, отцепљене секташке и јеретичке групе бивших архијереја Андреја, Николаја и Пахомија, сматрајући горепоменуто писмо антиканонским, антицрквеним, неискреним и неприкладним за одговорне јавне личности, и одбацујући га са гнушањем …"

Осим тога, у 7. поглављу Посланице, они коментаришу: „Ми смо документацијом доказали да наши свештеници нису сведочили „под заклетвом", цитирајући, у одговарајућој напомени, уверење председника Првостепеног суда, М. Карпатјотаки: „Имајући у виду да је реч о свештеницима, појашњава се да се њихово сведочење састојало у томе да су гарантовали у име свог свештенства, како је предвиђено законом (члан 408, пар. 4, Јав. грађ. зак.)".

Још једанпут, дакле, петорица архијереја признају – и нехотице – да је заиста „дошло" до „заклињања" њихових сведока, само што су, због мање образованих, превели на говорни језик тачно значење термина „ἔγινε", који не значи ништа друго до „заклињем се у нешто, потврђујем или сведочим о нечему путем заклетве, дајем гаранцију под заклетвом за нешто" (в. ВЕЛИКИ РЕЧНИК ГРЧКОГ ЈЕЗИКА, Д. ДИМИТРАКУ, том 6, стр. 5122).

28/11/95 ВАНРЕДНИМ САОПШТЕЊЕМ свештене Митрополије атичке, преосвећени г. Матеј, између осталог, оптужује: „Пет година после појављивања новоиконоборства, појавио се раскол „андрејеваца". Десетине

тужби и суђења да би нам одузели наше св. храмове, прогони и клевете против беспрекорних архијереја, као и покушај изазивања инцидената, тамо где нису преовладали, путем њихових лукавих метода, као што су оне у св. манастиру Богородице."

1996

16/1/96 Синод архиепископа Андреја, по други пут, позива петорицу архијереја својим документом под бр. 2903/16-1-96, упућеним „ … Преосвећенима г. Григорију, г. Матеју, г. Теодосију, г. Титу и г. Хризостому", називајући их „браћом – преосвећенима" и закључујући: „Надамо се да ће молитва свих преосвећени архијереја, са дубоком и искреном љубављу, као и овај други позив, који извире из ње, наћи добро тло и позитиван одговор у вашим срцима; обавештавамо вас да ће Свештени синод сачекати ваш Богом предвиђени одговор на овај други позив, који треба да се пошаље вашим документом у Канцеларију Свештеног синода, са признаницом, најкасније до 17. фебруара 1996. г. по црквеном календару, како би потом било одређено место и време заједничке конференције."

(фебруар –

март '96) (Период Великог поста)

Пошто је прошао и рок одређен 2. позивом Свештеног синода (17. фебруар), преосвећени митрополит месогејски и лавреотски г. Кирик упутио је петорици архијереја отворено писмо, јавно одговарајући на њихово писмо–одговор под бр. 15/28-9-95 (на 1. позив Свештеног синода архиеп. Андреја)

„У вашем одговору под бр. 15/28-9-95, наводите шест (6) разлога који вам, како тврдите, не допуштају да приступите дијалогу са Свештени синодом. Одговор овим поводом, међутим, добијате по истим оним разлозима на које сте позвали … Наиме, имали сте апсолутну обавезу, по свакој канонској и православној црквеној етици, да дођете у Свештени синод и да, на основу православне традиције и богословља, покажете и докажете:

1) „Хуљење" које, како тврдите, Свештени синод треба да осуди. Тим поводом, треба да нам кажете када сте канонски осудили то „богохуљење", када сте га и са каквим критеријима „доказали", као и то ко су ти који су одбили да га осуде? Немојте помињати богохуљење и, како је доказано и стручним тумачењем богословâ, вашу изопачену „Посланицу" од 23-2-93 (мисли се на 2. Посланицу – прим. прир.), зато што, ако је се не будете одрекли, остаћете саморасколници занавек, само-анатемисани и

богохулници. Наравно, нико вас не спречава да и тај ваш текст изнесете пред Свештени синод.

2) Докажите, према православним критеријима и конкретним елементима, да ли је постојало и да ли постоји „новоиконоборство", пошто претходно кажете шта је то иконоборство. До данас сте доказали да не знате шта значи иконоборство, већ једино што ви и ваше присталице знате јесте да као папагај понављате реч иконоборство, јер за њом постоји потреба…

…3) Докажите, правим а не „исфабрикованим" елементима, како сте до сада чинили, ваше тврђење да је високопреосвећени архиеп. г. Андреј „одбио" да сазове Свештени синод, а не да је сазивање Свештеног синода спречено и одгођено искључиво и једино кривицом вас петорице, што је стварност.

4) Докажите и поткрепите документима, НА КАНОНСКИ И ПРАВОСЛАВНИ НАЧИН, те према црквеним а не световним критеријима, када је и како ваша секташка група петорице епископа постала „Синод", на основу којих критерија тврдите да заступате Цркву (од када и на који начин?) и на основу којег канонског поретка је високопреосвећени архиепископ „морао" (?) „да се оправда пред вама", то јест пред једном самопрокламованом секташком групом, која се самоиницијативно отцепила од Свештеног синода и прекршила васцели канонски поредак; да се председавајући Свештеног синода правда пред секташком групом и то без оптужбе, без канонске процедуре, за један „исфабриковани" (види 6. канон 2. Вас. саб.), недоказани и непостојећи преступ? Докажите нам још и то да пуч из јуна 1995. г. није део вашег групног плана за збацивање архиепископа, преотимање светих манастира и изазивање раскола…

5) Докажите како се вашом бројчаном већином, без обзира што је она мала, оправдава то што сте занемарили председавајућег и остале чланове Свештеног синода, што стварате секту, што се уздижете у „Синод" и што после оптужујете остале чланове да су извели „пуч" - оне који се нису потчинили вашој секташкој групи.

6) Докажите вашу богохулну „тврдњу" да су рукополагања нових епископа наводно „лажна рукополагања". Кажите шта подразумевате под тим термином и шта тачно мислите када поново тврдите да су „лажна рукополагања" с наше стране проузроковала „дефинитивни раскол … Ако преиспитате, међутим, резултат вашег назадовања у последњих 6 година, добро ћете знати да су систематске лажи (које су код многих постале друга природа), да су клевете, уз ваше страшно богохуљење и црквоборство, толико разгневиле Бога, за кога верујемо да је дигао своју десницу од вас, и

да сте се због тога бедно искварили и сасвим отуђили.” (в. Гласник Истинитих правосл., свеска 220, април 1996. г., стр. 102-104)

1997

3/3/97 (НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА)

Синод архиепископа г. Андреја издао је ДЕКЛАРАЦИЈУ–ИСПОВЕДАЊЕ, која је јавно прочитана током празничног прослављања Недеље Православља у Пиреју и Солуну, те акламацијом потврђена од стране свих присутних свештеника, монаха и лаика. Поменута ДЕКЛАРАЦИЈА–ИСПОВЕДАЊЕ закључује следеће:

„Ми, свештенство и народ, осуђујемо читав овај црквоборски покрет (мисли се на онај петорице архијереја – прим. прир.). Због свештеника, монаха и лаика који су се нашли у расколу ми, као православни хришћани, жалимо, јер су се отцепили од једног и недељивог тела Цркве. У љубави их позивамо да се врате, слободно и свесно, пошто презру и осуде њихов црквоборски покрет и схвате да је црквоборство постојало и постоји једино са њихове стране, док „иконоборство” нити је постојало нити постоји, зато што ми дотичне одредбе у вези са божанским и светим иконама из светог 7. Васељенског сабора чувамо као зеницу ока. Употребљавамо, као што смо одувек употребљавали, све свете иконе, без обзира да ли су оне у византијском или новијем стилу, онако како их је Црква од почетка употребљавала. Коначно, прихватамо и потчињавамо се и пастирском гласу Свештеног синода, онако како је он зборио у дотичној Пастирској окружници под бр. 2566/23-1-92.”

Истога дана, у парохијама Синода петорице архијереја, заједно са анатемама, које је Православна Црква одредила да се читају у Синодику Православља, „петорица” су додала и читав низ нових анатема против „јеретика иконобораца”, које су сакупљене у Окружници под бр. 35/19-2-1997, а коју су неколико дана раније били потписали.

Осим тога, у складу са диктатом наведене Посланице, обављено је и јавно спаљивање „јеретичких новоиконоборских списа”.

У поменутој Окружници, петорица архијереја, између осталог, наводе следеће:

«У овом тренутку требало би да подсетимо да је, пре раскола из јуна 1995. г., Свештени синод јерархије одлучио о издавању треће Посланице

(Упућују на одлуку Свештеног синода под бр. 2772/13-7-94, по којој, међутим, није одлучено о издавању 3. Посланице – чину који би признао и потврдио 2. Посланицу – него о састављању нове Посланице, укидајући тако стару, то јест „2. Посланицу". Конкретно, одлука је, дословно, наводила: „једногласно је одлучено" да се, не расправљајући при том о Окружници која је била тема расправе, састави нова Посланица, у чијем писању би били позвани богослови да помогну – прим. прир.). Та Посланица би обухватала сва јеретичка места иконоборских списа, како смо раније напоменули, да би се оправдали разлози њихове осуде од стране горепоменуте 2. Посланице ... Овом Посланицом испуњава се та одлука тадашњег Свештеног синода Јерархије, где су, након истраживања и проучавања, издвојена и подвучена веома бројна јеретичка места у списима и у њој забележена као најзначајнија она која су била узрок за избијање јереси новоиконоборства … Након свега горепоменутог, ова Посланица, под бр. 35/19-2-1997, о јереси о којој је реч, сматра се за трећу по реду, која допуњује и употпуњава задатак двеју претходних … Истовремено, подсећамо хришћане: Морамо, стога, да бисмо преживели, да црпимо ову животворну крв, то јест веру, дела, искуства и, уопште, сва света предања Цркве. Због тога је неопходно да верујемо и да искусимо „све што су сви, одувек и свугде веровали и исповедали" (дефиниција Викентија Леринског), јер, „Црква је Христос који се протеже у векове" (блаж. Августин)."» (в. ГЛАСНИК ЦРКВЕ ПРАВОСЛАВНИХ, свеска 5, март-април 1997, стр. 8, 10, 11).

Уместо тога, међутим, горепоменутом Посланицом, „петорица архијереја" су осудила, дословце предала ватри, и „троструко" анатемисала „све што су сви, одувек и свугде веровали и исповедали", то јест одлуке Васељенских и свеправославних сабора и учења Светих Отаца, која изражавају целокупно догматско учење Цркве Православне о светим иконама!!!...

…То је био и последњи чин драме. Од тада је свака страна кренула својим путем, без било ког другог званичног покушаја за контактом или дијалогом…

НАПОМЕНЕ – КОМЕНТАРИ

Како ти се све то учинило, драги мој брате? Видиш ли колико је различита стварност од извитоперене слике коју смо ми створили у нашем

мозгу? Па како је, уосталом, и могла да не буде извитоперена, кад је потицала искључиво и једино од проповеди и публикацијâ митр. солун. Хризостома (види календаре за `96 и `97. г., као и КЕО)? Били смо подвргнути „испирању мозга" без преседана и узимали смо здраво за готово читав низ клевета против архиепископа Андреја, од којих су најзначајније биле следеће:

1. КЛЕВЕТА: То да је, наводно, „архиепископ покривао своје богословске саветнике, остављајући их ван контроле и некажњенима".

У стварности, међутим, архиепископ је, крећући се увек у оквирима светих канона и институције Свештеног синода, саставио, од самог почетка, од пролећа `91. г., Синодалну комисију за питање светих икона и решавање других проблема који су искрсли. Зато је не само синодално осудио све оне публикације, из тог периода, које су постале узрок саблазни, него је и казнио клирике који су их написали (в. одлуку Свештеног синода под бр. 2714/17-11-93, као и Записник са заседања Свештеног синода од 28/29-5-93).

2. КЛЕВЕТА: То да су, наводно, „архиепископ Андреј, митр. пирејски Николај и митр. китијски Епифаније, повукли своје потписе са 2. Синодалне Посланице, што је догађај који су „петорица" архијереја окарактерисала као хуљење на Светог Духа и узрок раскола."

У стварности, међутим, никада није издата, од стране Свештеног синода, нека друга Посланица по питању светих икона, него је митр. атички Матеј пустио у оптицај, потпуно самовољно и антиканонски, радну верзију такозване „2. Посланице" са именима свих архијереја, што је чињеница која је приморала горепоменуте епископе да повуку своје потписе док се она, у миру и озбиљности, у оквирима Свештеног синода не исправи, не изда по законским процедурама и не објави у званичном новинском органу Свештеног синода, „Гласнику Истинитих православаца". Зато, и када се Свештени синод позабавио конкретним питањем током три узастопна заседања у лето `94 г., и када је синодално установљено да нацрт Посланице под разматрањем садржи искварена светоотачка сведочанства и да наводи на погрешне богословске закључке, он је одбачен од стране свих архијереја (осим митр. козанског Тита) и синодално је одлучено да се састави комисија од архијерејâ и богословâ који би се бавили састављањем нове Посланице, што је чињеница која је свечано оправдала стајалиште архиепископа Андреја и митр. Николаја и Епифанија (в. Одлуку Свештеног синода, под бр. 2772/13-7-94).

Ове чињенице, међутим, биле су вешто сакривене од стране

присталица „петорице" архијереја, јер су знали да би њихово обнародовање изазвало радикалне ре-акције. И заиста, сви који су обавештени о дотичној синодалној одлуци оценили су тај чин „петорице" као издају и пожурили да прекину свако духовно општење са њима (в. писмо св. жен. Испоснице свете Магдалине у Ламији, под бр. 30/20-9-94, упућено митр. фтиотидском Теодосију, као и „Одлучно писмо" мон. Анастасија Баласке, од 6-3-95).

3. КЛЕВЕТА: То да су, наводно … „архиепископ Андреј и његови следбеници поступали по организованом плану за изазивање раскола. Управо из тог разлога покренули су скупе судске процесе ради преотимања светих храмова и манастира у целој земљи."

У ствари, међутим, десило се управо супротно. Поуздани документи из тог доба показују да је један митрополит из групе „петорице" бацио око на манастире у Кератеји, док је други митрополит проневерио задужбину од 64 милиона драхми, која је дарована Цркви, а да никада није положио рачуне не само пред надлежним Црквеним органом, то јест Добротворним удружењем ИФСКАЕЕ И.П.Х., већ ни пред његовим саборцима у расколу – григоријевским „Синодом"!

А што се тиче организованих активности које су за циљ имале изазивање раскола, довољно је да наведемо неоправдан прекид духовног општења пре синодалне одлуке, од стране групе „петорице", према архиепископу и његовим свештеницима, током читаве `94. г., са кулминацијом у одбијању њиховог учествовања у синодалном саслужењу мимо канонског позива од стране архиепископа, као и, такође, у ванредном заседању Добротворног удружења на крају исте године.

Остављам коментарисање активности те врсте самом вођи групе „петорице", митрополиту атичком Матеју, који је, прекоревајући слично понашање потчињеног му јеромонаха Козме Скрете, стајалиште поменутог јером., на основу светих канона, осуђивао казном суспензије, сматрајући оптужбу за „иконоборство" на рачун јером. св. манастира Преображења „изговором"; за „разлоге вере", које је јером. Козма навео, да „није имао никаквог права да се на њих позива када није прекинуто Црквено општење"; а укупне активности тог јеромонаха он је карактерисао као „потпуно ђаволски посао" са јединим циљем да изазове „раздор и раскол". (в. документ св. Митрополије атичке, под бр. 74/11-10-94)

Овде се, међутим, рађа следеће питање: „Како је могуће да се сасвим исте активности, са истом оправданошћу, када их спроводе архијереји сматрају хвале вреднима, и да се карактеришу као богоугодно дело са

јединим циљем постизања Црквеног јединства у истини и вођења борбе за једину традиционалну веру, док се онда када их, потом, по угледу на архијереје, спроводе нижи клирици на основу св. канонâ, сматрају кажњивима и карактеришу као „потпуно ђаволски посао" са јединим циљем изазивања „раздора и раскола"?

Да ли, можда, св. канони и Црквене казне важе само за ниже клирике, а не и за епископе? Да ли смо, можда, драги мој, „ставили кола испред волова"? Овде одговара она јеванђеоска: „По речима твојим судићу те„…

Што се тиче судова, мислим да тражење принудних мера и тужбе „петорице" говоре за себе, а одлуке судова сведоче да су „петорица" упала не само у провалију заклетви, него и лажног заклињања, а то су дела која, према св. канонима, повлаче казну рашчињења.

4. КЛЕВЕТА: Јесто то да, наводно, „архиепископ није сазивао Синод, па су му због тога и „петорица" архијереја, као већина у Свештени синоду, наметнули казну суспензије и свргавања са архиепископског трона, као меру уразумљења. Уместо тога, међутим, архиепископ се „прелазећи са лошег на горе", упустио, уз сарадњу митр. пирејског Николаја и арголидског Пахомија, у „лажна рукополагања" нових „лажних епископа", на тај начин запечаћујући раскол."

Ова оптужба представљала је један од најјачих аргумената на страни „петорице", али истовремено и једну од највећих клевети против архиепископа.

На почетку, претпоставимо да архиепископ уистину није сазивао Синод. Онда је требало, у складу са св. канонима, да епископ са првенством архијерејства – у одговарајућој ситуацији то је био митр. месински Григорије – сâм сазове у Синод све архијереје и архиепископа, одређујући датум, место и тачке дневног реда. Ако сви архијереји не би одговорили, требало је да их позове поново, са истим тачкама, а ако не би дошли опет, да их позове по трећи пут. Тада би имао право да, са оним архијерејима који су били присутни – који би, уосталом, чинили кворум – званично упути оптужбе на рачун архиепископа, и да сазове Синодални суд како би га позвао на одговорност и оправдање. Ако би после тога архиепископ одбио да дође, тада би Синодални суд, сачињен под овим условима, имао право да архиепископу пресуди у одсуству и, пошто би се показале као тачне оптужбе против њега, да му с пуним правом изрекне било коју казну, као што је, у овом случају, суспензија на неодређено време и свргавање.

Тражио сам, дакле, и ја, несрећник, све ове године, да нађем званична документа која би потврђивала горенаведену закониту процедуру, како бих запушио … брбљива уста такозваних „новоиконобораца". Уместо њих, међутим, у ствари сам нашао непрестане и истрајне позиве архиепископа за сазивање Свештеног синода и открио понављане изговоре у увредама „петорице", који су непрестано осујећивали један такав предстојећи Синод.

Штавише, драги мој брате, како је било могуће да Синод сазове митр. месински Григорије, када је већ више пута све архијереје у Синод био сазвао архиепископ Андреј? Како је било могуће да се нађу на заједничком Синоду „петорица" архијереја са архиепископом, када је требало да се оправдају за неоправдани прекид духовног општења, за своја од св. канонâ недопустива и проклета прибегавања световним судовима, за своја заклињања и лажне заклетве, као и за отуђење (од стране бар једног од њих) 64 милиона драхми од Добротворног друштва Цркве?

Уместо, наиме, да се сакрију од стида, макар и у последњем тренутку, они су се, напротив, сакупили, у потаји и тајности, у Мандри атичкој, у седишту митр. Матеја, „пресудили" и „осудили" архиепископа, без позивања и одбране, и своју одлуку објавили 17 дана касније, намећући му казну суспензије и свргавања са архиепископ-ског трона, пошто архиепископ, наводно, није сазвао Свештени синод … И све то три дана од када их је архиепископ, по последњи пут, позвао у Синод, седми пут по реду!!!

Свакако су желели да озаконе ову своју побуну, ослањајући се на своју бројчану надмоћ и позивајући се на 6. канон 1. Вас. сабора: „…нека надјача глас већине". Наравно, у конкретном случају, чак се није ни постављало питање гласања. Ако, међутим, и под том призмом испитамо конкретан проблем, подразумева се да већина обухвата и постојање мањине, то јест претпоставља гласање свих чланова Свештеног синода, тако да превлада глас већине. Иначе би се, у нашем случају, примењивало оно: „Јанко точи, Јанко и пије".

…Па, да бих био јаснији, драги мој … „Јанко", подсетићу те на нешто што важи у државничким пословима. Сигурно знаш да се Грчки парламент састоји од 300 посланика који доносе законе већином гласова. Међутим, како би сваки закон, на основу важећег поретка и Устава, био важећи, потребно је да се одржи његово изгласавање прво у оквирима парламентарног Одбора. Стога, сваки покушај доношења закона ван регуларне процедуре Парламента, чак и у случају да у њему учествује већи

део посланика, јесте у старту неважећи и суштински представља пуч и кршење демократског поретка, па због тога не може да буде прихваћен од институционалних органа државе, него се, напротив, осуђује.

Тим пре, то исто важи и за Црквене послове. Сваки покушај наметања воље, макар и већине епископâ једног Синода, који делују као група изван оквирâ св. канонâ који одређују функционисање синодалног поретка, дефинише се, од стране св. канонâ, као секташтво, а они који га спроводе осуђују се казном свргавања са свог звања.

Па ипак, управо су то злодело починила „петорица" архијереја, застрањујући у секту, не само против архиепископа, већ много више против регуларног Свештеног синода. Јер, регуларни Синод није, сама по себи, „већина", како су нам говорили „петорица" и њихови следбеници, него су то епископи који се придржавају св. канонâ и заинтересовани су за јединство у истини, без обзира на број … Такође, то што се негде састане већина епископâ, не значи аутоматски да се састао Синод, нити да било која одлука тих епископа представља одлуку Синода помесне Цркве којој припадају.

„Петорици", међутим, није био довољан пуч против архиепископа и Свештеног синода, него су месец дана касније, 25/6/95, прешли и на анатемисање архиепископа Андреја и митроп. Николаја и Пахомија, због „јереси". У „Одлуци", под бр. проток. 10/25-6-1995, „Врховног синодалног суда" – како су се прозвали – „петорица" архијереја позивају се на, редом, 90 (!!!) светих канона светих апостола, помесних и васељ. Сабора, у намери да оправдају горепоменута анатемисања.

Истражујући, међутим, све те каноне, са чуђењем се открива да се ниједан од њих не тиче питањâ вере и начинâ суочавања са јеретицима, већ да се односе на питања канонског поретка, па су зато казне предвиђене за преступнике свргавање или одлучење од приступа светим Тајнама.

Како су, дакле, искрсла анатемисања због јереси за наводна кршења Црквеног поретка? Да би неки епископ био осуђен као јеретик, треба да се необоривим елементима докаже када је, где и како проповедао, речју или делом, хладне (отворне) главе, неку од осуђених јереси, онако како се оне осуђују одлукама Васељенских и – после раскола из 1054. г. – Свеправославних сабора.

У нашем случају, дакле, требало је да се „петорица" позову на одредбу вере 7. Вас. сабора – када је о иконоборству реч – и да докажу где су, када и како тројица архијереја, Андреј, Николај и Пахомије, прекршили, погазили или поништили горенаведену одредбу вере, речју или делом, чинећи сами себе сасвим јеретицима иконоборцима и тако навлачећи на

себе „анатему” од Бога и Цркве његове.

Тако нешто, међутим, никада се није десило, јер није било ни трага таквим делима, па су зато, како би оправдали оно што се не може оправдати, као димну завесу употребили наводна „лажна рукополагања„ … Али то је не само бесмислено него и нечувено!!! Како је могуће да један епископ постане јеретик обављајући једну од Тајни Цркве? Када се чуло, у аналима Прав. Цркве, да се због јереси осуди и анатемише неки епископ пошто је … рукоположио епископе?

Али, овом приликом размотримо и термине „лажна рукополагања” и „лажни епископи”, које су „петорица” употребљавала до засићења после раскола. По ономе што знам, драги мој, Црквене Тајне се описују као „ваљане” онда када се обављају од стране православно и законито рукоположеног свештеника, или као „неважеће” када је свештеник јеретик или расколник. Тајне се, такође, деле на оне које се врше у складу са св. канонима, које предвиђа Православна Црква, и на оне које се врше противно њима. Осим тога, у случају да неки православни свештеник, налазећи се под суспензијом, обави неку Тајну, тада се он, на основу св. канонâ, кажњава зато што се није придржавао казне суспензије која му је законски наметнута, али је Тајна коју је обавио у потпуности ВАЉАНА!!!

Испитајмо сада шта се тачно догодило у конкретном случају. Три православно и канонски рукоположена архијереја (Андреј, Николај и Пахомије) рукополажу пет нових епископа. Ова три рукополажућа архијереја нису била рашчињена из разлога вере од стране ниједног православног Синода. Исто важи и за новорукоположене, који су активни свештеници и, самим тим, немају апсолутно ниједну „сметњу” свештенства, која би их спречавала да напредују у степен архијереја. Самим тим, са тачке гледишта ваљаности, ова рукополагања су 100% ВАЉАНА!!!

Осим тога, што се тиче придржавања св. канонима, она су у складу и са 1. Апостолским каноном, који предвиђа рукополагање од 2 или 3 епископа. Чак и ако, наиме, претпоставимо да су суспензије, које су „петорица” наметнула архиепископу и двојици митрополитâ, и имале неку снагу, опет су та рукополагања САСВИМ ВАЉАНА и ПОТПУНО КАНОНСКА! Исто је и са новорукоположеним епископима! Самим тим, „петорица” архијереја не пружају апсолутно никакву основу еда би оспоравали ова рукополагања! Њихово неучествовање у овим рукополагањима дугује се искључиво и једино њиховој сопственој кривици, пошто су већ биле узнапредовале њихове противзаконите и секташке активности против архиепископа и канонског Свештеног синода!!!

Сваташ, дакле, драги мој брате, да је, и по овом питању, стајалиште „петорице" архијереја било неоправдано, а етикетирања „лажна рукополагања" и „лажни епископи" су не само неприхватљива, него и представљају хуљење на Светог Духа, Онога који је рукоположио нове епископе.

5. КЛЕВЕТА: То да се, наводно, „…чак и ако су се уистину догодиле неке нерегуларности, грешке, па макар и кршење појединих светих канона, то све занемарује, зато што се дешавало унутар свете борбе за одбрану вере наших отаца. У борби ће се дешавати и несреће, имаћемо и губитака, али је најважније да смо сачували неискварену веру Светих Отаца и спасли Цркву од јеретика новоиконобораца!!!"

Ово је била најгора клевета, која је и одвела у раскол, одвлачећи свест простих хришћана у чист фанатизам и бесвесни жар, у који смо, нажалост, били заведени и ми, драги мој Јоване, а да нисмо могли да разликујемо бело од црног и истину од заблуде. Из тих разлога је и испитивање теоретско-теолошке стране раскола било за нас не само тешко, него и веома опасно.

„Истрага" је почела поводом натписа на икони Свете Тројице, представљене у виду три анђела Гостољубља Аврамовог и после малтерисања једне иконе тог типа у Ано Комију – као што и сам знаш о свему томе. Читајући пажљиво све теолошке расправе на страни „петорице" архијереја, које смо до тада сматрали показатељем тачне православне вере, открили смо читав низ патролошких сведочанстава за које смо мислили да су довољно документовала све изведене теолошке закључке.

У наставку, желећи да наше истраживање буде заиста објективно и непристрасно, тежили смо томе да нађемо и да проучимо и радове „друге стране". На наше велико изненађење, уверили смо се да и те теолошке расправе нису оскудевале у светоотачком документовању њихових ставова. Тако смо увучени у један лавиринт патролошких цитата које су „једни" употребљавали против „других", и то до те мере да се појављивао неки светитељ који је говорио нешто потпуно супротно од неког другог, да један патријаршијски сабор учи догмама које су у супротности са онима свеправославног сабора, а овај, са своје стране, противно васељенском!!! Па још и да се јавља то да један светитељ, у једној својој беседи, мисли управо супротно од онога што је заступао у другој својој беседи!!! Схваташ, дакле, да је чувени „склад отаца" (Consensus patrum) у овим случајевима отишао … у шетњу …

Не кријем ти да смо и ми у то време дошли у искушење да усвојимо један део ставова који су се слагали са мислима у нашој глави, одбацујући касније све остале теолошке ставове. Схватили смо, међутим, да не бисмо одбацили једноставно ставове неких савремених богослова, него учења истинских теолога, то јест богоносних Отаца Православне Цркве, који су постали изабрани сасуди Светог Духа. Према томе, дакле, ми бисмо одбацили само божанско откровење!!!

Ова мисао на почетку нас је престравила, али нас је касније опаметила и довела нас до закључка да се ставови које смо до тада усвојили, а који су потицали искључиво и једино из учења̂ митрополита солунског Хризостома, врло вероватно нису ослањали на чврст темељ православне вере, него … на живи песак заблуде.

У том тренутку, осетили смо потребу да потражимо истинску стену вере, Христа и његово учење, управо онако како су нам га предали Свети Апостоли и богоносни Оци и како је оно доспело до наших дана путем православне живописане традиције.

А када је о иконама реч, окренули смо се учењу великих учитеља и исповедника вере, који су до крви бранили част и поклоњење светим иконама, то јест оном светих Јована Дамаскина, Теодора Студита и Нићифора Исповедника, и Светих Отаца 7. Васељенског сабора, који су дефинисали тачност догме на конкретним питањима.

То све не зато да бисмо судили кривцима, проглашавајући се „вештацима" теологије и самозваним „спаситељима" Цркве (хвала Богу, нисмо потпуно изгубили разум), колико да бисмо ставили у низ разбацане теорије и схватања, које смо имали у нашој глави, и да бисмо се консолидовали на правилном учењу Правос. Цркве по овом питању.

Потом, како бисмо нашли решење за проблем који нас је мучио, бацили смо се, с помоћу Божијом, на мукотрпно и дуготрајно истраживање, али не безбедно и без опасности. Ставили смо, дакле, под знак питања све тадашње теолошке расправе, испитујући их једну по једну, сва патристичка сведочанства која су садржавале, а потом смо их сравњивали са идентичним текстовима Светих Отаца. То је, наравно, захтевало једну богату библиотеку, коју у почетку нисмо имали на располагању, али током истраживања смо је, уз Божију помоћ, постепено набављали.

Резултат тог истраживања био је не само откровење, него и, нажалост, велико разочарање. Фалсификовање и искривљавање патристичких текстова, које је за после-дицу имало потпуну измену учења о св. иконама Православне Цркве, доспело је до тог степена да се од

неповезаних реченица и разбацаних речи састављала непостојећа реченица са ставом супротним од онога који је Светитељ заступао у свом тексту.

Најгоре је, међутим, што је „расправе" те врсте и тог морала састављала, до засићења, само група „богословâ" који су подржавали „петорицу" архијереја", са том последицом да су завели свест не само свештеникâ, него и простих хришћана, који су их следили „слепи код очију".

Плод овог искривљавања и лажи била је ПОСЛАНИЦА под бр. прот. 35/19-2-1997, којом су „петорица" архијереја „троструко" анатемисала и предала „вечној ватри" одредбе Свеправославних и Васељенских сабора, догматска учења Светих Отаца и исповедника о веровању у свете иконе и, уопште, анатемисала целокупно учење о живопису Православне Цркве, сматрајући се, поврх тога, „следбеницима Светих Отаца".

И као да све то није било довољно, осим тога су одредили да се по Црквама читају сва горепоменута анатемисања, сваке године у Недељу Православља, чинећи све нас, на тај начин, саучесницима у злочину!!!

Па, ако ти се све ово чини „натегнутим" и преувеличаним, ево, драги мој Јоване, шаљем ти дотична анатемисања упоредо са учењем Светих Отаца и Светих Сабора, како би се сопственим очима уверио у истинитост мојих речи!!!

Ако имаш суза, оплакуј пропаст заблуделих …

АНАТЕМЕ ИЗ ЕНЦИКЛИКЕ бр. 35/19-2-1997 СИНОДА МИТР. МЕСИНИЈСКОГ ГРИГОРИЈА, ЦИТИРАНЕ НАПОРЕДО СА УЧЕЊЕМ СВЕТИХ ОТАЦА ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ О СВЕШТЕНИМ ИКОНАМА И СРОДНИМ ТЕМАМА

ЕНЦИКЛИКА бр. 35/19-2-1997, К.Е.О. (март-април 1997)

„Онима који се усуђују ... да кажу ... да се Беспочетни Отац никада није објавио ни у једном виђењу и да је у свим виђењима био само Син ... АНАТЕМА (трипут) ..." (стр. 13).

„Онима који ... кажу да се сва виђења пророка у Старом Завету односе на Христа, а не на Оца ... АНАТЕМА (трипут) (стр. 13)".

СВЕДОЧАНСТВА СВЕТИХ ОТАЦА

Свети Јован Дамаскин:

Онима који одбацују часне и свете иконе

„... И Адам виде Бога, и чу страшни глас ногу Његових како хођаше и сакри се у рају; и Јаков виде Бога и рваше се с Њим – а јасно је да му се Бог јавио као човек; и Мојсеј Га виде као позадину човечју; и Исаија Га виде као човека који седи на престолу, а Данило Га виде као подобије човечје и као Сина човечјег који дође Старцу Данима. А нико не виде природу Божију, него образ и икону онога што има да се догоди. Јер невидљиви Син и Логос Божији имао је да постане човек истински, како би се сјединио са нашом природом и био виђен на земљи.

Дакле, сви који су Га видели поклонили су се образу и икони онога што има да се догоди, као што апостол Павле каже у посланици Јеврејима: У вери су умрли сви они који не дочекаше обећања, него их издалека видеше и поздравише.

Зар да онда ја не начиним икону Онога Који је ради мене виђен у природи плоти и да Му се не поклоним и укажем поштовање кроз поштовање и поклоњење Његовој икони? (О иконама, Беседа 3, 26).

Свети Нектарије:

„Православна свештена катихеза" (стр. 246-256 – на грчком):

16. О томе да је Бог Јахве Који се објавио у Старом Завету Син и Логос Божији, а не Отац.

„Чињеницу да је Бог Који се открио Мојсеју Логос Божији, друго лице Свете Тројице, и да је Он Бог Који се открива у читавом Старом Завету доказаћемо наводећи одговарајућа места из Светога Писма и помоћу њих потврђујући шта је истина у вези са датим питањем.

Докази из цитата из Старог Завета могу да се поделе на две групе:

1. На доказе који сведоче о томе да се сва божанска јављања према старом домострою, која се наводе у Старом Завету, односе на једно исто божанско лице, и

2. На доказе који сведоче о томе да је то једно лице Логос Божији, Који је на Себе узео и савршио дело Домостроја, те да је Он глава Старог и Новог Завета" (стр. 247)...

(Након одговарајућих навода из Светога Писма и отачких тумачења, св. Нектарије долази до закључка да:)

„... На основу овога што је досад речено мислимо да је јасно доказано да је Бог Који се открио у Старом Завету под именом Јахвеа Који Јесте било друго лице Свете Тројице, Син и Логос Божији, Господ Исус Христос Који се ради нас и ради нашега спасења очовечио, а чијом милошћу да се сви спасимо. Амин" (стр. 256).

Св. Нектарије:

„Еванђеоска историја" (стр. 11-12 – на грчком):

По Јовану (Погл. 1, 18)

Бога нико није видео никад; једнородни Син Који је у наручју Очевом Он га објави. „Бога нико није видео никад..." Овај стих садржи објашњење претходног. Пошто је, дакле, Еванђелиста рекао да нико осим Спаситеља не пружа толике превасходне дарове онима који верују у Њега, он наводи разлог, а то је да никада ниједан човек није видео Бога. Еванђелиста овде богословствује о Богу Оцу, за Којега и Павле каже да Га нико од људи не виде, нити може видети (1Тим. 6, 16), а сам Исус је рекао: Нико не зна Оца до Син, и ако Син хоће коме открити" (Мт. 11, 27) и да Оца нико није видео, осим Онај Који је од Бога, Тај је видео Оца (Јн. 6, 46 и Лк. 10, 22).

„Једнородни Син Који је у наручју..." Следи објашњење којим ће показати да благодат и истину људима нико други не може да дарује до Исус Христос, јер Бога нико никада није видео, нити је могао да види.

„Објавио" = протумачио. Дакле, Он је био Онај Кога је видео Исаија на престолу високом и уздигнутом (Ис. 6, 1), и Језекиљ како седи на херувимима (Јез. 10, 19), и Данило као Старца Данима (Дан. 7, 9), и Аврам и Јаков и сваки други свети човек, и Који им је говорио, пошто Бога Оца нико није видео. Еванђелиста нам је, богословећи о Логосу Божијем, обзнанио да је Он Бог Који се открио у Старом Завету.

****

ЕНЦИКЛИКА бр. 35/19-2-1997

„Онима који не допуштају да се Дух Свети слика у виду голубице ни на једној другој икони осим на икони Крштења Христовог... АНАТЕМА (трипут) (стр. 13)".

СВЕДОЧАНСТВА СВЕТИХ ОТАЦА

СВЕПРАВОСЛАВНИ САБОР ИЗ 1666-1667. године:

§ 52. „Свети Дух није по природи голубица, него је по природи Бог, а Бога нико није видео, како нам сведочи Јован Еванђелиста. Дакле, ако се на Јордану, на крштењу Христовом, Свети Дух објавио у виду голубице, само због тога на икони крштења треба да се живопише Свети Дух у виду голубице, а ко је разуман другде неће сликати Свети Дух као голубицу, јер

се Он на Таворској гори објавио као облак, на Педесетницу у виду огњених језика, а на другим местима и на друге начине".

****

ЕНЦИКЛИКА бр. 35/19-2-1997 (стр. 15-16)

„Онима који мисле и упорствују у томе да на икони Рођења Христовог треба да се сликају бабице и бања... АНАТЕМА (трипут)".

„Онима који... верују да се на икони Силаска у ад слика Васкрсење Христово... АНАТЕМА (трипут)".

СВЕДОЧАНСТВА СВЕТИХ ОТАЦА

Св. Јован Дамаскин:

„...Јер ми смо је (Цркву) овако примили украшену од Светих Отаца, као што нас и Божанска Писма поучавају: оваплоћени домострој Христов, Његово ради нас ка нама снисхођење, Благовест Гаврила Богородици и остало; Рођење, пећину, јасле, бабицу и пелене, звезду, мудраце и остало; Крштење, Јордан, Јована који се дотиче Његове главе и са висине Светога Духа у виду голуба.

Пређимо и на Његово страдање и видећемо децу са палмовим грањем, умиваоник и убрус, Јудин пољубац, како Га Јудеји хватају, Пилатово противљење и остало. Исто тако и распеће, клинове и шамарања, спужву и копље, натпис „ево га цар јудејски" и остало, васкрсење, радост света, како Христос гази ад и подиже Адама, а исто тако и вазнесење" (Слово о иконама).

„...Реци ми, човече, ако ти дође неко од незнабожаца и каже: 'Покажи ми своју веру, па да и ја поверујем', шта ћеш му показати? […] Ти га доводиш у Цркву и показујеш му како је она украшена. Откриваш му ликове са светих икона. Гледа тај неверник и каже: 'Ко је овај кога распињу? Ко је овај који устаје [васкрсава] и гази главу тога старца?' Зар га не поучаваш када кажеш: 'Овај распети је Син Божији, Који је распет ради грехова света. Овај који васкрсава је и онај који уједно подиже и праоца света Адама, који је пао кроз непослушање, и који уједно гази ад што га је држао толико времена, везаног у окове и за засунима несаломљивим, у преисподњој'. И на тај начин ти га постепено доводиш до познања Бога" (Слово о иконама).

Св. Никифор патријарх Константинопољски:

„Треће побијање"

(Светитељ одговара на тврдњу иконораца да се на многим иконама заједно са Христом сликају „и неке друге гнусне и забрањене ствари... и да

им се заједно приноси поклоњење”.)

„... ‘Али на иконама Христовим, кажу, уједно се сликају и неке друге гнусне и забрањене ствари, као што је у случају васкрсења ад који се гази и ђаво који се уништава и обара, и томе слично, па се успут и томе приноси поклоњење. Зато ни Христовим иконама не може да се приноси поклоњење’. Тако безумници падају у сопствене мреже, јер оно што нама приговарају и сами прослављају и доказују, пошто исповедају и нехотице да част икона прелази на праобразе... Као последица тога, подразумева се да се не поклањају ни распетом Христу, јер, како кажу, тамо су уједно распети и разбојници и безбожни људи. Али ми смо трезвени као хришћани и нисмо попут њих осуђени на погибао, јер знамо шта је оно чему се поклањамо. Јер ми свештено поштујемо као свето, а на оно што је срамно гледамо као на оно што се умртвљује и гази. Јер богољупци нису око њих насликани да би им указали част, него да би представљали њихову немоћ и страхоту њиховог пада. То гледајући, и ми прослављамо Господа Који је уништио ад и утолико се више поклањамо Његовом часном лику, присећајући се чудесних доброчинстава која су нам учињена и општег спасења нашега рода, и дивимо се Његовом величанству и славопојемо Његово човекољубиво снисхођење” (PG 100, 436).

„У свему најсветијег и најблаженијег брата и саслужитеља господина Лава, папу старога Рима, поздравља Никифор, милошћу Божјом епископ Константинопоља.

... И пошто је предато погребењу, Његово тело сачувано је нетрулежно, нимало се не одвојивши од неизрецивог и неисказивог јединства, иако се одвојило на три дана од његове словесне и умне душе. Потом је Он и у ад сишао и заточеним духовима, како је рекао првоврховни и божански Петар, пошао и проповедао васкрсење, ослобођење и искупљење им даровао, а нама постао првина нетрулежности. Тамо је као прворођни из мртвих оживео, јер васкрсао је као Бог, погазивши смрт, припремивши пут свакој плоти у васкрсењу, и саваскрсао је нас, који смо пали грешним падом” (Акта Васељенских сабора).

Посланица светог и великог Васељенског (седмог) сабора у Никеји најсветијој цркви Александрије:

„Јер на иконама ми видимо Господња страдања ради нас, крст, гроб, ад који се умртвљује и пустоши, и победничке венце мученика само спасење које нам је савршио наш први подвигоположник и венценосац посред земље” (Акта Васељенских сабора).

Свети Григорије Богослов:

Химна Христу након молчанија, на Пасху

„Данас велики Христос, Који се сјединио са људима, васкрсе од мртвих и смрти поломи жалац, и мрачне капије суморног ада скрши, и дарова душама слободу. Данас, излазећи из гроба, приказа се смртнима ради којих се родио, умро и васкрсао из мртвих, како бисмо, поново рођени и избегавши смрт, изашли са Њим док одлази одавде" (Песме о самом себи, Песма 39).

АКТА СЕДМОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА:

Копија саборне посланице Теодора, најсветијег патријарха јерусалимског:

„...Верујемо и у једног од саме Свете и једносушне Тројице, Господа нашег Исуса Христа... Исповедамо да је Он истински Бог и човек Који се ради нашега спасења распео и плоћу окусио смрт, и да је прихватио тридневно погребење и васкрсао из мртвих силом сопственог божанства, да је ад опустошио и од века заточене ослободио, и на небеса се узнео и седи са десне стране Оца".

ИЗ ЦРКВЕНЕ ХИМНОЛОГИЈЕ:

Из пасхалног синакасара Педесетнице:

У свету и велику Недељу Пасхе славимо само живоносно Васкрсење Господа и Бога и Спаситеља нашега Исуса Христа.

Стихови.

Христос сиђе у ад сам се рве са адом и устаде, поневши многа знамења победе.

Отпусни.

Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт погазивши, и онима који су у гробовима живот даровавши.

Из Молбеног канона (Октоиха) Светог Јована Дамаскина. Кондаци и икоси васкршњих канона који се пју сваке недеље током црквене године:

Глас 1. Кондак.

Васкрсао си као Бог из гроба у слави, и свет си саваскрсао, и природа смртних као Бога те прослави, и смрт ишчезе, а Адам ликује, Владико, и Ева, сада од окова ослобођена, радује се, кличући: Ти си Онај Који свима, Христе, дарујеш васкрсење.

Икос.

Тридневно васкрслог прославимо као Бога свесилног, Који је врата адова скршио и оне који су од века у гробу отуда подигао, Којега су мироносице виделе, како је благоволео, најпре њима рекавши радујте се, и

Апостолима радост јавивши као једини животодавац. Отуда са вером жене ученицима знамења победе благовесте, а ад стење и смрт јадикује, и свет се радује, и све се веселе. Јер Ти си свима даровао, Христе, васкрсење.

Глас 2. Кондак.

Васкрсао си, Спаситељу, из гроба, свесилни, и ад, видевши то чудо, удиви се и мртви васкрсоше, а творевина, видевши то, радује се с Тобом, и Адам се весели, а свет Те, Спаситељу мој, свагда прославља.

Икос.

Ти си светлост помрачених, ти си васкрсење свих и живот смртних, и све си саваскрсао, силу смрти, Спаситељу, опустошивши и скршивши врата ада, Слово, и смртни, видевши чудо, дивљаху се, а сва се творевина радује Твоме васкрсењу, човекољупче. Стога сви славимо и опевамо Твоје снисхођење и свет те, Спаситељу, свагда славопоје.

Глас 3. Кондак.

Васкрсао си данас из гроба, милостиви, и нас си извео кроз капије смрти. Данас Адам ликује и радује се Ева, а уједно и пророци са патријарсима славе непрекидно божанску силу власти Твоје.

Икос.

Небо и земља нека данас ликују и Христа Бога једномишлено нека славопоју, јер је заточене из гробова васкрсао. Радује се уједно читава творевина, приносећи похвалне песме Саздатељу свега и Избавитељу нашем. Јер, смртне из ада данас као животодавац извевши са Собом, ка небесима их сауздиже и обара непријатељско надимање, и капије ада крши божанском силом власти Своје.

Глас 4. Кондак.

Спаситељ и избавитељ мој из гроба као Бог васкрсе земнородне из окова, и врата адова скрши и као Владика васкрсе тридневан.

Икос.

Васкрслог из гроба Христа животодавца, тридневног из гроба, Који је данас врата адова оборио силом Својом и ад умртвио, и жалац смрти скршио, и Адама с Евом ослободио, славопојмо сви земнородни, благодарно и усрдно кличући похвалу. Јер Он као једини силни, Бог и Владика, васкрсе тридневан.

Глас 5. Кондак.

Ка аду си, Спаситељу мој, сишао и врата си скршио као Свесилан, умрле си као Саздатељ саваскрсао и смрти си жалац, Христе, сломио, и Адама си клетве ослободио, човекољупче. Стога Ти сви кличемо: Спаси нас, Господе.

Икос.

Чувши речи ангела, жене одбацише туговање и обрадоваше се, и уплашене Васкрсење гледаху. И, гле, Христос им се приближи, говорећи: Радујте се, будете смеле, ја сам свет победио и заточене ослободио. Похитајте, стога, ученицима и јавите им да их шаљем у Галилеју да проповедају. Стога Ти сви кличемо: Спаси нас, Господе.

Глас 6. Кондак.

Животодавном руком све умрле из мрачних тамница васкрсавши, животодавац Христог Бог васкрсење дарова смртном тесту. Јер Он је спаситељ свих, васкрсење и живот, и Бог света.

Икос.

Крст и погребење Твоје, животодавче, славопојемо ми верни и поклањамо се. Јер ад си свезао, бесмртни, као Бог свесилни, и мртве си саваскрсао, и врата адова си скршио. И силу смрти си низвргао као Бог. Стога ми земнородни славословимо са чежњом Тебе Који си васкрсао и низвргао силу врага свегубитеља, и Који си васкрсао све који су у Тебе поверовали и Који си свет избавио од стрела змијиних, и као јединог силног који нас је од обмане непријатељске избавио. Стога славопојемо благочестиво васкрсење Твоје којим си нас спасао као Бог свега.

Глас 7. Кондак.

Неће више моћи сила смрти да надвлада смртне, јер Христос је сишао кршећи и разрешујући њене силе. Ад се окива, пророци се складно радују, говорећи да дође Спаситељ онима који су верни. Изађите, верни, у васкрсење.

Икос.

Дрхтаху данас преисподња, ад и смрт пред једним од Тројице. Земља се потресаше, а вратари ада, видевши Те, уплашише се. А сва творевина са пророцима радосно ти поје победничку песму искупитељу нашем Богу, Који је разрешио сада силу смрти. Повичимо и ускликнимо са Адамом и онима који су од Адама: То је од дрвета дошло, изађите, верни, у васкрсење.

Глас 8. Кондак.

Уставши из гроба, умрле си подигао и Адама си васкрсао. И Ева ликује због Твога васкрсења и сви крајеви света светкују Твоје васкрсење, Многомилостиви.

Икос.

Адова си царства опустошио и мртве си васкрсао, дуготрпељиви, женама мироносицама изашао си у сретање, уместо жалости радост им даровао. И апостолима Својим јавио си знамења победе, Спаситељу мој животодавче, и творевину си просветлио, човекољупче. Стога се и свет

радује због Твога васкрсења из мртвих, Многомилостиви.

****

ЕНЦИКЛИКА бр. 35/19-2-1997

„Онима који мисле и шире мишљење... да се... приликом сликања Његовог светог богочовечанског лика не одваја Његова плот од Божанства... АНАТЕМА (трипут) (стр. 16)".

СВЕДОЧАНСТВА СВЕТИХ ОТАЦА
АКТА СЕДМОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА:

Копија саборне посланице Теодора, најсветијег патријарха јерусалимског:

„Ми се поклањамо икони Христа, односно лика који су људи видели, а који није одвојен од Његовог невидљивог божанства – далеко било – него је сједињен са њим од самога зачећа" (Акта).

Оповргавање лукаво сачињеног и лажно названог ороса од руље клеветника на хришћане (односно иконоборачког сабора из 754. године) од стране Светог Седмог васељенског сабора:

Епифаније ђакон прочита:

„Иако саборна црква представља Христа у људском обличју, она га не одваја од Божанства које је с њим сједињено, него чак верује и исповеда да је оно обожено, у складу са учењем великог Григорија Богослова и са истином, а не чини га тиме необоженим, како говоре ови јеретици изражавајући се грубо, неуко и варварски. Као што онај који слика човека не лишава тог човека душе, него је он и даље има, а то се назива сликом зато што му сличи, тако и ми, чинећи икону Господа, исповедамо да је плот Господа обожена и иконом не признајемо ништа друго, до икону која представља подобије првообраза. Зато икона и добија и само име Његово, и само кроз њега она се налази у општењу са Њим, и због тога је достојна поштовања и света. Ако слика представља гнусног човека или демона, она је мрска и скверна, јер је такав и првообраз. Дакле, трудећи се узалуд, они сабирају бесплодност, а од истине примају анатему" (Акта).

****

ЕНЦИКЛИКА бр. 35/19-2-1997

„Онима који мисле и писмено објављују ... да је неразумно да се слика Господ Саваот (односно Отац), јер се тако чини покушај да се наслика „божанска природа”... АНАТЕМА (трипут) – стр. 14

... да је придавање обличја Божанству идолопоклонство и горе од идолопоклонства ... АНАТЕМА ... (трипут) – стр 13

... и да је темељ на којем се заснива целокупно иконописање оваплоћење Бога и Спаситеља Исуса Христа ... АНАТЕМА (трипут) – стр. 15”.

СВЕДОЧАНСТВА СВЕТИХ ОТАЦА

Св. Јован Дамаскин:

„Уз то, ко може да начини подобије невидљивог и неописивог и неуобличеног Бога? Наиме, одлика је крајњег безумља и нечастивости придавати облик Божанству. Стога у Старом Завету није било дозвољена употреба икона. А пошто је Бог Својом великом милошћу истински постао човек ради нашега спасења, а не како Га је Аврам видео у виду човека, нити као пророци, него је по суштини истински постао човек и поживео на земљи „и са људима општио”, чинио чуда, пострадао, био распет, васкрсао, вазнео се и све то се истински догодило, и видели су Га људи, то је записано ради подсећања и поуке нама који тада нисмо били присутни, како бисмо ми који нисмо видели, а чули смо и поверовали, удостојили се блаженства Господња. А пошто не знају сви слова, нити се баве читањем, оци су сматрали да се све то, као нека изузетна дела, слика на иконама ради сажетог подсећања” (Тачно изложење православне вере, погл. 4 (16) 89, О иконама).

„Јер немогуће је да се нађе тварна икона која у себи самој неизмењиво показује начин Свете Тројице. Јер како ће оно што је тварно, сложено, пролазно, променљиво, описиво, што има обличје и што је пропадљиво јасно показати надсушну божанску суштину која је слободна од свега тога? (Тачно изложење православне вере погл 1, (8), 8, О Светој Тројици)”.

„У давнини Бог, Који је бестелесан и нема облика, никако није сликан, а сада, пошто је Бог виђен у плоти и општио са људима, ми сликамо Бога видљивог” (Слово 1, Онима који клевећу свете иконе, 16)”.

„Јер немогуће је начинити икону Бога који је бестелесан, невидљив и невештаствен и Који нити има облик, нити се може описати, нити појмити. Јер како да се наслика оно што није виђено? А Бога нико никада није видео; једнородни Син Који је у наручју Очевом Он га објави (Јн. 1, 18)’. И: Нико неће видети лик Мој и остати жив (Изл. 33, 20), рече Бог (Слово 2, Онима који клевећу свете иконе, 7)”.

„Када бисмо правили икону Бога невидљивог, заиста бисмо грешили, јер немогуће је насликати бестелесно, неуобличено, невидљиво и неописиво.

И опет: када бисмо правили иконе људи, сматрали их боговима и као богове их обожавали, заиста бисмо били нечастиви. Али ми ништа од тога не чинимо. Јер, правећи икону Бога Који се оваплотио, био у плоти виђен на земљи, из неизрециве доброте општио са људима и Који је примио и природу, и дебљину, и облик и боју плоти – ми не грешимо (Слово 2,Онима који клевећу иконе, Слово 3, Онима који одбацују часне и свете иконе, 2)".

„Зато се усуђујем да сликам Бога невидљивог не као невидљивог, него као видљивог, а Који се ради нас приопштио плоти и крви. Јер не сликам невидљиво Божанство, него сликам Божју плот која је виђена. Јер ако је немогуће насликати душу, колико пре је немогуће насликати Онога Који је дао невештаствену душу? (О иконама, Слово 1, 4 и Слово 3).

„Видиш да [Господ] због идолопоклонства забрањује иконописање и да је немогуће да се слика Бог Који нема количину и Који је неописив и невидљив. Јер нисте лик Његов, речено је, видели, као што и Павле, ставши посред Ареопага, рече: Пошто смо, дакле, род Божји, не треба да мислимо да је Божанство налик злату или сребру или камену, изрезаном по вештини или замисли човековој.

Људејима је то утврђено као закон због њихове склоности идолопоклонству, а ми, богословски речено, којима је дато да, избегавши погибељну обману, чисто пребивамо с Богом, и који смо познали истину и стекли зрелост да се само Богу поклањамо и обогаћујемо се у савршенству богопознања и да достигнемо савршеног човека, нисмо више под законом, јер смо примили од Бога моћ расуђивања и знамо шта је оно што се слика и шта се на иконама не описује. Јер закон нам постаде васпитач до Христа да бисмо се оправдали вером и: Бејасмо потчињени стихијама света када бејасмо деца, а када дође вера више нисмо под васпитачем. Јер нисте лик Његов, каже, видели.

О, мудрости законоположника. Како ће се насликати невидљиво? Како ће се изобразити неизобразиво? Како ће се написати оно што нема количину и величину, што је невидљиво и нема лик? Како ће се бојом насликати бестелесно? Како ће се дати облик неуобличеном? Шта је, дакле, то што хоћемо да кажемо? Разуме се – сада не сликај Бога невидљивог, а када видиш да је ради тебе бестелесни постао човек, тада начини одраз људског обличја. Када невидљиви постане видљив по плоти, тада насликај подобије тога што си видео. И када Онај који пребива у обличју Бога лишен количине, узраста и величине у превасходству Своје природе прими обличје слуга и скупи се ка количини и узрасту и обуче се у телесне црте, тада на таблицама цртај и излажи на посматрање Онога Који се удостојио да буде виђен (О иконама,

Слово 3; 7, 8 и Слово 1; 7, 8)".

„Тако и у вези са иконама треба истраживати истину и намеру оних који их израђују, па ако се то чини истински, исправно и на славу Божију и Светих Његових и из ревности према врлини и ради избегавања зла и спасења душа, треба их примати и поштовати као иконе, изображења, подобија и књиге за неписмене, и приносити им поклоњење и целивати их очима и уснама и срцем их пригрлити као подобије овапло-ћеног Бога или Његове мајке, или светих који учествују у страдањима и слави Христо-вој као победници и уништитељи ђавола и демона и њихове обмане, а ако се ко усуди да начини икону Божанства невештаственог, бестелесног, невидљивог и неуобличеног и безбојног ми то одбацујемо као лаж" (О иконама, Слово 2, 10 и Слово 3, 9а).

Свети Теодор Студит:

Друго побијање:

„Јеретик: ... Поставићу и ја тебе једно питање и да ми одговориш: где је, дакле, написано у Старом и Новом Завету да се приноси поклоњење некој икони?

3. Православни: Управо тамо где је речено да се приноси поклоњење њеном првообразу.

Јеретик: Господу своме се клањај и Њему једином служи. То је написано и дата је заповест да се Њему поклањамо, а не неком првообразу, а камоли икони, како ти тврдиш.

4. Православни: Овај разговор не односи се на Божанство, човече, у вези са којим се не може наћи ништа слично или средства помоћу којих можемо да појмимо чему је оно налик, него се односи на божански домострој, према којем постаје видљив првообраз и његово подобије, ако, разуме се, исповедаш да је Логос примио плот и постао налик нама.

Јеретик. Пошто Писмо каже да се поклањамо Господу Богу своме и Њему једином да служимо, зар нам те речи не дају заповест да се поклањамо заједно са Оцем и Сину?

5. Православни: Разуме се. Стари су примили ту заповест (да се поклањају Сину), али не као оваплоћеном, јер Бога нико никада није видео, сагласно Свештеним Писмима. А пошто је неописани постао плот и појавио се у границама описивости и пошто је неопипљиви и невидљиви постао подложан опажању и телесној опипљивости, приноси Му се поклоњење заједно са Оцем, пошто је Он једнако Бог као и Он, али се исто тако приноси поклоњење и његовој икони чији је првообраз, пошто је постао човек сличан нама у свему, осим у греху (Побијање иконобораца)".

Треће побијање. Поглавље 1.

„Примедбе како би их формулисали иконоборци.

39. Ако је Син неизменљива икона Оца, тако да се Он открива у Њему у складу са речима ко је видео Мене видео је Оца, неопходно је говорити да је неописив Онај Који је произашао од неописивог Оца. Јер како икада може неописиво да постане видљиво у описивом? Дакле, Христос је неописив.

Одговор на такво размишљање.

Ако је неописив Онај Који је произашао од неописивог Оца, јасно је да је и описан онај који је произашао од описане мајке, осим ако, разуме се, не треба да једно сматрамо истинитим а друго не. Али ако је и једно и друго истинито у јединственом лицу Христовом, онда Он има својства двоструког рођења, будући и неописив и описив.

Други аргумент који се своди на апсурд.

40. Ако се првообраз препознаје у његовој икони, сагласићемо се, свакако, да је друго слично првом. Али Христос има тело. Према томе, тело има и Отац, чија је Он икона. И ако је то неумесно, свакако ћемо се сагласити да је (Христос), са једне стране, као икона Очева, неописив, јер је неописив Отац пошто је бестелесан, али у складу са Оним што је сам рекао да је син човечји Он је описан. Не чудите се томе, описан је, пошто је сваки човек описан, јер има тело. То је и истина.

Друго.

Ако је, како тврдите, Христос рекао ко је видео Мене видео је Оца, мислећи на Своју телесну појаву, свакако је неопходно да по природи има све што и Отац, јер тако ће икона бити верна са сваког становишта. Али Отац нема лик, облик или ограниченост. Исто тако, према томе, ни Христос. Јер како је могуће да се у ономе што је примило облик разликује безоблично, или у ономе што има облик неуобличено или у ономе што је ограничено неограничено? И ако је то нечастивост, нечастиво је исто тако да тврдите да је Христос, мислећи на Свој телесни облик, рекао ко је видео Мене видео је Оца. Преостаје, дакле, да додамо реченицу „према особинама Божанства”, и то је исправно (Побијање иконобораца)”.

Треће побијање. Поглавље 1.

„Примедба како би је формулисали иконоборци.

53. Описивати Христа на неки начин је неприкладно и забрањено од богонадахнутог Писма. Јер каже: И говораше вам Господ на Гори посред огња; глас речи сте чули и подобије не видесте, него глас. Дакле, израђивање

подобија Христовог противи се божанским забранама.

Одговор на то.

Сви који то тврде намерно затварају уши, како не би разликовали разлог из којег богонадахнуто Писмо забрањује подобије или било какву другу слику митолошког надахнућа. Јер управо се тамо говори о божанској природи, пошто божанско нема величину или облик, нити макар и најмању сличност са неком сликом. Али не говори се о Логосу Који је примио људски облик. Јер, да се то догодило, како би рекао Еванђелист да, док се мољаше, изглед лица Његовог постаде другачији и хаљина блиставо бела? Ето, дакле, како је безоблични стекао облик, односи лик човечји, јер је примио облик Онај Који га није имао и измерен је онај који није имао величину. А пошто је, дакле, стекао описив лик са неким посебним одликама, Христос је, према томе, описив када је реч о Његовој телесној појави, исто као што је и неописив када је реч о Његовој невидљивој суштини".

Треће побијање, Поглавље 2

Примедба како би је формулисали иконоборци.

„3. Ако Христос, као природна икона своје Мајке, има начињену икону, имаће и као икона невидљивог Оца начињену икону, како се не би разликовао у сличности са Њим. Али ако је тако, Божанство се не изузима из описа, а то је нечастиво.

Одговор.

Из великог безумља иконоборци, мешајући оно што се не меша, не схватају да сваком рођењу придају његова сопствена својства због којих је Христос и неописив, и описив. Јер по Своме пореклу од неописивог Оца, будући неописив, није могуће да има начињену икону. Јер налик чему може да се наслика божанско у вези са Којим постоји општа забрана сликања у богонадахнутом Писму? Међутим, према Своме рођењу од Мајке која је подложна опису разумно је да Он има икону која одговара Мајчиној. Али ако је нема, није могуће да Он потиче од описиве Мајке, него само од једног рођења – Очевог. Такво гледиште побија Његово очовечење".

Треће побијање, Поглавље 3

„Примедба како би је срочили иконоборци

15. Ако је у складу са цитатом из Писма Бог дух и они који Му се клањају треба да Му се клањају у духу и истини, како да не испадате идолопоклоници када кажете да се Христу, напоредо са поклањањем Њему као Богу, у Духу приноси поклоњење у иконама?

Одговор на то:

Ко се неће разгневити на иконоборце који, пуни безумља, не разликују догму о божанском домостроју од догме богословља у вези са којом треба разумети да је потребно клањати се у духу и истини? Наиме, пошто је Бог и Отац дух, јасно је да Му се приноси поклоњење у Духу Светом и истини, односно једнородном Његовом Сину. А поклањање Христу путем Његове иконе тиче се божанског домостроја, јер Он је, иако је дух као Бог, ипак и плот као човек. Ако се Његова телесна икона и одрази у неком вештаству, она се не одваја од Христа, као ни сенка од тела којем припада. И поклоњење се приноси не вештаству од кога је начињена икона, него Христу Који је одражен на њему, заједно са Којим се приноси поклоњење Оцу и Духу Светом".

У Светима отац наш Григорије папа Римски о светим иконама Лаву цару исавријском:

Прво писмо

„... зашто не представљамо и не сликамо Оца Господа нашег Исуса Христа? Зато што ми не знамо Ко је он, а Божију природу немогуће је представити и насликати. Да смо Га видели и познали као Његовог Сина, и Њега бисмо представили и насликали..." (Акта Васељенских сабора).

Превод са латинског писма Адријана, најсветијег папе старијег Рима...:

„...И сетивши се добра које му је учињено, он (Велики Константин) почео је да подиже цркве, постављајући у њима часне иконе ради поштовања и подсећања на очовеченог Господа нашег Исуса Христа и све свете... да би, као што је проповедао свети Григорије, прејемник Апостола, сви неписмени људи и они који не умеју да читају могли да посматрају догађаје из Еванђеља и путем њих усходили ка слављењу и подсећању на оваплоћени домострој Господа и Владике нашег Исуса Христа".

„... Исто тако, и наша ништавност са великим смиреноумљем умољава ваше царство да, као што смо примили од најсветијих и најугледнијих наших претходника архијереја, у црквама ради подсећања излажемо (еванђеоске) догађаје и да у двору Божјем постављамо свештену икону Господа нашег Исуса Христа у складу са оваплоћењем Његове човеколикости, а уједно и Његове Свете Мајке и светих и блажених Апостола, и Пророка, ученика и исповедника, те да их са љубављу поштујемо ... како би се наш разум, посредством видљивог облика, духовно узнео ка невидљивом божанству Његовог величанства, посматрајући плот коју је Син Божији ради нашега спасења благоволео да прими. И избавитељу нашем Који је на небесима ми се поклањамо и у духу славећи хвалимо Га, јер, као што је

написано, Бог је дух и због тога, славећи Га духовно, ми се клањамо Његовом Божанству" (Акта Седмог васељенског сабора).

Посланица Адријана најсветијег папе старога Рима, преведена са латинског на грчки језик:

Љубљеном брату Тарасију патријарху пише Адријан, слуга слугу Божијих.

„... Пошто је ваша љубљена светост установила поштовање и поклањање часним иконама Христа Бога нашега, Који се попут нас и ради нас оваплотио, у складу са Његовим људским одликама, и свете непорочне и истинске Богородитељке, а затим и светих Његових, ми на све начине хвалимо њено православно произвољење, ако остане у ономе што је започела. И по пастирској бризи саветујемо да православну веру коју је једном исповедила неизмењиво задржи и проповеда, јер темеља другог нико не може поставити до постојећег, који је Исус Христос" (Акта Седмог васељенског сабора).

Копија саборне посланице Теодора, најсветијег патријарха јерусалимског:

„... Заједно са њима са љубављу се поклањамо светим и часним иконама, а то су иконе ради нас очовеченог Бога Логоса и Господа нашег и спаситеља Исуса Христа, Који је примио обличје слуге. Његова икона и изображење не носе одлике Божанства које се са њим неразделно сјединило у Његовом непорочном телу, јер је божанска природа невидљива, неописива и неуобличена. Јер Бога нико није видео никад, Сам Га је једнородни објавио – него ми сликамо икону Његовог човештва и њој се поклањамо, јер Он се на земљи јавио, иако је Бог невидљиви, постао видљив, кретао се међу људима, осећао умор, глад и жеђ, према закону наше природе коју је примио. Поклањамо се икони Христа, односно лика који су видели људи, а који није одвојен од Његовог невидљивог божанства – далеко било – него је сједињен са њим од самог зачећа" (Акта Седмог васељенског сабора).

Тарасије, најсветији патријарх, рече: '... Требало је да представници Васе-љенског сабора изложе и црквена правила. Они су рекли да се ми помоћу часних икона подсећамо на Његово живљење у плоти и спасоносну смрт. А ако помоћу њих долазимо до (разумевања) домостроја Христа Бога нашега, шта треба да мислимо о онима који су уништили часне иконе?'

Свети сабор рече: 'Да су безбожници, Јевреји и непријатељи истине'" (Акта).

Посланица Григорија, најсветијег папе Римског, Герману, најсветијем патријарху Константинопољском:

„... Пре се може рећи да је то сликање законито и божанско, премда су

од образа изражајнији и од сенке достојнији поштовања благодат и истина. Стога је, као највеће дело спасења, сабор светих у складу са Божијом вољом цркви предало да се погледу свих у бојама према човештву излаже часни и свети лик Онога Који је понео грех света, како бисмо кроз то поимали висину смирења Бога Логоса и присећали се Његовог живљења у плоти и страдања и спасоносне смрти, који су донели свету искупљење, а у томе нема ничег несагласног са божанским".

Посланица Германа, најблаженијег патријарха цариградског Јовану епископу синадском:

„... И иконе које се сликају воском и бојама ми прихватамо нипошто не као изопачење истинског и савршеног поштовања које се приноси Богу, јер ми и не представљамо слике или подобија, или образ или лик Божанства Које је невидљиво и Које не могу у потпуности да појме и достигну чак ни виши чинови светих ангела. Међутим, пошто се једнородни Син Који се налази у наручју Очевом, позвавши Своје створење од смртне осуде ка животу, по благоволењу Оца и Светога Духа удостојио да постане човек, тако се приопштивши нашој плоти и крви, како је рекао велики Апостол, и у свему постао сличан нама, осим у греху, ми, представљајући икону Његовог људског лика и људског изгледа по плоти, а не Његовог божанства које је непостижно и невидљиво, покушавамо да очигледно представимо предмете вере и да покажемо да се Он није у машти и привидно сјединио са нашом природом, како су прелашћено учили неки стари јеретици, него да је стварно и истински постао човек савршен у свему, с изузетком греха који је у нас посејао ђаво. Уз такво схватање непорочне вере у Њега ми представљамо на иконама лик Његове свете плоти и целивамо га, и приносимо му велике почасти и поштовање које му доликује, и тако се присећамо Његовог божанског, животворног и неизрецивог очовечења" (Акта).

Јован, епископ солунски (из разговора Јелина и хришћанина):

„... Свети рече: Али ми израђујемо иконе оних који су били људи и свете слуге Божије и који су носили плот. То чинимо зато да бисмо их се сећали и поштовали их. И зато не чинимо ништа неумесно када их сликамо онаквима какви су и били. Ми их не сликамо онако како то чините ви, јер не представљамо у телесном виду нека бестелесна бића. А и, поклањајући се, ми прослављамо не иконе, како си ти раније рекао, него оне који су сликом представљени, и то не као богове – далеко било – него као најближе слуге и пријатеље Божије који имају смелост да се заступају за нас. А ако правимо иконе Бога, односно Господа и Спаситеља нашег Исуса Христа, ми Га сликамо онако како је Он био виђен на земљи и општио са људима, јер какву

сличност и какав лик може имати бестелесно и неуобличено Слово Очево? Бог, односно природа свете и једносушне Тројице, дух је, како је написано. Али пошто се, по благовољењу Бога и Оца, једнородни Син Његов, сишавши са небеса, оваплотио ради нашега спасења од Духа Светога и непорочне Дјеве и Богородице Марије, и ми изображавамо Његово човештво, а не бестелесно Божанство".

Из разговора Јудеја и хришћанина:

Хришћанин рече: Писма заповедају да се не поклањаш новом богу и да се не поклањаш било којем подобију као Богу, а иконе које видиш сликају се ради подсећања на човекољубиво спасење које је савршио Спаситељ наш Исус Христос и представљају лик Његовог очовечења".

„... Јован, најпобожнији монах, презвитер и представник источних архијереја, рече: 'Ево, јасно је, наши најсвештенији оци, да они који одричу домострој оваплоћења Христа Бога одричу часне иконе као Јевреји и Самарјани, тако да су сви који одбацују иконе слични њима'. Свети сабор рече: 'Слични су им'" (Акта).

Константин, ђакон и хартофилакс најсветије Божије велике цркве Констан-тинопоља из беседа на Све свете мученике:

„Мученици су рекли: Ми не представљамо у било каквом обличју и виду Божанство које је просто и непостижно, нити мислимо да посредством воска и дрвета приносимо почаст надсуштаственој и претпостојећој суштини. ... Дакле, ми сликамо Њега на даскама у оном обличју како се објавио и општио са људима, подсећајући се помоћу Његовог божанског лика спасења које је савршио, а не израђујемо, попут вас, различите фигуре како коме падне на памет".

Најсветији патријарх Тарасије рече: 'Јелини су судили мученицима због идола и говорили им: Ради чега се подвизавате и одбацујете наше идоле, када сами имате иконе?' Свети су одговарали: 'Ми не правимо демонске кипове, него иконе очовеченог Бога Логоса и Његових светих, и уз то их не боготворимо'" (Акта).

Епифаније ђакон прочита:

„Они опет, како смо већ рекли, само говоре а не доказују: јер на који начин подсећа на Несторија онај ко слика икону Христа? Несторије уводи два сина: једнога – Слово Очево, а другога рођеног од Дјеве, док истински хришћани исповедају да је један исти Син и Христос и Господ и, сликајући икону онако како је Слово постало плот и обитавало међу нама, односно сликајући Га као савршеног човека, поступају веома правилно. Јер Бог Слово је постао описан пошто је поживео међу нама у плоти, али нико није

ни помислио да слика Његово Божанство, јер је речено: Бога нико никада није видео. Наиме, Он је неописив и невидљив и непостижан, али је описив по човештву. Ми смо познали Христа Који се састоји из две природе, и то неразделно из две природе, односно из божанске и човечанске. У једном Христу сазерцава се и неописива, и описива природа. А икона је налик првообразу не по суштини, него само по подсећању и по положају представљених удова. Живописац који представља лик неког човека не труди се да представи на слици душу, а између људске душе и божанске природе постоји неупоредива разлика. Јер ова друга је нестворена, стваралачка и безвремена, а прва је саздата, привремена и створена од друге. И никада нико ко је разуман, видевши слику човека, није ни помислио да живописац одваја човека од његове душе. Не само да слика није лишена душе, него ни саме суштине тела, односно плоти, мишића, жила, костију и других елемената, односно крви, влаге, сока и жучи, а мешавину тога немогуће је видети, јер, кад би се то видело на икони, то бисмо назвали човеком, а не човековом сликом. Дакле, и ова бесмислица једнако пролази као и друга њихова питања, а смешно је и оно што следи".

Епифаније ђакон прочита:

„... Тим двема стварима они су изопачили све и зато јесу и називају се клеветницима на хришћане. Наиме, они кажу да хришћани служење и поклоњење које доликује Богу приносе часним иконама и да описују непостижну природу. О, какво извртање (смисла) и каква глупост. И то није све. Оптужба, додуше, није опширна, али је препуна злословља и клевете. Хришћани не приносе поклоњење духом и истином ни иконама, ни божанском облику крста, нити су икада правили иконе невидљиве и непостижне природе, него, пошто је Логос постао плот и обитавао међу нама, они описују и представљају на иконама дела Његовог људског домостроја.

Орос Светог великог и васељенског другог сабора у Никеји:

„... Сва црквена предања која су нам писмено или неписано завештана неизмењиво чувамо, а једно од њих је сликање икона, као оно које је у складу са повешћу еванђеоске проповеди, ради потврде истинитог и не привидног очовечења Бога Логоса и које служи истој сврси" (Акта).

Свеправославни сабор у Москви (1666-1667):

Погл. 51. О живописцима и иконама

„Још заповедамо да живописци буду изнад сваког искусног уметника и доброг човека и да надгледају и поучавају друге, а нипошто не да их неуки презиру, јер они са трудом израђују свете иконе Христа и Богомајке и

осталих светих и Његових пријатеља. Забрањујемо, међутим, убоге и неуке живописе неуких и сујетних људи, и одсад не допуштамо да неки који имају обичај да како им падне на памет сликају свете иконе, без било каквог сведочанства и истинског предања, сликају нпр. Господа Саваота у разним видовима, а забрањујемо да и на неким другим композицијама прсте на рукама светих стављају у необичан положај, као и сличне неумесне представе. И одређујемо да се одсад икона Господа Саваота више не живопише нити иконопише, јер Господа Саваота (односно Оца) нико никада није видео да се појавио у плоти, него сликамо само Христа како се појавио са плоћу на земљи, и не по Божанству, јер је то Божанство неописано и нема облика. Исто тако одређујемо да се сликају и Пресвета Богородица и остали свети и пријатељи Божји према плоти и плотском обличју, у складу са Оросом Светог Седмог васељенског Сабора...”

Погл. 52.

„... Сликати Господа Саваота, односно седокосог Оца, Његовог јединородног Сина у крилу Његовом и голубицу између њих крајње је неумесно и неприкладно. Јер ко је видео Оца и Божанство? Отац, наиме, нема плот, а Син није рођен са плоћу од Оца пре векова. Ако и Давид каже: Из утробе пре денице родих Те, то рађање није замишљено плотски, него неизрециво и непојамно. Јер, каже сама сушта истина Христос у божанском и свештеном Еванђељу: Нико није видео Оца до Син, а пророк Исаија каже у поглављу 48: Коме ћете уподобити Господа и каквој прилици ћете Га уподобити? Зар Му је икону начинио дрводеља или Га је златар излио у злату и подобије Му начинио? А божански Апостол Павле у делима каже: Пошто смо, дакле, род Божји, не треба да мислимо да је Божанство налик злату или сребру или камену, изрезаном по вештини или замисли човековој. И најбогословнији Јован Дамаскин у 4. књизи о иконама каже: ‘Уз то, ко може да начини подобије невидљивог и неописивог и неуобличеног Бога? Одлика је крајњег безумља и нечастивости придавати обличје Богу’. А свети Григорије Двојеслов слично тако то забрањује и не допушта. Зато то предвечно рађање јединородног Сина од Оца само умом треба да поимамо, а сликати га на иконама и зидовима уопште не треба и немогуће је”.

Макарије, свештеноучитељ патмоски:

Беседа на празник Три јерарха

Ако неко укине једну од ових најмањих заповести и тако научи људе, најмањим ће се назвати у Царству Небеском. Мт. 5.

„Да не би неко помислио да клевећемо мудре Латине, набројмо оне законе које су паписти прекршили, како би свако схватио да ће они бити

названи најмањим у Царству Небеском”... „а добри Латини преступили су и стално преступају многе велике заповести не само Апостола, него и Васељенских сабора, а погазили су и одлуке богоносних отаца, као што је свештени Августин, који у 1. књизи о Исповести у 2. поглављу, заједно са свештеним Дамаскином, заповеда да се иконе израђују скромно у складу са првообразом, а они их праве као идоле... Ко да наброји остала безакоња Латина и да их још назове хришћанима?

... Ти хришћани сликају Оца Који нема обличје, насупрот Седмом сабору који заповеда у 4. и 5. своме акту да се слика само Христос, а не Отац, како заповеда и Дамаскин у 4. књизи о Вери, и Августин 7. о Символу”.

ПОГОВОР – ЗАКЉУЧЦИ

Шта имаш да кажеш после свега овога, драги мој пријатељу Јоване? Видиш ли које су биле чињенице и елементи које смо високо ценили, а одведени смо у једно такво назадовање?

Постајући свесни свих горенаведених узнемирујућих чињеница, осетили смо потребу да затражимо понизно извињење од свих. Пре свега, од Господа Бога и Његових Светитеља, чије смо учење, налазећи се под влашћу потпуног незнања и несвесног жара, не само презрели, него смо га већ и анатемисали, препирући се са самом Православном Црквом!...

Потом и од наше у Христу браће, свештеникâ, монахâ и лаикâ, живућих и упокојених, које смо анатемисали лака срца, презирући мноштво елемената које су, стрпљиво и истрајно, сакупљали све ове године, покушавајући, уз Божију помоћ, да нас доведу до спознаје истине.

Покоравајући се, дакле, својој савести, као православни монаси, као и апостолској заповести: „треба се пре покоравати Богу него људима”, те не марећи за очекиване оптужбе и увреде од стране присталица раскола, одлучили смо, уз Божију помоћ, да се вратимо онамо одакле смо неправедно отишли 1995. г.

Ако се, дакле, и ти, драги мој пријатељу, непристрасно и објективно суочиш са целим проблемом, утврдићеш, у вези са Синодима који су настали по избијању раскола из 1995. г., да је Синод архиепископа Андреја и тада исповедао: „ …Одлуке и одредбе, по питању божанских и светих икона, Светог 7. Васељенског Сабора ми чувамо као зеницу ока. Употребљавамо,

као што смо вазда употребљавали, све свете иконе, без обзира на византијски или новији стил, онако како их је Црква од почетка употребљавала." (види Декларацију–Исповедање, Свештени синод, Недеља Православља, 3/3/97); и да, преко садашњег архиепископа Николаја, понавља следеће: « …Што се тиче питања светих икона, које су многи искористили у прошлости, скривајући иза њега личне интересе, корист и заблуде, желимо да појаснимо и обавестимо тим поводом, схватајући и увиђајући ваше искрено занимање за заштиту светих предања, да првенствени интерес и брига нас и свих наших светих архијереја, али и света обавеза, остаје неискварена вера и исповедање и по том питању, „према богонадахнутим учењима светих и према побожној мисли Цркве", као и у складу са свим оним што је Црква, у вези с тим, посветила, одлучила и поставила као догму, преко Светих Отаца, а на Светом и Васељенском 7. Сабору ...

... Ми, као канонски и одговорни пастири Цркве Христове, веома савесно и пажљиво, али и уз пастирско истицање, подстакнути и делујући по тим питањима на корист Цркве и спасења верних, а циљајући и на очување мира и јединства међу црквеном паством, не дозвољавамо никоме поновно покретање расправа о св. иконама, поштујући и одржавајући све оно што нам је предање Цркве и њена ваздашња пракса завештала. Забрањујемо строго, такође, свако интервенисање од стране било кога, било као додавање, или као одузимање, у вези са богослужбеном употребом и целивањем свих оних св. икона и ликовних представа, без обзира на живописани стил, које су биле у употреби верних током целог периода њеног историјског трајања» (види посланицу архиепископа Николаја, под бр. прот. 243/3-5-2007, упућену св. манастиру Вазнесења).

Не постоји ниједна званична активност овог Синода, нити било ког појединачног архијереја из њега, која би напала, речју или делом, било коју икону или живописану представу из хиљадугодишње црквене традиције. Сви, свештеници, клирици, монаси и лаици, без разлике, целивају све свете иконе које красе, без изузетка, све св. храмове и св. манастире унутар и изван Грчке. Па, ако и сумњаш, драги мој, у све што је горе наведено, једноставно … „дођи и види"!!!

Напротив, „Синод" „петорице" архијереја, са председником митр. месинским Григоријем, поништавајући сваки смисао црквеног права, потпао је под црквени преступ секташтва против архиепископа и Свештеног синода, изазивајући раскол у Цркви Христовој.

Анатемисао је одлуке свеправославних и Васељенских Сабора, као и учења богоносних Отаца и учитеља Православне Цркве, као што су, нпр.

Свети: Јован Дамаскин, Теодор Студит, Нићифор Исповедник, Григорије Богослов, Јован Златоусти, Нектарије Пентапољски, Григорије II папа Римски, Доситеј Јерусалимски и др. Осим тога, он до данас, речју и делом, пориче целивање светих икона и конкретних живописаних представа, које су освештане хиљадугодишњом живописаном предајом Православне Цркве, упуштајући се чак, по наредби председника „Синода" и у присуству архијереја, у беспризорне иконоборске активности, малтеришући, разбијајући … и сасвим уништавајући зидне мозаичке иконе (види св. храм Св. Тројице, Ано Коми – Козани), а удаљавајући сличне покретне иконе из свих храмова (види св. храм Рођења Христовог, Нови Анхијалос – Солун и св. храм Благовештења – Лариса)!!!

Штавише, јасније је од сунца који је од два Синода онај који је остао у крилу Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, а који је, упадајући у помрачење ума, потпуно застранио!!!

Схваташ, дакле, драги мој пријатељу, да …:

…Нисмо ми прекинули, 2007. године, духовно општење са „Синодом", него смо поново ступили у духовно општење са канонским Свештеним Синодом, одакле смо на зао начин отишли сви ми, …пре 12 година!!!

…Нисмо ми изашли из Цркве, изазивајући раскол 2007. године, него смо изашли, милошћу Божијом , из раскола од 1995. године, и вратили се у крило Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве!!!

…Нисмо ми одбацили богонадахнуто учење Светих Отаца и свештену живописану традицију, потпадајући тако под „анатему" Цркве Христове, него смо поново несумњиво и разумно прихватили све оно што су богоносни Оци прописали као догму и што је православна црквена традиција сачувала као зеницу ока у свом свештеном живопису, збацујући са себе тежак терет неприхватљивих „анатемисања" из 1997. године, која се окрећу ка главама оних који их изговарају!!!

Као што видиш, пријатељу, околности су се преокренуле и сада се позиваш ти и, заједно са тобом, сва она браћа у Христу која се, нажалост, налазе изолована и заведена погрешним изборима и активностима „петорице" архијереја, да се запитате:

„Имате ли, питам се, у вашим св. храмовима, ради целивања све оне св. иконе које су наши преци одувек целивали и које постоје у свим поменима Православља, сведочећи тако о садржају и духу живописане традиције током векова, или сте неке од тих светих икона протерали као, наводно, јеретичке или … иконе иконобораца ???"

…Прихватате ли ваљаност и аутентичност двомиленијумске

живописане традиције Православне Цркве, или сте сами себе унапредили у Њене судије и исправљаче?"

Тражећи прави одговор на све горенаведено, најсигурнији и непогрешиви водич је савет Светог Јована Дамаскина: „ …Ја вас молим, љубљени, да се свако, ко је заслепљен том заблудом, отрезни и да разбистри свој ум. Јер ђаво, када жели да упропасти човека, заслепи му душу и ум, да не би више могао да препозна добро. А ми испитајмо Писмо и предања Светих Отаца и уподобимо се њима. И, као што смо нашли Цркву од Христовог силаска, тако је и сачувајмо, тако је и предајмо и немојмо се одвојити од Отаца наших, а не да, читајући и мислећи другачије, дође нека друга генерација, па да нас анатемише и да нам затре траг, као оне који су одредбе и законе тумачили мимо Цркве. И заиста нам ништа неће помоћи ни крај света." (Доказна беседа о божанским и светим иконама …, пар. 25, ЕПЕ том 3, стр. 422).

Управо овај савет следећи, и ми смо се, драги мој пријатељу Јоване, вратили у наручје Православне Цркве. Тај савет, дакле, поразмисли да следиш и ти, на корист своје бесмртне душе, како бисмо сви ми, заједно са „светиоником из Дамаска", могли да ускликнемо Господу: «Ја се молим и тражим од Бога, мада сам недостојан неба и земље, да ме удостоји да боравим заједно са Оцима који су живели током седам стотина година, и са Светим и Васељенским 6. (и 7. – прим. прир.) Сабором, а не са безглавом Црквом. Не до богатства, раскоши и празне славе, него чак до проливања крви, чврсто се држимо лепог и сигурног постоља нашег исповедања, како бисмо и ми чули: „Вера наша спасе нас – идите у миру"; а то нека бисмо сви ми постигли, благодаћу и човекољубљем Господа нашег Исуса Христа, којем нека је слава, част и поклоњење, са Оцем и Светим Духом, сада и увек, и у векове векова. Амин.» (в. горе)

Грлим те у Господу,
монах Харитон.

П. С. Ради опомене свим заблуделим шизматојеретицима – тријадоборцима и црквоборцима – следбеницима јересијарха Григорија месинијског, објављујемо и ове страшне и опомињуће фотографије посмртне казне Божије на једном од коловођа расколе петорице епископа - „митрополита" атичког Матеја који се на очиглед свих присутних буквално распадао и топио, изливајући из свог тела страшан гној и смрад, тако да су његови верници (од којих се већина недавно вратила у окриље Мајке Цркве) били принуђени да упале и вентилаторе како би умањили смрад од њега...

Објављујемо на славу Божију и фотографије упокојене двојице Архиепископа Цркве ИПХ Грчке и Кипра – његовог преосвештенства Андреја Атинског и његовог преосвештенства Епифанија Кипарског, па ко има очи да види – нека види.

Фотографије јасно сведоче о свему:

Јересијарси Григорије и Хризостом читају опело надувеном, смрдљивом и поцрнелом Матеју коме су због цурења гноја морали да зашију уста и зачепе нос ватом.

У окружењу шизматојеретика, новожидовствујућих богохулника на икону Свете и Живоначалне Тројице, при тоталном распадању и цурењу гноја из њега (означено стрелицама), брже – боље је био изнесен и закопан један од коловођа раскола

– Матеј атички – на којем се гнев Божији видео још док није сахрањен... Присутни „свештеници" који га носе: „јеромонах" Порфирије Бугарин – на фотографији десно од несретног Матеја (чак и гледа у правцу цурења гноја); посебно усрдни у сатанском делу тријадоборства, а са леве стране од Матеја – „јереј" Антоније (који одбија да служи у сваком храму у коме се налази толико му мрска икона Свете Тројице, а на коју хули својим поганим содомским умом и језиком говорећи како нас та икона наводно побуђује на хомосексуалне помисли због „голобрадих младића"...); и „јеромонах" Данил (са наочарима), о коме је поменуто у Хронологији као једном од двојице „јеромонаха" који се закуную у своје свештенство на мирском суду

(види под датумима 22/2/95; 25/2/95; 2/3/95 и 24/5/95).

Блаженопочивши архиепископ
Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке – г. г. Андреј
(види и на следећој страници)

Блаженопочивши архиепископ
Цркве Истинитих Православних Хришћана Кипра – г. г. Епифаније

Документ 1

БОЖИЋ 1994

ПИСМО БОЛА И ЖАЛОСТИ
ради мира у љубави и истини и за јединство паствe Цркве Христове

писано од стране

+ архиепископа атинског и целе Грчке АНДРЕЈА
+ митрополита пиреjског и острвског НИКОЛАЈА
+ митрополита арголидског ПАХОМИЈА

и упућено

свим Истинитим православним хришћанима, верним чедима пресвете Цркве
Христове (свештеницима, монасима и лаицима).

Оци и браћо, драга децо у Господу,
Благодат, мир и благослов Спаситеља Христа, који се нас ради оваплотио,
заједно са молитвама наше смерности, нека су са свима вама. Амин

Оци и браћо,
Припремајући се да поново прославимо спасоносни догађај божанског
оваплоћења Сина и Логоса Божијег, радујемо се том великом празнику, али и патимо,
јер мир на земљи оваплоћеног Спаситеља Христа недостаје данас и

међу Истинитим

православним хришћанима. Због тога се радост Божића меша са болом, а ми се

подсећамо патње Господа нашег у оној гетсиманској ноћи, када је кроз зној молио

Бога Оца: «Оче свети, сачувај их у име Твоје, оне које си ми дао, да буду једно као

ми ».

Већ четврти пут празнујемо Рождество Сина и Логоса Божијег, а да притом

небески мир, љубав и слога Његова не царују у срцима свих нас. Ми патимо зато што

је оваплоћени Христос, као «сунце правде», разбио помрчину заблуде, заваду и

мржњу, те даровао љубав, мир и свето јединство у име Његово, а ми опет славимо

Божић без мира и љубави Његове у срцима нашим. Међутим, сам Господ, као љубав,

истина и мир, покушава да уђе у срца наша и да загосподари у породицама,

парохијама и светим манастирима, како бисмо, као истински и живи део тела Његовог,

прославили истински Божић.

Часни свештеници, монахиње и монаси, изабрани народе Божији,

Љубав, Мир и Истина, које је на земљу донео оваплоћени Господ и оставио их у

Својој светој Цркви, не деле се, него иду заједно, јер је Христос и ЉУБАВ и

ИСТИНА.

Ми, као истински православни архијереји пресвете Цркве Христове, као

истински наследници светих апостола, упућујемо ово писмо БОЛА и ЖАЛОСТИ

ради тог јединства у љубави и истини. Тражимо да престану заблуда, мржња и

поделе, како би нас Христос даровао миром Својим и како би, као «сунце правде», све

нас просветлио да пођемо путем Његове љубави и истине.

Међутим, да би нам даровао све то, оваплоћени Господ тражи заузврат од нас

једино свето смирење. Када бисмо се сви смирили, онда би љубав, мир и истина

Христа нашега загосподарила у нашим срцима, нашим породицама, нашим парохијама

и нашим светим манастирима и тада ћемо сви заједно, у спознаји и из дубине душе,

повикати: «РОДИ НАМ СЕ ДАНАС СПАСИТЕЉ», па ћемо и са анђелима достојно

запевати: «СЛАВА БОГУ НА ВИСИНАМА, НА ЗЕМЉИ МИР, МЕЂУ ЉУДИМА

ДОБРА ВОЉА».

Часни свештеници, монахиње и монаси, изабрани народе Божији,

Љубав Христова је смирење, одрицање и жртва! Ту љубав и ми желимо да

понудимо овим писмом свима, а нарочито свакој саблажњеној души.

Саблазнили су се, драги оци и браћо, саблазнили су се, змијским речима против

Бога, прародитељи. Саблажњени су од стране сотоне и успротивили су се самом свом

Творцу, одбили су Његову заповест, згрешили су пред Богом и посрнули! Смутљивац

им рече: «Не, Бог, ваш творац, изрекао је лажи, ви нећете умрети ако прекршите

његову заповест и једете са дрвета сазнања добра и зла, већ ћете постати богови!». Ту

лаж су прародитељи прихватили, згрешили и посрнули. Прародитељи нису

поверовали Богу који их је створио, већ лажи ђавола који мрзи на добро. Због тог

прекршаја и посрнућа било је потребно да се Бог оваплоти, како би поништио лаж и

мржњу и како би вратио истину, љубав и мир.

Сам сотона од тада није имао мира, него још јаче војује против Цркве Христове,

и то од Рождества Господа нашег, од Педесетнице, па све до данас. У последње четири

године, он клевеће, напада и обмањује заблудом о наводном «иконоборству». Чак и

нас архијереје, ватрене чуваре отачких предања, па и у погледу светих икона, клевећу

како смо, наводно, «иконоборци», или како «прикривамо иконоборце»!

Исти ђаво, који је прародитељима оклеветао Творца у Тројству, јесте онај који

је, преко књижевника и фарисеја, покренуо руљу против Спаситеља нашег Исуса

Христа, па су повикали» «Узми, узми, распни га!»; то је исти онај који већ вековима

ратује против Цркве Христове; исти који четири године, и дан-данас, војује против

Цркве лажима, клеветом и обманом. Он, без разлике, обмањује свештенике, монахе,

монахиње и лаике, који, у свом незнању, бивају заведени у заблуду и посрћу као

прародитељи.

Часни свештеници, монахиње и монаси, изабрани народе Божији,

Ако је сотона, како би обмануо прародитеље, оклеветао самог Творца -ф Бога,

уопште није чудно што клевеће и нас, његове слуге, како би из раја Цркве избацио

синове светлости, наша у Христу духовна чеда. Колико год да смо због тога

ожалошћени, као људи, али и као духовни оци, ми смо обавезни да се уподобимо

Господу нашем, који је постао човек и понизио се до смрти, оне на крсту.

То је чињеница која у нама изазива бол и муку и која нам налаже да

напишемо ово писмо. Због тога на пребацивања и клевете, проистекле из заблуде, не

одговарамо истом мером, већ љубављу и смирењем Христа нашега,

који је због нас

постао човек, како би уклонио обману. Смиравамо се и ми и у ЉУБАВИ проповедамо

ИСТИНУ.

Ово писмо БОЛА и ЖАЛОСТИ пишемо зато што, после толико неправедних,

четворогодишњих увреда и клевета против нас и нашег православног исповедања, не

можемо да ћутимо. Пређене су све границе ћутања и трпљења! Не можемо да ћутимо

када су неки свештеници, на Генералном заседању светог Удружења свештеника (од

1/14. децембра 1994), све нас и нама подређене свештенике осули најтежим лажним

оптужбама – увредама на рачун наше вере и исповедања, називајући нас на веома

провоцирајући начин «јеретицима» и «иконоборцима», па чак се и удаљивши са

Генералног заседања. Није оправдана ћутња када се архијерејима и

свештеницима, потпуно неоправдано, ускраћује духовно општење.

Трудећи се и залажући за спасење свих саблажњених душа, свом снагом душе

наше, ми саопштавамо да никада нисмо били «јеретци» или «иконоборци», или да смо

«прикривали иконоборце». Наша у Христу браћа прелашћују се и прелашћују и друге

саблажњујући душе; стога их Христос позива на одговарајуће покајање и исправку.

Додуше, јавила су се појединa размимоилажења међу веома малим бројем

извесних лица, написане су неке заблуде, па чак и злославља, али се њима ипак

супротставио Свети синод јерархије својом Пастирском окружницом под бр.

2566, од 23.1.92. Подржали смо ту Окружницу, коју су, као што је познато, прихватили

васцели свети клир, монашки редови, верни народ, као и сами неистомишљеници.

Тим општим прихватањем Окружнице потврђено је да није постојало, нити

постоји, «иконоборство», ни «иконоборци».

Па, и пре Пастирске окружнице под бр. 2566/23.1.1992 о којој је реч, ни у

почетку ни касније, никада нисмо довели у питање свете иконе које нам је оставило

дуговечно предање до 7. Васељенског сабора, а који је у Духу Светом одлучио у

корист православља светих икона, те поставио одредбе и анатемисао

иконоборство и иконоборце. Те одредбе, као њихови истински наследници, чувамо

као зеницу ока. Поштујемо, такође, и оне свете иконе које смо после светог 7.

Васељенског сабора примили од светих отаца, као и од блаженопочившег пресветог

оца нашег Матеја, новог исповедника и утемељитеља православља. Дакле, све иконе,

како оне у византијском, тако и у другим стиловима, онако како су их примили и

целивали наши блаженопочивши оци, и ми чувамо, поштујемо и целивамо.

Чували смо и чувамо, у љубави, смирењу и истини, неискварените свете иконе,

како у погледу богословља, тако и у погледу символике и натписа. Али, нећемо

допустити да лаж и обмана сотонина заведу иједног од наших отаца и браће, јер

се Христос наш понизио, оваплотио и на Голготи пролио Своју пресвету крв како

бисмо се сви спасли.

Наше спасење, али и борба за православље, не врши се заблудама о

«иконоборству», мржњом, завадама и размимоилажењима, већ љубављу и истином,

коју чува света Црква Христова, а ова је, од 1924. године, Црква Истинитих

православних хришћана, а не «Црква» новокалендарства – екуменизма. У тој светој

Цркви не постоји «иконоборство», нити «иконоборци».

И ми, епископи, као и нама подређени свети клир, монаси, монахиње и верни народ, остајемо верни заштитници и чувари свих светих икона, а

подржавамо и историјску Пастирску окружницу Светог синода јерархије, под бр.

2566/23.1.1992.

Понављамо и подржавамо формулације те Окружнице, будући да се њоме

проповеда истина, мир и љубав, а потиру раздор, мржња, лаж и клевета.

Управо ради оних у Христу отаца и браће, које је ђаво лажима и клеветом

обмануо и чије је уверење пољуљао, па и мржњу и раздор изазвао, понављамо све што

смо у Пастирској окружници под бр. 2666/23.1.1992 формулисали о појединим светим

иконама:

1) Икону Свете Тројице (трију лица), то јест беспочетног Оца као «Старца

данима», Сина како се уистину оваплотио и «приказао у телу» и Светог Духа

како се појавио у виду голубице, верно целивамо као одраз Свете Тројице...

2) Икону «Гостољубља Аврамовог», која одговара истинитом историјском

догађају Старог завета, прихватамо и целивамо као ону која сведочи о понизном

и симболичном јављању троипостасног Бога...

3) Икону Васкрсења Христовог, то јест Господњег устајања из гроба,

целивамо као икону Васкрсења Господа нашег Исуса Христа, којим је потврђена

победа над смрћу и адом...

4) Икону Господњег силаска у ад исповедамо и целивамо – онако како је то

православно предање саборне Цркве Христове то отпочетка прихватило – као

потврду смрти Господње (у својству савршеног човека) и постојања људске душе

код њега, а истовремено и као стварносну представу тријумфалног уласка

Господњег у ад, током којег је срушио власт смрти, аду одузео моћ и ослободио

душе одвајкада праведних, дарујући роду нашем непропадљивост и живот. Та

икона, у својој целокупности, свеочи о слави Господа као победника над смрћу,

као што потврђује и свети химнопевац: «Васкрсења светлост засја онима који

сеђаху у тами и сени смрти; Бог мој Исус, божанством Својим оковавши силника,

одузе му оруђе» (Октоих, глас 8, канон недеље, химна 3, троп. 2). Стога

одређујемо да се та икона поставља на налоње светих храмова на дан Велике

суботе, а не у друге дане. Појашњавамо, међутим, да, због раздора који је избио

овим поводом, убудуће не треба да се на икону ставља натпис «Васкрсење», него

само натпис «Силазак у ад».

5) За икону Рождества Господа нашег Исуса Христа препоручујемо

побожним иконописцима да приказују убудуће без купке и бабица, како се не би

дало повода да се посумња у безболни порођај Богородице, као што су, у

одговарајућој ситуацији, оци 7. Васељенског сабора одредили: «Исповедајући да

је Богородичин свети порођај безболан, као и то да је он последица безгрешног

зачећа, то објављујемо целокупној пастви и подвргавамо исправци оне који из

незнања чине нешто што се не сме» (79. канон, Крмчија, стр. 289).

6) Икону Педесетнице прихватамо и целивамо у обе иконографске

представе, које је предање Цркве сачувало, то јест: било да је пресвета

Богородица насликана међу апостолима као «гора Сион», што проистиче из

текста Дела апостолских, «Ови сви бејаху једнако на молитви... са женама и с

Маријом матером Исусовом» (Дела ап. I, 14), а то тумачи и свети Златоуст; или

без представе пресвете Богородице...» (Пастирска окружница 2566/23.1.1992).

Свети синод, тежећи миру и јединству у Цркви, истом Окружницом

препоручује смирење, послушност и избегавање раздора и свађа:

«Понизите се, дакле, под моћну руку Божију, да вас узвиси кад дође време...

Будите трезвени и пазите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи

кога да прождере. Њему се противите утврђени вером...» (I посл. Петрова, V, 6).

«Свака горчина, и гнев, и љутина, и вика и хула са сваком злобом, нека су

далеко од вас. А будите међу собом благи, милостиви, праштајући један другоме,

као што је и Бог у Христу опростио вама. Угледајте се дакле на Бога, као деца

вољена. И живите у љубави, као што је и Христос нас љубио, и предао себе за нас

као принос и жртву Богу на пријатни мирис» (Ефесцима IV, 31 - V, 2). «Имајте

мир међу собом и са другима. Нека буде одсутан међу вама сваки раздор и свађа и

не пружајте повода ђаволу за било какво безакоње и саблазан» (Пастирска

окружница 2566/23.1.1992).

Оци и браћо,

Понизимо се сви, покајмо се и одбацимо обмане и омразе, како би нам

оваплоћени Господ заузврат даровао љубав, мир и светлост спознања.

И о овоме треба да вас упознамо.

Свети синод је, одмах након издавања Пастирске окружнице, помоћу своје

Синодалне истражне комисије, предузео разматрање свих искрслих проблема

(противправославне ставове, хуле, прелест, клевете и лажи), засновано на критеријима

православља. Недавно се Свети синод поново огласио, путем једногласне историјске

одлуке јерархије, под бр. 2772/13.7.1994. Радујемо се што то дело већ обрађујy

богослови у Цркви. Прилажемо ту Синодалну одлуку како бисте се упознали с њоме и

умирили се после клевете да ми, наводно, не желимо да осудимо јереси.

ЦРКВА И.П.Х. ГРЧКЕ
СВЕТИ СИНОД
бр. пред. 2772 У Атини, 13. јула 1994

ЗАПИСНИК СЕДНИЦЕ

У Атини се данас, 13. месеца јула 1994, састао Свети синод јерархије, под

председништвом архиепископа атинског и целе Грчке, г. Андреја, а присутни су

били и високопреосв. архијереји: месински, г. Григорије, атички и мегаридски, г.

Матеј, пирејски и острвски, г. Николај, арголидски, г. Пахомије, фтиотидски, г.

Теодосије, сервијски и козански, г. Тит*, и солунски, г. Хрисостом; уз њих,

присуствовао је јерej о. Евстатије Турлис (као изасланик преосв. митрополита

китијског, г. Епифанија), као и генер. секретар, архим. Кирик Кондојанис. Одмах

су прочитана стручна мишљења богослова Цркве и повела се краћа расправа тим

поводом. У наставку, на предлог преосв. митрополита атичког, г. Матеја,

једногласно је одлучено да се не разговара о Окружници о којој је реч, него да се

напише нова окружница, у чијем састављању треба позвати богослове као

испомоћ. Они се позивају на прво заједничко заседање у уторак, 24. августа 1994,

заједно са преосв. архијерејима: атичким и мегардиским, г. Матејем, пирејским и

острским, г. Николајем и солунским, г. Хрисостомом**.

* Преосв. г. Тит се удаљио током доношења одлуке.

** Напомињемо да заседањима б о г о с л о в а присуствује и преосв. митр.

арголидски, г. Пахомије.

Потом је састављен овај Записник и потписан како следи:

СВЕТИ СИНОД ЈЕРАРХИЈЕ

председник чланови

+ атински и целе Грчке + месински Григорије

АНДРЕЈ + атички и мегаридски Матеј

+ пирејски и острвски Николај

изасланик преосв. + арголидски Пахомије

митрополита И.П.Х. китијског + фтиотидски Теодосије

+ јерej Евстатије + солунски Хрисостом

генерални секретар Светог синода

+ архим. Кирик Кондојанис

Оци и браћо,

Више од било кога, управо ми желимо да се осуде све јереси, саблазни, лажи

и клевете, али да не осудимо истину и свете оце.

По завршетку богословских расправа, којима председавају четворица

додељених им архијереја, нацрт нове Окружнице, који ће формулисати богослови,

биће поднет на разматрање Светом синоду и он ће одлучити о свим недоумицама,

како би поштедео паству Цркве од евентуалних нових заблуда и размирица у

будућности. Он ће поново јасно изразити и наше ИСПОВЕДАЊЕ –

ЕКЛИСИОЛОГИЈУ, јер Господ има и друге «овце» које треба да прију светом

стаду.

Оци и браћо,

Часни свештеници, монаси и монахиње, изабрани народе Божији,

Због љубави према нашем смиреном Господу, који је као беба положен у

витлејемске јасле, написали смо ово писмо, као и због љубави према вама, али и због

љубави према онима који нас лажно оптужују, како бисте сви ви сазнали истину и

како би вас истина ослободила из замке заблуде и саблазни, које ствара сотона.

Патимо и болујемо због Цркве наше, захваћене олујом. Ми смо за истину,

љубав, мир и јединство у Христу. «Али, постоји време за ћутање и време за

говорење». Снисхођење (икономија) и толеранција не треба да постану безакоње

и грех. Као православни архијереји, устрајавајући без узмицања при светом предању

саборне Цркве Христове и у питању светих икона, радићемо до свог последњег даха у

корист истине и правде, па макар били још више оклеветани. С благодаћу Божијом,

нећемо умањити љубав, али нећемо ни прећутати истину.

И ви, драга чеда у Господу, пружајте љубав свима, али не прихватајте

заблуде, клевете и лажи, и не саблажњавајте се, као прародитељи, верујући у

обману.

Целивајте и поштујте све наслеђене свете иконе, не правећи никакву

разлику, како то формулише Синодална пастирска окружница под бр. 2566/23.1.1992,

и нека је благодат, мир и благослов Исуса Христа, који се ради нас родио, са свима

вама. Амин.

+ АТИНСКИ И ЦЕЛЕ ГРЧКЕ АНДРЕЈ
+ ПИРЕЈСКИ И ОСТРВСКИ НИКОЛАЈ
+ АРГОЛИДСКИ ПАХОМИЈЕ

Документ 2

ИСПОВЕДАЊЕ ОТАЦА СВ. МАН.
ПРЕОБРАЖЕЊА, КУВАРА АТИЧКА

Свети владичански манастир Преображења Спаситељевог
Кувара атичка
тел. (0299) 69.450 У св. манастиру Преображења, 15-12-1993
Бр. пред. 140

У име Свете, Једносушне
и Животворне Тројице

Ваше блаженство, са преосвећеним светим архијерејима,

Прошло је, ево, већ три године од појаве познатих саблазни у Цркви нашој,

а братство нашег манастира, благодаћу Христовом и молитвама вашим,

трпи и
истрајава.
Трпимо, уз смирење и великодушност, многе и непрестане клевете, које
покрећу црквени чиниоци потпуно страни манастиру, а на терет целокупног
братства.
А истрајавамо, уз веру и искреност, у молитви за оне који нас ометају и
прогоне, и то у синовској послушности према нашем пречасном оцу,
архиепископу г. г. Андрају и читавом Светом синоду архијереја.
Прошле су три узастопне године, а на наше усне долазе речи псалмопевца:
«Да није био Господ с нама, кад људи усташе на нас, живе би нас
прождрли... покрила би душу нашу силна вода...» (Псал. 123).
Пречасни, и ви преосвећени архијереји,
Упућујемо ово писмо вама, у жељи да допринесемо помирењу и јединству
Цркве; у жељи да отмемо из руку мрзитеља ђавола, оца лажи и лицемерја, и
последње оружје, којим покушава да изазове потресе у телу Цркве, као и
саблазни ради цепања манастирског братства.
Ми, као просте и недостојне слуге распетога Исуса, распети смо светом и
жељама његовим, као истинска чеда нашег блаженопочившег оца Матеја, новог
исповедника и утемељитеља православља у овом последњем веку, али и као
истинска чеда Ваша и као оцељубиви синови, неисквареном и неизмењеном
чувамо оставштину вере коју нам је он препустио.
Устрајавамо и остаћемо, благодаћу Божијом, верни и покорни, до нашег
последњег даха, његовим очинским заповестима, монашким заветима и његовом
учењу.
Све што су свети оци, и свети отац наш, држали и ми држимо, све што

су

они чували и ми чувамо, све што су они проповедали и ми проповедамо, све чега

су се они одрекли и ми се исто тако одричемо, све које су они анатемисали и ми

анатемишемо.

Дакле, пошто ствари тако стоје, ми исповедамо и проповедамо, заједно са

оцима Светог 7. Васељенског сабора:

«Оци проповедају: Чеда смо покорности и величамо се пред лицем мајке по

предању, Цркве саборне. Ми се покоравамо древном законодавству саборне

Цркве.

Ми чувамо одредбе отаца.

Ми анатемишемо све који додају или одузимају од саборне Цркве...

Ми, у свему се држећи учења и дела самих богоносних отаца, проповедамо

једним устима и једним срцем, а не додајемо, нити одузимамо ишта од онога што

нам је предато, већ се тиме утврђујемо и тиме се окрепљујемо.»

Ми побожно поштујемо и часно целивамо све свете иконе, онако како су у

Цркви сачуване и како смо их примили од отаца наших и од ктитора нашег,

светог оца Матеја.

При целивању нама предатих светих икона, ми не правимо никакву разлику у погледу стила и материјала којим су израђене.

Ми смо предани верној примени и одржавању свега онога што је Свети синод јерархије Цркве наше прописао и формулисао у својој Пастирској

окружници под бр. 2566/23.1.1992, упућеној христоименој пастви Цркве.

Нарочито:

Прихватамо и целивамо свету икону Свете Тројице, која представља беспочетног Оца као Старца данима, како одређује Синодална окружница.

Такође прихватамо и целивамо свету икону Гостољубља Аврамовог, која

представља понизну и симболичну појаву троипостасног Бога пред праоцем

Аврамом, како налаже поменута Синодална окружница.

Целивамо и поштујемо свету икону Васкрсења Христовог, то јест Устајања

Господњег из гроба.

Целивамо и прихватамо икону Силаска у ад Господњег, у складу са

Окружницом нашег Светог синода.

Сви ми се, дакле, потчињавамо седој глави, оцу и архипастиру нашем,

архиепископу Андрејu и Светом синоду нашем, одајући славу Оцу и Сину и

Светоме Духу за све што је нас ради створио.

За свети манастир

Игуман Игумански савет
архим. Стефан мон. Теодосије
мон. Дионисије
мон. Хрисафије
јеромон. – јерођак.
јером. Неофит јером. Григорије
јером. Андреј јерођак. Кипријан
јером. Дамаскин јерођак. Агатије
јерођак. Хрисостом

Документ 3

11/11/94 /2011

ТЕЛЕГРАМ ПРОИГУМАНА СВЕТОГ МАНАСТИРА ПРЕОБРАЖЕЊА У КУВАРИ АТИЧКОЈ, АРХИМ. СТЕФАНА И ЈЕРОМ. НЕОФИТА

Архимандриту Ефтимију,
Епифанија Федра 1-3-5, Панграти, Атина 116 55

Изненађени смо и чудимо се вашој дрскости и неодговорности вашег

неприкривеног чина клеветничког блаћења нас и наших православних ставова.

Не само као просто неосноване, него и као неодрживе и лажне, одбацујемо

оптужбе на наш рачун, које сте послали архијерејима и свештеномонасима у два

своја дописа. Напротив, ми заступамо и саопштавамо поштовање, почаст и

поклоњење за све свете иконе византијског и класичног стила. Препуштајући

бригу за нас Господу, братски вас у Христу грлимо.

Архимандрит Стефан
и јеромонах Неофит с њим

Документ 4

Грчка република
ЦРКВА И.П.Х. ГРЧКЕ У Атини, 3. маја 2007
СВЕТА АРХИЕПИСКОПИЈА АТИНСКА
ул. Боцарија 8 – Перистери
тк 121 31 – Атина
тел. 57.56.472 Часном старцу Артемију монаху
и његовом св. братству, при светом
бр. пред. 243 мушком општежитељском манастиру
Вазнесења,
Диовуна у Фтиотиди

Пречасни старче Артемије, заједно с Вашом у Христу братијом,

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Овим нашим архијерејским писмом, пошто је Свештени синод Цркве И.П.Х.

Грчке примио Вашу молбу за Ваше уврштавање и повратак у Истиниту Православну

Цркву и канонску надлежност Свештеног синода, као и пошто сте Ви одмах примили

дотичну одлуку Свештеног Синода јерархије, донету на његовом редовном заседању

од 28. априла т.г., изражавамо нашу велику радост, као и ону свих чланова нашег

Свештеног синода, због богоугодног исхода ствари, те Вам упућујемо наш срдачни

очински благослов.

Нека је благословено и слављено име Господње због свега онога што је, у Својој

безграничној милости, устројио ради спасења бесмртних душа и за добро буром

захваћене Свете Цркве Христове.

Користим прилику да Вам се обратим, у својству, од стране Свештеног синода

постављеног, намесника св. Митрополије фтиотидске, унутар које се налази и Ваш

свети манастир, овим речима:

Као прво, желим Вам велику чврстину, снагу и стрпљење у Вашој борби за

истину и спасење, коју сте дужни, као истински и верни чланови Цркве, али и као

православни монаси, да проводите са жаром, пажњом, савешћу, одлучношћу, страхом

Божијим и љубављу, покоравајући се Цркви.

На другом месту, а што се тиче питања светих икона, које су, у прошлости,

многи злоупотребили, скривајући иза њега користољубље, опортунизам и обмане,

желим да Вам, у вези с тим, појасним и да Вас обавестим, схватајући и

разумевајући

Ваше искрено занимање за заштиту светих предања, да првенствени интерес и брига

нас и свих светих архијереја око нас, али и наша света обавеза, остаје непромењена

вера и исповедање, па и у вези са овим питањем она је «у складу са богонадахнутим

учењима светих и са побожним ставом Цркве», а уосталом и у складу са оним што је

Црква одредила, одлучила и озаконила с тим у вези, а преко светих отаца на Светом и

Васељенском 7. сабору.

Ми, као канонски и одговорни пастири Цркве Христове, уз велику савест и

пажњу, као и покренути пастирском одлучношћу, око ових питања делујемо на корист

Цркве и спасење верних, а тежимо очувању мира и јединства црквене паствe, те не

допуштамо никоме поновно покретање питања св. икона, притом поштујући и

чувајући све што су нам предање Цркве и њено непрестано деловање баштинили.

Такође, строго забрањујемо било какво мешање било кога, било као додавање, или као

одузимање, у погледу употребе у богослужењу и целивања свих св. икона и иконичних

представа, независно од иконографског стила, које су биле у употреби од стране

верних током целог њеног историјског трајања.

Драги оци,

Борите се за оно због чега сте побегли од света! То је ваш највећи допринос

Цркви, свету, али и вама самима. У овом подлом веку, у коме живимо, чување по

сваку цену и неговање истинског православног монаштва, исихастичког и аскетског,

има огроман значај, јер се тако чува најдубљи дух православног предања и истинског

духовног живота.

И наравно, када то буде потребно, приложићете овај живот и у борбама Цркве

против јереси и новотарија, пошто је, према светим оцима, између осталог, «задатак

монаха да не допусти да се, којим случајем, Јеванђеље исквари».

Нека би Благодат Тројичног Бога нашег увек бдела над вама, просветљивала

вам мисли и благословила ваш свети манастир, чувајући вас од сваког зла. А ваш

пример нека буде позив свима за повратак, излечење раскола и утврђење деловања

Цркве, на славу Божију. Амин.

С очинским молитвама и благословима,
за све вас жарки молитељ пред васкрслим Господом
АРХИЕПИСКОП
+ атински и целе Грчке
НИКОЛАЈ,
намесник св. Митрополије фтиотидске.

Свештени Вазнесењски манастир
Дио Вунон, Фтиотида
10. март 2007.

Љубљени у Христу брате Ламброс, радујте се.

Примио сам Ваше писмо од 14. фебруара 2007. и прочитао сам га са занимањем.

Међутим, са жалошћу сам се уверио да, иако сте срдачно одговорили на моју молбу да ми решите недоумицу коју сам формулисао у свом претходном писму, Ваш одговор показује да можда нисте разумели у чему се она састоји. Свакако да је то моја кривица, јер нисам подробно формулисао шта је чини, чиме сам Вас довео у незгодан положај. У сваком случају, иако ћу Вас вероватно заморити, покушаћу да што тачније формулишем оно што желим да кажем.

Као што знате, од 1991-1992. и надаље ми говоримо о „новоиконоборству“ као о признатој јереси због које се догодио раскол 1995. године, када се јерархија разделила.

Међутим, многе писане чињенице које постоје из времена пре и после тога раскола показују да се раскол догодио не зато што су постојале различите представе о иконама између епископа јерархије (сви су се поклањали свим иконама), него зато што су петорица међу њима сматрали гледишта о појединим иконама, која су изнели Касијан, Амфилохије, Ел. Гудзидис и остали апсолутно јеретичким и зато тим архијерејима није било довољно ни то што су поменути опозвали своје списе, нити су им била довољна њихова различита разјашњења, нити њихово исповедање да се поклањају свим иконама, нити закључци синодске истражне комисије, него су инсистирали на захтеву да се они осуде и анатемишу као признате јереси и јеретици, док су преостала тројица, са једне стране, примили одрицања од списа, разјашњења и исповедања поменутих личности, а са друге стране нису били сагласни са анатемисањем њихових гледишта као јеретичких.

Укратко, архијереји, упркос томе што су имали заједничку веру и сагласност у вези са питањем икона, како сведочи Прва енциклика коју су потписали сви, на крају су се разделили због несугласице око тога да ли поменута гледишта представљају иконоборство или не. Тако се, на жалост, догодио раскол и сваки део кренуо је својим путем. „Андрејевци“ су наставили да се поклањају свим иконама не анатемишући никога, док су их „петорица архијереја“ анатемисали као „јересијархе“, исто као и Максима, Стефана, Неофита, Касијана, Амфилохија, Хрисафија, Кирика, Евстатија, Елефтерија Гудзидиса, Димитрија Кацуру и остале њихове истомишљенике, односно нису оставили ниједног „Андрејевца“ без анатеме!

Међутим, да ли су те анатеме, иако су имале за циљ „Андрејевце“, на крају достигле свој циљ? Или су биле неопрезно бачене, те су ударile другде, о „зидине“ Светих Отаца и као бумеранг се вратиле и „разбиле се“ о наше главе?

То је оно што мене интригира, јер, испитујући те анатеме које су објављене у К.Е.О, у свесци за март-април 1997, стр. 13 и даље, уверио сам се у следеће:

Још од прве анатеме уочљива је намера да се као јеретици представе не само они који су одбацивали неке иконе, него и они који су изражавали било какву недоумицу или обазривост у вези са питањем икона. То кажем јер се по дефиницији и без икакве аргументације анатемишу и сви који кажу да је „питање икона 'теологуменон'“. Да ли је то мишљење јерес? И, ако

јесте, шта је ту јеретично и зашто је достојан анатемисања онај ко га изнесе? А ако то питање није теологуменон, зашто га је Синод теолошки изразио путем енциклика и на богословским сабрањима, у виду закључака о претходним закључцима и квалификованих оцена о претходним оценама? Мишљења сам да се таквим анатемама више пројављује мржња према другачијем мишљењу, него што се манифестује православље!

У следећој анатеми, између осталих, анатемишу се и они који кажу да је икона Свете Тројице (Сапрестоље) „мозаик сачињен од различитих мотива". Коју јерес представља то гледиште? Како се може његово анатемисање ускладити са чињеницом да су сама петорица архијереја који га анатемишу у Првој енциклици написали и потписали да та икона не потиче од непосредног јављања Свете Тројице управо у том виду како се слика, него да се Отац слика „како се открио у виђењу Пророку Данилу (Дан. 7, 13) и Првомученику Стефану (ДАп. 7, 55), Син „како се објавио у плоти", а Свети Дух „како се објавио Јовану Претечи приликом Крштења Господњег на Јордану" (стр. 2. Пастирске енциклике бр. 2566/23-1-1992). Према томе, и они сами сведоче да је та икона композиција састављена из различитих јављања која се одвојено приписују сваком лицу понаособ. Чему онда анатема и који је њен циљ? Можда да се представи да се не ради о „различитим мотивима", него о заједничком и непосредном тројичном јављању тога типа, попут одговарајућег јављања Патријарху Аврааму? То би била лаж!

Затим, анатемисани су сви који кажу да је „придавање облика Божанству идолопоклонство и горе од идолопоклонства".

Зашто се анатемише тај став?

Да ли је можда придавање облика Божанству исправно и примљено од стране Цркве или је можда сврха иконе Свете Тројице заиста „придавање облика Божанству"? Свакако да није! Свети Јован Дамаскин у вези са тим апсолутно је категоричан: „Ко може да начини слику и прилику невидљивог, бестелесног, неописивог и неуобличеног Бога? Дакле, знак је крајњег безумља и бешчашћа придавати облик Божанству" (Ј. Дамаскин, „Тачно изложење православне вере", ЕПЕ, том 1, стр. 496 – на грчком), и: „Када бисмо правили икону невидљивог Бога, заиста бисмо грешили, јер немогуће је сликати бестелесног, неуобличеног, невидљивог и неописаног" (Ј. Дамаскин, „О иконама", ЕПЕ, том 3, стр. 112 – на грчком), и: „Видиш да (Бог) због идолопоклонства забрањује иконописање и да је немогуће сликати Бога лишеног количине, неописаног и невидљивог" (тамо, стр. 120), и: „Ако се неко дрзне да начини икону невештаственог, бестелесног, невидљивог и

облика и боје лишеног Божанства, ми то одбацујемо као лажно“ (тамо, стр. 126).

Са горе наведеним сагласан је и Седми Васељенски Сабор, који такође одбацује свако уобличавање Божанства: „Наиме, невидљива је и неописана божанска природа и неуобличена; јер Бога нико никада није видео, сам Га је једнородни објавио“ (Акта Васељенских Сабора, том 3, стр. 266 – на грчком), и: „Јер ми не стварамо икону невидљивог Божанства, или образ или обличје, нити какав лик, јер Њега ни превасходни чинови самих светих ангела не могу никако ни да појме, нити да истраже“ (тамо, стр. 297), и: „Јер ми не изображавамо у обличјима и образима Божанство, које постоји просто и непојамно“ (тамо, стр. 320).

Исто то каже и св. Теодор Студит: „Томе да је Божанство непојамно и неописано додаћу и да је и бескрајно, безгранично и неуобличено, и све што се каже одрицањем онога што није, како је свакоме јасно“, и: „Само је Божанство сасвим неописиво и не може се појмити ни мишљу, нити се Његов смисао може примити слухом, што је и природно, а уз то се искључује и Његов опис“ (св. Теодор Студит, „Оповргавања иконобораца 1“, Индикт, стр. 58 и 80 – грчки текст).

Откуда онда дрскост да се анатемише став да је „придавање облика Божанству идолопоклонство“, када Свети (Оци) Цркве кличу да се управо „због идолопоклонства“ забрањује придавање облика Божанству и да, ако неко начини такву икону, „одбацујемо је као лажну“ и, према томе, идол? Да није тиме анатемисано и православно учење?

Следећа анатема бачена је на оне који кажу да се „Беспочетни Отац није појавио никада ни у једном виђењу и да је у свим виђењима био само Син“.

Међутим, то гледиште изричито подржава и свети Нектарије у својој књизи „Православна свештена катихеза“. Конкретно, он пише:

„Бог Јахве Који се открио у Старом Завету јесте Син и Логос Божији, а не Отац“.

„То да је Бог Јахве Који се открио Мојсеју Логос Божији, друго лице Свете Тројице, и да је Он Бог Који се открива у читавом Старом Завету показаћемо навођењем одговарајућих одломака из Светога Писма, који ће потврдити истинитост ове тврдње.

Докази из Светога Писма могу се поделити на две групе:

1. на доказе који сведоче о томе да се сва божанска јављања која су се догодила према старом домостројy, поменута у Старом Завету, односе на једно исто лице, и

2. на доказе који сведоче о томе да је то једно лице Логос Божији, Који је узео на Себе и спровео дело Домостроја, и да је Он глава Старог и Новог Завета“ (стр. 246-247).

Даље, након навођења одговарајућих светописамских одломака и светоотачких тумачења, свети Нектарије закључује да: „... На основу досад реченог мислимо да је јасно показано да је Бог Који се открио у Старом Завету под именом Јахвеа Који Јесте било друго лице Свете Тројице, Син и Логос Бога Оца, Господ Исус Христос Који се ради нас и ради нашега спасења очовечио, Чијом милошћу сви нека будемо спасени. Амин“ (тамо, изд. Ригопулу, стр. 256 – на грчком).

Шта је то, брате Ламброс? Зар је св. Нектарије био јеретик због тога што је написао, па га је Црква ИПХ анатемисала? Или су се можда те анатеме вратиле онима који су их без расуђивања бацили?

Али, ако свети Нектарије, на основу горе реченог, није „умакао“ „анатеми“ „петорице архијереја“, бојим се да је и Велики Јован Дамаскин „узет на нишан“ и не знам је ли „умакао“! То кажем јер и он сва богојављања из Старога Завета приписује не Богу Оцу, него, како карактеристично каже, „Ономе Који/шта има да се збуде“, односно Сину и Логосу Божијем Који је имао да се оваплоти. Ево шта тачно он каже: „И Адам је видео Бога и чуо је глас стопа Његових док је ходио по подне и сакрио се у рају, и Јаков је видео Бога и говорио је са Њим – а јасно је да му се Бог јавио као човек – и Мојсеј Га је видео као позадину човечију, и Исаија Га је видео као човека који седи на престолу, и Данило Га је видео као подобије човека и као Сина човечијег, Који је дошао Старцу Данима. И нико није видео природу Божију, него праобраз и слику онога што има да се збуде, јер Син и Логос Божији невидљиви имао је да истински постане човек, да се природом сједини са нама и да буде виђен на земљи.

Поклонили су се, дакле, сви који су Га видели образу и икони онога што има да се догоди“ (Ј. Дамаскин, О иконама, слово 3, ЕПЕ, том 3, стр. 238 – на грчком).

Ето, брате мој, зашто сам Вам написао да сам се за ставове који су анатемисани 1997. сада уверио да су ставови светитеља и учитеља Цркве!

Даље, анатемисани су они који „не примају да се изображава Дух Свети у виду голубице ни на једној другој икони, осим на икони Крштења Христовог“.

Међутим, поменути став изнео је као мишљење Цркве Свеправославни сабор одржан у Москви 1666-1667. године. Конкретно, у његовим актима се наводи: „И Свети Дух није по природи голубица, него је

по природи Бог, а Бога нико није видео, како нам сведочи Јован Еванђелиста. Дакле, ако се на Јордану, на крштењу Христовом, Свети Дух појавио у виду голубице, само зато тамо, на крштењу, треба да се слика Свети Дух у виду голубице, а ко има разума на другом месту неће насликати Светог Духа као голубицу, јер се на Таворској гори Он појавио као облак, на Педесетницу у виду огњених језика, а на другим местима на други начин“ (архим. Калиник Деликанис, Списи патријараха, том 3, стр. 165, Цариград 1905 – на грчком).

Дакле, попису „анатемисаних“ придодат је и један Свеправославни сабор, заједно са свима који су у њему учествовали и потписали његове одлуке (патријарси, епископи и т.д), као и са свима који су га примили.

Међутим, није мало оних који су га примили. У суштини, примила га је читава Црква, јер је посао који је обавио тај Сабор врло значајан, будући да је исправио заблуде које су биле продрле у Руску цркву! Зато га је и патријарх Доситеј Јерусалимски 1682. потврдио својом патријаршијском граматом, где, између осталог, пише: „... Одлучујемо да све остало што је учињено на том Свештеном Сабору остане неизмењено и непромењено, као оно што је учињено ваљано и законито, јер Сабор је беспрекоран...“ (Хризостом Пападопулос, „Јерусалимски патријарси као духовни руководиоци Русије“, Јерусалим 1907, стр. 179-180 – на грчком).

Упркос томе, у нашој Цркви тај Сабор, иако је свеправославан и потврђен од стране чувеног јерусалимског патријарха Доситеја, представљен је као „сумњив“, „незаконит“ и „разбојнички“ (в. „Света Тројица у православној иконографији“, издање старца Климента и његовог братства, Катунакиа, Света Гора, 1991, стр. 25-26), односно представљен је не како га је видела православна Црква, него како су га видели такозвани „староверци“, који га нису прихватили и који су начинили раскол, анатемишући све патријаршије и остајући, препуни ревности не по разуму, при грешкама које је Сабор исправио.

Зар, брате Ламрос, наш став према том Сабору следи Православну Цркву или расколнике “староверце“? Ко је разуман нека размисли!

Следећа анатема бачена је на оне који мисле да је „апсурдно да се слика Господ Сваот (односно Отац), будући да је то покушај изображавања ‘божанске природе’“.

И та анатема проклиње поменути Свеправославни сабор из 1666-1667, јер он забрањује изображавање Беспочетног Оца. Конкретно, у 51. глави, у вези са иконописцима и иконама, Сабор доноси одлуку: „Забрањујемо неумесна и неука сликања незнавених и сујетних људи и хоћемо да одсад онима међу њима који имају обичај да сликају свете иконе без икаквог

сведочанства или истинског предања, нпр. Господа Саваота у разноврсним и различитим видовима, и све друге стране композиције... то забранимо. И одређујемо да се одсад икона Господа Саваота више не слика, јер Господа Саваота (односно Оца) нико никада није видео да се објавио у плоти, него изображавамо само Христа како се јавио плоћу на земљи и не по Божанству, јер је само Божанство неописано, а уједно и лишено облика“ (тамо, стр. 163).

Данас, када је икона Беспочетног Оца толико распрострањена и уобичајена, нама је заиста чудан став тога Сабора. Али Сабор каже да се тада, 1666. године, икона Беспочетног Оца појављивала „без икаквог сведочанства и истинског предања“, односно да је представљала дрску новотарију која је, као што се види, попримила шире размере. Штавише, Сабор забрањује сликање Беспочетног Оца, јер „нико (Га) није видео да се објавио у плоти“. Видимо да Сабор допушта само једну могућност када је у питању изображење. То је оваплоћење. Према Сабору, будући да се Отац није оваплотио, Он не може бити ни изображен!

Исто тако мислио је и свети Григорије II Папа Римски, те је зато и писао првом иконоборцу, цару Лаву Исавријанцу: „Зашто не можемо да сликамо и изображавамо Оца Господа Исуса Христа? Зато што не знамо какав је и Божију природу немогуће је изобразити и насликати. А да смо Га видели и познали, као Његовога Сина, и Њега бисмо могли да изобразимо и насликамо“ (Акта Васељенских сабора, стр. 211).

Види се да је и свети Григорије II Папа Римски признавао да је изображење Оца могуће под једним условом: да Отац постане видљив као што је Његов Син, односно да се оваплоти.

Укратко, и тај светитељ (који није макар ко, него је апологета поштовања свештених икона у време иконоборства и његове посланице признате су на Седмом васељенском сабору као православно сведочење), и Свеправославни сабор из 1666. слажу се у томе да је немогуће изображавање Беспочетног Оца, јер је Беспочетни Отац бесплотан и према томе неописив-неизобразив. Зар та мисао није у пуном сагласју са реченицом мон. Максима: „Мимо оваплоћења нема никаквог изображења“? Али та реченица је анатемисана!

У сваком случају, намећу се следећа питања:

Зашто и свети Григорије Папа Римски II, и Свеправославни сабор из 1666. не прихватају макар могућност изображавања Беспочетног Оца на основу пророчких виђења богојављањâ? Зашто заснивају одбацивање могућности изображења Оца на прихватању могућности изображења Сина,

само због оваплоћења? Зар не би могли да „измене“ начин изображавања и од изображења које се заснива на оваплоћењу - односно истинског изображења – да „прескоче“ на „симболичко изображење“ (како чинимо ми од 1992. и надаље), заснивајући на томе могућност изображења Беспочетног Оца? Зашто они уопште не примењују такву логику?

Не знам да ли ћу наћи или добити одговор на ова питања. У сваком случају, када је реч о анатеми, постоји још неко ко је по свој прилици „потпао“ под њу. То је познати црквени писац из 18. века, јеромонах Макарије Патмоски Калогерас. Он се упушта у спорове са папистима због тога што они, између осталог, сликају и невидљивог Оца. Он, дакле, пише: „Зар су хришћани они који, насупрот Седмом Васељенском Сабору, представљају невидљивог Оца?“ (Беседа на празник Трију јерараха, Еванђеоска труба, стр. 325 – на грчком).

Макарије Патмоски сматра сликање Оца супротним Седмом Васељенском Сабору! А ми, ИПХ Грчке, насупрот томе, сматрамо га апсолутно сагласним са њим, и чак анатемишемо свакога ко се са нама не слаже!

Међутим, колико год да неко тражи у актима, али и у Оросу Седмог Васељенског Сабора, нигде неће наћи место где се потврђује сликање Беспочетног Оца. Напротив, видеће да читав дух и смисао Седмог Васељенског Сабора потврђује и утемељује сликање оваплоћеног и, према томе, по човештву описаног Бога Логоса, Господа Исуса Христа. Видеће, осим тога, да Оци сликање Христа нису заснивали ни на једном другом аргументу (односно на праобразима Старога Завета, пророчким виђењима, богојављањима), него само на Његовом истинском оваплоћењу, којим је Он постао видљив и описан.

Намеће се, дакле, недоумица:

Ако, као што смо ми тврдили против „Андрејеваца“, пророчка виђења и богојављања могу да оправдају изображавање Беспочетног Оца, зашто Оци Седмог Васељенског Сабора и, уопште, Оци читавог периода иконоборства нису уопште користили тај аргумент за изображавање Христа, него су инсистирали на утемељењу Његовог изображавања у оваплоћењу? Како се догодило да богојављања из Старог Завета апсолутно оправдавају (према нашем мишљењу) изображавање Бога Оца, али да, напротив, уопште не служе као темељ (како то уче Седми Васељенски Сабор и древни Оци) изображавања Бога Логоса, мимо/независно од Његовог оваплоћења? Зашто је Богу Логосу „потребно“ оваплоћење да би био изображен, док Оцу то није „потребно“ и изображава се без њега? Седми Васељенски Сабор категорично

наводи да се без оваплоћења Христос не би сликао. Конкретно, на његовом четвртом заседању прочитана је посланица св. Григорија Папе Римског св. Герману Цариградском, где пише: „Сабор светих, сагласно вољи Божијој, предао је Цркви учење од највећег значаја - да се погледима свију у бојама представља према човештву часни и свети лик Онога Који је узео грех света, да бисмо тиме разумели висину смирења Бога Логоса и сећали се Његовог обитавања у плоти, Његовог страдања, спасоносне смрти и искупљења које се отуда догодило свету, и ту нема ничега несагласног с божанским. Јер ако се пророчке речи нису испуниле, нека ни не сликају ништа да би показивали оно што се још није догодило. Односно, ако се Господ није оваплотио, нека се не изображава Његова света икона по плоти“ (тамо, 295). Шта је то, брате Ламброс? Зар је могуће да је Седми Васељенски Сабор сагласан, са једне стране, с тим да се Бог Логос, односно Христос, не би изображавао да се није оваплотио, јер је бесплотан-неописан, док истовремено (како смо ми тврдили против „Андрејеваца“) допушта да се изображава бесплотни Отац?

Признајем да сам потпуно збуњен!

Ако Бог Отац, Који је бесплотан, нужно треба (тако смо тврдили против „Андрејеваца“) да се слика на основу пророчких виђења, зашто св. Јован Дамаскин категорички каже: „... Када видиш да је бестелесни ради тебе постао човек, тада ћеш начинити изображење људског лика; када невидљиви постане видљив плоћу, тада ћеш насликати образ виђеног; када Онај Који је по превасходству Своје природе бестелесан и неуобличен, Који нема количину и узраст и величину, Ко, постојећи у образу Божијем, прими обличје слуге и тиме се скупи и постане такав да се одликује количином и узрастом и да је примио телесне црте, тада на сликама цртај и износи на посматрање Онога Који је учинио снисхођење да буде виђен“ (Ј. Дамаскин, О иконама беседа 1, ЕПЕ, том 3, стр. 32 – на грчком). Да није можда светитељ био неук у богословљу или није познавао садржај пророчких виђења? Разуме се, он је био и велики богослов, и познавао је садржај пророчких виђења, те их је зато, како смо видели, окарактерисао као „слику онога што има да се збуде“, односно Христа, у Коме су се пророци заиста „испунили“, па тако са правом настају Његове иконе „као потврда истинског, а не нестварног очовечења Бога Логоса“, како карактеристично каже Орос Седмог Васељенског Сабора (Акта, том 3, стр 374). Када би садржај пророчких виђења оправдавао сликање Бога, не мислим да би св. Јован Дамаскин толико јасно рекао следеће: „У старини се Бог, бестелесни и неуобличени, никако није сликао, а сада, пошто је Бог виђен у плоти и општио је са људима, ја сликам Бога видљивог“ (тамо, стр. 42). Разуме се да

под „Богом видљивим“ светитељ не мисли на пророчка виђења!

Је ли то иконоборство, брате Ламброс?

Ако је то иконоборство, онда ћемо свакако доћи у параноичну ситуацију да велике црквене заштитнике свештених икона сматрамо „архииконоборцима“ и учитељима данашњих „новоиконобораца“! Боже, сачувај! Далеко било!

Али пошто се због пророчких виђења догодио велики спор, додаћу да су и у томе анатеме промашиле циљ.

То кажем јер је са наше стране (стране петорице архијереја) отпочетка сматрано да пророчка виђења (и то сва, без разлике) треба да се сликају верно, управо онако како се описују у Светом Писму, а да се они који одбијају да их сликају на тај начин анатемишу Синодиком Седмог Васељенског Сабора.

Подсећам Вас на закључак сабрања богослова, који сте и Ви потписали: „...Све што се од догађаја (укључујући пророчка виђења) у Светом Писму писмено објављује и како се објављује, тачно тако биће потребно да се изображава. Дакле, слика се све што су пророци видели и описали, а они који одбијају икону која проистиче из светописамске повести (као што су пророчка виђења у својој целини) анатемишу се“ (закључак Георг. Глецану, П. Алексопулу, Ламброс Ктенас, Апост. Вракатос и Атанасије Синцирма, на сабрању богослова у Перистерију 19. марта 1995).

Поменути став представљен је као „чврст и неизмењив став наше Цркве“, како наводи даље закључак. Међутим, да би то био став, истински став Цркве, он треба да буде потврђен као истинит сведочанством примене у историји и животу Цркве, а иначе није ништа друго до субјективно тумачење, неутемељено и непримењено.

Дакле, моје питање гласи:

Постоје ли елементи који сведоче категорично и несумњиво да је Православна Црква током своје вековне историје и живота сликала пророчка виђења на начин који се наводи у закључку, односно да је сликала „све што се објавило и како се појавило“, а посебно „пророчка виђења у њиховој целини“?

Исто тако, питам следеће:

Да ли је проучено одговарајуће иконографско предање о пророчким виђењима пре него што је формулисан поменути закључак?

То је оно што ме збуњује, јер моја маленкост, иако сам тражио иконе пророчких виђења у складу са закључком поменутих богослова који се појавио и у синодским текстовима као став Цркве, не налазим ниједну икону

која описује пророчко виђење тачно онако како се наводи у Светом Писму.

Исто тако, ма колико тражио, не налазим ништа што сведочи о томе да су пророчка виђења сликана у својој целини, односно да су сликана сва и са свим појединостима.

Потраживши у Светом Писму, видео сам да је пророчких виђења веома много, а „све“ њихове појединости о томе „како су се објавила“ заиста је немогуће изобразити.

Пророк Амос имао је два виђења, пророк Захарија осам, пророк Исаија два, пророк Јеремија једно, пророк Језекиљ пет, а пророк Данило три виђења. (Не знам да ли ми је неко промакло).

Од свега тога тек се неколико појединости налази на иконама, а и оне фрагментарно, и сликају се на начин који није сасвим сагласан са приповедањем Светога Писма!

То се дешава и из техничких разлога.

Примера ради, како насликати следеће:

„... И подигох очи своје, и видех и, гле, муж један одевен у платно, и око њега беше појас од злата из Уфаза, а тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, а очи његове као светиљка огњена, а мишице његове и листови као бакар углађени... “ (Дан. 10, 5-6).

Јесте ли видели икада такву икону? Ја нисам!

Али можда сте видели макар икону следећег виђења?

„... И гле, талант олова се подиже, и гле, жена једна сеђаше посред мере. И каза (ангел): Ово је безакоње, и баци је посред мере, и баци камен оловни у уста њена. И подигох очи своје и видех и гле, две жене излажаху, и дух беше у крилима њиховим, и имађаху крила као крила родина“ (Зах. 5, 7- 9)?

Тешко да сте и то видели, јер тешко да таква икона постоји!

Питам и следеће.

Како је могуће да је став Цркве (према нашем мишљењу) да се под претњом анатеме намеће сликање свих пророчких виђења без изузетка, једнако онако како се описују у Светом Писму и са свим појединостима, а да упркос свему томе не постоји ниједна таква икона са таквим елементима?

Да су сликања пророчких виђења, како се наводи у закључку, закон Цркве, зар не би требало да је она пуна таквих икона?

И где смо нашли да Синодик анатемише оне који не сликају пророчка виђења дословно, тачно онако како казује Писмо?

Синодик је савршено јасан!

У анатеми где се наводе пророчка виђења анатемишу се они који не сликају „очовеченог Логоса“, иако су се Његове слике (иконописања, како

их назива Синодик) јавиле пророцима (о, чуда) пре Његовога Оваплоћења, припремајући народ за њега, за долазак „онога што има да се збуде“.

Њих анатемише Синодик и не каже: „Анатема онима који не допуштају да се сликају пророчка виђења“, него каже: „Анатема трипут онима који не допуштају да се слика очовечени Логос и Његова страдања нас ради“.

Исто тако, ни аргумент из аката Седмог Васељенског Сабора који сте навели у своме закључку, како бисте оправдали сликање свих виђења уопште, нема везе са виђењима. Одломак каже: „Јер оно што нам казивање показује писмено, исто чини и слика“ (Акта, стр. 333/833).

Међутим, закључку се додају у загради, после речи „казивање“, речи „(Светога Писма)“, како би се створио утисак да се одломак из аката односи на пророчка виђења која се налазе у Светом Писму, у општем смислу.

Тамо Свети сабор одговара иконоборцима, оптужујући их да: „... лажним сликањем они су називали еванђеоска изображења... јер ми се присећамо Његовог (Христовог) пребивања међу људима. Јер оно што нам казивање показује писмено, исто чини и слика“.

Какве везе има овај одломак са пророчким виђењима?

Зар је умесно и долично произвољно се користити отачким цитатима о питањима која немају везе са траженим, само да бисмо успели да наведемо људе на оно што нам одговара?

Али постоји још једна димензија тумачења у датом закључку, донесеном у име свих нас уопште, у вези са пророчким виђењима.

Ако та виђења обавезно треба да се сликају управо онако како су описана и баш са свим што је у њима садржано, онда икона „Сапрестоља“ неће смети да се слика, јер у том виду не одговара ниједном виђењу. Виђење пророка Данила изгледало је другачије!

О чему се сад ради? Да можда нисмо, цепидлачећи и „оцеђујући комарца“ по овом питању, одсекли грану на којој смо седели?

Зар нисмо, на крају крајева, могли да просто кажемо да се свим иконама Православне Цркве приноси поклоњење, те да и не започињемо са свим тим анатемисањима и истраживањима која су нас довела у такав ћорсокак, да смо се “истрошили испитујући истраживања” и дошли дотле да смо бесплоднији од „бесплодне смокве“ из Еванђеља?

А како и да не постанемо бесплодни (да не кажем „трули“) када смо, не бисмо ли завладали свешћу наивних људи, испремешали светоотачке текстове и „искројили“ их онако како нам је било у интересу?

Оци Седмог Васељенског сабора говорили су да је „јеретицима својствено да наводе сведочанства делимично“ (Акта 3, 853), али у тексту

наших анатеми на „Андрејевце“ управо то су учинили „књижевници“ и... (да не кажем ко), који су тада управљали Синодом и довели до свима познатих последица.

Наиме, да би аргументовали сликање Бога на основу символичких виђења, они су представили одломке из Треће беседе св. Јована Дамаскина О иконама, али су их тако измешали и скројили тенденциозно и са великим лукавством, да се добије оно што су они хтели. Наиме, док свети казује о сликању „бестелесних“ ангела, говорећи: „Јер Бог је по природи сасвим бестелесан, а ангел, душа и демон, у поређењу са Богом, Који је једини несравњив, јесу тела, док су у односу према вештаственим телима бестелесни“ (ЕПЕ, том 3, стр. 236), и: „Дакле, не желећи да ми уопште не познајемо оно што је бестелесно, обукао их је у образе, обличја и ликове сагласно нашој природи, односно у обличја телесна која се виде у невештаственом виду ума, и ми то уобличујемо и сликамо, јер како су уобличени и насликани херувими?“, наши „књижевници“ су на лукав начин извукли једну реченицу која се помиње после свега тога и која започиње наредну тему, спојивши је са претходном.

Та реченица гласи: „Али Писмо помиње и Божије облике и слике“.

Ту реченицу они су ставили испред реченице: „И ми то уобличујемо и сликамо“.

Дакле, иако се смисао текста светога односио на ангеле, за шта као доказ служи сликање херувима, мешањем и прекрајањем то је представљено као да се односи на Бога!

Ево нове реченице „књижевника“: „Али Писмо помиње и Божије облике и слике и ми то сликамо и уобличујемо“ (Текст анатеми, К.Е.О, март-април 1997, стр. 15)!

Иста махинација поновљена је и у другим „синодским“ текстовима, календарима итд, као у џепном календару за 1997, стр. 42, 43, 45 и 61.

Зар је то православни приступ светоотачким текстовима, брате Ламброс?

Да ли је долично да читав синод, како би аргументовао сликање пророчких виђења, фалсификује текстове светитеља?

Али шта ја то говорим? Заборавио сам да такав „таленат“ у изобиљу краси „првог секретара“ солунског Хризостома! Зар је он могао да га остави да му пропадне улудо?

Не, није могао, јер, да јесте, из наставка текста св. Јована Дамаскина видело би се на шта мисли светитељ као на „Божије облике и слике“, односно да мисли на оно што су видели Адам, Јаков, Мојсеј, Исаија, Данило,

али што, како се види из његове беседе коју сам Вам већ навео, он тумачи као „као праобраз и слику онога што има да се збуде“, јер „Син и Логос Божији невидљиви имао је да постане истински човек, да би се сјединио са нашом природом и постао видљив на земљи“.

Међутим, то тумачење требало је да буде прећутано, јер би одговарало тумачењу „новоиконобораца“, а да је прост свет схватио да то тумачење нису сами они смислили, него да постоји код Отаца Цркве, не би тако лако „прогутао удицу“ солунског епископа, којем никад доста бацања анатема!

Следећа анатема бачена је на оне који мисле да је „темељ на ком се заснива читава иконографија оваплоћење Бога и Спаситеља Исуса Христа“.

Али шта је ту јеретично?

Ако није оваплоћење Христово темељ иконописа, шта је онда његов темељ? Зашто сликамо иконе? Шта нам даје то право сада, када нам га је сам Бог наш претходно одузео мојсејевским законом? Зашто не можемо бити хришћани без икона?

Довољно је прочитати Синодик Седмог Васељенског Сабора да би се видело да је сав његов смисао у утемељењу иконописа на оваплоћењу Христовом. Према Синодику, иконе, а посебно икона Христова, представљају исповедање оваплоћеног домостроја, и зато и блажења почињу тиме: „Онима који исповедају оваплоћено присуство Бога Логоса, речју, устима, срцем и умом, и писмом и иконама, вечна успомена трипут“. Од тога почињу и анатеме: „Онима који, додуше, примају оваплоћени домострој Бога Логоса, али не трпе да га гледају посредством икона и зато се на речима праве да их примају, али заправо наше спасење одбијају, анатема трипут“.

Тако постаје јасно да је иконописање сведочење оваплоћеног домостроја Бога Логоса, док његово одрицање повлачи за собом одрицање оваплоћеног домостроја и, према томе, одрицање у Христу Исусу искупљења. Зато је иконоборство осуђено као јерес против христолошког догмата. Христолошка, дакле, догма преплиће се са догмом о поклоњењу иконама, тако да је прво узрок и потврда другог, а друго је сведочанство и потврда првог.

Такође, као што је познато, пре Божијег оваплоћења нису прављене иконе. Управо Божије очовечење даје право за то, јер без њега важи Божија забрана у Закону Мојсејевом: „Не начини себи лика резаног, нити слике ичега што је на небу и на земљи“ (Пон. 5, 8).

То што је очовечење Бога Логоса „укинуло“ законску забрану иконописања, чији разлог је била невидљивост Божија и која је установљена „због погибељног идолопоклонства“ Јудејаца, како тумачи св. Јован Дамаскин, види се из седмог блажења Синодика.

„Онима који разумеју Мојсеја који каже: Пазите на себе, јер у дан када говораше Господ Бог на Хориву гори ви чусте глас речи, а подобије не видесте, и који знају правилно да одговоре: Ако шта видимо, истински видимо, као што нас је Син грома научио, Он Који беше отпочетка, Кога смо чули, Кога смо видели, Кога смо угледали очима својим и рукама својим дотакли, у вези са речју живота, и то сведочимо; и опет, као други ученици Логоса једосмо са Њим и писмо са Њим, не само пре страдања, него и после страдања и Васкрсења; дакле, онима који су оснажени од Бога да разликују заповест у закону од поуке у благодати, и у првом невидљиво, а у другом и видљиво и опипљиво, и због тога да оно што је виђено и дотакнуто сликају и клањају се томе - вечна успомена трипут“.

А св. Јован Дамаскин каже да, пошто је знак „крајњег безумља уобличавати Бога“, зато „у Старом завету није била дозвољена употреба икона“. Међутим, божанско очовечење учинило је Бога видљивим у лицу Богочовека Христа, и тако, „пошто је Бог Својом милошћу постао истински човек ради нашега спасења, не као што Га је Авраам видео у човечијем виду, нити као пророци, него је истински по суштини постао човек, поживео на земљи и са људима општио, чинио чуда, пострадао, био распет, васкрсао, вазнео се и све се то уистину догодило и видеше Га људи, то је написано у спомен нама и на поуку оних који тада нису били присутни, како бисмо ми који нисмо видели, а чули смо и поверовали, достигли блаженство Господње. А пошто не знају сви слова, нити се баве читањем, оци су расудили да се као подвизи то на иконама слика као кратко подсећање“ (св. Ј. Дамаскин, Тачно изложење православне вере, погл. 4, О иконама, ЕПЕ, том 1, стр. 696 – на грчком).

И из наведеног се види да иконописање постоји „јер је Бог... по суштини истински постао човек“, док истовремено служи и као непосредни вид поуке неписменима о Божијем домостроју, али и свима уопште.

Али и у Актима Седмог Васељенског Сабора многа сведочанства темеље иконописање на оваплоћењу Христовом.

Из посланице Адријана Папе Римског св. Тарасију Константинопољском:

„...Пошто је ваша љубљена светост установила да се поштују и да се приноси поклоњење часним иконама и човечанском лику Христа Бога нашега, Који се ради нас и у нашу корист оваплотио, и свете непорочне и истинске Богородитељке, а затим и Његових светитеља, њено православно произвољење, ако у томе како је почела и остане, ми свакако хвалимо и саветујемо, као они који се брину пастирском бригом, да православну веру коју је једном исповедила задржи непромењиво је исповедајући. Јер нико не

може поставити други темељ од онога који је постављен, а који је Исус Христос“ (Акта, том 3, стр. 248).

Из посланице Адријана Папе Римског царевима Константину и Ирини.

„...Као што смо примили од најсветијих и најопитнијих архијереја који су нам претходили, у црквама ћемо ради подсећања подићи слике и у двору Божијем поставићемо свештену икону Господа нашега Исуса Христа према оваплоћењу Његовог човекоподобија, а уједно и Његове Свете Мајке и светих и блажених апостола, пророка и учитеља, и исповедника, са љубављу их поштујући... како би се путем видљивог лика (Христовог) наш ум духовно узнео ка невидљивом Божанству Његовог величанства по плоти, коју је Син Божији ради нашега спасења сишао да прими“ (тамо, стр. 244).

Из посланице св. Григорија Папе Римског св. Герману Цариградском (одломак је већ наведен раније у овом писму).

Из посланице св. Германа Цариградског Јовану Епископу Синадском.

„...Али пошто је једнородни Син, Који се налази у крилу Очевом, опозивајући Своју творевину од смртне осуде, благоволењем Оца и Светога Духа снишао да постане човек, блиско се приопштивши нашој крви и плоти, као што рече велики апостол, поставши нам у свему сличан осим у греху, изображавајући икону Његовог човештва по плоти, и не Његовог непојамног и невидљивог Божанства, трудимо се да представимо предмете вере, показујући да се Он није призрачно и нестварно сјединио са нашом природом, као што су учили неки од прелашћених архијереја јеретика, него да је стварно и истински постао човек савршен у свему, осим у греху који је у нас посејао непријатељ. И у том смислу ми изображавамо и целивамо на иконама лик Његове свете плоти као знак поуздане вере, и указујемо му свако поштовање и част која му доликује, присећајући се тиме Његовог божанског и животворног и неизрецивог очовечења. Исто тако, сликамо и подобије Његове по плоти непорочне Мајке Свете Богородице, показујући да је, будући по плоти жена која није била туђа нашој природи, невидљивог Бога Који све држи руком изнад сваке мисли и ангела и људи зачела у својој утроби и из ње Га је оваплоћеног родила. И као Господњу и истинску Матер Бога истинитог ми је поштујемо и величамо и називамо је вишом од сваке видљиве и невидљиве творевине. И светих мученика Христових, апостола, пророка, преподобних и осталих светитеља... ради подсећања на њихово мужество и истинско служење Богу ми сликамо подобија“ (тамо, стр. 297-298).

Из исповедања Седмог Васељенског Сабора у Четвртом акту:

„Ове часне и поштоване иконама, како је већ речено, поштујемо и

целивамо, и са поштовањем им се поклањамо: наиме, икони очовечења великога Бога и спаситеља нашега Исуса Христа и непорочне Владичице наше и Свесвете Богородице, од које је Он благоизволео да се оваплоти и да спаси и избави нас од сваког нечастивог идолског безумља, и светих и бестелесних ангела, јер су се праведницима јављали као људи. Исто тако, поклањамо се и ликовима и сликама божанских и свеславних апостола, богоречитих пророка, победоносних мученика и преподобних људи, како бисмо, сликајући их, могли да усходимо ка сећању на праобраз и да се приопштимо извесном освећењу“ (тамо, стр. 306).

Из Слова Јована епископа Солунског, прочитаног у петом акту:

„... Ми сликамо иконе оних који су били људи, свете слуге Божије које су носиле тело, да бисмо их се сећали и поштовали их какви су били. Јер ми их не правимо као ви (односно идолопоклоници), нити показујемо телесне црте некаквих бестелесних бића, него, и поклањајући се иконама, како си ти претходно рекао, ми не прослављамо њих, него оне који су писмом (живописно) изображени. И прослављамо их не као богове, далеко било, него као истинске слуге и пријатеље Божије, и оне који имају слободу да се моле за нас. Икону Божију, а мислим на Господа и спаситеља нашега Исуса Христа, сликамо онако како је виђен на земљи и са људима општио, а не како се Бог представља по природи. Јер каква је сличност или какав облик бестелесног и неуобличеног Логоса Очевог? Јер Бог је Дух, како је написано, односно природа Свете и једносушне Тројице. Али пошто је благоволењем Бога и Оца једнородни Његов Син и Бог Логос сишао са небеса и оваплотио се ради нашега спасења од Духа Светога и непорочне Дјеве и Богородице Марије, ми сликамо Његово човештво, а не бестелесно Божанство“ (тамо, стр. 814-815).

Из разговора Јудејца и хришћанина, који је прочитан у петом акту:

„...Јер иконе које видиш сликају се ради подсећања на човекољубиво спасење Спаситеља нашега Исуса Христа и представљају Његово очовечено лице. А иконе светих, исто тако, показују њихове подвиге против ђавола и њихове победе и венце“ (тамо, стр. 315).

„Тарасије, најсветији патријарх, рекао је:

Јелини су због идола кажњавали мученике и говорили им: ‘Због чега се подвизавате и одбацујете наше идоле, кад и сами имате иконе?’ Светитељи су одговарали: ‘Али ми не правимо кипове демонске, него иконе очовеченог Бога Логоса и светитеља Његових, и не обожавамо их’“ (тамо, стр. 821).

Из оповргавања ороса иконоборачког сабора, у шестом акту Седмог Васељенског Сабора:

„... А истински хришћани исповедају једног истог Сина и Христа и Господа, и, сликајући икону онако како се Логос оваплотио и поживео међу нама, односно како је постао савршени човек, поступају сасвим исправно. Јер Бог Логос описан је пошто је у плоти поживео међу нама и није замишљено да се ослика Његово Божанство, јер Божију природу нико никада није видео. Наиме, Он је неописан, невидљив и непојаман, али је описан по човештву, јер ми знамо Христа Који је из двеју природа, и то у двема природама неразделно, односно у божанској и човечанској. Јер у једном истом Христу види се једна неописана, а друга описана природа“ (тамо, стр. 836).

„... Јер као што је Бог Логос постао савршени човек, како смо већ рекли, те смо чули Његов глас и видели Његов лик и после васкрсења, јер беше дотакнут и ученици Га видеше, а Он им говораше о Царству... јер хришћани се у духу и истини не поклањају (као Богу) ни иконама, нити божанском образу крста, нити су икада сачинили икону невидљиве и непојамне природе, него, пошто је Логос постао плот и поживео међу нама, они изображавају и сликају дела Његовог божанског домостроја“ (тамо, стр. 347).

И из Ороса Седмог Васељенског Сабора:

„И саборно кажемо да сва црквена предања која су нам писмено или неписано прописана ми чувамо без новотарија, а једно од њих је и прављење слика и икона, јер то је сагласно са повешћу еванђеоске проповеди и служи као потврда истинитог, а не нестварног очовечења Бога Логоса, и служи нам на корист, јер једно несумњиво објашњава друго и једно друго доказује“ (тамо, стр. 374).

Из посланице св. Тарасија Цариградског и читавог Сабора царевима Константину и Ирини:

„... Свима је познато и нико не сумња у то да је Богу пријатно и благоугодно да поштујемо и целивамо ликовне представе домостроја Господа нашега Исуса Христа, непорочне Богородице и Свагдадјеве Марије, часних ангела и свих светих“ (тамо, стр. 881).

Дакле, то да је божанско очовечење основ и темељ иконописања сасвим јасно се види из аката Седмог Васељенског Сабора и из текстова светитеља. Значај очовечења Божијег у вези са питањем икона, према православном учењу, показује се првенственим.

Али како смо ми, који по имену „следимо Свете Оце“, дошли дотле да анатемишемо то православно учење?

Можете ли да замислите колико би био лак посао старих иконоборaца у одбацивању икона, да Богоносни Оци иконописање нису чврсто засновали

на божанском очовечењу, којим је „неописани Логос Очев“ „постао описан оваплотивши се“?

Можете ли да замислите шта би се догодило да су га засновали на пророчким виђењима или на нечем другом?

Иконоборци би сасвим лако одбацили те ставове, предочивши древну законску забрану икона и опасност од идолопоклонства, док православни не би могли да оптуже иконоборце као јеретике, јер не би било одговарајуће аргументације за оповргавање заблуде.

Али истина је просијала! Иконе се сликају „као потврда истинитог, а не нестварног очовечења Бога Логоса“, а иконоборци су јеретици јер, одричући иконе, само „на речима“ примају у Христу спасење, док га се „заправо“ одричу, како наглашава Синодик!

Заиста, брате Ламброс, ако би се древно иконоборство данас вратило (као што постоји код протестаната), како бисмо се са њим суочили ми... ИПХ, када смо бацили „анатему“ на христолошки темељ иконописања? Авај нама! На чему бисмо га утемељили? На прављењу херувима, или на златној змији, или на шатору сведочења или на опремању светиње, кад све то само по себи нема вредност, него прима вредност и значај од „Онога Који се предизображава“ у томе, „у давнини као сенка“, а Који се „сада јасно“ објавио и свршио се домострој нашега спасења?

На чему бисмо га, дакле, утемељили?

Можда на пророчким виђењима?

И како да се читаво иконописање утемељи на пророчким виђењима, када се ни сами пророци који су их имали нису дрзнули да их насликају, него су их само испричали, и када их нико други није насликао пре Христа?

Можда на томе што имамо право да преносимо речи Писма на иконе?

А како оправдати тако нешто, када реално није могуће да се тачно наслика комплетан садржај Писма са свим што оно наводи? Примера ради, како да се дословно наслика „Песма над песмама“? Можете ли да замислите какве би последице тога биле?

Ако дубље размислимо о последицама анатеме на темељ иконописања, брате Ламброс, требало би да се обучемо у кострет и да се поспемо пепелом по глави, не би ли се како Бог смиловао на нас!

Али има још анатема!

Анатемисани су и они који мисле да икона Христова „... у изображењу Његовог светог богочовечанског лика не дели Његову плот од Божанства“.

Али поменута „анатемисана“ реченица постоји у готово истом виду и у Актима Седмог Васељенског Сабора, као одговор на оптужбе иконобораца

тога времена, који су говорили да икона Христова наводно раздељује Његову плот од Божанства и да Га тако наводно слика само као човека, док је Он заправо Богочовек.

Ево одговора Седмог Васељенског Сабора:

„Саборна Црква, ако и слика Христа у људском лику, ипак Га не раздељује од Божанства које је са њим сједињено. Штавише, она верује да је он обожен и исповеда га равнобожним, сагласно Великом Григорију Богослову и истини, који нису као ови (иконоборци) неуко и необразовано попут варвара рекли да се тиме плот Господња чини обезбожаном. Јер као што неко, сликајући човека, не чини човека лишеним душе, него он остаје са душом, и то се зове његовом сликом зато што сличи, тако и ми, чинећи икону Господњу, исповедамо да је плот Господња обожена“ (оповргавање иконоборачког сабора, Акта Седмог Васељенског Сабора, стр. 864).

На другом месту, опет, Седми Васељенски Сабор у саборској грамати патријарха Јерусалимског Теодора које је прочитано на трећем заседању каже:

„... Свете и часне иконе целивамо и поклањамо им се; наиме, икони Бога Логоса и Господа нашега и Спаситеља Исуса Христа, Који се нас ради очовечио и примио лик слуге. Његова икона и изображење не носи образ Божанства нераздељиво сједињеног са Његовом непорочном плоћу, јер Божија природа је невидљива и неописана и неуобличена, будући да Бога нико никада није видео, сам једнородни Га је објавио, него Његово човештво сликамо и поклањамо му се. Јер Он се, будући Богом и невидљиви, јавио на земљи, замарао се, гладовао је и био жедан, према закону наше природе коју је примио на Себе. Ми се поклањамо Христовој икони, односно лику који су видели људи, не одвојеном од Његовог невидљивог Божанства – далеко било - него сједињеном са њим од самог зачећа“ (Акта Седмог Васељенског Сабора, стр. 266).

Сасвим јасно видимо да, према православном учењу Седмог Васељенског Сабора, ако се и на икони Христовој слика ипостас-личност Његова према видљивом човештву, она се ипак не сматра одвојеном од Божанства, него са њом нераздвојно сједињеном и обоженом.

Међутим, то је наш Синод анатемисао, па тако „анатеми“ није „умакао“ ни Седми Васељенски Сабор!!!

Намеће се велико питање.

Седми Васељенски Сабор „није добро знао“ како стоје ствари, па смо дошли ми, „хришћани осмог дана“, да их „исправимо“ и да све ставимо на право место, делећи анатеме како стигнемо?

Каква је то гордост, брате Ламброс?

Шта нам значи назив „Истинити православни Хришћани“ и зашто вичемо „православље или смрт“, када се ни наш дух, ни живот не слажу са Оцима, са Црквом?

Седми Васељенски Сабор наглашава:

„Јер они које покреће божанска ревност увек су сагласни са Оцима и са предањем црквених установа“ (Акта, том 3, стр. 346).

Зар то важи за нас, ако узмемо у обзир наведене анатеме?

Јесмо ли ми „они који следе Свете Оце“?

Или смо „они који следе сопствене страсти“?

Лако је разумети кога ми следимо, када се прочитају „бисери“ које смо „саборно“ (читај „хризостомовски“) представили као „православно“ учење, а који могу да изазову крајње реакције, од смеха, до вапаја и суза због тога докле смо стигли. (Не знам да ли су изазвали још нешто!).

Примера ради, када су у питању пророчка виђења:

Без обзира на то што православно учење каже да их виде достојни и не телесним видом, „јер нису се телесним очима, него умним користили пророци и они којима су се откривала, јер нису сви то видели“ (Ј. Дамаскин, ЕПЕ, том 3, стр. 236 – на грчком), и да је најпре потребно очишћење душе како би касније дошао дар Светога Духа: „... Као што се природа чистих вода, примивши сунчеве зраке, обасја, тако и душе пророка, најпре очишћене њиховом врлином, примају дар Духа и, осветливши је, примају знање о будућем“ (Ј. Златоусти, Тумачење на прор. Исаију, том 8, стр. 200 – на грчком), у календару нашег Св. Синода за 1997. годину то се оцењује као заблуда, јер према „мудрим“ састављачима „теолошких трактата“ који су у календарима стигли до „краја васељене“ нити су потребне умне очи, нити очишћење душе, нити очишћење ума – ништа им није потребно!

Пророчко виђење изједначава се, према „мудром“ учењу календара нашег Св. Синода за 1997, са „визијама“ у светским стварима које човек интелектом замишља и затим материјализује, док се мисао да су пророци „у невештаственом виђењу“ гледали божанско откривење пореди са ... маштом човековом у којој, према календару, „ум види у невештаственом виђењу“(!), док се обистињење пророчких виђења представља као да се дешава на сличан начин на који је „влада започела да материјализује своје визије“(!).

Међутим, најстрашније је то што се у календару сасвим ниподаштавају пророчка виђења, јер су представљена као да их не виде само богоносни и свети, односно сасуди Светога Духа, него било ко, па чак и иноверци и животиње (!), без било каквог предуслова врлине и освећености или

духовног сазрцања!

Ево га „мудри“ текст календара:

„Сва дела људска прво „ствара“ ум, а затим их израђују руке или други телесни удови. Све проналаске које својим очима никада није видео, нпр. грађевину, одећу, машине и сву светску стару и савремену технологију, која му је испочетка била непозната, човек је силама душе које му је дао Бог зачео у уму као мисли које се претварају у визије у ширем смислу, а затим их је материјализовао. Дакле, ум све то прво види у невештаственом виђењу, а затим то материјализује.

„Безбројне“ књиге и списи, које ум зачиње као „визију“, затим се „материјализују“ и пером се изливају на хартију.

Често читамо реченицу: „Влада је почела да материјализује планиране и најављене визије“.

Ако су пророци гледали виђења умом, који је око душе, пошто су били богоносни и свети, којим су онда оком душе (ума) магарица гатара Валаама и Валаам видели архангела Михаила и како је животиња говорила људским гласом? Да нису Валаам и магарица били богоносни и свети? Или је магарица имала душу?

Сличних случајева има много и у животу иноверaца који су имали виђења и визије, као што су коњ и свети Харалампије итд“ (календар Св. Синода за 1997, стр. 49-50).

Шта је то, брате Ламброс?

Је ли то смисао пророчких виђења према православном учењу?

Јесмо ли се због тога смисла „побили“ са „Андрејевцима“, па је „мати изгубила дете, а дете мајку“ и од анатеме се није спасао ни жив, ни мртав?

Тако ли се тумачи „невештаствено виђење“ које помиње св. Јован Дамаскин?

Је ли „невештаствено виђење“ машта технолога, писаца и светских владара?

И зар су пророци имали виђења „као мисли које се претварају у визије у ширем смислу, а затим их материјализују“, како покушава да нам каже календар, да би нам показао да за њега, наводно, није било потребно „око душе“?

Зар су пророци имали фантазију?

И зар случај Валаамове магарице име везе са пророчким виђењима?

Заиста, брате Ламброс, зар Вам ништа не „мирише“ на рационализам у „неисказаним речима“ календара за 1997. годину?

Ако бисмо следили „логику“ којом он покушава да нам надахне, дошли

бисмо до тога да пророштво сматрамо маштарењем које ствара планове за будућност, а резултат пророштва као материјализацију добро разрађеног човечијег плана!

Ако, опет, примимо да су пророци пророштва гледали без „ока душе“, онда мора да су их гледали само телесним очима, као да су биле затворене!

Али ако је то тако, онда се план оваплоћеног домостроја Божијег за спасење човеково, „тајна сакривена од векова и од нараштаја“ (Кол. 1, 26), о којој је „много пута и на разне начине у старини Бог говорио оцима преко пророка“ (Јевр. 1, 1), ниподаштава и успешно замењује некаквом хуманистичком концепцијом и материјализацијом плана разних „визионара“, односно „добро разрађеним“ светско-хуманистичким програмом!

И где је онда Божији домострој? Где је дар пророштва који је Бог даровао достојним? Где је нестворена божанска енергија? Све то „логика“ (а тачније „рационализам“) календара одбацује!

Брате Ламброс, вероватно сам Вас заморио.

Али верујем да сада сигурно није време за одмарање!

„Час је да устанемо од сна“ (Рим. 13, 11), јер „кад људи поспаше, дође непријатељ и посеја кукољ по пшеници и отиде“ (Мт. 13, 25).

Смртоносна „помама за анатемама“ „Солунског“ и сличних њему нанела нам је огромну рану. Извршила је насиље над нашим душама до окамењености. Искварила је простоту, али и благочестивост са којом су хришћани приступали Цркви. И ето резултата!

Анатеме десно и лево, анатеме на светитеље, васељенске и свеправославне саборе, унакажавања, фалсификати отачких текстова, мржња, острашћеност, раскол, прави пакао!

Зар је могуће да су то дела благочашћа, по благовољењу и благослову Божијем?

Можда због њих и владају овај зао дух и сада већ прилично видљива тенденција ка распаду у Цркви ИПХ?

Да можда и недавни догађаји са прекречивањем и разбијањем иконе Свете Тројице у козанском Ано Комију не представљају видљиве знаке богоостављености?

Авај, авај!

Бојим се да смо као они које је Христос назвао „лицемерима“, говорећи им: „Тешко вама“, „јер дајете десетак од метвице и копра, а остависте што је претежније у Закону, правду, милост и веру“ (Мт. 23, 23)

Опет, силно се бојим да ће се, ако се не покајемо, обистинити и на нама речи Господње: „Ето ће вам се оставити кућа ваша пуста“ (Мт. 23, 38).

Срећан Вам празник Васкрсења!

јером. Пантелејмон Цаланкас

П.С. Велики „теолог“ григоријеваца Ламброс Ктенас на ово писмо оца Пантелејмона (које је писано пре сједињења са Синодом ИПЦ Грчке под архиепископом Николајем) никада није ни одговорио, што јасно говори о неправославности григоријеваца. Исто тако, ових, као минимум осам најгрубљих јеретичких места (мада их има још, мање „грубих“, као нпр. јавно увођење догмата о папској непогрешивости, јер се анатемишу и сви који не верују да се сва решења на сваком заседању Синода доносе "у Духу Светом", што је по њима "хула на Њега"), у којима су григоријевци 1997. године јасно анатемисали учење Светих Отаца (а које су се вратиле, како каже отац Пантелејмон, „као бумеранг“ на њихове главе), допринели су томе да је отац Пантелејмон примио да му се изврши хиротесија, јер је сада после свега откривеног (милошћу Божијом), више него очигледно да су григоријевци били ти који су направили раскол (мање је важно да ли је он био административног или догматског типа) у Цркви ИПХ Грчке, нахушкани на то славољубивим сатаниним архидемагогом – Хризостомом Солунским, који је да би оправдао своја дејства и нова учења јавно искажавао учења Светих Отаца. Други су му нажалост слепо веровали, не проверавајући његове наводе Светих Отаца, које је он вешто прекрајао потстакнут својим оцем – Сатаном. О канонској страни раскола из '95. рећи ће се усмено ако буде прилике или писмено – за оне који се тврдо држе заблуде о исправности григоријеваца "до 2004. када су замалтерисали икону Свете Тројице", а ускоро ће такође бити преведени и други документи издати још до раскола 1995. Уосталом, Господ Исус Христос је јасно рекао: „По плодовима њиховим познаћете их...“ (Мт. 7, 16 - 20; Лк. 3, 8) Па... „Ко има уши да чује нека чује.“ (Мт. 11, 15) – примедба схимонаха Серафима светогорца.

У суштини, не ради се о простој недоумици, него о констатацији једног дуготрајног безизлазног положаја, и она се не ограничава само на моју маленкост, него се тиче и свих оних који желе да свесно следе Православље.

Немојте ми рећи да га није лично анатемисала као јеретика, јер, ако је то што је он веровао у вези са пророчким виђењима било јеретично и достојно анатеме, јеретик мора бити и он сам, нека ми опрости Светитељ

Божији!

Патријарх Доситеј је у тој грамати дао опрост патријарху Московском Никону, кога је свргао Сабор из 1666. (који је свргнут не из разлога вере, већ због свога спора са царем), док је остатак саборских решења потврдио као законита!

Богојављања Богу не придају својство описаног. Једино је оваплоћење Бога Логоса придодало то својство Његовој ипостаси. Тако је оваплоћени Бог Логос–Христос неописан по Божанству, а описан по човештву.

И то не онако како бисмо хтели ми или било ко, него како постоји у вековном предању Цркве и како је дошло до нас.

При том, они су, свакако, мислили на Бога Оца, а не на оваплоћеног Сина.

Нажалост, ми смо ту „удицу“ прогутали мислећи да је божанска „амброзија! Али доста је било!

Нпр. на машти, или из естетске потребе или из љубави према уметности итд?

Иако се Божанство не описује истовремено на икони, као неописано и неизобразиво, оно се ипак не сматра одвојеним од плоти по којој се изображава Христос, Који је двострук по природи, сложена ипостас, Бог и човек.

Свакако се сећате како је жалосно изгледао календар из 1999!

Св. манастир Вазнесења, Дио Вунон, Фтиотида
8. април 2008.
Свети и Велики Понедељак

Господину Ламбросу Ктенасу

Драги г. Ламброс, радујте се.

Са жалошћу пратим Ваш фронтални напад на моју маленкост, који

у последње време све интензивније изводите посредством брошура које пишете једну за другом. Ради се о нападу потпуно неоправданом и ничим изазваном, са наглашеним личним карактером, у којем се служите помпезним карактеристикама, увредама, иронисањем, придавањем погрешног смисла мојим речима итд, што су све елементи који не приличе ни тону Ваших ранијих радова на тему вере, нити Вашем моралу као моралу човека-хришћанина-православца - у сваком случају не онаквог каквим сам Вас познавао.

Неко би могао рећи да се са Вама нешто догодило. Нешто Вас је разљутило, али истовремено и уплашило и променило, али не набоље, тако да више не контролишете своје реакције и понашате се као звер у кавезу.

Не знам шта Вас је толико узнемирило! Ипак, надам се да није у питању то што сам објавио своје писмо од 10. марта 2007. Уосталом, то објављивање догодило се након што сам открио да се то писмо налази у Вашој брошури «Са поштовањем према нашем Светом Оцу» (Патра, мај 2007), на стр. 40, где сте се Ви сами позвали на њега и на «дух» који је, по Вашем мишљењу, у њему изражен, а који сте окарактерисали као «рат против иконе Свете Тројице» и примање «змијске обмане»!

Према томе, не би требало да Вас то узнемирава, јер сте ме сами изазвали да објавим своје писмо (двојици–тројици људи, како сам Вам већ писао), како бих оповргао Вашу клевету против мене као «иконоборца».

Према томе, верујем да Вас други разлози наводе на то да пишете своје «жуте» брошуре и у питању су дубљи разлози чија је сврха да изврше утицај на Вашу црквену средину, а не моје писмо.

Штавише, мишљења сам (и изражавам га иако не мислим да Вас моје мишљење занима) да брошуре попут Ваших најновијих нити ће икако допринети ичијој душевној изградњи у Вашој црквеној средини, нити ће Вама лично служити на част, нити ће мене јаднога (и према Вашем мишљењу прелашћенога и палога) исправити (под претпоставком да грешим у питањима вере), јер извртања, фалсификати, приписивање погрешног смисла нечијим речима и блаћење никада никога нису поучили, нити му указали част, нити га исправили!

Док читам Ваше брошуре, ја имам осећај да Ви ни не желите да ме «исправите» - ни мене, ни друге! Када бисте заиста хтели моје «исправљење», Ви не бисте извртали садржај мога писма «сецкајући» га како Вам одговара и изврћући га коментарима уз моје реченице – тако да му се прида други смисао – и закључцима који Вама одговарају. Када бисте желели моје исправљење, Ви не бисте прибегавали ни увредама, нити клевети, нити

трагању за скривеним смислом мојих реченица, нити бисте узимали на себе улогу Судије живих и мртвих осуђујући ме на «вечни пакао»(!), нити бисте ме сврстали међу «Јеховисте», нити бисте ме оквалификовали као «јеврејски мозак»! Напротив, да Вас занима моје «исправљење», Ваше брошуре одисале би благородношћу а не потребом за вређањем, љубављу а не гневом, истином а не мајсторством у извртању истинског смисла мога текста.

Али Ваше унутрашње расположење и стремљења тачно зна Господ и нека им Он суди као Праведни Судија.

А шта ја јадан могу да кажем?

Ма шта ја рекао видим да је у опасности да буде протумачено наопако!

Али колико објављивању истине доприноси и моје бесконачно ћутање, које сам досад био изабрао, против Ваших чланака који се само множе и множе?

Колико то штити Ваше читаоце који ништа не сумњају?

Зато мислим да некако треба да Вам одговорим, односно да одговорим макар на основна места из Ваших чланака, иако се бојим да ће и тај одговор бити злоупотребљен. Међутим, надам се и на силу истине, јер истина је Христос и нека ми Он буде помоћник и избавитељ! Надам се и на то да ће се Ваша савест пробудити, глас Божији који је усађен у њу, и за њу се и молим.

Драги г. Ламброс!

У једном свом чланку Ви оптужујете братство нашег св. манастира, као и мене лично, да смо постали «гласноговорници иконоборачке заблуде»!

На другом месту нас хвалите због тога што, заправо, излажемо све иконе и ниједну не одбацујемо!

Опростите, драги г. Ламброс, али зар Ви не видите да то једно другом противречи?

Или докажите наше наводне иконоборачке поступке, или ако, као што и сами сведочите, користимо све иконе, престаните најзад да нас клевећете због «иконоборачке заблуде» и сличног.

На другом месту Ви се чудите зашто ми своје заинтересоване посетиоце питамо да ли су видели неки документ иконоборачког садржаја Св. Синода којем припадамо.

Зашто вам то смета?

Зар можда не знате да такав документ не само да не постоји, него је, напротив, много других који сведоче о томе да се у нашем Синоду употребљавају све свештене иконе које православни верници користе од давнина?

Уосталом, зар нисте никада помислили да, чак и кад би Св. Синод имао макар један документ иконоборачког садржаја који би га чинио кривим, ми не бисмо могли да постављамо то «наивно» питање, како сте га Ви окарактерисали?

Јасно је, дакле, да Вама смета то што и сами знате да то наше питање (које се упућује без разлике и беспристрасно свима, а најпре вођама Ваше црквене средине) уопште није «наивно». Напротив, оно је умесно и све ствари ставља на место.

Наиме, негативан одговор који следи из, за вас, непријатне, али несумњиве и неумољиве реалности, руши и мрви у прах читаву вашу теорију о наводном «иконоборству», као што руши и читаву конструкцију неоправданог раскола из 1995. и сву вашу борбу да се он одржи!

Нека вам не смета то питање, г. Ламброс, а поготово не затварајте очи пред истином чији одговор гласи: «НЕ, СИНОД НЕ ОДБАЦУЈЕ НИЈЕДНУ ИКОНУ И НЕ ПОСТОЈИ НИЈЕДАН ЊЕГОВ ИКОНОБОРАЧКИ ДОКУМЕНТ»! То је истина, и та истина може да «спали» ђавола проклетог раскола, драги г. Ламброс, ако је сви ми примимо не затварајући очи пред њом! И има да га «спали», ако нестану давне теорије које саме себе оповргавају (а за које и Ви имате заслуге) о «иконоборству».

Јер шта је, на крају крајева, «иконоборство»?

Није ли то неодређен појам, који се условно карактерише као «иконоборство» (јер неки «тако хоће»), који ћемо, парадоксално, морати да прихватимо здраво за готово и који ћемо бити дужни да припишемо као мрско «јеретичко» умовање Св. Синоду како за време Архиеп. Андреја, тако и сада, за време Архиеп. Николаја, а да Синод није «ни зуцнуо», нити издао иједан документ о одбацивању икона, све како би се оправдао раскол из 1995. године и «фамозне» анатеме из 1997?

Не, г. Ламброс, тако неће моћи! Неће моћи, јер Црква учи другачије!

Пракса Цркве сведочи да неко, да би био иконоборац, најпре мора да буде иконоборац «de facto», односно «у пракси, на делу» и свакако у смислу у којем је Православна Црква одредила и осудила иконоборство, односно у смислу одбацивања, одбијања и уништавања свештених икона, односно у смислу одбацивања догмата о поклањању иконама, а не у смислу у којем би се то хтело сваком «добронамернику».

Уколико се, дакле, то догоди и неко објави «голе главе» своју јерес, и исто тако «голе главе» изврши иконоборачка дејства, тако да постоје докази за његову кривицу, њега Црква изобличава, а ако он «делима и речима» инстистира на њима и наставља да делује као иконоборац, тада, и

тек тада, његова дела (а не нечија подозрења и тенденциозност) доказују да је он иконоборац, те га Црква осуђује.

Тако је она поступала и са старим иконоборцима.

У вези са тим ништа се више нема додати, а ако Ви имате замерке и сматрате да је горе наведено погрешно, оптужите саму Цркву а не мене, јер горе наведено није моје мудровање, него јасно следи из праксе Цркве!

Према томе, г. Ламброс, ако хоћете да говорите о наводном иконоборству Св. Синода, којим председава садашњи Архиепископ г. Николај - било о потпуном иконоборству, било о делимичном - и да тако оправдавате прекид општења и антиканонска дејства г. Григорија и његовог окружења, која су довела до раскола из 1995, биће потребно најпре да нађете наводна документа Св. Синода било из времена Архиеп. Андреја, било сада, којима се «голе главе» проповеда иконоборство, у складу са давнашњом црквеном представом о њему, или у којима се макар путем одлуке одбацује бар једна св. икона Православне Цркве, а са друге стране да посведочите (доказима, тужбама, сведоцима који доказују када, где, како, ко итд) о наводним иконоборачким дејствима са стране Св. Синода у складу са оним шта у таквим случајевима предвиђају свештени канони (а не како то намећу нечији циљеви), јер у супротном све што бисте могли рећи о постојању иконоборства спада у простор маште, подметања, лукавства, клевете и демагогије!

Међутим, с обзиром на чињеницу да у нашем Св. Синоду нема никаквог иконоборачког дејства, одлуке, изазивања иконоборачких расположења, поука итд. – штавише, многи подстичу поклањање свим иконама Православне Цркве које се користе од давнина - то што Ви говорите о иконоборству (као и о другом), и без потребе да даље тражимо (по «богословствованьима» и мудровањима која су распалила пожар у Цркви и парализовала њену чисту свештену борбу) показује се да су заиста бајке «које чешу по ушима» (2Тим. 4, 3) оне који покушавају на силу да убеде себе саме да су благочестиви, осуђујући друге као нечестиве, како тачно примећује св. Григорије Богослов који каже: «Сви смо благочестиви само по томе што осуђујемо туђу нечестивост» (Григорије Богослов, Беседа 2, Е.П.Е, том. 1, стр.172 – на грчком).

На жалост, то чините и ви, г. Ламброс, када писмено објављујете да моје писмо упућено Вама 10. марта 2007. наводно садржи «иконоборачке ставове»!

Где сте, драги мој, видели «иконоборачке ставове»?

Где, како и када сам ја написао да се борим против икона или да их

одбацујем?

Никада, нигде и никако!

Пошто ја то нигде не пишем, нити то чиним на делу, као што и Ви признајете у својим брошурама, како то да ме «мирне душе» представљате као наводног «иконоборца», који је уз то догурао и до «јеховизма»?

Жао ми је! Жао ми је, јер сте методом «сецкања» издвојили реченице из мога писма како бисте ме својим читаоцима представили као некога ко одбацује иконе! Али «постоји око правде које све види»!

Моја маленкост није Вам послала то своје писмо као «манифест» одбацивања икона - сачувај ме, Боже, таквих оптужби! И ма колико Ви «петљали» у својим брошурама, надам се на Бога да ће истина изаћи на видело, јер «неправда се не благосиља».

У своме писму, драги човече и брате, изложио сам Вам своју забринутост због тога што сам се уверио да су ставови које су 1997. године анатемисани од стране Синода г. Григорија ставови светитеља Православне Цркве, као и ставови Седмог васељенског сабора и Свеправославног (а не руског, како ви тврдите, намерно затварајући очи пред истином) сабора из 1666-67.

Изложио сам Вам, дакле, дословне ставове Светих Јована Дамаскина, Теодора Студита, Григорија Другог Папе Римског, Германа и Тарасија Константинопољског, изложио сам Вам изводе из Аката Светог Седмог васељенског сабора, као и изводе из одлука Свеправославног сабора из 1666, који не само да није осуђен као јеретички, разбојнички (како сте нам га лажно и са намером да нас уведете у заблуду представљали сви ви, угледни делатници Синода г. Григорија, последњих година), него га је, управо супротно, најправославнији и велики Патријарх Јерусалимски Доситеј (1641-†1707) потврдио као онај који се догодио «добро и законито» и који је «беспрекоран». И поред тога, не «озноја се ни ухо ваше», него се, напротив, «озноја» рука ваша од силног писања о томе да су то што сам Вам представио, наводно, «иконоборачки ставови», и чак да су то моји лични ставови!

Шта рећи?

Од Вас сам очекивао други морал, а не тај који демонстрирате.

То што својим читаоцима који ништа не сумњају представљате моје искасапљене текстове, пошто сте им најпре написали одговарајући увод, како би то послужило Вашем циљу да ме представите као «иконоборца», лако је и чак може имати успеха. Али шта ћете учинити пред судом непристрасног судије «Који испитује бубреге и срца»? Хоћете ли Њега моћи

да преварите? Не!

Зато Вас молим да припазите и да промените став, јер треба да се спасите и да не пропадне труд вашега благочешћа.

На другом месту у својим чланцима Ви нас карактеришете као «плашљиве лицемере» који се «поклањају иконама које истовремено уништавају», а на још једном месту питате: «Ако су у праву анатемисани, како онда он (моја маленкост) излаже икону Свете Тројице?»

Одговарам Вам најједноставније, јер питање је заиста сасвим једноставно.

Пре свега, ја никада нисам покушао да уништим неку икону! Ви то веома добро знате и добро би било да престанете да износите такве неосноване оптужбе! А ако желите да се борите против уништавања икона, окрените се против «супериконољубивих» пастира из своје јурисдикције, који нису знали како да изразе своје «иконољубље», па су решили да је најбољи начин – прекречити их, поломити, поразбијати и бацити(!). И све то - «у славу Божију» и да би се постидели «новоиконоборци»!

Када је реч о икони «Сапрестоље», одговарам Вам да је та икона у употреби у Православној Цркви вековима и да је тако све до данас. Зато је користимо и ми и, уопште, Синод, клир и народ наше Цркве.

И за ту икону, дакле, важи све што важи и за остало што у Цркви постоји и чега се она придржава у пракси, јер Црква, као ризница Божије Благодати, врло добро зна шта ради. Према томе, све што она чува чувамо и ми, и све што она одбацује одбацујемо и ми.

То је сасвим једноставно и мислим да сам био јасан.

Међутим, потребно је разјаснити да чињеница да конкретна икона постоји и да је употребљавамо и ми, и уопште Црква, не оповргава истину и историјску реалност да је у име Православне Цркве и канонских, а не незаконитих или разбојничких сабора са једне стране она забрањена, а са друге окарактерисана као латински утицај (сабори из 1666-67. и 1776. године).

А ако ме питате како је могуће да се паралелно у име Православне Цркве она избацује из употребе, а са друге стране да Црква ту одлуку не примењује у пракси, него да вековима ту икону чува у употреби, мислим да се на то не може дати одговор док се детаљно не испитају историјске прилике и озбиљно не узму у обзир пастирске потребе које су довеле до поменуте праксе у Цркви. Моја пак неукост ограничава ме само на то да знам да се на таква питања не могу дати импровизовани одговори, рецимо да су ти сабори «разбојнички», због чега више волим – а да се не

самопроглашавам судијом и «кадијом» црквене праксе – да без сувишне радозналости следим досадашњу праксу Православне Цркве која нити је последње 342 године поменуте саборе осудила као «јеретичке», нити је поменуту икону избацила из праксе.

Уверен сам да сам, ако следим ту праксу, сигуран, много сигурнији него што бих био да сам наставио да следим праксу Вашу и Вашег синода, којом ми је (лажима) наметано да се диференцирам од дугогодишње праксе Цркве и да осудим (попут Вас) оно што Црква није осудила.

Уосталом, случајева сличних поменутом има много у историји Цркве и ако почнемо да их «ископавамо», изигравајући суперчистунце, доћи ћемо дотле да, на пример, «осудимо» и св. Апостола Павла који је, са једне стране, одбацивао обрезање, а са друге је обрезао Апостола Тимотеја, исто као што је са једне стране одбацивао јудејске правне уредбе, а са друге их се сам придржавао, очишћујући се и стрижући косу у јудејском храму у Јерусалиму (уп. ДАп. 16, 3 и ДАп. 21, 26).

У сваком случају, тврдити то што тврдите Ви и синоди којима припадате, да Сабори из 1666. и 1776. нису представљали Православну Цркву, очигледно је негирање реалности.

Јер кога су представљала Тројица Патријараха, Александријски Пајсије, Антиохијски Макарије и Московски Јоасаф (међу којима су прва двојица заузимала и место, тадашњим околностима спречених, Патријараха Константинопољског Дионисија и Јерусалимског Нектарија), заједно са другим архијерејима и осталим Оцима Свеправославног Сабора 1666-67, ако не Православну Источну Цркву?

А ако нису представљали Православну Источну Цркву, где је тада била Православна Источна Црква, ко су били њени представници и које је било њено стадо?

Такође, ако Патријарх Јерусалимски Доситеј, који је и у име других источних патријараха 1682. године потврдио поменути Свеправославни Сабор из 1666-67. патријаршијском граматом, ако, кажем, он није представљао Православну Источну Цркву, него је био «јеретик-новоиконоборац-висковатијанац» пошто је потврдио један не православан, него разбојнички Сабор, на ком су, по Вашем мишљењу, «можда били присутни и неки носиоци нобоиконоборачке јереси Висковатија» (sic), ко је онда онај Доситеј, Патријарх Јерусалимски, који је 1672. сачинио чувено «Исповедање» Источне Православне Цркве, које је у допуњеној верзији поново издао 1690. године као представник Православља пред папистима и протестантима, како би поништио «исповедање» које се приписује Кирилу

Лукарису, а које је садржало калвинистичке утицаје?

Зар су постојала «два» Доситеја патријарха Јерусалимска у то доба?

Осим тога, ако Сабор Константинопољске (и Васељенске) Патријаршије који је одржан 1776. у време Патријарха Софронија Другог, а који сматра поменуту икону латинским утицајем и пише да је она «од Латина продрла у Православну Цркву», није представљао Православну Цркву, него је био «јеретички-новоиконоборачки», ко је онда у то време представљао Православну Цркву?

Је ли постојала нека друга «православна» Васељенска Патријаршија, или нека друга помесна Црква која је представљала Православље?

И ако сви они нису представљали Православну Цркву, него су били «јеретици-иконоборци» и достојни анатеме, како је онда могуће да Ви, г. Ламброс, који припадате Цркви која има прејемство вере и свештенства од тих «јеретика-новоиконобораца», представљате Православну Цркву иако сте потомак «јеретика-новоиконобораца»?

И ако су, најзад, сви поменути били «јеретици» и «иконоборци», коју су онда «Православну Цркву» представљали њихови прејемници, архијереји Синода г. Григорија који су их анатемисали, и какву «дејственост» могу имати «анатеме» оних који се самопроглашавају «супериконољупцима», а који су, према Вашем (али и њиховом) начину размишљања, потомци «иконобораца»? Опростите, драги пријатељу, али то је трагикомично!

Међутим, пошто тако размишљате и настављате да оправдавате раскол и «анатеме», ако хоћете да будете искрени дужни сте да заједно са свим утицајним делатницима и несрећном пуноћом ваше јурисдикције званично одвргнете Седми васељенски сабор, чија сте учења 1997. анатемисали као јеретичка (знате на шта мислим, али о томе нема ни слова у Вашим чланцима), да анатемишете свете Јована Дамаскина, Теодора Студита, Григорија Другог Папу Римског, Нектарија Пентапољског и многе друге чије сте учење анатемисали, биће потребно да одвргнете и осудите као «јеретичке» Саборе из 1666. и 1776, Патријарха Доситеја Јерусалимског, Макарија Патмоског итд. и затим да почнете да тражите где је Црква Христова, а да не садржи учење свих претходних!

Биће потребно, дакле, да се вратите натраг, у време пре св. Григорија Другог Папе Римског, који је по Вашем мишљењу, «архииконоборац» (а чији је текст, ма колико га ви «дотерали» својим наводним «тумачењима» о његовој «сврси» итд. толико јасан, да би само неко потпуно безуман могао да поверује тим «тумачењима» која потпуно изврћу његов смисао), и пре Седмог васељенског сабора, као бисте нашли прејемство вере и свештенства,

неукаљано «новоиконоборством», јер не иде, драги мој, то што сте учинили и настављате да чините другачије осим тако.

Ето, дакле, јунаци, пред вама је много посла!

Потражите где се толико векова крије Црква, па када је нађете, јавите и нама јаднима.

Ја се, разуме се, са горчином шалим, али, на жалост, дотле су довеле ваше крајности и инсистирање на јаловој борби са ветрењачама.

И толика је ваша ревност не по разуму да чуди чињеница да још увек нисте «анатемисали» самога Господа нашега Исуса Христа (помилуј нас, Господе), Који је за Свога Беспочетног Оца рекао: «Нити сте глас Његов икада чули, нити сте лик Његов видели» (Јн. 5, 37), и: «То не значи да је ко Оца видео, осим онај који је од Бога тај је видео Оца» (Јн. 6, 46) и: «Нико не зна Оца до Син и ако Син хоће коме открити» (Мт. 11, 27), и: «Ко је видео Мене видео је Оца» (Јн. 14, 9)!

Сва је срећа што и то досад нисте учинили, мада нас не би превише изненадило ако бисмо једном из ваше јурисдикције чули да се прича о томе да и Свето Еванђеље садржи «иконоборачке» ставове.

У таквом се ви стању налазите, драги пријатељу, и то и на нас отрежњујуће делује, јер нас подсећа на то колико су били у праву богопросветљени Оци када су наглашавали да је «већа од свих врлина расуђивање». Зато ту врлину потражите и ви, па ћете можда престати да свугде препознајете «висковатијанце» и «лицемере» са «лукавством лисице» и «маскама», који се наводно «поклањају икони коју истовремено уништавају».

Међутим, ако и даље будете «гледали» кроз «наочари» своје идеологије против «новоиконоборства», Ви нећете увидети колико нерасудно поступате и колико различитим мерама мерите – према томе како вама одговара – личности и ствари, нити ћете схватити да саму Цркву представљате као «лицемерку»!

Као пример ћу Вам навести св. Нектарија, јер тај светитељ се на делу показује као мера вашег неискреног става, који се радије може окарактерисати само као намерно лицемерје.

Подсетићу Вас шта сте у својој брошури писали о њему прошлог лета:

«Не сматрам случајним ни то да је, чувен по широкој учености у православном богословљу, св. Нектарије 1906. на Егини подигао храм Свете Тројице и у њему на месту које јој припада поставио икону са Богом Оцем као Старцем данима, Сином како се јавио у плоти и Светим Духом у виду

голубице, а испод које је светитељ ‘уздизао руке у усрдним мољењима Богу’, како кажу његови животописци». («Са поштовањем према нашем Светом Оцу» Патра, мај 2007, стр. 10).

Даље додајете: «Нека се због тога сви који погрешно мисле да светитељ у својим списима одриче да се Бог Отац јавио пр. Данилу као Старац данима науче из поуке коју је својим делима исписао светитељ двадесетог века Нектарије».

Шта сте овде написали?

Да изнад свега имају значење «дела» светога, односно чињеница да је он у своме манастиру имао у употреби поменуту икону, што на вашој «ваги» има велику тежину!

А шта кажу писана дела светитеља?

«Када је реч о Јахвеу, откривеном Богу у Старом Завету и о томе да је то Син и Логос Божији, а не Отац... сва божанска јављања која су се догодила према старом домострою односе се на једно исто божанско лице а... то једно божанско лице јесте Логос Божији» (ПРАВОСЛАВНА СВЕШТЕНА КАТИХЕЗА, Ἐκδόσεις Ρηγοπούλου, стр. 256 – на грчком).

Горњи одломак навео сам Вам и у своме писму од 10. марта 2007. године. Али пошто сте, уз смешну аргументацију и помоћу пристрасне методе «сецкања», покушали да тврдите да се тај одломак не односи на случај СТАРЦА ДАНИМА, написавши да светитељ «не каже да је онај који се открио као Старац данима био Син, а не Отац (брошура «НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА», Патра 2008, стр. 17), навешћу Вам сада други одломак из светитељевог дела, који Вас демантује.

Свети Нектарије пише:

«Бога нико никада није видео... тај стих садржи узрочно објашњење претходног. Пошто је, дакле, Еванђелист рекао да нико други осим Спаситеља није постао давалац толиких изузетних дарова онима који Му верују, он наводи разлог: да никада ниједан човек није видео Бога. Еванђелист ту богословствује о Богу Оцу, о Којем и Павле каже да Га ”нико од људи не виде, нити може видети” (1Тим. 6, 16) и сам Исус је рекао: ”Нико не зна Оца до Син, и ако Син хоће коме открити” (Мт. 11, 27) и: ”То не значи да је ко Оца видео, осим онај који је од Бога тај је видео Оца” (Јн. 6, 46 и Лк. 10, 22).»

А тумачећи одломак Јн. 1, 18 – «једнородни Син Који је у наручју Очевом тај Га објави» - светитељ пише:

«Тако да Он (Једнородни Син) беше Онај Кога је видео Исаија на престолу високом и уздигнутом (Ис. 6, 1), и Језекиљ како седи на Херувимима

(Јез. 10, 19), и Данило као Старца данима (Дан. 37, 9), и Аврам, и Јаков и сваки други свети муж, и Који им је говорио, јер Бога Оца нико није видео. Еванђелист који је богословствовао о Логосу Божијем обзнанио нам је да је Он био Бог Који се открио у Старом Завету». (Еванђеоска историја. Изд. Νεκτάριος Παναγόπουλος, стр. 11-12 – на грчком).

Наведено је, према Вашем мишљењу, «јеретично» и «анатемисано», јер каже да је Онај Кога су видели сви пророци Син, као и да је у виђењу прор. Данила «Старац данима» Син, а да Оца «нико није видео» итд.

Па ипак, Ви потпуно парадоксално писца тих редова, светог Нектарија Пентапољског, сматрате «светитељем двадесетог века», јер се, како се чини, ваша «вага» «покварила» и не «мери» тежину његових списа.

А најпарадоксалније од свега јесте то да св. Нектарија свесно и намерно «мерите» и даље својом «покваreном вагом», тако да сте у стању да изјављујете да је он, премда је писао «јеретичке-иконоборачке» текстове, пошто је истовремено имао икону «Сапрестоља» у своме манастиру, био православан.

Међутим, када «вагате» Архиеп. Андреја или садашњег Архиеп. г. Николаја, ви се користите другом «вагом» која показује да су они тешки «тоне» иконоборства, иако никада нису написали ништа против било које иконе и упркос томе што су се увек поклањали свим постојећим иконама без изузетка!

Истом «вагом» ви се користите и када је у питању моја маленкост, и тако ме представљате као «лицемера», и то «претешког» лицемера.

Међутим, ко у овом случају лицемери, вођен оним «циљ оправдава средство», сасвим је јасно!

Због тога, драги пријатељу, схватите најзад да, кад би сама Црква и њени светитељи били лицемери, а у датом случају св. Нектарије, онда би можда Ваше благородство имало право (пошто их је најпре одвргло као такве), да окарактерише и нас као «лицемере», који «иду њиховим стопама».

И, обратно, кад нас већ ружите као «лицемере», ви неизбежно ружите и саму Цркву, њене светитеље и њене саборе, па треба онда и да скупите «храброст» лава, да збаците «маску» која «пред светом» говори да је нпр. «св. Нектарије светитељ двадесетог века» и да одвргнете поменуте светитеље и познате саборе као јеретичке, као и Источну Цркву која их вековима прима као важеће, одбациши «лукавство лисице»!

И нека Вам се не учини грубим и ироничним ово што Вам пишем.

Није у питању моја нарав и манири, нити моја логика, него Ваша, како се види из Ваших брошура, и због тога сам опонашао Ваш дух и стил

писања, не бисте ли на примеру разумели безизлазни положај у којем сте се нашли, јер «којим судом судите онаквим ће вам се судити, и каквом мером мерите онаквом ће вам се мерити» (Мт. 7, 2).

Будите, стога, и мало самокритични!

Погледајте мало и шта се дешава у вашој «кући»!

Испитајте непристрасно чињенице и видећете да се Синод којем припадате непоправљиво искомпромитовао и самог себе довео у безизлазни положај, јер се нашао (а и даље се налази) у супротности са начином на који је Православна Црква до 1995. решавала питање сликања Беспочетног Оца или питање тумачења пророчких виђења итд. (а у питању је начин који се одликује расудношћу и умереношћу). Насупрот томе, Синод под канонским руководством Архиеп. Андреја и садашњег Архиеп. г. Николаја, дејствујући заиста у складу са пастирском бригом с намером да гради, а не да руши, једноставно се држи става који је преузео од Цркве посредством њених претходника, што значи да нити је иједну икону «бацио», нити је искварио учење Отаца Цркве, нити је икада покушао да изиграва «арбитра» међу наизглед «несагласним» светоотачким текстовима, нити је променио црквену историју представљајући канонске синоде као, наводно, «разбојничке».

Дакле, г. Ламброс, ви сте «унели промену», а не ми!

Ви се спорите са Црквом, а не ми!

Карактеристична одлика тог Вашег спора са Црквом јесте и упорна тежња да срушите христолошки темељ иконописања.

Да бисте у томе успели, дакле, Ви тврдите да се иконописање темељи на томе да је прор. Мојсеј начинио два изливена херувима на Ковчегу Завета, као и на свакојаким украсима у Соломоновом Храму, односно да је иконописање утврђено независно од божанског оваплоћења и да се на божанском оваплоћењу темељи једино икона Христова.

Ви оптужујете и моју маленкост, јер сам Вам написао да се «пре божанског оваплоћења нису израђивале иконе» и наглашавате да сам тиме што сам написао догурао до «јеховизма»!

Осим тога, Ви не прихватате ни да целокупно иконописање као црквена установа настаје «ради потврде» божанског очовечења. По Вама, нити је темељ иконописања христолошки, нити је таква њена сврха. По вама, христолошки темељ и христолошку сврху има искључиво и једино икона Христова и ниједна друга! Али зар Ви заиста не схватате, или се претварате да, наводно, не схватате, да оваплоћење Христово, које утемељује и утврђује Његово сликање (које са своје стране потврђује оно прво),

истовремено представља темељ свих икона, као и целокупне наше вере, «где је крајеугаони камен сам Исус Христос, на Којем сва грађевина, складно спојена, расте у храм свети у Господу» (Еф. 2, 20-21), јер «темеља другога нико други не може да поставити до постојећег, који је Исус Христос» (1Кор. 3, 11)?

Нико не пориче да и херувими са Ковчега Завета могу да се сматрају врстом икона. Али другачији је био њихов смисао, другачија је била њихова употреба, другачија је била њихова сврха и другачији је био њихов изглед, и због тога они не могу да се поистовете, нити да се изједначе са свештеним иконама Цркве Христове. А тим пре немају везе са иконама Цркве украсни мотиви из Соломоновог Храма, и због тога веома чуди чињеница да Ви и то сматрате «иконама» и, штавише, «темељом» иконописања Цркве Христове! Ипак, не потцењујте толико нашу интелигенцију, не служи Вам то на част! И још Вам мање чини част чињеница да, упркос томе што поистовећујете и изједначујете херувиме са Ковчега Завета и украсе из Соломоновог Храма (животиње, птице, биље итд) са светим иконама свештених личности Цркве Христове којима се приноси поклоњење, вероватно ни Ви сами не верујете у то што сте написали.

А то кажем јер, ако Вам неко донесе изливеног херувима (односно неку врсту кипа), чак и да је он «изливен од злата» попут оних из Ковчега Завета, и стави га у Цркву ради поклоњења, Ви ћете му рећи да Црква Христова не дозвољава употребу кипова и нећете му се поклонити.

Исто ћете урадити и ако Вам донесу да се поклоните «палмама», «говедима», «лавовима» итд, који су се налазили у Храму Соломоновом, и свакако ћете правилно поступити, јер ни кипови, нити слике дрвећа и животиња нису иконе Цркве које примају поклоњење.

Међутим, пошто то заиста нису иконе Цркве које примају поклоњење, како може да стоји Ваша теорија о томе да су изливени херувими и украси из Соломоновог Храма «темељ» на којем се заснива иконописање Цркве Христове, када их ни сама Црква не обухвата (саме по себи) у своме иконописању, тако да чак ни Ви сами не можете да се поклоните ономе што сами сматрате «темељом»?

Уосталом, како би све то и могло да чини темељ иконописања Цркве Христове, независно од божанског оваплоћења, када је и то, као и све што се налазило у Скинији Сведочанства, зависило од божанског оваплоћења и управо је њега предображавало као првообраз?

Ево како је та истина изложена у свештеној Крмчији св. Никодима, у његовој фусноти:

«Постоји и трећа икона, која се назива умном и символичком. Пошто су првобрази били јеванђелска благодат и тајне истине, а њихове иконе (слике) симболи старога Завета и Пророка, зато се говори и у стихири вечерње у Недељу Православља да је благодат Еванђеља и Црква предизобразила образ скиније сведочанства. Јер је она попут првообраза и узрока претпостојала образу скиније, а њен образ настао је после благодати, не по времену, него као икона (слика) и последица» (Крмчија, стр. 317 – на грчком).

Али и св. Григорије Палама пише да је Скинија Сведочанства била праобраз будућег оваплоћења Бога Логоса, односно Христа, који је видео прор. Мојсеј на гори Синај, пошто је ушао у божански примрак и материјом га предизобразио:

«Зар Мојсеј, одрешивши се од свега видљивог и од видљивих ствари и мисли, надишавши (телесни) поглед на место на ком се налазио и ушавши у примрак, у њему ништа није видео? Али он је тамо видео невештаствену скинију, 'коју је подражавањем помоћу вештаства показао онима доле', а то је био, према речима светих, Христос Божија сила и Божија самобитна мудрост, која је невештаствена и нестворена по својој природи, а путем мојсејевске скиније најављује да ће једном бити изграђена и да ће као облик и суштина доћи надсушни и неуобличени Логос, скинија која све превасходи, која је пре свега и све обухвата, у којој је саздано и настало све видљиво и све невидљиво, да ће примити тело и жртвовати га ради нас, сам будући предвечни првосвештеник, а доцније га употребивши и за жртву Самоме Себи. Стога, нашавши се у божанском примраку, Мојсеј није видео само невештаствену скинију и помоћу вештаства је описао, него и само свештеноначалије Богоначалија и све што се на њега односи, што је у складу за законитим свештенством вештаством разнолико и изобразио» (Св. Григорије Палама, У одбрану свештених тиховатеља, Беседа 2,3, Е.П.Е, том 2, стр. 436 – на грчком).

Дакле, г. Ламброс, христоцентрично је било целокупно подизање Скиније Сведочанства и као христоцентрично унапред је изображавало будуће оваплоћење Христово и оно што Ви називате «иконописом Старога Завета»! А ако је оно било христоцентрично, колико ли је христоцентричнији иконопис Цркве Благодати Христове, сада кад је «благодат истине засијала и оно што је предизображавано у давнини као у сенци сада се јасно савршило», како појемо на вечерњој служби у Недељу Православља?

Није ли и читав Стари Завет био христоцентричан, као припрема људи за будуће божанско оваплоћење, за долазак Месијин, или ни Мојсејев

Закон није био «васпитач до Христа» (Гал. 3, 24)?

Погледајте, молим Вас, старе иконе које су сачуване у бројним манастирима православне васељене, где се слика Скинија сведочанства са прор. Мојсејем и Ароном, и видећете да наши православни преци иконописци, познајући дух у којем Православље гледа на свештене иконе, обухватају заједно са предизображењем и сам првобраз предизображења! Видећете, дакле, да се на осликаним тканинама у Скинији сведочанства, али и на ковчегу са двама херувимима, на Трпези, на свећњацима, на крчагу итд. у малом металном окиру слика икона Богородице са Христом, односно истинска икона оних који су предизображавали то што се налази у Скинији сведочанства.

Ето, драги мој, како Црква путем иконописног предања ставља ствари на њихово место, са једне стране поштујући првообразе, пошто према 82. правилу Петошестог сабора «старе образе и сенке као символе истине и предначертанија предата Цркви у целости прихватамо», али са друге стране сликајући заједно са њима и првообразе и узроке тих предизображења, односно Христа и Његову Свесвету Мајку према њиховом видљивом лику, пошто, према истом правилу, «ми више волимо благодат и истину, примивши је као као пуноћу закона».

Према томе, јасно је да је један смисао «икона» које су постојале пре Христа – смисао обрасца и сенке, који има веома ограничен спектар употребе – а други Цркве Христове, која слика свештене «ликове», дакле «личности», према видљивим обележјима, не симболички него «према сличности са ипостасју» оних који се сликају, како наглашава Седми васељенски сабор. Немојте ме зато погрешно разумети, драги мој г. Ламброс, што сам написао да «пре божанског оваплоћења нису израђиване иконе», јер и Ви знате да су такве иконе заиста настале тек после Христа, и да је прва и основна била нерукотворена икона коју нам је сам Христос предао, односно «СВЕТИ УБРУС».

И немојте ми поново рећи, молим Вас, да је и то «јеховизам».

Мало озбиљности неће бити наодмет!

И кад већ говоримо о озбиљности, мислим да би било веома добро да боље припазите на то шта пишете у својим чланцима, јер се бојим да овако испадате смешни.

То кажем јер тумачењу које износите у својој брошури «НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА» на стр. 25, у вези са Божијим заповестима, где се са једне стране забрањује сваки лик, а са друге се гради Ковчег са херувимима итд. - недостаје елементарна озбиљност.

Ви, дакле, пишете да је «прва забрана Божија, која је налагала да се не праве иконе, важила за одређени временски период, како смо већ објаснили, и имала је за циљ да заштити Израиљце од идолопоклонства у време када би они живели заједно са идолопоклоницима. Због тога, чим је прошао тај временски период, сам Бог је дао заповест Мојсеју да начини иконе»!

Шта Ви то причате, драги пријатељу?

Јесте ли Ви макар једном прочитали Свето Писмо пре него што сте «протумачили» наведене заповести Божије, или све пишете «на колену» (- у журби), само како бисте достигли свој циљ?

Да сте прочитали Свето Писмо, видели бисте да су и забрана сваког лика (Изл. 20, 4), и заповест о сачињавању Скиније Сведочанства и Ковчега Завета са два изливена херувима (Изл. 25, 17) дате у исто време, када је Мојсеј, попевши се на гору Синај, примио од Бога закон и плоче са законским заповестима!

Видели бисте, дакле, да није било било каквог «одређеног временског периода» заједничког живљења са идолопоклоницима у којем би важила забрана прављења ликова, нити је заповест о изради херувима и осталих предмета скиније дата када је «прошао тај временски период» и када је прошла опасност од идолопоклонства. Управо супротно, заповест о изради Скиније и осталог дата је пре него што су Израиљци излили златно теле и почели да га обожавају. Према томе, она је дата не зато што је нестала опасност од идолопоклонства (уосталом, Јевреји су и доцније вековима падали у идолопоклонство, дошавши чак дотле да су почели да обожавају и бакарну змију, због чега ју је цар Језекиљ уништио као идола), нити зато што је прошло важење прве забране (она је важила као општа заповест током читавог периода Старог Завета), него је дата из разлога које сам већ навео - да би се предизобразило и помоћу саме Скиније, у којој би се савршавало обожавање Израиљаца, као и помоћу других предобраза будуће божанско оваплоћење, «благодат и истина»!

Али Ви пошто-пото одбијате да у Божијој заповести о сачињавању Скиније и свега што је у њој постоји веза са божанским оваплоћењем, само да би се срушио христолошки темељ свештених икона, «открили» сте да дан када је дата заповест о изградњи Скиније и херувима итд. означава престанак важења Божије забране прављења сваког лика, а «открили» сте и престанак опасности од идолопоклонства још од Мојсејеве епохе(!), а све те неозбиљне и произвољне измишљотине имају за циљ да «докажу» колико сам неозбиљан ја један.

Шта да Вам кажем?

Врло ми је жао, јер је заиста крајње жалосно да човека у свему достојног поштовања гледамо како поступа самовољно и игра се опасним стварима све дотле да испада смешан, што заиста не желим никоме!

Ви, међутим, више волите да се «играте» сопственим оросима и правилима, чак и ако вас та «игра» доведе у сукоб са богонадахнутим оросом Седмог васељенског сабора!

Ви, дакле, «догматишете» као неки нови «васељенски сабор» како је «лаж да је целокупни иконопис сведочанство истинитог, а не нестварног очовечења Бога Логоса» (наведено дело, стр. 26).

Али зар је, драги пријатељу, Седми васељенски сабор догматисао лажи? Или је сачинио орос у којем је једно написао, а друго мислио, како покушавате да нас убедите?

То што ви сматрате «лажју» учи директно, јасно и категорички конкретни орос, кога су божански Оци «богонадахнуто објавили» и у коме пише: «Сва црквена предања која су нам писмено или неписано установљена неизмењиво чувамо; једно од њих је и представљање ликовног одраза, као оно које прати повест еванђеоске проповеди, ради потврде истинитог а не нестварног очовечења Бога Логоса, и које нам служи сличној сврси. Јер они, несумњиво, једно другом показују и изражавају» (Дела Васељенских сабора, том 3, стр. 374 – на грчком).

Орос је, дакле, савршено јасан (уосталом, какав би то био «орос»/одређење да није јасан у ономе што хоће да одреди) и односи се на институцију иконописа уопште, а не на неку конкретну икону, односно само на икону Христову, како Ви мислите!

Ту, дакле, институцију у целини, као иконописање или «представљање ликовног одраза», како га назива, Црква држи, у складу са Оросом, «ради потврде истинског и не нестварног очовечења Бога Логоса»!

Зашто онда негирате реалност? Зашто «демантујете» Седми Васељенски сабор?

Како не видите да, ако је иконописање као институција у целини догма Цркве, то је тако јер се њоме потврђује и сведочи на непосреднији начин (усудићу се да кажем - непосредније и од Писма, јер, како кажемо, «једна слика вреди као хиљаду речи») нешто друго – али не неповезано са њом – догма, догма о божанском очовечењу?

Зар не схватате да сте се упустили у подривање догме о иконописању као институције у целини?

Ви предлажете друге сврхе иконописања, као што су подсећање на

свештене догађаје и подражавање светима из љубави према њима, морална поука, помоћ неписменим итд. И у праву сте!

Али зар и ми то одричемо?

Разуме се да не! И то су добри и свети циљеви иконописања, и ми их признајемо и поштујемо.

Али они не могу да чине главни догматски разлог иконописања, односно сведочење о божанском оваплоћењу!

Не могу, исто тако, сами ни да придају догматску димензију иконописању!

Управо зато, пошто су, просветљени Светим Духом, знали да ниједан други аргумент не би могао да најзад запуши прљава уста иконобораца, истовремено непоколебљиво утврђујући институцију иконописања, Свети Оци су је утемељили на «камену вере», односно на личности Богочовека Христа, због чега је и Орос Седмог Васељенског сабора потпуно јасан и категоричан у томе да иконописање бива «ради потврде истинског, а не нестварног очовечења Бога Логоса», и управо због тога Синодик Седмог васељенског сабора почиње како блажењима, тако и анатемама у вези са темом «доласка Бога Логоса у плоти».

А, исто тако, зар ни химнологија Цркве икону Христову не ставља у први план као главну тему и основ иконописања?

Шта каже отпусни тропар у Недељу Православља?

«Твојој непорочној икони поклањамо се, благи, молећи опроштај за сагрешења наша, Христе Боже; јер својевољно си благоволео плоћу узићи на Крст, како би избавио оне који си створио из ропства вражијег; стога Ти благодарно кличемо: Радошћу си испунио све, Спаситељу наш, који си дошао да спасиш свет».

Шта каже кондак истога дана?

«Неописани Логос Очев од Тебе, Богородице, оваплоћујући се би описан, и испрљану икону, преобразивши је у древну лепоту, са божанском лепотом је смешао. А ми, исповедајући спасење, делом и речју је приказујемо».

Исто тако, и кондак и икос у Недељу Светих Отаца Седмог васељенског сабора иконописање темеље на очовечењу Христовом.

«Син Који је неизрециво просијао од Оца од жене је рођен са двоструком природом; Њега видевши, ми не одричемо представљање лика; и њега побожно приказујући, верно га поштујемо; стога Црква, држећи истиниту веру, пригрљује икону Христовог очовечења».

Икос:

«Свемилостиви Бог, желећи увек да нас побуђује на савршено сећање на Његово очовечење, предао је људима путем сликања икона да изображавају часни лик, како бисмо, гледајући га очима, веровали у оно што смо речју чули; знајући јасно дело и име, лик и подвиге светих мужева, и Христа дароватеља венаца, Који венце предаје светим подвижницима и мученицима; помоћу њих још јасније држећи истиниту веру, Црква пригрљује икону Христовога очовечења» (Минеј за октобар).

Дакле, г. Ламброс, када Црква оправдава иконописање, стављајући увек у први план икону Христову, она зна врло добро шта чини и ми нисмо «паметнији» од ње да бисмо је «исправили», нудећи праобразе из Старога Завета, или скулптуре и украсе!

Иначе, ако Црква Христова постоји, г. Ламброс, она постоји јер се оваплотио Христос, и ако постоје свети и спасени људи, они такође постоје јер је извршена велика Тајна Домостроја Христовог, и ако се сликају иконе Христа и светих Његових, оне се, опет, сликају зато што је претпоставка томе у Христу спасење и избављење!

Према томе, ни иконе светих нису независне од божанског очовечења.

Светитељ није ни јунак, нити философ, нити силник, нити владар, нити наш предак, нити било који истакнути човек, ма колико велик он био.

Светитељ је причасник божанске Славе, који се очистио, просветлио и по благодати обожио, житељ Царства Божијег.

Међутим, пре божанског очовечења и довршења божанског Домостроја и избављења, ниједан човек није могао да постане житељ Царства Небеског, јер, ма колико он у животу учествовао у благодати (на пример, попут пророка), смрт ју је «укидала»!

Али Христос је укинуо силу смрти и тако светитељи, како они који су живели пре очовечења, тако и они после, живе у Христу, као прослављени и као наследници Царства Његовог.

Када их, дакле, сликамо, ми их сматрамо горепоменутим, који су прослављени и «царују заједно са Христом», односно на њих гледамо онако како сада живе блажени, а не просто онако како су живели некада као људи међу људима, који се ни по чему не разликују од других.

Укратко, иконописање Православне Цркве не приближава светитеље на светски начин, остајући само на спољашњем преношењу људске лепоте, како чине паписти, него се усредсређује на духовну лепоту, да би показала да онај који се слика учествује у божанској слави.

Исто тако, иконописање додаје «ореол», као символ божанске славе,

и натпис «свети», као и друге, веома карактеристичне елементе којима се православна икона издваја од других ликовних представа којима се не приноси поклоњење.

Тако је, дакле, јасно да, ако светитељи постоје, они постоје јер се оваплотио Христос и спасио нас, побеђујући смрт и отварајући Рај, а из истих разлога постоје и иконе светитеља.

Да се није догодило искупљујуће дело Спаситеља Христа, ниједне иконе светитеља не би било, јер не би било ни светих!

Постоји, међутим, још једно место у Вашим текстовима које је веома важно, јер открива збрку у Вашој глави у вези са темом сликања Бога, из чега, како мислим, проистиче у великој мери и Ваша ревност не по разуму против непостојећег «новоиконоборства».

У Вашој брошури «НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА» (стр. 42) Ви покушавате (парафразирајући при том текст св. Јована Дамаскина) да протумачите шта је од онога што Бог има могуће да се наслика у ликовним представама!

Тако сте дошли до закључка да се од онога што Бог има само божанска природа не може насликати, док божанска енергија може да се наслика, те стога и божанске ипостаси (попут ипостаси Беспочетног Оца, о којој говорите у своме тексту) такође могу да се насликају по божанској енергији.

Конкретно, Ви пишете:

«Ми не сликамо невидљиво божанство Беспочетног Оца, него сликамо Божију енергију и снисхођење, као што се јавио Пророку Данилу Бог Отац, кога је Пророк описао као човека Старца данима! Можемо да кажемо и ми: усуђујем се да сликам Бога невидљивог (Оца) «не као невидљивог», него како је Он примио лик пред Данилом да би тај могао да види божанску енергију, пошто је немогуће да човек види божанску природу! Најзад, можемо рећи и ми данас: «Примивши од Бога способност расуђивања, знамо шта се слика и шта се не описује на икони», а то што се не описује САМО је божанска природа и суштина!»

Из горе наведеног јасно видимо да из могућности сликања искључујете само божанску природу и суштину, док за божанске ипостаси и божанску енергију сматрате да је могуће да се насликају!

Ви пишете дословно: «Сликамо Божију енергију», «усуђујем се се да сликам Бога невидљивог (Оца)» (односно Ви ту мислите на ипостас Бога Оца) ‘не као невидљивог’, него како је сам примио лик пред Данилом како би тај могао да види Божију енергију!»

По Вашем мишљењу, дакле, Божија енергија подложна је описивању и, према томе, носиоци Божије енергије, односно божанске ипостаси, такође су подложне описивању!

Ето Ваше «нове теологије»!

Требало нам је да дођемо до 21. века да бисмо научили из текстова такозваних «Истинских» Православних Хришћана да Бог наводно «има» својство «описивости» по Својој божанској енергији, те да можемо да сликамо наводно «описиве» по Божијој енергији Божије ипостаси!

Сва срећа, г. Ламброс, што нисте написали да су то «својство» «описивости» Божије по Божијој енергији заборавили да наведу богопросвећени Оци када су догматисали Бога «неописивог и невидљивог и непојамног» и да због тога Ваша ученост «допуњује» њихово учење, као нпр. св. Јована Дамаскина, кога у својој брошури Ви парафразирате крајње произвољно.

Али да видимо укратко шта о томе каже православно отачко учење.

Из православног учења знамо да је Бог један, и да има три лица-ипостаси.

Такође, ми верујемо да у Богу сапостоје суштина-природа и енергија, односно да је Божанство једно, просто и несложено, али да се у Њему разликују суштина-природа и природна енергија – нестворена слава и благодат, а да се не ради о два божанства.

«Ако се и Божија енергија разликује од Божије суштине, у суштини и енергији једно је Божанство Божије», наглашава св. Григорије Палама (О јединству и разлици, Е.П.Е. том 3, стр. 109 – на грчком).

Знамо, уз то, да је Бог нестворен у свему, односно да је нестворен по суштини, енергији и ипостасима.

Верујемо, дакле, у Бога «Који није само по суштини нестворен, него и по свим природним енергијама и ипостасним својствима. Јер нити би ипостаси биле нестворене да ипостасна својства нису нестворена, нити су природа и суштина нестворене, ако нису нестворене и природне и суштинске енергије» (св. Григорије Палама, тамо, стр. 168).

Значи, у Богу нема ничега створеног.

Што се тиче односа нестворeног Бога према нама створеним људима, ми знамо да је Бог непричастан по суштини, али причастан по енергији, којом се и објављује.

«А објављује се не по суштини - јер природу нико никада није видео, нити објавио – него по благодати и сили и енергији, која је заједничка Оцу, Сину и Духу» (св. Григорије Палама, «Исповедање», Е.П.Е., том 4, стр.

442 – на грчком).

Али овде треба да се задржимо, јер у вези са овим местом влада велико неразумевање.

Неки (међу којима сте, чини се, и Ви) мисле да је Бог, пошто је причастан по енергији, према томе и појмљив људским чулима, и по енергији описив!

Али истина коју православна Црква, посредством својих обожених светитеља, учи, као сведочанство опита божанског просвећења а не као резултат умовања, не каже да је Бог по енергији описив, нити да се види или бива појмљив људским чулима као таквим, као што је случај са предметима створеног света!

Тако нешто значило би да Бог има створену енергију!

Шта, наиме, каже православно учење?

Виђење енергије Божије, односно Његове нестворене славе бива «натчулно, надсловесно и изнад поимања»! Дакле, иако приликом виђења Божије славе учествују и људска чула, у човеку се дешава извесно њихово превазилажење, Благодаћу Божијом.

Због тога, дакле, када Бог открива Себе самога божанском енергијом, Он је видљив, али «невидљиво» када је реч о природном виду онога која гледа, натчулно, надумно и изнад логике, и Он остаје увек тајна, непојаман и неописив по свему.

Премда човек може да «види» божанску енергију или нестворену Славу Божију, односно нестворену светлост, он не гледа телесним видом, него духовно кроз Бога, налазећи се изнад чула и не могући нити дословно да опише то што види, нити како то види.

Управо због тога св. Апостол Павле, иако је био узет «до трећег неба» и исповедио да је видео «виђења и откривења Господња», признао је да није знао нити како се то догодило, нити у каквом се стању сам налазио, нити је могао да изрази свој опит, пишући: «Да ли у телу, да ли изван тела, не знам, Бог зна», те да је чуо «неизрециве речи, које човеку није допуштено говорити» (2Кор. 12, 2-4).

И св. Григорије Палама, пишући о сличном искуству, каже: «... Он, пошто се узнео изнад њега (природног људског виђења), доспевши изнад чула и ума, видео је невидљиво и чуо је нечувено, примајући у себе залог онога препорода и њему сразмерног сазрцања, и зато је говорио: «Знам», јер сам чуо и видео. Ето, то би изгледало као дејство чула. Али он је такође рекао: «Не знам да ли је био ум или тело то што је то осећало». Тако да је то осећање изнад чула и ума; јер када свако од то двоје дејствује, и пошто

дејствује, то се осећа и мисли; зато је додао да «Бог зна», јер Бог је био Онај Који је тада деловао. Али он, пошто је надишао човека због свога сједињења са Богом, видео је посредством невидљивог невидљиво, које је њему постало видљиво, а да није престало да се налази изнад чула» (Св. Григорије Палама, «У заштиту свештених тиховатеља», Е.П.Е., том. 2, стр. 385 - на грчком).

Али Ви, г. Ламброс, не знајући или превиђајући поменуто православно учење, негирате могућност виђења божанске енергије «изнад чула», односно изнад човекових умних сила, и мислите да је, да би се видела Божија енергија, потребно да Бог «постане сличан» нечему!

Пишете конкретно да је Бог Отац «узео лик пред Данилом да би тај могао да види Божију енергију»!

По вама, Божија енергија види се само посредством ликова и посредством чула, односно, у датом случају, посредством физичког вида!

Чини се да сте, пошто нисте могли да објасните зашто се Бог много пута јавио Пророцима у антропоморфним облицима итд, помислили да се то дешава зато што, наводно, без њих није могуће да се види Његова «натчулна» Божија енергија.

Међутим, «тумачење» које сте пружили не само да игнорише православно учење о боговиђењима, него уз то и само себе оповргава.

Јер чак и ако га следимо и претпоставимо да Бог, да би био виђен, узима обличја слична створеним стварима, из тога уопште не следи да посредством тих облика, сличних створеним, нестворена Божија енергија постаје видљива.

То је немогуће, јер према православном учењу између нествореног Бога и творевине нема никакве сличности!

Према томе, није могуће да се антропоморфна или било која друга обличја поистовете са нестворeном и неуобличеном божанском енергијом како би путем вида божанска енергија била чулно видљива.

Уосталом, ако се та обличја поистовете са божанском енергијом, онда више неће бити реч о «ликовима» људи или других обличја, него ће се радити о истој тој божанској енергији када ће божанска енергија као таква имати људски облик, што ће значити чист антропоморфизам итд.!

Ако је, опет, једно божанска енергија, а друго антропоморфни облици (како заиста и јесте, према православном учењу) и ако они нису истоветни, како онда Ви, г. Ламброс, пишете да, сликајући антропоморфно обличје Старца данима, ми «сликамо Божију енергију»?

На жалост, у вези са тим Ви сте упали у веома озбиљну грешку са јеретичком димензијом!

Можда ће Вам помоћи да разумете своју грешку ако размислите о следећем:

Бог има нестворену енергију беспочетно и вечно!

Ако се, дакле, претпостави да се са божанском енергијом поистовећују (како следи из тога што пишете) антропоморфна, зооморфна и било каква друга обличја која су описали Пророци казујући своја виђења (пошто верујете да, сликајући њих, сликамо божанску енергију), Бог ће та обличја, као и Своју енергију, морати да има беспочетно и вечно!

Међутим, то би Бога учинило створеним, сложеним и промењивим, сасвим сличним Његовој творевини.

Али Бог нема никакво обличје, чак ни оно што се појавило у виђењима!

Св. Григорије Палама писао је Акиндину:

«Шта је вид језика и голубице наспрам сјаја божанске природе? Јер нико није богословствовао, нити помислио да Дух Свети вечно има такав вид... Божански Дух не постоји као истински лав или говедо на небу, нити као језик или голубица пре него што се објавио или пошто се као такав појавио» (Св. Григорије Палама, Антиритик 7, Е.П.Е., том 6, стр. 581 – на грчком).

Ви сте, међутим, г. Ламброс, направили својеврсну разлику између божанске природе и божанске енергије, сасвим произвољно, у складу са којом се оне међусобно разликују по томе што прва «остаје истински невидљива», док друга «постаје по снисхођењу видљива, и уз то носи обличја»!

То сте написали у једној својој старој брошури, у време «богословских сабрања», под насловом «САЖЕТИ РАД – ОДГОВОР НА ЧЕТИРЕ НИЖЕ ИЗЛОЖЕНА БОГОСЛОВСКА ПИТАЊА», од 7. 10. 1994, стр. 3, коју сам недавно «открио» међу заборављеним чланцима из тога времена.

Та брошура јасно показује у којој мери Вам у глави влада збрка.

Она исто тако сведочи о томе да сте Ви већ много година надахнути истим погрешним теоријама, које износите као наводно «православље» у својим данашњим брошурама.

То нам чак пружа извесно објашњење у вези са тим како су «претрпела бродолом» тадашња «богословска сабрања» и зашто је «партију» г. Григорија обузео толики фанатизам у вези са сликањем пророчких виђења.

Јер како да не «претрпе бродолом» «богословска сабрања», када сте Ви и Ваши истомишљеници веровали и писали такве ствари, при том их

узводећи у «догме», и како да не обузме фанатизам Ваше читаоце који су имали поверења у Вас као у «заштитника икона», када су посредством Ваших списа, брошура и «закључака» поверовали да, пошто Бог наводно носи по божанској енергији «обличја», онда је икона Свете Тројице «обличје» које Бог има или га је узео по Својој божанској енергији, те према томе ко год има друго мишљење «негира» енергију Божију?

Али Ви и сад исто пишете - да Бог «узима лик», односно узима на Себе, у зависности од околности, таква обличја да постаје сличан нечему од створеног (односно као да се преоблачи) и допуштате као правилно да «Бог узима у својој свемоћи, када жели, и ограничене пројаве-облике, како би се пројавио и да би Га човек појмио», истовремено осуђујући као «отпаднике од вере» друге који су у прошлости осудили конкретну формулацију (в. брошуру: «С поштовањем према нашем Светом Оцу», стр. 36).

Али то што Ви мислите није ништа друго до јеретичка теорија варламоваца и паписта, коју је Црква осудила, а према којој се Бог открива, наводно, користећи се «творевином која се рађа и нестаје»!

Другим речима, невидљиви Бог се, наводно, «облачи» током виђења у неке облике створених ствари и кроз њих постаје видљив у очима људи, а после их «свлачи» и поново постаје невидљив!

О, заблуде!

Православно учење бићу Божијем не придаје симболичка, антропоморфна или друга обличја којима су пророци описали богојављања.

Св. Јован Дамаскин све што се телесно наводи о Богу у Светом Писму приписује не енергији Божијој, која наводно има или прима такве облике, него немоћи нас људи да својим умним силама примимо и дословно изразимо енергије Божије, те зато прибегавамо симболичко-компромисном начину, користећи се обрасцима и примерима аналогним нашој природи.

Конкретно, он пише:

«Пошто налазимо да је о Богу у Божанском писму највише тога речено више телесно и симболички, треба знати да је нама, будући да смо људи и да смо обучени у ово грубо тело, немогуће да умно представљамо или да називамо божанске и узвишене и невештаствене енергије божанства, ако не употребимо слике и обрасце и симболе који нама приличе. Дакле, све што је о Богу телесно речено речено је симболички и има узвишеније значење, јер Божанство је просто и неуобличено» (Св. Јован Дамаскин, «Тачно изложење православне вере», Е.П.Е., том 1, стр. 112 – на грчком).

Исти светитељ пише и на другом месту:

«Јер и Богослов Григорије каже да ум, чак и ако се много потруди,

не може сасвим да напусти телесно» (Е.П.Е., том 3, стр. 36).

Дакле, снисходећи тој нашој природној немоћи, која постоји услед онтолошке разлике између створеног и нестворeног, Човекољубиви Бог промишља да се приликом Његових јављања, на начин који сам Он зна, упечате у разуму посматрача (Пророка, светих итд) симболичка обличја и разни обрасци (антропоморфни, зооморфни, облаци, огњени језици итд, који се користе у зависности од случаја, са циљем да се по мери сила оних који посматрају они узведу ка ономе шта то означава) и, према томе, да се одложе у њиховом памћењу како би посматрачи могли да их опишу речима или писмом, како би обавестили и друге људе који немају ту врсту духовног опита.

Ипак, понављам (јер је веома важно) да се горе поменуто, свакако, дешава не зато што сам Бог у Својој природи или енергији, или ипостасима, наводно, има таква обличја (јер Бог је прост и неуобличен), нити зато што Он сам током богојављања, наводно, узима таква обличја истински се преобличавајући у нешто друго или стварајући тога тренутка нешто од тога, што ће, након што га искористи за богојављење, вратити натраг у небиће (далеко било, Бог тако не делује!), него се Његовом промишљу то упечаћује у уму посматрача, како бисмо и ми створени могли да се позивамо макар симболички на Бога и оно што је око Њега.

То је истина православне вере, драги г. Ламброс!

И на основу тога требало би да разумете да се паратакса којој припадате у вези са питањем сликања богојављања налази у великој заблуди, коју, при том, већ више од деценије учи као наводно «православно учење»!

Ако прочитате џепни календар синода г. Григорија Митр. Месинијског (који потписује и издаје читав синод) за годину 1997, видећете да се у посебном поглављу «О богојављањима у Светом Писму» објављује да Бог има «антропоморфне енергије» (стр. 40) и да се «уобличава и описује» (стр. 41), као и да, «ако су пророци виђења гледали умом, које је око душе, јер су били богоносни и свети, којим су онда оком душе (ума) магарица врача Валама и Валам видели архангела Михаила, те је животиња проговорила људским гласом? Да нису Валам и магарица били богоносни и свети? Или је можда магарица имала душу? Много је сличних случајева са животињама и иноверцима, који су имали виђења, као што је коњ са св. Харалампијем» (стр. 50), као и да «можемо да сликамо причасну нестворену енергију Божију» (стр. 81).

Наиме, ваш Синод је доспео у толику заблуду (коју смо ми у незнању, али и не истражујући колико је требало, следили годинама), да,

пошто је «направио» једног бога са «антропоморфним енергијама», који се «уобличава и описује», те због тога «можемо да сликамо његову енергију», доцније га је представио тако да га пророци виде голим очима, тако да им није било потребно «око душе» и светост, па је дошао дотле да га чини видљивим и иноверцима, али и животињама(!), магарцима и коњима!

Зар нису ово знаци потпуне остављености од Бога?

Знајте да су те теорије вашег Синода већ осуђене као јеретичке, док се они који тако мисле одбацују од Православне Цркве!

Св. Григорије Палама наводи нешто што апсолутно одговара случају вашег Синода.

«Одбацујемо оне који кажу да се Дух Свети излива не само на свете, него и на нечастиве, и не само на њих, него и на бесловесне животиње и бића без душе, и, опет, не само на њих, него – о, демонске поремећености – и на саме духове злобе» (Св. Григорије Палама, «Изложење злочастивости Варлама и Акиндина», Е.П.Е., том 3, стр. 524 - на грчком).

Али, као да претходно није било довољно, Ваш синод у поменутом «Синодском календару» даје и «објашњење» зашто се Бог јавља у људском облику!

Он, дакле, објашњава да се то дешава «јер је овај свет икона невидљивог, невештаственог и метафизичког духовног света» (стр. 41).

Укратко, Ваш Синод учи, са једне стране, древно Платоново учење о «архетиповима», односно о томе да су све створене ствари копије-слике некаквих «архетипова» који су у Богу, а са друге уводи схоластичку метафизичку «теологију» западног изума, тзв. «analogia entis» (аналогија бића), према којој између Бога и творевине постоји сличност и аналогија!

Нека вам се то не учини претеривањем!

То уопште није претеривање!

На жалост, то је страшна истина!

Таквим теоријама изобилује Ваша јурисдикција и изражавају их у свакој прилици како клирици, тако и лаици. Али постоје и друге «необичности» у Вашем синоду.

Ви, свакако, знате да чак и ваши епископи, као, на пример, Митр. Трички г. Козма, мисле да је икона «Сапрестоље» «природна» икона Свете Тројице!

И кажем да то знате, јер сте били присутни на заседању 16. фебруара 2006, када је поменути ваш епископ више пута и упорно изразио тај став, на који је моја маленкост бурно реаговала, док сте Ви, г. Ламброс, ћутали «као риба».

Али ћутали сте «као риба», г. Ламброс, и када је читаво братство нашег манастира писмено оптужило поменуту теорију вашег епископа, док су једнако кривицу сносили и сви делатници ваше јурисдикције од првог до последњег!

Намеће се, дакле, питање зашто у вези са том значајном темом не делује Ваша «суперосетљивост», која Вас одликује у другим питањима?

Да Ви можда не «оправдавате» и г. Козму због «простоте», како сте чинили са г. Григоријем?

Или можда само он има те чудне и православљу непознате идеје?

Знајте онда да, када су у пролеће 2006. наш св. манастир посетила тројица ваших епископа, Тивејски Хризостом, Трички Козма и Фтиотидски Игнатије, њихов пратилац јером. Августин Вракатос (који је и дипломирао теологију) покушао је да нас увери да је икона «Сапрестоља» «каноничнија» од «Гостољубља Аврамовог», јер, како је тврдио, на «Сапрестољу» се појављују ипостасна својства Оца и Светога Духа(!), односно «слање» и «исхођење»!

Он је то «заснивао» на томе што се на поменутој икони у виду голубице Свети Дух слика у смеру од Старца данима ка Христу!

Али где се то може чути у православном учењу?

Зар је уопште могуће да се насликају ипостасна својства Божанских Лица?

У православном смислу иконописања то је несумњиво немогуће!

Али за «иконологију» ваше паратаксе чини се и да је чак и немогуће «могуће»!

Уосталом, управо та заблуда, према којој, наводно, постоји могућност описивања божанских ипостаси и њихових ипостасних-разграничавајућих својстава у ликовним представама, разлог је зашто Ваш синод, али и клирици и велики део паства избацују из употребе и одбацују (а у последње време у макар једном случају – у случају Ано Комија козанског – уништавају) веома стару и предањску представу «Гостољубља Аврамовог», као светотројичног обрасца!

Јер ваша новоискована «иконологија» не може да призна као икону Свете Тројице представу «Гостопримства Аврамовог», из простог разлога што као икону Свете Тројице она не признаје неки «образац», односно неку алузију на тројичност једнога Бога, не марећи за чињеницу да је тај «образац» пратио једно светописамски посведочено богојављање!

Ваша «неоиконологија» као икону Свете Тројице не признаје «образац», него ... «реалност»!

Због тога и читава Ваша јурисдикција проповеда да се «бори за ”истинску” икону Свете Тројице»! Ето докле је дошло!

Према теорији Ваше јурисдикције, дакле, као икона Свете Тројице «признаје се» само она која наводно:

1) слика нестворену божанску енергију,

2) слика посебно сваку божанску ипостас,

3) слика ипостане идиоме сваке божанске ипостаси!

Али све наведено по православном учењу немогуће је насликати, јер је непојамно, неописиво, непротумачиво и сасвим неслично свему што подлеже нашим перцептивним осећањима!

За коју се онда «истинску» икону Свете Тројице борите и истрајавате у неоправданом и неразумном расколу из 1995?

Ви ћете, разуме се, «раздирати хаљине» у тврдњи да се борите за «симболичну» икону, али документа како вашег Синода, тако и Ваша лична, као и изјаве клирика и лаика из читаве Ваше јурисдикције, демантују Вас на најјаснији могући начин!

И немојте мислити да Вас опрадавају Ваши протести и оповргавање онога што сте раније говорили!

Пошто је у Вашим текстовима све измешано и час говорите о «симболичној» икони, час о «икони божанске енергије», час о икони «ипостаси», час о «подобију» и од свега сте направили «салату», не тражите оправдања!

Или рашчистите свој став на основу православног учења, одвргавајући своје досадашње теорије и тако доприносећи уклањању раскола, или, ако останете при садашњем, нека вас не зачуди ако Ваша јурисдикција потпуно пропадне!

Само ако размислите о томе да је због тих теорија које је изнео Ваш Синод под вођством бив. Солунског Хризостома, али и Вас лично (јер Ви, иако то нисте јасно потврдили, подржавате расколничко деловање Солунског «митрополита»), заиста несрећан прост свет из ваше јурисдикције поверовао да се «бори» за «истинску» икону Свете Тројице, «како је на небу» (уопште не претерујем, тако верује и често изјављује мноштво света, па чак и ваши клирици), схватићете колико је промашено, али и деструктивно било читаво то ваше «учење»!

Ако се «свако дрво по плоду познаје», како каже Свето Еванђеље, и пошто је ваш плод несумњиво «труо», како дрво може да буде «добро»?

Пре неколико година, г. Ламброс, Ви сте правилно уочили да је у календару Синод г. Григорија за 1999. Солунски «митрополит» Хризостом

направио неоеклисиолошку «салату», мешајући христологију са тријадологијом и тако у многим случајевима приписујући оно што Христос има по човештву Светој Тројици.

Али како не видите да је исто то, умногоме исту збрку исти човек направио и у вези са питањем икона?

Како не видите да је и Ваш «синодски» календар из 1997. «салата» слична оној из 1999?

Шта вреди што он у неким стварима садржи правилне ставове, када их у другим свечано оповргава?

Могу ли да се помешају храна и отров?

Или можда и Солунског «митрополита» можемо сматрати «наивним»?

Завршићу, драги г. Ламброс, једним добронамерним предлогом. Пошто знам да не само да се занимате за Цркву, него и мислите да се борите за православну веру и решавање проблема расколâ, кажем Вам, из истинског интересовања и љубави, да је штета што остајете верни погрешним, па и криминалним изборима партије г. Григорија, која се, пошто је кренула за «стратегом» раскола из 1995. бив. Солунским «митрополитом» Хризостомом, налази вишеструко супротстављена истини Цркве како на канонском, тако и на догматском нивоу.

Знам на основу онога што сте ми поверили у нашим ранијим разговорима да се нисте слагали са насилним «издавањем» «Друге енциклике» из 1993, нити са «осудом» покојног Архиеп. Андреја без суђења и одбране и због тога верујем да се не слажете ни са многим другим што се догодило, али и што се догађа у Вашем синоду.

Желим да верујем да се не слажете ни са «анатемама» из 1997!

Процењујући, дакле, да пошто сте свесни потпуно погрешне и антиканонске праксе Синода који следите, коју сте трпели и настављате да трпите газећи сопствену савест под изговором наводне борбе против «новоиконоборства», дужни сте да не затварате очи ни пред њеним теоријским «учењем»!

Дужни сте да се извучете из својих грешака (уосталом, сви ми правимо грешке, али дужни смо да их признајемо и исправљамо) без оклевања!

Дужни сте, најзад, да примите целокупно светоотачко сведочење у спрегу са историјском реалношћу, која показује дух у којем се формирао начин на који је Црква вековима решавала питање икона, и да такође примите целокупно иконописно предање као јединствену целину, преставши да

«избацујете из употребе» прастаре иконе под било којим изговором.

Уверен сам да, ако поступите тако, уз Божију помоћ ћете се извући и из сопствених грешака, али и из чврстог загрљаја са главним кривцем за раскол из 1995, бившим Солунским «митрополитом» Хризостомом, а ма колико мислили да сте далеко од њега, у суштини сте исти, чим настављате «да се борите са ветрењачама», када је реч о његовом методу, а са Црквом, када је реч о резултатима.

Молећи се за то да промените уверења, желим Вам срећан Васкрс.

Са љубављу Христовом
архим. Пантелејмон Цалангас

Св. ман. Вазнесења, Диовунија фтиотид.

Преосвећени еп. тивејски, г. Хрисостоме, благословите.

На састанку који смо старац Артемије, о. Харитон и моја маленкост одржали са Вашим преосвештенством и преосв. еп. тричким, г. Козмом, у Тиви 23/1/2007, а коме су присуствовала и друга лица, рекли сте нам, између осталог, да се ипостаси (лица) Бога Оца и Светог Духа не осликавају.

Тада сам Вас питао: «Ако се она не осликавају, како онда постоје толике њихове иконе?».

Ваше преосвештенство ми је одговорило да су те иконе симболичне и, стога, не приказују њихове ипостаси.

Поново сам Вас упитао: «Шта онда приказују?».

Одговорили сте ми да оне приказују понизно јављање Оца и Светог Духа, а не њихове ипостаси. Онда сам Вас упитао: «Ако не приказују њихове ипостаси, како то да су оне иконе, будући да

свети Теодор Студит појашњава: «На свакој икони приказује се ипостас, а не природа осликаваних.» (PG 99, 405A)?».

Ви сте ми одговорили да се то што говори свети Теодор Студит не односи на лица (ипостаси) Свете Тројице.

Тада сам Вас поново упитао: «На која лица се односи»?

Одговорили сте ми да се односи на она лица која су, по својој природи, описива (због тога се и могу осликати) и објаснили сте ми да се, на «Сапрестоној» икони Свете Тројице, осликава једино Христова ипостас, а не ипостаси Оца и Светог Духа!

То ми је изазвало велику недоумицу и поново сам упитао: «Али, ако

важи то што сте рекли, онда како ту икону сматрамо иконом Свете Тројице и како над ликом «Старца данима» стављамо натпис «БЕСПОЧЕТНИ ОТАЦ», а над голубом «СВЕТИ ДУХ», док се при том, као што нам сада кажете, не ради о приказивању њихових ипостаси?».

Тада ми је Ваше преосвештенство одговорило да не стављамо никакав сличан натпис, још више продубљујући моју недоумицу; наиме, као што је познато, постоје многе иконе типа «Сапрестоне» које имају те натписе, али уопште преовладава мишљење да је реч о симболичном представљању њихових ипостаси. (Неки, пак, како сам Вам и тада нагласио, сматрају – и веома устрајавају у том схватању – да је реч о стварној (природној) икони Свете Тројице, односно о икони њихових ипостаси по природи. Вредно је помена то да су многи од њих клирици – свих чинова – који припадају Вашем св. Синоду, мада су већина који тако верују лаици).

Рекли сте нам, такође, да симболичне иконе не показују ипостаси Свете Тројице, него њихово понизно јављање пророцима.

Моја маленкост, не могући да схвати шта под тим подразумевате, поново Вас је упитала: «Зар то понизно јављање није понизно јављање ипостаси Свете Тројице?».

Одговорили сте ми: НЕ!

Још једном сам упитао: «Ко се, онда, појављује?».

Одговорили сте да се Бог појављује, помоћу божанског деловања, понизно и симболично.

Дакле, пошто сте поменули божанско деловање, упитао сам Вас: «Да ли је божанско деловање

заједничко и трима лицима Свете Тројице?». Одговорили сте ми: ДА!

Тада сам поразмислио мало и рекао Вам: «Преосвештенство, по ономе што сте нам рекли, не могу да разумем по чему се разликују ови Ваши ставови од ставова «андрејеваца». Наиме, управо онако како су неки од њих изразили мишљење да се Бог Отац и Свети Дух (осим иконе Крштења) не приказују, тако нам и Ви сада говорите да се ипостаси Оца и Светог Духа не приказују! Која је разлика између њиховог мишљења и мишљења Вашег преосвештенства? Уосталом, када кажемо «ОТАЦ», зар ми не подразумевамо ипостас Бога Оца? И када кажемо «СВЕТИ ДУХ», зар не подразумевамо ипостас Светог Духа? (Осим, једино, када се мисли на божанску благодат).

Ви сте ми тада одговорили да разлика лежи у томе што они («андрејевци») не прихватају «смволично живописање»!

6/2/2007

1

Тим поводом сам Вам затражио неколика објашњења, односно, шта значи «символично живописање» и како га потврђује патрологија, јер, по ономе што сам претходно чуо од Вашег преосвештенства, нисам могао могао да изведем ствари на чистац.

Међутим, ни по објашњењима која сте дали нисам могао да закључим о смислу, потврди и обележјима «символичног живописања», у којем се, како сте нам рекли, не приказују ипостаси осликаваних – а то је смисао који нисам у стању да разумем – као што, такође, нисам у стању да разумем како је могуће да Ви прихватате то да се приказују Бог Отац и Свети Дух, али не и њихове ипостаси, као и то како је могуће да се, на «Сапрестоној» икони Свете Тројице, не приказују ипостаси Оца и Светог Духа, него се та икона представља као икона «трију лица» Свете Тројице!

Молим Вас, дакле, ако Вам није тешко и ако имате ту доброту, да ми одговорите на горе наведена питања, јер су она веома важна и тичу се свију нас, ако се има у виду да се због иконолошког питања Црква Христова поделила, те да се губе душе, због чега ћемо страшно одговарати судњег дана.

Унапред Вам благодарим. Са уважавањем и хришћанском љубављу, јером. Пантелејмон Цалангас

Одговор на писмо јером. Пантелејмона, из св. ман. Вазнесења у Диовунији ламијској, од 6/2/2007.

Драги о. Пантелејмоне, благословите. Примио сам Ваше писмо, с многим недоумицама и питањима, у вези са оним о чему смо расправљали приликом нашег сусрета, и на њега Вам одговарам.

Рекао сам Вам да андрејевски богослови не прихватају живописање символичног пројављивања Свете Тројице пророцима и да нас оптужују као јеретике, јер ми наводно, како кажу, осликавамо ипостас, односно природу Божију, па смо због тога јеретици. Сматрају да то њихово гледиште подупире сведочанство Светог Теодора Студита, који каже: «На свакој икони приказује се ипостас осликаваних».

Међутим, ови богослови погрешно тумаче Светог Теодора и налазе се у заблуди, јер то што светитељ пише «на свакој икони» не односи се на символичне иконе Божије (Бог не спада у осликаване), већ на друга лица, са материјалном природом.

Не знам шта сте веровали (пре него што сте ступили у дијалог са андрејевским богословима) у вези са символичним иконама Свете Тројице и зашто сада постављате толика питања. Навешћу неколика сведочанства из

Светих Отаца, за које мислим да одражавају православни став Цркве.

1) Да се не приказује божанска природа, односно свете ипостаси Божије, догматски је одредио 7. Васељенски сабор и у то не треба да постоји икаква сумња.

2) Да се Бог појавио пророцима, а посебно праоцу Авраму, како би показао троструку ипостас божанства – православно је мишљење, пошто о томе сведочи Писмо, а то објашњавају и Свети Оци.

3) Према томе, преостаје само једна битна недоумица: како се Бог појавио пророцима?

На 4. страни Вашег писма Ви пишете: «Међутим, ни из објашњења која сте пружили нисам могао да извучем закључак у вези са смислом, аргументацијом и обележјима «симболичног живописања», у којем се, како сте нам рекли, не приказују ипостаси осликаваних – то је смисао који не могу да појмим...». Свакако, оче, ми не можемо да појмимо тајанствено пројављивање Божије пророцима, јер се то налази изван људске логике и поимања.

Међутим, не можемо да порекнемо Божије пројављивање пророцима. На пример, у химнологији Цркве ми певамо: «Три ипостаси радо угости» праотац Аврам.

Можемо ли то да оповгнемо? Ако не можемо да схватимо како је Аврам угостио три ипостаси, зар можемо да порекнемо тај догађај? Можемо ли да оповргнемо Бога који, преко пророка Осије, говори: «Ја виђења умножих и преко пророка се уподобих»? Објашњавајући тај божански глас, свети Јован Златоусти каже: «Нисам показао саму своју суштину, каже Он, већ сам се понизио због немоћи посматрача! (PG 48, 730). Бог се понизио, узео на себе различите форме, обличја и видове: пред Аврамом се појавио у облику мушкараца, а пред пророцима уз божанско деловање и благодат. То је симболично јављање Бога.

За сагледавање и пројављивање Божије свети Григорије Палама каже: «Дакле, и визије, попут пламена, мада су симболичне, у огромној мери садрже непознато; наиме, оне се пројављују по

2

друкчијим законитостима, мимо и божанске и људске природе, па се, да тако кажемо, јављају у нама али и изнад нас, тако да ни сам њихов назив ништа не појашњава» (ЕПЕ 2, 158).

Свети Григорије, који је доспео до сагледавања Бога, признаје да симболичне визије Бога у огромној мери садрже непознато, а Ви, о.

Пантелејмоне, питате се зашто их не разумете!

Исти свети Григорије Палама, у 11. хомилији, каже следеће о јављању Божијем: «Али, видљиво лице Божије јесте деловање и благодат Божија, која се на достојне спушта током пројављивања. А само Његово лице није видљиво никада, јер је оно што се назива природом Божијом, у ствари, изнад сваког изрицања и виђења» (ЕПЕ 9, стр. 298). Ето које је лице Божије видљиво: то је оно што је Бог, на понизан и симболичан начин, у обличјима и видовима, показао пророцима, помоћу божанског деловања и благодати. А ово лице благодати Божије није неповезано, него је сједињено са невидљивим лицем, природом Божијом. Сам Бог се понизио, иако не можемо да схватимо како се пројавио – то је учење Православне цркве.

Заиста, митрополит никејски Теофан (један учитељ Цркве из 14. века, који је учествовао у свађи око исихазма и који је написао многе списе против присталица Варлаама и Акиндина), о симболичном јављању Божијем пише: «Нико не може да устврди, иако се Бог симболично показао, да се то није пројавио сам Господ» («О таворској светлости», бес. 3, 66б). И: «Ако се и посматра друкчије, на симболични и сликовни начин, оно што је, због своје природе, невидљиво и недостижно, ту се ипак види оно божанско, а не нешто друго. (Беседа 3, 71б; Хар. Г. Сотиропулос, «Мудраци и оци Средњег века», стр. 394).

Нови иконолози, не могући да схвате како се Бог симболично пројављује и показује, потпуно су одбацили симболично живописање својим рационалистичким закључцима да су све пророчке визије биле виђења Бога Логоса и да су одсликавале онога који ће доћи, Господа нашег Исуса Христа. А пошто је Христос дошао, све што је претходно било магловито представљено поништено је, а само се Христос углавном представља. Тако доспевају до протестантског неприказивог Духа. Међутим, нису сва Божија јављања пророцима представљала онога који ће доћи. Примера ради, јављање Бога праоцу Авраму десило се зато да би се показала трострука ипостас Божија и она се приказује онако како се и пројавила, на симболичан начин, пошто, будући да је он различит по природи и ипостаси, троипостасни Бог није могао да се прикаже, па самим тим ни да се ослика.

Међутим, одбацивањем симболичног живописања, нови иконолози су прекршили предање Цркве, која је, од првих хришћанских времена, целивала икону Бога Оца, као Старца данима, и икону Гостољубља Аврамовог. Тако су упали у грех иконоборства и постали узрок раскола у Цркви.

С једне стране, врло је чудно да Ви протествујете и одвајате се од Синода зато што је одредио да се догађај јављања троипостасног Бога

Авраму назива «Гостољубље Аврамово», а не «Света Тројица». С друге стране, Ви се слажете са онима који не прихватају потпуно понизно јављање троипостасног Бога Авраму.

То нам је велика непознаница.

С хришћанском љубављу, еп. тивејски и левадијски Хрисостом.

Св. ман. Вазнесења,

Диовунија фтиотидска Светла среда 2007. г.

Високопреосвећени еп. тивејски и левадијски, г. Хрисостоме, благословите!

Примио сам Ваше писмо-одговор и прочитао га са занимањем.

С тугом сам се, међутим, уверио да сте избегли да ми јасно одговорите на питања која сам Вам

поставио!

Штавише, приписали сте ми примисли и недоумице које моја маленкост нити је изразила, нити

су, у мом писму, оне поднете Вама на разматрање.

Конкретно, док сам Вам, у свом писму, тражио доказивање значаја «симболичног живописања», у којем се, како сте нам рекли, «не приказују ипостаси осликаваних», а како бих схватио шта мислите и обавестио се где Свети Оци то подупиру, Ваше преосвештенство не само да ми није одговорило на то, него је чак придало други смисао мом питању, то јест да сам ја, наводно, затражио да схватим «тајанство јављања Божијег пророцима», што ја нисам ни поменуо!

3

Потом, у свом писму, наводите одломке из појединих патролошких текстова, да бисте ми доказали да се Бог уистину понизно пројавио пророцима.

Међутим, моја маленкост не само да никада није порекла ту истину, него није ни написала тако нешто у свом писму, нити Вам је о томе поставила питање!

Зашто ми, онда, приписујете такву примисао и зашто ми одговарате на нешто што Вас нисам ни питао?

Али, мислим да сте одговор дали већ на крају Вашег писма, где сте, са сигурношћу, написали да се моја маленкост слаже «са онима који не прихватају у потпуности понизно јављање троипостасног Бога Авраму»!

Штавише, додајете да је то за Вас «велика недоумица».

Међутим, када сам рекао, или написао, да се с неким слажем у вези с

тим?

Одакле тај покушај да ме, нужно, поистоветите с некима у које Ви подозревате?

Нажалост, као што сте покушали и на нашем последњем састанку, како Ви лично, тако и остали

који су томе присуствовали, видим да покушавате да нас повежете са «богословима андрејеваца» - тако сте, наиме, буквално рекли – а нарочито са о. Максимом, иако нисмо помињали ништа што је њихово, већ смо Вам прочитали одломке са 7. Васељ. сабора и из Светог Јована Дамаскина; тако и сада, у свом писму, Ви поново тражите ту везу!

Жао ми је, преосвећени, јер видим да се тако не може успоставити слободна комуникација!

Јер, како да дође до слободне комуникације и плодне расправе, то јест како да Вам поставим своја питања-проблеме, ако сам, према свему претходном, «обележен» као гласноговорник о. Максима,

или било кога другог?

Дакле, преиспитујете ме.

Да ли, уопште, постоји ико ко служи истини у Цркви Христовој, а да се не ушанчује у «капсуле» странака и табора?

Да ли сви гледају наочарима својих табора и при том имају за циљ лов на присталице, па се сваки покрет, говор или критика мере тим аршинима?

Опростите ми, преосвећени, али ако и Ви тако мислите, ја заиста немам где да се обратим! Међутим, и поред тога, желим да верујем да не мислите тако!

Али, признајем да Ваше избегавање да на основу патрологије покажете смисао онога што Ваше

преосвештенство назива «символичним живописањем» код мене производи утисак да Ви, можда, немате аргумената и доказа.

Међутим, пошто се у свом писму питате и пишете: «Не знам шта сте веровали (пре него што сте ступили у разговор са андрејевским богословима) у вези са символичним иконама Свете Тројице и зашто сада постављате толика питања?» - сматрам се обавезним да Вам одговорим!

Пре свега, морам да Вам кажем да моје занимање за ову тему није покренуо никакав «разговор» са «андрејевским богословима», јер такав разговор није ни одржан!

Моје занимање је изазвао поглед-став који је Ваше преосвештенство више пута изнело током нашег последњег сусрета, говорећи како се, «на символичним иконама, не приказују ипостаси оних који су на њима

осликани», као и то да се, «на «Сапрестоној» икони Свете Тројице, приказује само ипостас Христова, а не и оне Оца и Светог Духа!». 1

Ови Ваши ставови били су за моју маленкост «гром из ведра неба»!

Наиме, ови ставови, до сада, нису се појавили никада, ни у Синоду, ни у било ком документу по питању светих икона, а који потиче са наше «стране», то јест од оних који следе «петорицу архијереја».

Чак, потпуно супротно, наш Синод је, како би се супротставио гледишту да се, живописањем симболичних икона Божијих, «покушава приказати природа и суштина Божија», употребио «аксиом» Светог Теодора Студита: «На свакој икони приказује се ипостас, а не природа», пружајући га, свакако, као «штит» против «нових иконобораца» (види Календар св. Синода за 1997. г., стр. 41-42 и КГО, март- април 1997, стр. 13).

Дакле, Ваше преосвешенство, док сада говорите да се, на симболичним иконама, «не приказују ипостаси осликаваних», и то «да се оно што пише Свети (Теодор Студит) не односи на симболичне иконе Божије (Бог не спада у осликаване ликове), него да се односи на друге особе, оне са материјалном

1 На оваква тумачења нисмо ни помислили када смо, пре неколико година, пратили борбу за икону Свете Тројице «трију лица», како смо је звали, у уверењу да се приказују сва «три лица». Сада нам кажете да се приказује једно лице!

природом», дотле је св. Синод 1997. г. устврдио управо супротно, изјављујући да изрека Светог Теодора важи и за симболичне иконе Божије (тако показујући и свој став да се на њима приказују ипостаси), са циљем да се супротстави тврдњи да се, на њима, «покушава приказати божанска природа»!

Дакле, шта се догађа?

Шта је истина?

Оно што Ви сада говорите, или оно што је рекао Синод, путем својих докумената?

Ако је на снази то што Ви сада говорите, то значи да је Синод «изашао из колосека» по једном

важном питању, пошто је «симболичну» икону Свете Тројице претворио у «стварну» (природну) икону, икону ипостаси са видљивом природом, као што су, на пример, иконе светитеља!

Али, ако се то дешава, онда се, с правом, дешава и оно што пишете у свом писму, а то је да андрејевски богослови «нас оптужују као јеретике, јер

ми, како кажу, наводно осликавамо ипостас или природу Божију»!

Мислим да за ово није потребна анализа!

Мислим, такође, да је Ваше преосвештенство морало да протествује од 1997. г., истовремено сведочећи да се ипостаси Свете Тројице не осликавају и појашњавајући, патролошким сведочанствима, шта се осликава на њиховој икони!2

Наглашавам да имате ту обавезу, јер ме је моје искуство, с проблемом иконе типа «трију анђела», подучило да, данас, виши и нижи клирици, као и огромна већина верних који следе Синод, сматра да је «Сапрестона» икона Свете Тројице такозвана «стварна» (природна) икона Свете Тројице.

Обавештавам Вас да и сам мој брат по телу, који следи Ваш Синод, сматра да је «Света Тројица таква на небу»! (А када сам му рекао: «Није», он је одговорио - «То су говорили и нови иконоборци»!).

Ово Вам говорим добронамерно, да бих Вам показао размере заблуде која постоји у Вашем стаду!

Сигурно ћете се сетити да је преосв. Козма, током бурног заседања од 16/2/2006, и сам изразио гледиште да је «Сапрестона» икона «стварна» и «природна»!

Можда ћете се, такође, подсетити да су, током посете коју сте, вас тројица архијереја, обавили у нашем манастиру, лане у марту, после прекида комуникације с наше стране, преосв. Козма и о. Августин покушавали да нас... убеде да се на «Сапрестоној» икони види... происхођење Светог Духа од Бога Оца. (?!?!)3

И све то да би се доказало да је та икона «стварна», «истинска», «канонска», «званична», итд., итд., икона Свете Тројице, док тип иконе «трију анђела», као тип «просте» тројичности Бога, по њима, заостаје у вредности за типом «Сапрестоне»!

Ваше преосвештенство, имајући у виду ове чињенице, ако бисте се данас усудили да званично прогласите да се на «Сапрестоној» икони не приказују ипостаси Оца и Светог Духа, сматрам да бисте сместа били окарактерисани као «нови иконоборац», будући да се овакав Ваш став апсолутно слаже са одговарајућим ставовима «андрејевских богослова»!

Истина, међутим, не сме да се скрива!

А ако је истина оно што је претходно поменуто, зашто то не докажете патролошким аргументима?

Уколико прихватате да се, на симболичним иконама, «не приказују ипостаси осликаваних», зашто онда не наведете шта се приказује?

Такође, пошто, по Вама, «симболично живописање» има догматски

карактер упркос томе што, опет по Вама, не може да приказује ипостаси-лица, те пошто, како сте ми написали, његово одбацивање представља «грех новог иконоборства», зашто нам не наведете како то што тврдите потврђују Свети Оци Цркве и догматско учење о иконама 7. Васељенског сабора?

Јесте ли сигурни да такозвано «симболично живописање», као нарочит начин живописања догматског карактера, у потпуности дефинишу Свети Оци?

То тражим од Вашег преосвештенства; наиме, мада моја маленкост испитује ову тему, покушавајући да изведем на чистац све што је у вези са иконолошким проблемом који је поцепао Цркву и који је и даље мучи, ипак не могу да нађем ништа засигурно, што би ми помогло да се обавестим о томе да ли и како Црква у свом учењу подупире оно што говорите.

2 Осим ако се 1997. г. нисте слагали са оним што је, по том питању, писао Синод.

3 У мало речи, не само да се, по њима, на овој икони не приказују лица (ипостаси), него се приказују и лична својства самих ипостаси!!!

5

Христос воскресе! С поштовањем и хришћанском љубављу, јером. Пантелејмон Цалангас

ОДГОВОР

епископа тивејског и левадијског Хрисостома на писмо јеромонаха о. Пантелејмона,

из св. ман. Вазнесења у Диовунији ламијској, од среде Светле седмице 2007. г.

6-7-2007

Драги о. Пантелејмоне, благословите!

Примио сам Ваше писмо и на томе Вам благодарим!

Наравно, растужио сам се што сте ми написали следеће: «С тугом сам се, међутим, уверио да сте

избегли да ми јасно одговорите на питања која сам Вам поставио».

Због тога сам поново проучио то писмо, покушавајући да схватим шта отежава наше међусобно

споразумевање.

До тога је сигурно дошло зато што сте, у разговору који сте водили са андрејевским

богословима, верујем, стекли друкчије поимање и у погледу понизног и симболичног јављања и живописања Свете Тројице.

Дакле, да би се боље разјаснило шта смо рекли, шта сте ми написали и шта ја мислим о том питању, ја се осврћем на Ваше прво писмо, од 6/2/2007, у којем се позивате на наш лични, усмени разговор, вођен у Тиви 23/1/2007 (а коме су присуствовале и друге особе), и у којем сте ми написали: «Рекли сте нам, између осталог, ... да су те иконе симболичне и да, стога, оне не приказују њихове ипостаси.» (стр. 1)

Овде треба разјаснити да, када кажемо да се не осликавају Божије ипостаси, ми подразумевамо то да се оне не приказују онаквима какве су по природи, а не то да се не приказује њихово понизно јављање у формама, обличјима и видовима, у којима су се, симболично, приказале пророцима.

Ја сам Вам то рекао (као што се види у продужетку), али Ви то нисте разумели, па пишете: «Поново сам Вас питао: Шта представљају, онда? Одговорили сте ми да представљају понизно јављање Оца и Светог Духа, а не њихове ипостаси».

Појаснимо. Зар Бог Отац и Свети Дух нису ипостаси Божије? А када кажемо да осликавамо њихово понизно јављање, шта друго подразумевамо него то да те божанске ипостаси приказујемо симболично, а не онаквима какве су оне по својој природи? То сам Вам рекао, а то није мој лични закључак, већ нам то говоре Свети Оци и то се примењује у пракси и предању Цркве путем живописа. То наглашава св. Јован Дамаскин, када пише: «Зар свето и једносушно Тројство није непојмљиво, неразлучиво и недељиво, те невидљиво телесним очима? И како то да се оно удостојило да буде угошћено у шатору Аврамовом?» (PG 95, 328 O). А у продужетку: «Оно, које је по природи било невидљиво, постало је видљиво милошћу; то, наиме, није био његов лик по природи!» (PG 95, 329 A).

Према томе, облик који је Бог узео на себе, у тренутку када се приказао у виду тројице мушкараца или анђела (како би показао троструку ипостас), није био облик природе ипостаси Божије, а која је у потпуности непозната, него понизни, симболични облик његових ипостаси. «На моје питање: зар ова понизна појава није понизна појава ипостаси Свете Тројице? – одговорили сте ми: не!». Не знам како можете то да напишете. Јер, оче, ако сте заиста овако поставили своје питање, није било могуће да Вам одговорим са не, будући да, када говоримо или пишемо о иконама Свете Тројице, ми увек верујемо и подразумевамо иконе које приказују понизно јављање Бога пророцима. Уосталом, одрични одговор оповргава оно што пише на претходној страни. «Рекли сте ми, такође, да симболичне иконе... не приказују ипостаси Свете Тројице, него... њихово понизно јављање пророцима». Да, то је истина, немогуће је да се божанске ипостаси појаве

онако какве су у својој природи.

Верујем, оче, да ћете схватити шта сам мислио када сам Вам рекао да се на симболичним иконама не приказују ипостаси оних који су на њима насликани, као што се на «Сапрестоној» икони

6

Свете Трјице приказује само Христова ипостас. На икони Господа нашег Исуса Христа приказује се ипостас људског обележја Христовог, онако како је одредио 7. Васељ. сабор. Божанска лица Оца и Духа на «Сапрестоној» икони Свете Тројице приказују се симболично као ипостаси, онако како су се понизно јавила.

За Вас је та поставка звучала «као гром из ведра неба!» (као што пишете у писму од Светле среде, стр. 4). Деловало Вам је «као гром из ведра неба», пишете, «јер се те поставке до сада никада нису износиле, ни у Синоду, ни у било ком другом документу у вези са светим иконама, а који потиче с наше стране, односно од оних који следе петорицу архијереја» (стр. 4).

Пишући то, Ви не говорите истину, јер су те поставке, то јест да се ипостаси Оца и Светог Духа (какве су по природи) не приказују на икони Свете Тројице, православни став Цркве, и у њега ови архијереји никада нису посумњали. Ово последње је обмана и јерес иконобораца, који поричу симболично живописање Свете Тројице, пошто се, по њима, тиме наводно приказују ипостаси Свете Тројице. Међутим, опште је познат став Светог синода, који је јасно формулисан у његовој Окружници од 23/1/1992: 1. «Икону Свете Тројице «трију лица»... с поштовањем целивамо као одраз Свете Тројице... Наравно, ми не проповедамо да је она опис неописивог божанства, јер је «Божију природу немогуће описати и насликати»».

А у Окружници из марта 1993. г. формулација гласи: «У вези с тим да се, наводно, у иконичној представи безначалног Оца приказује неописива божанска природа, то је у супротности са одлукама светог Седмог васељенског сабора, који утврђује да се божанска природа Свете Тројице «као неопипљива и невидљива не осликава...»».

Да су архијереји сматрали да се осликава божанска природа и ипостаси Божије, због чега би покушавали да се супротставе ставу нових иконолога да се, симболично приказујући Свету Тројицу, «покушава осликати природа и суштина Божија»?

Зато је Синод 1997. г. (како би показао да се божанска природа не осликава) навео речи светог Теодора Студита: «У свакој икони не осликава се природа, него ипостас». Уколико ово има везе са иконом Свете Тројице,

има је једино у смислу симболичног приказивања божанских ипостаси.

Стога, погрешно тумачећи или погрешно изводећи став Светог синода, Ви приписујете архијерејима да сматрају да се симболичним приказивањем Свете Тројице приказују ипостаси Божије, онако какве су по природи; следствено томе, Ви се налазите у противречју с архијерејима, пошто сам Вам рекао да се ипостаси Божије не приказују. Међутим, противуречност не постоји, јер и архијереји сматрају да се ипостаси Божије не приказују онако какве су по својој природи, него понизно, онако како су се јавиле, у обличјима и видовима.

То, можда, нисте схватили, па сте ми зато рекли да «не могу да разумем у чему се разликују ови Ваши ставови од ставова «андрејеваца»». (1. писмо, стр. 3)... А одговорио сам Вам да се разлика састоји у томе што они (андрејевци) не прихватају симболично приказивање. На тај начин они одбацују све... иконе Свете Тројице.

Ставили сте ми примедбу, пишући следеће: «Потом, у свом писму, Ви наводите одломке из различитих патролошких текстова, како бисте ми доказали да се Бог заиста понизно јавио пророцима. Међутим, моја маленкост не само да никада није порекла ту истину, него нисам ни написао тако нешто у свом писму, нити сам Вам поставио питање у вези с тим! Зашто ми, онда, приписујете такву примисао и зашто ми у вези с тим одговарате, а да Вас ја при том нисам питао?» (2. писмо, стр. 1)

Пишете да никада нисте порекли истину да се Бог симболично јавио пророцима, али зато делујете као врло проблематичан човек, јер у свом писму од 6-2-2007 пишете: «Такође, не могу да схватим како долази до тога да прихватате да се приказују Бог Отац и Свети Дух, а не њихове ипостаси, као и то како је могуће да се, на «Сапрестоној» икони Свете Тројице, не приказују ипостаси Оца и Светог Духа, већ се ова икона представља као икона «трију лица» Свете Тројице!?».

Ако заиста прихватате да се Бог понизно јавио пророцима, то је довољно да Вам разреши недоумицу «зашто се приказују Бог Отац и Свети Дух, а не њихове ипостаси», будући да ћете веровати да се ове божанске ипостаси не приказују у својој суштини, него у оном обличју у коме су се јавиле, деловањем божанске енергије.

После овога, надам се да сте разумели разлику између нашег и «вјерују» новаторских богослова; наиме, ми (у складу са 7. Васељ. сабором) сматрамо да се не приказује Света Тројица и да се не приказују ипостаси Божије по суштини, него да се приказују божанска лица на симболичан начин, онако како су се, понизно и у обличјима и видовима, јавила пророцима.

Они, међутим, сматрају да се Света Тројица не само не приказују по суштини, него и да се не приказује ни символ ипостаси, те да сене приказује Бог онако како се, понизно и у обличјима и видовима, јавио пророцима, а то је и сам рекао, преко пророка Осије: «Ја виђења умножих и преко пророка се уподобих».

Последица овог погрешног и јеретичког мишљења је следеће:

1) Одбацивање символичног живописања.

2) Да се не прихвата као православна било која символична икона.

3) Да сматрају за јеретике све оне који прихватају и целивају символичне иконе Свете Тројице,

тврдећи да они покушавају да прикажу три лица Свете Тројице (то јест, онако каква су она у

својој суштини).

То су, међутим, закључци оних који се називају рационалистима, пошто су Свети Оци објаснили да се у виђењима пророка није пројавила света природа Божија (то је немогуће).

Они тако, тим својим теоријама, газе и одбацују црквено предање које, од првих хришћанских времена, целива те иконе Свете Тројице.

Зато кажемо да су упали у грех иконоборства, не прихватајући символично живописање.

Порицање символичног живописања не може се доказати сведочанством Светог Теодора Студита: «У свакој икони приказује се ипостас, а не природа», а да се, при том, под речи ипостас, подразумева сама суштина ипостаси, односно сама природа Божија.

За символично живописање, велики богослов, Свети Дионисије Ареопагит, каже: «Ако нам је, човекољубивошћу Божијом, допуштено да обличја и видове приписујемо ономе што је невидљиво, безоблично, једноставно и неописиво, зашто да, аналогно томе, оно што ми видимо, помоћу обличја и видова, не осликамо ради подсећања и ревносног подражавања на основу сећања? (PG 94 1260).

А Свети Јован Дамаскин каже да је Бог бестелесном и нематеријалном «приписао видове, обличја и слике... и да Свето писмо садржи телесна обличја видљива нематеријалним посматрањем ума, али и Божије облике и слике» (PG 94, 1345,).

Символично живописање Свете Тројице не само да је посведочено код Светих Отаца, него представља и предање Цркве, од првих хришћанских времена.

Свађалачки сте наступили у вези с натписом на икони Гостољубља

Аврамовог, инсистирајући да мора да се пише Света Тројица, јер је то предање Цркве. Међутим, изненада сте дошли до тога да прихватате теорије оних који не верују да се Авраму појавила Света Тројица и који поричу јављање Бога Оца и Св. Духа, у складу с њиховим списима. Али, пошто их је њихова полемика против симболичних икона довела у сукоб са побожношћу простог народа, они се сада, како би то прикрили, претварају да прихватају ове иконе!

Међутим, како их прихватају, а истовремено се чврсто учахуравају у ономе што су против њих писали?

Нису нам јасне Ваше изненадне измене, које могу да се објасне једино као заблуда. Коначно, о. Пантелејмоне, је ли за Вас решено питање живописа, око којег сте били узрујани?

У закључку сматрам излишним да коментаришем још понешто из Вашег писма: то да Вас клевећемо, да смо Вас поистоветили са андрејевским боословима, те да никада нисте водили разговор с њима.

Молимо се да нас Бог свети просветли, да нам дарује скрушеност и да нас, ако је могуће, доведе до тога да постигнемо исто мишљење.

Најсмернији међу епископима, + тивејски и левадијски Хрисостом

П.С. На ово писмо отац Пантелејмон није одговорио писменим путем, већ је на сабору у Прилепу одговорио усмено. Очигледно је да се Хризостом и даље придржава својих ставова говорећи како су видови и облици у којима се Бог јављао пророцима у виђењима "симболи ипостаси" (!) што је потпуно неприхватљиво са православног гледишта. О томе је било речи и на скупу у Прилепу па свако може да расуди сам колико је то мишљење неправославно.

Света испосница ВАВЕДЕЊА БОГОРОДИЦЕ Кератеја атичка

(Када је у Пефковунојатрисе светом манастиру Богородице игуманија била старица Епистимија)

У св. Испосници Ваведења Богородице Пефковунојатрисе тел. (0299)28457 14/27-1-1993 Атина, Грчка бр. проток. 41

Светом и свештеном Синоду Цркве И.П.Х. Грчке, ул. М. Боцарија 8, Перистери.

Ваше Високопреосвештенство, преосвећени свети архијереји! Клањајући се целивамо ваше часне деснице.

Ових дана доспело је у наше руке писмо упућено „светим архијерејима и духовним оцима наше Паратаксе светог оца нашег Матеја", а потписано

од стране трију монахиња: м. Фотине, м. Евникије и м. Ореозиле.

С великом тугом, уверили смо се да ово писмо врви од клевета, неистина, непрецизности и измишљених изјава. Ми веома жалимо и тугујемо, не само зато што су ове три монахиње, овом својом акцијом, веома много наштетиле својим душама, ризикујући тиме своје спасење – или што вређају и понижавају, пред очима свештенства и народа, монашку схиму – нити пак што неправедно оптужују управу манастира и целокупно сестринство – него, пре свега и изнад свега, зато што предузимају бескрупулозну дрскост и исказују злоћудну вољу против председавајућег целокупне Цркве наше, часног пастира и оца свију, високопреосвећеног архиепископа нашег, г. г. Андреја.

1

И да су ове три монахиње деловале на личну иницијативу, опасност и казна би се ограничиле једино на њихове сопствене душе, а саблазан би била умањена. Сада, међутим, по начину њиховог деловања, то јест одашиљања писма – не само надлежној црквеној власти - Св. синоду, него и целокупној Грчкој и иностранству – као и, такође, по другим њиховом акцијама у прошлости и контактима са ванманастирским чиниоцима, јасно је да ове три монахиње делују на подстрек и сугестију трећих лица, из разлогâ користољубља.

Наш историјски манастир Богородице, од свог оснивања, наилазио је на разноразна искушења (прогоне, суђења, јавна понижења, побуне, непослушности, клевете пребегâ, итд.). Али се сестринство, уз помоћ Божију, заштиту наше Богородице и молитвама светог оца нашег Матеја, али и пастирском бригом „доброг Пастира", архиепископа нашег Андреја и Светог синода, са свиме суочило храброшћу, вером и стрпљењем; и вазда су бивала осујећена сплеткарења противникâ.

Међутим, у последње време, веома смо узнемирене, и целокупно сестринство тугује, јер смо утврдиле да споља покретани прсти покушавају да изазову раскол у нашем сестринству и унутрашњи немир, изазивањем фракцијâ и фанатизама, искориштавајући слабости карактерâ и личне страсти одређених монахиња, под изговором наводне борбе за акривију вере, као и ради изазивања неповерења према нама надређене власти, часног и вољеног, високопреосвећеног архиепископа нашег Андреја.

У вези са овим трима монахињама, које потписују горенаведено писмо, треба да знате, преосвећени архијереји, да:

Годинама уназад, две од њих су се удаљиле из нашег манастира, јер не желе да буду ограничене и да живе општежитељским животом, већ више

воле слободан и отшелнички живот. Говоре да су прогоњене због своје вере и не признају каква је истина.

Конкретно, у фебруару 1984. године, потајно и без наше дозволе, прешле су и населиле се у зградама унутар баште светог храма свете Марине, у Лавриону.

Међутим, пошто смо их ми саветовале да напусте то опасно пусто место и да се врате назад у свети манастир, прихватиле су после пет-шест месеци, једино под условом да им се дâ дозвола да се уселе у две келије које постоје унутар поврtњака поред мора, говорећи: „Ми не можемо да живимо у манастиру". Манастир им је удовољио.

После мало времена, затражиле су да се дозволи монахињи Ореозили (која је била једна од сестара из ђаконства у поврtњаку) да иде да их обилази ноћу; наиме, било их је страх да бораве тамо саме. И опет удовољење и поново трпељивост од стране

2

светог манастира. Али, сестре Фотина и Евника нису цениле ништа. Ускоро су, заиста, и укинули заповест да сестра Ореозила борави тамо само ноћу, па се она ту и устоличила и, нажалост – као по речима пророка „са светим ћеш бити свет и са искваренim ћеш се покварити" – она, која је била послушна монахиња, искварила се, и верно следила оне у отшелнички живот. Манастир, до данас, покушава да их не одвоја од његових чланова, у свим духовним и материјалним добрима. Оне, међутим, реч општежиће користе једино за употребу његових материјалних добара, и то у изобиљу. Оне имају многе контакте са флоринским клирицима, и њихова духовна ситуација, уопште, веома је јадна, јер се не мењају, не кају, не одбацују своју бедну тактику, и не следе пут послушности и понизности, како би се смириле и спасле.

Жао нам је због њиховог неправилног живота: ми их саветујемо, али оне не слушају.

Октобра прошле године, када су изазвани нови озбиљни проблеми, а управа светог манастира се супротставила њиховим незаконитим и самовољним делима, састављен је, под бр. 210/3-10-92, записник Управног одбора, који Вам шаљемо у виду фотокопије.

Треба напоменути да, када их је, по први пут, манастирска управа саветовала да не настављају са својим недозвољеним радњама, монахиња Евникија је повикала арогантно: „Не признајем ни владику ни старицу (-игуманију - п.п.)!". Ми – добро знајући, с једне стране, проблеме и немоћи ових трију монахиња, а с друге, духовно стање целокупног сестринства –

можемо да вас уверимо да:

Проблем, циљ и жарка жудња трију монахиња није борба за тачност (=акривију) вере и истрајавање у наслеђу светог оца нашег (- Матеја - п.п.), како тврде (као да се остатак сестринства није занимао и бавио истим!), него свађа и напад на архиепископа и управу манастира, због мера које смо предузеле ради сужавања и сузбијања њихове побуне и застрањења.

Као што се види из онога што је изречено у писму, али и осталих озбиљних елемената које излажемо (и спремне смо да Вам их пружимо када их затражите), тај њихов циљ и жарку жељу искориштавају ванманастирски фактори, како би постигли изазивање утисака у клиру и народу да је, с једне стране, манастир подељен по питањима вере, а с друге, да наш часни пастир нема исправну веру.

Али, какву страшну клевету и опасно дело за целокупну Цркву представља тако нешто, може лако да схвати свако.

3

Дакле, наш, за православље историјски, манастир постао је жариште занимања и поље акције оних који су изазивали у прошлости, и настављају да изазивају, саблазни у крилу Цркве.

Већ се, као што сазнајемо по добро провереним информацијама, код виших и нижих клирика, али и у другом женском манастиру, брижљиво гаје лажне гласине да је манастир Кератеје подељен, да предстоји раскол у сестринству, да постоје две фракције, и то - иконобораца и православаца, да није општежитељски, него да је отшелнички, да се према монахињама односи тирански и да се застрашују, итд.

Прошле године, током трајања саблазни поводом светих икона, три горенаведене монахиње донеле су у манастир разне списе оца Ефтимија и друге, којима се клеветао архиепископ као јеретик, и ноћу су их потајно бацале, током бдења, у ћелије монахиња, да би их узнемиравале и да их заведу у грешном покушају да их ове подрже и пруже им заштиту.

Чињеница је, такође да су се извесне сестре, заведене, активно укључиле у покрет против архиепископа. Када су се, међутим, увериле у махинације које су предузимане, те у клеветнички покушај блаћења његове личности, покајале су се и затражиле опроштај од њега и вратиле се у миран живот монашког поретка.

Такође, у то време, примећено је нешто чудно и невероватно: да монахиње обавештавају странци, или разни списи који су кришом циркулисали, о томе шта се дешава у манастиру у коме живе и свакодневно се крећу.

А потом, док су у манастиру циркулисале те информације, ка спољашњости је, у својству аутентичних сведочанстава, лансирано не оно што су сазнале из личног искуства, него оно што су прочитале из разних списа о. Ефтимија итд, који су циркулисали унутар манастира из спољашњих извора.

А то све ће довести до тога да се догоде тешке и непожељне ствари, док се поставља питање вере и целивања светих икона, у којем смо, свакако, сви ми врло осетљиви.

Овај опаки круг потхрањивала су, опортунистички, и нека лица која су имала везе са манастиром у прошлости, или која имају личне користи од његовог блаћења.

Часни архијереји, након свега што смо горе, с пуно поштовања, изложиле ради вашег обавештавања и информисања, ми, као управа светог манастира, изражавајући мишљење и став целокупног сестринства, изјављујемо Светом синоду, у својству врховне црквене управне власти, али и сваком појединачном часном архијерају и, преко Вас, целој пастви Цркве, светом клиру и побожном народу, да:

4

1) Осуђујемо деловање трију монахиња као незаконито, антиканонско и неприхватљиво за православне монахиње и погубно за свети манастир, али много више за часну јерархију, свештенство и целокупну Цркву.

2) Цело сестринство, осим трију горепоменутих, остаје верно и непоколебљиво у послушности високопреосвећеном оцу нашем Андрају и Светом синоду.

3) Устрајавамо, до смрти, у светом наслеђу светих црквених предања наше вере, и верно се придржавамо светих ктиторских заповести и канонâ светог оца нашег Матеја, новог мироточца и стуба Православља.

4) Одржавамо безрезервно поверење у часног челника Цркве, архиепископа Андреја, који је и наш духовни отац и пастир, а који по налогу блаженопочившег ктитора, светог оца нашег Матеја, већ 43 непрекидне године управља, као његов наследник, са од Бога наученом истакнутошћу и богонадахнутом савешћу, нашим светим манастиром.

5) Нарочито, с обзиром на последње саблазни у вези са целивањем светих икона:

Цело наше сестринство устрајава у целивању свих оних светих икона које су спорне, као што смо их по традицији примиле од светог оца нашег Матеја, а с временом научиле и од духовног оца нашег Андреја, и како сте то скоро формулисали Ви, наша часна јерархија, Синодалном пастирском

окружницом од 23-2-92.

6) Прихватамо и поштујемо оне свештенике које Његово високопреосвештенство, с времена на време, позива у манастир, да би му помогли у напорном обављању Тајне исповести монахињâ, те се упште не поставља питање принудног исповедања.

Супротстављање томе, од стране тријy непослушних монахиња, представља неприхватљиву лаж и одвратну клевету, која садржи, као што схватате, дубљи неморални циљ, да се оклевета, као иконоборац, садашњи помоћник архиепископа у питањима исповедања, часнејши протосинђел Цркве наше, архимандрит о. Кирик.

Не сматрамо сувишним и без важности да поменемо на овом месту, и да вратимо у Ваше сећање, часни архијереји, наше писмо предато Светом синоду 13-12-1983, које се такође односи на саблазни око светих икона.

Као што се из тог писма јасно види, још пре десет година, и управа манастира и целокупно сестринство остало је верно и послушно најправославнијем учењу Његовог високопреосвештенства (- архиепископа Андреја - п.п.), што је детаљно формулисано у четвртој страници писма.

5

Дакле, то што је формулисано у скорашњој Синодалној окружници било је наглашавано још пре једне деценије, али и још раније, у пастирским вечерњим проповедима Његовог високопреосвештенства, у нашем светом манастиру. То јест, наглашавано је да су све иконе целивајуће, како оне византијске, тако и оне класичне, и да не треба да расправљамо о таквим темама и да је то питање за Свети синод, који је једини надлежан да се бави таквим темама. То је и представљало веру и живот целог сестринства.

Све оно, дакле, што ове три монахиње изражавају у свом писму, а што је супротно у односу на Синодалну окружницу Његовог високопреосвештенства, или о наводним антиправославним и иконоборачким акцијама других монахиња, јесу бесрамне и злобне лажи и страшне клевете.

Након свега овога изражавамо нашу тугу, преосвећени архијереји, и због пада ове три монахиње, али и због твораца саблазни, који их подстичу и упућују на њихово незаконито деловање; ми поверавамо сваку пресуду Богу и Вашем архијерејству, и молимо се за њихово исправљање и за поновно успостављање иситне.

Уз то, остајући у синовској посвећености и побожности, молимо за ваше молитве и благослове.

Чланови Управног одбора: Монахиња Јулијана Монахиња Антуса Монахиња Макрина Монахиња Марија Монахиња Синклитикија Монахиња

Агата Монахиња Мавра

6

Старица Епистимија

Монахиња Нектарија Монахиња Венерија Монахиња Теологија

ДАЈЕ СЕ НА ЗНАЊЕ: Васцелом светом клиру Цркве наше.1 Оригинални потиси:

1 Из даног писма - као што смо о томе и говорили у другим приликама - најјасније се види подмукла позадина разноразних каснијих дезинформација и јавних лажи и клевета којима се подвргавао блаженопочивши архиепископ Андреј од стране расколничке групације петорице митрополита - тзв. "григоријеваца". Ово писмо дакле, најјасније и без икакве двоумице објашњава позадину произашлог пуча и каснијег раскола у Цркви Истинитих Православних Хришћана Грчке који се десио годину и по дана после објављивања истог, те најјасније изобличава и саме монахиње које су се потом одвојиле од Цркве и последовале расколницима, а посебно главну потписницу овог писма, тј. тадашњу игуманију Епистимију, те монахиње Нектарију (потоњу "игуманију") и Венерију - која је и садашња "игуманија" расколничког дела овог свештеног манастира. Најважнија места у писму смо подебљали. И да напоменемо да је закључним судским процесом на највишем државном нивоу (Ареопагу) донета пресуда у корист монахиња које су остале верне Цркви и архиепископу Андрејy. - п. п.

217

ОДГОВОР ФЛОРИНЦИМА

И познаћете истину и истина ће вас ослободити.

(Јн. 8, 32)

Не мислите да сам дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.

(Мт. 10, 34)

Дођох да бацим огањ на земљу; и тако бих желео да се већ запалио.

217Овај одговор је написан још пре пар година и тиче се флоринске групације „зилота" под вођством „јеросхимонаха" Акакија, тако да је превасходно упућен Србима „флоринцима који су једноставно обманути од стране дотичног „јеросхимонаха" и тичу се специфичних оптужби и клевета на рачун матејеваца. Подробна пак информација о свим догађањима у Цркви Истинитих Православних Хришћана Грчке широј српској јавности са много више историјских података и докумената биће одштампана у опширном зборнику.

(Лк. 12, 49)

Ако се ко и бори, не добија венац ако се не бори по правилу.

(2 Тим. 2, 5)

Брате Богољубе, радуј се! И нека „гори" Србија због Истине онако како је наш Господ желео (Лк. 12, 49.).

Знајући истинољубивост срца твог, намеравао сам да ти пишем (али мало касније), а и како бих и смео да те лишим онога за чиме највише жудиш. Сада пак чувши да желиш да сазнаш Истину и да си већ почео да испитујеш оне ***који говоре за себе да су апостоли, а нису***, *и нашао си да су лажни* (Отк. 2, 2), пишем ти и казујем за оно што сам видео и чуо, а слава Богу и уверио се, тј. да је тзв. „ИПХ Србије" гнусна превара и лаж и да нема ништа заједничко са Једном, Светом, Саборном и Апостолском Црквом.

Било би ми тешко објаснити то некоме који у својој помрачености, можда људској слабости, одсуству храбрости или из неког другог разлога не жели и боји се да види ствари онаквим какве оне јесу и како су се десиле, већ се задовољава оним што му сервира његов вођа – у нашем случају „отац" Акакије. Тако они од самог почетка лишавају себе могућности да се избаве од лажи и успављују своју савест налазећи разне изговоре како би оправдали своје поступке. Ти пак пошто си ослобођен од те ђаволске замке, знам да ћеш лако препознати хуле и лажи којима отац Акакије пљује на Истинску Цркву. Теби само требају историјске чињенице и факти до којих ћеш надам се и доћи.

Кажу да смо ми матејевци „фанатици" и лажови. Јесмо „фанатици", али само ако се ради о Православљу. Дај Боже да имамо тај фанатизам који је терао преподобне Оце наше да се лишавају сваке утехе у подвизима, посту, молитви, скривајући се по планинама и пећинама. Да, имајући такав „фанатизам" исповедници и мученици су давали своје животе за Истину. Да нам да Бог барем мало таквог „фанатизма" како би могли ићи по стопама Светих Отаца наших. Опште је познато да баш истинити лопови, када су у опасности да буду ухваћени вичу: „Ухватите лопова!". Тако и они (флоринци) подижу дреку на нас матејевце. То је својствено за све групације „старокалендараца" које потичу од митрополита Хризостома Флоринског, међу којима је и „ЦИПХ Србије".

Брате мој, има много тога што треба да се сазна, а у овом нашем писму је то немогуће (због опширности), како би се попунио мозаик борбе Цркве од увођења новог календара до данас. Сигурно си прочитао текст оца Акакија о расколу из '37. године. Лако ћеш видети обману или скривање догађаја ако прочиташ нпр. само текст који је написао брат Евсевије као

одговор. Ја ћу овде да ти напоменем само неке ствари како би разобличио заблуде оца Акакија као и његове перфидне лажи. Пошто је Евсевије горе поменутим текстом јасно показао ко је крив за раскол из '37. године, те је показао право лице митрополита Хризостома Флоринског, отац Акакије, будући разоружан, сада напушта своје ставове које је написао у својој брошури (нпр. да је митрополит Хризостом Флорински био стуб Православља у то време), и прибегава другом лукавству говорећи: „Ми нисмо флоринци већ филаретовци – нас је признала РПЗЦ".[218]

РПЗЦ И ФЛОРИНЦИ

Пре него што ти напишем каква је РПЗЦ стварно била (а не онаква каквом је приказују), хоћу да ти кажем какав је став имао митрополит Филарет у вези старокалендараца у Грчкој. У књижици „Анђео Филаделфијске Цркве", у свом предговору отац Акакије свесно лаже и хоће да направи утисак (у чему и успева ако неко не зна шта се дешавало), да је митрополит Филарет сматрао матејевце за фанатике а хризостомовце за Цркву. Истина је да је РПЗЦ признавала и општила са обе групације. Лично митрополит Филарет је више симпатисао матејевце него хризостомовце. Матејевци су дефинитивно прекинули општење са РПЗЦ 1976. г. због тога што РПЗЦ није испунила обећани усмени предуслов за сједињење из 1971, тј. писмено анатемисање новокалендараца, екумениста и масона.[219]

218РПЗЦ „Руска Православна Загранична Црква.

219Првобитни пакт РПЗЦ којим је објавила јединство са МП била је „Посланица руском православном народу" III Заграничног Сабора РПЗЦ из 1974. г. У њој се народ покушава увести у заблуду и обману двосмислено говорећи о јединству са „Црквом Мајком". У Посланици се налазе и овакве речи: „Верни архипастири, пастири, иноци и лаици са обе стране железне завесе су сједињени. Они заједно чине Свету Цркву руску, јединoм и недељивом, као што је недељив нешивени хитон Христов…" Како не би било забуне ко се овде подразумева као „Мајка Црква", секретар синода РПЗЦ јавно је 8. новембра 1981. г., у „Сундау тимес",у, објавио целом свету да се под „Мајком Црквом" управо подразумева та лажна црква „сергијанско-обновљенческа МП. Септембра 1976. г. РПЗЦ је послала Посланицу под називом „Свештеницима московске патријаршије" у којој загранични јерарси пишу: „Ми целивамо Крст који ви такође носите на себи (…) Ми знамо о вашем подвигу, ми читамо о вама; читамо што ви пишете; молимо се за вас и тражимо ваше молитве о нашем стаду у дијаспори. Христос посреди нас „и јесте и да буде!" На основу ове Посланице матејевски Синод је и дефинитивно осудио РПЗЦ као расколничку. Зауставимо се међутим, мало и на том изразу „Христос посреди нас „и јесте и биће!", пошто и савремени „православни епископи" „екуменисти, врло често на својим скуповима практикују тај литургијски целив. Дакле, када на архијерејској литургији свештеник прилази епископу да размене литургијски целив, епископ му говори; „Христос посреди нас!", а свештеник му одговара: „И јесте и биће!". То у суштини значи да свештеник изјављује како нема никаквих

Са хризостомовцима је РПЗЦ остала нешто дуже у општењу, мада је и са њима прекинула, али не због озбиљних догматско-канонских разлога, већ због многих неканонских дејстава флоринаца, а на штету РПЗЦ. Да је РПЗЦ признавала обе групације може да се види из одлуке коју је она донела у вези прекидаопштењасафлоринцима:„Прекидамоопштењесастарокалендарцима у Грчкој док се они не обједине". Сама РПЗЦ све време је општила (незванично) са новокалендарцима и екуменистима чак и после анатеме из 1983. године. Иако је говорила да је нови календар одступање од Православља, „Св. Тајне" новокалендараца је признавала, јер је по њима само Васељенски Сабор могао да их дефинитивно осуди. Значи, по њима док се не сазове Васељенски Сабор (што је данас немогуће), новокалендарци су „благодатни"! **Исто то** је тврдио и Хризостом Флорински, као што данас говори и „митрополит" Кипријан Филијски. Дакле, отац Акакије треба да зна, да су '69. године добили признање од РПЗЦ и тиме се сагласили са њиховим исповедањем. Такође, и сам отац Акакије у својој брошури признаје благодатност новокалендараца „до 50-их."[220] Ако су флоринци дакле филаретовци, зашто онда узимају матејевско исповедање вере а не оно од РПЗЦ? Уосталом, да напоменемо и о другим безакоњима РПЗЦ. Примала је римокатолике и протестанте само кроз миропомазање, а комунистичке СССР-овске „свештенике" примала је и без миропомазања само кроз „покајање" (тј. трећим чином). Исто је чинила и са екуменистима.

Пошто се дакле, у последње време Срби флоринци „из петиних жила" упињу да докажу како они у ствари нису флоринци већ филаретовци, те се сада јавно одричу од Хризостома Флоринског (будући свесни његових јеретичких учења – теорије о „потенцијалним расколницима" и о благодатности тајинстава код њих, а која их уједно прже – „дејственонедејствене тајне") говорећи да су они „Црква" тек од 1969. године, на тај начин слепци несвесно потврђују како је њихова групација (паратакса) до тада била у суштини **расколничка** (са примесама јеретичког учења). Из тога се јасно види да је њихово признавање од стране РПЗЦ у ствари било **незаконито и антиканонско**!

препрека ка пуном општењу између њега и архијереја. Тај целив је као обећање и потврда узајамне верности пред Христом. Возглас који претходи том литургијском целиву је следећи: „Целивајмо друг друга како би у једномислију исповедили Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу једносушну и нераздељну!" Значи, они који деле литургијски целив, изражавају своје потпуно једномислије! И то не било какво једномислије, него у питању догматске вере!

220Насупрот његовом првобитном исповедању вере „матејевском „о чему види нпр. „Ревнитељ" бр.1 на страни 27"28 под параграфом 2.

Такво њихово одрицање (од Хризостома Флоринског – којег сматрају и јавним одступником од вере и дволичним преварантом, како је то једном приликом и сам отац Данило признао) је дакле **јавни акт признања канонске неправилности све њихове јерархије и потврда да је РПЗЦ жестоко погрешила признањем њихове неканонске јерархије**. А ако је по Акакијевој логици свако решење Сабора РПЗЦ аутоматски правилно, онда он са мирном и спокојном савешћу може да се моли и признаје и масоне и паписте и протестанте и будисте и незнабошце и људождере, па чак и отворене сатанисте пошто их сваки поп РПЗЦ **помиње и вади честицу за њих на свакој проскомидији**!!! То није нека наша фантазија, јер у служебницима РПЗЦ штампаним још 1954. г. по благослову њиховог Синода на месту где се у чину проскомидије помињу царске власти (побијени 1918. г.), избачена је молитва за њих а убачена „о свима који су на власти"!! Ако не верујеш обрати пажњу на слику уз овај текст где се то и јасно види.

Сергијанско-комунистичко-сатанистичку лажну цркву не признајемо само из разлога што је признала богоборачку власт и што се моли на јектенијама за исте, али их **не помиње** на проскомидији! Па ти сад питај своју савест или свог „духовника", који је гори грех од та два?! А када смо већ код комуниста хоћемо да ти напоменемо да је митрополит Хризостом Флорински сматрао Стаљина за ватреног борца за Православље и називао га „Нови Константин" (шта кажеш на ово?)!!! И још нешто. Опште познати је факт да Константинопољска „патријаршија" од 1965. г. тј. од дана скидања анатеме са католика помиње на свакој проскомидији папу римског. Ако Константинопољска „патријаршија" не би била ни новокалендарска нити би била члан Светског Савета Цркава, нити би била под било каквом другом догматском заблудом већ када би **само помињала папу римског** – тј. вадила честицу за њега на проскомидији, нека свако од вас упита своју савест да ли би то био довољан разлог за одвајање од „патријарха" и његовог „Синода"? Ако јесте, онда како човек може да оправдава литургијско – молитвено општење са РПЗЦ када њено свештенство чини и далеко горе од тога?!

Отац Акакије тврди да је РПЗЦ Духом Светим признала хиротоније Акакија Папаса[221] и других, посебно се позивајући на митрополита Филарета, а ми питамо: **Којим је онда духом тај исти Филарет и та иста РПЗЦ прекинула општење са флоринцима? И још, ако је то признање било донесено Духом Светим, одакле се онда појавише толики безбројни**

221Треба напоменути једну врло важну чињеницу, а то је да је први „архиепископ" флоринског ГОХ-а Акакије (Папас) умро без хиротонитирије „што ће рећи без потврде да је био епископ!

расколи? А знамо да не постоји ни један флорински епископ који барем једанпут није био у расколу у свом животу!!! Господ Исус Христос је рекао: ***По плодовима њиховим познаћете их*** (Мт. 7, 16), а Апостол Павле то потврђује речима: ***Ако је квасац свет, то је и тесто; И ако је корен свет, то су и гране*** (Рим. 11, 16).[222] Дакле, видимо и безумне акте (плодове безумља) да флорински „епископи" анатемишу једни друге, а када се примире на кратко време, саслужују међусобно не скинувши претходно бачене анатеме, док је њихов бедни народ толико огуглао од свега тога да више и не зна ко је прав, а ко је крив у свој тој гунгули, што се одражава и на Светогорско флоринско монаштво и свештенство **које не признаје ни једно решење ни једног флоринског „Синода"**.

Да, флоринце је признала РПЗЦ, но да ли је само то довољно да би их Господ Бог признао? Да би се то остварило треба претходно и једни и други да буду исправни јер ако су први неисправни, ни на који начин не могу бити признати ни ови други. Исто је и у другом случају: ако су први исправни, а други неисправни, те први (они који их признају) не желе ни да расуде о исправности или неисправности других, може ли таква одлука бити и Богом благословена? **Нису ли званични „православци" признали католике, протестанте и монофизите као благодатне и спасоносне „Цркве", па који ће иоле разуман и поштен човек признати ту одлуку као валидну?** По Св. Теодору Студиту ***„Не чини Сабор сваки скуп епископа, већ заједница епископа који стоје у Истини!"*** **„Зар ви не знате"**, продужује исти, **„шта говори тај Свети Отац (Василије Велики) у другом писму? 'Не признајем за епископе и не убрајам у свештенике Христове оне који су са оскрвњеним рукама, на разарање вере узведени у старешине' (Писмо Василија Великог 232). Такви су данас они који се, не по 'незнању', већ по властољубљу, отимају за епископске престоле, добровољно издајући Истину како би у замену добили издајништво у непоштењу (нечасности)."** (Том 2, други део, 11 Писмо Навкратију, стр. 343).

Дакле, ***да би један црквени акт био валидан (важећи) пред Богом, он мора да буде исправан са четири стране: са догматске, са канонске, са историјске и са моралне стране. Флоринска групација не испуњава ни један од тих услова! Догматски*** – јер се придржавала јеретичког учења Хризостома Флоринског (којег се данас придржава Кипријан), а које се састоји из булажњења да се Црква може делити, и да павши у јерес или

222Старо римско право каже (о флоринцима): „Оно што је од почетка неваљано, не може у току времена постати ваљано."

раскол епископи или Помесна Црква остају благодатни, док их неки сабор не осуди. ***Канонски*** – јер погазише многе каноне.[223] Епископи се дакле бирају и хиротонишу ***на Сабору*** (1 Апостолски канон; 4. канон 1. Васељенског Сабора; 3. канон 7. Васељенског Сабора, 13. Лаодикијског; 19. Канон Антиохијског и др.), **а не као флоринци у тами, *уз изричиту синодску забрану***. И без обзира што их је потом противканонски признала РПЗЦ мрља је остала, па је постала чак и већа, као на пример кад се мало дете упрља, па желећи да само опере веш, још га више умрља, уместо да одмах оде код мајке и призна грех… Ово су и други канони који се тичу флоринаца: 35. апостолски; 15. правило 1. Васељенског Сабора; 1. правило 2. Васељенског Сабора; 8. правило 3. Васељенског Сабора; 5. правило 4. Васељенског Сабора; 13. Анкилског; 13. и 22. Антиохијског, 15. канон Трулског Сабора; 10. Сардикијског и 17. канон 9. Помесног Сабора итд. Уз то постојала је и двострука строга забрана Синода РПЗЦ упућена свим њеним епископима да се не дрзне неко да хиротонише било ког флоринског архимандрита. Исто тако, погажен је и канон који говори о претходном подробном испитивању достојности кандидата – а Акакије бејаше рашчињен од стране матејевског Синода, итд. ***Историјски*** – јер они нису били наследници првобитног учења старокалендараца. ***Морално*** – јер будући неисправни из претходна три разлога као и изврнути од стране законите јерархије, а усто помрачени властољубљем и славољубљем, хтевши пошто пото да ставе митру на главу, сагласише се да приме „рукоположење" чак и од **новокалендарског „епископа"**!!! А о неискрености њиховог поступка сведочи и то да они нису отишли у Америку како би се исправиле наводно „неканонске" једноличне хиротоније већ да би се сами дочепали митри и жезала како би и њима могли певати „ис пола ети деспота" (многаја љета)! Дакле, права „митроманија" илити „епископитис"! Да је ова дијагноза тачна сведочи и сам Акакије Папас. Наиме, пред његову „хиротонију" Серафим Чикашки му је рекао да ће други епископ бити Теофил Јонеску који је новокалендарац, на шта је Акакије одговорио да то **нема везе јер он мора да се врати у Грчку са митром на глави…**[224]

223Нпр. акт „хиротоније" за симонију, што је посведочио лични секретар Флоринског Архимандритског „Синода". „Хиротонија" Акакија Папаса је уз то учињена ноћу и у присуству само пар људи: А ко иде ноћу спотиче се, јер нема светлости у њему. Дејства владике Матеја и Акакија Папаса можемо најбоље упоредити кроз Јеванђеље: Јн. 11, 9"10; 12, 35.

224Једна је ствар учинити икономију и држати једног новокалендарског „епископа" у свом Синоду, а друга је ствар примити „апостолско прејемство" од тог истог „епископа"! То већ није икономија већ јасан знак властољубља и спремности примања „епископске" власти пошто пото,

И поред позивања флоринаца на њихово „апостолско прејемство" од РПЗЦ и тврдње српских „зилота" да баш њихова групација води то прејемство од РПЗЦ, сваки нормалан човек ипак тешко може да поверује у то гледајући на тај лавиринт отпадања и поновног присаједињавања тој групацији (види шему на следећој страни), јер свака од њих (од свих тих лажних полустарокалендарских „Синода") може за себе да тврди да баш она има то „прејемство". Авксентијевци су се сами распали на три групације, тако да нормалан човек више не може да зна „ни ко пије, ни ко плаћа". Може се рећи исто тако и да су велика већина флоринских полустарокалендарских „епископа" били у своје време јеромонаси у матејевском Синоду ИПЦ, али су због немогућности да постану епископи у Цркви, чинили расколе и одвајали се од Цркве како би добили митре на главама. О томе јасно сведочи и случај „архимандрита" Акакија Папаса који је до свог одвајања од матејеваца називао Хризостома Флоринског **„неуравнотеженим, лудаком, превртљивим, теолошки и црквено неуким, прелашћеним, зломислећим, псевдоучитељем, псевдоапостолом, псевдоепископом, рушитељем црквених предања"** (КГО № 81, стр. 339–340). Сви ови „сочни" епитети којима је тако штедро блатио Хризостома Флоринског, као бумеранг су му после сједињења са дотичним пали на главу…

Ако се митрополит Филарет заиста посветио (дај Боже), то **сигурно није** због признања флоринаца,[225] већ што се вероватно покајао за своја антиканонска дејства и анатемисао пред смрт екуменизам и екуменисте. У прилог таквом мишљењу (да се покајао за признање флоринаца) може да сведочи и тај факт да је митрополит Филарет чак и после прекидања општења од стране матејеваца са РПЗЦ и даље слао људе који су одлазили из РПЗЦ ***управо код матејеваца*, а не код флоринаца!**[226] А сасвим је јасно зашто су се флоринци ухватили баш за то признање, као дављеник за сламчицу,

---

па макар и од самог оца лажи „Сатане… Гледајући шематски приказ плодова тог решења, сваки објективни читалац могао би да донесе суд о томе да ли су те хиротоније биле по промислу Божијем или по дејству нечистих сила…

225Флоринци сами кажу да је и РПЗЦ имала слично исповедање као и кипријановци, али због неког разлога (признања хиротоније) ове последње, тј. кипријановце, зову чистим јеретицима а прве, тј. РПЗЦ не!

226Доказ за то је Владимир Мос кога је 1978. год, са његовом парохијом упутио управо матејевском Синоду, а не флоринцима, мада је већ било прошло две године од прекида општења РПЗЦ са матејевским Синодом, док је са флоринским Синодом вероватно још био у општењу. Напоменућу овде и да се жена Владимира Моса пре десетак година исцелила од рака када се поклонила моштима Владике Матеја.

интерпретирајући то по своме, тј. да је разлог за Филаретову светост наводно ето баш тај моменат из његовог живота (тј. признање флоринаца). Ако је то пак, тако, нека одговоре онда својим савестима „браћа" флоринци, зашто је баш тај исти митрополит Филарет и прекинуо литургијско општење и заједницу са њима? Није ли можда, како већ рекосмо, и то био први покајнички корак који га је можда и учинио Светим, а не противканонско и неморално признање безаконих хиротонија, јер да се није имао рашта и кајати што би прекидао литургијско општење?

Ако флоринци дакле данас одричу своју прошлост и кажу да је погрешно да их тако зову[227] јер, ето имају „апостолско прејемство" од РПЗЦ, зашто онда њихов „архиепископ" носи титулу Хризостом Други? Ко је био Хризостом Први? Нама такав није познат међу Руском Заграничном Црквом…

Уосталом, нас се не тиче кога српски флорински „јеромонаси" и лаици сматрају за свог оснивача и првојерарха, већ шта о томе мисле и исповедају њихови лажни епископи – **а јасно је да они признају *управо Хризостома Флоринског***. О томе може да сведочи и текст написан у часопису „Χριστανικη πορεια" штампаном у Солуну октобра 1997. год. (бр. 95), а који је званични часопис солунске „митрополије" којом управља „епископ" Максим. У том дакле броју је јасно стављено до знања да „Синод" Хризостома Другог (Кјусиса) ***исповеда, и поштује као свог оснивача не Филарета Вознесењског већ Хризостома Флоринског ЧАК ЗАЈЕДНО И СА СВИМ ЊЕГОВИМ УЧЕЊИМА***! Поред свега тога, „браћа" флоринејци упорно тврде како је Хризостом Флорински умро „у добром исповедању".[228]

Међутим, Свеправославни или Васељенски Сабор се није састајао ни ради паписта, а камоли да је потребно да се састаје због новог календара! Исто тако, требали би да се замислимо и над том чињеницом да се прелашћени „митрополит" Кипријан држи управо тог јеретичког става Хризостома Првог (види фусноте 109 и 149 у књизи „Екуменизам и време

227Хулећи неправедно на нас матејевце флоринци говоре да смо у ствари ми флоринци јер наводно имамо хиротоније од Хризостома Флоринског, што је обична глупост и јавно признање непознавања историје ГОХ-а јер Хризостом Флорински није рукополагао већ Герман Димитријадски.

228Мада је и то лаж пошто у својој десетостраној посланици од 15. 7. 1954. год. Хризостом поново тврди да је за осуду новокалендарства потребан један Свеправославни Сабор, и у којој изражава сагласност са сваком одлуком будућег Васељенског Сабора у вези са календаром без обзира да ли би тај Сабор прихватио нови или стари календар, што је хула на Свеправославне Саборе који су Духом Светим анатемисали нови календар.

апостасије"), да су новокалендарци и даље благодатни, а сама здрава логика нам говори да се он (Кипријан) таквог „вероисповедања" не би ни придржавао уколико га се сам Хризостом Први пред смрт одрекао!!! Исто тако и „владика" Артемије признаје Хризостома Флоринског, што је чињеница да се исти **до смрти неодступно држао *тог исповедања којег се данас држи прелашћени Кипријан***! Замислимо се добро над тим. Међутим и да је тако – тј. да је умро у добром вероисповедању – питамо ми флоринце: У каквом је исповедању умро Јуда? У добром или лошем? Сваки онај који је бар једном прочитао Јеванђеље у свом животу, знаће да је Јуда умро ***у добром исповедању***, јер рече: *Сагреших што издадох крв невину* (Мт. 27, 4), па му ипак није било довољно само то за спасење, јер ***отиде те се обеси*** (ст. 5). **Хризостом Флорински се није телесно обесио, али је зато извршио духовни хара-кири, умревши одвојен и од новокалендараца и од истинитих старокалендараца…**

Када чује све ово отац Акакије, не могући да се супротстави због необоривости горе наведених доказа, избезумљено виче: „Онда нема Цркве!?!" и пита: „Коју благодат су имали епископи који су се после једанаест година проведених у новом календару вратили у стари календар? Од кога су примили миропомазање? Па и сами матејевци су били у општењу са РПЗЦ од које су чак примили и хиротесије, чиме су признали неканоничност своје једноличне хиротоније. Ако су матејевци у праву, онда нема Цркве!?!"

На прво питање одговарамо: Сви они који су 1924. год. променили календар ***отпали су од благодати*** **будући осуђени од стране три Помесна Свеправославна Сабора** (1583, 1587, 1593), као и по првом канону Светог Василија Великог. Са њима су наравно отпали и ови епископи, а остало је само малобројно стадо које је чувало Предање. После 11 година пребивања у овом новом календару тројица епископа решавају да се врате у Цркву. Двојица од њих **су имали апостолско прејемство будући рукоположени *пре раскола***, док је трећи био рукоположен после раскола '24. Сва тројица су примљена у Цркву **кроз покајање и исповедање вере, *објављујући новокалендарце расколницима и самим тим безблагодатнима*** (што је уосталом и био једини услов за признање дотичне тројице од стране старокалендарских православаца). Прва двојица који су имали апостолско прејемство, након враћања у Цркву поново су добили власт да је предају.[229] Тако су прво извршили хиротесију оном трећем епископу (пошто

229Јер се иста губи кад паднеш у раскол или јерес.

је био рукоположен код новокалендараца) па су затим приступили рукоположењу других епископа. Пошто је Помесна Црква Грчке у то време био сâм верни народ без иједног епископа, Црква је морала и имала право да прими те епископе кроз покајање и исповедање вере. О Хризостому Флоринском, Герману Димитријадском, и Герману Закинтском и њиховом покајничком враћању у Истиниту Цркву, о таквим и сличним догађајима у историји Цркве говори и објашњава Апостол Павле у својој посланици Римљанима (11 глава, од 17. до 24. стиха): **„Ако ли се неке гране одломише, и ти, који си дивља маслина, прицепио си се на њих и постао заједничар корена и сокова маслинових, не преузноси се над гранама; Ако се пак узносиш, не носиш ти корен него корен тебе. Рећи ћеш, дакле: Одломише се гране, да се ја прицепим. Добро! Неверовањем се одломише, а ти вером стојиш. Не поноси се, него се бој. Јер кад Бог природне гране не поштеде, неће можда ни тебе поштедети. Види, дакле, доброту и строгост Божију: На онима што отпадоше строгост, а на теби доброту, ако останеш у доброти; Иначе ћеш и ти бити одсечен. А и они, ако не остану у неверовању, биће прицепљени, ј*ер је Бог моћан да их опет прицепи*. Јер кад си ти одсечен од маслине, по природи дивље, и прицепио си се, не по природи, на питому маслину, *колико ће се пре, ови који су по природи, прицепити на своју маслину?…*"** Уосталом, да је управо тај народ био и остао једина Истинита Црква потврдио је и Сам Господ Бог кроз величанствено чудо Великог Часног Крста из 1925. године.[230]

Ако то што се догодило по Божијем промислу, није било православно, како то да онда по нама испада да нема Цркве?

Рећи ћу још нешто о том фамозном термину „потенцијално расколничка". Елем, „Посланица свим Црквама" Цариградске патријаршије из 1920. године је била „потенцијално расколничка" али се нико није одвајао од званичне Цркве док иста није почела да приводи к делу програм из те посланице, а то је било увођење новог календара. Та ситуација, међутим, није била иста са оном из 1937. пошто је Хризостом Флорински почео **да проповеда *ново учење* (а то се црквеним речником назива**

230Што за флоринце очигледно није тако јер су признавали „Тајинства" новокалендар-цима и тада (Акакије тврди да су имали „Тајинства" до 1950.г. - само није јасно одакле је он смислио и одредио тај датум...), а признају их и сада, што ми је на крају признао и сам отац Данило месец дана по свом одвајању од Кјусијевске групације. Наиме, „тек тада" је ето сазнао да Хризостом Кјуси причешћује и помиње на „Литургији" новокалендарце, што му наравно „није било познато" до сада... Па, „боље икад него никад"...Флоринци то превелико Божије чудо сматрају дакле просто као чудо, али не и потврду безблагодатности новокалендараца.

јерес) у моменту када су се старокалендарци већ одвојили од новокалендараца а које су већ саборно осудили као расколнике, тј. када су потврдили божанску осуду кроз чудо из 1925. године. Уосталом, ако би се сви тако лако требали одвајати због „дипломатске красноречивости" онда је и Свети Марко Ефески престао да буде православан када је папу римског назвао „Свети оче". Међутим, сви православни га сматрају великим исповедником и стубом Православља и поред тих куртоазних епитета папи док се издајицама Православља сматрају сви остали који су и на делу признали папу и поклонили му се. Како је било тада у време Св. Марка, тако је исто било и 1920. и 1924. и 1935. године.

А ево зашто смо ступили у општење са Заграничном Црквом. Нисмо ступили у општење са њима, како флоринци клевећу, због тога што тела упокојених матејеваца наводно остају нераспадљива, тј. да је то био повод који нас је подстакао да схватимо да смо ми ти који се налазимо у расколу, те да смо због тога потражили хиротесије (што је по њима било наводно признање да су једноличне хиротоније епископа Матеја безблагодатне). Знају флоринци да то није истина, али пошто мисле да са „истином" и својим *изгледом побожности* (2 Тим. 3, 5; 2 Кор. 11, 13–15) могу да варају људе како би их привукли себи, ми ћемо им рећи шта је истина. Истина је ово: матејевци су пратили дешавања у РПЗЦ те су увидели да се стање у њиховом Синоду видно поправило након тога када је њеним митрополитом постао Филарет Вознесењски. Посланице туге које је писао митрополит Филарет као и сама његова личност показале су да се ради о човеку који се бори за чистоту Православља. Због тога су матејевци започели да преговарају са РПЗЦ. ***Општење је наступило тада када је РПЗЦ у лицу својих епископа (на Сабору) усмено исповедила да је матејевско исповедање вере православно, обећавши да ће да прекине свако општење са новокалендарцима, те да ће их уједно анатемисати, као и све остале екуменисте и масоне.***

Што се тиче хиротесије, флоринци знају да ми ***никада нисмо сумњали*** у дејственост једноличне хиротоније епископа Матеја. Хиротесију је РПЗЦ учинила ***да би се они (флоринци), умирили*** **јер су одувек говорили да су једноличне хиротоније** ***препреке за јединство***. Тај услов за јединство (да наше епископе, тј. Синод призна нека Помесна Црква) био је договорен још 1967. г. и чим је био испуњен, сјединили су се подобно Пилату и Ироду, са својом новокалендарском „мајком-црквом", и подигавши халабуку дречали су заједно и избезумљено као Кајафа и Ана: „А, ево показали су и признали да су им једноличне хиротоније безблагодатне!"

Пристали смо на хиротесије због тога да би се они, флоринци, некако присајединили Цркви. Али, они нису хтели и одмах су почели да користе хиротесије као доказ да су они Истинита Црква а не матејевци. Ето, колико им је стало до јединства! **Зато би им било боље да ћуте и не лажу да хоће јединство, а ми нећемо.** Уосталом, када су они сви то почели тако да тумаче, обратили смо се митрополиту Филарету који је у свом разјашњењу ***оповргао такве њихове интерпретације*****, па је заједно са својим Синодом објавио да је акт хиротесије био потпуно непотребан, те да су матејевци и без тога били Црква. То је било објављено већ у октобру/новембру 1972. године о чему постоји и документ.**

Навешћу овде и став брата Евсевија по том питању:

„Помало исхитрено, пре него што је имала увид у званични документ одлуке Сабора РПЦЗ (који се увек објављује 2–3 месеца након Сабора), Егзархија ИПХ прихвата ову одлуку и двојица епископа примају хиротесије (’полагање руку’). По повратку у Грчку они тај чин понављају над сабраћом архијерејима, као и над већином клира.

Одлука Сабора РПЦЗ била је по много чему спорна, али то је било испитано и схваћено тек накнадно.

А) РПЦЗ је у томе часу признавала ’ хризостомовску’ јерархију у Грчкој и била у општењу са њом. Стога њени јерарси ни на каквим канонским основама нису могли доносити било какве одлуке, нити спроводити било каква дејства у односу на грчке епископе ван своје јурисдикције.

Б) У тексту Одлуке нпр. на самом почетку стоји: ’**ми не можемо тачно утврдити колико је немогуће било за Матеја Б. у оно време да добије садејство епископа Поликарпа или митрополита Хризостома за савршавање прве хиротоније’**. Из овог се очитује како руски архијерејци нису имали ни елементарног сазнања о историјским околностима, ни жеље да се потруде да их испитају (1948. било је још два условно православна епископа у Грчкој). О најважнијој ствари не знају (јер не желе да знају) ништа, али се ипак постављају као они који суде ’у Духу Светом’.

В) У елаборацији канонских аспеката стоји: **’у случајевима једноличних рукополагања у историји Цркве начињених у условима гоњења, дејственост хиротонија признавала се накнадним решењем Сабора” и да „путем икономије неканонска дејства могу добити силу тајинства без њиховог поновног савршавања’**. Објашњавајући како чин „полагања руку” (хиротесије) којим се у Цркву канонски примају расколници означава њихово **’помирење с Црквом’**, закључују да се ’матејевци’ **’не могу поредити са таквим расколницима’**. И доносе одлуку да се савр ши

'полагање руку' на 'матејевске' архијереје. Све у потпуној међусобној контрадикцији.

Канонски поступак био би – уколико се нађе да су хиротоније биле неоправдане и недејствене то значи да су архијереји расклоници, треба их свргнути и осудити (тек потом евентуално примити у покајању, 'полагањем руку'). Уколико се нађе да су хиротоније биле оправдане, простом одлуком (решењем) Сабора, без било каквог допунског чина, оне се признају дејственим (…) Колико је спорна каноничност и 'богонадахнутост' судова и дејстава архијереја РПЦЗ, показало је време и ти архијереји сами. (Фус нота:

'Свака хиротонија учињена без држања канона, у суштини већ бива недејствена, чак и када је учињена канонски рукоположеним епископима', поучавају архијереји РПЦЗ у тексту Одлуке о хиротесијама 'матејеваца'. Ако је 'матејевска' јерархија представљала Цркву Грчке, којим је канонским правом РПЦЗ учинила и „признала" хиротоније 'хризостомоваца' (јер њени епископи бејаху претходно рашчињени и осуђени 'матејевски' клирици)? Ако су 'хризостомовци' били канонска јерархија Цркве Грчке, којим је канонским правом РПЦЗ чинила хиротесију над 'матејевским' јерарсима и примила их у општење?)

Какви год били одговори, јасно је – РПЦЗ је чинила безакоње. И то не беше њихово једино безакоње, нити најмање од свих. '*Нека безаконик не суди праведноме*.''

Према томе, не треба да лажу да ми одричемо да су хиротесије биле учињене. Не, оне су историјске чињенице на које су матејевци пристали из великог снисхођења (икономије ради веће користи) и жеље за јединством свих ИПХ, али су их се одрекли када су схватили да их они тумаче као хиротоније.[231] Јесте, ми говоримо да су хиротесије и општење са РПЗЦ биле велике грешке јер није постигнут циљ, пошто није настало сједињење. Митрополит Филарет је заиста био светла тачка у РПЗЦ, и трудио се да оправослави РПЗЦ, али није могао јер је у својим редовима имао људе сличне флоринцима…

Што се тиче нераспадљивости матејеваца, рећи ћемо вам да је и то гнусна лаж, пошто је чињеница да сви матејевци после упокојења остају гипки па чак и после пар дана.

231О томе сведочи и случај јереја Прокопија Прокопиу који се одвојио од матејевског Синода пошто матејевци нису хтели да врше хиротесије и то одмах по доласку из САД, тј. после флоринских интерпретација. Види његово писмо од 31. 6. 1974.

Осим ових Светих моштију, навешћу и имена других богоугодника – матејеваца чије мошти су предивно благоухале, (што су потврдили многи сведоци у Грчкој). То су: владика Лазар епископ Врестењски (у свету – Георгије Атанасију 1917–1979), светогорски оци Евдоким и Антоније са Капсале (упокојили су се пре 40–50 година), монахиња Саломија из манастира Рапсани (у свету Ставрула Аргириу, упокојила се 1987. у 83. години), јерej Георгије из Ларисе (упокојио се 1992) и један Рус Роман, који се упокојио у Цркви Истинитих Православних Хришћана Грчке – **матејевског Синода** 15. 7. 1983. у својој 76. години на острву Калимно. Значи: **три** епископа, **један** архимандрит, **један** свештеник, **два** монаха, **две** монахиње,[232] **један** јуродивац (Харалампије, рођен 1896. у селу Аркадији, упокојио се 10. 10. 1974) и један лаик и то још Рус! **Свеукупно *једанаест* Светих моштију за које се зна, а о непознатима зна само Господ Бог…** Уз то не треба да заборавимо и старокалендарску првомученицу Екатерину Рути (фотографија десно), православку из атичког градића Мандре, коју су убили полицајци у време првих гоњења грчких православаца 15–28. 11. 1927. године. Оставила је за собом двоје мале деце.[233]

232Монахиња Маријам родила се у селу Хрисавги (близу Козанија) 29. 9. 1921. године, 1938. се удала, а разболела се 1945. Три године је била парализована, па је после седам година оздравила. У јулу 1995. год. поново се повратила болест и 40 дана пре смрти када је схватила да ће да умре тражила је од владике Тита да је замонаши. Упокојила се 22. 8. 1996, а после 4,5 године када су је извадили из гроба њене мошти су предивно мирисале. Упокојила се значи у нашем Синоду кога г. Јевтић и др. провокатори називају расколничким у односу на андрејевце.

233Један од тих Светих људи је био и епископ Хризостом месинијски. Његова чесна глава из које излази предиван благоухани мирис данас се налази у дотичном Скиту Панагулаки, а у коме данас живи поглавар Свештеног Синода ИПЦ Грчке митрополит Григорије. Предивно благоухање његових часних моштију је јасан доказ његове православности. Познат је случај који се препричава међу браћом дотичног Скита а који говори о његовој простодушној расудљивости. Наиме, негде почетком тих педесетих година поново је међу епископима било покренуто питање о могућности превазилажења размирица са флоринским расколницима и свеопштег сједињења старокалендараца а ради потпуније потврде православног вероисповедања. Неки су пак епископи говорили да треба да снисходимо флоринцима и да се сјединимо с њима, док су други говорили да то не треба да се чини. Владика Хризостом је по свом обичају ћутао и молио се Богу. Међутим, у једном моменту је био приупитан од стране других епископа: Шта ти мислиш о томе Хризостоме? Владика им након краћег размишљања рече: „Замислимо две цеви. Из једне тече чиста бистра вода, а из друге пржава и мутна. Уколико би те две цеви спојили, каква би вода на крају те сједињене цеви изашла? Наравно пржава!" Чувши то, епископи се задивише таквој простосрдачној расудљивости и сагласише се да је сједињење са флоринским расколницима немогуће…

вероисповедања. Неки су пак епископи говорили да треба да снисходимо флоринцима и да се сјединимо с њима, док су други говорили да то не треба да се чини. Владика Хризостом је по

Него, да ми флоринце упитамо зашто Србима не говоре да већина свештеника њиховог „Синода" признаје благодат у тајинствима новокалендарцима и причешћује их, после чега се и они причешћују са њима из исте чаше? Што не говоре да имају епископа који је причешћивао новокалендарце, говорио да Вартоломеј није јеретик, те је и ишао код њега на поклоњење? Наравно да се „покајао", када су му дали митру уместо да га свргну. Што не говоре да су оног епископа кога су рашчинили као хомосексуалца више од двадесет година претходно звали свесвјатејшим („Панагиотате")? Што не говоре да се двојица њихових епископа, који су исто толико година управљали флоринском „Црквом" на крају вратише са покајањем код Вартоломеја?[234]

Што не зборе и о њиховом младом „епископу" Геронтију Саламинском, који је 2002. на Божић јавно пред народом на проповеди изјавио да је разлика између новокалендараца и старокалендараца само у тринаест дана и да ће доћи дан када ћемо се сјединити (након чега су му појединци спалили кућу и кола)? Нека кажу и то да је њихов данашњи „архиепископ" напуштао њихов „Синод" неколико пута, а вратио се тек кад су му дали „архиепископски" престо! Дивимо се флоринском „Православљу"! Што не кажу и то да је њихов „најревноснији" епископ ахајски Калиник добио митру ***у расколу***[235] или то да је бивши есфигменски игуман Јефимије ***при-***

свом обичају ћутао и молио се Богу. Међутим, у једном моменту је био приупитан од стране других епископа: Шта ти мислиш о томе Хризостоме? Владика им након краћег размишљања рече: „Замислимо две цеви. Из једне тече чиста бистра вода, а из друге прљава и мутна. Уколико би те две цеви спојили, каква би вода на крају те сједињене цеви изашла? Наравно прљава!" Чувши то, епископи се задивише таквој простосрдачној расудљивости и сагласише се да је сједињење са флоринским расколницима немогуће…

234Колико су пак флоринци озбиљни у свом вероисповедању потврђује и факт да су се два „епископа" Пајсије и Викентије 1997. године присајединили новокалендарској цркви, тј. Вартоломеју, који их је до те мере понизио да их је поново прерукоположио и у „ђаконски" и у „свештенички" и у „епископски" чин! Ето безумља флоринских „епископа" који су до тог момента били 20"30 година у флоринском Синоду у чину „епископа"! Уосталом, та два „епископа" још су 1989. године јавно служили са јерусалимским „патријархом", а на наваљивање појединих монаха и цивила у њиховом „Синоду" да се дотични осуде за тај акт, Кјусијев „Синод" је забранио да се то питање покреће међу верницима и оставио их некажњене!
рукоположио и у „ђаконски" и у „свештенички" и у „епископски" чин! Ето безумља флоринских „епископа" који су до тог момента били 20"30 година у флоринском Синоду у чину „епископа"! Уосталом, та два „епископа" још су 1989. године јавно служили са јерусалимским „патријархом", а на наваљивање појединих монаха и цивила у њиховом „Синоду" да се дотични осуде за тај акт, Кјусијев „Синод" је забранио да се то питање покреће међу верницима и оставио их некажњене!

235После напуштања матејевске ЦИПХ „архимандрит" Калиник напушта и авксентијев

знавао благодатност екуменистима, те да је два пута напуштао флоринце и одлазио код цариградског патријарха – архисатане Атинагоре, који га је рукоположио у ђаконски, а када је напустио други пут старокалендарце и у свештенички чин? Нека кажу како је дочекао Амфилохија (Радовића), као и то како нас је примио у „истиниту Цркву". Да ли нас је питао да ли смо крштени и да ли нас је миропомазао или пак одмах допустио причешћу као што је то радио и са осталима који су приступали „ИПХ" из екуменистичке „Цркве"?! Зар је то „тврђава Православља", како то они воле да говоре о Есфигмену?

Уосталом, ради истинољубивости и правдољубивости, те ради заблуделих словесних оваца које они као „есфигменски метох" из јереси екуменизма уводе у још тананију прелест, названу „зилотски екуменизам" доносим овде у тексту оригинално писмо (Corpus delicti – непобитан доказ) оца Акакија упућено мени (види на следеће две стране), схимонаху Серафиму Србину, од 10. 10. 1997. године, па нека свако частан, објективан и истинољубив расуди сам о написаном. За случај да неко „не може" да прочита ово писмо, навешћу само најинтересантнији део у коме о. Акакије каже:

„…**СВЕТА ГОРА – АТОНСКА МОЖЕ БИТИ СВЕТА САМО У СЛУЧАЈУ ДА НА ЊЕНОЈ ТЕРИТОРИЈИ ПОСТОЈИ ИСТИНСКИ ПРАВОСЛАВНО ИСПОВЕДАЊЕ ВЕРЕ, КОЛИКО ЈЕ МЕНИ ПОЗНАТО, МИ ЛИЧНО СМО СЕ УВЕРИЛИ У НЕШТО САСВИМ СУПРОТНО.** ***ЧАК И ТВРЂАВА ПРАВОСЛАВЉА – МАНАСТИР ЕСФИГМЕНУ ЈЕ ЗАПАО У ДУБОКЕ КОМПРОМИСЕ СА ВЕРОМ, КОЈИХ СМО НЕ ЈЕДАНПУТ БИЛИ СВЕДОЦИ, А О КЕЛИОТИМА*** (мисли на флоринске келиоте – п.п.) ***МИСЛИМ ДА НИЈЕ ПОТРЕБНО ГОВОРИТИ***..."

„ПРИМИРЕЊЕ ПОД ОПШТОМ ИКОНОМИЈОМ"?

Пре него што завршисмо ово писмо, пао нам је у руке текст „Примирење под општом икономијом" – „Ревнитељ", август 2002. године. Видимо да „Ревнитељ" хоће да изађе главом кроз зид. Наводно је писан као текст ради помирења, а у суштини опет се окомио на матејевце. Опет повици безумља да би се збунили они који траже Истину! Нека вичу они само, али ми ћемо

„Синод", те са осталим „архимандритима" бива „рукоположен" од Калиста који се у то време налазио у расколу и одвојен од свих тадашњих „Синода" и „Помесних Цркава".

опет показати да нису у праву већ да обмањују необавештене Србе. Ми немамо ништа против њих лично, али не можемо да се помиримо са каменчићима у њиховом мозаику, те имамо дебеле разлоге да их сматрамо као неистините. Нека не мисле да ће их својом буком наметнути. Ако стварно желе помирење, хајде да заједно саставимо историјски мозаик. Да узмемо све историјске чињенице, енциклике (посланице) и документе, те друге изјаве, необориве аргументе, акте и информације из наших и њихових извора, као и оне из РПЗЦ, те и све друге који се тичу наше теме и који нису подозриви у својој истинитости. Да узмемо свете каноне, да видимо како се Црква односила према расколницима у својој историји и да попуњавамо мозаик заједнички.

Али знамо, нажалост, да је то са њима немогуће због њиховог преизобилног лукавства, покварености и гордости. Они ће увек по своме лукавству стављати оне каменчиће што су доле горе, а оне што су горе доле. Навикнути су да то раде јер ако стављају каменчиће на своје место онда насигурно знају да ће се њихове лажи открити. Тако ће да раде и опет ће дизати галаму како наводно ми стављамо каменчиће на погрешно место. Нека галаме, али нека знају да неће моћи преварити оне који имају неискварено срце. Кад тад ће их ухватити за руку и рећи ће им: „Ваш мозаик ми изгледа нетачан јер стављате каменчиће где им није место, а ја одох код оних који стављају каменчиће онако како и сам мислим да треба да стоје". Данас један, сутра други, и тако ће од њих да оду сви они који нису покваренога срца. Задивљени смо њиховом упорношћу!!!

Ми знамо да флоринци виде како треба, али се намерно праве слепима како би преварили оне који им верују. Колико пута треба да им кажемо да се нисмо одрекли чињенице да су хиротесије извршене, већ говоримо да смо **погрешили** што смо пристали на њих, јер ***хиротесије су учињене са циљем да њих некако присајединимо Цркви*** јер су одувек као и данас говорили да ће се сјединити са нама ако примимо потврду од неког Православног Синода јер су наводно саблажњени са једноличним хиротонијама.

Па ето, када смо ми примили 1971. г. хиротесије, да им је било до јединства зашто се нису сјединили него су се на сваки начин борили да до јединства не дође? Ето још за време док су наши епископи – егзарси Синода – били у Америци, они су већ тада послали посланицу да никаквог јединства са нама не желе, што је јасно описано у писму еп. Серафима Чикашког Авксентију (види у додацима, прилог бр. 5)! Одкуд им дрскости да говоре да ми нећемо сједињење, а да они ето желе „примирење под општом икономијом"? Једном су успели да нас преваре да искрено желе сједињење,

више им не верујемо. Ако заиста желе сједињење нека ставе беле каменчиће на своје место и црне на своје и признају братски да су све време правили хаос у мозаику, а ми ћемо им братски опростити и доћи ће до сједињења. Ми, пак, са наше стране тражимо опроштај за жестокост коју примењујемо како би разобличили њихове лажи. Флоринци су нас натерали на то са њиховом безумном галамом и ми тако реагујемо да бисмо показали неоснованост њихове буке, те како бисмо показали онима који искреним срцем траже Цркву где се налази.[236]

На њихове небулозе типа: „какву благодат су имали епископи после 11 година пребивања у новом календару" већ смо одговорили. Ипак, за ово питање мора да им признамо да су стварно слепи код очију. По њиховом новом исповедању испада да у Грчкој до 1969. г. (док њих није признала РПЗЦ) није било Цркве?!? Бог да нас сачува од такве хуле на Цркву и исповеднике и мученике у Грчкој од увођења календара до поменуте године. Значи, о. Акакије тврди да самим тим није валидно ни прејемство које су тројица повратника из новог календара предали осталима!

Веле да РПЗЦ није никад увела нови календар и тиме хоће да кажу да је РПЗЦ водила истинску борбу за црквени календар док старокалендарци у Грчкој нису били Црква јер су себе искварили тиме што су 1935 године примили три епископа који су пребивали у новом календару. Срам их било! А шта су они примили од новокалендарског „епископа" Теофила Јонеска,[237] који се уз то није ни кајао, а нити је престајао да служи по новом календару? РПЗЦ никад није увела нови календар, али је признавала новокалендарце! Значи, можемо да не помињемо папу, али га признајемо као православца. Не хулимо ми на РПЗЦ него казујемо шта се стварно дешавало. Што онда ти исти

236Пар дана пре завршетка другог издања ове књиге сазнали смо за нову клевету и будалаштину флоринаца и којекаквих провокатора-црквобораца. Наиме, сада говоре како је Свети владика Матеј оставио завештање да његови епископи треба да оду по хиротесију чим се за то укаже прилика. Ја сам се до сада наслушао многих флоринских хула и будалаштина, али за овако нешто још нисам чуо. Штавише, од многих старих матејеваца сам чуо да је раскол из 1995. године плод непослушања Светом Оцу Матеју, који је Духом Божијим надахнут изрекао и следеће пророчанство на које се почетком седамдесетих заборавило, а које је гласило: „Када се међу вама епископима буде покренуло питање, да ли да се иде у Америку или не, знајте да не треба да идете… То је дакле истина, браћо-небраћо флоринци, а не којекакве будалаштине лутајућих „историчара" типа Владимира Моса, који сваких пар година мења „Синод" и онда док не нађе нови, на сав глас труби како је управо тај садашњи права ИПЦ.

237Због учешћа новокалендарског „епископа" у флоринској „хиротонији" отац Данило је више пута изјављивао да због тога они имају „апостолско прејемство" од једног и по „епископа"!… Пошто он и сам то признаје ми ћемо их у даљем току текста и називати полустарокалендарцима.

флоринци говоре да је митрополит Филарет био **веома усамљен** и да није налазио истомишљенике у својој цркви? Значи, кад хоће, стављају каменчиће на своје место, а онда их потом слободно мењају. Шта то значи **„усамљен"**, када је РПЗЦ „стуб Православља"? А то што хоће помоћу нетрулежних моштију доказати исправност неправославног исповедања вере РПЗЦ – варају се. **И ми имамо мошти, чудеса, исцељења!** Ето, у Јерусалиму силази благодатни огањ, па зар је Јерусалимска патријаршија због тога „Црква"?[238] Или ако се у „Московској патријаршији" јављају чудотворне и мироточиве иконе, зар је она Црква? Шта онда рећи и о чудесима код злославних паписта протестаната и других јеретика?

Архиепископ Јован Санфрањиски је био исто тако светла тачка у РПЗЦ као и Аверкије, отац Серафим Роуз, Филарет, и можда који други. Али, у исповедању вере нарочито архиепископа Јована су се направиле грубе грешке. Ми не можемо да се сагласимо са њиховим исповедањем. Они се и сами између себе не слажу. Њихова позиција у односу на савремене јереси може се окарактерисати као ***чист кипријанизам***! Због тога ми их и не можемо званично прогласити за Свете исто као што то не могу ни флоринци, мада одајемо част њиховом личном благочешћу, а Божија је ствар како ће Бог са њима. **Флорински „Синод" није дао благослов да Акакијева келија на Фрушкој гори носи име архиепископа Јована како се у почетку називала, већ их је принудио да промене име. Због чега, питамо?**

Што вичу уз то и на Евсевија као да је он знао да је отац Герман фалсификовао текст везан за архиепископа Јована?! Сигурно због тога вичу, да би направили утисак како „ето матејевци праве фалсификате". Па и они да нису имали оригинално житије да ли би поверовали да је то тачно? Нека не подмећу да је то Евсевије намерно ставио како би оцрнио „исповедничку" позицију архиепископа Јована. Што се тиче „исповедничке" позиције архиепископа Јована знају они и сами да је он рукополагао архиепископе за новокалендарске катедре, а да је у Шангају помињао на литургији КГБ-овског патријарха из „Московске патријаршије". О томе пише не Герман, већ

238Што се тиче благодатног огња рећи ћу следеће. У манастиру Светог Герасима на Светој Земљи, данас живи један бивши матејевски јеромонах Хризостом. Једном приликом, при посети матејевских православних поклоника, изјавио је по питању благодатног огња да се већ деценијама дешава да благодатни огањ не пали свеће јерусалимском „патријарху", већ да пали кандило на самом гробу Господњем са кога касније „патријарх" пали своје свеће! У сваком случају, благодатни огањ није чудо које потврђује благодатност у „Тајинствима" јерусалимске патријаршије, већ чудо које потврђује и печати православни догмат о Васкрсењу Христовом.

неко други чије информације и флоринци сматрају за веродостојне. Сигурно су и они прочитали то у „Вертограду", у чланку који је написао Владимир Мос. Истине ради, архиепископ Јован се покајао због тога у писму које је послао у свој Синод, а које се како тврди Мос још увек чува у архиви Синода РПЦЗ.

Што се тиче архиепископа Аверкија, оца Серафима Роуза и митрополита Филарета: први је примио монофизитске јеретике и дао им да служе литургију у свом манастиру. Отац Серафим је исповедао кипријанизам и писао је да је фанатизам сматрати екуменисте – новокалендарце и сергијанце за безблагодатне. Што се тиче митрополита Филарета постоји фотографија где је он раме уз раме у литији са неким енглеским свештеником. Понављамо да не пишемо ово да би оцрнили те епископе него због тога да би показали да имамо дебеле разлоге за наше ставове а и да нисмо како флоринци клевећу „полудели када се грађасмо мудри". За катакомбнике знају да и многи њени епископи нису приступали у РПЗЦ због тога што су били саблажњени са њом и јер је ова примала сергијанце без миропомазања и у истом чину. Зато нека не праве буку да би збунили оне који траже истину.

А и саму РПЗЦ ми не стављамо у ред са официјалним „црквама", него говоримо истинито да се она све време колебала између истинитог и лажног исповедања Православља.[239] За време митрополита Филарета колико толико се опоравила да би после његове смрти почела опет инертно да се приближава званичним „црквама", што се ево на крају завршило и потпуним распадом исте. Највећа групација од можда 70-80% верника „РПЗЦ" на крају се присајединила „Мајци Цркви - црвеној МП", а остатак се распао на 4-5 „Синода", од којих поједини исповедају флоринизам-кипријанизам, а други или су директне подвале КГБ-а или имају чудовишна исповедања, као нпр. да постоје ван земље „мали зелени" итд…

Ајде, да и ми опет питамо нешто флоринце-кјусијевце. Одкуд им то да они произлазе из Калистове струје како кажу? Нека врате каменчић на своје место! Знамо ми зашто они премештају сада каменчиће. Све то раде како би оправдали своје лажи да су румунски старокалендарци били у општењу са њима. Могу да галаме колико хоће али то што причају нема благе везе са истином. Истина је сасвим другачија. **Кјусијевци потичу из *Авксентијеве и Геронтијеве струје а не од Калистове*, јер Калистова струја се угасила** (ако не рачунамо Кипријанов „Синод")! А Калистов „Синод" свако нормалан сматра за раскол. А ево и зашто. Када је матејевски Синод прекинуо општење

239Због тога ју је и Свети Теофан (Бистров) напустио крајем тридесетих.

са РПЗЦ, Калист незадовољан тиме, напушта матејевце и присаједињује се флоринцима чији је тадашњи „архиепископ" био Авксентије. Наравно, због тога је био рашчињен од матејевског Синода. Калист потом није издржао код авксентијеваца ни више од једне године, па се решава на авантуру и прави нови „Синод" – пошто га је и РПЗЦ одбацила. Заједно са епископом Антонијем одваја се од „Синода" архиепископа Авксентија и „рукополаже" још осам епископа међу којима и „владике" Калиника и Кипријана. За такве своје поступке Калист није имао на својој страни ни један канон. И наравно био је рашчињен од свога „архиепископа" (Авксентија) и он и они са њим.

Отац Акакије оправдава владику Калиста зато што је Авксентије правио скандале у „Синоду". Да, то је тачно, али то не даје за право да се неко одвоји на такав неканонски начин. Значи, ако ми се нешто не допада у „Синоду" ја могу слободно да направим свој нови… Геронтије и они са њим су били мало вештији од Калиста, па кад су хтели да направе свој „Синод" нису се тек тако одвајали већ су звали свог „архиепископа" на суд како би се овај оправдао од оптужби које су му они сами наметнули. И пошто се овај није одазвао ови су га рашчинили и добили су то што су хтели. Но да се вратимо на Калистов „Синод". С тим „Синодом" су Румуни ступили у општење. Пошто „епископи" Калистовог „Синода" нису имали исто мишљење о благодатности или безблагодатности новокалендараца, њихов Синод се само за неколико година распао. Наиме, бивши матејевац Калист је написао књигу у којој пише да новокалендарци немају благодат од самог увођења новог календара 1924. године. Пошто се такав став није свидео осталим „епископима" од којих су неки још тада (80-их) признавали благодатност новокалендарцима, посвађали су се са Калистом, који бива протеран од њих и умире код свог прелашћеног брата анархисте у манастиру, **ван општења са свима**.[240] Остали „епископи", сем кипријановаца су се вратили ***са покајањем*** код „архиепископа" Авксентија. Кипријан и они са њим су направили свој „Синод". Ето, нека виде, да они немају никакве везе са Калистом нити са Румунима. Уосталом, чудна је та њихова теорија да је Калист остајао православан без обзира на сва његова шаховска премештања из једног „Синода", у други, да би на крају сам себе довео у мат позицију, умревши одвојен од свих…

Да напоменем још и ово. Пре него што су се одвојили од Истините

240По подацима које сам добио, када су отворили Калистов гроб после пар година, нашли су га полураспаднутим, тј. једна страна уздуж тела (од главе до пете) била је распаднута, а друга не. Језиво?!

Православне Цркве „митрополит" Калист и његови „архимандрити" хвалили су и славили „архиепископа" Авксентија и стављали га у небеса, малтене равног арханђелима и анђелима. Међутим, када је исти одбио да се сагласи са рукоположењем Калистових „архимандрита" они су основали свој „Синод" и толико су почели да хуле на Авксентија (кога су до пре само пар месеци уназад толико славили), да су га називали и ђубретарем и измећарем и још многим другим погрдним именима (о чему пише и Атанасије Јевтић). Када су се „рукоположили" позвали су „митрополита" Хризостома (Кјусија), који се тада налазио у Солуну као митрополит солунски, да дође и да се потчини управо њиховом „Синоду", пошто је дотични (Хризостом) тада био у расколу са свима, тј. није признавао ни један Синод у Грчкој.[241] Хризостомов одговор том Калистовом „Синоду" био је веома оштар и груб, тако да је те „епископе" чак називао **„епископима у панталонама"**! Међутим, када су се они **„с покајањем"** поново присајединили Авксентију, после извесног времена изврнули су и самог Авксентија осудивши га за којекаква измишљена (а можда и неизмишљена – нема доказа) дела. Тада се већ и сам Хризостом сагласио да дође на „архиепископски" престо (јер иначе не би ни дошао).

Да би свако видео каквог је морала садашњи флорински „архиепископ" Хризостом Кјусис (Други), навешћу овде и један цитат који ***нису*** написали матејевци већ једна флоринска фракција која не признаје дотичног „архиепископа":

ЊЕГОВО СЛУЖБОВАЊЕ У ЈЕРУСАЛИМУ

Али, како бих био јаснији и како бих наставио са озбиљним открићима о томе колико, бар овај други, верује у стари календар, као и да ли он има црквену свест, нека ми буде дозвољено да направим једну дигресију о претходном понашању епископа солунског, и то пре него што је понео митру. Године 1959, тада још као архимандрит, прешао је у Јерусалим и тамо, са пређеосвећеним даровима, служио литургију, у својству јерусалимског свештеника, заједно са новокалендарским епископом Ларисе, Јаковом. Штавише, учествовао је у Служби прања ногу, приносећи му свете сасуде. Када се вратио, због овог преступа, одређена му је казна у виду двадесетодневне суспензије. Али, „дубокоумни" Хризостом није јој се повиновао, није признао ту суспензију и прекршио ју је. Па, како је могао да је призна, када саслуживање са новокалендарцима није сматрао за преступ над светим канонима и за порицање Православља? Да ли он проповеда да су новокалендарци под анатемом и да се свако, ко са њима духовно општи,

241Од Авксентијевог „Синода" се одвојио у јануару 1975. године.

налази под истом казном, будући да „општи са одлученим”? У то не сумњамо. Да ли упозорава и прети страшним казнама старокалендарцима који саслужују са присталицама оног новог? Ни то не доводимо у питање. Али, да ли у то и он сам верује, или пак, као нови лицемерни фарисеј, говори само како би му људи поверовали да он заиста тако мисли? Наиме, он сам не само да је општио, него је и служио литургију пређеосвећених дарова, у својству јерусалимског свештеника, непромишљено саслужујући са новокалендарцима, а то је преступ који, према светим канонима, повлачи рашчињење. Али, безскрупулозни Хризостом није прихватио чак ни 20-дневну суспензију која му је била изречена! Међутим, пошто су часни архијереји били веома предострожни по питању његовог рукополагања за епископа, због његових колебивих и ћудљивих ставова, он је прибегао следећим мрачним плановима, који су изазвали веома много последица.

ЊЕГОВО ПРИБЕГАВАЊЕ СВОМ ПУЧИСТИЧКОМ РУКОПОЛАГАЊУ ЗА ЕПИСКОПА

Са рашчињеним еп. Венецуеланским Калцунакијем

Око 1960. године, ради свог рукополагања за епископа, потражио је помоћ од еп. венецуеланског Николаја Калцунакија (онога који се понекад шета у мантији, а понекад, као елегантан господин, са шеширом), али је тада, интервенцијом других, доживео неуспех. Ипак (како нас, уосталом, обавештава једно документовано и потписано сведочење), једног јутра 1962. године, саставши се, у лифту канцеларије свете борбе, са претходно поменутим еп. венецуеланским Николајем Калцунакијем, рекао му је: „Старче, ови нису расположени да ме рукоположе за епископа. Дај ми свој телефон, да се састанемо и да ме ти рукоположиш, **макар и сам**”.

Са еп. Асторијским Петром и са новокалендарским еп. Сидирокастра Василијем

Његова необуздана владикоманија и остали настрани назори одвели су га касније до поновног покушаја да га рукоположе, потајно од архиепископа (сада Авксентија), као и од свештеног Синода (попут Антонија – Калиста, типично новокалендарски), епископ асторијски и новокалендарски епископ Сидирокастра, Василије, послуживши се посредовањем познатог протосинђела Сидирокастра, архимандрита Доротеја Цакоса, а који је данас, као што је познато, епископ монемвасијски, рукоположен од стране малочас поменутог еп. венецуеланског Николаја Калцунакија. Овом плану је прибегао на следећи начин:

Дошло је до тајног састанка са поменутим архимандритом, посредством неког архим. Спиридона Ермогена. Овај је посетио о. Доротеја и предложио му следећи мрачни план, како нам то потанко приповеда садашњи еп. монемвасијски Доротеј Цакос: „Можемо ли да искористимо твог старца (еп. Сидирокастра, Василија) да одслужи литургију са Петром асторијским и да тако рукоположимо Хризостома Кјусија за владику, па да и нас рукополоше? Ја сам му рекао да за то гарантујем, јер сам и сам хтео да будем рукоположен, не кријем то, толико сам памети имао!" Дописују се, дакле, усаглашавају ставове, и Петар, уместо да одговори шта ће се десити, дошао је сместа, ad hoc, из Америке. Обавештавају ме и, само што сам стигао, излази Петар пред мене, грли ме и исказује ми добродошлицу. – „Мој Доротеју, како је владика? Дођосмо да завршимо са јадним Кјусијем, да га учинимо владиком; да одемо да доведемо старца (епископа Василија) из Македоније? Да одемо заједно, или да одеш ти да га доведеш?" – Рекао сам му да прво треба о томе да расправимо. – „Али, мени су писали да ти код свога владике стваращ расположење за то." Кажем му: „Ја, додуше, имам утицај на њега, он је мој старац, али, будући да немам вашу реч, нема поверење у вас. Ипак желим да се прво обави моје рукополагање. Јер, ако се Кјуси рукоположи први, вас двојица ћете чинити Синод, а мене ћете оставити изван, нећете ме рукоположити. Дакле, ја чиним један део, и то онај први и највећи, а ви ћете бити други и, како бих ја био осигуран, ја треба да будем први, а други пут ћемо заједно рукоположити Кјусија. Другим речима, ако доводимо владику, довешћемо га само под тим условом." Следећег дана позвао ме је Геронтије да одем у његов манастир што брже. „Ах, рекох, сада сам издан. Неко мора да је рекао Геронтију." Када сам отишао и објаснио му шта се догодило, он ме је замолио да не доводим старца (епископа Сидирокастра): „јер, они желе да сломе свештену борбу, а ја им то нећу дозволити." „Добро, преосвећени" – кажем му ја – „обећавам вам да га нећу доводити и опростите ми за оно што се догађало."

„После извесног времена" – наставља еп. монемвасијски Доротеј Цакос – „Кјуси ме је срео код Монастиракија и рекао ми: 'Јеси ли видео шта нам је урадио Петар? А ја сам се надао да ће нас он рукоположити'." Рекох му да се сам постара за то. Наиме, у међувремену, Петар је, посредством архиепископа и Синода, пришао Синоду, па се и сам супротставио Кјусијевом рукополагању. Он ми је дакле у наставку рекао: „Не треба да се обраћамо било коме другом; него, шта мислиш да ти доведеш свог старца (еп. Сидирокастра), па да нас он сам рукоположи?" „То, рекох, не могу да урадим." Ово је, укратко, историја случаја. И та историја апсолутно бива потврђена

када се суочи са следећом околношћу. Сутрадан по посети малочас поменутог клирика служена је божанствена литургија. Тамо је отишао и позвани преосв. еп. гревенски Атанасије Харалампиди, тада још архимандрит; када је ушао у олтар запрепастио се, јер је, осим преосв. еп. Петра асторијског и архим. Хризостома Кјусија, тамо видео и претходно поменутог архим. Доротеја Цакоса. Упитавши за разлог његовог присуства, од о. Хризостома је добио одгвор. „Желимо да нас Петар рукоположи уз сагласност Василија, еп. Сидирокастра, али је проблем у томе што о. Доротеј жели да буде рукоположен први, а ја то не допуштам. Он, који још није ни пришао нашој свештеној борби, жели да има и примат!? Или ја први, или нико!"

ЦРКВА УДОВИЦА

А сада ћемо флоринцима показати да у Православљу постоје случајеви када нека црква остаје без епископа и зато се користи термин Црква-удовица. То се дешава када епископ падне у јерес или раскол или је лишен катедре због неког канонског преступа, или пак када епископ једноставно умре. До избора новог епископа, дотична црква остаје без епископа. По њиховом пак схватању испада да Црква **нестаје** тог тренутка када се лиши свог епископа!? А ми им кажемо да већу глупост нису ни могли да смисле! **Старокалендарци би били Црква и без повратка оних епископа. Били би Црква и када би изумрли и сви старокалендарски свештеници! Били би Црква ако би изумрли и сви верници *с тим да остане макар један* при другом доласку Христовом! Галамите ви колико хоћете, али *тај један ће бити Црква*!** Ако би рекли да је та Црква која је остала без свог епископа осуђена на ишчезнуће ако не нађе епископа, ми би се сложили са њима. А да верни народ у Грчкој од 1924. до 1935, па све до данас, како они тврде није био Црква, ми се ни са таквим њиховим мудровањем не можемо сложити! Зар ни Свети Максим (који је слично као старокалендарци у Грчкој, остао сам без епископа) није био у Цркви? Због чега онда многи свештеници када наступи смутно време за Цркву (гоњење, рат, јереси) на Литургији помињу **„свако православно епископство"**? То исто су радили и зилоти у то време у Грчкој и били су Црква! Ми знамо, да се од Апостола до Другог Христовог Доласка, апостолско прејемство неће прекинути! И не говоримо ми да смо у то време на читавој планети само ми старокалендарци били Црква (и то без епископа), него то они клевећу на нас. **Ми говоримо да је у Помесној Грчкој Цркви, Бог допустио да малобројно стадо без ијединог епископа чува Предање.** А ван Грчке нико не говори да није било епископа. Како се

зна **било их је и то много у то време у Русији по затворима и катакомбама**. По њима је требало да ГОХ (ИПХ) Грчке од тих епископа прими апостолско прејемство (тј. тачније да га продужи) или ова тројица да се миропомажу од тих епископа како би ваистину ГОХ био ГОХ. Стварно, од премештања каменчића више не знају ни шта причају нити шта тврде. Нека прочитају уосталом мало боље историју Цркве, и видеће на пример да су се епископи свих Помесних Цркава који су били упали у монотелитску јерес вратили у Цркву само кроз покајање и то пред народом! Дакле, није било никаквих других епископа који би их присаједињавали Цркви.

Што се тиче начина примања у Цркву и то посебно у време почетком 20. века овде у Грчкој, можемо да приметимо да се слична ситуација десила и у Русији. Као што овде није било епископа нити Синода који би присајединио путем црквеног обреда покајања покајнике – епископе, исто тако и у Русији у Истинитој Православној Цркви Катакомбној много пута можемо да докажемо да су епископи који су одступали у сергијанство били примани исто тако само кроз покајање. Какав Сабор би могао да се састане у време таквих жестоких гоњења? Да није можда Бог толико суров да не прими њихово покајање ако не постоји црквена организација као што постоји у мирна времена?! Не! То би била хула на Бога!

ЈЕДНОЛИЧНА ХИРОТОНИЈА

Него да их питамо, како то да признају Румунске старокалендарце за Цркву кад и они имају апостолско прејемство кроз једноличну хиротонију? Ко, где и када је извршио над њима хиротесије да би „постали Црква”? По њима је свака једнолична хиротонија безблагодатна док се не исправи од неког Сабора. Ми знамо само то да су Румуни ступили у општење са неканонским Синодом Калиста. Где су флоринци нашли каменчиће да су Румуни примили хиротесије, ми то не знамо?! А и да су примили, онда морају доказати каноничност Калистовог Синода, да би се некако све то уклапало у њиховом мозаику. Али онда опет морају лагати да су бели каменчићи црни, а црни да су бели. И морају да измисле каменчиће, да нам покажу како они потичу од Калистовог „Синода” јер нису се авксентијевци и геронтијевци покајали пред његовим „синодом”, него су калистовци кроз покајање били примљени код авксентијеваца!

Да ли они уопште виде да неправилно мисле везано за једноличну хиротонију? Није свака једнолична хиротонија недејствена. У време гоњења, рата или у било ком другом случају кад не може да се нађе још један епископ,

а Црква има крајњу нужду за епископом, Свети Оци и Предање такве хиротоније сматрају за дејствене. О томе јасно говоре Апостолске Установе. Што се тиче Сабора, пожељно је да их он потврди, али питамо их, ако Сабор из било каквих разлога не може да се састане (као што је то случај данас), зашто они сматрају те хиротоније за безблагодатне? **Сабор само утврђује да ли је та хиротонија извршена правилно и на корист Цркве, или пак на штету; да ли је извршена оправдано или неоправдано.** Сабор дакле, само утврђује да ли је сишла благодат или не за време једноличне хиротоније. **Сабор не може ту ништа изменити, него само потврдити или одбацити. Сабор не може одузети благодат, ако је она сишла за време хиротоније или да је да ако она тада није сишла.** Сабор има право (ако те хиротоније нису биле по Богу) да их исправи или не у зависности од потребе Цркве. У нашем случају, сваки Сабор који није разбојнички, признао би и потврдио једноличне хиротоније епископа Матеја јер су учињене у крајњој нужди Цркве као што су то радили и катакомбници у Русији[242], па ако хоћете и оне румунске. Џаба се дакле они толико пене покушавајући да докажу недоказиво! Ми ћемо увек доказивати да они праве буку само да би збунили оне који траже Истину. Признајемо, вешти су да премештају каменчиће и варају тиме многе. Но, нека знају, што посеју то ће и пожњети. Бога не могу преварити…

На њихову примедбу да су Апостолске Установе проглашене као јеретичке рећи ћемо им следеће:

Када би тако било, тј. када би Апостолске Установе заисте биле искварене јеретицима, а посебно оно место о једноличној хиротонији, онда би пракса Цркве показала да је такав поступак незаконит и никада се у историји не би дешавали такви случајеви. Уосталом, погледајмо шта о Апостолским Установама говори свима признати српски каноничар Никодим Милаш, у тумачењу другог правила 6. Васељенског Сабора. Претходно ћу међутим, навести овде то правило из Апостолских Установа, а против којих (Установа) и флоринци и екуменисти тако здушно усташе:

„А ја Симон Кананит[243], наређујем о броју оних који треба да рукоположе епископа.

Епископ да се рукополаже од стране тројице или двојице епископа. А ако се неко рукоположи од стране једног епископа, треба да буде свргнут и

242Нама није познат Сабор који је „исправио" те њихове хиротоније! А вама?

243Кананит = зилот. Види у Јев. по Луци 6, 15. Чудна нека коинциденција да ову наредбу изрече Свети Апостол Симон Зилот „п.п.

он, и онај који га је рукоположио. **А ако га на једнолично рукоположење принуди неопходност, тј. *у време гоњења или због неког другог сличног разлога***, те због немогућности присуства већег броја епископа том чину, тада нека он тражи сагласност на то већег броја епископа." (Апостолске Установе 8, 27) Исто то се говори и у Новелама Цара Јустинијана које су признате, а које наводи и сам Никодим Милаш. У њима је записано: **„О томе ако се не пронађу три епископа, достојно је *при једном* да буде изабрање на епископство"** (гл. 29, црквено словенска Кормчија, стр. 40).

Дакле, Н. Милаш у тумачењу тог правила (стр. 439–441) објашњава како је књига Апостолских Установа била у 3. веку допуњена у Сирији од стране полуаријанаца. Он говори да су Апостолске Установе биле састављене из три дела а у осам књига које су се делиле на: 1. од прве до шесте књиге; 2. – седма књига и 3. – осма књига. Полуаријанци су искварили други део тј. седму књигу Апостолских Установа. Даље продужава (Никодим Милаш) следећим речима своје тумачење:

„Зборник Апостолских Установа представља нам потпуну слику устројства, управе и живота Хришћанске Цркве у прва три века хришћанства, те је стога особито важан овај зборник за црквено право. **Ми смо видели одлуку Трулског Сабора у погледу ових Установа, али тиме овај Сабор није порекао одлучно њихову важност, јер признаје, да им основу саставља 'узвишена лепота божанствених наредаба'**, него Сабор предупређује дотичне у погледу ових књига, казујући да онакве какве су оне биле у његово доба, не могу служити упутством за епископе и да их треба одбацити, ***али не каже Сабор, да их треба одбацити и тада када се оне прочисте од онога што није строго православно у њима.*** **Да је у овоме смислу Црква разумевала наредбе Трулског Сабора, сведочи нам мноштво рукописа ових Установа из каснијих векова, по којим рукописима судимо, да су се исте Установе употребљавале у црквеној пракси, наравно прочишћене од онога што је у њима неправославног било, и историја сасвим не говори да је икада против те употребе Црква дигла свој глас.** А најбољим доказом овога служи нам сведоџба цариградског **патријарха Фотија (Светог)**, који у својој *Библиотеци* спомиње Апостолске Установе, и каже, да су само три ствари у њима, које треба одбацити, али да су то такве ствари које сваки може најлакше да опази, те дакле у осталом, што је у тим Установама, ***може слободно да се користи…***" [244]

244Објашњава још и следеће: „Новији руски канонисти, приводећи ово место из Фотијеве Библиотеке, доказују како су незнатне и те исте три ствари, које спомиње, и како оне и немају

Наводимо овде и још два ауторитетна мишљења о Апостолским Установама (Уредбама) и то о. Инокентија Новгородова, те признатог богослова – историчара и канонисте Николаја Петровича Аксакова (обојица су живела крајем 19.века). Дакле, о. Инокентиј каже (доносимо скраћено):

„Не обазирући се на очигледну компилацију овог зборника апостолских учења и уредаба, те редакцијом над њима, вероватно и неколико аутора – све то нимало не умањује канонску достојност текста Апостолских Установа, нити његову богонадахнутост, мада савремена патролошка наука, **под утицајем западне схоластике и протестантског рационализма упорно инсистира на лажности Апостолских Установа**.

Несумњив је факт да су Апостолске Установе биле познате у древној Цркви до 4. века те да су тамо биле распрострањене и уважаване. На то нам углавном указује 85. правило Светих Апостола у коме су у ред 'Светих књига које се читају', Светог Писма Старог и Новог завета, укључене и Установе 'које је он (Климент) саставио за вас, епископе, у осам књига, али које не треба међу свима ширити јер у њима **има *много тога тајанственог…***' Ова последња напомена нам објашњава зашто Апостолске Установе нису добиле толику широку распрострањеност у древности као што су то била друга апостолска учења, јер су се она користила само у кругу епископата и клира, док се простом народу није разрешавало да их читају. Као што смо већ рекли, многи Свети Оци користили су Апостолске Установе, а између њих: **Свети Иполит Римски у 3. веку, Свети Епифаније Кипарски у 4. веку**, а који напомиње 'да, мада их неки и не примају, али не треба их и у потпуности одбацивати; зато што се у њима садржи много тога о благочешћу црквеном и ***нема ништа што би нарушавало веру, њено исповедање, црквени поредак и каноне***'. Сматра се такође да су Апостолске Установе кориштене и при састављању канона Антиохијског Сабора из 341. године, док су се Оци Првог и Другог Васељенског Сабора руководили кодексом Установа при састављању Симбола Вере, буквално узимајући неке формуле из Апостолског Симбола израженог у 6. књизи зборника. Апостолске Установе су користили и **Свети Василије Велики и Свети Јован Златоусти** при састављању својих Литургија. Апостолске Установе користили су још: у 5. веку **Св. Прокл** патријарх Константнопољски, у 6. веку **Тимотеј**, у другој половини 6. века

значаја за црквено право, пошто се сасвим не тичу права него верских питања, те закључује доказујући, да Апостолске Установе треба да служе као веома важан помоћни извор за науку права." Види Црквено право Лашкарева. Кијев 1886, стр. 137"138, а такође споменуту радњу Заозерског, стр. 520.

Преподобни Анастасије Синајски, а средином 8. века Преподобни Максим Исповедник.

Неизвесно је шта су конкретно истицали Оци Трулског Сабора против православности Апостолских Установа, али по свему судећи може да се претпостави да је до Отаца Трулског Сабора (по мишљењу руског професора Н.Н. Глубоковског) дошла **искварена верзија истих**, што потврђује да су се Апостолске Установе користиле и ***после тог Трулског Сабора од стране многих Светих Отаца*. Свети патријарх цариградски Фотије** писао је ***150 година након Трулског Сабора*** у својој књизи *Библиотека* следеће: 'Апостолске Установе се одричу због три разлога: као прво ***за рђаву измишљотину***, која се уосталом може врло лако увидети; као друго ***за унижавајући однос према*** **Књизи поновљених закона** (из Старог Завета), који се могу одстранити још лакше; и као треће, ***за аријанство***, које из њих (Апостолских Установа) може да одбаци свако'.[245]

Што се тиче првог навода Светог Фотија може се рећи да се ту радило о убацивању неких имена Светих Апостола који више нису били међу живима, а што је дошло услед многог преписивања те књиге у каснијим временима од стране ученика Климентових и других после њих.

Што се тиче 'аријанства' у Апостолским Установама, архиепископ Филарет (Гумиљевски) – отац Руске патрологије не саглашава се с тим и пише да 'се у тим Установама сусрећу и мисли у потпуности противне аријанству; а њихова неодређеност у изразима о Сину Божијем не превазилази ону каква се види и код црквених учитеља прва 3. века.' У њима се заиста и не види јасно изражено учење о Светој Тројици пошто је оно било формулисано тек крајем 3. и почетком 4. века. Међутим, такво јасно учење о Светој Тројици се не види ни у Новозаветним књигама. ***Па ипак, нико се због тога не би дрзнуо да их означи као јеретичке.***"

Професор Н. Аксаков:

„Нама говоре да је та древна књига осуђена од стране Цркве. ***То је у потпуности погрешно.*** **Друго правило Трулског сабора има у виду Апостолске Установе не као зборник црквених обичаја, не као књигу црквених правила, већ као саставни део Новог Завета, којим их проглашује 85. апостолско правило** ('Климентове су две посланице, те Установе које је он саставио за вас епископе у осам књига'). Уводећи први пут апостолска правила у систем обавезних наредаба за Цркву кроз њихово поређење са правилима Васељенских Сабора, разуме се да Трулски Сабор није могао да

245Дакле, ни помена о правилу Апостола Симона Зилота, тј. о једноличној хиротонији!

избегне потребну напомену, јер би тада произашло да су и две Климентове посланице, као и Апостолске Установе унесене у састав Новозаветног канона… Неоспорно је да су се Апостолске Установе сачувале и да су дошле до нас у веома прерађеном изгледу, у чему су сагласни сви њени критичари, и стари и нови. На питање о томе: Ко су били ти другачије мислећи прерађивачи, у чему се састојала та њихова другачија мисао (учење), и каквог је порекла печат који су они могли да оставе на првобитни оригинал те древне књиге, рећи ћемо следеће? У данашње време ми оцењујемо Апостолске Установе као каноничку и литургијску древну књигу, док њена данашња редакција припада највероватније крају III века или најкасније крају IV века. Све врсте другачијег мишљења тог периода нама су у потпуности познате. И поред свега, можемо смело рећи да у нашој древној књизи ***нема ни најмањих трагова јереси*** које се тичу другог лица Свете Тројице, укључујући и савелијанство и јерес Павла Самосатског. Осим тога, ***та злославља су се тицала искључиво догмата, И НИ У ЧЕМУ СЕ НИСУ РАЗЛИКОВАЛА ОД ЦРКВЕНОГ СТАВА НА САБОРНО УСТРОЈСТВО И ДИСЦИПЛИНУ***… По питањима дисциплине од става Цркве разликовао се монтанизам. Међутим, монтанизам је имао своје веома карактеристично устројство и језик (у изразима), а као главно, савршено посебну јерархијску терминологију. Трагови монтанизма би упадали у очи и не би могли да се сакрију. Међутим, у редакцији Апостолских Установа која се сачувала и која је дошла до нас нема ни најмање таквих трагова. Сви видови гностицизма који су се тада поново појавили, или се уопште нису тицали црквеног устројства и дисциплине или су излагали постојање тајног откровења и тајног Предања, сачуваног од стране појединаца а не од свих, те које је било познато посвећенима и непознато за непосвећене. Због тога, говорећи о презвитерима и епископима, (’чему је уосталом и био посвећен цео садржај Апостолских Установа’ – Св. Дионисије Ареопагит), они су требали или да их поставе као носиоце тајног Предања и при томе у свом правом смислу, или да упоредо са њима поставе своје посебне учитеље и пророке као чуваре таквог Предања. Но, у Апостолским Установама ништа таквога нема.

У целокупној хришћанској древности било је само два правца неког вида другачијег мишљења, који су, признавајући хијерархијско устројство Цркве, уливали у њега делимично другачији дух од онога који је постојао у Цркви. Ја говорим о такозваним Аријанцима, који су били нека врста претеча презвитеријанизма, и јудеохришћанизма, чији је дух и посебности изражен у литератури такозваних псевдоклиментина (Homiliae, recognitiones, писма Петра и Климента Јакову и друго). Претпостављати да је прерађивач Апо-

столских Установа био неки презвитеријански аријанац није тачно већ само због тога што целокупни садржај Апостолских Установа (у крајњој мери под данашњом редакцијом), представља непрекидни славослов епископске власти и епископског ауторитета. Што се тиче јудеохришћанства, унутрашње сродство с њима велике већине расуђивања (посебно уметнутих) не подлеже никаквој сумњи и много пута је подробно било доказивано од стране учених. Такав је, на пример, једнаки однос свих тих древних књига ка Мојсејевом закону и Старом Завету уопште. Не треба занемарити и спољашњу литературну сличност данашње редакције Апостолских Установа са псевдоклиментинама. Све су оне написане у име Светих Апостола кроз Климента, а који је по њиховој наредби предао њихове речи и дела. Управо тако се и наводи у 85. правилу: '… Установе које је он (Климент) саставио за вас, епископе, у осам књига, али које не треба међу свима ширити јер у њима има много тога тајанственог. Наша су такође и дела апостолска.' Свима је познато, да Апостолске Установе представљају стриктни низ трактата који су наводно диктирали (говорили) Апостоли.

Међутим, када би прерада Апостолских Установа била извршена од стране било кога учесника који су писали псевдоклиментине, тј. из секте јудеохришћана, тада би се таква прерада могла тицати само преувеличавања епископске власти и епископског ауторитета, што је чинило темељну особину јудеохришћанства уопште и псевдоклиментина појединачно, а које су у том погледу биле претеча римског католицизма (…)

Међутим, Апостолске Установе, осим расуђивања која несумњиво припадају прерађивачу, укључују и описе обичаја древне Цркве, мада се својом упоредном пуноћом и систематичношћу разликују од свих других података које су нам преносили црквени писци, те у себи садрже још веома драгоцене податке као што су, на пример: ***КАНОНИ КОЈИ СУ У ЊИМА НАВЕДЕНИ***, формуле молитава, и друге службе те на крају целокупно литургијско богослужење. ***Несумњиво је да се рука прерађивача ЊИХ НИ МАЛО НИЈЕ ДОДИРНУЛА***, просто из тог разлога што су све те ствари цитати и који се потпуно налазе изван система. **Гаранција њихове истинитости је њихова дубока сродност са каснијом праксом и каснијим црквеним чиновима, а који су послужили као прототип другима…** Сматрам за дуг да кажем да је у нашој Кормчији из осме књиге Апостолских Установа укључено и 17 канона Апостола Павла (тј. приписаних Апостолу Павлу), 17 канона Апостола Петра и Павла и 2 канона 'свих Светих Апостола заједно' (главе 2, 3 и 4). На тај начин, ослањати се у неким случајевима на књигу Апостолских Установа разрешава у крајњој мери ауторитет Кормчије.

У још већем степену можемо да се позивамо на литургијске формуле и разне чинове који улазе у састав 7. и 8. књиге. Што се тиче посебно садржаја **тих последњих књига (значи седме и осме под коју потпада и наведени канон Апостола Симона Зилота о једноличној хиротонији)**, а које за нас имају посебну важност, она представља (почињући од 25. главе, 7. књиге) само сирови литургијско – канонички материјал, који није повезан ни са каквим расуђивањима ***ТЕ ЈЕ ЗБОГ ТОГА ОЧИГЛЕДНО ДА ИХ СЕ РУКА ПРЕРАЂИВАЧА НИЈЕ ДОТАКЛА***. Што се тиче увода у 8. књигу 'О харизматским даровима', он се под тим именом налази, како је доказао Бунзен, не у литератури псевдоклиментина, већ у делима Светог Иполита Римског, одкуда га је састављач зборника литургијских формула и канона који састављају осму књигу у потпуности и позајмио.

Као закључак напоменућу још једанпут да Трулски Сабор уопште није осудио Апостолске Установе, већ их је само искључио из броја канонских књига Новог Завета, којима их и прибраја 85. апостолско правило, смештајући их заједно са две посланице Климента међу посланицама Јуде и Делима (апостолским), а којима се завршавају књиге Новог Завета (посланице Павла су навели пре саборних, тј. одмах после Јеванђеља)."

Из свега реченог о Апостолским Установама може се закључити да оно место из њих које говори о једноличној хиротонији нема апсолутно никакве везе са јеретичким унакажавањима дотичне књиге, те да је то правило апсолутно важеће, што уосталом, како рекосмо, најјасније потврђује и пракса Цркве кроз историју. Уосталом, на Апостолске Установе позива се и „свјатјејши" „патријарх" српски Павле.[246]

Као последњу најауторитетнију потврду исправности оваквог нашег става о правилности Апостолских Установа (а самим тим и потпуној правилности једноличне хиротоније у случајевима крајње нужде) наводимо тумачење Светог Никодима Светогорца које он наводи у тумачењу 85. апостолског правила у грчком „Пидалиону" на стр. 117, где он ***У ПОТПУНОСТИ ПРИЗНАЈЕ „АПОСТОЛСКЕ УСТАНОВЕ"*** наводећи примере тога како су се оне користиле **и после 6. Васељенског Сабора** у Цркви, те закључује да он у њима **није нашао *ништа неумесно*** (ατοπον = глупо, апсурдно) ***нити лажно*** (νοθον = фалсификовано) ***и несагласно учењу Православне Цркве***. Са сигурношћу се дакле, може рећи да је канон о

246Види нпр.у његовој књизи „Да нам буду јаснија нека питања наше вере", том 2, стр.65, па чак и из исте, 8. књиге, те само 1 параграф ниже од параграфа у коме се говори о једноличној хиротонији.

једноличној хиротонији **управо *оно тајанствено* „које не треба међу свима ширити**" како то и објашњавају Свети Апостоли. А пракса Цркве у историји нам управо показује како се то правило с времена на време у нужди Цркве и користило. Могу дакле, флоринци и екуменисти да подигну сву адску силу како би порушили чврстину тог правила, али јадно јадници учиниће спотакавши се на угаони камен – Христа и Његове Свете Апостоле о којима је рекао: *Ко вас слуша мене слуша, и ко се вас одриче, мене се одриче; а ко се мене одриче, одриче се Онога који је мене послао...* (Лк. 10, 16; Мт. 10, 14-15).

Тада, по њиховој помраченој логици испада да таква хиротонија постаје дејствена тек по признању исте од стране неке Помесне Цркве?! Значи да до тог момента по њима, такав епископ нема благодат епископства?!? Значи да је по њима и Катакомбна Руска Црква престала да буде Црква јер је безброј случајева, као и таквих да многе парохије и епархије немају више не само епископа већ и обичног свештеника. Значи ли то да се преостали народ не спасава и да иде у ад?! Међутим, историја и пракса Цркве нам показује нешто сасвим супротно од њихових булажњења, па макар колико се они противили.[247] Уосталом да Хризостом Флорински није учинио раскол '37. године,[248] не би Владика Матеј ни био принуђен да сам рукополаже…[249]

И не заборавимо речи великог Светитеља Православне Цркве – Светог Кипријана Картагенског које је он изрекао везано за расколнике, како би се схватило колико је страшан грех раскола (а значи чињеница је да је Хризостом Флорински сам признао кривицу за учињени раскол из '37. године). Свети Кипријан каже да ***„Ни крв мученичка не може да сапере грех раскола…"!*** и ***„ако неко следи расколника, неће стећи царство Божије."*** (Василије Велики, Против Евномија)

Може бити да је Хризостом Флорински пред сам крај свог живота схватио шта је урадио у Грчкој, те се будући изобличен савешћу на неки начин можда и покајао, али није имао снаге да се у потпуности присаједини Цркви. Па ипак пред крај свог живота постоји неколико случајева који доказују да је он јавно одговарао народу (а такође и својим „архимандритима")

247На крају овог одговора доносим неколико описа једноличне хиротоније из житија Светих.

248Како је то уосталом и сам признао да је кривац, и то САМО 12 дана после упокојења владике Матеја.

249Владика Матеј је до 1948. године рукополагао ђаконе и свештенике, и нико од тадашњих рукоположених (који су се касније присајединили Хризостому Флоринском) није се бунио и сматрао те хиротоније као неблагодатне.

– на њихово питање „Куда да идемо и коме нас остављаш после твоје смрти?”: ***„ИМАТЕ МАТЕЈЕВЕ ЕПИСКОПЕ!”*** На њихово ново питање: „Па зар су они канонични?”, он им је јасно одговарао: ***„КАНОНИЧНИ СУ У ПОТПУНОСТИ!”***[250]

ФЛОРИНСКЕ КЛЕВЕТЕ И ЛАЖИ

Често имамо прилику да чујемо и следеће небулозе: да владика Матеј уопште и није био епископ, да је имао ђаконисе, а када је био још јеромонах на Светој Гори да је саслуживао чак и са Метаксакисом, те када су га откопали да је био цео црн и нераспаднут! Па и поред свега тога флоринци кажу да су одувек желели да се сјединимо не обазирући се на све наше „неправилности”.

А ми? Ми слегосмо раменима навикли на ово сиктање змије којој смо на реп стали. Па ипак, решисмо да им одговоримо на све те њихове подметачине, како се не би ко од малих саблазнио мислећи да немамо шта да кажемо.

Као прво, што се тиче хороепископства морамо рећи да се дивимо таквој небулози јер већ у самом документу решења тројице епископа који су се вратили у Православну Цркву **ЈАСНО** пише да је игуман Кератејског манастира архимандрит Матеј рукоположен ***У ЕПИСКОПА***!

Да видимо шта све пише у том документу:

ДОКУМЕНТ О ОДЛУЦИ ЗА ХИРОТОНИЈЕ
КОЈЕ СУ ИЗВРШЕНЕ ОД 23. ДО 27. МАЈА 1935. ГОДИНЕ

У прошлу среду био је изабран и канонично посвећен Свечесни Архимандрит Герман у епископа Кикладског. У четвртак је био изабран и канонично посвећен Архимандрит и војни свештеник Христофор Хаџис у епископа Мегаритског чија ће (епископија) бити одвојена од Атинске Архиепископије. У петак је био изабран и канонично посвећен Архимандрит Поликарп Лиосис, активни свештеник и проповедник у парохији Сретења Господњег у Пиреју, и то у епископа Диавлијског. Следећег дана Свештени Синод под председништвом Преосвећеног Германа Димитријадског узимајући у обзир ***ИЗВАНРЕДНЕ ЗАСЛУГЕ И ЖРТВЕ КОЈЕ ЈЕ ПОДНЕО***

250Сведок те изјаве Хризостома Флоринског пред његову смрт био је извесни адвокат Димопулос. Уосталом, знао је ко су и шта су ти његови „архимандрити” (као што то наводи и Серафим Чикашки у свом писму Авксентију). Тј. знао је да су сви ти његови „архимандрити” славољубиви и властољубиви хохштаплери жељни митри и жезала…

РАДИ СВЕШТЕНЕ БОРБЕ, а коју ми водимо ради препорода Православља и умирења Цркве, ***решили смо једногласно и канонично*** да посветимо ***У ЕПИСКОПА*** некада древне и славне катедре Врестењске Свечасног Игумана свештеног манастира у Кератеји, јеромонаха Матеја Карпатакиса, који је завршио Богословску школу Часног Крста, јер смо с једне стране желели да га наградимо за његове заслуге, а са друге да га подстакнемо и подржимо у православној борби.

Герман Димитријадски
Хризостом Флорински
Хризостом Закинтски

А ево шта су у поводу новокалендараца и нових хиротонија писали сама три епископа:

„Званичним писмом од 26. 5. 1935. године ми смо једном за свагда осудили државну цркву као ***РАСКОЛНИЧКУ*** (шизматичку) и преузели смо на себе бригу о духовном руководству и пастирствовању Грчким Православним Хришћанима који следе Светоотачки Православни календар, а која је призната од стране државе као независна и одвојена Црква која врши богослужења у сагласности са старим календаром.

Због тога оформивши Синод који штити Цркву Православних Грка, а који следе отачки и православни богослужбени календар, те желећи допунити свој виши састав, ми смо приступили после одговарајућих молби православних хришћана, следбеника отачког календара, а сагласно са светим канонима ка избору и посвећењу четири епископа, и то: архимандрита Германа Варикопулоса у епископа Кикладског, Христофора Хаџиса војног свештеника у епископа Мегаридског, архимандрита Поликарпа, свештеника сретењске парохије Тамбуријске – Пиреја, у епископа Дијавлијског, и архимандрита Матеја, игумана Свето – Ваведењског манастира Кератејског који принадлежи Цркви која следи отачки календар[251], у епископа Врестењског. **Сви они су канонично узведени *У ЕПИСКОПСКИ ЧИН* и клирици су са богословским образовањем, многогодишњом службом и беспрекорним и скромним моралним владањем…**

Ми смо приступили хиротонијама, како би удовољили религиозне потребе Хришћана, следбеника отачког календара, и сагласно праведним и исцрпним, светим, божанственим канонима (1. апостолско правило) као канонични Синод Цркве који следи отачки календар.”

Па чак ни сам Хризостом Флорински није касније (после ’37. год.)

251Вероватно је постојао и други манастир у Кератеји који је био новокалендарски.

порицао епископство владике Матеја, те је у својим посланицама најчешће писао следеће: „Најбогољубивијем **ЕПИСКОПУ** – светом Врестењском Господину Матеју" (из Посланице '48), али да не би заснивали своје тврдње на „рекла-казала" и да бисмо потврдили да је и хорепископ-епископ, навешћемо став свима признатог Никодима Милаша наведеног у његовој књизи „Православно Црквено право" (Издање 3. од 1926. год.), где на стр. 295 говори о устројству Цркве и праву рукополагања:

„Епископу, као што смо казали, са самосталном јурисдикцијом, припада искључиво право рукополагања за све јерархијске степене од презвитера наниже. Ово своје право он може у канонички одређеним границама предати установљеним лицима, које у таквом случају врше то право у име епископа и услед његовог овлашћења. Између оваквих лица у каноничким се изворима спомињу хорепископи. Ови хорепископи имали су ***епископску хиротонију*, и у погледу свештенодејствовања имали су сву ону власт, коју је имао други епископ**, али ту власт, према зависном положају свом у црквеном устројству, они нису могли самостално да врше, јер нису имали самосталну јурисдикцију, него су је могли вршити само у име и према овлашћењу редовног епархијског епископа. У погледу рукополагања, канони признају хорепископима право да рукополажу у повереним окрузима ипођаконе, чтеце и друге ниже клирике, а презвитера и ђакона они могу рукоположити само тада, када их на то овласти епархијски епископ, без чије дозволе они нису смели то чинити под претњом лишења места службе.

Исто као хорепископи, имали су право да рукополажу презвитере и ђаконе у име епархијског епископа и услед његовог овлашћења некадашњи епископи помоћници, који су били код неких епархијских епископа, и данашњи викарни епископи".

Дакле, из овога се може закључити да су ти хорепископи у потпуности епископи и имају ***сву*** епископску власт, те да је забрана да рукополажу произашла од времена Светог Василија Великог када су хорепископи злоупотребљавали свој епископски чин и рукополагали чак и за паре поједине људе. Да би то спречио Свети Василије Велики је наредио да се у будуће имају питати епископи у градовима (митрополити) како не би било нових злоупотребљавања. Дакле, тај канон Светог Василија је био чисто дисциплинарни канон, а ако флоринци покушавају да нас убеде да је владика Матеј требао да пита за разрешење свог „надлежног" епископа, ми ћемо им одговорити да је владика Матеј у то време био јединствени православни епископ у Грчкој који се **неодступно** држао апостолског учења док се Хризостом Флорински као и сви остали рукоположени старокалендарски

епископи тог учења нису држали, те су самим тим били ван Цркве. Кога је дакле владика Матеј требао питати за благослов?! Папу? Осим тога, не превидимо и не заборавимо једну веома важну чињеницу, а то је да ***владика Матеј није био титуларни епископ***, јер је као дан јасно да је имао своју епархију и народ који му је био потчињен.[252] Само монаха и монахиња је имао око 700.

То је дакле једна обична флоринска подвала што је очигледно из речи самог Хризостома Флоринског. Уосталом, погледајмо шта пише у хиротонитирију владике Матеја:

ПОТВРДА О ХИРОТОНИЈИ

Свештени Синод следбеника отачког црквеног календара сачињен од Преосвећених Архијереја Димитријадског Германа, Председавајућег, и чланова, бившег Флоринског Хризостома и Закинтског Хризостома, потврђује да је 8. јуна 1935. године, у суботу, после прописаног канонског гласања и саопштења које је уследило, у свештеном храму Свете Марине Свештеног Манастира Ваведења у Кератеји, призивом благодати Свесветог и Чиноначалног Духа, хиротонисао изгласаног високопреподобног Матеја Карпатакиса, игумана кератејског Свештеног Манастира Ваведења ***у епископа*** у старини прослављене епископије Брестенске, у потврду чега се издаје ово, потврђено нашим потписима.

У Атини, 9. јуна 1935.

Димитријадски Герман, председавајући
Бивши Флорински Хризостом
Закинтски Хризостом

Исто тако, рећи ћу нешто о још две флоринске преваре: прва је та да Серафим Чикашки у свом писму нигде не помиње како је владика Матеј био хорепископ, већ га назива чак и ***архиепископом*** (!), ***а исто је и у решењу Синода РПЗЦ из '71. године о сједињењу са матејевцима***! Тако да се из тога види колико отац Акакије у ствари обмањује своје вернике и раздувава непотребно ствари које немају везе са истином. Друга ствар је да ја сам никада у животу нисам чуо ни од једног Грка флоринца да он себе назива „филаретовцем"! Иако сам код њих био две године никада тако нешто нисам чуо.

Што се тиче ђакониса и Акакијевих заједљивих примедби под

252Титуларни епископи су баш зато и прозвани као титуларни јер немају нити епархије нити верника.

фотографијом која се налази у његовом „истинољубивом" кратком прегледу историје ЦИПХГ, где говори да се на то (рукоположење ђакониса) „у оно време нису усуђивали чак ни англиканци" напоменућемо и одговорити том „зилотском језуити" да су рукоположења ђакониса постојала још у златно доба хришћанства, тј. у време Света Три Јерарха о чему сведоче и многи канони Цркве (нпр. правило 15. III Васељенског Сабора, 14. и 48. правило VI Васељенског Сабора и др.). А да таква пракса није дрска јерес или заблуда нити пак гажење канона потврђује и то да је и духовни отац владике Матеја – Свети Некатарије Егински **и сам имао ипођаконисе**! Наводимо текст његовог писма упућеног митрополиту атинском Теоклиту од 10. 10. 1914. године, а које је штампано у књизи „Свети Нектарије Егински – земаљски анђео и небески човек" (на стр. 217):

„Што се тиче ипођакониса, обавештавам вас да оне у светилишту превасходно служе као црквењаци. Њихове одежде су начињене по угледу на оне какве носе чтеци у градским црквама. Будући да у женском манастиру нема ђакона, и да осим тога, у овом манастиру нема ни свештеника, нисам у могућности да бринем и о чишћењу цркве нити пак да обављам дужности црквењака. Светилишту су неопходна посвећена лица која би бринула о чистоћи светих сасуда, мењала покровце и платно на часној трпези, премештала дарохранилнице и, уопште, све остало што раде црквењаци. Из тог разлога сам сматрао неопходним да две сестре посветим овим дужностима. У случају крајње потребе оне у малим стакленим посудама, намењеним посебно за ту прилику носе и Свету Евхаристију тешко оболелим сестрама. Изузев у таквим околностима, када ову дужност врше у крајњим нуждама, ове сестре искључиво замењују црквењаке".

Владика Матеј је по примеру свог ***духовног оца*** – Светог Нектарија Егинског[253] – такође имао такве, **не** „ђаконисе", већ **ипођаконисе**, које су само служиле као црквењаци, тј. управо тако као и Светом Нектарију. Па ако отац језуита (Акакије) и даље хоће да хули на владику Матеја, нека се онда дрзне прво да похули на Светог Нектарија Егинског.[254]

Што се тиче подмукле клевете да је владика Матеј једини саслуживао са Мелетијем Метаксакисом 1925. г. рећи ћемо следеће. Осим што је таква тврдња нелогична, јер са друге стране тврде да му је духовник забранио да

253Свети Нектарије Егински је оставио свом духовном сину владици Матеју у духовно наследство надбедреник провидећи да ће он бити нови стуб Православља.

254Види такође и предивно тумачење о ђаконисама у ранохришћанској Цркви у књизи „Жена у Цркви" (Светигора), стр. 148.

иде ван Свете Горе да се бори за Православље (а самим тим и против тог истог Метаксакиса са којим је наводно претходно саслуживао), још је уз то (таква тврдња) и подла јер више не постоји ни један живи сведок који би то могао потврдити. Исто тако, флоринци подло тврде да је старац Калиник са Катунакије наводно био духовник владике Матеја што је обична небулоза.[255] Сама чињеница да за такву тврдњу (да је саслуживао са Метаксакисом) нису чули ни најстарији светогорци матејевци (који су овде и више од 50 година), говори јасно у прилог томе да је то обична клевета и будалаштина. Уосталом, шта би могли рећи флоринци на нашу тврдњу како је Хризостом Флорински благословио своје духовно чедо „патријарха" Атинагору да скине анатему са католика, да унесе папино име у диптихе Цркве и да се сједини са њима? Нико не може да оповргне чињеницу да је он (Хризостом Флорински) био Атинагорин духовни отац, али нико не би могао да оповргне ни нашу горе наведену тврдњу ако би је ми подло подметнули као заиста истиниту.

Исто тако, недавно сазнасмо и за следећу информацију, а то је да је Хризостом Кјусис (флорински „архиепископ") склопио тајни договор са новокалендарцима о узајамном признању благодатности тајинстава с тим да тајно помиње њиховог „архиепископа". Кјусијева паратакса је призната од стране масонске државе, а о чему сведочи нпр. „Ορθοδοξος τυπος" (види фотографију). За тај пак договор са новокалендарском „Црквом", материјалне доказе за сада немамо, те зато такве непроверене информације и не узимамо „здраво за готово" као што то подмукло раде флоринци, клевећући на Светог Исповедника – **ваистину новог Марка Ефеског** – владику Матеја Мироточивог, док материјални докази за све њихове тврдње ***не постоје***. Тако испада да отац Данило и отац Акакије нити знају шта говоре и тврде, нити су свесни да тиме сами себе оповргавају и излажу се великој опасносни хулећи на Светитеља Божијег… ***Говорећи да су мудри, полудеше*** (Рим. 1, 22). Оно дакле, што није записано и за шта не постоје сведоци не може се ни сматрати веродостојним те прелази у компетентност Самог Бога. Нас дакле интересују **усмена исповедања која су записана и на хартији**, а не којекакве причице рекла – казала, јер и папа већ 1000 година упорно тврди да је он следбеник Христов, али га то не може начи-

255Дотични „старац" је сматрао да сваки зилот пред монашење у велику схиму треба претходно да учини велику метанију у манастиру оних који помињу новокалендарске расколнике „епископе. То знају и флоринци који се позивају на њега и оправдавају поступак слања својих монаха на такав срамни чин овде на Атосу.

нити хришћанином…

О последњој наведеној клевети рећи ћемо само то да данас још увек постоје живи сведоци (са којима смо лично и разговарали) мироточења владике Матеја по његовом упокојењу, а од којих су двојица данас монаси и духовна чеда истог, док је трећи у усхићењу сведочио како после сахране Светог владике ***пуних месец дана није могао опрати благоухање од мира са својих руку.***[256] А о благоуханости и мироточењу његовог гроба постоје многи сведоци исто тако још увек живи. Осим тог факта о његовој светости сведоче и многобројна чудеса, како за живота тако и по упокојењу.[257]

Па ипак, оно што нас највише интересује то је да је он – Владика Матеј – **заиста био НЕПОКОЛЕБЉИВИ СТУБ ПРАВОСЛАВЉА И ИСТИНИТИ ПРЕЈЕМНИК СВЕТИХ АПОСТОЛА у несретном 20. веку**!

Пошто наша „браћа" флоринци не могу ни да слушају овакве наше тврдње, одмах нас по својој расколничкој психологији (подобно Чивутима) окривљују и називају најпогрднијим именима.[258] Вешта је та чивутска тактика: напасти, а после нека се нападнути оправдава колико хоће…" јер онај који се оправдава – већ је на половину крив" (цитат из катихизиса јудејског фашизма).

Уосталом, осврнимо се још мало на неке од небулоза написаних у тексту „Смирење под општом икономијом" (Осврт на црквено-авантуристичке списе) оца Акакија.

Овај полустарокалендарски језуита на почетку свог списа говори да је Грчки локални проблем решен крајем '60-их и почетком '70-их година на шта ми можемо да питамо само: како је решен? У поднаслову „Промисао Божији" отац Акакије пише да је „промисао Божији кормило обезглављеног стада усмерио ка његовом изабранику митрополиту Филарету…"! Ето још једног каменчића који Акакије убацује у свој мозаик како њему одговара! У то време када су флоринци послали свог архимандрита Акакија Папаса у

256Пошто је посумњао у радосне усклике свештенства, хтео је подобно неверном Томи да опипа и сам рукама његове ноге и то до изнад колена, јер је мислио да су калуђерице поставиле цевчице кроз које је текла благоухана течност.

257 Пошто напади озлобљених флоринских шизматојеретика на светли помен Светог владике Матеја не јењавају ни до данашњег дана, били смо принуђени да објавимо два приватна видео снимка на Интернету, тј. тачније на You tube-у (види линкове под називима: Mosti Svetog Mateja Karpatakisa u Kerateji и Karulja, Sveta Gora Atonska, Svete mosti Svetog Mateja Brestenjskog avgust 2005g; http://www.youtube.com/watch?v=XhiahzYiftk и http://www.youtube.com/watch?v=rQJ0GzdSchQ) у којима се најјасније виде мошти Светог угодника Божијег, чијим молитвама да се и сами удостојимо Царства Небеског. Амин.

258У чему слободно могу да се такмиче са Атанасијем Јевтићем.

Америку поглавар РПЗЦ није био митрополит Филарет већ Анастасије! И тај исти Анастасије **ДВА пута је званично одбио флоринску делегацију** (О чему пише и Атанасије Јевтић на стр. 55), док је по неким тврдњама при другом искању за милост рукоположења, Анастасије буквално **шутнуо** ногом Акакија Папаса који га је клечећи молио за епископску хиротонију. Ту је био присутан и епископ Серафим Чикашки који се сажалио на тог несретника и нерасудљиво га без благослова Синода заједно са још једним новокалендарским епископом рукоположио, и то ноћу.

Да је то све тако, тј. бар оно о одбијању РПЗЦ да се меша у дело грчких старокалендараца, званично је одштампано у часопису „Православная жизнь" (за '96, № 5, стр. 9–10). Тамо је наведено да митрополит Анастасије ***не само да није признавао ту хиротонију већ ни ону другу коју је учинио Леонтије Чилијски у Грчкој заједно са Акакијем Папасом***.

То исто је потврдио и секретар Синода РПЗЦ, а што је објављено у документу под бр. 3/50/845, од 5. 7. 1962. године. Тамо се потврђује да: **„немамо разлога да верујемо да је неки епископ наше цркве икада рукоположио оца Акакија Папаса или да је учествовао у његовом рукополагању, јер је наш Синод одбио његов захтев…"** Међутим, чак и после признања Серафима Чикашког да се каје због рукоположења Акакија „незнајући за право стање у Грчкој", Синод РПЗЦ није поништио свој акт признања „апостолског прејемства" из '69. (мада је и прекинуо литургијско општење). Можда због тога што се није хтео понизити и што се хтео показати као „непогрешив", мада ће пре бити да су Руси схватили праве размере свог злочестивог акта, те су зато, желећи да се оправдају и скину огромну одговорност, те да је пребаце на Грке изјавили: „Прекидамо свако општење док се не сједините међу собом…"

Што се тиче самог „великог исповедника" – Леонтија Чилијског треба напоменути и ту чињеницу (објављену у том истом броју *Православног живота* на стр. 8) да је „владика Леонтије упутио Теодора Јосифовича (Лазара – бившег поглавара једне од четири групације зарубежника), епископу Венијамину" – сергијанцу ради рукоположења. То је било крајем шездесетих, почетком седамдесетих 20. века. Из тог случаја се такође може јасно видети какво је исповедање држао „епископ" Леонтије…

Флоринци су се дакле ***без догматског или канонског разлога*** (на чему отац Данило потенцира, а што је и правилно) **одвојили у раскол, основавши паралелну јерархију**! Пошто отац Данило и отац Акакије упорно говоре да су матејевци учинили раскол тј. да се Матеј одвојио од

Хризостома Флоринског[259], сматрамо да би било умесно да се на овом месту додају речи Светог Марка Ефеског које је он изговорио против паписта, а које се практично у потпуности могу подразумевати на случај између тадашњих епископа ИПЦ. Наводимо тај текст: **„Разлог за раскол су дали они (Хризостом Флорински и Герман Димитријадски), отворено учинивши додатак (филиокве – а у нашем случају 'потенцијални раскол'), а који су они до тога говорили тајно. Ми (Матеј и Герман) смо се одвојили од њих први, или боље рећи, одвојили смо их и одсекли од општег Тела Цркве. Због чега реци ми? Због тога ли што они имају праву веру или су православно учинили тај додатак? Но овако нешто би могао да тврди само неко ко је повређен умом (умоболан). Међутим, ми смо се одвојили од њих пошто они имају зло и нечастиво суђење (о томе) и што су учинили тај додатак. *Према томе, ми смо се одвојили од њих, као од јеретика (који уводе ново учење у Цркву) и због тога смо се и одвојили од њих.* Шта је још потребно? Јер гле благочестиви закони говоре овако: 'Јеретик, тј. онај који подлеже закону против јеретика је онај, који би се мада и у малом уклонио од православне вере.'"**[260]

Што се тиче „тражења труња у очима већ давно упокојених, а неких чак и од Бога прослављених архијереја – исповедника", треба да кажемо да овде отац Акакије подразумева Хризостома Флоринског. Ако би он био толико свет, колико то отац Акакије тврди, где су онда плодови те светости? ***Или усадите добро дрво, и род његов биће добар, или усадите рђаво дрво, и род његов биће рђав; јер се по роду дрво познаје.*** (Мт. 12, 33) ***Ако је квасац свет, то је и тесто; Ако је корен свет, то су и гране.*** (Рим. 11, 16) Ми пак, примећујемо нешто сасвим супротно. Осим безбројних раскола флоринске групације, од недавно су српски флоринци почели да траже могућност да побегну „кроз мишију рупу", те да од Грка прећу Русима. Тога ради, отац Акакије је са још једним Србином недавно био у Француској код „епископа" Варнаве Канског који их је дочекао између осталог без икакве расе и у фармеркама, те их је после краћег разговора упитао: „Зашто сте уопште напуштали Српску Православну Цркву и њеног патријарха Павла?", тако да сада хтели-не хтели, немају друге могућности те седе тако и варају толики

259Мада отац Данило признаје да је владика Матеј био у праву, па онда противречећи самом себи каже да се Матеј одвојио од Хризостома!?! Ако је то тако, онда треба да призна и акт изврgавања свих флоринских „архимандрита", као и безаконо признање истих од стране РПЗЦ.

народ.[260]

Мора се признати да је владика Матеј због своје простодушности пар пута и несвесно погрешио и наредио да се прештампају поједини стари молитвеници у којима је било неких погрешних ставова што нису биле грешке владике Матеја већ грешке ранијих – првобитних састављача. Све те грешке су затим биле исправљене. Према томе, непотребно нас због тога клевећу флориници јер ако човек и погреши нешто, па се покаје и призна своју несвесну (или чак свесну) грешку, треба му то и признати као искрено покајање. Међутим, да ли је такво покајање било искрено и код Хризостома Флоринског? Исто тако, мора се признати да је наравно, било грешака у историји и код нас матејеваца, али постоји суштинска разлика између наших и флоринских грешака. А то је: **да су матејевци учинили грешке из простодушне незлобивости и из незнања, док су флоринци свагда чинили грешке будући подстицани страсном злобом, лукавством и властољубљем што потврђује и сама историја.**[261] ***ГЛАВНА ПАК РАЗЛИКА, ТЈ. СУШТИНСКА НЕСУГЛАСИЦА ИЗМЕЂУ НАС И ФЛОРИНАЦА ОД САМОГ ПОЧЕТКА ЈЕ У ТОМЕ ШТО МИ ИСПОВЕДАМО (КАО ШТО СУ ТО ИСПОВЕДАЛИ И ОТАЦ ДАНИЛО И ОТАЦ АКАКИЈЕ У ПОЧЕТКУ) ДА И РАСКОЛНИЦИ НЕМАЈУ БЛАГОДАТ У СВЕТИМ ТАЈНАМА ДОК ОНИ СМАТРАЈУ ДА ЈЕ ИМАЈУ.***

Што се тиче суда из 1938. године такође мора да се каже колико флоринци клевећу и премештају каменчиће у мозаику како њима одговара,

---

260 Очигледно је да тај процес „бежања Русима" и даље траје, с тим да сада српски флоринци форсирају сједињење са тзв. „катакомбном", „тихоновском" „јерархијом" која је настала уз садејство горе наведених шарлатанских „епископа" „РПЗЦ" - Варнаве Канског и касније Лазара Журбенка. О свему томе опширније ће такође бити ускоро објављено на нашем сајту. Отац Данило је по коначном напуштању Свете Горе пребегао из свог до тада толико хваљеног и брањеног флоринског „Синода" управо тој шарлатанској групацији „катакомбника", које је такође недавно напустио. Исто тако, дужност и савест ми налажу да пренесем и информацију коју сам чуо лично од њега неких месец дана по свом одвајању од флоринаца, а то је да је ето тек тада (по свом одвајању) сазнао како његов бивши „архиепископ" Хризостом Кјусис ***причешћује и помиње на литургији новокалендарце***!!! Када сам му ја то говорио годинама није веровао и упорно је „терао своје"...

261 Да су српски флоринци у томе још и гори од грка, те да су далеко превазишли и своје учитеље у злоби и покварености сведочи и њихово „истинољубиво" извитоперивање мојих речи и монтирање којекаквих видео клипова о Светом Оцу Матеју мироточивом, о чему смо мало пре говорили.

јер на суду је поред владике Матеја био и Герман Варикопулос. ***Управо тај Герман се одрекао свог епископства док је владика Матеј чврсто стајао на свом вероисповедању и након суда је био уз одушевљење народа чак подигнут у ваздух и ношен тако испред суднице.*** Но, о томе догађају види подробан документ који објашњава и описује све онако како се десило у самој судници у прилогу бр. 6.

Што се тиче Германа Варикопулоса треба да се каже и то да је ***он*** имао неправославних учења и да је ***он*** био кривац који се одвојио од владике Матеја, а не владика Матеј од њега како то покушавају да подметну флоринци. Уосталом, крај његовог живота и показује какве је он вере био (јер се пред крај живота присајединио Хризостому Флоринском). Варикопулос није признавао писанија Светог Дионисија Ареопагита; није признавао три звезде које се иконопишу на одежди Богородице (а које означавају Њено приснодевство); говорио је да човек који учини смртни грех после пар година може да буде свештеник (имао је 19 недостојних свештеника); рукоположио је у јеромонаха човека комунисту који је убио 99 људи. Када су их полицајци открили, ставили су их обојицу у затвор. И на крају, Варикопулос је умро сам, одвојен и од старокалендараца и од новокалендараца, а мали женски манастир у коме се налазе његови посмртни остатци не припада ни једном Синоду, већ је један од оних анархичних флоринских групација...

У свом „осврту" отац Акакије се на језуитски начин жалости због тог „несрећног вируса раздора, партијашења и бесконачних расправа које се полако преносе из Грчке у многонапаћену и духовно изморђену Србију у којој је тек од скора заживело истинско православље…" Његова жалост је, у ствари, због следећег. Елем, он се боји, да се истина некако не открије међу његовим верницима, тј. да се не открије њихова лажљивост.

Интересантно је и то да отац Акакије никад, нигде „…неће да расправља о разним документима, датумима и превазиђеним догађајима као ни о опширном разматрању Савловог живота" … већ се непрестано враћа на толико му омрзнуте матејевце и на „…неправилности из њихове (тј. наше матејевске) историје…", знајући да не може да изађе на крај са непобитним доказима које му ми износимо. Па и као што Господ рече: *Речима својим оправдаћете се – речима својим осудићете се*, он сам Хризостома Флоринског назива ***Савлом***, несретник несвесно признајући на тај начин да је Хризостом Флорински у ствари био гонитељ Цркве у то време.[262] Дакле, **отац Акакије**

262Уосталом шта и очекивати од њега који је био духовник и Атинагори!

не сматра Хризостома Флоринског као Савла у време док је он био у новокалендарском расколу, већ га сматра Савлом и *после повратка у Цркву Христову*. Или још прецизније, сматра га Савлом од 1937. године тј. после момента раскола међу старокалендарцима! А о томе да ли се он покајао или није говори чињеница да је чак и после те своје „покајничке" посланице из маја 1950. године, тек само после шест месеци јавно написао у новинама „Врадини" да је он био послан од стране новокалендараца како би ***притворно-лицемерно предводио старокалендарце*** (како би их на крају вратио новокалендарцима).

Исто то је објавио ***и у својим*** новинама „Глас Православља" од децембра 1950. г. на стр. 6.[263] Значи, та изјава је ***била јавна*, и ту је Хризостом Флорински показао своје право лице**, и „искреност" сопственог „покајања" од пре „целих" шест месеци. Када сам оцу Данилу показао фотокопију те изјаве у новинама, отац Данило ми је следећег дана, више пута учинио метанију и насамо и пред другим људима називајући Хризостома Флоринског ***„битангом, пропалицом и преварантом"*** (чега се данас наравно више „не сећа" и одриче да је то све било, тврдећи како ја наводно преиначавам смисао тих метанија, а ја питам: Па због чега је онда долазио дан после тога како сам му показао тај документ и због чега ми је онда правио метаније?!?).[264] Када би пак била тачна тврдња флоринаца да су новине „Βραδινη" биле државне новине и да су тада могли писати сви шта су хтели и ко је хтео, без могућности да демантује текстове, зашто онда Хризостом Флорински није демантовао њихова писанија у свом часопису („Φονι Ορθοδοξιας"), кад је већ имао „храбрости" да изда посланицу из маја 1950. године? Али ми не видимо не само демант у његовом часопису већ и потпуно слагање с тим што је речено у часопису. Тај чланак и та изјава је најстрашнији и најјаснији показатељ ко је у ствари био Хризостом Флорински. Уосталом, зашто новине Врадини" или било које друге, никад ништа тако слично нису написале везано за владику Матеја па се онда потписале испод тог текста?! Према томе, Богољубе, **не дозвољавај да те обмањују такви полустарокалендарци – језуити типа оца Акакија, јер Хризостом Флорински се *није покајао***!!! Или боље речено, наводно се покајао, па се онда

263За разлику од брата Евсевија, ми не верујемо да се Хризостом Флорински искрено покајао, (друга двојица можда да, али он не).

264Постоји око 50-ак докумената у којима флоринци од 1937. до 1950. то одричу, то потврђују благодат у тајинствима новокалендараца. За „фанатике" су имали одречне, а за млаке потврдне посланице.

јавно одрекао тог свог покајања! **Када је касније схватио да је то заиста тако, отац Акакије је почео на својим проскомидијама *да вади честицу и за владику Матеја, што вероватно чини и до данас*!** Ако не верујеш, питај га. То је дакле, очигледан доказ да га изобличава сопствена савест те да му јасно говори да се налази у лажној цркви.

Често се може чути исто тако, како флоринци упоређују тај „покајни" акт Хризостома Флоринског са покајањем блудног сина (Лк. 15, 11–32), док владику Матеја упоређују са старијим сином из исте приче. Када би то заиста било тако онда би морали да признају и чињеницу да је блудни син признао и исповедио: **„Оче, сагреших небу (тј. против Твог дома – *против Цркве*) и Теби и више нисам достојан назвати се сином Твојим…"** (21). Да је Хризостом Флорински себе заиста сматрао блудним сином из те приче, он би своју „покајну" посланицу упутио владици Матеју до његовог блаженог упокојења (а не „целих" 12 дана после – No comment) или би је упутио његовим епископима – прејемницима. Међутим, он ју је упутио верном народу, потписавши се уједно као „Председник Синода ИПХ", чиме је и доказао сопствену неискреност и подмуклост. Ако се искрено „покајао", коме је принео „покајање" – оним старокалендарцима који су остали у Цркви или самом себи? Биће да је самом себи, а ради „бацања прашине у очи" свима старокалендарцима, ***јер да се покајао искрено, покајао би се Цркви од које се и оделио и не би имао дрскости да поставља икакве услове!*** Кад га упиташе шта са оним епископима које је владика Матеј рукоположио, Хризостом је после свог „покајања" рекао ***да они треба њему да се присаједине и то кроз покајање***!?! Упоређивати дакле таквог лицемера са блудним сином крајње је лицемерје и од оних што тако нешто и покушавају (што је уосталом и својствено за флоринце који се и руководе језуитским начелом да „циљ оправдава средство").

Према томе, пошто сами флоринци признају да Хризостом Флорински до 1950. *није имао добро исповедање*, онда то значи да је он увео *НОВО УЧЕЊЕ* у Цркву, чиме је постао *ЈЕРЕТИК*, а пошто је због тог учења учинио и раскол онда је он у ствари ***ШИЗМАТОЈЕРЕТИК***!

О. Акакије је раније у потпуности одрицао да је владика Матеј био епископ, а сада ето некако то ублажује па га назива титуларним епископом који је наводно био рукоположен од стране Хризостома Флоринског, што је још један од оних каменчића које је о.Акакије лукаво преместио у свом мозаику! Истина је у томе да ***Хризостом Флорински никада никога није рукоположио у чин епископа*! Владику Матеја као и остале епископе рукоположио је митрополит *Герман Димитријадски***, а **у присуству**

Хризостома Флоринског и Хризостома Закинтског као и осталих новорукоположених епископа.

Што се тиче тога да „три митрополита 1935. године после рукоположења нових четири епископа ни једног од њих нису поставили на неку већ постојећу митрополију или епархију званичне Цркве" како о томе пише дотични полустарокалендарац – отац Акакије, треба да кажемо да у томе нема ништа чудно, јер су се такве ствари већ догађале у историји Цркве. Тако, на пример, после пада целе Западне Хришћанске Цркве у јерес папизма, Православни Хришћани Истока тј. њихови Синоди нису постављали епископе на западне катедре, и то много векова, тако да су православни свештеници који су били на Западу помињали „свако православно епископство" како о томе пише и у тексту који је објавио сам отац Акакије у свом Ревнитељу бр. 18–19.

Што се пак, тиче званичног текста обраћања „Синоду Цркве Грчке" од 15. 5. 1935. године, треба рећи да је у грчком карактеру, а поготово међу црквеним великодостојницима познато преувеличано дипломатско куртоазно обраћање, али то не значи да се аутоматски и признаје као епископ Цркве онај коме се тако обраћа, јер да је тако, онда би морали и паписте да признамо као цркву јер се и Свети Марко Ефески на Сабору у Флорентини обраћао папи са речима „свети оче". Међутим, то куртоазно обраћање не мења суштину ствари **јер се из текста може јасно закључити да дотични потписници објављују новокалендарце као *безблагодатне расколнике*, тј. као оне који немају Тајинства и освећујућу благодат**.

Следећа клевета полустарокалендарца – језуите јесте да је наводно владика Матеј сам тражио да га рукоположе у епископа. То је гнусна лаж карактеристична за оца Акакија, јер се владика Матеј у моменту његовог изабрања као јеромонах налазио на опслуживању своје многобројне духовне деце у својој парохији. Уз све то, отац Акакије пројављује и тотално незнање о основним чиновима примања у Цркву покајаних расколника или јеретика, јер једно је када се неко роди у расколу и јереси, те га присаједињујеш Цркви кроз миропомазање или хиротесију или крштење (као што се то и чини), а друго је када је неко био члан Цркве па отпао у неку јерес или раскол или парасинагогу. **Такав се прима *само кроз покајање и одрицање од своје јереси или неког лажног учења*.**

Још једна од подвала и погрешних каменчића у мозаику Акакијеве историје јесте да су се матејевци 1976. године одлучили на, како каже „самоубилачки корак одрицања историје од њихових хиротонија"… Та очигледна лаж већ је разобличена у претходном делу текста, јер су се матејевци одрекли таквог схватања хиротоније **одмах** после враћања из

Америке.

„УМИРОВЉЕНИ ЕПИСКОПИ”

Пошто је Хризостом Флорински увидео да неће моћи остварити циљ који му је задала новокалендарска јерархија, а који се састојао у томе да све старокалендарце преласти (обмане) и присаједини новокалендарској „Цркви” (што је како раније рекосмо јавно и сам признао у новембру 1950. год.), те пошто самог себе није сматрао епископом Христове Цркве, већ „авангардом”, „стражом” и другим небулозним називима, он са своја преостала два „епископа” даје ***ОСТАВКУ*** на епископску дужност! Доносим овде превод целог тог текста:

ЗАПИСНИК СА СЕДНИЦЕ СТАРОКАЛЕНДАРСКИХ АРХИЈЕРЕЈА

Доле потписани старокалендарски архијереји: бивши митрополит флорински Хризостом, епископ христијанупољски Христофор и епископ дијавлијски Поликарп, саставши се на саветовању у кући високопреосвећеног бившег митрополита флоринског г. Хризостома, која се налази у Атини, у улици Криси бр. 24, дана 3. новембра 1952 године, претресли су општу ситуацију старокалендарског питања разменом мишљења и погледа и једнодушно дошли до следеће одлуке, и то **при пуној и непомућеној свести**:

Пре свега, изражавамо наше дубоко сазнање да узрок црквеног раскола нисмо ми, већ они који су у православну богослужбену употребу – једнострано и без знања осталих православних Цркава, које би се састале на сабору и у Светом Духу донеле одлуке у складу са обичајима православне Источне Цркве – увели григоријански календар, који је осуђен на Свеправославним Саборима (1583. и 1593), при патријарховању Јеремије II, с једне стране, а са друге – у почетку малобројан, а касније веома велик део оних православних Грка, који су из разлога верске свести одбили да прихвате нови црквени календар и који су основали сопствену верску заједницу, независну од јерархије Грчке Цркве;

Друго, пошто имамо дубоку свест о томе да смо се упустили у старокалендарску борбу, с једне стране, око једанаест година после црквеног раскола, из поштовања према древној и часној традицији календара, а са друге стране да бисмо, на корист Цркве, ставили тачку на злодела (!?) у која је верска заједница старокалендараца, услед недостатка верских вођа са теолошким образовањем и канонским одобрењем, дубоко зашла у погледу црквеног ауторитета;

Треће, пошто имамо свест да смо се нашли на челу календарске борбе не да бисмо проширивали јаз црквеног раскола, већ да бисмо, самоограничавајући се, премостили, с једне стране, старокалендарце унутар оквира канона и црквеног устројства и законитости, а са друге, дајући подстрек јерархији Грчке Цркве да поново размотри календарску новотарију;

Четврто, пошто је јерархија Грчке Цркве, уместо да, просветитељским и мирним средствима, убеди **старокалендарце *КОЈИ СУ СЕ ОДЦЕПИЛИ ОД ЦРКВЕ***, као и да их приближи својим недрима, напротив, прогласила је дивљи и немилосрдни прогон против њих, изложивши тако очима православног и страног света ауторитет Православне Цркве и слободољубиви дух грчке културе, на највећу црквену и националну срамоту;

Пето, пошто је јерархија Грчке, уместо да се окористи кретањем нас архијереја у календарску битку и да, преко нас, тежи од свих жељеном прекиду овог црквеног раскола, свакако унутар оквира светих канона и предања, као што смо ми више пута објашњавали у меморандумима, она не само да нас је лишила одговора, него је и применила антихришћанске и противуставне мере немилосрдног прогона, употребивши као повод против нас недела манастира Кератеје (!?!) са којим ми, као и наши следбеници још од године 1936, нисмо имали никакву везу и црквено општење, као што је то њој било познато;

Шесто, пошто су владе које су се смењивале, уместо да, на корист Цркве и државе, подрже и да, одбијајући, наметну јерархији помирење у Цркви, као што су имали и имају дужност и право које им је дато законом према коме уређење синодалних власти и контрола њихових дела спада под надлежност министарства вера, насупрот томе, и саме су усвојиле, без икакве контроле над владом, антиканонске и антиуставне одлуке Цркве и насилно су их спроводиле;

Седмо, пошто се овим антихришћанским и антиуставним прогонима против старокалендараца још увек настављају оцрњивање и блаћење Цркве и државе, и пошто ми, као јерарси и истинити православни Грци, не желимо да будемо сакривци пред Богом и историјом, и да пружамо повод за овај проклети раскол, како нам то подмећу и тврде одговорне власти, донели смо следећу одлуку, ослобађајући се било какве одговорности за оно што ће се десити како Цркви,[265] тако и држави.

Из свих горе наведених разлога, ***изјављујемо да се одричемо даље***

265Очигледно је да су флорински „епископи" под Црквом овде подрзумевали новокалендарску „Цркву".

активне службе и пастирског надгледања наше пастве али не и архијерејства и вере[266] у складу са предањем отачког црквеног календара, којег ћемо се строго придржавати као приватна лица, све до коначног и непорецивог решења календарског питања од стране Свеправославног сабора.

Коначно, препоручујемо и налажемо свим паросима нашег бившег стада да убудуће престану да помињу по црквама, током верских служби, на којима то захтевају свети канони, наша имена, пошто је наша пастирска власт и моћ над онима, који следе отачки календар, повучена.[267]

Закључујемо садашњи записник нашег **повлачења** топлом и срдачном молитвом, како би Господ Бог, који одозго надгледа и штити Православну Цркву, просветлио вође и поглаваре Цркве[268] и државе, у смислу јединства свих православних хришћана у оквирима црквених предања и православних обичаја како би све православне Цркве и православни хришћани једном душом и срцем, истовремено и истоветно, славили Пресвето и Преузвишено име Оца и Сина и Светога Духа. Амин.

Архијереји:
бивши митр. флорински Хризостом,
еп. христијанупољски Христофор,
еп. дијавлијски Поликарп

Колико је ово био неморалан чин не само у односу на своју паству, већ и противно црквеним канонима сведоче нам 9. канон 3. Васељенског Сабора као и 16. Антиохијског. Чујмо шта нам говоре од свих признати каноничари. Тако Зонара каже: „Који је позван да управља једном Црквом, пак остави поверену му службу, нека буде одлучен, тј. нека се свргнутим сматра док је наново не прими. А ако одлучно неће да се покори, одлучно нека буде ван заједнице, осим ако друкчије шта не одреди у погледу њега потпуни Сабор.” Још јасније је ово опширно (на целих 16 страна) објаснио Никодим Милаш:

266Какво лицемерје: одрицати се даље активне службе и пастирског надгледања паствe али не и архијерејства и вере! Значи, паства може слободно да се остави вуцима на растрзање, али господа „архијереји” се не одричу својих титула! А о каквој онда вери без дела говорити код дотичних „исповедника”?!

267Нажалост, дотични „исповедници” нису нагласили кога то стадо без пастира треба убудуће да помиње, пошто су они дали оставке (!?) на своју пастирску (!?) дужност…

268Као дан је јасно да се под „поглаварима Цркве” подразумевају новокалендарски „епископи”.

»**Правила Православне Цркве одлучно осуђују епископа, митрополита или патријарха који поднесе оставку на управу оне црквене области која му је законитом влашћу поверена а ако такву поднесе, *ОН ИСТИ ЧАС ПРЕСТАЈЕ БИТИ ЕПИСКОПОМ У НАЈСТРОЖИЈЕМ СМИСЛУ РЕЧИ…*** Ова темељна норма Цркве, да сврgнут бива епископ који оставља поверену му законитом влашћу, катедру, а није присиљен на то случајем предвиђеним 36. апостолским правилом (а које каже да епископ нема кривице, ако га народ по злоби неће примити натраг) најбољег је израза нашла у нашем овом 9. правилу 3. Васељенског Сабора. Питање које је изазвало издање овог правила најјасније нам показује каква је била практика старе Цркве у погледу остављања катедра и какво је правило морало вредети за ово убудуће.[269] …Као што се види за оце Ефеског Сабора сасвим је нова ствар била да један епископ даје оставку на своју катедру. Они чак исказују своје чуђење о таквој појави те се зато тако строго (у својој посланици одзивљу о Евстатију) и ласкаво односе према Памфилијском Сабору и његовом закључку да тиме оправдају изнимност своје одлуке у овоме погледу и да покажу да ова њихова одлука само за тај случај може бити ваљана, а никако да она важи у Цркви као норма.

Некима се учинило да се на темељу ове посланице Ефеског Сабора може доказати да њом Ефески Сабор установљава правило и даје право епископима да по вољи могу давати оставке на своје катедре не подрвгавајући се за то одлучењу. Валсамон одлучно одбија такву тврдњу јер је лажна; и да докаже бестемељитост такве тврдње напомиње да је ова одлука отаца Ефеског Сабора донесена услед тога што су оци хтели да снисходе а оно што је из снисхођења одлучено, да се само тренутно неки циљ постигне не може се прихватати за пример и сматрати за будуће правило. Да је Βιωλιον Παραητησεος (libellum abdications) од стране једног епископа, митрополита или патријарха био непознат до Ефеског Сабора, да се таква оставка сматрала противзаконитом и водила за собом лишење сана (чина), да се и после Ефеског Сабора подвргавао осуди такав поступак те се и у данашњој црквеној пракси мора сматрати незаконитим и каноничке осуде, достојним свргнућа, када један епископ оставља своју катедру и тражи да се умирови, немајући за то канонички оправданог разлога – најочигледније нам све то показује ево ово правило Ефеског Сабора. Најбоље нам ово тумачи Зонара у свом коментару овог правила које овде

269Радило се о неком Евстатију који је био митрополит у Памфилији а који је поднео оставку на своју епископску дужност.

у оригиналу приводимо: „Из овог саборског снисхођења некима се учинило могућим закључити да је овим дано епископима право остављати поверене им Цркве и уједно задржавати епископски сан. Мени се пак чини да се на ово мора сасвим противно закључити, наиме то да у древности оци који су давали оставке на своје епархије, губили су све што су имали дотле, и после оставке нису већ никаквог епископског права имали нити су се више могли називати епископима. Постојао је обичај да који остави епархију може и даље уживати епископска права, зашто онда Евстатије сузним очима припада Сабору и моли да му се допусти називати се бар епископом и имати епископску част и зашто Сабор о томе пише нарочито Сабору Памфилскоме? Из ове посланице види се очито да оставка коју је један епископ подносио на своју катедру подвргала би је осуди и такве оставке није дотле до тада никада ни било, јер се у посланици каже да је непојмљивим за оце начином поднесена та оставка и да је он (Евстатије) када је једном примио на себе јерархијско поглаварство морао га је до краја духовном крепошћу држати без обзира на труд и добром је вољом морао подносити зној који би му богату награду донео био. Да није према томе дотле обичај био подносити оставке на своје катедре види се најочитије из чуђења који Сабор по томе поводу исказује 'непојмљивим за нас начином поднео је оставку' – кажу оци. Они ће само казати да је за њих непојмљиво како се једна или друга ствар могла догодити који изненађени нечим бивају или уопште не знају о чему, а да је ствар обична не би било никаквог чуђења. Додатак отаца да је он морао, када је једном примио на себе јерархијско поглаварство, духовном га крепошћу до краја држати, показује да поднашање оставке на дужно јерархијско старање не само што није допуштено него је забрањено и подвргнуто осуди."[270] (…) Исто налазимо у 10. правилу Петра Александријског. У овоме се правилу на најодлучнији начин осуђују они који остављају своје катедре особито у таквим пригодама када је Црква у опасности, па они је запуштају на милост и немилост непријатеља. Приводе се у правилу речи апостола Павла филипљанима који је говорио да би му најмилије било умрети и бити са Христом, али ипак *остати у телу потребније је вас ради*, и осуди се предају такви који бегају са својих места у оним баш часовима када би они особитим начином ту морали бити да спасу стадо своје и да га руководе саветима, да га поучавају и теше. За такве људе, каже правило, важе најбоље речи Христове, који каже: *Овај човек поче зидати и не може да доврши, пак је*

270Наводи се и случај који приводи Св. Кирило Јерусалимски у 3. правилу.

за то презрења достојан (Лк. 14, 30)… **Нема према томе, ни речи ни у овоме ни у другоме ком правилу Православне Цркве о некаквим умировљењима, а још мање наградама за такав чин. Сва она говоре само и искључиво да такав епископ бива свргнут и од опште заједнице одлучен – и ништа више…** Мора се мислити да је многима по вољи то било поднашати оставке на своје катедре када им се оне више нису свиђале или када су се истих науживали били, те су зато тражили да на сваки начин оправдају те оставке и да наравно од оних који их поднашају отклоне канонички установљене последице. Валсамон је ово опазио и ауторитетом црквених правила одлучно их побија коментарима својим на Номоканон 14. наслова – па одговарајући онима који су се упињали да оправдају теорију оставки позивају се на поједине примене из црквене праксе, а нарочито на криво протумачено правило 3. Васељенског Сабора, каже: „Који доказују да мора важити као правило дуготрајан обичај поднашања оставки, не говоре добро, јер дуготрајни обичај никакве вредности нема када он противречи писаном закону или правилу.”[271] «

Када би флорински епископи 1952. год.[272] заиста себе сматрали епископима Цркве Христове, они би имали дубоку свест о томе, тј. осећали би то свом својој душом (тј. осећали би свој највиши – архијерејски чин), а били би свесни и велике одговорности пред Богом за тај народ који их је следио као архипастире. Међутим, пошто они то нису били, оставили су као најамници своју паству вуцима на растрзање. Исто тако, ниједан „свештеник” нити лаик флорински видећи са ким има посла, након тог догађаја нема оправдања за своје пребивање у таквој заједници, и требао је да схвати да се налази изван Цркве Христове. Ретки су били они који су то схватили.

Флоринци ће вероватно и на ово опет гунђати како нпр. оставку може да прими Синод, само шта онда рећи и како другачије схватити ту њихову оставку осим ***да је цео „Синод” послао у пензију цео „Синод”***?!? По мом скромном схватању, а на основу горе реченог од стране Н. Милаша, ти „епископи” су у ствари ***САМИ СЕБЕ ЛИШИЛИ ЕПИСКОПСКОГ ЧИНА И ТО ЈЕ НЕПОБИТНО И НЕПОВРАТНО***… Навео сам овај случај не само ради изобличења дотичних флоринских „епископа”[273] већ и ради изобличења

271Правила Православне Цркве с тумачењима, том 1, стр. 309”325.

272То је објављено јавно у новинама (види фотокопију). На огромну побуну народа Хризостом Флорински се ипак вратио народу и тако је седео до своје смрти, никога више не рукополажући чак ни у ниже чинове.

273Треба напоменути да се и Герман кикладски убраја у ову групу, јер се на суду из 1938. године

самог Атанасија Јевтића који је учинио исто то напустивши не једну, већ три епархије СПЦ! Па ипак, он у својој књизи на стр. 46. смело изјављује на своју сопствену осуду: „**Епископ пак бивши Флорински Хризостом остао је и сам, и самоме себи нејасан и недоречен. Увек се потписивао као 'бивши Флорински', дакле Епископ без Епархије, што је први знак његовог личног схватања сопственог неканонског статуса и садржаја. Јер,** ***сходно Светоканонском Предању Цркве, ЕПИСКОП БЕЗ ЕПАРХИЈЕ ЈЕ ТИТУЛА БЕЗ САДРЖАЈА*****."…** „Умировљени епископ захумско-херцеговачки" – г. Јевтић, у својој заслепљености мржњом према зилотима, а изобличавајући Хризостома Флоринског, није приметио чак ни то да тиме изобличава и ***САМОГ СЕБЕ***[274] јер и **сам** ***и јесте и потписује се*** **као** ***„умировљени епископ*** **захумско-херцеговачки**"! Дакле, Атанасије Јевтић је распоп у сваком погледу. Ем' што нема епископску хиротонију, ем' се те лажне одрекао…

Према томе, управо се на њега (а не на нас зилоте) односе речи Христове: ***Тешко вама књижевници и фарисеји – лицемери што проходите море и копно да бисте добили једног следбеника и када га придобијете чините га сином пакла двоструко већим од себе.*** (Мт. 23, 15) Пошто преизобилно високоумље г. Јевтића сви јасно виде, те пошто је јасно да он самог себе види као „нешто велико" (Д. Ап. 8, 9)[275], и као неког „васељенског" епископа (којега гони сам Сатана по пустињи овога света), подсетили бисмо га на следеће речи Св. Григорија Богослова: **„Има титула које се преузимају лакомислено, али ипак на погибао, слично као кад би антихрист назвао себе Богом. Стога смело говорим да свако ко себе назове епископом васељенским поставивши тако себе изнад других – јесте претеча антихриста."** (Св. Григорије Велики)

Дакле, Атанасије Јевтић је **управо тај „бродјага" (луталица) који трчи лево-десно с тим што бих додао да је уз то још и „жулик" (*празноречиви обмањивач* – Титу 1, 10), *прелашћујући неутврђене душе* (2 Пт.**

одрекао свог епископства и признао да је његово свргавање од стране новокалендарске „Цркве" важеће и дејствено.

274И свог љубљеног „митрополита" Ј. Зизиуласа, који је управо такав титуларни „епископ" без епархије и народа…

275О преизобилном високоумљу високоуображеног г. Јевтића сведочи и чињеница да он сва дешавања тумачи собом и својим личним помраченим мерилима, јер се у тексту доста често позива на свој лични ауторитет, што код непажљивог читаоца може да остави утисак лажне сигурности у наведене тврдње, јер их је ето изрекао лично он. Види о томе у његовој књижици нпр. на стр. 47, 57, 58, 71.

2, 14). Управо на њега се могу односити и следеће речи Св. Апостола Павла: *…отров је аспидин под уснама њиховим…* (Рим. 3, 13) *Зато се покај од те злоће твоје, и моли се Богу е да би ти се опростила помисао срца твога; јер те видим да си у горкој жучи и у оковима неправде* (Д. Ап. 8, 22–23), г. Јевтићу.

СЛЕПИ - ВОЂЕ СЛЕПИМА

(Мт. 15, 14)

Навешћу сада неколико историјских чињеница које сваком добронамерном, часном и објективном богоотражитељу јасно доказују лаж те велике преваре зване „флоринска ИПЦ". Сви наведени докази документовано су објављени управо **у флоринском главном часопису – журналу који издаје њихов „Синод"**, тако да је могућност преваре или „фалсификата матејеваца" искључена.

Осим већ наведена два случаја у којима се види како се флорински „епископи" и „свештеници" не либе (не устручавају) да саслужују не само са представницима одступничких „Патријаршија", већ и са унијатима (види на стр. 345), први случај који овде наводим, доста је жалостан јер се ради о једној људској трагедији, мада нас то не треба оправдавати за безаконо и противканонско поступање. Наиме, 1991. године срушио се један авион грчког војног ваздухопловства у коме су изгубили живот 63 пилота. Флорински „Синод" под председништвом „архиепископа" Хризостома (Кјусија) наредио је свом свештенству да се одслуже заупокојене литургије у свим њиховим храмовима. Ова одлука је безакона и потпуно противканонска јер уопште није познато ко су били ти несретно пострадали пилоти по свом религијском убеђењу. Међу њима је сигурно било доста новокалендараца, али није искључено да је било и којекаквих секташа (јеховиста, суботара и др.), атеиста или чак идолопоклоника којих однедавно поново има у Грчкој. Ако неко ово сматра за ситницу, нека се запита да ли је могуће **литургијски** помињати погинуле српске војнике атеисте – комунисте, представнике других народа који су се борили на српској страни па чак и муслимане погинуле нпр. при последњем бомбардовању '99, па ће да добије одговор и на ово питање.

Доносим дакле превод тог текста одштампаног у „Гласу Православља", бр. 839, за фебруар–март 1991:

КОМЕМОРАЦИЈА СВЕТОГ СИНОДА ЦРКВЕ ИПХ ГРЧКЕ ЖРТВАМА АВИОНСКЕ ТРАГЕДИЈЕ

Свети Синод ИПХ Грчке саучествовао је једнодушно у веома дубоком

болу, поводом авионске несреће, која је донела смрт шездесет тројици официра и војника ратног ваздухопловства.

Сазван ванредно од стране високопреосвећеног архиепископа г. Хризостома II, издао је пастирску окружницу паросима светих храмова и упутио заупокојену молитву ради блаженог покоја душâ жртава несреће.

Упутио је Министарству народне одбране Г.Е.А. следећи, веома усрдни телеграм саучешћа:

МИНИСТАРСТВУ НАЦИОНАЛНЕ ОДБРАНЕ Г.Е.А.

Холаргос

Свети Синод Цркве ИПХ Грчке, с великим болом у души, учествује једнодушно у најдубљем болу славног грчког ратног ваздухопловства поводом авионске несреће са много мртвих. Нека Вишњи почине блажене душе трагичних жртава у свом милосрђу, и нека дубоко ожалошћене укућане и рођаке њихове утеши. Историја ће записати њихова имена у пантеону хероја и мученика нације. **У недељу, у светим храмовима, биће одржана заупокојена служба.** Нека је слављен и поштован помен на оне који су задужили Јелине.

За Свети синод.
Усрдни пред Богом молитељ,
ХРИЗОСТОМ II
Архиепископ Цркве ИПХ Грчке

На ово је одговорено следећим телеграмом захвалности од стране Г.Е.А.

ГЕНЕРАЛШТАБ ВАЗДУХОПЛОВСТВА
ШЕФ

Атина, 27. фебруар 1991.

Његовом високопреосвештенству поглавару Цркве ИПХ Грчке, господину Хризостому:

Високопреосвећени,

Молим Вас да примите моју захвалност за Ваше саучешће у дубоком болу нашег Ратног ваздухопловства.

С поштовањем,

Генерал-поручник Атанасиос Статиас

Следеће самообличење флоринци су одштампали у том истом синодском журналу „Глас Православља" за фебруар–март 1994. год, № 860, на страни 19, а тиче се једне од најважнијих Светих Тајни, тј. о Миропомазању. Да видимо шта је о томе писао тадашњи члан флоринског „Синода" – „епископ"

ахарнски Атанасије:

МИРОПОМАЗАЊЕ

Подсећам на Глас Православља из септ.–октобра 1992. године, бр. 850, у коме наводим да постоје и друге Тајне у нашем Православљу, а међу тих седам је и миропомазање.

Пошто је мало тога написано о овој суштаственој Тајни, и ја, као јерарх, желим да напишем нешто о њој, а ради духовног напретка паства наше Цркве. Почињем од следећег: Ова Тајна, из ризнице наше православне вере, води своје порекло од трема јерусалимског храма, одакле су ученици, „помазани" Светим Духом, кретали ка целој васељени како би крстили оне које би сретали, према заповести коју им је издао Господ: „Пођите и учите све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа." Упоредо са том заповешћу, вратимо се Старом завету и подсетимо паству да је Бог Отац издао заповест пророку Самуилу да помаже цара Давида уместо цара Саула, који је пао у немилост. Према томе, овај божански препарат, састављен од чистог маслиновог уља и других ароматичних уља, налази се у употреби у Цркви и сачињава, да тако кажемо, потврду претходно примењених Тајни, као што су крштење и Свето Причешће. Ова тајна нема спектакуларност коју поседују остале Тајне, него остаје на олтару, као нека света залиха, ради потврде других Светих Тајни.

Вероватно се сећате како је недавно у Цариградској патријаршији, уз присуство патријарха Вартоломеја, одржано припремање Светог мира, и да су ТВ гледаоци, бар они који су тада гледали, видели цео поступак његовог припремања. Као што је познато, за сједињавање овог уља са осталим ароматичним састојцима, као потпала су служиле старе иконе које се више не користе, а које су биле неопходне за овај свети циљ. Патријарх, окружен својом јерархијом, био је главни припремач, а Свето миро чува се у огромним ћуповима у складиштима Цариградске патријаршије, ради расподеле по Црквама, које траже Свето миро на начин који је приказан раније. Као што знате, оно се шаље или дели само православним хришћанима. **И МИ, ИСТИНИТИ ПРАВОСЛАВНИ ХРИШЋАНИ, СТАРАМО СЕ ДА ОБЕЗБЕДИМО *ОВО* СВЕТО МИРО, *И ВОДИМО ВЕЛИКУ БОРБУ ОКО ЊЕГОВОГ ПРИБАВЉАЊА***.

Ово мало имао сам да напишем за паству наше Цркве, тј. да миропомазање сачињава веома важну Тајну, а о њој треба још да знамо и то, да се она чува у олтару православних цркава, а треба да знамо, такође, да без њега Тајна крштења тешко да може да добије своју „пуноћу".

Атанасије, еп. Ахарне и Н. Јоније

Из горе наведених речи дотичног „епископа" могу се закључити следеће чињенице:

1) Флорински „епископат" објавио је овај документ ***јавно*** у ***свом*** „Синодском" журналу објавивши тиме да се и ***сви*** други „епископи" дотичног „Синода" ***саглашавају*** са ставом „епископа" Атанасија ;

2) „Свето миро" и „патријарх" се не пишу под наводницима, што значи да флорински „епископат" посредно ***признаје благодатност у новокалендарским „Светим Тајнама", као и каноничност „патријарха" Вартоломеја***;

3) Да је таква моја тврдња исправна потврђује чињеница изражена у следећим речима: **„И ми, истинити православни хришћани, старамо се да обезбедимо *ОВО (тј. новокалендарско)* Свето миро"**;

4) Из речи: ***„и водимо велику борбу око његовог прибављања"***, може да се закључи да флоринци ***нису имали своје „миро"*** и да су се ко зна којим путевима (није искључено ни за паре) борили и сналазили да набаве ***управо ТО новокалендарско*** „Свето миро" које „освећује" „патријарх" цариградски!!!;

5) Из свега горе реченог може се на крају схватити да су флоринци ***од самог почетка користили управо новокалендарско „Свето миро" којим су „миропомазивани" сви њихови новокрштени верници***!!!

Пошто сам на ово више пута указивао српским флоринцима, њихов „Синод" је на њихово инсистирање[276], не могавши да дâ одговор прибегао новом лукавству, те је ради заћуткивања бунтаџија и „умиривања савести" својих ватрених српских верника (а не ради чега другог), пре пар година „осветио" своје „Свето миро", тако да „јеросхимонах" Акакије више нема потребу да „миропомазује" своје вернике чистим новокалендарским „миром", мада га то никако и не оправдава, јер како ће да објасни својим верницима да су и он и отац Данило „миропомазани" управо тим новокалендарским „миром" које флорински „епископат" и „свештенство" набављаху „уз велику борбу и напоре" просећи га или купујући од новокалендарских „попова" у току неколико деценија…

Па ипак, једно од најстрашнијих самоизобличења полустаро – календараца групације Хризостома Кјусиса јесте њихово јавно признање које су **они *САМИ* опет у *СВОМ* часопису** („Глас Православља" за септембар/октобар 1998. године, стр. 15 види фотографију), одштампали, а

276Грчке флоринце за разлику од српских уопште и није брига са чиме им „свештенство" „миропомазује" децу.

то је да су они на својим проскомидијама **имали записана у диптисима** (књижица за помињање живих и упокојених чланова Цркве) **имена и свих масона – патријараха, почевши од Мелетија Метаксакиса и Хризостома Пападопулоса, закључно са свим осталим („архиепископима") до дана данашњег**, те у тексту (који иначе осуђује и анатемише јерес екуменизма) пише да су **„избрисана њихова имена из диптиха Цркве"**!!! Но, да наведем и сам текст:

НАША ЦРКВА осудила је и анатемисала ЈЕРЕС ЕКУМЕНИЗМА

Свети Синод Јерархије наше Цркве, на свом редовном годишњем заседању од 18. септембра 1998, донео је осуду и анатему јереси екуменизма, која данас представља највећу опасност за православље.

Заједно са осудом ове јереси, осудила је и њене коловође, **као што су** (значи да је било и других осим њих – п.п.) Мелетије Метаксакис и Хризостом Пападопулос, који су били архиепископи атински, ***и избрисала је њихова имена из диптиха Цркве***.

Такође, осуђена је и јерес коју проповеда државна новокалендарска црква, а то је да је Христос имао две светости, једну божанску и једну људску, и да је ова последња расла са тим како је Господ старио као човек.

Колико је страшан такав преступ (помињања јеретика на проскомидији), пише сам отац Акакије у свом Ревнитељу (бр. 18–19 на стр. 15. у тексту „Епископ и његова Црква".) у коме каже: **„Дакле, помињањем имена у диптисима Црква сведочи *да је дато лице члан Тела Христовог, да је православан и да се налази у општењу са том Црквом*. Овим јавним помињањем 'једним устима и једним срцем' на литургијском црквеном сабрању, парохија изражава *потпуну истоветност своје вере са вером поменутог лица и очекује да добије од Бога исти удео као и то лице*"…** дакле (продужава о.Акакије) **„… По Светом Кипријану онај ко јеретике признаје за чланове Тела Христовог или просто за Хришћане *сам им се присаједињује* и треба да 'у потпуности постане њихов саучесник – да се састаје са њима, да своје молитве сједињује са њима и да са њима има заједнички олтар и жртву, јер такви са јеретицима имају једног бога, једног господа, једну цркву, једну веру, један дух и једно тело'"**… А да о.Акакије овде не подразумева само живе већ и мртве јеретике, нешто касније у тексту на 16. страни продужава **„…важно је да је народ категорички одбијао да општи у вери и евхаристији са јеретицима – *живим и мртвим* – кроз помињање њихових имена на литургији. Јер**

шта је помињање епископа, ако не знак да евхаристију савршава управо он, било лично, било преко свештеника. ***Зато онај ко се причешћује на литургији на којој се помиње епископ – јеретик, причешћује се код самог епископа – јеретика чак иако је свештеник који савршава свештенослужење 'формално' православан. Такво 'причешће' не остаје без последица…*****"**[277]

Отац Данило данас каже да је Метаксакис био на диптисима али да то не значи да су га и помињали. Као прво, то је **глупост** јер се зна из историје да су јеретици ***били брисани одмах по паду у јерес*** када су уједно били осуђивани и свргавани (види у књизи „Седам стубова премудрости" на стр. 104–105 фусноту 67; „Ревнитељ" бр. 18, 19, стр. 16). Као друго, размислимо о још једном веома важном детаљу. Наиме, ако се каже да им се имена ***бришу из диптиха***, значи да је **чињеница да су им имена** ***била записана*** **– што не пориче ни отац Данило ни отац Акакије** – јер би било крајње безумно порицати тако нешто. Међутим, запитајмо се ***ко их је записао у диптихе флоринског „ГОХ"-а***? Новокалендарци нису, јер су све старокалендарске епархије оформљене самостално и да тако кажемо „ни из чега", тј. нису биле оформљиване на основу већ постојећих епархија (како то и сам отац Акакије признаје), нити су се старокалендарски епископи усељавали у старе епархијске домове који постоје већ вековима, већ су **оснивали** старокалендарске манастире у којима су углавном и до данас смештени и живе ти исти полу-старокалендарски „епископи".[278] **Ако дакле старокалендарски епископи нису наслеђивали историјске епархије значи да нису наслеђивали ни њихову имовину (цркве, манастире итд.), нити њихову документацију,** ***нити диптихе*****!** Значи, диптиси старокалендарских епархија су писани од стране истих тих полустарокалендарских епископа, а ми питамо ваше савести: ***Ко је и када уписао у диптихе вашег „Синода" Мелетија Метаксакиса, Хризостома Пападопулуса и друге масоне патријархе кад су ваше епархије осниване као минимум тек после '35. године, кад је Мелетије Метаксакис већ био међу мртвима*** (у паклу)?[279] Ако су дакле флоринци помињали Метаксакиса и Пападопулуса до 1998. године врло је вероватно да и садашње архијеретике (Вартоломеја, Христодулоса и друге) помињу још увек…

277Ово важи колико за флорине, толико и за „православне" екуменисте.

278Постоји и неколицина који живе по становима у градовима али при градским црквама које су опет саграђене током 20. века.

279Извргао је своју погану шизматојеретичку душу 28. 7. 1935.

На ова питања полустарокалендарски језуита – „отац" Акакије, уз обилно врлудање, увек даје другачије одговоре својој пастви, а његов духовни отац „митрополит" Калиник као и њихов „архиепископ" Хризостом Други говоре да је то све лаж и подвала!

Поштовани Богољубе, погледај и увери се и сам својим очима ***ко издаје званични часопис њиховог „Синода" и ко су епитропи који проверавају да ли је часопис исправно одштампан***! Тамо се јасно види да је издавач: ***„митрополит" Калиник*****, а да су епитропи који проверавају излазак часописа „архиепископ" Хризостом, и два архимандрита који су касније били рукоположени у „епископе"**. Ако су то све лажи како тврди „митрополит" Калиник онда извините, али он је за психијатрију! Јер где другде да се стави ако он ***сам*** издаје часопис па после говори да су то лажи?!?

Наведимо још један, и за сада последњи пример флоринског безакоња и самообличења. У истом броју истог часописа за септембар/октобар 1998. год, испод текста где су признали да су имали у диптисима записане масоне патријархе, у другом чланку говори се о томе да је њихов „Синод" ради неких авксентијеваца који су хтели да им се присаједине, скинуо анатему са **умрлог** „архиепископа" Авксентија показујући тиме своје дубоко лицемерје! Скинути анатему са умрлог човека, који је неспособан да се покаје?! Њима је само једно потребно – слава и мноштво људи… Ми из историје знамо случајеве да је Црква **анатемисала оне који су већ били умрли** и брисала их из диптиха Цркве (као што је то био случај са Оригеном), али случај да је са неког била **скинута** анатема то још никад није било! **А ако су пак признали „архиепископа" Авксентија као православног, онда је Авксентије био у праву и његова анатема на Кјусијевце је тог дана пала на њихову сопствену главу!!!** Доносим овде и тај текст:

АРХИЕПИСКОП АВКСЕНТИЈЕ ЈЕ РЕХАБИЛИТОВАН

Свети Синод наше Цркве рехабилитовао је после смрти, према вишњем домострој, Авксентија, архиепископа атинског, кога је била рашчинила 1985. г. због противканонских преступа. Архиепископ Авксентије моћи ће од сада да се помиње међу почившим архиепископима наше Цркве.

Свети Синод, својом одлуком од 18. септембра текуће године, дигао је ову казну, а да при томе није признао незаконита и неважећа рукополагања која је он у међувремену извршио (!). Тако, рехабилитовани ће моћи да се помиње као канонски архиепископ атински наше Цркве, а његова рехабилитација је уследила после молбе одређених светих манастира, храмова и свештеника."

Са овим завршних скраћено документовано навођење доказа о потпуној догматско–канонској неправилности фамозне „флоринске ИПЦ", тј. те „шарене зилотско-екуменистичке лаже", са надом и молитвом да ће моја српска браћа и сестре флоринци схватити ту велику обману коју је створио сам отац лажи – Сатана, и да ће дошавши у познање Истине побећи „главом без обзира" од тих вукова у овчијој кожи као што су имали храбрости да се одвоје и од јеретичке СПЦ, те присајединити се заиста Истинитој Православној Цркви Христовој.

Ако би се некако чак и могло превазићи све оно што су флоринци у својој историји учинили до смрти Хризостома Флоринског, како онда оправдати сва та дешавања, закључно и са дешавањима од пре неколико година, а која су потпуно свежа? Ако су они толико жељни сједињења свих, нека онда покажу своју добру вољу па нека се потруде да се сједине прво са свим тим њиховим флоринским „Синодима", јер је то и много лакше и логичније, а не да се труде на сједињењу са чистом Невестом Христовом (Црквом) прљајући њену брачну одежду!

Отац Данило и отац Акакије тврде још неупућеним Србима да матејевци нису Црква јер ето неће да се сједине са њима. Ако смо ми били криви (што историја побија), што су онда њихови архимандрити и поред упућивања на наш Синод од стране Хризостома Флоринског ишли код Руса да успостављају паралелну јерархију, а не да се испита наша наводна неканоничност… Флоринци, дакле, имају патолошку жељу за влашћу, **те се ми једноставно бојимо јединства с њима**! Исто тако они нас понекад зову Црквом, а понекад не – како им одговара, тј. зову нас Црквом кад хоће да нас намаме на танки флорински лед како би се заједно у блату ваљали (што је људској савести олакшање јер говори сама себи „ето, и они су исти као и ми"), а не зову нас Црквом кад увиде нашу непоколебивост у вероисповедању!

Запажамо и једну изузетну и застрашујућу појаву код Срба који прођу обраду од стране оца Данила и оца Акакија. Наиме, они их толико зомбирају да збуњени Срби уопште и не желе да разговарају са нама о нашем ставу и нашем исповедању, као ни да чују и нашу одбрану од свих напада и клевета дотичне двојице.[280] А познато је да се објективан став може формирати тек када се чују обе стране. То је било познато и незнабожним идолопоклоницима још у времена пре Христа, а данашњим Србима то је страно… Жалосно, али

280 У последње време „никли" су нови флорински „супер ревнитељи" који далеко жешће од самих грка флоринаца бљују свој отров, док су се дотична двојица - првобитни лицери - о. Данило и о. Акакије практично ућутали. Данило је како већ рекох и скроз напустио флоринце.

је то чињеница! Пошто сам и сам био са флоринцима у прво време, познато ми је да је то свеопшти флорински дух, а то је дух преисподње сатанске гордости која не жели да се смири, те да у тој смирености објективно испита ствар. Да су којим случајем отац Данило и отац Акакије прво наишли на матејевце и присајединили се њима, о како би они само пљували по Хризостому Флоринском и целој флоринској полустарокалендарској групацији!!

Галама флоринаца је уз то врло слична галами протестаната коју они подигоше у почетку оснивања ССЦ, наиме викаху: „Ма хајде, шта се ту правите Свети и безгрешни, зар не би било лепше да се сви заједно ваљамо у блату (јереси)? Престанимо са тражењем труња у очима, тј. одбацимо све шта нас разједињује, а гледајмо шта нас сједињује… Уосталом, зар не знате да је ваљање у блату лековито?" А ми им кажемо: „То кажете тако због ваше свињске логике! То је ваш 'зилотски екуменизам' и ми, видећи плодове истог у вашим безбројним расколима ограђујемо себе плашећи се вас и ваше подлости, ваше расколничке психологије, па макар нас ви и безброј пута осуђивали за саможивост и самољубље…" И као што је то било у време јавног гоњења када су мучитељи хришћана приморавали на одрицање од Христа мало ласкама, мало претњама, па мало мукама, тако данас раде флоринци и екуменисти, с тим да још нису прешли на јавне насилне методе…

Каквим су духом задојени флоринци, може да нам потврди и случај архимандрита Григорија (Абу-Ассала) који се побунио у Америци када су хризостомовци хтели да рукоположе недостојног архимандрита Павла Стратигеу, на шта му је од „Синода" дошло писмено свргнуће из архимандритског чина, чак га и не позвавши на суд! И писаху му: **„Ви више нисте наш клирик."** Ето, врло једноставно. Значи, човек нема право ни да зуцне, а ако још пружи неки доказ за недостојност појединог кандидата за тако велику дужност као што је епископска, е онда си достојан свргнућа и искључења из клира и Цркве. То вам је баш као у правом клубу како се и сами називају (паратакса = клуб).

Што се тиче самог „митрополита" Калиника, писац ових редова га је лично питао везано за матејевце (још док је био са флоринцима), да ли можемо да кажемо да матејевци нису Црква, на шта је он одговорио: **„Не, не можемо рећи да они нису Црква".** Слично то је поновио и монаху Јефтимију Понтијцу који живи у Солуну на његово питање да ли у случају да нема флоринског храма у близини, може да оде до матејеваца да се причести, на

шта му је Калиник одговорио потврдно.[281] **Ако нас признаје за Цркву још сада, зашто се онда Калиник уопште и одвајао?** Зато што су авксентијевци „боља" Православна Црква?! Зато што смо ми прекинули литургијско општење са РПЗЦ? Но гле, ни до данас ми нисмо ништа променили у ставу ка РПЗЦ, па како нас онда и даље признаје за Цркву?! И ако се због тога одвојио од нас, зашто се онда одвајао и од Авксентија, па чак и од РПЗЦ изгнавши свог духовног оца који га је рукоположио? Дакле, одвојио се из чистог славољубља желећи да постане епископ…

Исто тако, „митрополит" Калиник пред Србима вређа и жестоко напада блаженог владику Матеја, док је званично његов став потпуно другачији. Да бисмо показали шта у ствари верује и исповеда „митрополит" Калиник, навешћемо овде случај два званична документа упућена григоријевском „Синоду" 28. 4. и 10. 9. 1999. и то под бројем протокола 539 и 540 (види фотографију на следећој страни). Ако пак неко од Срба-флоринаца мисли да су наведени документи „матејевски фалсификат" нека провери у свом „Синоду" под наведеним редним бројем протокола.

Као што се види „митрополит" Калиник са својим „Синодом", а на крају своје друге посланице Светог владику Матеја назива ***„незаборавним мужем преподобним"***. Значи, у дубини душе СВИ флоринци ипак дубоко поштују светлу личност великог Исповедника владике Матеја, те су принуђени остатком своје савести то да потврђују и јавно, као „митрополит" Калиник и отац Акакије[282] који га и на проскомидији помиње. За разлику од флоринаца, јавна је чињеница да није постојао ни један, не само епископ већ ни свештеник „матејевац", који би величао помен „митрополита" Хризостома Флоринског, а о помињању на проскомидији да и не говоримо. И сама помисао на тако нешто је толико гнусна и одвратна као када би нпр. неко рекао о. Акакију да би требао да помиње на проскомидији „митрополита" Кипријана Филијског[283].

Да флорински Срби не би подигли халабуку због наведених докумената, те како нас не би оптужили да смо поново ми криви што не желимо сједињење, одговорићемо им само то да смо се ми од свих тих дијалога већ

281Мада је то немогуће са наше стране, пошто се код нас, за разлику од флоринаца, не може причестити нико ко није члан нашег Синода.

282У својој брошури „„историјату" назива га великим аскетом и подвижником.

283Што уосталом, по логици и не би требало да му падне тешко због Кипријанове доследности у вероисповедању које је примио од њиховог оснивача „шизматојеретика Хризостома Флоринског, а кога о. Акакије назива „новим Марком Ефеским".

добрано уморили и да не видимо позитивни напредак и добар плод који се искључиво састоји из искреног покајања и присаједињења свих јеретика и расколника (па и њих) Мајци Цркви. У противном и ми бисмо били у опасности од падања у јерес „зилотског-екуменизма" о коме смо већ говорили. Нема, дакле више потребе за бескрајним „дијалозима".

И шта на крају рећи нашој „браћи" флоринцима?[284] Да, постоји један пут, а тај пут је њихово искрено покајање, одрицање од свих јеретичких учења и лукавстава… Пут на који им и указује њихова савест. Пут ка „незаборавном мужу преподобном" – истинском прејемнику Светих и Богосновних Апостола у Истинитој, Светој, Саборној и Апостолској Цркви…

„АКО СЕ КО И БОРИ, НЕ ДОБИЈА ВЕНАЦ АКО СЕ НЕ БОРИ ПО ПРАВИЛИМА"

(2. Тим. 2, 5)

За крај овог мог одговора флоринцима навешћу још само пар чињеница. Нажалост, најфанатичнија флоринска полустарокалендарска групација данас је у Србији. Зашто? Из незнања? Не. Него из гордог неприхватања историјских чињеница. Такве фанатике у Грчкој нећеш наћи… Безбројни флорински расколи у Грчкој довели су многе грчке флоринце до тоталне апатије и индиферентности, па због тога иду у крајности: или признају све старокалендарске „Синоде" (што је огромна већина) или ни један. Ових последњих је далеко мање. Пошто у Србији још увек нису доживели толике расколе, због тога су Срби флоринци фанатичнији од Грка који су огуглали и отупели на све то.

Отац Данило и отац Акакије кажу да се теорија о „дејствено-недејственим" Светим Тајнама не може упоредити са данашњом ситуацијом као што је била у време Хризостома Флоринског. Да, али Хризостом Флорински је умро у том исповедању, инстистирајући на саборској осуди новокалендараца 1954. године, а самим тим исповедајући ту исту теорију „тајни које прже", и то када је Грчка „Црква" **већ била и у Светском Савету Цркава**! Управо такву осуду од стране Васељенског Сабора до дана данашњег тражи и „митрополит" Кипријан Филијски, и безумно и јеретички учи да екуменисти и даље имају свете тајне до момента њихове званичне осуде од стране Васељенског Сабора, што је тотална небулоза и

284 За флорински ГОХ може се само рећи: Ох, ох, ох!

јерес. Управо то је и исповедао Хризостом Флорински пред своју смрт јер да није тако, оставио би апостолско прејемство за собом и сматрао би себе епископом Цркве што није случај. Сматрао је себе ***„авангардом", „стражом", „артеријом која даје чисту крв у срце Цркве"***. У суштини све се своди на то једно и једноставно питање: Да ли је званична Црква увођењем новог календара постала расколничка или не и дали је због тога лишена освећујуће благодати у Тајинствима? То исто питамо ми и оца Данила и оца Акакија и све које они предводе. У почетку свог пута говораху: „Апсолутно", те им одрицаху и Тајинства. А сада? Њима теорија „дејствено-недејствене" Тајне сада и није више толико страшна, и тајне новокалендараца сада признају до 50-их, док су у почетку били веома рески по том питању.

Ни екуменисти ни полустарокалендарци немају дакле поштења ни части да признају своје грешке, а то и јесте баш највећа трагедија овог апокалиптичног доба о коме и Сам Господ наш Исус Христос говори да ће охладнети љубав у многима (Мт. 24, 12). По Светим Оцима, ни јеретици ни расколници немају истинске љубави према својим ближњима јер кад би је имали бринули би се о приближењу својих ближњих Богу и њиховом спасењу, а не о удаљењу и вечној погибији. Када би флоринци били заиста истинити Православци, ми бисмо их подржавали, али пошто то нису, дужни смо да објавимо истину „многонапаћеној Србији" којој нису били доста ни комунисти ни екуменисти, већ сад треба да трпе и зилотске екуменисте и овакву подвалу „истинитог православља" коју они шире по нашој заиста „многонапаћеној Србији". За то је, уосталом, и сама Србија крива, јер ***кад би било покајања било би и духовног процвата***, а постојала би и Истинита Црква у свој Својој благолепности… Пошто је то покајање половично, имају и две половичне „цркве" – једну чисту јеретичку (СПЦ) и једну чисто расколничку („ИПЦ" – полустарокалендараца флоринаца)… Па ипак, великом милошћу Божијом постоји и Његово мало стадо са пастирем - оцем Симеоном (Микеревићем) у селу Љуково код Инђије, за све истинољубиве боготражитеље Христове. Даће Господ и више ако се Срби и Српкиње окрену ка Њему...

Према томе, и на крају, нека свако сам закључи „ко има трун, а ко брвно у оку"… Нека упореди речено овде са учењем својих „духовних вођа" и нека их пита за одговоре ових наших навода и докумената. И за крај навешћемо још само две ствари. Прва је још из Старог Завета која јасно карактерише и полустарокалендарске флоринске расколнике и отворене екуменистичке јеретике. И рече пророк Исаија: ***ТЕШКО ОНИМА КОЈИ ЗЛО ЗОВУ***

ДОБРО, А ДОБРО ЗЛО, КОЈИ ПРАВЕ ОД ТАМЕ СВЕТЛОСТ, А ОД СВЕТЛОСТИ ТАМУ, КОЈИ ПРАВЕ ОД ГОРКОГА СЛАТКО, А ОД СЛАТКОГА ГОРКО. ТЕШКО ОНИМА КОЈИ МИСЛЕ ДА СУ МУДРИ, И САМИ СУ СЕБИ РАЗУМНИ. (Ис. 5, 20–21) Друга прича и метафора која може сликовито да опише разлику између флоринаца и матејеваца налази се у старој Грчкој античкој књижевности. То је прича о лисици и лавици. Елем, сретоше се на путу лисица и лавица. Лисица имађаше иза себе 10 малих лисичића а лавица имаше једног малог лавића. И насмеја се лисица лавици па јој рече: „Ха, ха ха, само једног имаш!", на шта ће јој лавица одговорити у чуду: ***„Јесте да је једно, али је оно лав!"***

Овај мој одговор завршићу речима Светог Теофана Затворника који јасно изобличава све лажне пророке, а у нашем случају екуменисте званичних „Цркава" типа Атанасија Јевтића и „зилотске екуменисте" типа „јеросхимонаха" Акакија: **„Господ је рекао у Јеванђељу: 'Чувајте се од лажљивих пророка', чувајте се оних који распространјују лажна учења. Говорећи ово, ја подразумевам и сваку уопште лаж, каквих је данас много у писаној форми и у речима људским, али пре свега лаж расколничку. Свака друга лаж тог момента се види. Она је противна Симболу Вере наше и проповеда се у име разума, за који верујући нису ученици већ учитељи, док расколничка лаж може да превари, јер се проповеда у име Апостола и Свете Цркве – као неко наводно древно учење. Учитељи расколника лажно се скривају под тим називом. Господ је рекао Апостолима: 'Ево шаљем вас, као јагањце међу вукове.'** ***Учитељи расколници, сакривајући се под именом апостолског учења, појављују се у јагњећој одећи, али пошто проповедају лаж они су и заиста вукови у тој овчијој одећи. Чувајте се тих грабљивих вукова. Они под видом смирења лукаво улазе у куће, и исто као што је некада змија преварила Еву својим лукавством, тако и они развраћују разуме колебљивих."***

Пошто смо све ово тако укратко изложили и објаснили, благочестиви Богољубе, расуди сада и сам, помоливши се претходно Богу да ти отвори ум и срце како би познао где је истина а где лаж. Напоменусмо да отац Акакије на свакој проскомидији вади честицу и помиње владику Матеја, зато мислим да би требало да се веома замислиш над том чињеницом и да се приупиташ чији је у ствари он следбеник!? Ако је следбеник Хризостома Флоринског, како то да може да се дрзне да помиње једног расколника (по његовом схватању)! Самим тим они бацају „живо угљевље" на своју главу доказујући тим поступком своје самоизобличење и потврду своје кривице осећајући

грижу савести… Ето толико ***па ко има уши да чује нека чује*** (Мт. 11, 15).

НЕКОЛИКО СЛУЧАЈЕВА ЈЕДНОЛИЧНЕ ХИРОТОНИЈЕ ИЗ ЖИТИЈА СВЕТИХ

Пре свега навешћу цитат из описа житија нашег Првосветитеља – Светог Саве српског, без обзира на сва противљења савремених историчара и каноничара који оспоравају чињеницу да је и сама Светосавска Српска Црква имала[285] апостолско прејемство од само једног епископа, и то од самог Светог Саве. Да прочитамо дакле шта је о томе догађају записао Савин биограф Дометијан[286]:

О освећењу епископа Преосвећенога кир Саве:

И ту ***изабра*** од ученика својих богоразумне и богобојажљиве и часне мужеве који могу управљати људе по божанственом закону и по предању Светих Апостола, и да чувају указање Светих и богоносних Отаца. И осветивши их, ***сатвори*** их епископима и предавши им крајеве отачаства свога, посла свакога од њих у своју енорију (епархију – п.п.)…

И без обзира на чињеницу да је Свети Сава добио благослов за оснивање Српске Цркве и хиротоније нових епископа од самог цариградског патријарха, у опису тог догађаја – ***КОЈИ ЈЕ ИНАЧЕ НАЈВАЖНИЈИ ДОГАЂАЈ У ЦЕЛОЈ СРПСКОЈ ИСТОРИЈИ*** – нигде се не говори о присуству другог епископа. Зашто? **Па управо зато што другог није ни било!** Да је био присутан тај други епископ, зар ни Дометијан, ни Теодосије не би записали име онога који је учествовао у тим историјским хиротонијама како би наш народ могао свагда да му благодари и да се сећа на његову блажену успомену која би вечно остала у сећању свих Срба? Зар неко може да се дрзне да тврди како су обојица Савиних биографа превидели тако важну ствар?

Пошто савремени каноничари упорно поричу каноничност једноличних хиротонија, и Савину једноличну хиротонију, волео бих да изнесу доказе за такве своје тврдње и да објасне „неуком и необавештеном свету" етимолошки смисао горе наведеног цитата и како се тумаче речи „изабра" и „сатвори". Зар је Дометијан био тако неписмен па није знао разлику између једнине и множине, и како се пише нешто у једнини, а како у множини? По мом

285Говорим „имала", јер се то апостолско прејемство прекинуло због многих јереси којима је Српска Православна Црква била (и остала до данас) заражена, а о чему је већ опширно наведено у одговору Атанасију Јевтићу.

286„Житије Светог Саве", Дометијан, издање 2001, стр. 223"224.

скромном познавању граматике и српскословенског језика те речи су глаголи и у свом неодређеном облику они гласе изабрати и сатворити. У једнини су изабра и сатвори, док би у множини требало да се каже изабра**ше** или изабра**ху** и сатвори**ше**.

Из свега наведеног може се закључити да су и Свети Сава и тадашњи цариградски патријарх веома добро познавали канонски поредак и да се не би дрзнули да учине такав „тешки" канонски „преступ" када би једнолична хиротонија заиста и била противканонска…

СПОМЕН СВЕТИХ МУЧЕНИКА ЕПИСКОПА ДИСАНА ПРЕЗВИТЕРА МАРИЈАВА, АВДИЕСА И ОСТАЛИХ СТРАДАЛИХ У ПЕРСИЈИ

Када персијски цар Сапор (325–379 год.) удари на грчко царство, заузе место Византин, и војнике које нађе тамо поби, а старце, жене и децу, као и епископа Илиодора, презвитера Дисана и Маријава и остале клирике остави у животу. Пред своју смрт епископ Илиодор посвети за епископа презвитера Дисана… (Житија Светих, Јустина Поповића за 9. април)

ЖИТИЈЕ И СТРАДАЊЕ СВЕШТЕНОМУЧЕНИКА ЕВСЕВИЈА САМОСАТСКОГ

„… За време царовања Јулијана Одступника (361–363), Црква Христова трпела је још веће зло неголи за време царовања Констанција. Уз аријанску јерес која је смућивала све православне у васељени, присајединило се и гоњење од незнабожаца… У такво љуто време Св. Евсевије, сакривши свој епископски чин, обукао се у војничку одећу и у њој је почео да обилази Сирију, Финикију и Палестину, утврђујући хришћане у православној вери. Где је налазио Цркве без свештенослужитеља, тамо је постављао јереје (свештенике) и ђаконе као и друге клирике **а за епископе је постављао само оне који су одбацивали аријеву јерес и исповедали Православље**.[287] Ето какву ревност у Христу, какав труд, какву бригу и старање је имао Велики архијереј Божији Евсевије о Христовој Цркви у то време!"[288]

287Слично видимо и у житију Св. Мелетије епископа Ликопољског, који се почетком четвртог века упустио у рукополагања епископ, сам. Мелетије је развио велику црквену делатност, упркос свом прогањању и упркос изгнанству на које је био осуђен. Дакле, он је, на свом путу, на сваком месту, постављао клирике за епископе и презвитере. Први Васељенски Сабор, „подстакнут човекољубљем", допустио је општење и служење са онима који су како „тако рукоположени.

288Житија Светих у преводу Св. Димитрија Ростовског за месец јун 22. дан. Теодорит је звао Евсевија Самосатског „великим" (Тхеодор, Х.Е.В, 4). Св. Евсевије је погинуо од руке једне Аријанке (бацила је са крова цреп који га је погодио у главу), када је дошао у једно село да сам рукоположи једног православног епископа.

ЖИТИЈЕ И СТРАДАЊЕ СВ. СВЕШТЕНОМУЧЕНИКА АВТОНОМА

„Св. Автоном био је епископ у Италији за време царовања Диоклецијана. Када је настало жестоко гоњење на хришћане, Автоном, сетивши се речи Господњих из Светог Јеванђеља: *А када вас потерају у једном граду, бежите у други.* (Мт. 10, 23),оставио је Италију и преселио се у Витинију, где се по Божијем промислу зауставио у једном насељу које се звало Сореос. Овде је Св. Автонома примио неки гостољубиви Корнилије. Пошто је код њега проживео довољно дуго времена и проповедајући Христа обратио многе Јелине ка хришћанској вери Св. Автоном је на том месту саградио хришћанима цркву у име војводе небеских сила, Светог Архистратига Михаила, уручујући њему заштиту свих новопросвећених, а сам, пак, посветивши Корнилија у ђакона отишао је у Ликаонију и Исавријy желећи да и тамо проповеда благочешће.

Потрудивши се у тим крајевима доста дуго времена Св. Автоном поново се вратио Корнилију јер је хтео да види стадо Христово које је он преобратио. Тада је посветио Корнилија за свештеника и заједно са њим почео је служити спасењу рода човечијег.

Када је нечестиви цар Диоклецијан дошао у Никомидију са циљем да побије све следбенике Христове који се тамо налазе, идолопоклоници су почели да траже и Св. Автонома као најпознатијег међу хришћанима. Међутим, Светитељ желећи да још више народа приведе од таме бесовске ка светлости и познању истинитог Бога, није предао себе у руке мучитеља. Чувајући себе ради користи Цркве, Св. Автоном је отпловио у Клавдиопољ који се налазио на обали мора Евксинског где је наставио да проповеда Реч Божију… Након тога Св. Автоном се опет вратио у Сореос.

Увидевши да се број верујућих тамо још више умножио, **Свети је поставио (рукоположио) Корнилија за епископа**, а ***сам*** је отишао у Малу Азију, где је почео да искорењује и истребљује трње безбожја, те да распространује свету Веру у Јединог Бога…”[289] (Житија Светих у преводу Св. Димитрија Ростовског за 12. септембар)

СПОМЕН ОЦА НАШЕГ КАСТИНА, ЕПИСКОПА ВИЗАНТСКОГ (25. јануар)

„Вазда благородног и праведног Кастина,

289Из овога се јасно види да је Св. Автоном обилазио разне територије сам и искључиво сам је рукоположио Корнилија за епископа.

учини Христос, од неверника, жртвоприносителем."

„Овај, међу Светима, отац наш Кастин, који је водио порекло из Старог Рима, раније је по вероисповести био идолопоклоник, а по звању председавајући царског Сената и веома богат човек. Пошто је, код апостола записано да *које унапред позна, Бог оне и одреди* (Рим. 8, 29), Бог је судбину и овога Светитеља устројио човекољубиво и спасоносно. Све оно што Бог допушта да нам се догоди, премда наизглед неповољно по нашем мишљењу, ипак је усмерено ка ономе што је корисно за нашу душу, као што је и коринтског мученика, заштитнички, Павле предао Сатани да би му, како каже, душа била спасена. Тако је и овог Светитеља демон много година мучио, по допуштењу Божијем, како би се тиме устројило његово спасење и то његовим одвраћањем од заблуде идола. Пошто је Светитељ употребио свакаква лукавства и покушао да се на сваки начин излечи од демонског мучења, а у томе није успео, због тога се налазио у недоумици и очајању у вези са својим исцељењем. Тада је, наиме, Кирилијан, епископ аргирупољски, вршио чуда по местима око Константинопоља; стога је Кастину јављено у Рим да постоји такав човек чудотворац, који може да га ослободи демона. Сместа, дакле, пошавши из Рима, пошао је ка Византу и сусрео Светог Кирилијана. Павши му пред ноге, стаде га молити да га излечи. Био је излечен, а после тога се одмах и крстио. Тада, поделивши сиромасима сву своју имовину, остао је уз чудотворца Кирилијана, помажући му као да је неки роб или бедник. А блажени Кирилијан, имајући дар прорицања, предвидео је да ће и благополучни Кастин постати способан да сакупља народ. Стога га је упознао са целим црквеним учењем. А када је овај био на самрти, ***рукоположио је Кастина за архиепископа*** аргирупољског и византског, наложивши му следеће: 'Ето дете, постао си епископ благодаћу Божијом, ***помоћу моје руке***. Стога се старај да Цркву аргирупољску преместиш на тло преко пута Византа, јер то ми се од Бога приказало пре много времена.' Пошто је Кирилијан умро, блажени Кастин се постарао, пре свега другога, да оснује цркву у северном делу Византа, по имену Свете Јефимије, која је, мало пре тога, пострадала у Халкидону. Затим је преместио епископат аргирупољски у ту цркву. Тако је овај Кастин осамнаести епископ аргирупољски, а први, то јест после апостола Стахиса, епископ византски. Пошто је апостолски и богоугодно напасао стадо Христово током седам година, и пошто је за свог наследника у Византу ***рукоположио*** веома побожног Тита, преставио се у Господу 241. године."[290] (грчки „Синаксар",

290Из овог кратког описа живота Светог Кастина види се јасно као дан да су једноличне

стр. 645–646)

У ЖИТИЈУ СВЕТОГ ЈОВАНА ЗЛАТОУСТОГ У ТОМ ИСТОМ „СИНАКСАРУ" ЗА 13. НОВЕМБАР НА СТР. 386–387, ОПИСУЈЕ СЕ СЛЕДЕЋИ СЛУЧАЈ:

„Пошто су цареви војници одвели Светог на Исток, поступајући према њему као према животињи, довели су га у неко село у Јерменији, по имену Кукус. А зла и искушења која су му војници нанели на путу, по наређењу царице и крволокâ, које речи могу да опишу? Знајући да Свети није јео ништа друго осим овсене каше, нису хтели да му дају да једе чак ни чист хлеб, већ су му давали сув и устајао. За пиће су му давали врућу воду, и то у време сунчеве жеге. Изоставићу остале муке. Када је стигао у Кукус, Свети је учинио чудо, па су мештани поверовали у Христа, иако су раније били незнабошци.

У Кукусу је живео један човек, по вероисповести идолопоклоник, који је био одузет осам година, током којих уопште није могао да хода. Људи из Кукуса, чувши да је Светитељ вршио чуда у Константинопољу, одвели су га до њега. Тада упита Свети болесника: 'Кога Бога поштујеш?'. Овај рече: 'Сунце'. Каже му Свети: 'А како те не излечи твој Бог?'. Болесник одговори: 'Не може, јер има и другог Бога над собом'. Свети му каже: 'А зашто не верујеш у тог Бога, који је већи од сунца?'. Болесник одговори: 'Не усуђујемо се да њега назовемо Богом, јер ко год је грешник, а њега назове Богом, бива спржен'. То чувши, и знајући да говори заблудело, Свети му рече: 'Ако поверујеш у Бога којега ја проповедам, нећеш бити спржен, него ћеш бити просветљен и бићеш излечен духовно и телесно'. Онај рече одговоривши му: 'Верујем у твог Бога свом својом душом'. Тада га Свети, упутивши молитву Богу, излечи од његове болести. Видевши то тамошњи људи, као и они који су живели у околним местима, повероваше у Христа, са женама и децом, и беху крштени од Светога. Тамо је Свети ***рукоположио*** епископе и свештенике, ради освећења народа, а рукополагао је људе који су познавали и грчки и јерменски језик, јер су у Кукусу говорили јерменски. Потом су они превели Стари и Нови Завет, као и правило Свете Литургије и псалама."

ДОДАЦИ

ПРИЛОГ № 1

хиротоније била уобичајена пракса прве Цркве! И сам је био рукоположен од једног епископа, а и сам је рукоположио свог наследника!

Као прво, доносим овде текст посланице коју је написао Свети и Богоносни владика Матеј 21. 9. 1944. године, као одговор на посланицу Хризостома Флоринског од 1. 6. 1944. године,[291] а у којој свако добронамеран може **ЈАСНО** да види каквог исповедања се придржавао он, а каквог Хризостом Флорински.

ЦРКВА ИПХ ГРЧКЕ
СВЕТА ЕПИСКОПИЈА ВРЕСТЕЊСКА
21. 9. 1944. године

ПАСТИРСКА ПОСЛАНИЦА БЛАГОЧЕСТИВОЈ ПУНОЋИ ЦРКВЕ ИСТИНИТИХ ПРАВОСЛАВНИХ ХРИШЋАНА ГРЧКЕ

Високопреподобни јеромонаси, чесни свештеници, преподобни монаси, благочестиви црквени епитропи и благочестиви православни хришћани. Чеда наша у Господу возљубљена и многожељена. Благодат вам и мир и милост Свете Јединосушне и Животворне и Нераздељне Тројице да буде са свима вама. Амин.

Много пута и у многим писмима и посланицама ја сам вам писао и говорио напомињући вам речи Господње.

Браћо, владајте се као деца светлости у свакој доброти и праведности и истини. Истражујте шта је угодно Господу. Пазите дакле добро како живите, не као немудри, него као мудри. Стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом. А ако би вам неко проповедао другачије него што вам проповедасмо, па чак ако бисмо то били ми сами или анђео с небеса, анатема да буде. (Еф. 5, 8–10, 15; 2 Сол. 2, 15; Гал. 1, 8)

Но пошто ових дана „опет бесни Иродијада, опет се буни тражећи главу Јована Крститеља на тањиру", тј. бивши Флорински Хризостом тражи у својој последњој посланици од 1. 6. 1944. године да повуче у пропаст погибељну – ако је то могуће – нас и све Истините Православне Хришћане Грчке својим злославним и страсним суђењима, савршено очигледним у поменутој његовој посланици, и својим лажним и обмањивим мудровањима, због тога и ми поново звонимо на узбуну због опасности по ваше душе, како ви у потпуности не би обраћали никакву пажњу на те његове посланице, преиспуњене злославља, пошто оне нису ништа друго већ злославна и искварена лажна учења, која развраћају наше бесмртне душе.

У Делима Апостолским је написано: *И између вас самих устаће људи*

291О којој пише и Атанасије Јевтић на стр. 51.

који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом (Дап. 20, 30). Данас се те речи односе на већ поменутог бившег Флоринског Хризостома, који у тој својој последњој посланици не само да говори покварено, већ је у потпуности постао и лажни апостол и лажни учитељ… Па ипак, не треба да се дивимо томе јер је Господ наш јасно о томе говорио у свом Светом Јеванђељу: *Чувајте се да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у име моје говорећи: Ја сам Христос. Немојте, дакле, ићи за њима. По плодовима њиховим познаћете их.* (Мт. 24, 4, 5; Лк. 21, 8; Мт. 7, 16)

Према томе, погледајте на плодове свих тих лажних епископа, који су из свог злославља дошли у нашу свештену борбу само ради славе и части, и који не само да нису донели корист нашој православној борби, већ су је ранили у болно место, саблазнили су душе хиљада православних и растерали око осамсто парохија које су примили (то су биле самосталне старокалендарске парохије до повратка епископа), свакодневно правећи проблеме, расколе и раздељења својим злославним идејама и који на крају сви одлазе у своје злославље или за живота, или у смртни час, чему су примери епископ Закинтски, Лиоски и Хаџис, и недавни пример Димитријадског Германа, који је умро злославно и био погребен злославним свештеницима атинске митрополије по савету већ поменутог Хризостома Флоринског који је одбио да га сахрани по православном чину, како не би имао одговорност пред атинском митрополијом, а како је он то сам исповедио адвокату Г.Д. Панидису, када је дотични дошао к њему у Психико како би изразио протест, и који му је предлагао, да га он (тј. Хризостом) погребе по православном у малој цркви у Психику која је надлежна г. Василију Кирикосу, остављајући на тај начин хришћане на милост Божију. Љубљени, ма колико да се већ поменути архијерej бивши Хризостом Флорински упињао да се сакрије и да се покаже пред нама као православан својим преварним измишљотинама и мудровањима своје науке, већ би угодно Свеблагом Богу, Који на разне начине устројава наше спасење, да се разруше све његове лукаве и злославне измишљотине и да већ постану јавна његова покварена и злославна мишљења кроз ту његову последњу посланицу.

И тако, нека је слава Господу нашему, Који нас је заштитио од тог лажног учитеља и лажног епископа наше Свесвете Цркве.

А пошто се многи благочестиви хришћани још нису упознали са том посланицом, како би својим сопственим очима видели његова злославна мишљења, ниже у потпуности прилажемо ту посланицу, не жалећи папира, времена и трошкова, како би је сваки имао и читао у које хоће време и како би у потпуности познао истину. (Приводи се та посланица.)

Према томе, у тој посланици, возљубљена у Господу чеда, види се, како он не чини ништа друго, осим што нас с једне стране окривљује пред целим православним светом, а са друге **штити** злославну цркву и говори нам да она има благодат Свесветог Духа и да су њена тајинства важећа. А ми ћемо му, не добивши никакво православно образовање, неразумни, необразовани, и не знајући ни шта говоримо ни шта чинимо, како нас квалификује велелепни богослов и мудри учитељ, који се обучавао и образовао канонски и богословски на Вишој богословској школи у Халкиди, ми ћемо му дакле одговорити својим слабим силама које нам је Господ дао.

Мудри учитељу, ви као прво треба да знате да је први смртни грех гордост и да је нечист пред Богом сваки високоумни (Приче Сол. 16,5.), те се због тога не хвалите. Такође треба да знате *да је Бог изабрао оно што је лудо пред светом да посрами мудре, јер се Бог противи гордима, а смиренима даје благодат.* (1 Кор. 1, 27; Јк. 4, 6). Речено је такође: *сила се моја у немоћи показује савршена* (2 Кор. 12, 9). С друге стране богословски неписмени и необразовани су били такође и Свети Апостоли и Свети Спиридон као и велики број светих мужева и жена, који су пак благодаћу Свесветог Духа просветили сву васељену. Због тога се не хвалите и не преузносите својом ерудицијом и богословљем, јер смо ми видели, до чега сте довели Цркву Христову ви, данашњи богослови, *који имате изглед побожности, а силе њезине сте се одрекли…* (2 Тим. 3, 5).

Велелепни богослове, треба да напоменем да ми благодаћу Христовом происходимо из њедара Православне Цркве и у њој остајемо и остаћемо до краја нашег живота. Благодаћу Христовом **никада нисмо упадали у злославље** као ваш „мудри" разум, који је у злослављу остајао у току целих једанаест година.[292] Ми нисмо развратили нити отровали ни једног православног хришћана, већ напротив, у току толиких година ништа друго нисмо чинили осим што смо припремали хришћане за вечни живот, о чему у крајњој мери сведоче и дела сваког појединца. Доказ за то је следећи: какав је само био процват, јединство и хармонија током толиких година пре него што сте ви, архијереји, ступили у борбу за Православље! Али, од момента када сте ви дошли, уследили су толики расколи, раздељења и саблазни, и то несумњиво због ваших злославних мишљења. Ето шта је донела ваша ерудиција и богословље. Иако сте нас ви[293] рукоположили у епископе, ви то нисте учинили просто и случајно, већ по народној жељи и нашој способности, при садејству

292Мисли се на период 1924"1935. год. „п.п.

293Мисли се уопштено на тројицу покајаних епископа.

Божије Благодати. Не заборавите, да сте ви првобитно решили да рукополажете само оне који имају богословске дипломе, како се злославна црква не би ни у томе наљутила на вас. Због тога не сматрајте да ми имамо било какву дужност да вас следимо у вашим злославним мишљењима јер сте нас ви рукоположили. У том случају зашто сте и ви сами 1935. године, осудили расколничку цркву, која вас је рукоположила[294] и чија сте ви чеда? Јер она је несумњиво, кроз новотарију постала расколничка. Управо због тога смо вас и ми одбацили као труле чланове наше Свесвете Цркве, **пошто сте ви одбацили прво, или боље рећи, многа ваша исповедања Православља почевши од 1935. године**. Због тога не обмањујте просте хришћане како смо ми дужни да вас следимо због тога што сте ви нас рукоположили, **јер је то апсурд**.

Ми смо благодаћу Христовом, правилно схватили и оценили епископски чин и озбиљност и светост календарске борбе, и због тога ни о чему другоме свакодневно не мислимо, осим о проповеди речју, кроз наше свештенике и кроз књиге, преданости наших верних Православљу и чињењу добрих дела. И уопште чинимо све, што доликује епископском чину. И ми, не само да нисмо начинили сопствени олтар и нисмо расцепили нешивени хитон Христа нашега, учинивши раскол, већ напротив, ми следимо олтар Једне, Свете, Саборне, Апостолске и Источне Христове Цркве наше, у којој ми од почетка непоколебљиво остајемо и свакодневно шијемо нешивени хитон Господњи, који сте Ви расцепили и кидате га својим празним брбљањем и трулим злославним мишљењима. У нама нема никаквог властољубља, већ видевши Ваша неправославна мишљења, ми немамо никаквог поверења да би могли да се ослонимо на Вас, како би Ви управљали лађом наше Свештене Цркве. Од момента Вашег ступања у ту свештену борбу, ви ништа друго и не чините, осим што противречите самоме себи и непрестано оправдавате Ваша злославна мишљења, те никада нисте били праведни према самоме себи као човек, да бисте се мало смирили. **Према томе, раскол сте учинили Ви, а не ми**, јер када сте Ви дошли к нама ми смо вам предали осамсто сједињених парохија, наше Свештено Удружење и наше свештенство које је било сједињено и налазило се у пуној хармонији и јединству с нашим хришћанима, а ви сте све то растурили, расцепили и практично покидали вашом ерудицијом и мудрошћу. Према томе, ко је учинио раскол, бивши епископе Флорински? Ми или Ви? Наравно Ви. И то, због Ваше неумешности, гордог држања и злославних мишљења. И ако би Ви бар мало озбиљно поразмислили о

294И мада је о томе је већ било речи у одговору флоринцима поновићу да су двојица од тројице покајника били рукоположени још до раскола 1924.год.

одговору који ћете дати на суду (Страшном), при чему ја не бих хтео да вам кажем да би требали да обесите воденички камен о врат и да се утопите у дубину морску сагласно речима *тешко човеку ономе кроз кога долази саблазан* (Мт. 18, 6, 7), Вама би било најбоље да одмах све оставите и одете на оштре стене Свете Горе и да непрестано плачете о својим гресима како би Вас Господ помиловао. Како ви то и знате, мудри учитељу, никаква крв мученичка не може да опере грех раскола. Што се тиче Вашег благослова којег сте нас, како Ви пишете лишили, ми Вам га дарујемо и уопште га и не желимо. Зар не би било безумље да Вас са једне стране осуђујемо као злославног, а са друге да тражимо Ваш благослов?

Ви нас осуђујете због тога што су нас осудили у Халкиди.[295] Ми Вас питамо: Због чега смо ми осуђени? Зар због каквог блуда, убиства или због неког другог преступа? Или, пак, због Православља? Биће да се Ваш разум у потпуности помрачио од неразумне ревности и егоизма и Ви не знате ни шта пишете. Ви у својој посланици говорите да смо ми од тренутка нашег одвајања од Вас (од којих смо примили епископски чин) остали епископи због тога што је епископство немогуће поништити, али га имамо тек само као приватно лице и не као представник Цркве од које црпемо благодат и власт како би уистину извршавали сваки црквени чин и обред.

Ми смо убеђени да су од дана када је у Цркви Христовој произашао раскол кроз увођење папског календара:

1) Цркве, које су примиле новотарију, постале расколничке;

2) На исти начин, и помесне цркве, које су саслуживале или остале у молитвеном општењу са црквама које су увеле новотарију, носе ту исту одговорност;

3) Ми – како свештеници, тако и епископи, од самог почетка наше свештене борбе, то јест када смо ми ступили у ту свештену борбу, црпимо Благодат од Једне, Саборне, Апостолске Источне Цркве Христове, у којој остајемо и од које никад нисмо ни отпадали а не од злославних цркава које су увеле новотарију и које су се кроз раскол лишиле Благодати Свесветог Духа, а сагласно 1. правилу Светог Василија Великог, и сагласно исповедању самог митрополита Хризостома Атинског, те Вашег личног исповедања преосвећени Флорински, како ћемо ми подробно да докажемо даље у тексту;

4) На тај начин, ми црпемо благодат и власт како би у истини извршавали сваки црквени чин и обред само из те Цркве, из које су је црпли и свети

295О суду у Халкиди из 1938. види у другом додатку.

мученици у време гоњења на Њу;

5) Из ње ми црпемо благодат и благослов, а не из расколничке цркве Грчке или неке друге сличне њој, то јест из Цркве Која није увела новотарију, и Која беспрекорно и непоколебљиво чува догмате, каноне и предања наших Светих Отаца;

6) Благодат Божија почива не на новотарским црквама, које имају људску потврду, већ на црквама, које непоколебљиво чувају догмате, каноне и предања, а ако таквих нема онда чак и на појединим лицима. Због тога Вас ми и питамо: Где је почивала благодат Божија на Флорентинском сабору? На издајницима или на Светом Марку Ефеском? Наравно, на Светом Марку Ефеском, а не на новом разбојничком лажном сабору који је примио папска решења. Према томе, одакле је примао благодат и благослов и Свети Марко, одатле је примамо и ми. Подразумева се наравно да је ризница Божанске благодати сва Црква, али тек кад је она здрава и кад не храмље у вери. Али када она изненада почне да храмље, тада једна или неколико Помесних Цркава које су сачувале верност догматима, канонима и предањима, остаје и чине целу Цркву. А ако и оне храмљу у вери, тада та одвојена лица тј. тада ти одвојени појединци, који остају верни православној вери, па макар то био један епископ, или многи, тада они у том случају имају благодат и чине Православну и Истиниту Христову Цркву. **ЦРКВУ БОЖИЈУ САЧИЊАВАЈУ БЛАГОЧЕСТИВИ, ПА МАКАР КОЛИКО ДА ИХ ЈЕ ПРЕОСТАЛО. ОНИ КОЈИ ПАК СЛЕДУЈУ НОВОТАРИЈИ НАЛАЗЕ СЕ ВАН ЦРКВЕ.**

„Може бити да ће они, налазећи се у тој јереси, успети и неке друге још веће незналице да домаме, али чак ако их се сакупи веома много они ће ипак остати изван свештене ограде Цркве. И ако у Православљу и Благочешћу остане врло мало људи, они ће и бити Црква, и ауторитет и заштита црквених закона налази се на њима. И ако затреба да пострадају за благочешће, то је на њихову вечну част и доноси им душевно спасење…" (Свети Никифор).

И ако Ви преосвећени Флорински, мислите да Црква Грчке није постала расколничка после календарске новотарије, све док није осуђена целом Црквом, и није се лишила свог црквеног ауторитета и благодати Свесветог Духа, тада су и њена решења пуноважна, те према томе ваше свргавање је савршено пуноважно, те од тог тренутка ви више нисте архијерej већ монах. Због тога је и Јерусалимска Црква врло логично поступила примивши Вас не као епископа већ као простог монаха. Значи, и ми ћемо Вас већ од данашњег дана, сагласно Вашем писаном и неписаном исповедању вере,

признавати као монаха, а не као епископа. Према томе, високопреподобни монаше Хризостоме Кавуридисе, ми у потпуности имамо другачије мишљење по том питању. Да је Црква Грчке постала расколничка увођењем папског календара, и да су њена тајинства неважећа, те да она више нема благодати Свесветог Духа, тврдимо не ми, већ решења Свеправославних Сабора при Васељенском патријарху Јеремији 1583, 1587. и 1593. године и при Светом Васељенском патријарху Антиму 1848. године који говори ево шта: „И тако ћемо чувати исповедање вере…" Сагласно решењу тог Свеправославног Сабора, онај који би се дрзнуо да било шта дода или да одузме или да промени било шта у нашој беспрекорној вери или би пак умислио да то учини, **већ се одрекао вере Христове и подвргао се вечној анатеми као онај који хули на Свесветог Духа**. Према томе, тим решењем, које је било донесено искључиво са циљем да се постави крај узнемиравањима Источне Цркве од стране Западне (пошто је управо ради тог циља и био сазван тај Свеправославни Сабор), решава се у потпуности тај проблем. Значи, то је раније осуђено, и ми немамо потребу за нови Свеправославни Сабор, који би осудио и објавио Цркву Грчке, која је примила папски календар као расколничку. Према томе, та новотарија је већ осуђена, и не само једним, већ од стране четири Свеправославна Сабора. Зашто би тада био потребан и такав нови Сабор, који би прогласио Цркву Грчке расколничком, ако је она већ осуђена управо због тог акта? Реч „већ" и „подвргао се" не значе да је потребно да се сазове нови Сабор, већ да се онај који напада на веру и прима новотарију једном за свагда одрекао вере Христове и примио на своју душу вечну анатему као хулитељ Свесветог Духа. У противном испада да Ви као да говорите, да ако се данас изненада појаве иконоборци, треба поново да се сазове нови Сабор који би их осудио и одсекао од Цркве. Но, зашто је потребан нови Сабор ако је то већ осуђено Седмим Васељенским Сабором. Ми не треба ништа друго да учинимо већ само да применимо решење Седмог Васељенског Сабора. У противном случају ми понижавамо и пренебрегавамо то решење, што је хула на Светог Духа, Који је просветио Оце Васељенских Сабора и утврдио те Саборе. Тако је и у календарском питању. Он је осуђен, и ми немамо потребу за новом осудом, већ доследно примењујемо решења већ поменутих Свеправославних Сабора. Ви се високопреподобни[296] жалосно прелашћујете у томе (у шта верујете и о чему сте и много пута и писали), да ће да се сазове нови

296Грци су познати по давању куртоазних епитета. При писменом обраћању монасима они их називају „високопреподобни" или само „преподобни".

Васељенски Сабор који ће уз то да се назива и Осми. Седам је догмата, седам Тајинстава, седам је дарова Свесветог Духа и седам је Васељенских Сабора, што је сагласно речима: *премудрост сазида себи кућу и отеса седам стубова* (Приче 9, 1). Због тога се осми неће састати никада.[297] Ми смо већ рекли, да је покојни Атински митрополит Хризостом, као члан комисије која је била специјално назначена ради испитивања питања црквеног календара, и као тадашњи професор Националног универзитета, написао следеће: **„Примивши на знање, да су Цркве Грчке, као и остале Православне Аутокефалне Цркве, мада унутрашње и независне, ипак су међу собом тесно повезане и сједињене законом духовног јединства, те састављају једну јединствену Православну Цркву, *те се због тога ни једна од њих не може одвојити од осталих и примити нови календар не поставши расколничка у односу на друге*. Због тога је неопходно да се Црква Грчке не подваја од осталих Православних Цркава променом црквеног календара, што не само да би уништило јединство и хармонију Православне Цркве те умањило њену силу, већ је и са националне тачке гледишта неповољно и штетно."** Пошто и сам реформатор говори да Црква која прими папски календар постаје расколничка, како да то не кажемо и објавимо такође и ми? Тај пасус сте Ви, високопреподобни, ставили у својој књижици намењеној грчким интелектуалцима на страни 12. Уз то у тој вашој књижици на страни 13 на Ваше друго и треће питање покојном архиепископу, ви сте дословно писали: **„због тога, после тога како је папа хтео да наметне григоријански календар Православној Цркви, Свеправославни Сабори, који су се састали у Константинопољу (1583, 1587. и 1593) при Васељенском патријарху Јеремији Другом, осудили су га, окарактерисавши га као новаторство римске катедре, као васељенску**

297„Помесне Цркве" (World ortodoxy) већ деценијама спремају тај „осми", али он ће бити ПРАВИ РАЗБОЈНИЧКИ! Свети Максим Исповедник каже: „Синоде, који се сазивају, потврђује побожна вера, а Синоде такође одређује и правилност догми." Исто то потврђује и свјатјејши патријарх Јерусалимски Доситеј: „Ниједан свеопшти Васељенски Сабор, из било ког разлога, не може да донесе ништа што се противи актима и одлукама седам Васељенских Сабора. Јер, ако буде доносио одредбе супротне њиховим, било у погледу устројства или обичаја, било у погледу вере или Тајни, то неће бити Свети Сабор, него профан, покварен, насилнички, разбојнички и потпуно незаконит, као што су многи папски то и били. Молимо се да се у Источној Цркви не деси такав нечисти и нечасни скуп." Погледи који нису посведочени од стране Светих Отаца и Предања Цркве ни из каквог дакле разлога не могу да сачињавају аутентичне одлуке Цркве, какву год административну вредност оне можда имале. То потврђује и Св. Исидор Пелусиот: „Не од болесних, већ од здравих треба узимати у обзир одлуке о стварима." По свему судећи, тај „осми" ће се одржати 2013. или 2025. год. и то изгледа код нас у Нишу.

саблазан и као својевољно гажење божанствених и свештених канона” (Историја Мелетија, 16. век, том 3, стр. 402, пасус 6 на грч.; црквена историја Фил. Вафијадиса 1463–1908, том 3, стр. 124, 125;<…>).

Даље. У својем трећем питању говорите да једнострано примање новог календара од стране Грчке Цркве представља само собом разлог за раскол и да веома штети и националним интересима. Како то високопреподобни да сте Ви тада тако говорили и писали и називали Цркву расколничком а сада то демантујете? Или сте можда то заборавили? Или тражите начин да се повратите на сопствену бљувотину као и други? Несумњиво, нешто се дешава.

У Вашем обраћању благочестивом Православном Грчком народу од 1935. године Ви сте писали следеће: **„Пошто блажени архиепископ својим сопственим потписом проглашава самог себе расколником, какви су нам још сведоци нужни да би доказали да су он и једномислени архијереји постали расколници, разоривши јединство Православља календарском новотаријом и разделивши Цркву и националну душу Православног Грчког народа?”** Даље пишете: „Да би избегли црквени раскол а такође, пошто је раскол произашао и без нас, ми смо решили да по упутству наше савести објавимо блаженом архиепископу да прекидамо свако црквено општење с њим као са расколником.” И на другој страни једне такве ваше изјаве, а коју ја сада управо држим у рукама, Ви сте сопственом руком написали следеће: „Горе изложено је моје сопствено мишљење, и дрзнућу се да то објавим јавности као одвојен чланак са својим потписом – бивши Флорински епископ Хризостом”.

Према томе, због чега је тада Црква Пападопулосова била расколничка, и он расколник, то јест да они као расколници нису имали благодат, а сада та Црква није расколничка и има благодат? Када сте ви говорили истину – тада или сада? Ви високопреподобни, на тај начин остављате нама право да Вам кажемо да се Ви не држите никаквог етичког принципа, пошто ви ништа друго и не чините већ само противречите самоме себи.

Ево шта сте ви написали у једном свом обраћању парохијском свештенству и монасима Грчке Православне Цркве 1935. године на првој страни: „Ево до чега је православне хришћане довела та новотарија, која је имала последицу за то, да једни празнују и торжествују, а други се у то време уздржавају и посте подобно турцима Хамида, од којих једни празнују бајрам (пасху), пошто су они видели пун месец, а други у то време још држе рамадан (пост), пошто они још увек нису видели пун месец због локалне облачности. И управо су ту турску срамоту, коју је променио турски

реформатор Кемал религиозним реформама, сада новаторски архијереји решили да уведу у Православну Цркву једнострано и противканонски реформом црквеног календара."

Доле пак на страницама 17. и 18. Ви пишете да су „архиепископ атински и њему једномислени архијереји одцепили Грчку Цркву од саборног тела Православља". И опет: „пошто је Блажени својим потписом објавио самог себе расколником каква су нам још сведочанства потребна да га и ми објавимо расколником?" А такође: „одбаците и ви расколничког архиепископа и њему једномислене архијереје, који продужавају да пребивају у календарској новотарији, ако не желите да будете прибројани расколницима те како би Грчку Православну Цркву ослободили од прекора и погубних последица раскола."

И на крају: „Као закључак призовимо православном схватању и отачкој вери и ваше благочешће (тј. народ). Спасите ради Бога Цркву и народ од страшних последица раскола. Од вас зависи оцена и прослава Грчке Православне Цркве, спасавајући је од погрде и срамоте раскола. Она је у опасности да изгуби због календарске новотарије вечне титуле и златне апостолске буле Православља, које је она кроз реке крви добила у наследство. У име Православља одбаците расколничког архиепископа и њему једномислене архијереје и присаједините се православним архијерејима који се боре за отачко Православље и црквена предања."

Тако сте Ви то написали, високопреподобни монаше Хризостоме Кавуридисе, и због чега то сада нарушавате? Ви сте тамо са заклетвом написали: „Спасите ради Бога Цркву и народ од страшних последица раскола". Ви то сада одбацујете? Када ми треба да Вам верујемо – тада или сада? И када сте Ви лагали – тада или сада? Ми се дивимо вашој дрскости и бесрамности. И на другом месту, у новинама „Проповедник Православних" Ви сте поново на страници 2. у Вашем протесту (када сте ишли у изгнанство), писали следеће:

ПРОТЕСТ

„Ми изражавамо најдубљу жалост пред Црквом као прво због решења које је донела против нас и које се противи не само божанственим законима већ и људским. Такође изражавамо најдубље жаљење и пред државом, која испуњава решење, које се противи Грчкој Конституцији, а која уважава слободу религиозне савести. Ту слободу угњетава држава, шаљући насилно у изгнанство нас истинито слободне Грчке грађане, само зато што ми желимо да сачувамо неокрњеним древна предања Цркве и што желимо да сјединимо хришћанску савест и националну душу православне хришћанске пуноће,

коју је расцепила расколничка и такозвана званична црква, издавши православна предања, за која се ми боримо"

Герман Димитријадски Хризостом Флорински Хризостом Закинтски

Према томе, тада је црква била расколничка, а сада опет не?…

Ви сте на страницама тих истих новина у одговор религиозној организацији „Зои" такође писали следеће:

„Пошто је она (новотарска званична црква) жестоко гонила православне кроз полицијске органе, ми смо тада решили да одбацимо званичну јерархију као расколничку и одмах затим смо се решили да канонски одбацимо ту званичну цркву **као расколничку** по канонским разлозима и да оснујемо нову живу цркву, која би стајала на темељу црквених предања и древне практике Православне Источне Цркве итд."

Герман Димитријадски Хризостом бивши Флорински Хризостом Закинтски

Такође, Ви сте у тим истим новинама написали Амиљкасу Аливизатосу, универзитетском професору, одговор на оно што је он написао у новинама „Естија" о црквеном календару између осталог и следеће:

„Ако би господин професор имао више осећања и достојанства и самоуважења, он нас не би назвао бунтовницима и спекулантима, пошто је он својим потписом (исто као и Блажени), као члан Комисије изразио мишљење, да ће једнострано увођење новог календара од стране било које Цркве представљати само собом разлог за раскол, што нас је и подстакло да одбацимо ту цркву **као расколничку**."

Герман Димитријадски Хризостом бивши Флорински Хризостом Закинтски

Према томе, како је могуће да сте Ви, високопреподобни, тада писали толико дивне речи и истину а сада је одбацујете? Може бити, да сте се ви уплашили после тога како сте увидели, да нисте достигли свој циљ – свргавање са престола Атинског митрополита, како би заједно са покојним Димитријадским заузели то место, што је и био ваш сан? Ево и сведочанства. Тада сте Ви јавно проглашавали Цркву Грчке као расколничку, која по канонским разлозима нема благодати, и то сте чинили чак са заклетвом, и још више, упорно, одређено и убеђено, а сада пак говорите нешто потпуно супротно и не говорите то тек сада, већ од 1937. године, када се и десио

жалосни раскол између нас и Вас.

Ви сте то (одрицање) написали још тада у Вашем обимном писму високопреподобном монаху Марку Ханијотису а које је по вашем налогу било предано кроз протосинђела Григоропулоса.

Ви сте исто тако написали Грчкој Религиозној Заједници у Солуну 17. 10. 1937. године (чију копију са Вашим потписима и са печатом те исте Религиозне Заједнице ми имамо) „да нам божански канони и богоносни Оци Васељенских Сабора нису дали право да објављујемо појединце и цркве као расколнике, а што нису дали ни другим појединцима, ни Помесним Црквама, већ само Васељенском Сабору". И мада сте раније, потврђујући чињеницу раскола Ви као сведочанство приводили Свеправославне Саборе Јеремије другог (1583, 1587, 1593), што сте и објавили у својој књизи грчким интелектуалцима, сада пак одбацујете и све то пређуткујете и пишете Солунској Заједници, да само Васељенски Сабор има право да објављује цркве као расколничке, но не и нека друга црква или неки појединци.

У том случају какво сте Ви имали право да објављујете Цркву Грчке расколничком? На чему сте Ви тада заснивали то своје тврђење? Како сте Ви то учинили? Ви сте се, како пишете, ослањали на решења већ поменутих Свеправославних Сабора Јеремије Другог и на признању самог архиепископа атинског, и правилно сте поступали, пошто ништа друго нисте чинили, већ сте само примењивали решења већ поменутих Свеправославних Сабора. И „оснивали нову живу цркву, која стоји на темељу црквених предања и древне практике Православне Источне Цркве", како сте Ви тада писали члановима „Зои", од које, подразумева се, црпете благодат и благослов. Према томе, тој Цркви следимо и ми и из ње црпемо благодат и благослов. И заиста заслужује дивљење, што сте Ви тада следовали за том Црквом и добијали од ње благодат, те сте писали у „Гласу Православља", да сте Ви истинити Синод, а сада пак следите званичну Цркву Грчке и од ње добијате благодат, те сте ви сада стража, а не Црква или Синод? Шта рећи? И шта претпоставити сада? Постоје само две варијанте. Или сте Ви доживели потрес мозга, или се трудите да поново управите крму ка злослављу. Ви сте такође у својој Посланици од 30. 8. 1935. године, а под бројем 1844., писали:

„Грчкој Цркви Истинитих Православних Хришћана Атина. Благословеним Хришћанима, који следе отачки календар. Што се тиче благодатности или неблагодатности тајинстава која се извршавају од стране новокалендараца, **ми остајемо при свему што смо објавили у јуну 1935. године а сагласно чему се освећујућа благодат у тајинствима сагласно духу божанствених и свештених правила и по нашем мишљењу, налази**

и дејствује кроз оне црквене пастире, који чувају свештена предања и правила Православне Цркве, који нису примили никакву новотарију, а не кроз оне који су се оделили од свештених предања и који су нарушили божанствена и свештена правила, те се због тога налазе под клетвама Светих Отаца. Да би новокалендарац био примљен у нашу старокалендарску Цркву, он је дужан да молбом објави своју свештену намеру нама јерарсима, који једино и требају да оцењују начин његовог примања, што бива или кроз писмену изјаву – како је примао јеретике и расколнике по црквеној икономији Први Васељенски Сабор (8. правило) и древне Цркве, или пак кроз поновно миропомазање, а сагласно 5. правилу Шестог Васељенског Сабора. Што се тиче тога (доказа) да смо само ми, епископи, као представници Цркве – ризнице благодати, надлежни (да то чинимо), предлажемо 39. апостолско правило које то и наређује: 'Презвитери и ђакони без воље епископа ништа да не чине. Јер њему су поверени људи Господњи, и он ће дати одговор за њихове душе.'"

Герман Димитријадски
Хризостом бивши Флорински
Хризостом Закинтски

Због чега сте дакле Ви, високопреподобни, тада писали све горе поменуто, а сада сте у Вашој последњој посланици од 1. јуна 1944. године на 6. страни написали следеће: „Мишљење, по којем појединa лица, клирици, или мирјани имају право да оснивају одвојену цркву без дозволе и признања све Цркве, мирише протестантизмом", итд. Зар тада Ви сами нисте први и савршени протестант? Одкуда сте Ви добили дозволу да пишете горе наведено члановима „Зои", после одбацивања државне Цркве Грчке као расколничке по канонским разлозима, те сте основали нову живу цркву, која стоји на темељу црквених предања и древне праксе Православне Источне Цркве? И од кога сте Ви добили признање као поглавар те нове Цркве? С каквом сте се Ви другом Црквом размењивали братским посланицама, добијајући на тај начин каноничност и законитост у управљању том новом Црквом?

Ми смо, високопреподобни, као епископи благодаћу Христовом верна чеда Једне, Свете, Саборне Источне Цркве, и из ње црпемо благодат и благослов, законитост и каноничност у управљању Црквом, јер како сте Ви правилно написали у Вашем наведеном документу, освећујућа благодат у Тајинствима, а сагласно свештеним правилима, налази се и дејствује кроз црквене служитеље који чувају свештена предања и правила Православне Цркве, који не примају никакву новотарију, а не кроз оне који су се оделили

од свештених предања и нарушивши божествена и свештена правила, те који се због тога налазе под проклетствима Светих Отаца. Пошто ми нисмо примили никакву новотарију и непоколебљиво чувамо догмате, каноне и предања наше Цркве, те пошто се под проклетством и одлучењем налази Црква Грчке, која се како Ви пишете, удаљила од свештених предања Цркве Христове, тад се под проклетствима и одлучењем налазите и Ви високопреподобни, изјављујући да та црква има благодат. То су хуле, високопреподобни, и веома добро размислите о својој бесмртној души и простом народу који Вас простосрдачно следи, и о ужасном одговору који ћете дати у час суда.

Свесвети Дух не налази се у Вашој власти, да би на Ваш миг неку цркву час одбацивао па је онда потом освећивао.

Ви и архијереји који Вас следе као и други клирици чините управо то, час називајући Цркву Грчке расколничком и оном која нема Божанску благодат, а час је називајући ризницом благодати, пошто она није осуђена као расколничка од стране неког новог Свеправославног или Васељенског Сабора. И ми Вас питамо: Када сте је Ви осудили као расколничку да ли је она била осуђена као расколничка неким другим Свеправославним Сабором? И сада, када је називате ризницом божанске благодати, да ли се иста покајала? Да ли је одбацила новотарију? Да ли се сакупио неки нови Свеправославни Сабор, да би скинуо са ње оптужујуће решење и прогласио је невином? Наравно не! Није се састао никакав Сабор да би је оправдао и она се није покајала. Но, да би се осудила она и друге цркве које су примиле новотарију папског календара, састала су се четири Свеправославна Сабора, три пута при Јеремији и једанпут при Антиму – Васељенским патријарсима. Такође, Ви у Вашој последњој посланици пишете о признању новог поглавара Цркве. То наравно заиста и бива, али када цела Црква преживљава мирно време и када у њој нема раскола и расцепа. На пример, како је било могуће Јерусалимској патријаршији да Вас призна као епископа „новоосноване цркве", која непоколебиво чува догмате, каноне и предања, или као њеног поглавара у тај час када је требала пре свега да одреди свој однос према Цркви Грчке? Замолити је да се врати на своје позиције, изјавити протест због те новотарије и на крају прекинути духовно општење са њом? Пошто она није учинила све то што је било њен свештени дуг, како сте то Ви, мудри каноничару, објавили у Вашој молби – да Вас призна за епископа (или Вашег покровитеља епископа Димитријадског као поглавара), док она у исто то време прима и саслужује са архијерејима и свештеницима те новотарске цркве?

Ви пишете, у својој последњој посланици, да када поглавар или већина архијереја неке цркве одведу цркву у неку новотарију, православни архијереји те цркве имају право да прекину црквено општење са њима до синодалног решења, како не би носили одговорност пред целом Црквом за новотарију, но немају право да објаве архијереје који су увели новотарију као расколнике те немају право да друге свргавају, пошто је то право целе Цркве итд. Исто пишете и да се прекид црквеног општења и прекидање помињања од стране православних не само не осуђује, већ се одобрава.

Ми Вам одговарамо, да пошто имамо право да прекинемо црквено општење са том црквом и до синодалног решења, како не би били одговорни чак ни за њено помињање, како да онда немамо право да је назовемо и расколничком ако су је осудили Свеправославни Сабори, како смо ми већ о томе и говорили, и назвали је расколничком, те одредили да и убудуће све цркве сматрају и држе се тих решења, па чак и са епитимијама? И у таквом случају, какву одговорност треба да понесемо ми, како Ви пишете, пред целом Црквом, и наравно пред Богом? Можда историјску, или националну, или племенску, или некакву другу? Наравно, некакву другу одговорност – одговорност пред Богом, пошто нисмо следовали и сачували решења Светих Отаца, донесена по надахнућу Свесветог Духа. И наравно, за ту одговорност ми ћемо платити својом бесмртном душом, која ће, неуваживши решења Свесветог Духа, несумњиво и дефинитивно бити бачена на вечне муке. Подразумева се наравно, да један део клира – како Ви пишете – само тада нема право да објави једну цркву као расколничку без решења целе Цркве – која је једина компетентна – када реч иде о некој потпуно непознатој новотарији, која никад није била осуђена. Но када реч иде о некој древној јереси или новотарији, која је осуђена Васељенским или Свеправославним Саборима, нема неопходности у сазиву новог Сабора за њену осуду, пошто тада нови Сабор срамоти и нарушава решење претходног. У првом случају, појединци из Цркве треба одмах да примене решење тог Сабора без било какве нове процедуре. Тако смо поступили и ми у датом случају. Када сте Ви видели, да би ми чинили било шта против новотарске Цркве Грчке, објављујући је расколничком и изврагавајући њене архијереје како Ви нас осуђујете? Ми смо једноставно применили решења Свеправославних Сабора Јеремије и Антима и ништа више. И пошто нам они говоре да су следбеници те новотарије расколници, хулитељи Свесветог Духа, одлучени од Бога, непричасни Божанској Благодати, и да су се они већ одрекли вере Христове, то управо и ми говоримо и чинимо и ништа друго…

Ви нас, високопреподобни, окривљујете да ми не знамо канонско

право и да не познајемо Дух Божанских и Свештених правила. И ми Вам одговарамо, да до данашњег дана нисмо видели ни у канонском праву, ни у Божанским ни Свештеним Правилима да, јеретици или расколници имају благодат и да су њихове Свете Тајне дејствене (важеће, тј. да имају освећујућу благодат Светог Духа), већ напротив, они се подвргавају анатеми, сврговању, одлучењу и проклетствима Светих Отаца и одвајају се од верних. Према томе, ми не само да не унижавамо Божанску Благодат, већ јој одајемо част, поштујемо је и уважавамо свим срцем, силом и разумом.

Што се тиче тога, да тајинства расколника и њихових свештеника немају освећујућу благодат, погледајте 1. правило Василија Великог.[298]

Што се тиче расколника, који долазе у Православље ми то решавамо на тај начин како нам заповеда Црква, а која нам кроз 1. правило Василија Великог говори:

да треба да се миропомазују они који су крштени од њих;

сагласно 8. правилу 1. Васељенског Сабора, да треба да се примају кроз писмену изјаву;

кроз исповедање вере, а сагласно Синодику 7. Васељенског Сабора;

кроз хиротесију, сагласно том истом 8. правилу 1. Васељенског Сабора, и то свештеника које су расколници рукоположили. Она нам наређује да то чинимо, и ми то и чинимо.

Не заповеда нам ни да прекрштавамо, нити да поново рукополажемо њихове свештенике, нити да их поново венчавамо, и уопште да понављамо тајинства, и то због тога што су они расколници, а не јеретици (у последњем случају, подразумева се да Свету Тајну треба поновити). Расколници, наравно немају благодат, но када се покају и исповеде Православље и изврши се над њима све горе поменуто, они тада поново добијају изгубљену благодат (погледај о том питању примедбу на 8. правило 1. Васељенског Сабора).

Уосталом, и сама логика нам говори да расколник није некакав нечестивац или јеретик, већ је ближе него они православном хришћанину. Он личи на грешника, који је остајао у греху, али је далеко од Бога и достојан је вечних мука, но када се покаје и добије опроштај грехова кроз разрешну

298„Почетак њиховог одцепљења био је због раскола, али одступници од Цркве више нису имали на себи благодати Духа Светог јер је нестало преношење благодати чим се прекинуло прејемство… Они пак који су се одцепили и постали лаици не имадоше више власти ни да крштавају ни да рукополажу нити могаху другима давати благодат Духа Светог од које су сами отпали."

молитву од свог духовног оца, тада се приближује Богу и постаје достојан вечног живота. И као што сваки нераскајани грешник постепено постаје нечестивац, тако и расколник, остајући у расколу, постаје шизматојеретик и затим потпуни јеретик, сагласно примедби 1. правила Светог Василија Великог.

Како нас Ви, високопреподобни, називате хулником који не зна шта чини? Или може бити, Ви по самом себи судите о другима, јер никада не миропомазујете младенце злославних и не примате исповедање вере Хришћана или њихове писмене изјаве, и не извршавате хиротесију свештеника који су рукоположени од стране злославних? И ако ми не миропомазујемо родитеље злославне деце, ми тако поступамо због тога што су они крштени и миропомазани православно и до раскола, и не само да је потпуно непотребно поново их миропомазивати, већ је то и грешно – сагласно божанским и свештеним правилима – те нам је потпуно довољно њихово исповедање или писмена изјава.

А ако Господу буде угодно да ишчезне календарски раскол и све цркве се православно сједине, тада ће излишна бити и миропомазања, и хиротесије и омологије, и писмена исповедања итд. – зато што ће у том случају раскол савршено ишчезнути и сва црква ће моћи да примени различите икономије, као што је учинио и 6. Васељенски Сабор са Несторијанцима (Правило 95.). И мишљење о укидању тих тајинстава имамо не ми, већ Свеправославни Сабори при Јеремији и Антиму, који су осудили календарску новотарију – и ако су ти Сабори богохулни, тада смо и ми такође такви.

Пробајте, високопреподобни, да се оправдате у томе што сте Ви објавили Цркву Грчке као расколничку, али „само потенцијално и не у стварности", због тога што то право има само Сабор. И ми Вас питамо, зашто Ви од момента Вашег присаједињења 1935. године, па све до 1942. године ни у једној Вашој публикацији нисте навели, да је Црква Грчке само потенцијално расколничка, но не и у стварности, већ то говорите сада? Или може бити да сте Ви то сада написали, када не можете да избегнете изобличења од стране народа и нас, када је пре два месеца требао да се оствари наш сусрет ради сједињења, те сте Ви то написали како се не би поново успоставило јединство које уопште и не желите? Вероватно је и то разлог, и нема ничег скривеног што се неће открити.

Високопреподобни, у тумачењу 3. правила Светих Апостола заиста се напомињу појмови о „потенцијално" и „у стварности", тј. да треба да се састане компетентни Сабор како би Цркву, која је упала у јерес и раскол осудили и објавили је као јеретичку или расколничку. Врло правилно, зато

што нико не може да суди другог некомпетентно и тим пре и целу Цркву. Но, високопреподобни, у овом нашем случају то се већ десило, и новотарија папског календара је већ била осуђена четири пута како смо ми више и навели, од стране четири Свеправославна Сабора, како сте и Ви то писали много пута. Према томе, због чега би био потребан још један Сабор? У том случају треба да се састане нови Сабор и на аријанце, несторијане, монофизите, масоне и остале јеретике, који су осуђени Васељенским, Помесним и Свеправославним Саборима, или може бити да данас нема тих јеретика? И пошто су сви они осуђени, очигледно није потребна њихова нова осуда, због тога што сагласно божанским и свештеним правилима за једно и исто се не суди два пута. Подобно се дешава и у случају календарске новотарије – она је осуђена четири пута од стране Свеправославних Сабора, и према томе она није потенцијално, већ заиста расколничка. Због тога не говорите час једно, час друго, и не хулите „мудри" учитељу на Свесветог Духа, јер Свесвети Дух или освећује или се одвраћа – средње не постоји. И ако та осуђена црква има благодат, тада је немамо сви ми, а ако је немамо ми – следбеници неноватарствујуће Христове Цркве, тад је има она. Значи, једно од двога, но не обоје. Према томе, Свети Апостоли говоре уопште и о сваком новом питању које се с времена на време појављује у Цркви, а не о осуђеном питању како смо Вам ми то већ и рекли.

Ви говорите, високопреподобни да немате све канонске предуслове да би осудили новотарске јерархе Грчке, због тога што Ви нисте призната Црква, и да само призната Црква може заиста осудити њене клирике. Ми Вам на то одговарамо, да сте канонске предуслове Ви имали, но нисте имали вере да их примените. А ево који су:

После Вашег одвајања од злославне цркве Ви сте требали да рукоположите довољно архијереја, 10, 20, 30, од оних искусних јеромонаха који су били у борби, како би имали неопходан број ради оформљења канонског црквеног суда;

да изјавите протест свим патријарсима и аутокефалним црквама што проводе те новотарије;

а ако би патријаршије и аутокефалне Цркве одбиле да приме учешће (у суду), подржавши Вас, и не би одредили своју позицију у односу на Грчку Цркву, Ви бисте тада испунили свој дуг и објавили би Грчку Цркву као расколничку и сврг нули би њене јерархе итд. Пошто Ви говорите да је требало имати средства – ево тих средстава.

Но Ви то нисте учинили, већ сте узели злославне јеромонахе и рукоположили у архијереје оне који су имали дипломе Богословског факултета, а не веру са делима, како се показало. И сад наводите разна

оправдања. Према томе ако сматрате да сте требали објавити ту цркву као расколничку, то сте и требали учинити. Но Ви сматрате да само призната црква има право да осуди њено свештенство, и да сви ми чинимо ту једну Цркву. У том случају, ако ми чинимо једну Цркву са новаторском Црквом Грчке, те пошто је она призната Црква и има власт да осуђује, тада је Ваша осуда у потпуности важећа и Ви сте већ свргнути, како смо ми то већ и поменули а сада понављамо. У том случају шта Ви хоћете и чиме се користите православни хришћанине? И због чега не прихватате решење своје Цркве? Ви сте значи непослушни бунтовник пред Црквом, и срамота Вас је да говорите да сте Ви православни хришћанин. Ми, благодаћу Христовом припадамо Једној, Светој, Саборној и Источној Цркви и у њено име смо и примили епископски чин, а не у име злославне расколничке цркве. Ми се, високопреподобни, не дивимо толико Вама, већ Вашим следбеницима и пре свега клирицима, тј. како се душевно окамењење с њима десило да виде – како Ви пишете – да припадате Цркви Грчке, да она има благодат и да њена дејства имају силу, и још Вам следују. Но, сагласно са јеванђељским речима, доћи ће време када ће обманути и изабране. И још: *Јер много је званих, а мало изабраних*. И после свега тога Ви још имате дрскости и бестидности да пишете у својој посланици од 1. 6. 1944. године, да нико не треба да каже, како је безумно да се буде старокалендарац, те да се подвргава гоњењима, подсмесима итд. Значи, благословено је бити старокалендарцем, али и добијати и благодат од злославне цркве Грчке, како се не би пало под проклетства и анатеме Светих Отаца? На тај начин Ви сте се, сагласно јеванђељским речима, поклонили и Богу и Сатани – и Богу и мамону.

Возљубљена у Господу чеда, таква је беда свих архијереја који су дошли из злославља, и нека сваки од Вас добро отвори своје душевне очи како би тачно видео где се налази истина. Вама пак, чеда моја у Господу возљубљена, сагласно 3. правилу 3. Васељенског Сабора **„наређујемо да ни један клирик који једнако мисли као и Православни Васељенски Сабор не сме ни на који начин бити потчињен епископу који се одметнуо или онима који ће да се одметну."** По мудром Вријенију: „Ја сам далеко од тога да бих говорио и мислио да су речи Светих непоуздане и неправилне јер су то речи Духа." „А ако се неко заједно моли са оним који је одлучен, па макар то чинио и у приватном дому, такав нека се одлучи" (10. правило Светих Апостола). „Нек вам не буде дозвољено да се има заједница са онима који су одлучени од ње (заједнице) нити одлазити у куће и молити се са онима који су изван црквене заједнице" (друго правило Антиохијског Сабора). „Са јеретицима или расколницима не сме

се молити" (33. правило Лаодикијског Сабора). „Према томе, треба да одбацујемо њихова мишљења и избегавамо општење са њима" (Свети Василије Велики). Патријарх Константинопољски Герман II писао је Кипранима: „Налажем свом народу божијем на Кипру, који сте истинска деца Саборне Цркве да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из руку њихових примате. Боље је да се сами у кућама својим молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао."

Како може да има Благодат Светог Духа онај који има злославна мишљења? <…>

И тако – по Блаженом Павлу – *стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом* (2 Сол. 2, 15). По том Светом Апостолу: *Вера наша није у мудрости људској него у сили Божијој* (1 Кор. 2, 5). Остајте дакле, верни и непоколебиви у свему, што сте научили, што сте чули, видели и сазнали у нашој Светој Цркви *и што год је истинито, што год је поштено, што год је праведно, што год је чисто, што год је достојно љубави, што год је на добром гласу, било која врлина, било шта похвале достојно, то мислите, то чините, и Бог љубави и мира и Отац Господа нашег Исуса Христа и благодат Његовог Свесветог Духа да буде са свима вама браћо. Амин.* (Филипљ. 4, 8, 9, 23).

У свештеном и часном манастиру Госпође наше Богородице Певковунојатријске, кератејско-атичке,

21. 9. 1944. године

Последњи међу епископима

Матеј Врестенски

Следећи документ који доносим јасан је одговор како флоринцима тако и А. Јевтићу који у својој књизи на стр. 49. подло искажава историјску чињеницу јединства са РПЗЦ интерпретирајући тај догађај на свој уобичајени болесни начин. Истина је да су се тадашњи матејевци искрено обрадовали јединству са Русима (што је уосталом и разумљиво сваком ко искрено жели јединство свих Истинитих Православних Хришћана, док је то свим злобницима био само још један повод за иронично подсмевање), док се из самог текста може јасно закључити да се матејевски Синод није радовао „свом признању" и „хиротонијама" – како то слатко воле да подмећу злобни флоринци и А. Јевтић. Дакле, сам текст:

ПРИЛОГ № 2

ОБЈАВА

Светог Синода Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке (архиепископа господина Матеја) православном грчком народу и клиру, у земљи и расејању

Децо наша у Господу, драга и вољена. Благодат Пресветог и Свеизвршавајућег Духа нека буде са свима вама.

Радосно вас обавештавамо да је, благодаћу Господа, стигао успех нашим непрестаним покушајима на заједничком путу ка Светом Жртвенику, као и да ћемо, у духу православне љубави и у складу са светим канонима хришћанским, наставити и убудуће са борбом за веру и за очување отачког Православља, заједно са националним Свештеним Синодом епископâ Руске Цркве ван Русије, коју представља високопреосвећени митрополит г. г. Филарет.

Ово срећно и богоугодно прегнуће испуњава нам срца одушевљењем и покреће их на непрекидну молитву и благодарење Богу Творцу, који је благословио нашу упорну борбу за свету веру и који је ову свету жудњу повео ка Њему угодном исходу, а све на спасење душâ.

К томе, упознајемо вас, наша у Господу вољена и драга чеда, да је горе поменута сестринска Православна Црква Русâ у расејању (ван Русије), **ценећи и признајући наше доследно придржавање божанским и светим канонима, прихватила, *признала и потврдила* рукополагања која је извршио наш блаженопочивши архиепископ (господин Матеј), да их је благословила и обзнанила *да убудуће иде укорак с нама* у овој светој борби за доследност Православљу**.

Стога, заповедамо свим нама подређеним Истинитим православним хришћанима, а нарочито онима у иностранству да, од сада, неометано могу обављати службу и у светим храмовима Руске Цркве у расејању (ван Русије), коју представља високопреосвећени митрополит г. г. Филарет.

Нека је, тако, име Господње благословено, јер је Његовом силом решен веома тежак проблем, у складу са Његовом узвишеном и светом вољом, а на спасење душâ свих Истинитих православних хришћана, који следе Богом саздану и Богом чувану Истиниту Православну Цркву, која је основана и утемељена на Његовом пресветом Телу и Крви, проливеној на страшној и искупитељској Голготи.

Нека је име Његово хваљено у векове векова. Амин.

У Атини, 7. октобра 1971. године.
Искрени молитељи пред Господом

Свети Синод, митрополити:
+ патраски Андреј, председник

+ солунски Димитрије, члан
+ коринтски Калист, члан
+ трикалски Висарион, члан
+ ларначки Епифаније, члан
+ месинијски Григорије, члан
генерални секретар Свештеног Синода
+ протојерej Евгеније Томброс

ПРИЛОГ № 3

Доносим овде и текст из часописа К.Г.О. за 1984. стр. 102–103, у коме се такође побијају лажљиве интерпретације флоринских полустарокалендараца и секташа новокалендарских поводом хиротесија из 1971. године:

ОДГОВОРИ АРХИЕПИСКОПА АНДРЕЈА АТИНСКОГ НА ПИТАЊА О ХИРОТЕСИЈИ ИЗ 1971. ГОДИНЕ[299]

„(…) одговарамо на ваша питања о хиротесији:

1) Ми смо ушли у духовно општење са Руским Синодом после њихове усмене декларације – тј. после потврђене сагласности и јединства у вери тј. у исповедању вере и еклисиологије Цркве ИПХ.

2) Ми смо примили хиротесију **као спољашњи и чисто формални акт** са циљем укидања и превазилажења повода за прекоре против каноничности, којом су се користили следбеници Хризостома Флоринског, тј. Акакијанима, који су се противили јединству; а не као нешто што би дотицало или унижавало наш јерархијски чин (достојанство), које је са догматске стране било потпуно и савршено.

3) Ми признајемо да су била канонска нарушења форме, али нас је подстакао извештај наше Егзархије, да су Руси изразили истинито исповедање вере. Међутим, када се стало појављивати нешто сасвим супротно, а после безуспешних покушаја који су се продужавали у току четири године, ми смо били принуђени да прекинемо духовно општење са њима, не придајући никакву важност питању о хиротесији, **пошто нам она није ништа ни додала ни одузела**. О том питању Ви треба да питате Руски Синод – у шта он верује и каква је ситуација после раскида, пошто је њихов Синод то питање предао на бригу Великом Сабору после 1976. године, а који до овог дана ћути. С наше стране, питање о продужетку дијалога са њима за једним столом је откривено, и тада ћемо видети више него што знамо данас.

299Писмо бр. 1897 „од 4. 1. 1984. године: Тадашњи Архиепископ у име Свештеног Синода одговара монаху Дамаскину.

4) Да, по свему судећи, акт 1971. године био је разбојнички, претходно припремљен од стране непријатеља Цркве. Синод тачно тако као и Ви схвата тај разбојнички чин, а који се продужава и после 1971. године, и после 1975, и после 1977, и после 1979, и данас, када Ви пишете о 'бившем Флоринском и Кикладском, који су из овог живота отишли у добром исповедању'. Да, то је такође чин који се односи ка деловању против Свете Цркве, а који се продужава. (…)

Коментар часописа К.Г.О. на то писмо, страна 103:

Свети Синод није одбацио ништа, већ само подвлачи:

1) Он је прекинуо молитвено општење са Синодом РПЦЗ 1976. године због недоследности Руског Синода у исповедању вере.

2) Акт хиротесије нема посебно значење, пошто она није ништа ни додала, ни одузела, већ је то био један напросто спољашњи акт.

3) Нико не може да оспори, да је акт Руског Синода противречан, те се пре свега односи на тај Сабор.

4) Противречност решења је плод дејстава оних, који су тада дејствовали 'иза завесе' и тражили испуњење осмог правила.

Такво деловање које се продужава до дана данашњег је заиста разбојничко. Та разбојничка деловања је хтео да заштити и монах Дамаскин и други који продужују то исто, а који су после 1971. године покренули питање о Варикопулосу и сада опет говоре о 'новом рукоположењу'!

Циљ свега тога је био и остао један: оскрвњење Апостолског Прејемства наших архијереја, у чему они нису успели. О томе, шта је Црква примила и каквог се мишљења придржавала по питању 'хиротесије' од 1971. године, ево шта каже глас свештеног Синода: '…и (Синод) поново понавља из љубави према необавештенима да је наше духовно јединство и општење са Руском Црквом 1971. године произашло: (…) после тога како је на сав глас било прочитано исповедање вере наше Цркве пред Синодом руских епископа, и тек после тога када су Руси ватрено исповедили сагласност са исповедањем наше Православне Вере и обећали да ће послати своје исповедање у писменом облику, те су се на тај начин сјединили са нама у једном уму и једном мишљењу (вољи) – и Христос их је задобио, тј. десило се да је исповеђено Православно исповедање вере као што и заповедају божанствени и свештени канони, а заједно са исповедањем произашло је и признање православности и благодатности епископства наших архијереја. И шта је чудно у томе да су наши архијереји показали дужно хришћанско и братољубиво смирење и примили савршено нормално и несуштинско испуњење спољашне форме хиротесије?'(…)

Наши епископи су имали благодатно архијерејство у потпуности и савршено од момента своје хиротоније и нису имали потребу ни у каквој допуни – у благодатном и догматском смислу – тј. они су на хиротонији добили пуноћу архијерејства, и оно је било истинско, док Руси нису допунили њихово архијерејство, **ВЕЋ ПРИЗНАЛИ** архијерејство које је већ постојало, а не оно које није постојало. Хиротесија која се десила није била ништа друго већ савршено спољашна форма, и то са јединственим циљем да затвори уста флорино-авксентијанима, 'одавно уписаних због тога греха' који свагда говоре и противе се истини, а како би од њих био одузет тај аргумент…" („Успостављање Истине", Атина 1974. године стр. 24–25).

Такође у актима Свештеног Сабора јерархије због упорно понављаних тврдњи г. Авксентија и других, изричито се напомиње следеће: „…хиротесија је била примљена после усменог уверавања Егзархије да је Руски Синод примио еклисиологију – Исповедање Вере и да је хиротесија тек прости благослов – разрешна молитва као спољашни формални акт са циљем сједињења и благоустројства свештене борбе Цркве…" (2. акт Свештеног Сабора јерархије 19. 8. 1971. године)

ПРИЛОГ № 4

РЕЗОЛУЦИЈА АРХИЈЕРЕЈСКОГ САБОРА РУСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЗАГРАНИЧНЕ ЦРКВЕ НА ОСНОВУ КОЈЕ ЈЕ СТАРОКАЛЕНДАРСКА ЦРКВА ГРЧКЕ СУСПЕНДОВАЛА ОПШТЕЊЕ СА ИСТОМ

РПЗЦ сматра увођење новог календара као грешку која је унела смутњу у живот Цркве и као резултат тога повод за раскол. Због тога она (РПЗЦ), није примала, не прима, и неће примати нови календар и избегаваће саслуживање са новокалендарцима. Што се тиче питања о присутности или одсутности благодати код новокалендараца РПЗЦ не сматра себе нити било коју другу Помесну Цркву као ону која има пуномоћ да даје дефинитивно решење, пошто такву оцену по том питању може да да тек компетентни Васељенски Сабор који је сазван на правилан начин, а са обавезним учешћем слободне Руске Цркве.

12–25. септембра 1974. године.

ПРИЛОГ № 5

ПИСМО СЕРАФИМА ЧИКАШКОГ АВКСЕНТИЈУ П. 1972.

26. октобар 1972, Спомен Св. Димитрија Мироточивог

Архиепископу Авксентију

„Љубљени брате и у Христу саслужитељу, Христос посреди нас. Пошто се у последње време много покрећу дискусије о хиротонији покојног

епископа Акакија Папаса и будући да се у њима помиње моје име, желим да кажем следеће:

Епископ Акакије хиротонисан је у епископа од мога смирења и румунског епископа Теофила. Нисам сам хиротонисао епископа Акакија. Хиротонија је обављена у Детроиту, у Мичигену, у Саборном храму епископа Теофила. Постоје још живи сведоци, који су били присутни на хиротонији, односно тадашњи архимандрити, садашњи епископи Акакије и Петар. Тако је хиротонитирион[300] који носи наш потпис тачан, будући да наводи да смо наше смирење и други неименовани епископ савршили хиротонију. **Други епископ се не наводи и није потписао хиротонитирион, јер обојица, и епископ Теофил и епископ Акакије, из личних разлога нису желели да се обзнани јавно тај догађај.**[301]

Што се тиче нашег учешћа, објаснио сам тадашњем кандидату, архимандриту Акакију, да ће *због ЗАБРАНЕ хиротонисања од нашег Синода да учествовати епископ Теофил* како би постојао и други хиротонишући епископ. Објаснио сам заинтересованим да епископ Теофил следи нови календар, мада се у његовој јурисдикцији налази неколико општина које следе стари календар. Детроитски Саборни храм служи по новом календару. Нисам сакрио ту чињеницу од епископа Акакија. Његов одговор био је да постоји хитна потреба за епископом у Грчкој и да ТРЕБА ДА СЕ У ГРЧКУ ВРАТИ КАО ЕПИСКОП. Тако, ако би се сагласио епископ Теофил да учествује у хиротонији, *ПРЕВИДЕО БИ ЧИЊЕНИЦУ ДА ОН СЛУЖИ ПО НОВОМ КАЛЕНДАРУ*.

Ако епископ Теофил сада одриче учешће у хиротонији, он сам сноси одговорност. Ја не могу да ставим његов потпис на хиротонитирион. Епископ Акакије примио је хиротонију, знајући добро тада да епископ Теофил нема намеру да потпише ма какву потврду. Отуда одговорност за садашњу смутњу припада покојном епископу Акакију и онима са њим.

Сада се, писменим одрицањем епископа Теофила да није учествовао у хиротонији, случај компликује и ствара се канонско питање што се тиче хиротоније. Истински жалим због тога, али ко је могао да предвиди или да замисли садашњи развој целог случаја? **Драги брате, да није Бог у Својој**

300„Хиротонитирион" (потврда о рукоположењу) је уствари била једна неозбиљна потврда Серафима чикашког, у којој чак не наводи име тог другог „епископа" који је рукоположио Акакија Папаса. У сваком случају, Серафим чикашки је издао ову потврду после смрти Акакија Папаса и она је била само покушај да се Серафим оправда пред сопственим синодом.

301Опширније о свим догађањима тог времена биће речено у опширном историјату ЦИПХГ.

Правди допустио ово искушење јер је ваша паратакса у више наврата и претерано користила чињеницу једноличне епископске хиротоније као аргумент против паратаксе архиепископа Матеја? Да је показала смирење и милост према једнолично хиротонисаним и да је примљена одлука нашег Синода у вези са њима, тада можда ово искушење не би дошло на вас. Наш митрополит Филарет на почетку, *још и пре појаве* епископа Матејеве паратаксе пред нашим Синодом прошле године, писао је не једном вашем Високопреосвештенству *говорећи да смо уверени да би се остварило толико жељено јединство између ваших паратакси, када бисте се приближили поменутим епископима у братском смирењу и ако бисте им се обраћали као епископима.*

Мотиви нашег Синода, драги брате, у везама са нашом грчком браћом увек су били искрени и зарад утврђења Православља у ово неспокојно доба. Зато смо увек пуни наде да ће се наћи начин да се уједине две паратаксе грчких ИПХ. Ради тог благословеног циља, не штедимо ни труда ни времена, увек подстичући и саветујући две паратаксе да се уједине. У вашој коресподенцији нашем Светом Синоду, примећујемо да у више наврата бацате одговорност за нејединство на другу паратаксу. У вези са тим дозволите ми да дам неколико примедби. Прегледајући документа у архивама Синода о питањима у Грчкој, имамо енциклику Вашег Високопреосвештенства издату у Атини 27. августа 1971, бр. прот. 532, где се, између осталог, наводи следеће: **'Изјављујемо одговорно и категорички свима да се та тема (дакле уједињења са матејевцима) одавно сматра закљученом … из многих и разних разлога.'** Приметићете да је та енциклика написана у време док су се епископи Калист и Епифаније из Матејеве паратаксе још налазили у Америци, излажући свој случај пред Синодом. Иста жалосна формулација, да се уједињење са матејевцима сматра закљученом темом, налази се одштампана у вашем званичном часопису и након повратка у Грчку поменутих епископа и после објаве наше одлуке о њима. Наш о. Василије Сакас коментарисао је у Женеви тему и са правом пита: **'Ко је и када закључио тему?' Не показује ли то постојање предрасуда и очит недостатак воље са ваше стране чак и да примите мисао о могућности да разговарате са матејевцима? Није ли још један знак нерасположења за уједињењем са другом паратаксом ваша хиротонија епископа за Солун, где столује епископ матејевске паратаксе више од двадесет година и то још сада, у време наде за уједињењем? Не компликује ли тај чин цело питање још више и не показује ли са ваше стране нерасположење да се уједините? Али још више ражалошћује нас**

чињеница да одбацујете одлуку и акт нашег Синода о матејевским епископима, пишући у свом званичном органу да они треба да се упореде са мелетијанским расколом у Александрији. Када вам се наше одлуке допадају, радујете се и примате их, а када не, онда их одбацујете. Али такво понашање не приличи озбиљним и зрело мислећим људима, а колико мање епископима.

Називате расколницима представнике матејевске паратаксе. Испитујући, међутим, догађаје који су довели до поделе, примећујемо да су на почетку митрополит Флорински Хризостом и они са њим новшествујућу новокалендарску цркву огласили расколничком и, према томе, канони који се тичу расколника стављени су у примену. После неког времена он је променио мишљење и изјавио да промена календара представља некакву аномалију а не повод за раскол. После тога епископ Матеј и они са њим су се одвојили. У потребном тренутку епископ Матеј сам је хиротонисао епископе за епископије у Грчкој, сматрајући увек званичну цркву расколничком. Неколико месеци после упокојења епископа Матеја, епископ Хризостом издао је другу званичну објаву где сматра расколничком новшествујућу новокалендарску Цркву и, према томе, њене тајне недејственим. Отуда, **онај ко је објективно испитао ово што сам навео закључује ако ништа друго бар да матејевска паратакса коначно има право, будући да није променила мишљење које је на почетку имала. Напротив, паратакса епископа Хризостома је та која је променила првобитно мишљење и која се *после тридесет година* вратила на исти став који је матејевска паратакса сачувала од почетка. Како се онда матејевци могу назвати расколницима?** Али и опет, без обзира на оно што је речено и шта се догодило у прошлости, нисте ли и једни и други сагласни у вези са званичном црквом Грчке? Пошто је прошло више од двадесет година откако је епископ Матеј хиротонисао епископе за грчке катедре, нисте ли и ви престали коначно да хиротонишете титуларне епископе и уместо тога сте хиротонисали епископе за грчке катедре? Шта је то што вас данас раздваја?

Ваша паратакса није показала ни озбиљност ни стабилност у изјавама и поступцима. Штавише, као да нису биле довољне поделе, оптужбе и смутње које су изазвале ваше хиротоније у Грчкој прошле године, примећујемо да сте пренели исто стање ствари и на ову хемисферу хиротонијом епископа Акакија млађег у Монтреалу. О антиканоничности тога чина и архиепископ Монтреалски Виталије и наш Синод су вам писали, али, на жалост, узалуд. Ви знате, драги брате, да се

један антиканонски чин против једне од наших епископија сматра као да је учињен против свих наших епископија, јер је грех против Цркве и не може се сматрати простим локалним питањем. Садашње стање ствари све нас ражалошћује.

На почетку, када сам учествовао на хиротонији покојног епископа Акакија, то сам урадио чистог срца, искрено мислећи да помажем нашој грчкој браћи. Исто се може рећи за мотиве нашег архиепископа Леонтија. На смутње, поделе, поступке, оптужбе које су произашле отада нисам ни посумњао да ће се догодити. Сада долазим дотле да ценим и разумем чињеницу да се ваш епископ Хризостом упокојио а да није оставио прејемника. Исход ствари показује да је он био дубоко свестан личности и околности и да тако није хтео да сноси одговорност за садашње жалосно стање. ***Погрешио сам што сам хиротонисао у епископа презвитера Акакија, будући да нисам познавао добро ни личности ни истинско стање ствари у грчкој Цркви.*** 'Не пишем ово као заповест', драги брате, по речима Апостола Павла Коринћанима, 'него вас саветујем'" и дајем вам прилику да ревидирате одређена гледишта и исправите оно чему је потребно исправљање. Пишем вам са смелошћу овако, јер сам више од свих одговоран за вашу серију хиротонија и, према томе, саветујем вас не само као брат, него и као отац. Радујем се, мада је прошло много година и старост је поодмакла, што се још налазим у животу и што могу ово да вам напишем.

Серафим, Архиепископ Чикашки и Детроитски, у Христу брат ваш."

ПРИЛОГ № 6

ХАЛКИДСКА ПРЕСУДА[302]

После свега претходно наведеног, покренута је процедура за прогон двојице архијереја исповедника, тј. еп. врестенског Матеја и еп. кикладског Германа. Уствари, као што ћемо видети, они су окривљени, али је та пресуда, ради избегавања демонстрација од стране побожног народа, била одређена да се донесе не у Атини, већ на зликовачком суду у Халкиди.

О оптужби о којој је реч, а која је, у почетку, покренута у фебруару месецу, коначно спроведена 15. марта 1938. године, еп. кикладски Герман написао је следеће еп. врестенском Матеју:

СВЕТА МИТРОПОЛИЈА КИКЛАДСКА

У Атини, 28. 12. 1937. год.

Преосвећени еп. врестенски и у Христу вољени брате, господине Матеју,

---

302К.Г.О. Но 50"51, за фебруар"март 1982.

Усрдно се молим да Спаситељ наш, рођен у пећини, наткрили и заштити вас и све монахе у вашим испосницама у трајном здрављу, а на спасење душа.

Овом приликом обавештавам Вас да сам јуче увече видео г. И. Кинију, адвоката, и сложили смо се да он припреми све што је потребно како би правда била задовољена, како бисмо задобили победу и како бисмо се одморили од свега. И то стога, што је казна, по закону, затвор од 5 до 10 година, она не може никако да се откупи. Камо среће да се то не догоди, јер тада никада нећемо изаћи живи из затвора.

Уколико желите, отац Виктор треба да се постара како бисмо постигли оно што желимо.

Светој игуманији и свој браћи и сестрама шаљем молитве и благослове.

Са братском љубављу Герман Варикопулос, др. теол.

Веома је очигледно да је еп. кикладски успаничен због донете пресуде и да тражи начин да се ослободи оптужбе за „узурпацију мантије".

Суђење је, уствари, одржано 15. марта 1938. год., у зликовачком суду у Халкиди, пред многим стотинама ИПХ који су дошли у Халкиду.

Први је позван да се брани еп. врестенски Матеј. Док је оптужба, због које је доведен на суд, била спремна, владика је дошао на суд носећи панагију и камилавку. То је разгневило председника суда, који је затражио да оптужени збаци епископска обележја, тј. панагију, јер је то, по њему, представљало вређање суда, али и неповиновање одлуци првостепеног синодалног суда расколничке цркве из 1935. год., којом је овај рашчињен. Еп. врестенски је одбацио оптужбу и није се повиновао наређењу председника суда, и због тога га је овај увредио да је безбожник. Суд се, пре него што је суштински почела процедура суђења, нашао у веома тешком положају због овог догађаја.

К.Г.О. преноси околности овако:

„…Унутар суда у Халкиди биле су стотине побожних хришћана, који су пратили суђење и који су се веома задивили вери и смелости овога духовног дива. Тада се десила цела она епизода са председником, а то је да му је у једном тренутку сугерисао да збаци панагију. Велико је узбуђење настало када га је председник назвао безбожним и дрским, а наш исповедник му је одговорио да Бог зна ко је ко и да ће му то одмах и показати, тако да је судији сместа позлило и то врло озбиљно" (К.Г.О. 19/15. 5. 1946.).

Преживели причају, још увек то наглашавајући, да су аплаудирали исповедничком јерарху (тј. владици Матеју) због његовог племенитог

држања, а после суђења су га понели на својим рукама.

Али, погледајмо одбрану еп. врестенског.

ОДБРАНА ОКРИВЉЕНОГ

У Халкиди, 15. марта 1938. године.

Питање: Како се зовеш? итд.

Одговор: Матеј Карпатакис. Рођен сам у Кисаму и станујем у Кератеји (манастиру); имам 76 година; архијерej сам и православни хришћанин; отац ми се звао Харалампије и био је свештеник, а мајка ми се звала … у општинским списку…

Овде смо упознали оптуженог да је оптужен за узурпацију епископске власти и јасно смо му протумачили Закон број 3258 и 3576, у складу са којим је допуштено њему или његовом адвокату да добију увид у сва документа везана за истрагу; да му се на писмену молбу пружају, о сопственом трошку, копије тих докумената и да у том циљу стиче право, преко своје писане молбе која је достављена у прилогу, да затражи рок од 48 сати, пре чијег пријема није обавезан да се појави на суду, као и да замоли за још један толики рок и да се тек онда појави сам или одреди заступника за себе.

Оптужени је изјавио да жели да се брани.

Ову изјаву су прочитали, оверили и потписали:

Оптужени Тужилац

†еп. врестенски Матеј Ан. Стиљанеас

Суд. писар

М. Салис

После састављања горе наведеног акта, прешли смо на читање оптужбе.

Питање: Да ли си био оптуживан раније и, ако јеси, због чега?

Одговор: Оптужен сам по први пут. Свргавање мене и осталих јесте противканонско и нелегално. ***Архијерejску панагију данас сам понео као знак мога ранга.*** Она је моје власништво и потиче од некадашњег еп. Смирне Хризостома. Следствено томе, ову панагију носим и као украс, али и као реликвију ***и знамење мог чина*** иако ми то Држава не дозвољава. А што се тиче камилавке, коју сам ставио данас, њу сам понео као монах који је провео 45 година на Светој Гори. Дакле, неопходно је да будем ослобођен наметнуте ми оптужбе као нелегалне и неосноване.

Немам да додам ништа више.

Ову изјаву су прочитали, оверили и потписали:

Тужилац Оптужени

Ан. Стиљанеас †еп. врестенски Матеј

Суд. писар

М. Салис

Да је ово верна копија закључено је из стенограма по којем је издата одлука под бр. 688 овог Већа у пуном саставу, затим по молби оптуженог М. Карпатакија, као и по одобрењу овдашњег г. тужиоца.

У Халкиди, 2. децембра 1938. године.

Судски писар

потпис нечитак

Ово се одобрава ради бележења и законитог издавања по реду.

Халкида, истог дана.

Шеф Одсека

Потпис нечитак[303]

Међутим, у време кад се то одигравало и када је еп. врестенски добио аплауз од мноштва верника због свог слободног исповедања, еп. кикладски Герман, иако је у почетку заједно са еп. врестенским дошао носећи панагију, ипак ју је, пре претње председника и пре створеног инцидента, сакрио под своју одећу и то, како ће сам изјавити, веома приљежно. Али, погледајмо и одбрану еп. кикладског.

ДУПЛИКАТ ЗАПИСНИКА ОДБРАНЕ И ЖАЛБЕ ГЕРМАНА ВАРИКОПУЛА, ПО ПРЕСУДИ ОД 15. МАРТА 1938. ГОДИНЕ, ДОНЕТЕ У ХАЛКИДИ

Питање: Како се зовеш? итд.

Одговор: Герман И. Варикопулос; рођен сам у Пиреју, а станујем у Атини, ул. Крисис 19/1 (Кипсели); имам 71 годину; свештеник сам по занимању; православни сам хришћанин. Отац ми се звао … а мајка ми се звала…; уписан сам у општински списак…

Овде смо упознали жалиоца да је оптужен за узурпацију епископске власти и јасно смо му протумачили Закон број 3258 и 3576, у складу са којим је допуштено њему или његовом адвокату да добију увид у сва документа везана за истрагу; да му се на писмену молбу пружају, о сопственом трошку, копије тих докумената и да у том циљу стиче право, преко своје писане молбе која је достављена у прилогу, да затражи рок од 48 сати, пре чијег пријема није обавезан да се појави на суду, као и да замоли за још један толики рок и да се тек онда појави сам или одреди заступника за себе.

303Са рукописа руком преписано, 3. октобра 1950. године у Халкиди, из тамошњег досијеа у који је у то време био извршен увид. У Патри, 17. 2. 1972. За Патрски одсек Цркве Истинитих Православних Хришћана Грчке, секретар „Панајотис В. Алексопулос.

Оптужени је изјавио да жели да се брани.

Ову изјаву су прочитали, оверили и потписали:

Оптужени Тужилац

Еп. кикладски Герман Ант. Стиљанеас

Суд. писар

М. Салис

После састављања горе наведеног акта, прешли смо на читање оптужбе.

Питање: Да ли си био оптуживан раније и, ако јеси, због чега?

Одговор: Оптужен сам по први пут.

Већ си оптужен као одговоран за оно, за шта си у данашњој пресуди осуђен, а то је да си са Матејем Карпатакисом, злоупотребљавајући одежду презвитера и јереја, наставио да носиш панагију, знамење архијереја и покривало (камилавку).

Брањеник изјављује следеће: „Цео мој живот прошао је у доброчинствима и човекољубивим активностима. Захваљујући мом свештеничком позиву, увек сам био посвећен Богу и његовој служби. Несрећне околности су ми наложиле да се залажем за стари календар, и то чиним из убеђења и служења Богу. Истина је да сам рашчињен, тако да данас, на суд нисам дошао са својом панагијом, већ сам је свесно ставио испод одеће. Осим тога што она за мене представља и верски украс колико и моје власништво, данас је нисам ставио на видно место, него сам је неприметно склонио, и носим је само као своју ствар испод одеће, и то не као епископско знамење, јер је познато да сада нисам архијереј, будући да сам суспендован и рашчињен, већ из навике и служења Богу и вери. Што се тиче камилавке коју сам данас ставио, њу сам понео као монах, јер и монаси носе камилавку. У складу са горе реченим, одбацујем оптужбу, као неосновану и неистиниту, и захтевам моје ослобађање од исте."

Прочитавши и оверивши, ово потписују:

Јавни тужиоц ***Оптужени***

Ант. Стиљанеас еп. кикладски Герман

Суд. писар

М. Салис

Да је ово верна копија закључено је из стенограма по којем је издата одлука под бр. 688 овог Већа у пуном саставу, затим по молби оптуженог Г. Варикопулоса, као и по одобрењу овдашњег г. тужиоца.

У Халкиди, 2. децембра 1938. године.

Судски писар

потпис нечитак

Ово се одобрава ради бележења и законитог издавања по реду.

Халкида, истог дана.

Шеф Одсека

Потпис нечитак У Атини, 23. фебруара 1939. године

Потврђује адвокат

Потпис нечитљив

Нажалост, еп. кикладски Герман Варикопулос, из кукавичлука (карактеристика људске немоћи), признао је на суду своје свргнуће и негирао да је он канонски архијерej, „као рашчињен", и то зато да би се ослободио оптужбе и последица које из ње проистичу. То представља недостатак вере и један облик порицања његовог признања, јер је признао да је свргавање, које му је 1935. године наметнуо „првостепени синодални суд" расколничке новокалендарске цркве, било канонски и ваљан чин. То је буквално представљало порицање његовог епископства.

ИСКРИВЉАВАЊЕ ОДБРАНЕ – ПРИЗНАЊА ЕПИСКОПА ВРЕСТЕНСКОГ МАТЕЈА

После одбране еп. врестенског Матеја, која је у суштини признање, јер није прихватио свргавајућу праксу расколничке новокалендарске цркве, и јер је одбацивши оптужбу одбио да скине панагију, суд се нашао у тешком положају због свега тога и због чињенице што су одбране двојице оптужених биле дијаметрално супротне. Како би суд изашао из ћорсокака, искористио је претходни напад и окарактерисао двојицу архијереја „као неурачунљиве", како би на тој квалификацији засновао своју ослобађајућу пресуду.

У ствари, као што ћемо видети касније, ослобађајућа пресуда суда ослањала се на објашњење да двојица архијереја, наводно, нису била у позицији да просуђују о својим делима и да, сходно томе, није могла да им се припише одговорност.

Међутим, суд, наводно из бриге за старцем епископом врестенским Матејем, тј. како не би дошло до нове пресуде, и ово питање се сматрало завршеним, покушао је да исквари текст одбране променом две речи и то после потписивања и његовог одласка из суда.

Искривљавање одбране еп. врестенског покушано је да се учини додавањем две речи на ивици текста и брисањем две одговарајуће друге речи из текста одбране. Речи које су додате завршној реченици одбране биле су: једно „не" и једно „уколико", а избрисана је реч „иако".

Како би се боље схватило оно што је претходно речено, наводимо поново текст одбране онакав, какав је потписан од стране еп. врестенског:

„Свргавање, које је мени и осталима наметнуто, јесте антиканонско и нелегално. Архијерејску панагију сам понео данас као знамење мог чина. Она је моје власништво и потиче од некадашњег еп. Смирне Хризостома. Самим тим, ту панагију носим и као украс и као драгоценост и као знак распознавања мог чина, иако ми то држава не дозвољава. А што се тиче камилавке…".

Ево како гласи искривљени текст:

„Самим тим, ту панагију носим и као украс, и као драгоценост, а (не) као знак распознавања мог чина, (уколико) ми то држава не дозвољава." Уместо „и", стављено је „не", а уместо речи „иако", реч „уколико". Свакако, уметнуте речи, премда не изврћу и не побијају ни најмање одбрану еп. врестенског Матеја, ипак овај суд излажу подсмеху, јер су додаци туђи у односу на јединствени смисао целе одбране; али и синтаксички и смислено и граматички, ови додаци су неприхватљиви, јер су у супротности са првим делом одбране и разобличују несрећно фалсификовање текста.

Већ у првом делу одбране одбацује се, од стране еп. врестенског, оптужба против њега и он не прихвата своје свргавање, а напоредо показује да је архијерејску панагију понео као знак распознавања свог чина. Али и у закључној реченици, која почиње са „самим тим", додате речи немају синтаксичку ни смисаону конотацију, већ су и противречне у односу на први део одбране.

Толико је „озбиљан" био овај суд, да би и данас, да је могуће да се та пресуда преиначи, требало одузети дипломе и дозволе оном председнику и осталим члановима суда, јер формулисана одлука сведочи да чланови суда нису владали употребом свог разума, а не архијереји.

ОДЛУКА СУДА

Пошто је узета у обзир и пресуда поротника, према којој двојица оптужених епископа, наводно, нису владали својим разумом и нису били свесни последица својих дела, суд је донео следеће решење:

„Одлучујући у складу са законом,

Пошто, према члану 81 Кривичног закона, да би се некоме изрекла казна због дела које подлеже кажњавању, неопходно је да се осуђеном, као кривцу, може приписати учињено дело; у овом случају, мада су оптужени проглашени кривима за узурпацију власти, ипак поротници, у својој пресуди, прихватају да су оптужени тај чин извршили, али да нису владали својим разумом, те да, због своје сенилности, нису могли да просуде правилно последице свог дела, као ни да схвате да је исто кажњиво; сходно томе, према члану 86, параг. 2, Кривичног закона, исто (дело) је некажњиво,

будући да им се не може приписати као кривцима, па се они морају ослободити сваке казне и пустити из притвора.

Због тога,

Наводећи и члан 451 Кривичног законика, Суд

Ослобађа сваке казне за чин узурпације власти, о којој је реч, оптужене: 1) Матеја Карпатакиса и 2) Германа Варикопула, становнике Атине.

Налаже њихово отпуштање из притвора, уколико из неког другог разлога не треба да буду задржани у њему.

Намеће судске трошкове и хонорар на рачун државе.

Пресуђено је, решено и обнародовано:

Председавајући чланова суда ***Записничар***

Јован Манганарис Н. Папанастасиос

да је ово тачна копија (потврђује)

У Халкиди, 30. марта 1938,

Записничар

(потпис нечитак)

Из горње одлуке јасно следи: да је еп. врестенски порекао каноничност свог архијерејства и да је прихватио ражаловање, не би постојао ниједан разлог да се подупре ослобађање засновано на „неурачунљивости", већ на основу њиховог отвореног покајања и извињења.

Други јасни доказ да је еп. врестенски одбацио пред очима суда и своје ражаловање и оптужбу за „узурпацију епископског чина" и признао искрено, јесте сама та пресуда по себи, која је, да би била ослобађајућа, нужно ослоњена на наводну „неурачунљивост" архијерејâ.

Свакако, није одмах дошло до званичног разлаза између ова два архијереја, а због Варикопуловог порицања. Док се по целој Грчкој разносио глас о ономе што се збило на халкидском суђењу, Варикопулови следбеници покушали су да разводне проблем и да замагле истину. Фалсификат је покушао да учини, у јануару 1940. године, и јеромонах Акакије Папас, како о томе сведочи једно његово писмо од 29. 1. 1940, упућено светогорском монаху Поликарпу…

Светитељ Игњатије Брјанчанинов

ПИСМО „О НЕМОГУЋНОСТИ СПАСЕЊА ИНОВЕРАЦА И ЈЕРЕТИКА"

Горког су плача достојни хришћани који не знају шта је заправо њихово хришћанство! А управо такве хришћане данас можеш срести готово

непрестано: ретко се можеш утешити супротним; ретко можеш у великој гомили људи који себе сматрају хришћанима да нађеш хришћане и именом и делом. Питање које постављате стога се поставља на други начин. „Зашто се не могу спасти – пишете ви – многобошци, муслимани и такозвани јеретици? Међу њима има и веома добрих људи. Погибао ових предобрих људи била би супротна милосрђу Божијем!… Да, то је супротно чак и здравом разуму људском! Па и јеретици су хришћани. Сматрати себе спасеним, а чланове других вера погубљеним, то је и безумно и крајње гордо!" Потрудићу се да вам одговорим, колико је то могуће, што краће, како многоглагољивост не би нашкодила јасности излагања.

Хришћани, ви размишљате о спасењу, а не знате шта је то спасење, зашто је оно потребно људима; на крају, не знајући Христа – једино средство нашег спасења! Ево истинског учења о том предмету, учења Свете Васељенске Цркве: **Спасење се састоји у обнови општења с Богом.** Цео род људски је изгубио то општење услед греха праотаца. Цео род људски спада у ред бића која су пропала. Погибао је судбина свих људи, и оних који су злочинци и оних испуњених врлинама. Зачињу нас у безакоњу, рађамо се у греху. „Сићи ћу ка сину моме у пакао" – говори Свети патријарх Јаков о себи и о свом Светом сину Јосифу, целомудреном и прекрасном! Силазили су у пакао после краја свога лутања по земљи не само грешници, него и праведници Старог Завета. Таква је снага добрих дела људских. Таква је цена врлина наше пале природе! Како бисмо обновили општење човека с Богом, ради спасења, неопходно је било искупљење. Искупљење људског рода нису обавили Анђели, ни Арханђели, ни неко други од виших, али ограничених и створених бића – обавио га је сам Бесконачни Бог. Смрт која је била удео људског рода, замењена је његовом смрћу. Недостатак људских заслуга замењен је његовим бесконачним заслугама. Сва добра дела људска немоћна су, и као таква су се спуштала у пакао. Она су замењена једним свемоћним добрим делом: Вером у Господа нашег Исуса Христа. Јевреји су питали Господа: *шта да урадимо како бисмо чинили дела Божија?* Господ им је одговорио: *Ово је дело Божије, да верујете у Онога кога је Он послао.* (Јн. 6, 28–29) Једно добро дело вам је неопходно, ради спасења: Вера. Али вера као дело. Вером, само вером, ми можемо ући у општење са Богом уз посредство Светих Тајни које нам је Он даровао. Узалуд је и погрешно то што мислите и говорите да ће се добри људи међу незнабошцима и муслиманима спасти, тј. ступити у општење с Богом! Узалуд мислите да је супротна томе мисао некаква новотарија, некаква заблуда која се поткрала! Не! Такво је непромењено учење Истинске Цркве, и старозаветне и новозаветне. Црква је увек тврдила да је једино средство

спасења: Искупитељ! Она је признавала да и највеће врлине пале природе иду у пакао. Ако су Праведници Истините Цркве, светионици из којих је светлео Свети Дух, пророци и чудотворци који су веровали у Искупитеља који ће доћи, али који су умрли пре његовог доласка, силазили у пакао, како онда ви хоћете, да многобошци и муслимани, зато што вам изгледају добри, а нису познали и нису поверовали у Искупитеља, стекну спасење које се даје посредством једног, понављам једног јединог средства – Вере у Искупитеља? Хришћани, познајте Христа! Схватите да га не знате, да сте га се одрицали, сматрајући да је спасење могуће без Њега, а за нека тамо добра дела! Они који признају могућност спасења без вере у Христа, одричу се Христа, и можда и не знајући, упадају у тешки грех богохуљења. *Мислим*, говори Свети апостол Павле, *да ће се човек вером оправдати, без дела закона*. Правда Божија се даје вером у Исуса Христа свима верујућима: без разлике, јер су сви грешили и лишени су Славе Божије: *А оправдани су даром Благодати Његове и избављењем по Исусу Христу* (Рим. 3, 28 и 22). Рећи ћете: „Свети апостол Јаков захтева и добра дела; он учи да је вера без дела – мртва." Погледајте боље шта то тражи Свети апостол Јаков. И видећете да он тражи, као и сви Богом надахнути писци Светог Писма, дела Вере, а не добра дела наше пале природе! Он тражи живу Веру, која је учвршћена делима новог човека, а не добра дела наше пале природе; дела противна Вери. Он наводи поступак патријарха Авраама, дело кроз које се јавила Вера праведника: то се дело састојало из приношења на жртву Богу свог Сина јединца. Заклати свог сина као жртву – у потпуности је зло дело по критеријумима људске природе; оно је добро дело као испуњење заповести Божије, као дело Вере. Погледајте у Нови Завет и уопште у целокупно Свето Писмо: ви ћете наћи да они траже испуњавање Божијих заповести, и да се то испуњавање назива делима, и да то испуњавање заповести Божијих чини живом и дејствујућом Веру у Бога. Без Њега је Вера мртва, и лишена сваког кретања. И насупрот томе ћете наћи, да добра дела пале природе, од осећања, крви, од порива и непотребних покрета срдачних – да су сва та дела забрањена и одбачена! А управо таква, по вашем мишљењу добра дела, вама се и допадају код многобожаца и муслимана! За таква дела, па макар их пратило и одрицање од Христа, ви хоћете да им дате спасење.

Чудно је и ваше расуђивање о здравом разуму! Откуд, с каквим правом ви налазите у себи такво расуђивање? Ако сте хришћанин, треба о томе да имате хришћанска схватања, а не некаква друга самовољна, преузета не зна се одакле! Јеванђеље нас учи да је последица пада то да имамо разум који се лажно тако назива, да је разум наше пале природе, ма какве иначе добре

особине имао, ма како био изоштрен ученошћу овога света, увек има особину која му је дата као последица пада; тј. остаје лажни разум. Он се мора одбацити, и предати се руководству Вере. Уз такво руководство, у своје време, после одређених подвига извршених у побожности, Бог дарује свом верном слуги разум Истине или разум Духовни. Тек тај разум треба да признамо за здрав разум: он је објављена Вера, тако сјајно описана у делима Светог Апостола Павла, у 1. глави његове Посланице Јеврејима. Темељ духовног расуђивања је Бог. На овом чврстом камену се расуђивање зида, и због тога се не колеба и не пада. А оно што ви, Хришћани, називате здравим разумом, признајемо у Цркви за разум болестан, одвратан и заблудео, који не можемо излечити друкчије него одсецањем свих знања који га сачињавају, одсецањем мачем Вере, и одбацивањем непотребног. Уколико га сматрамо здравим, на основу расуђивања неодређеног и стално промењивог, онда ће он, као наводно здрав, обавезно одбацити Христа. То је доказано искуством. Шта вам говори ваш здрави разум? Да је признање погибељи добрих људи који не верују у Христа супротно вашем разуму! Штавише, таква погибао добрих људи је супротна милосрђу надасве доброг Бића као што је Бог. Да ли сте имали откровење одозго о томе шта је супротно а шта није супротно Божијем милосрђу? Не! Него вам то показује ваш здрав разум. Тако дакле, ваш здрав разум!… Ипак, уз сав ваш здрав разум, откуд вам то да ви својим ограниченим људским умом можете да достигнете шта је супротно, а шта није супротно Божијем милосрђу? Дозволите да вам кажем нашу мисао. Јеванђеље, односно Христово учење, односно Свето Писмо, или још друкчије речено Света Васељенска Црква открили су нам све што човек може да зна о Божијем милосрђу, које превасходи свако људско расуђивање и које је недоступно људском разумевању. Узалудно је напињање људског ума када он тражи да одреди безграничног Бога! Када тражи да објасни оно што је необјашњиво, да својим мудровањима потчини… кога? Бога! Такви напори су напори сатански! Ти који себе називаш хришћанином а не знаш Христово учење, ако се из овог благодатног, небеског учења ниси научио да је Бог недостижан – пођи у школу, и слушај шта се тамо говори! Деци тамо објашњавају наставници математике, у теорији бесконачног, да се оно, као неодређена величина не потчињава оним законима којим се потчињавају величине одређене – тј. бројеви. Резултати бесконачног могу бити потпуно супротни резултатима бројева. А ти желиш да одредиш законе деловања Божијег милосрђа, па говориш: Ово је са њим сагласно а оно није! То је сагласно или несагласно са твојим здравим разумом, са твојим појмовима и осећањима! Да ли из тога следи да је Бог обавезан да схвата и осећа онако како ти схваташ и осећаш? А

управо то ти захтеваш од Бога! Какав безуман поступак испуњен гордости! Немој да оптужујеш расуђивање Цркве за недостатак здравог смисла и смирења: то је твој недостатак! Она, Света Црква, не ради ништа друго до следи Божије учење о Божијем деловању, које је открио сам Бог! За њом послушно иду истинска њена чеда, која се просвећују Вером, и одбацују хвалисави разум који устаје против Бога! Верујемо да о Богу можемо знати само оно што нам је Бог изволио открити! Ако би постојао неки други пут познања, пут који бисмо могли да прокрчимо свом уму сопственом напорима, онда нам не би било даровано Откровење. Оно је дато зато што нам је неопходно. Ташто је и лажно сопствено мишљење о себи и скитање људског ума.

Ви говорите: „И јеретици су хришћани". Откуд вам то? Неко ко сам себе назива хришћанином, и ништа не зна о Христу, у крајњем свом незнању одлучује да сам себе објави истим таквим хришћанином као и јеретици, а да Свету Веру хришћанску не разликује од порода клетве – богохулне јереси! Истински Хришћани о овоме расуђују на други начин! Многобројни редови Светих примили су венац мучеништва, изабрали су љуте и дуготрајне муке, тамницу, прогонство, уместо да се сагласе на заједништво са јеретицима у њиховом богохулном учењу. **Васељенска Црква је увек признавала јерес за смртни грех, увек је говорила да је човек, заражен страшном болешћу јереси, мртав у души, остаје стран благодати и спасењу, и да је у општењу са ђаволом и његовом погибељу.** Јерес је грех ума. Јерес је више грех ђаволски него људски; она је кћи ђавола, његов изум, бешчашће блиско идолопоклонству. Оци обично називају идолопоклонство бешчашћем, а јерес злочашћем. У идолопоклонству ђаво је за себе тражио божанску част од ослепљених људи; помоћу јереси он ослепљене људе чини саучесницима у свом главном греху – у богохулству. Ко са пажњом прочита одлуке Сабора, лако се може убедити да је карактер јеретика савршено сатански. Видеће њихово страшно лицемерје, неизмерну гордост, видеће понашање које сачињава непрекидна лаж, видеће да су они предани различитим ниским страстима, да они, када имају могућност, не презају ни од најужаснијих преступа и злочина. **Посебно је видна њихова непомирљива мржња према чедима Истините Цркве и жеља да пролију њихову крв!** Јерес је повезана са окамењавањем срца, са страшним помрачењем и повређењем ума, тврдоглаво се држи у души која је њоме заражена, и човек се јако тешко лечи од ове болести! Свака јерес у себи садржи хулу на Духа Светога: она или хули догмат Светог Духа или деловања Светог Духа. Суштина сваке јереси је богохуљење. Свети Флавијан, патријарх константинопољски, који је својом

крвљу потврдио исповедање истинске вере, изрекао је решења Помесног Константинопољског Сабора против јересијарха Евтихија следећим речима: „Евтихије, до сада јерej, архимандрит, који је разобличен у прошлим својим деловањима и садашњим његовим објашњењима као следбеник заблуде Валентина и Аполинарија, којим упорно следи и богохулствује, тим пре што није чак ни слушао наше савете и поуке да прими здраво учење. Због тога, плачући и уздишући над његовим вечитом погибељи, ми објављујемо од лица Господа нашег Исуса Христа, да је он пао у богохуљење, да је лишен сваког свештеничког чина, општења с нама и управе над манастиром, и дајемо на знање свима који ће од сада говорити са њим, или га посећивати, да ће и они сами бити подвргнути одлучењу!" Ова одлука је образац општег мишљења Васељенске Цркве о јеретицима; ова одлука је призната и потврђена од стране целокупне Цркве, и потврђена Васељенским Халкидонским Сабором. Јерес Евтихија се састојала у томе што он није исповедао у Христу после оваплоћења две природе, као што исповеда Црква; он је допуштао једну, и то божанску природу (монофизити – п.п.). Ви ћете рећи: Зар само то! Забаван је по свом недостатку истинског знања, и горко жалостан по свом својству и последицама одговор једног лица, које има власт овога света, Светом Александру, патријарху александријском, поводом Аријанске јереси. Тај човек саветује патријарха да сачува мир, да не покреће спорове, јер су спорови противни духу Хришћанства, а све то због неколико речи. Пише да он не налази ништа посебно за осуду у учењу Арија – само неку разлику у обртима речи! Ови обрти речи, примећује историчар Флери, у којима наводно нема ничега за осуду, одбацују божанство Господа нашег Исуса Христа – и само то! Одбацују, значи целокупну веру хришћанску – и само то! Обратите пажњу: све древне јереси, под различитим маскама које су се мењале, стремиле су ка једном циљу: оне су одбацивале божанство Логоса и изопачавале догмат о богооваплоћењу. Новије јереси највише теже да одузму деловања Светог Духа: са ужасним хулама они су одбацили божанствену Литургију, све Тајне, све оно где Васељенска Црква увек признаје деловање Светог Духа. Све те нове јереси су назвале то дејство Светог Духа људским творевинама и институцијама, па чак и још дрскије: сујеверјем и заблудом! Наравно, у јереси ви нећете наћи ни разбојништво ни крађу! Можда само због тога не сматрате да је јерес грех? Ту је одбачен Син Божији, а тамо одбачен и похуљен Свети Дух – и само то! Онај који прихвата богохулно учење, који изговара хулу, не пљачка и не краде, него чак чини добра дела пале природе – он је диван човек! Како Бог може да му одрекне спасење!… Узрок ове ваше неверице, као и сваке друге, дубоко је непознавање

хришћанства! Немојте да мислите како је ово незнање неважан недостатак! Не! Његове последице могу бити погибељне, особито данас, када међу људима круже безбројне књижице са хришћанским насловима, а са сатанским учењем. Не познајући истинско хришћанско учење, лако можете прихватити мисао лажну, богохулну, као истину; усвојити је, а заједно са њом усвојити и вечну погибао. Богохулник се неће спасти! И ове недоумице, које сте објавили у вашем писму, већ су страшни рушиоци вашег спасења. Њихова је суштина – одрицање од Христа! Не играјте се вашим спасењем, не играјте се! Иначе ћете вечно плакати. **Прионите на читање Новог Завета и Отаца Православне Цркве, а не којекаквих Тереза и Франциска и других западних *умоболника* које њихова јеретичка црква назива „Свецима".** Научите од Светих Отаца Православне Цркве како да правилно схватате Свето Писмо, какав живот, какве мисли и осећања приличе хришћанима. Из Светог Писма и живе вере изучите Христа и хришћанство. Пре него дође страшни час, када ћете стати пред Божији суд, стеците одбрану коју Бог даје, тј. дарује свим људима – посредством хришћанства.

У другом писму Светог Игњатија (том 4. писмо 30.) он је писао:

„***…Онај који из учења Христовог одбацује макар један догмат тај се одриче Христа.*** Размисли добро: твоја сумња није тако лак грех. Ако га ти усвојиш и почнеш да га остварујеш и на речима – ти падаш у смртни грех. Једна реч Вере може да спасе, једна реч неверја може да погуби душу. Разбојник који је у предсмртним мукама висио на крсту, и исповедио Христа – отворио је себи врата раја; Фарисеји, који су одбацили Истину, похулили су на Духа Светог и погинули су. *Јер ћеш због својих речи бити оправдан и због својих речи бити осуђен* (Мт. 12, 37) рекао је Спаситељ.

Ако свом разуму дозволиш да противречи (оспорава) учење Христово, он (разум) наћи ће таквих противречења хиљаду хиљада: он је неисцрпив када му дозволимо да се зарази непријатељством према Христу. Мало-помало он ће одбацити све хришћанске догмате! То није новост. То је плод необузданог самовољног расуђивања. Колико се данас због тога појавило безбожника и богохулника у свету! По спољашности, и за неопитне људе ти богохулници се причињавају као људи са блиставим умом, који су покидали ланце и изашли на слободу, те открivши истину показали је и другим људима. Но последице су показале да је њихова такозвана истина – најужаснија погубна заблуда.

Потоцима крви се умивају лажне мисли, које и не могу да се очисте тим умивањем! Страшно је упрљати мисао лажју: крв људска нема силу да опере те љуте мрље. За такво прање човечанство је имало нужду у крви Богочовека.

Оно је добило ту крв, умило се у њој, и очистило! Будући подржавано руком Вере, изашло је из дубоке, тамне пропасти телесног, лажно названог разума. Тај разум призива човека поново у пропаст и човек обраћа пажњу на смртоносни позив! Чему да се дивимо? Човек је сачувао свој карактер: у рају испуњеном благоухања и божанског наслађивања, он се није зауставио да да поверење и пажњу ласкавим речима ђавола.

Пријатељу мој! Ти си хришћанин, члан православне Источне Цркве! Чувај верност духовном телу чији си члан, и чувај сједињење са Светом Црквом којој припадаш. Чувај твоје духовно достојанство као неоцењиву ризницу. Због разлога твоје немоћи не упуштај се у расуђивање о догматима: То је дубока пучина, опасно море – у њему су потонули многи неискусни и самовољни морепловци. Безопасно и са надом преизобилне духовне користи могу да пливају и да се носе по чудним таласима богословља само они који имају кормило ума у деснице Духа. По савету Светог Апостола Павла покоравај и обарај сваку помисао која устаје против познања Божијег, тј. на разум Христов (2 Кор. 10, 4–5). Не улази у спор, нити у расуђивање са сумњама и приговорима које порађа лажно назван разум. Мачем вере сеци главе тих змија, чим они избаце те главе из својих рупа! То је права ствар и истинита! Чин достојан онога који се једанпут заувек сјединио са Христом.

Пре савеза (са Христом) још и можеш да расуђујеш; после успостављеног савеза оно је (расуђивање) већ преступ. Ништа, ништа да не нарушава и да не колеба твоју верност! Ах! Подношљивији је онај који није ступио у савез неголи издајник. Са смирењем прими на себе благо иго, води живот благочестив, чешће посећуј цркву, читај Нови Завет и дела Светих Отаца, помажи ближњима, и Божанствено Христово учење из којег дише Светиња и Истина у своје време ће да се усели у твоју душу. Тада к њој неће долазити никакве сумње.

Христово учење је натприродно и Божанствено. Оно је приступачно људском уму само при посредству вере. Безуман је труд и покушај да се натприродно објасни људским расуђивањем, које очигледно не може изаћи из општег, обичног, природног круга. Последице безумног покушаја су следеће: противречење, безбројни приговори, одбацивање натприродног, и макар би то натприродно и било божанствено.

У великој већини људи у својим делима противрече самима себи! Чувају своје очи, да се не би упрљале, док ум који је око душе, уопште и не мисле да чувају и чак шта више, прљају га свемогућим ђубретом. Господ нам је наредио да чувамо ум зато што је он човеков вођа. Ако ум сиђе са истинитог пута – сав

људски живот постаје заблуда. А да ум сиђе са истинитог пута треба сасвим мало: **једна, било каква лажна мисао**. *Ако, дакле, око твоје буде здраво* – говори Спаситељ, – *и сво тело твоје биће светло; Ако и око твоје буде кварно, и тело ће твоје бити тамно* (Лк. 11, 34–35). А ми пак сасвим не чујемо ту свесвету заповест. Ми пак не пазимо како наша светлост, тј. ум постаје помрачен, и бацамо у њега свако ђубре. Он на крају постаје тама и разлива мрак на наше целокупно понашање, на цели живот.

Због чега су се у твојој души породиле мисли које устају на Бога – мисли погубног неверја и сујетног мудровања? Сигурно си се начитао разних испразних иностраних књижица, наслушао си се разних неоснованих расуђивања о религији, којима је наше време тако богато, а тако оскудно у истинитим религиозним познањима. 'Човека ништа тако не управља ка богохулству као читање јеретичких књига' – рекао је Преподобни Исак Сиријски. Остави то неблагочестиво читање које пуни ум схватањима збуњујућим, превртљивим, које га лишавају чврстине, самосталности, правилног расуђивања, а које га приводе у стање скептичног колебања. Заузми се темељним изучавањем Источне Цркве о њеном Предању, а које се налази у делима Светих Отаца. Припадаш ли ти тој Цркви? **Твоја је дужност да Је упознаш како треба.** Погледај како чврсто и добро знају своју религију злославни запада!

Истина, они имају и мање труда за подробно упознавање са својом вером. Паписта који је само поверовао у папу, као у Бога, учинио је све: он је савршени папист! И може да булазни колико хоће! Протестант – који само сумња у цело Предање, протествује против целог Христовог Учења, и мада задржава име хришћанина – учинио је све: он је у потпуности протестант. Они – латини и протестанти, који достигну такво савршенство пишу многотомна дела, товаре све на бродове и долазе у Русију да траже читатеље. Не читај то што су написали ти људи сами не знајући шта пишу. Ти тако мало знаш (по данашњој свеопштој моди), хришћанску религију, да врло лако можеш да присвојиш било какву лажну мисао и да нашкодиш својој души…"

ПРОТИВ НОВОГ КАЛЕНДАРА

Православну свету веру Те истине браћо мила
И календар стари, Верни прихватише,
Духом Светим надахнути И њима у животу
Оци нам предали. Смерно се владаше.

Вера наша живоносна Предање је наше Свето
И календар прави, Сви га вероваше,
Предање су апостолско Сада свагда и посвуда

Светитељу Сави. Деци предаваше.

Што се изволи И ми Срби светосавци
Духу Светом Последњих времена,
И Светим Оцима, Држимо се Христа Бога
Утврди се браћо моја И његовог бремена.
Светим Саборима.

Светом Сави и Оцима Благ је јарам нашег Спаса
Православног рода, И бреме му је лако,
Кроз чување тих светиња Православље и календар
Сијаше слобода. Нека чува свако.

А. В.

СВЕТИ ТЕОФАН ЗАТВОРНИК И ЊЕГОВО УЧЕЊЕ О ЦРКВИ

(…) У учењима људским слава науке је када се она с времена на време понавља, и када она од многих понављања прелази ка бољем и савршеном, ка свом примерном размеру и развоју. Таква променљивост тамо може бити добар признак – а у крајњој мери и неизбежни удео. То пак није тако са учењем које вам ми овде предајемо и које нас карактерише. Као Божанствено учење, оно свагда треба да пребива јединственим и неизменљивим, као што је неизменљив и вечан Сам Бог. И за нас би било страшно обличење, ако би ми у својој прошлости могли да укажемо на било какве измене у учењу, па макар би то било и под велом раскошног савршенства и развића. А што је оно и сада неизменљиво такво какво је било и пре 50 година, не само да није на прекор, већ је достојно и одобравања. **Њему (учењу) је и потребно да пребива такво какво је оно било не само за тих 50 година, већ и за десетине других педесетогодишта и то до самих Апостола и Господа нашег Исуса Христа.** Додацима, променама, развојем могу да се хвале друге хришћанске заједнице, које су отпале од јединства са истинитом Црквом Божијом. Оне су и отпале због измене у учењу и та променљивост је постала њихова суштинска црта, тј. одлика. Они дакле, нека се и хвале својим новинама – на своју срамоту! Нека се хвале паписти, који су измислили центар јединства, и који су изгубили истинску тачку ослонца, нека се хвале и тиме мере своју животност…! Нека се хвале протестанти који будући као ветар колебљиви и променљиви као морски таласи, а који су са својом лажном и надалеко чувеном слободом савести и убеђења, дошли у својим последњим закључцима до многобоштва и безбоштва! Нека се дакле они само хвале, **а ми се нећемо хвалити ничим**

осим својом ревношћу (зилотизмом – п.п.) којом ћемо и чувати наше учење, какво је оно било из почетка на похвалу Цркве Божије и у дан Христов, плашећи се грозног суда, изреченог Апостолом: *Ако вам ми или ангел с небеса буде проповедао другачије* (није рекао: супротно, већ другачије, тј. још нешто осим онога што вам је већ речено, тј. нешто више од тога), *него што вам ми проповедасмо, анатема да буде* (Гал. 1, 8) (…)

(…) Наш је дуг да сваком нашем новом поколењу саопштавамо и да га упозоравамо и напомињемо о Истини Божијој, а народе који је не знају да их просветљујемо проповеђу о њој, **те више од свега да чувамо непроменљивом истину Божију** у срцима свих који се налазе унутар ограде Цркве Божије… Да, браћо и оци, наше је дело да предвиђамо замке духа лажи и да његовим сплеткама дамо силни и активни отпор. Од времена јављања Господа на земљи дух лажи не престаје да устаје на истину, и злобно покушавајући да је угуши, мења начине и технику 'борбе', остајући неизменљив једино у злоби и лукавству. После разних јереси он је на Западу измислио центар јединства, те је с његовом помоћи директно или индиректно размножио тамо мноштво опасних и штетних учења која су скоро сасвим заклонила истину која изнемогава у борби са њима, пошто је њој самој додан део лажи који је раслабљује (…)

(…) Држите се те старе вере, како су је се држали и Оци наши, а који су нам због тога оставили јасне знаке своје богоугодности (…) Бежите од новотарија у питањима вере и благочешћа и чувајте се тих лажљивих пророка, који вам долазе у овчијим кожама, док су унутра вуци грабљивци! Увиђајте лаж која се крије у привлачним речима ласкаваца који хоће да вас разврате под видом добрих намера (…)

(…) Схватајући ово све, **поставимо себи за закон да Свето чувамо, Свету Веру коју исповедамо, чувајући непроменљивим и чистоту исповедања, и чистоту освећења, и чистоту живота како нам је Црква заповедила** – не препуштајући се онима који су имали ту несрећу да отпадну од ње, да залутају и окоре у тој заблуди… јер ни једни ни други (ни расколници, ни парасинагоге) немају истинити пут ка спасењу који нам је указан Светим Апостолом…

Али оставимо их благости Божијој (…) молећи се за њих, да им се просветле умови њихови помрачени лажју и да им се умекшају срца ожесточена упорношћу у заблуди (…) Сами се пак о себи више и још више побринимо, како се не би нашли ван Царства, па макар се привидно и држали истинитог пута ка спасењу. Свето ћемо дакле испуњавати све што је неопходно ради спасења (…) Јер бива и то да поједини и лежи у доброј

болници, и није лишен дужне бриге, па опет се не лечи (…) Због чега? Због тога што није све у спољашњем и што не испуњава све како му одређује доктор (…) Тако се може десити и са нама (…) да, будући члановима Истините Божије Цркве, те наше једине болнице (…) не добијемо исцељење наших душевних немоћи, те се због тога и не спасемо, када не испуњавамо све оно што нам је заповеђено Црквом, и што не испуњујемо тако како се од нас и тражи (…) Каква ће нам бити корист да пред нашим очима имамо чисти бунар, а за гашење жеђи узимамо воду из другог – мутног и нездравог извора? (…) И ми нећемо имати користи ако, пребивајући у унутрашњости дома Божијег – Светој Цркви, одакле извире обилна вода спасења која се кроз седам потока излива на све (мисли се на седам Светих Тајни – п.п.), ако се ми не будемо користили њом, и окренемо се ка другим бунарима – испровађиваним и безводним или који садрже смрдљиву устајалу воду (…) Шта ћемо дакле да учинимо? Оно, што је заповедио Апостол: држећи се Светог исповедања Вере и окрепљујући се благодаћу Божијом која се даје у Тајинствима и подгревана свештеним чиновима и црквеним молитвословљима, ходићемо по заповестима Јеванђеља и у уставу Свете Цркве, под руководством законитих пастира и учитеља; кретаћемо се неодступно, без додавања или одузимања, без лености и лажних изговора (…) У простоти срца, као пред самим Господом Срцезналцем, који све види и који ће све да награди стоструко (…)

(…) ЗА ВАШЕГ УНУТРАШЊЕГ ЧОВЕКА ПОСТАВИТЕ КАО ЗАКОН: ПОКОРНОСТ УМА – ДЕФИНИЦИЈАМА ДОГМАТА; ПОКОРНОСТ ВОЉЕ – ЗАПОВЕСТИМА ЈЕВАНЂЕЉА; ПОКОРНОСТ СРЦА – ОСЛОБОЂЕНИМ НАДАМА И ОЧЕКИВАЊИМА БЛАГА У БУДУЋЕМ (…)

(…) Хришћанин као члан Цркве, треба да живи по црквеном као што војник живи по војничком. Данас постоји посебна потреба да се напомиње о томе често, јер многи хришћани заводећи се сујетним мудровањем, уопште неће да знају за Црквени устав, сматрајући га ниже свог ранга, а себе вишем од њега. Не браћо, Устав Цркве од Бога исходи. **Онај ко се њему не покорава тај се Богу противи.** Свети Апостоли, мученици и сви Свети који су живели по уставу Цркве и који су свој живот у њему положили, су сведоци тога да у њему нема ништа самовољног и сујетног (непотребног), **већ је све успостављено мудром сразмерношћу и сазнањем потребе те је наложено на све као дуг.** Није ли указање неодложности закона искуство свих? (…)

(…) ЧУВАЈТЕ СЕ БРАЋО ВИШЕ ОД СВЕГА ДА СЕ У ВАМА НЕ УГАСИ ДУХ РЕВНОСТИ О СВЕТОЈ ВЕРИ И БОГОУГОДНОМ

ЖИВОТУ! (…)

(…) Данас се многи заносе новинама… но није све ново добро, као што је и много од старог завршило свој век трајања. Треба расуђивати. Старо је међутим, као испитано, свагда боље од новог које још није испитано. ***У делима вере и благочешћа што је нешто старије то је и боље, или чак, старо то јесте оно што је правилно*** **(…)**

(…) НЕМА НИШТА ВЕЋЕ ОД ОНОГА ШТО СУ ЧИНИЛИ У СВА ВРЕМЕНА ХРИШЋАНИ КАДА ЈЕ ЛАЖ НАПАДАЛА НА ИСТИНУ: СТАЈАЊЕ У ВЕРИ И ЗА ВЕРУ (…)

(…) Спаситељ је рекао: *Ја сам с вама до краја времена* (Мт. 28, 20). Он је с нама тада, када ми мислимо на Њега умом, живимо Његовим животом, освећујемо се Његовом силом. Значи, како ми сада верујемо, тако треба бити до краја света. Ради тога је Он установио Цркву, којој *врата адска неће одолети* (Мт. 16, 18) **и озаконио је да нам онај који не слуша Цркву буде као незнабожац и цариник, тј. као мртав** (…)

(…) Чуо сам да Ви наводно сматрате моје поуке као врло строге и да сматрате да данас не треба тако мислити, не треба тако живети, а и самим тим не треба тако ни учити. Нису та времена! Како сам се ја обрадовао чувши то! Значи, Ви пажљиво слушате шта ја говорим, и не само да слушате, већ сте спремни да и испуните то. Шта више и да желимо ми проповедници, осим тога што је заповеђено?

Па ипак при свему томе с вашим расуђивањем никако не могу да се сагласим и сматрам за свој дуг да га се оградим и поправим. Јер може бити да оно и поред ваше жеље и убеђења сапроизлази из тог злог почетка, као да хришћанство наводно може бити мењано у својим догматима, правилима (канонима – п.п.) и освећујућим дејствима сагласно духу времена, и да се оно може прилагођавати променљивим укусима синова овог века, те да поједине ствари може додати а поједине одузети. **То није тако! Хришћанство треба да пребива** ***вечно неизменљиво*****, не стојећи ни мало под зависношћу и управљањем духа (овог) века, већ напротив сâмо треба по свом назначењу да управља или влада над њим у свима који се покоравају његовом вођству** (…)

(…) Заволимо хришћанске догмате и притеснимо њима свој ум, заповедивши му да мисли тако а не другачије. Заволимо хришћанска правила живота и притеснимо њима своју вољу, подстакнувши је да смирено и стрпљиво носи свој благи јарам. Заволимо све хришћанске црквене чинове и службе које нам служе за руководство исправљања и освећивања, те стеснимо њима своје срце, обавезавши га да преноси

своје жеље од земаљског и трулежног ка свему небеском и нетрулежном (…)

(…) Једнодушје, једноверје, и једномислије је постало суштинском цртом – карактером хришћанства, као неко почетно начело његовог живота – каменом темељцем у његовом основу. И Свети Апостоли су их толико ценили, да су својим поукама сваки час обраћали нашу пажњу за утврђивање у њима; И нема речи, нити посланице, где се о томе не би помињало. Они нам час напомињу да будемо једнодушни и једномислени (Флб. 2, 2; 1 Пт. 3, 8), а час нас убеђују *да се боримо за веру једанпут предану Светима* (Јуда 3; Филипљ.1, 27) *...старајући се да чувате јединство Духа свезом мира* (Еф. 4, 3) – а час хвали оне *који стоје у једном духу, једнодушно се борећи за веру Јеванђеља; и ни у чему се не плаше противника* (Филипљ. 1, 27–28), час упозоравајући од *заношења сваким ветром учења* (Еф. 4, 14), а час строго изобличава због раздељења, ***и то искључиво у учењу*** (1 Кор. 1)! (…)

(…) Међу нама постоји чудна предрасуда да ако је неко мирјанин (лаик), тада он нема потребе да се труди да сазна пуноћу хришћанске истине стидећи се дела тог труда, стидећи се да изјави то знање ако га има, и тим пре да стане у одбрану за њега. И на тај начин код нас се све више шири област лажи и царство њеног оца (…)

(…) Други се пак заносе страшћу ка самосталном виђењу, а ту самосталност мере независно од хришћанског учења, удаљењем од њега, противљењем њему. И то се опет чини због непознавања хришћанства, које једино може да да потпору самосталности. Самосталност – је добра ствар, али треба наћи праву тачку гледишта. Хришћанство је засновано на истини Божијој. Где другде наћи бољи основ? Бог учи разумне ствари. Пријатељ разумних ствари је онај који пази на то учење, те ће сваки који пази на њега несумњиво знати и истину, јер Бог је Сам истина. *Бог који је из давнине много пута и разним начинима говорио Оцима преко Пророка, у ове последње дане говорио је нама преко Сина Свога* (Јев. 1, 1–2) – Сина Божијег и Господа који је и предао истину Светим Апостолима, а Апостоли Цркви. **Шта се у Цркви несумњиво признаје за истинито? Оно, што је свима, свагда и свуда било исповедано. Стани на ту тачку и сам, те ћеш бити самосталан, самосталношћу која је најправилнија и непогрешива, мада ће она бити одрицање самосталности како је то обично схватају. Обична самосталност је карактеристика знања, док је хришћанска истоветност веровања.** ***Хришћанин је тућ том позиву да све по своме схвата, а тражи само једно: како су сви и свагда схватали ствари и судили о њима. По његовом убеђењу, усамити се значи отпасти од истине и следствено***

томе не ићи ка савршенству већ ка погибли. Потчињавајући се пак општем веровању, он не сматра да губи тиме самосталност. Из тог општег и истоветног он за себе присваја само истинита начела, јер она од Бога исходе, и темељећи се на њима суди затим о свему и све решава. И решава не грешећи јер исходи од истинитих основа који су запечаћени божанственим ауторитетом.

Све јереси и све лажи произашле су од нарушавања тог основног правила истине. ***Јерес је суђење о било чему по свом умовању*****, не усклађујући се са оним како је Господ дао Цркви да суди о томе.** Арије је почео расуђивати о Господу по свом умовању и пао је у јерес, не признавајући Његову једносушност Богу Оцу и Духу Светом. Лутер је почео умовати по своме и састављати систем хришћанског учења – и колико је лажи измислио? Исто тако и папа, а и сви нови застраниоци. **Када се појави питање, хришћанин тражи разрешења на њега не у себи, не у свом расуђивању, већ у свеопштем исповедању. Није ствар у томе да он сам не треба да расуђује и не износи никаква размишљања, јер се они код њега могу рађати брже него у било кога. Ствар је у томе, да им он не даје никакву цену до момента док не провери то свеопштим учењем. Ако су та размишљања сагласна са тим учењем, он их прима, а ако нису сагласна, одбацује их.** ***У томе се састоји његов душевни мир.*** **Он стоји на том општем исповедању као на тврдом камену, јер по њему он се узноси ка Богу као извору (…)** (А да ли се старокалендарци држе те старе вере проповедане свима, свагда и свуда или је се пак држе новокалендарци и други екуменисти, испитуј, поштовани читаоче, упоређујући исповедање вере једних и других са учењем Цркве које је она од почетка проповедала и нађи ћеш одговор… – п.п.)

(…) У Светој Цркви, и само у њој једној, све је устројено ка нашем спасењу, тако да онај који отпада од ње нема начин да себе спасе. **За спасење је потребна благодат, а где ћеш да је нађеш и узмеш ван Цркве? Благодат се даје кроз Свете Тајне, а Тајне се налазе у Светој Цркви. За извршавање Тајинстава потребно је свештенство, а истинито свештенство је само у Цркви. Према томе, ко је ван Цркве, тај је без свештенства, без Тајинстава и без Благодати. Са чиме он да спасе душу своју?! Тако он и гине ван Цркве. Пазите дакле да се сами не одвојите од Цркве, а оне који почну да вас одвајају од ње не слушајте…** И ви знате колико је било тих злих вукова (у овчијој кожи, а који су ти који одвајају од Цркве – п.п.)! Једни су (вукови) хтели да оштете хришћанство примесом јудејства, као јудејствујући јеретици; други су покушали да га помраче маштама

незнабожачких мудровања – гностици, манихејци; трећи су кварили учење о Пресветој Тројици, као на пример Павле Самосатски; одбацивали Божанство Исуса Христа као Арије; а пети су, као Македоније, у свом учењу хулили на Пресветог Духа. За њима су се појавили несторијанци, монофизити, монотелити, иконоборци, а онда потом паписти и лутеранци са свим својим подврстама… Свети Апостоли и њихови прејемници, испуњавајући упозорење Господње, строго су следили за свим тим одступањима од истинитог учења Христовог, и тог момента чим су се појављивала, обличавали их појединачно, и још више на Саборима, упозоравајући при том све верујуће говорећи: Пазите, овде и овде је лаж! Не следите томе (…)

(…) ***Устројивши Цркву кроз Свете Апостоле Господ је заповедио да сви њени чланови као прво треба да чувају догмате, или здраво учење о свему; као друго да испуњују заповести; као треће да примају Тајинства и као четврто да се потчињавају законитом свештенству.*** **Према томе, не једна, већ четири тачке чине суштину Цркве и дело спасења… Према томе, целокупно дело спасења може се изразити овако: ДРЖЕЋИ СЕ ЗДРАВОГ, АПОСТОЛСКОГ И СВЕООТАЧКОГ УЧЕЊА И ПРИМАЈУЋИ БЛАГОДАТ КРОЗ СВЕТЕ ТАЈНЕ, ЖИВИ ПО ЗАПОВЕСТИМА ГОСПОДЊИМ, ПОД РУКОВОДСТВОМ ЗАКОНСКИХ ПАСТИРА ЦРКВЕ – И СПАШЋЕШ СЕ. ОНАЈ КОЈИ СВЕ ТО ИМА, ТАЈ СЕ СПАСАВА. И У КОЈОЈ ЈЕ ЗАЈЕДНИЦИ СВЕ ОВО АКТИВНО, ТАМО СЕ ОСТВАРУЈЕ И СПАСЕЊЕ – ТА ЗАЈЕДНИЦА ЈЕ СПАСОНОСНА И ОНА КОЈА СПАСАВА, ТЕ ОНА И ЈЕСТЕ ИСТИНИТА ЦРКВА ХРИСТОВА. А ТАМО ГДЕ НЕМА МАКАР ЈЕДНОГ ОД ТА ЧЕТИРИ, ТАМО НЕМА СПАСЕЊА, НЕМА ЦРКВЕ. (…)**

(…) Чувајте то што су Господ и Св. Апостоли предали Цркви и што једно поколење хришћанима предаје другом… Ви само то сачувајте а све остало ће вам само по себи бити додато. После чистоте вере долази светлост Благодати (…)

(…) Ми верујемо онако како смо примили од Отаца наших; Оци наши су поверовали онако као што им је предао православни Исток; Исток верује, како је научен од Апостола; а Апостоли су научени Господом и говорили су Духом Светим(…)

Схимонах Епифаније Чернов[304]

ЈЕВАНЂЕЛСКО СЛОВО О ЛАЖНИМ ПАСТИРИМА

У Цркви Божијој над словесним стадом Христовим постављени су пастири тј. духовни чобани, како би цело духовно стадо са собом водили путем Истине Христове. О томе нам благовести глас првоврховног апостола Петра: *Презвитере који су међу вама молим, ја који сам сапрезвитер и сведок Христових страдања и заједничар у слави која ће се открити: Чувајте стадо Божије које вам је поверено и надгледајте га не принудно него добровољно и по Богу, не због нечасног добитка него од срца; нити као да господарите наследством Божијим; него будите углед стаду; и кад се јави Архипастир примићете венац славе који не вене* (1. Пт. 5, 1–4). И као да продужује ту реч, првоврховни Св. Апостол Павле у обраћању Васељенској Цркви говори: *Пазите дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух Свети постави за епископе, да напасате Цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом* (Д. Ап. 20, 28). Пастири су на високом положају. Узвишавајући се над паством они стоје на стражи Христове Истине. Због тога Свети Апостоли опомињу паству: *Тако и ви млађи покоравајте се старешинама а сви покоравајући се једни другима пригрлите смиреноумље јер се Бог гордима противи а смиренима даје благодат* (1 Пт. 5, 5). *Слушајте старешине своје и повинујте им се јер они бдију над душама вашим пошто ће одговарати за њих*... (Јев. 13, 17). Суштина реченог о истинитим пастирима који су спремни да не штеде ни свој живот за спасење повереног им стада састоји се у следећим речима: *Пастир добри живот свој полаже за овце!* (Јн. 10, 11). Паства се потчињава пастирима – и такав је закон Христов. Па ипак, и поред дужног поштовања према пастирима и потчињености њима, те и поред

304Ово слово о лажним пастирима написао је познати руски катакомбник Антоније Чернов (у схими Епифаније). Напустио је СССР 1978. год. и присајединио се на кратко РПЗЦ. Пошто је увидео да се загранични Руси не придржавају вероисповедања којег су се од почетка придржавали сви катакомбници и да су услед компромиса са вером одступили од чистоте Православља, одваја се од њих и присаједињује флоринцима. Након краћег времена, упознавши се са њиховим правим вероисповедањем и историјатом Грчке Цркве Истинитих Православних Хришћана, присаједињује се матејевском Синоду ИПХ у коме је добио и велику схиму и у коме је остао до краја живота. Упокојио се неколико месеци пре андрејевског раскола 1995. у дубокој старости и предао душу своју у руке Спаситељеве Коме је Целог живота верно служио трпећи деценијске прогоне, гулаге и борбу са лажном браћом. По неким информацијама био је хиротонисан у митрополита у Руској Катакомбној Цркви. Познати Свети Старац Теодосије кавкаски (о коме је изашла и књига у Србији „Утешитељи „старци као утеха свету" „издање Образа светачког, 2002), послао је сву своју духовну децу пред своје блажено упокојење, управо оцу Епифанију Чернову.
Ово слово оца Епифанија је само једно у низу његових писаних дела, али је сасвим довољно како би се у њему видела надахнутост свише, тј. од Духа Светог.

опште јеванђелске заповести: *Не судите!*, Сам Господ је дао моралну дужност пастви да буде крајње духовно опрезна и расудљива чак и у односу према самим пастирима: Да ли они сами иду по истинитом путу и да ли по том путу воде и целокупно словесно стадо за собом?

О тој крајњој опрезности и смиреној духовној расудљивости говори Свети Апостол Павле: *Дакле пазите добро како живите, не као немудри него као мудри, користећи време јер су дани зли. Због тога не будите неразумни него схватите шта је воља Господња.* (Еф. 5, 15–17)

Заповеђено је: *Не судите!*, али је истовремено са тим и додато *не будите ни нерасудни*. Не осуђујте ближњег, а у нашем случају старијег, за његову слабост, грешке и грехове – али о самом погрешном путу не осуђујући расудите, да не би и ви уместо истине примили лаж, пошто се та лаж може тицати главних основа духовног живота: *Јер ја знам*, говори божанствени Апостол опраштајући се са земаљском Црквом, *то да ће по одласку моме ући међу вас грабљиви вуци који не штеде стада и између вас самих устаће људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом. Зато пазите!...* (Д. Ап. 20, 29–31)

Управо због такве бодрости је потребна духовна смиреноумна расудљивост како се „наопако", тј. погрешно и неистинито схватање не би признало за истинито. И тим пре то је опасно, не само када се прости верници варају, већ поготово руководећи пастири који треба да буду чувари Истине у Цркви. Па ипак, као што не постоји човек без грехова тако нема ни пастира без слабости, без грешака. Но овде се не говори о таквим грешкама, већ о дубоким кварењима (унакажавањима) духа Цркве и духа пастирства, а које руше реч учења Христовог и пут Свете Истине.

Када Господ говори: *Не судите да вам се не суди* (Мт. 7, 1), он овде у тој истој беседи заповеда да будемо опрезни у односу на истинитост пастира: *Чувајте се лажних пророка који вам долазе у оделу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви. По плодовима њиховим познаћете их!* (Мт. 7, 15–16). Коме су упућене ове речи? Ко може да распозна лажног пастира „вука грабљивца"? Управо та иста паства! **Значи, словесном стаду су дани способност и право да расуде о пастиру: да ли је он истинит или не; да ли истинитим путем сам иде и да ли за собом одвлачи паству Христову? Ако паства не би имала ни право ни способност да препозна пастире, тада Господ не би ни рекао својој Цркви: „По плодовима њиховим познаћете их". Према томе, расуђивање о пастиру је законито!** Незаконито је осуђивање, тј. преуздизање над пастирем који је учинио неку грешку. „Суди дело, суди грех, али не и човека" – поучавају Свети Оци.

Много пута Спаситељ понавља своје упозорење, произносећи реч: *Чувајте се* (Мт. 7, 15; 16, 6; 24, 4; Мк. 13, 23; Лк. 21, 8 и др.), и тиме наглашава да је верујућима дата и способност да се разазна опасност и да се одреде средства самозаштите: *Чувајте се лажних пророка (лажних пастира)… по плодовима њиховим познаћете их* (Мт. 7, 15), а не по одећи, не по спољашњости. *Пазите и чувајте се квасца фарисејског и садукејског.* (Мт. 16, 6) *Чувајте се да вас ко не превари. Јер ће многи доћи у име Моје говорећи: Ја сам Христос. И многе ће преварити.* (Мт. 24, 4–5) *Али ви се чувајте; ево, све сам вам казао унапред.* (Мк. 13, 23) *Бдите дакле у свако време и молите се!…* (Лк. 21, 36) *Пазите, бдите и молите се!.. Стражите!… А што вама говорим свима говорим: Стражите!* (Мк. 13, 33, 35, 37)

Лажни пастири дакле долазе као и истинити у свом спољашњем пастирском достојанству: „У одећама овчијим", „У име Христово". Због тога је и речено о тим лажнима: „Чувајте се, чувајте се њих!" Св. Исидор Пелусиот каже: **„Некада су пастири умирали за своје стадо, а данас они сами отимају овце."** У том смислу и са тим циљем и Св. Апостол Петар упозорава о лажним пастирима, говорећи: *А било је и лажних пророка у народу као што ће и међу вама бити лажних учитеља који ће унети јереси погибли и одрицаће се господара који их искупи и довешће себи наглу погибао. И многи ће поћи за њиховим нечистотама због којих ће се похулити на пут истине. И у лакомству искориштаваће вас варљивим речима; њихов суд одавно не касни и погибао њихова не дрема.* (2 Пт. 2, 1–3). И ово све је такође речено пастви о односу према пастирима. То је упозорење свим временима и за сва застрањивања која се зову једним општим именом – јереси. Али смисао речи првоврховног Апостола је у томе да паства треба да има духовно расуђивање о истинитости пастира.

Ево како и други првоврховни Апостол – божанствени Павле, упозорава паству о лажним апостолима: *Такви су лажни апостоли*, пише он, *лукави посланици који се претварају да су Апостоли Христови. И никакво чудо; јер се сам Сатана претвара у анђела светлости. Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају да су слуге праведности…* (2 Кор. 11, 13–15). И ово је опет речено пастви како би хришћани разликовали истините од лажних пастира. Било је значи (и још увек има) пастира који су одступивши од истине постали лажни пастири. **Према томе, расуђивање о истинитости пастира је у потпуности законито!** Законито је расуђивање, али није законита њихова морална осуда. То расуђивање има за циљ само сопствену заштиту паства против лажних пастира. Због тога, божанствени Апостол, имајући у виду огромну опасност када словесно стадо нерасудно иде за лажним пастирем,

прибегава ка још јачим изразима: *Чувајте се паса, чувајте се злих посланика, чувајте се 'подрезаних'!* (Филипљ. 3, 2). **Значи, циљ свих наведених упозорења своди се ка следећој заповести: „Чувајте се!".** Ево како и Св. Апостол и јеванђелиста Јован Богослов обраћајући се свим верницима пише: *Љубљени, не верујте сваком духу, него испитујте духове да ли су од Бога; јер многи су лажни пророци изашли у свет.* (1 Јн. 4, 1) Овде је већ много јасније изражена јеванђелска поука свима у Цркви: не веровати сваком руководиоцу, не веровати чак и онима који наводно имају „права" пастира, *јер се много лажних пророка појавило у свету* – пише у 1. веку Св. Апостол, а тим пре се они појављују и у наше време. Због тога: *Не верујте свакоме духу, него испитујте духове да ли су од Бога!* Речено је: „испитујте", али истовремено и „не судите". Обе те заповести не противрече једна другој, јер, „испитивати" значи „расудити, истражити, изучити, проверити искуством". И ако се покаже да је пастир скренуо са *пута истине* (2 Пт. 2, 2), у том случају треба да се поступи према њему по речи јеванђелској, не осуђујући га као човека. При свесности и признању оних који испитују своју личну немоћ и наклоности ка заблудама, тј. ако он покаже жељу за исправљењем, срдачни и доброжелательни однос према заблуделом треба да се сачува. Али ако он остане неисправљив *реци Цркви; ако ли не послуша ни Цркву нека ти буде као незнабожац и цариник* (Мт. 18, 17), тј. немој да имаш с њим никакво општење. Заповест „не судите" у односу на унутрашњу благонаклоност према ономе који је одступио од истине остаје, али заповест о духовном расуђивању и љубави према Светој Истини поставља границу у личном општењу са онима који су упорни у својој заблуди.

О тој повећаној строгости према онима који су упорни у својој заблуди савршено јасно говори тај исти Св. Апостол и јеванђелиста Јован Богослов: *Ако неко долази к вама и ово учење не доноси, не примајте га у кућу и не поздрављајте се. Јер ко се поздравља са њим учествује у његовим злим делима* (2 Јн. 1, 10, 11). **Подразумева се да те строге речи није могао да напише неко ко би имао недостатак љубави Христове, а који по искључивом праву носи име „апостола љубави"**. Само собом се подразумева да у тим речима нема нарушавања заповести о неосуђивању ближњег. Та заповест треба да се сједини у нераздељиву целину са заповешћу: *не верујте сваком духу, већ испитујте духове да ли су од Бога*!

И тако, при чувању заповести о неосуђивању и расуђивању, да ли у истинитом духу делује пастир, да ли делује у име љубави према светој истини и великом јединству Цркве или не, понекад се и прекида општење са лажним пастирем. Па ипак, у таквој строгости делује та љубав Христова.

Прекидање општења са једне стране чува истину, а са друге изобличава заблуду онога који се одвојио (тј. пастира) те га призива ка исправљању и покајању. Управо тако говори и други Апостол Христов, Св. Апостол Павле: *Заповедамо вам пак браћо у име Господа нашег Исуса Христа да се клоните од сваког брата који живи неуредно, а не по предању које примише од нас.* (2 Сол. 3, 6). Св. Апостол Павле не заповеда у своје име *да се клонимо од сваког брата који живи неуредно, а не по предању које примише од нас*, већ у име Господа Нашег Исуса Христа; не заповеда то по писаном закону Цркве, већ по оном закону који се у виду неписаног предања чува у Светој Цркви, тј. закона који се предаје из уста у уста. Може бити да ће се по неки лажни пастир, нарушавајући закон, оправдавати тиме да „ја пак нисам 'брат' ја сам 'отац', те због тога речи апостолове се не односе на мене. Чак ако бих ја и поступао 'неблагочестиво', и мимо закона Цркве, то није ваше дело. Ви сте паства. Ви немате право да се 'одвајате' од мене, и да прекидате општење са мном, јер ја сам пастир, а ви сте овце! И ја ћу одговарати за вас, а не ви за мене… Због чега бежите од мене?…"

На тврдње лажних пастира такве врсте треба пре свега да кажемо да Св. Апостол назива „браћом" све без разлике, пошто за основ има речи Христове: *А ви се не зовите учитељи јер је у вас један учитељ Христос и ви сте сви браћа. И оцем својим не зовите никога на земљи јер је у вас један отац који је на небесима.* (Мт. 23, 8–9) Због тога и речено о „брату" који нарушава закон Цркве, има непосредни однос према пастиру нарушиоцу. Штавише то се на њега односи не у мањој већ у неизмерно већој мери, јер *од сваког коме је много дано много ће се и тражити; а коме је поверено много од њега ће се више искати* (Лк. 12, 48).

Одступање паство од пастира који је одступио од закона пастирског служења у потпуности је законито и утемељено је на јеванђелској речи. И не само да је законито, већ је чак и морална дужност паство. Паства не осуђује, јер је речено „не судите". Паства опрашта ако то не превишује њене могућности, јер је Спаситељ рекао: *Ако ли не опростите људима сагрешења њихова ни отац ваш неће опростити вама сагрешења ваша* (Мт. 6, 15). Па и поред неосуђивања и уз опроштење, паства избегава пастира који је одступио од јеванђелског закона, **зато што, јеванђелски закон наређује да се то учини** (2 Сол. 3, 6). И такво удаљавање и избегавање паство од пастира који је одступио од „пута истине", не мора да има јавно изражено оправдање: Ето, на каквом основу се ми одвајамо од тебе… Господ Исус Христос заповеда не само да се не иде за таквим, већ и да се „бежи" од њега као што је то Спаситељ објаснио у причи о добрим и лажним

пастирима, а које он назива – најамницима, лоповима и убицама.

О томе пак, како истинити пастир улази у обор овчији, и како у њега продире тамо лажни, рекао је Спаситељ Христос: *Заиста, заиста вам кажем: ко не улази на врата у тор овчији него прелази на друго место, он је лопов и разбојник. А који улази на врата пастир је овцама…* (Јн. 10, 1–2) Сам Спаситељ објашњава да: Онај који улази у Истиниту Цркву и у право свештенство са њом, је управо сам Он, Свемогући Спаситељ и Господ: *Ја сам врата!* (Јн. 10, 9, 7). Према томе, немогуће је истинито ући у Цркву Христову осим кроз Њега Самог. А ко је ушао мимо Њега, тај је лоповски прешао преко ограде и није ушао кроз та јединствена Врата. Према томе, ниједан пастир који хоће да уђе кроз Христа у обор овчији, не може то да учини никако другачије осим „животом у Христу" или другим речима како је Сам Он рекао: *Нико не може доћи мени ако га не привуче Отац који ме посла… У пророцима је написано: И биће сви научени од Бога.* (Јн. 6, 44–45) Немогуће је дакле да неко ко хоће да буде пастир у Цркви не уђе у њу кроз „Врата", кроз Христа. Такав улазак и боравак у „обору овчијем" је, авај, не само редак, већ и најређи карактеристични признак истинитог пастирствовања. Због тога је и рекао Господ: *А који улази на Врата пастир је овцама. Њему вратар отвара и овце глас његов слушају, и своје овце зове по имену и изводи их; и када своје овце истера иде пред њима и овце иду за њим, јер познају глас његов…* (Јн. 10, 2–4) Ако дакле пастир не дејствује „у Христу" и не дејствује у духу Јеванђеља Христовог, тада он пре свега није ушао кроз истинита „Врата" у обор овчији. И он ће неминовно показати да је он лажни пастир, тј. *лопов и разбојник* (Јн. 10, 1), због тога што је отео оно што му по праву не припада: *лопов не долази за друго него да украде и закоље и упропасти* (Јн. 10, 10) …И сваки лажни пастир духовно убија оне који нерасудно следују за њим. Он и не може а да „не убија" и не „упропашћује", због тога што он нема истинити живот у Христу… Св. Јован Златоусти је пак изрекао страшну реч: „Ретки се пастири у наше време спасавају!"

Истините овце стада Христовог осећају срцем да реч њиховог пастира није његова лична реч, већ реч Христа Спаситеља. Они у гласу пастира чују глас Христов. И због тога *овце иду за њим, јер познају глас његов…* (Јн. 10, 4)

Лажног пастира који не ходи „у Христу" и који је одступио од јеванђелског пута, Сам Господ Исус Христос назива туђинцем – „туђим гласом" који овце његовог стада не познају… Како онда поступају истините овце, када чују из уста „пастира" потпуно непознат глас? Господ говори: *А*

за туђином неће поћи него ће побећи од њега, јер не познају глас туђинаца. (Јн. 10,5)

Према томе овце словесног стада Христовог у потпуности законито и јеванђелски утемељено поступају када чувши у гласу пастира „непознато (туђе, страно)" – па била то реч учења или владања, пре свега *за туђином неће поћи*, а након тога ће почети *бежати од њега*.

Према томе, лествица духовног расуђивања о лажним пастирима и правилног односа према њима на основу јеванђелског учења може бити изражена у следећим кратким речима: *Не судите* (Мт. 7, 1), али, *расудите* (1 Кор. 10, 15)!

Не судите пастира лакомислено, убрзано, лаковерно јер може бити он још увек није лажни пастир…

Не судите али ипак Свето Писмо говори: *Не будите нерасудни!* (Еф. 5, 17) Тј. не будите равнодушни према добру и злу.

Не судите, не осуђујте, *пазите добро како живите, не као немудри него као мудри, користећи време јер су дани зли.* (Еф. 5, 15–16)

Не судите, али ипак, *не будите неразумни, него схватите шта је воља Божија*. (Еф. 5, 17) А „расудљивост" или „мудрост" се састоји у томе да оне треба увек да исходе из „воље Божије".

Не судите, али не заборављајте и речи Господње: *Будите дакле мудри као змије и безазлени као голубови!* (Мт. 10, 16) Имајте мудрост змијину, и чистоту голубињу.

Не судите, говори Господ, али Он нешто раније и опомиње: *Чувајте се лажних пророка који вам долазе у оделу овчијем а изнутра су вуци и грабљивци.* (Мт. 7, 15) Страшна је та реч: Под видом „пастира" уђи ће у стадо Христово – „вуци грабљивци"!

Не судите по спољашњости, већ по делима – *по плодовима њиховим познаћете их* (Мт. 7, 16), јер дела говоре јасније него речи.

Не судите …јер сам Господ нам говори: *Тешко вама… лицемери што сте оставили претежније у закону: правду (расудљивост), милост и веру*. (Мт. 23, 23; Лк. 11, 42)

Не судите, а ако судите говори Господ, онда *не судите по изгледу, него праведан суд судите* (Јн. 7, 24). Не треба судити о истинитости или лажности пастира по лицу, по одећи, по спољашњости.

Не судите… Али нас Апостол Христов упозорава: *А било је и лажних пророка у народа као што ће и међу вама бити лажних учитеља (лажних пастира)* (2 Пт. 2, 1). То пророчанство се остварило и остварује на сваком кораку и Апостол продужава: *Њихов суд одавно не касни и погибао њихова*

не дрема. (2 Пт. 2, 3)

Не судите … Не верујте сваком духу него испитујте духове јесу ли од Бога, јер многи су лажни пророци изашли у свет. (1 Јн. 4, 1). И то говори Св. Апостол и јеванђелист Јован Богослов и објашњава горе речено да је *то дух антихриста* (1 Јн. 4, 3).

Не судите, већ „расудите"… *пазите дакле на себе и на све стадо у коме вас Дух Свети постави за епископе да напасате Цркву Господа и Бога коју стече Крвљу Својом. Јер ја знам то да ће по одласку моме ући међу вас вуци грабљивци који не штеде стада; и између вас самих устаће људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом. Зато пазите и опомињите се да три године дан и ноћ не престајах поучавати са сузама свакога од вас.* (Д. Ап. 20, 28–31). *Ако неко долази к вама и ово учење (учење Свете Цркве), не доноси, не примајте га у кућу и не поздрављајте се. Јер ко се поздравља са њим учествује у његовим злим делима.* (2 Јн. 1, 10, 11)

Не судите. Говори Христос: *Заиста, заиста вам кажем; ко не улази на врата у тор овчији, него прелази на другом месту, он је лопов и разбојник…* (Јн. 10, 1) И објашњава: *Ја сам Врата овцама!* (Јн. 10, 7, 9)

Не судите, већ „расудите": *Који улази на врата пастир је овцама. Њему вратар отвара и овце његов глас слушају и своје овце зове по имену и изводи их; и када своје овце истера, иде пред њима…* (Јн. 10, 2–4)

Не судите, већ „расудите": *За туђином неће поћи него ће побећи од њега, јер не познају глас туђинаца* (Јн. 10, 5)… О пастирима судите по њиховом „гласу". И ако њихове гласове „не познајете" то су онда они које су Господ Исус Христос и Његови Св. апостоли назвали „вуцима грабљивцима", „вуцима грабљивцима који не штеде стада".

Не судите, и ако је могуће *опростите* (1 Јн. 5, 16), али сами *бежите* од њих (Јн. 10, 57).

(документ Катакомбне Цркве у постсовјетској Русији, 1959. г.)

СЛОВО О ОСУДИ ЈЕРЕТИКА ПРЕПОДОБНОГ И БОГОНОСНОГ ЈОСИФА ВОЛОЦКОГ (ВОЛОКОЛАМСКОГ)

Пошто су многа схватања данашњег палог и помраченог човека извитоперена лажним – телесним мудровањем, а чему веома доприносе савремени лже –"Старци", који уче неком лажном смирењу, лажном послушању, лажном неосуђивању, итд., доносимо овај предиван текст

305Текст је преузет из књиге Преподобног Јосифа Волоцког Просветитељ.

Преподобног Јосифа Волоцког како би се та умна тама просветлила истинитим православним учењем о осуди јеретика. Па, *ко има уши да чује, нека чује…*

Па ипак, пре него што се читалац упозна са предивним текстом Преподобног Јосифа рећи ћу нешто о тадашњој јереси „жидовствујушчих". Чивутствујући (јудејствујући – жидовствујући) јеретици одрицали су Свету Тројицу говорећи да Христос није рођен од Оца, да та Реч Божија о којој се говори у Светом Писму, јесте обична произнесена реч, а Дух Божији да се по ваздуху разлива. Они су учили да се онај кога Свете Књиге називају Сином Божијим није родио, а када се роди назваће се Сином Божијим, али не по суштини већ по Благодати – подобно Мојсеју, Давиду и осталим Пророцима. Говорили су још да је онај кога хришћани називају Сином Божијим, а кога су Јевреји распели, иструлео у гробу, те да треба да се придржавамо Мојсејевог закона. Хулили су и понижавали Свету Цркву, хулили су на Свете Иконе, и учили да се не треба клањати ономе што је створено рукама, нити да треба да се иконопише на иконама Света Тројица, јер Аврам је видео Бога и два Анђела, а не Тројицу. Чивутствујући су бацали свештене предмете у нечиста и скверна места, уједали их као бесни пси, ломили, палили и говорили: „Наругајмо се овим иконама као што су се Жидови наругали Христу". Говорили су да је 7000 година од постанка света прошло, да се Пасхалија завршила и да је наступио крај света; те значи да су књиге Светих Отаца лажне и да треба да се спале. Хулили су и апостолска писанија, а посебно дела Св. Јефрема Сирина који је писао о крају света. Монашки живот су сматрали мрским Богу, заснивајући то на лажном тумачењу речи Апостола Павла (1. Тим. 4, 1–3). У постове су јели месо и у то време су ишли у Цркву да служе литургију. Хулили су Пресвету Богородицу, Јована Претечу итд.

Јерес је заразила не само лаике већ и самог митрополита – првојерарха руске Цркве – Зосиму. Њега је обличавао преподобни Јосиф у писму епископу Нифонту, који се будући заштитником Православља у исто време бојао да буде осуђен од свог поглавара. Преподобни пише да је проклетство неважеће и да нема силу ако га изриче епископ, митрополит, па чак и патријарх – јеретик. О самом Зосими он је говорио овако: **„На том Светом престолу где су седели Светитељи и чудотворци Петар и Алексеј, данас седи *скверни и злобни вук*, обучен у одећу пастира, по чину митрополит, а по својој вољи *Јуда издајник и причасник демона*… Он је оскрнавио митрополитски престо једне учећи жидовству, а друге оскрвњујући содомским грехом. *Змија погубна, мрзост опустошења на месту светом, одступник од Христа… Живећи свињски он очекује антихриста. Син***

***погибељи*, који је наступио на Христа, похулио на Пресвету Богородицу и унизио све Свете. Икону Господа нашег Исуса Христа и Његове Пречисте Мајке и иконе свих Светих назива пањевима. Одбацујући Јеванђелска Предања и Апостолске Установе, те дела свих Светих он говори да нема другог доласка Христовог и да за Свете нема Царства Небеског; ко је умро постојао је само до тог момента (тј. до смрти). Никада није било таквог зликовца међу древним јеретицима и одступницима"** (…) **„Због тога је преподобни Јосиф убеђивао (епископа Нифонта) да *ПРЕКИНЕ СВАКО ОПШТЕЊЕ СА ЛАЖНИМ ПАСТИРЕМ* (Зосимом), те да треба да се сугерише и другима како ни они не би долазили код њега ('митрополита' Зосиме) и да не узимају од њега благослов…**" (из житија преп. Јосифа)

Одбацујући мишљења која су оправдавала Зосиму, Преподобни, оповргава и оне који су проповедали толеранцију: ***„А НЕКИ ГОВОРЕ ДА ЈЕ ГРЕХ ОСУЂИВАТИ ЈЕРЕТИКА"***. Зосима је покретао гоњења на оне који су изобличавали јерес: свештенике и ђаконе је лишавао чина и при том је говорио да ако некога одлучи и неблагослови чак и епископ јеретик, тада ће и Божији суд бити сагласан са Његовом пресудом. И где би била Русија ако би та јерес у 15. веку прогутала руску Цркву?[306]

Не чини ли вам се да је све то врло слично нашој ситуацији? Разлика је само у томе да ако јеретик Зосима није догматизовао своје моралне настраности (содомски грех), данас пак наши „јерарси" се на екуменистичким конференцијама савршено отворено и јавно, пред лицем целога света, братиме са „Црквама" хришћана – хомосексуалаца и лезбијанки. Сетимо се само случаја који се недавно десио у катедралном храму града Упсале поводом прославе 400-годишњице лутеранске „Цркве" Шведске[307], где се често одржавају екуменистички сусрети на којима традиционално присуствују представници „Помесних Православних Цркава", а где је била приказана изложба слика „хришћана – хомосексуалаца". На једном од тих платана је нпр. био изображен у потпуно нагом виду Спаситељ и Јован Богослов!!… Изложба је изазвала негодовање чак и међу протестантима, али их је старешина храма „успокојавао" говорећи да ми треба да уважавамо духовна тражења наше браће и сестара који имају право на своју сексуалну

306Зосима је устоличен 1490. и одмах је осуђена јерес „чивутствујућих". Сишао је са трона 1494. године. Преподобни Јосиф га је као тајног јеретика и содомиту изобличавао. Јерес чивутствујућих анатемисана је 1504. год.

307 Најлибералнија протестантска секта која је прва увела женско „свештенство".

оријентацију. Да ли сте и ви, браћо и сестре, који читате ове редове сагласни са вашим „епископима", и да ли би се и ви поклонили таквом „Христу"?

На прослави у Упсали присуствовао је и Васељенски Јуда – Вартоломеј – мени лично није познато да ли се дотични „патријарх" и сам поклонио тим „иконама", али знам да је у свом поздравном обраћању говорио о потреби видљивог јединства Цркве подразумевајући под Црквом све „хришћане", што и јесте та „крштењска теологија" о којој је било речи на почетку књиге. У знак јединства са лутеранима, те ради њиховог „јубилеја" Вартоломеј је поклонио надбискупу Веману сребрни путир, назвавши га „путиром помирења"…[308]

Дајемо сада реч Светом и Богоносном Јосифу Волоцком (Волоколамском):

„Сви који воле Христа треба да покажу посебну бригу, старање и благоразумно лукавство у препознавању јеретика, треба да их траже и да се распитују о њима, а када сазнају да о томе не ћуте; онај ко покушава да сакрије јеретика његов је заједничар."

Преподобни Јосиф Волоцки

Пошто су нови новгородски јеретици – протопоп Алексеј, поп Денис, Теодор Курицин и многи други њихови једномишљеници учинили много зла, које се не може исказати устима, нити описати речју, нити обухватити умом, те изрекли такву хулу на Свету Тројицу, на Пречисту Богородицу, на великог Јована Претечу и на све светиње, и наневши толико осквrњења Светим Божјим Црквама, Часном и Животворном Крсту, часним иконама, уплашили су се на крају ревнитеља православног благочешћа (тј. зилота – п.п.), да их не би, увидевши такво зло, осудили све на Сабору у сагласности са Божанственим одредбама на коначну погибао и у овом и у будућем животу. Због тога су се и потрудили свим силама да уведу у заблуду православне. У намери да заплаше истинито верујуће почели су да говоре да се не смеју осуђивати ни вероодступници, ни јеретици, позивајући се, као сведочанство, на речи Господа који је рекао: *Не судите, да вам се не суди* (Мт. 7, 1),[309] и на Св. Јована Златоустог, који говори да не треба никога мрзети, ни осуђивати, – ни безбожника, ни јеретика. Такође, јеретике не треба убијати, но ако је неопходно

308Надам се да се овог пута г. Јевтић неће дрзнути да назове то „зилотском аброштином", а ако се ипак дрзне, препоручујем сваком заинтересованом да се упозна са тим догађајем у књизи С. Јањића на стр. 57-58.

309 „Господ забрањује да осуђујемо, али не и да изобличавамо, јер изобличење служи на корист, а осуда може да буде увредљива и понижавајућа, тим пре и у том случају, када неко ко и сам има тешке грехе вређа друге и осуђује оне који имају мање грехе, о којима може судити једино Бог." Блажени Теофилакт Бугарски

судити јеретику или вероодступнику, тада нека му суде по царским и грађанским законима, и то ни монаси, ни лаици ако немају везе са судом.

А онај ко хоће тачно да схвати речи Господње: *Не судите да вам се не суди*, нека прочита сведочанства Божанствених Списа, тј. шта су о томе написали Свети, преподобни и богоносни Оци наши – Свети Јован Златоуст, Василије Велики, божанствени Атанасије Велики и многи други Свети Оци наши. А најдостојнији и преузвишени преподобни отац Никон из тих дела начинио је избор и изложио га у својој великој књизи, у 39. слову.

Ми ћемо сада поразговарати о томе шта говори божанствени Јован Златоусти. Он говори, да се не треба чинити никакво зло или мрзети ни један човек, па био он нечастив или јеретик. Тај велики и равноапостолни муж говори и указује да су те заповести повезане са временом. Није била Воља Божија, да би тако било свагда, како сведочи сам Јован Златоусти говорећи да се не треба чинити зло или ненавидети било ко, ни нечастиви, ни јеретик, **док он не чини штету нашој души**. Тако чине и пастири: до тог момента, док дивље звери не причињавају невоље, пастири, сместивши се под дрветом свирају у фрулу, дозвољавајући свакој овци да пасе до воље. Но, у моменту када они примете да се приближава вук, тај час, одвативши фрулу узимају праћку и заборавивши на свираљку оружају се кољем и камењем, те стају испред стада и почињу да испуштају застрашујуће крике. На тај начин често још до напада одгоне зверове. **Тачно тако и, пастири и учитељи, пасући стадо Христово, треба да поступају.** Ако они примете неког неверника или јеретика који не чини штету душама верника, тада они, црпећи мудрост са ливада књижних изрека, са миром и кротошћу, нека поучавају неверника и јеретике. Но, ако примете да су неки од јеретика подмуклији од вукова који се труде да погубе стадо Христово и да га покваре својим јеретичким јудејским учењима, тада треба да покажу ревност и бригу како ни једна овца Христовог стада не би била ухваћена од стране дивљих зверова. Ето како је о томе говорио Св. Јован Златоуст.

Када, дакле, неверници и јеретици не обмањују никога од православних, не треба им чинити никакво зло или их мрзети. Но када ми приметимо да неверници и јеретици хоће да обману православне, тада треба не само да их мрзимо или осуђујемо, већ и да их предајемо проклетству, да им наносимо физичке ране, како бисмо тиме освећивали руке.

Тако и сам Св. Јован Златоуст указује говорећи: „Уколико се међу нама појави хулна реч на Јединородног Сина Божијег, хтео бих вас замолити само једно: да кажњавате све хулитеље у граду. Ако чујеш да неко на раскршћу

или на тргу јавно и међу људима хули Христа Господа, прићи и заустави га. ***Ако је потребно и физичко насиље над њим учинити, не устручавај се – удари га по лицу, дај му шамар, посвети своју руку.*** Ако те и ухвате због тога, и на суд поведу – иди. Ако те питају на суду, тј. судија почне да те испитује, слободно одговори да је тај хулио на Цара Анђела; јер ако је потребно кажњавати оне који хуле земаљског цара, тим пре треба кажњавати оне који хуле на Цара Небеског. Општи грех свих јесте ако нема правде. Свако ко може, треба да каже да би знали чивути и нечисти јеретици да су хришћани – спаситељи и оснивачи града Константинопоља, заштитници и учитељи. Нека се убеде необуздани и развратни Јудејци[310] и јеретици, да је потребно да се чувају од Божјих слуга, и када буду хтели да мудрују о нечем сличном, нека свуда пазе један на другог, нека дршћу плашећи се и сенке, како то не би чули хришћани.

Зар не знате како је поступао Јован (Крститељ – п.п.)? Видео је да је тиранин и мучитељ људи презрео брачне законе и рекао му на тргу без страха: *Не можеш ти имати жену брата својега* (Мк. 6, 18). А ја пак не говорим реч ни о људима, ни о судијама, ни о противзаконитим браковима, већ о жалошћењу Господа. Па ако треба и да умреш, не одступи, да би тиме поучио брата твојега, јер: **ТО ЋЕ БИТИ МУЧЕНИШТВО ЗА ХРИСТА**! Тако је и Јован (Крститељ – п.п.) постао мученик, мада га нису присиљавали да приноси жртве или да се клања идолима. Но, због тога што је видео да се газе Божанствени закони – положио је свој живот." Говори даље Св. Ј. Златоусти: „Љубљени моји, много пута сам вам говорио о безбожним јеретицима, а и поново вас умољавам, да се с њима не обједињујемо ни за јелом, ни за пићем, ни пријатељством, ни љубављу; а онај ко то чини, постаје туђ Цркви Христовој. Ако неко и анђелским животом живи, али је повезан дружбом и љубављу са јеретицима, такав је туђ Господу Христу. ***Ко се не може заситити љубављу ка Владици Христу, тај се не може заситити и мржњом ка Његовим непријатељима.*** Јер он Сам говори: *Ко није са мном, против мене је.* (Мт. 12, 30)." Ето шта говори и на чему инсистира Свештени

310Да нас богоборни Јудејци не би у овој књизи осудили за „антисемитизам", тј. мржњу према јеврејском народу морамо им напоменути да је то потпуно неосновано, јер како се види и сам Св. Јован Златоуст их је много пута жестоко изобличавао због њиховог хулног односа према Господу Исусу Христу, Пречистој Владичици нашој Богородици Марији, свим светима и свим хришћанима, чега се они и до дана данашњег држе. Истините Јевреје, који поштују и који се клањају Христу као Богу ми сматрамо за своју браћу, као што то сматрамо и за све остале људе без обзира на њихову расу, нацију или пол „једино уколико су још уз то и чланови Цркве Христове. У даљем току текста књиге богоборне Јевреје називаћемо „Јудејцима", за разлику од осталих Јевреја-хришћана.

Јован Златоусти, подстакнут на то Светим Апостолима!

Уосталом, и сами Св. Апостоли су тако поступали. У „Делима Св. Апостола" описује се случај када су у Самарију дошли Св. Ап. Петар и Јован, те им је приступио Симон маг и понудивши им сребро, рекао: *Дајте и мени ту власт да кад положим руке на некога прими Духа Светога* (Д. Ап. 8, 19). Св. Апостоли га тада нису осудили на смрт (већ су га жестоко изобличили – Д. Ап. 8, 20–23 – п.п.). Но када је он достигао до потпуног бешчашћа и почео развраћати и обмањивати благочестиве вернике, ***тада су га осудили на смрт***.[311]

Тачно тако је поступио и Свети Јован Богослов. До момента док је маг Кинопс живео у својој колиби у пустињи не обмањујући ни једног верника – није био осуђен. Али када је дошао у град са намером да развраћује вернике – био је осуђен на смрт.[312]

311„Пошто Симон маг није могао ни у чему победити Св. Ап. Петра и пошто није могао више подносити стид свој и срамоту своју, он обећа да ће се узнети на небо. И сабравши све ђаволе који му служаху, Симон са ловоровим венцем на глави дође усред града Рима, попе се на једну високу зграду и стаде са врха те зграде љутито говорити народу: Пошто ви, о Римљани све до сада остајете при своме безумљу, и оставивши мене следујете Петру, то и ја остављам вас; и више нећу штитити град ваш, него ћу наредити анђелима својим да ме на ваше очи узму на своје руке, и ја ћу се узнети к оцу своме на небо, одакле ћу велике казне послати на вас, зато што не послушасте речи моје и не вероваste делима мојим. Рекавши то, маг пљесну рукама и баци се у ваздух; подржаван ђаволима он стаде летети по ваздуху подижући се увис. А људи, веома задивљени, говораху један другоме: íОво је дело Божије „летети по ваздуху са телом.í Велики Апостол Петар стаде се громко, да сви чују, молити к Богу, говорећи: íГосподе Исусе Христе, Боже мој! Обелодани превару овога мага, да не би саблазнио људе који верују у Тебе!í Па потом узвикну говорећи: íВама, о ђаволи! наређујем именом Бога мог: не носите га више, него га оставите тамо, где се он сада налази у ваздуху!í И тог тренутка ђаволи, покоравајући се Апостоловом запрећењу, оставише Симона у ваздуху, и бедни маг полете наниже, као некада збачени с неба ђаво, и павши на земљу сав се разби. А присутни народ видевши то, дуго клицаше: íВелики је Бог кога Петар проповеда, и заиста нема другог Бога сем Њега!í" (Из житија Св. Ап. Петра, 29. јуна, стр. 652)

312О овоме је у житију Св. Ап. Јована написано овако: на острву Патмосу бејаше неки врач по имену Кинопс; он живљаше у пустом месту и много година познаваше се с нечистим дусима. Због опсена које је он изводио, сви га житељи острва сматраху за бога. А жреци Аполонови, бесни на Апостола Јована што им сруши идолиште Аполоново и што све људе обрати у своју хришћанску веру, отидоше Кинопсу и жаљаху му се на Апостола Христова, молећи га да одмазди за срамоћење богова њихових. Но Кинопс не хте да сам иде у град, пошто много година живљаше у том месту не одлазећи никуд. Међутим грађани све више долажаху к њему са истом молбом. Онда им он обећа да ће у дом Миронов послати злог духа, да узме душу Јованову и преда је вечноме суду. И сутрадан он посла к Јовану једнога од кнезова над злим дусима, наређујући му да му донесе душу Јованову. Дошавши у дом Миронов демон стаде на месту где беше Јован. Угледавши демона Јован му рече: Наређујем ти именом Исуса Христа да се не макнеш са тог места док ми не кажеш ради чега си дошао овамо к мени. „Везан Јовановом речју, демон остаде непомичан и рече Јовану: Аполонови жреци дођоше код Кинопса и замолише га да оде у град и

наведе на тебе смрт, но он не хте, говорећи: „много година живим ја на овом месту не одлазећи никуда; зар да сада трудим себе због човека бедног и ништавног? Идите ви својим путем, а ја ћу сутра послати свога духа, и он ће узети душу његову и донети је мени, а ја ћу је предати вечноме суду". „И упита Јован демона: Је ли те он кадгод слао да узмеш душу човечију и однесеш њему? „Демон одговори: Сва сатанина сила је у њему, и он има договор са нашим кнезовима, и ми смо с њим, те Кинопс слуша нас и ми њега. „Тада Свети Јован рече: Ја, апостол Исуса Христа наређујем теби, зли душе, да више не улазиш у обиталишта људска, нити да се враћаш Кинопсу, него да идеш са овог острва и да се мучиш. „И демон се одмах удаљи са острва.

Међутим Кинопс, видевши да се дух не поврати, посла другога; али и овај такође пострада. И још друга два кнеза таме посла он: једноме нареди да уђе код Јована, а другоме да стоји напољу, да би му донео одговор. Ушавши код Јована демон пострада онако исто као и они ранији; а други демон који стајаше напољу, видевши невољу свога друга, побеже Кинопсу и исприча му шта се догоди. То разјари Кинопса и он, узевши огромно мноштво демона, оде у град. И обрадова се сав град видевши Кинопса, и сви долазећи њему клањаху му се. Нашавши Јована где учи људе, Кинопс се страховито разљути и рече народу: Људи слепи, залутали сте са правога пута, почујте мене! Ако је Јован праведан, и све што он го-вори истинито, нека он поразговара са мном, и нека учини чудеса каква ја чиним, па ћете видети ко је од нас већи, Јован или ја. Ако се он покаже већи од мене, онда ћу и ја веровати речима и делима његовим.

И обрати се Кинопс једноме младићу и рече: Младићу, је ли ти жив отац? „Младић му одговори: Умро је. „Упита га Кинопс: Каквом је смрћу умро? „Овај одговори: Био је морепловац, и кад се разбила лађа, удавио се у мору. „И рече Кинопс Јовану: Сада, Јоване, покажи силу своју, да бисмо поверовали речима твојим: приведи оца жива сину његовом. „Јован одговори: Христос ме није послао да мртве из мора подижем, него да заблуделе људе поучавам. „И рече Кинопс свему присутном народу: Бар ми сад поверујте да је Јован вара-лица и обмањује вас: узмите и држите га док ја не доведем младићу оца његова жива. „И они ухватише Јована, а Кинопс рашири руке и пљесну њима, и зачу се пљесак на мору, и сви се уплашише, а Кинопс постаде невидљив. И сви повикаше: Велики си, Кинопсе. „И изненада изађе Кинопс из мора, држећи, како рече, оца младићева. И сви се задивише. И Кинопс упита младића: Је ли ово твој отац? „Да, господине!, одговори младић! Тада се сви по-клонише Кинопсу, и хтедоше да убију Јована. Али им Кинопс забрани говорећи: Када будете видели веће ствари од овога, онда нека он буде мучен.

Затим Кинопс призва другог човека и упита га: Јеси ли имао сина? Овај одговори: Да, господине, имао сам, али га неко из зависти уби. „И одмах Кинопс гласно призва по имену и убијеног и убицу, и они одмах предстадоше. И упита Кинопс човека: Је ли ово твој син? „Да, господине!, одговори овај. Тада Кинопс упита Јована. Дивиш ли се, Јоване? „Свети Јован одговори: Не, ја се томе не дивим. „Кинопс на то рече: Веће ћеш ствари од овога видети, и тада ћеш се дивити, и нећеш умрети док те ја не застрашим знамењима. „Свети Јован одговори Кинопсу: Знамења твоја брзо ће се срушити. „Чувши овакве речи народ се баци на Јована и тукоше га дотле док не закључише да је мртав. И рече Кинопс народу: Оставите га несахрањена, да га птице небеске разнесу. „И они отидоше од тог места радујући се с Кинопсом и славећи га.

После тога Кинопс, чувши да је Јован жив и учи народ на месту званом Каменоваличште, дозва демона помоћу кога чињаше чаролије, тј. призивање мртвих „Ù·Û ÌÂÍÒÔÏ·ÌÙÂÈ·Û. И отишавши к Јовану рече му: Хотећи да ти приредим још већи срам и осуду ја сам те зато оставио досад у животу; хајдемо на морску обалу, и тамо ћеш видети силу моју и постидећеш се. „А праћаху Кинопса три демона које народ сматраше за људе, васкрснуте Кинопсом из мртвих. И Кинопс, силно запљескавши рукама својим, загњури се у море и постаде невидљив за све присутне. И народ повика: Велики си, Кинопсе, и нема другога као што си ти. „А Јован нареди демонима који стајаху у облику људи да се не мичу с места. И помоли се Господу да се Кинопс више не појави жив, и би тако: јер море се изненада узбурка и расталаса, и Кинопс не

изиђе више из мора него остаде у дубини морској, као некада бедни фараон."

Нешто касније у житију истог Св. Апостола говори се и о усмрћивању молитвом дванаесторице идолских жречева „п.п.: [a]У том истом граду беше чувени храм идола Бахуса, кога идолопоклоници називаху „Оцем слободе". Сабирајући се ту о његовом празнику са јелом и пићем, људи и жене се весељаху; и опивши се чињаху велико безакоње у част поганог бога свог. Дошавши тамо за време празника, Свети Јован их изобличаваше за тако скаредно прослављање њихово; а жреци, којих тамо бејаше врло много, дохватише Апостола и бише га, па га извукоше напоље и свезана бацише, а сами се опет вратише к поганом делу свом. Свети Јован помоли се Богу да не трпи такво безакоње њихово, и одмах се идолски храм сруши из темеља и поби све жреце, а остали људи преплашени одвезаше светог Апостола и молише га да и њих не погуби.

ши у дом Миронов демон стаде на месту где беше Јован. Угледавши демона Јован му рече: Наређујем ти именом Исуса Христа да се не макнеш са тог места док ми не кажеш ради чега си дошао овамо к мени. „Везан Јовановом речју, демон остаде непомичан и рече Јовану: Аполонови жреци дођоше код Кинопса и замолише га да оде у град и наведе на тебе смрт, но он не хте, говорећи: „много година живим ја на овом месту не одлазећи никуда; зар да сада трудим себе због човека бедног и ништавног? Идите ви својим путем, а ја ћу сутра послати свога духа, и он ће узети душу његову и донети је мени, а ја ћу је предати вечноме суду". „И упита Јован демона: Је ли те он кадгод слао да узмеш душу човечију и однесеш њему? „Демон одговори: Сва сатанина сила је у њему, и он има договор са нашим кнезовима, и ми смо с њим, те Кинопс слуша нас и ми њега. Тада Свети Јован рече: Ја, апостол Исуса Христа наређујем теби, зли душе, да више не улазиш у обиталишта људска, нити да се враћаш Кинопсу, него да идеш са овог острва и да се мучиш. „И демон се одмах удаљи са острва.

Међутим Кинопс, видевши да се дух не поврати, посла другога; али и овај такође пострада. И још друга два кнеза таме посла он: једноме нареди да уђе код Јована, а другоме да стоји напољу, да би му донео одговор. Ушавши код Јована демон пострада онако исто као и они ранији; а други демон који стајаше напољу, видевши невољу свога друга, побеже Кинопсу и исприча му шта се догоди. То разјари Кинопса и он, узевши огромно мноштво демона, оде у град. И обрадова се сав град видевши Кинопса, и сви долазећи њему клањаху му се. Нашавши Јована где учи људе, Кинопс се страховито разљути и рече народу: Људи слепи, залутали сте са правога пута, почујте мене! Ако је Јован праведан, и све што он говори истинито, нека он поразговара са мном, и нека учини чудеса каква ја чиним, па ћете видети ко је од нас већи, Јован или ја. Ако се он покаже већи од мене, онда ћу и ја веровати речима и делима његовим.

И обрати се Кинопс једноме младићу и рече: Младићу, је ли ти жив отац? „Младић му одговори: Умро је. „Упита га Кинопс: Каквом је смрћу умро? „Овај одговори: Био је морепловац, и кад се разбила лађа, удавио се у мору. „И рече Кинопс Јовану: Сада, Јоване, покажи силу своју, да бисмо поверовали речима твојим: приведи оца жива сину његовом. „Јован одговори: Христос ме није послао да мртве из мора подижем, него да заблуделе људе поучавам. „И рече Кинопс свему присутном народу: Бар ми сад поверујте да је Јован варалица и обмањује вас: узмите и држите га док ја не доведем младићу оца његова жива. „И они ухватише Јована, а Кинопс рашири руке и пљесну њима, и зачу се пљесак на мору, и сви се уплашише, а Кинопс постаде невидљив. И сви повикаше: Велики си, Кинопсе. „И изненада изађе Кинопс из мора, држећи, како рече, оца младићева. И сви се задивише. И Кинопс упита младића: Је ли ово твој отац? „Да, господине!, одговори младић! Тада се сви по-клонише Кинопсу, и хтедоше да убију Јована. Али им Кинопс забрани говорећи: Када будете видели веће ствари од овога, онда нека он буде мучен.

Затим Кинопс призва другог човека и упита га: Јеси ли имао сина? Овај одговори: Да, господине, имао сам, али га неко из зависти уби. „И одмах Кинопс гласно призва по имену и убијеног и убицу, и они одмах предстадоше. И упита Кинопс човека: Је ли ово твој син?

„Да, господине!, одговори овај. Тада Кинопс упита Јована. Дивиш ли се, Јоване? „Свети Јован одговори: Не, ја се томе не дивим. „Кинопс на то рече: Веће ћеш ствари од овога видети, и тада ћеш се дивити, и нећеш умрети док те ја не застрашим знамењима. „Свети Јован одговори Кинопсу: Знамења твоја брзо ће се срушити. „Чувши овакве речи народ се баци на Јована и тукоше га дотле док не закључише да је мртав. И рече Кинопс народу: Оставите га несахрањена, да га птице небеске разнесу. „И они отидоше од тог места радујући се с Кинопсом и славећи га.

После тога Кинопс, чувши да је Јован жив и учи народ на месту званом Каменовалиште, дозва демона помоћу кога чињаше чаролије, тј. призивање мртвих „Ù·Û ÌÂÍÒÔÏ·ÌÙÂÈ·Û. И отишавши к Јовану рече му: Хотећи да ти приредим још већи срам и осуду ја сам те зато оставио досад у животу; хајдемо на морску обалу, и тамо ћеш видети силу моју и постидећеш се. „А праћаху Кинопса три демона које народ сматраше за људе, васкрснуте Кинопсом из мртвих. И Кинопс, силно запљескавши рукама својим, загњури се у море и постаде невидљив за све присутне. И народ повика: Велики си, Кинопсе, и нема другога као што си ти. „А Јован нареди демонима који стајаху у облику људи да се не мичу с места. И помоли се Господу да се Кинопс више не појави жив, и би тако: јер море се изненада узбурка и расталаса, и Кинопс не изиђе више из мора него остаде у дубини морској, као некада бедни фараон."

Нешто касније у житију истог Св. Апостола говори се и о усмрћивању молитвом дванаесторице идолских жречева „п.п.: [a]У том истом граду беше чувени храм идола Бахуса, кога идолопоклоници називаху „Оцем слободе". Сабирајући се ту о његовом празнику са јелом и пићем, људи и жене се весељаху; и опивши се чињаху велико безакоње у част поганог бога свог. Дошавши тамо за време празника, Свети Јован их изобличаваше за тако скаредно празновање њихово; а жреци, којих тамо бејаше врло много, дохватише Апостола и бише га, па га извукоше напоље и свезана бацише, а сами се опет вратише к поганом делу свом. Свети Јован помоли се Богу да не трпи такво безакоње њихово, и одмах се идолски храм сруши из темеља и поби све жреце, а остали људи преплашени одвезаше светог Апостола и молише га да и њих не погуби.

Кинопс на то рече: Веће ћеш ствари од овога видети, и тада ћеш се дивити, и нећеш умрети док те ја не застрашим знамењима. „Свети Јован одговори Кинопсу: Знамења твоја брзо ће се срушити. „Чувши овакве речи народ се баци на Јована и тукоше га дотле док не закључише да је мртав. И рече Кинопс народу: Оставите га несахрањена, да га птице небеске разнесу. „И они отидоше од тог места радујући се с Кинопсом и славећи га.

После тога Кинопс, чувши да је Јован жив и учи народ на месту званом Каменовалиште, дозва демона помоћу кога чињаше чаролије, тј. призивање мртвих „τασ νεκρομαντειασ. И отишавши к Јовану рече му: Хотећи да ти приредим још већи срам и осуду ја сам те зато оставио досад у животу; хајдемо на морску обалу, и тамо ћеш видети силу моју и постидећеш се. „А праћаху Кинопса три демона које народ сматраше за људе, васкрснуте Кинопсом из мртвих. И Кинопс, силно запљескавши рукама својим, загњури се у море и постаде невидљив за све присутне. И народ повика: Велики си, Кинопсе, и нема другога као што си ти. „А Јован нареди демонима који стајаху у облику људи да се не мичу с места. И помоли се Господу да се Кинопс више не појави жив, и би тако: јер море се изненада узбурка и расталаса, и Кинопс не изиђе више из мора него остаде у дубини морској, као некада бедни фараон."

Нешто касније у житију истог Св. Апостола говори се и о усмрћивању молитвом дванаесторице идолских жречева: „У том истом граду беше чувени храм идола Бахуса, кога идолопоклоници називаху íОцем слободеí. Сабирајући се ту о његовом празнику са јелом и пићем, људи и жене се весељаху; и опивши се чињаху велико безакоње у част поганог бога свог. Дошавши тамо за време празника, Свети Јован их изобличаваше за тако скаредно празновање њихово; а жреци, којих тамо бејаше врло много, дохватише Апостола и бише га, па га извукоше напоље и свезана бацише, а сами се опет вратише к поганом делу свом. Свети Јован помоли се Богу да не трпи такво безакоње њихово, и одмах се идолски храм сруши из темеља и поби све

Исто тако је учинио и Свети Апостол Филип: не пошавши ка првосвештенику, он га није осудио, но кад је увидео да је сам првосвештеник дошао и то само зато да би развраћао благочестиве, тада га је осудио на смрт.[313]

жреце, а остали људи преплашени одвезаше светог Апостола и молише га да и њих не погуби.

313„Проповедајући Јеванђеље у Грчкој Апостол Филип је чинио многа чудеса, исцељивао болеснике, а васкрсао је и једног мртваца Христовом силом. То чудо је веома удивило Јудејце који су тамо живели, због чега су исти послали извештај архијерејима и кнезовима јудејским у Јерусалим да је к њима дошао неки непознат човек по имену Филип, те проповеда у име Исусово, а којим именом истерује ђаволе и исцељује сваку болест, па је чак и једног мртваца васкрсао именом Исусовим, те су многи поверовали у Христа. Ускоро је из Јерусалима у Грчку дошао један архијерej са књижевницима, који су били веома озлобљени и раздражени на Филипа. Обукавши се у своју архијерејску одежду, он је надмено и гордо засео на судијско место у присутности многог народа, како Јудејаца, тако и незнабожаца. Ту је био доведен и Ап. Филип, те постављен посред скупа. Прострелиши га страшним погледом, архијерej му је са гневом почео говорити: „Није ли ти било довољно што си обмањивао просте и неучене људе у Јудеји, Галилеји и Самарији, већ си дошао и овде „мудрим јелинима, да распространьујеш саблазан, којему си се научио од противника Мојсејевог закона „Исуса, због чега је исти и био осуђен, те распет на Крсту „умро срамном смрћу. И само због празника Пасхе који је био у то време, био је сахрањен, а ви „Његови ученици украли сте Га тајно, те сте ради обмањивања многих посвуда разглашавали да је Он Сам васкрсао из мртвих." Када је архијерej изговорио те речи, гомила је повикала Филипу: „Шта ћеш одговорити на то, Филипе?" И народом се пронео велики жагор. Једни су сматрали да Филипа треба убити одмах, а други да се он одведе и казни у Јерусалиму. Тада је Св. Апостол отворио своја уста и рекао архијерejу: „Узалуд си заволео сујету и говориш лаж. Зашто срце твоје остаје окамењено и нећеш да исповедаш истину? Нисте ли ви сами ставили печат на гроб и поставили стражу, а касније дали злато војницима како би они слагали да су Га наводно Његови ученици украли мртвог за то време док су они спавали? Како се ти сада не стидиш да изврћеш истину? Сами гробни печати послужиће у дан суда као јасни изобличитељи ваше лажи, а који су били сведоци васкрсења Христовог." На те Апостолове речи архијерej се још више разгневио, и у безумној злоби бацио се на њега, желећи да сам ухвати и убије Апостола, но у тај час он је ослепео и сав поцрнео. Присутни, видевши то, приписали су то чаробњаштву, и бацивши се на Филипа, хтели су да га убију као мага, но и све њих је снашла та иста казна као и архијереја. При том, земља се силно затресла и сви су уздрхтали од страха, признавши велику Христову силу. Ап. Филип, видећи њихово душевно и телесно слепило, заплакао се због њих и обратио се Богу са молитвом, молећи да их Он просветли. И после молитве Светога, свише је било послато исцељење свим пострадалима. То чудо навело је многе да се обрате ка Христу и поверују у Њега. Но архијерej, још увек ослепљен злобом, не само да се није хтео исправити после казне која га је стигла, и да позна Истину, већ је поново почео говорити многе хула на Господа нашег Исуса Христа. Тада га је стигла још већа казна. Наиме, земља се изненада отворила и прогутала га као некада Датана и Авирона.´ (Житије Ап. Филипа за 13. Нов.).

судијско место у присутности многог народа, како Јудејаца, тако и незнабожаца. Ту је био доведен и Ап. Филип, те постављен посред скупа. Прострелиши га страшним погледом, архијерej му је са гневом почео говорити: íНије ли ти било довољно што си обмањивао просте и неучене људе у Јудеји, Галилеји и Самарији, већ си дошао и овде „мудрим јелинима, да распространьујеш саблазан, којему си се научио од противника Мојсејевог закона „Исуса, због чега је исти и био осуђен, те распет на Крсту „умро срамном смрћу. И само због празника Пасхе

На сличан начин поступио је и Ап. Павле. Он није почео да преиспитује волхва (мага) Елиму, нити да га осуђује или кажњава на смрт, али кад је видео да исти одвраћа проконзула од вере, тада га је осудио на слепило, како ни сунце не би видео (Д. Ап. 13, 4–12).

На сличан начин поступали су Свети и богоносни Оци наши, архијереји и пастири.

Када је Св. Јован Златоуст видео да аријанци живе у Константинопољу и не чине пакости ни једном православцу, ни он сам им није чинио зла. Међутим, кад је приметио да се они занимају обманом, те састављају цео низ песама и химни, како би поколебали веру у Једносушност (Свете Тројице – п.п.), замолио је цара да их истера из града.[314]

који је био у то време, био је сахрањен, а ви „Његови ученици украли сте Га тајно, те сте ради обмањивања многих посвуда разглашавали да је Он Сам васкрсао из мртвих.í Када је архијерej изговорио те речи, гомила је повикала Филипу: „Шта ћеш одговорити на то, Филипе?í И народом се пронео велики жагор. Једни су сматрали да Филипа треба убити одмах, а други да се он одведе и казни у Јерусалиму. Тада је Св. Апостол отворио своја уста и рекао архијерejу: íУзалуд си заволео сујету и говориш лаж. Зашто срце твоје остаје окамењено и нећеш да исповедаш истину? Нисте ли ви сами ставили печат на гроб и поставили стражу, а касније дали злато војницима како би они слагали да су Га наводно Његови ученици украли мртвог за то време док су они спавали? Како се ти сада не стидиш да изврћеш истину? Сами гробни печати послужиће у дан суда као јасни изобличитељи ваше лажи, а који су били сведоци васкрсења Христовог.í На те Апостолове речи архијерej се још више разгневио, и у безумној злоби бацио се на њега, желећи да сам ухвати и убије Апостола, но у тај час он је ослепео и сав поцрнео. Присутни, видевши то, приписали су то чаробњаштву, и бацивши се на Филипа, хтели су да га убију као мага, но и све њих је снашла та иста казна као и архијереја. При том, земља се силно затресла и сви су уздрхтали од страха, признавши велику Христову силу. Ап. Филип, видећи њихово душевно и телесно слепило, заплакао се због њих и обратио се Богу са молитвом, молећи да их Он просветли. И после молитве Светога, свише је било послато исцељење свим пострадалима. То чудо навело је многе да се обрате ка Христу и поверују у Њега. Но архијерej, још увек ослепљен злобом, не само да се није хтео исправити после казне која га је стигла, и да позна Истину, већ је поново почео говорити многе хула на Господа нашег Исуса Христа. Тада га је стигла још већа казна. Наиме, земља се изненада отворила и прогутала га као некада Датана и Авирона." (Житије Ап. Филипа за 13. Нов.)

314„За време патријарховања Св. Јована Златоустог у Цариграду (када су по царевој наредби аријанци били истерани из града), а имајући помоћнике и заступнике међу знаменитим људима који су служили на царском двору, јеретици су поново почели недељом да излазе у град, приступајући саборној цркви уз јеретичке песме у којима су хулили на Пресвету Тројицу. Сазнавши за то, Свети патријарх Јован бојећи се да не би неко од простодушног народа учествовао у тим јавним аријанским молитвама, наредио је свом клиру да ходају по граду у свештеним одеждама, са песмама у славу Пресвете Тројице, састављенима против хулних аријанских песама. За те шетње били су направљени сребрни Крстови усађени на дрвене мотке који су се торжествено носили по граду заједно са Светим иконама испред упаљених свећа. Тако су се појавиле прве крстне литије. Торжествене православне крстне литије одвлачиле су народ од аријанских јавних молитава које су они чинили по трговима. Разгневљени тиме, аријанци су за време једне такве литије напали православце и произвели општу тучу. У том крвопролићу

Тачно тако је поступио и Св. Порфирије, епископ Газски, тј. видећи да јеретици манихејци живе у Гази не обмањујући никога од православних, није ни он њих осуђивао. Но када је видео да су они дошли ту зато да обмањују хришћане, прво их је осудио на немост, а затим и на смрт.[315]

Тако и Св. Лав, епископ Катански, у почетку није осудио јеретика Илиодора на смрт. Но кад је приметио да је он дошао у храм да би обманuо и саблазнио оне који су одани благочешћу, изашао је из храма и учинио тако да је Илиодор био сажежен огњем, те се затим вратио у храм и одслужио Божанствену службу.[316]

погинуло је по неколико људи са обе стране, а царском евнуху Врисону који се налазио међу православцима, пробили су главу каменом. Сазнавши за то, цар се веома разгневио на аријанце и забранио им да врше своје јавне молитве и да улазе у град. На тај начин, јеретичко богохуљење дефинитивно је било истерано из Цариграда." (Житије Св. Јована Златоуста „13. Новембар)

315У житију Светог Порфирија, а при набројавању његових чудеса, речено је како је он „једну жену, јереткињу манихејку, испуњену демонског лукавства и јеретичких измишљотина, која је православље хулила, и многе на своје зловерје прелашћавала, он умртви молитвом, јер ова изненада паде и издахну." (Из житија Св. Порфирија за 26. фебруар, стр. 456)

316У житију Св. Лава епископа Катанског речено је следеће: „У његово време беше у Катани неки мађионичар Илиодор, рођен од хришћанских и чесних родитеља и просвећен светим крштењем. Али се потом одрече Христа тајно и предаде себе демонима, пошто се научи мађијама од неког Јеврејина. По спољашњости је изгледао хришћанин, али је у самој ствари био паганац, служитељ демонима и велики мађионичар, нимало мањи од старог мађионичара Симона, кога Свети врховни Апостоли Петар и Павле молитвом својом предадоше смрти. Сличан по свему овоме, он је чинио необичне и страшне опсенарије и мађионичарска чудеса. На суву, на путевима, на трговима, он је тако опсењивао људе да им се чинило да реке теку, и људи оба пола обнажавали су се усред града као да газе реку. Претварао је камење у злато, али на кратко време. На пијацама је помоћу разних маштарија наносио велике штете трговцима. Мађијама својим он је благородне девојке, ћерке угледних и високог положаја грађана, толико распаљивао похотом и бестидношћу, да су оне напуштале своје куће и родитеље, и јуриле тамо-амо ради блудничења. А када намесник Лукије извести о њему цара Лава и његовог сина Константина, они наредише да га ухвате. Но он се сам предаде онима што су га тражили, седе с њима на лађу у Катани, и тог истог дана стиже лађа у Цариград, прешавши за један сат оно огромно растојање које дели западну страну Сицилије од источне Тракије. Изведен пред цара, он би осуђен на смрт. Али, на цареве очи он се направи невидљив, и поново се обрете у Катани. Но, и по други пут би доведен у Цариград, и осуђен на смрт: да му се глава одсече мачем. Али кад џелат подиже мач изнад његове главе, и замахну снажно, мађионичар постаде невидљив, а мач удари по ваздуху. И опет се мађионичр Илиодор обрете у Катани. Светитељ Христов Лав је често саветовао Илиодора да се окане мађија и покајањем обрати к Богу. Али не могаше црнца начинити белим, и тврд камен претворити у мек восак. И проклетник се не само не поправи, него крену на веће зло: дрзну се да и самог архијереја Божијег исмеје помоћу својих мађија. Јер једног празника, за време службе Божје коју је служио Свети Лав са целокупним свештенством и кад је црква била пуна народа, Илиодор уђе у цркву као тобожњи хришћанин, и стаде кришом правити мађије. И одмах учини те у цркви једни стадоше као мазге копати ногама, други -"као стока рикати, трећи „лудо се смејати, четврти „љутити се. Притом се хваљаше мађионичр да може учинити и то, да епископ са целокупним свештенством напусти богослужење и стане скакати и

Тако је поступио и Св. Теодор, епископ Едески, када је нашао многобројне јеретике у Едеси. И све док они нису желели и причињавали зло православнима, ни он њима није учинио никакво зло. Но када је схватио да су се они намерили на такво зло, како би преварили православне и отели црквену имовину, тада се он упутио чак у Вавилон да умоли цара да истреби јеретике.[317] И много још сличнога има у Божанственим Писанијима (Житијима Светих – п.п.), да када јеретици који су се држали разних јереси, а не чинећи штету и зло православнима, тада им нису судили ни Свети и преподобни Оци наши. Када су, пак увиђали да су неверни и нечастиви јеретици намерени да обмањују православне – тада су их осуђивали. ***Тако смо дужни да поступамо и ми.*** Но, о томе доста.

Сада ћемо побеседовати о томе, зашто је тај исти велики црквени учитељ Јован Златоуст говорио да јеретике не треба убијати: „Ако бисмо ми убијали јеретике, тада би био бесконачан рат у целом свету". То је он говорио о епископима, свештеницима, монасима и свим служитељима Цркве, но не и о царевима или кнезовима или управницима разних области. Ако би он говорио о царевима, кнезовима и управницима, рекао би у том случају да

играти као под свирком и музиком. Сазнавши за Илиодорову намеру, Светитељ Божји преклони колена пред престолом Божјим и, пошто се усрдно помоли, устаде, изиђе из олтара, приђе к Илиодору, веза га омофором својим за врат, јер мађионичар беше изгубио своју силу, и одведе га на градски трг. Ту нареди народу да се донесу дрва и наложи велика ватра. И кад се ватра разгори, он стаде посред огња и увуче у њ и Илиодора. И стајаше светитељ усред огња, држећи мађионичара, и не изиђе из огња док бедни мађионичар не изгоре сав. Тада се архијерej Божији опет врати у цркву, те довршивши божанствену службу." (Из житија Св. Лава еп. Катанског, за 20. фебруар, стр. 373-375)

317У житију Светог Теодора о овоме пише овако: „Јеретици су се испунили јарошћу и почели су се спремати за убиство светог пастира. Наиме, намерили су да у великој наоружаној гомили уђу у Цркву за време богослужења и да убивши пастира растерају овце. Но, то им није успело, и на њима се испунила реч Светог Писма: И смислили су оно што не могу испунити (Пс. 20,12). Сваки пут када су се приближавали Цркви, сила Божија их је ометала да уђу у њу: или су им се кочиле руке, или их је терао пламен огња који би изненада сунуо из Цркве. Дуго су због тога јеретици били збуњени не знајући шта да чине. Затим су решили да дејствују на други начин. Они су подстакли против Цркве Божије и против Светитеља агарјанске (муслиманске „п.п.) управнике те области (Едеса се тада налазила под влашћу Сарацена) дајући им велике дарове због чега су добијали њихова разрешења, те уз њихово садејство одузимали су од Цркве многа имања, села, њиве, вртове и све друго. Св. епископ Теодор био је принуђен да иде у Вавилон да се жали цару због угњетавања. Своју молбу он је поткрепио исцељењем цара од смртне болести. Цар је после тога наредио да се хитно напише управницима Киликије, Сирије и Месопотамије, како би они што пре вратили едеској Цркви сву њену имовину, а за увреде учињене хришћанима, да се кривци изведу на суд. Цар је још наредио да се јереитци присаједине Саборној Цркви, а ако то не буду хтели, наредио је да се манихејцима одрежу језици, а несторијани, евтихијани и севериjани да се истерају из града." (Житије Св. Теодора епископа Едеског за 9. Јул)

цареви, кнезови и управници не треба да убијају јеретике. Но гле, он говори: „Ако бисмо **ми** убијали јеретике" – што јасно показује како он говори о епископима, свештеницима, монасима и свим служитељима Цркве – јер је и он сам у почетку био црквењак и монах а затим свештеник, и на крају епископ. И баш зато, он говори у име свих њих: „Ако бисмо **ми** убијали јеретике тада би био бесконачни рат у целом свету". Но то не говори и о царевима, кнезовима и управницима области.

О царевима, кнезовима и судијама говоре Св.Апостоли, да су они примили власт од Господа Бога ради кажњавања преступника и бодрења добродетељних. Тако, врховни Ап. Петар говори: *Будите, дакле, покорни сваком реду људском, Господа ради: ако цару, као господару; ако ли намесницима, као његовим посланицима за осуду злочинцима, а за похвалу онима који добро чине. Јер је тако воља Божија да добро чинећи ућуткујете незнање безумних људи.* (1 Пт. 2, 13–15). Сагласно са њим говори и Павле: *Јер старешине нису страх за добра дела него за зла. Хоћеш ли пак да се не бојиш власти? Чини добро, и имаћеш похвалу од ње, јер је слуга Божији теби за добро. Ако ли зло чиниш бој се, јер не носи мача узалуд, јер је Божији слуга, осветник, да излије гнев на онога који зло чини*. (Рим. 13, 3–4).

Сагласно са тим говоре и Свети Оци. Ево шта је рекао Свети Јован Златоусти: „Јер гле, грађанска власт је постављена од стране Бога на корист људима, а не од стране ђавола, како то тврде неки недостојни. Постављена је да не би људи један другога прогутали, као што то чине рибе. Зато и говори Св. Апостол Петар да је *тако воља Божија да добро чинећи ућуткујете незнање безумних људи*." Свети Григорије, епископ Арагински (слави се 13. новембра – п.п.) то и говори у својој законодавној поуци: „По човекољубљу Божијем, с више је дан људима велики дар – свештенство и царство: једно служи Божанском, а друго владајући, брине се о људском. Онај који је по вишој наредби примио управљање човечијим родом, дужан је да се брине не само о сопственим пословима и да газдује само својим животом, већ и да штити оне који се налазе у његовој власти од узнемиравања и од најгреховније узрујаности, којом нас лукави дух одасвуд напада и узнемирава тело."

Ако пак, неко каже да су Свети Апостоли и преподобни Оци наши наредили да цареви, кнезови и владаоци кажњавају злочинце, тј. убице, прељубнике, лопове, разбојнике и све оне који чине друге преступе, но не и јеретике и вероодступнике, тада гле, ако је то речено за убице, прељубнике и оне који чине друге преступе, неупоредиво је нужније да тако буде и са јеретицима и вероодступницима, како о томе сведоче Божанствени

текстови.

Ево шта се говори о неверницима и јеретицима у тим Божанственим правилима која су грађански закони: „Онај који се удостојио светог крштења и затим је одступивши од православне вере постао јеретик или је приносио незнабожачке жртве – такав потпада под смртну казну. Ако се Јудејац дрзне да обешчасти православну веру, подлеже и он смртној казни. Манихеји или други јеретици, а који су пре тога били хришћани, те су затим пошли путем јереси и разних мишљења страних Цркви, биће кажњени мачем. Ко пак зна за постојање таквих јеретика и о њима не обавештава власт – такође подлеже смртној казни. Ако неки официр или војник или вођа заједнице, који је о томе дужан да се стара, сазна да се неко приклања јереси или расколу, и не преда таквога, примиће смртну казну, макар он сам био правоверан."

Где су сада они који говоре да јеретике или вероодступнике не треба осуђивати? Јер, очигледно је да је потребно не само осуђивати, но и жестоко кажњавати не само јеретике и вероодступнике, већ и све оне који знају за постојање јеретика и вероодступника, но не предавши их судијама, макар се покаже да су и сами правоверни – примиће смртну казну.

А ако неко каже: „То су грађански закони, а не Апостолски, нити су то правила Отаца" – тада нека послуша такав, шта о грађанским законима говори преподобни отац наш Никон у својим Богонадахнутим делима: „Будући да је Дух Свети коме се клањамо, испунио Божанствене Оце на Светим Саборима, они су установили Божанствена Правила која потичу од Духа Светога и изложили Божанске Законе као и речи Светих и богоносних Отаца – а Свете заповести је својим устима изговорио Сам Господ – тако да су се још у давна времена Божанствена Правила помешала са грађанским законима и уредбама." Тако је била састављена и књига „Номоканон", то јест књига правила и закона. **По Божијем промислу** веома су се помешала Божанствена правила са заповестима Господњим и оним што су изложили Свети Оци, а такође и са самим грађанским законима, – тако је изникла горе наведена књига.

Свети Оци, који су били на Васељенским и помесним Саборима вођени Светим и Животворним Духом утврдили су Божанствена правила и законе, па су речи Светих Отаца, заповести које долазе из уста Самог Господа и друге Свете заповести сами Св. Оци сјединили и са грађанским законима. И ко ће се онда усудити да их уклони или да похули на њих, кад су их донели Свети Дух и Св. Оци, у сагласности са целокупним Божанственим Списима? У сагласности са тим говори и Атанасије Велики, да су они који тврде да не треба осуђивати оне који чине смртне грехе, такође јеретици. И када би било

тако како то они тврде, тада ни Праведни Ноје не би осудио ругача Хама да буде слуга његовој браћи (Постања 9, 20–27). Тада ни Мојсије не би наредио да се посеку мачем три хиљаде људи, који су се поклонили златном телету[318]; а не би наредио ни да се убије камењем онај који је сакупљао дрва у суботу.[319] Исус Навин је пак због крађе истребио Ахара са свом његовом породицом.[320] А Финес је за разврат убио Замирија[321], док је Самуил пред Господом убио цара Агага[322]. Илија (Пророк – п.п.) је заклао као свиње, лажне пророке у

318„И стаде Мојсеј код улаза у окол (логор „п.п.) и рече: Ко је Господњи нека дође мени. И скупише се код њега сви синови Левијеви. И он им рече: Тако говори Господ Бог Израиљев: Нека сваки од вас припаше мач свој о бедро, и прођите кроз окол од капије до капије и обратно, и нека сваки убије брата свога и друга свога, и сваки свога ближњега. И учинише синови Левијеви како им рече Мојсеј: И паде тога дана из народа њих око три хиљаде." (Исход 32, 26"28)

319Рече Господ Мојсију: „Овај човек мора умрети; Нека га изван окола каменује цела заједница. И изведоше га из окола и каменоваше га и он умре као што је наредио Господ Мојсију." (Бројеви 15, 35"36)

320„И рече Исус Ахару: Сине мој, дај славу Господу Богу Израиљеву и исповеди се пред Њим и исповеди ми шта си то учинио; немој ми то утајити. Одговори Ахар Исусу: Заиста сам сагрешио пред Господом Богом Израиљевим учинивши тако и тако: међу пленом сам угледао једну прекрасну одежду и двеста сикала сребра, и комад злата тежине од педесет сикала; И прохтело ми се, те узех све то; све је сакривено у земљи испод мог шатора. Исус посла људе те потрчаше у шатор и гле злато је било сакривено у шатору, а сребро испод њега. Изнеше све то из шатора и донесоше Исусу и свим синовима Израиљевим и положише пред Господа. Исус и с њим сви Израиљћани узеше Араха сина Зарина, и сребро, и одежду, и комад злата, и синове његове, и кћери, и волове, и магарце, и овце, и шатор његов, и све што је имао; и изведе га са свиме у долину Ахор. Па рече Исус: Пошто си нас увалио у невољу Господ данас теби доноси невољу. И каменоваше га сви Израиљћани, и спалише их огњем, и набацаше на њих камење." (Исус Навин 7, 19"25)

је сакривено у земљи испод мог шатора. Исус посла људе те потрчаше у шатор и гле злато је било сакривено у шатору, а сребро испод њега. Изнеше све то из шатора и донесоше Исусу и свим синовима Израиљевим и положише пред Господа. Исус и с њим сви Израиљћани узеше Араха сина Зарина, и сребро, и одежду, и комад злата, и синове његове, и кћери, и волове, и магарце, и овце, и шатор његов, и све што је имао; и изведе га са свиме у долину Ахор. Па рече Исус: Пошто си нас увалио у невољу Господ данас теби доноси невољу. И каменоваше га сви Израиљћани, и спалише их огњем, и набацаше на њих камење." (Исус Навин 7, 19"25)

321„А неко од синова Израиљевих дође и доведе браћи својој Мадијанићанку, пред очима Мојсијевим и пред очима свих синова Израиљевих, кад су они плакали пред улазом у скинију. Видевши то Финес, син Елеазара, унук Аарона свештеника стаде посред народа и узе копље у руку па уђе за тим Израелићанином у ложницу и прободе их обоје, и тог Израелићанина и жену, кроз утробу њезину. И престадоше муке синова Израиљевих." (Бројеви 25, 6"8)

322И рече Самуил: Доведите ми Агага, цара Амаликовог. И приђе к њему Аг дрхтећи. И рече Аг: тако ли је горка смрт? А Самуил рече Агагу: Као што је твој мач лишавао мајке деце, тако нека и твоја мајка остане без сина. И посече Самуил Агага пред Господом у Галгали. (1 Цар. 15, 32"33)

потоку,[323] а Јелисеј је Гијезија осудио и казнио губом због његове похлепе (4 Царстава 5, 20–27). Пророк Данило пак, разобличио је и осудио разблудне старце по Мојсијевом закону и убио их је[324]. Свети Апостол Петар, који је примио кључеве Царства небеског, осудио је Ананију и његову жену, који су свесно сакрили део њиховог новца од проданог имања, и учинио је тако да су они због тога ту пред свима умрли испустивши душу.[325] А Ап. Павле је предао ђаволу коваче Александра и Именеја са Филитом, како би се они научили да не хуле (1 Тим. 1, 19–20). И сви они који су како видимо осуђивали сами не будући због тога осуђени, били су праведни, па чак и више од тога – били су изабраници, изабрани на духовну службу.

Ево шта говори и како поучава Атанасије Велики о онима који чине смртне грехе: **„Грех, који је тежи и страшнији од свих смртних грехова јесте властољубље и јерес, те одрицање од Христа”** – ето тако говори тај

323Свети Пророк Илија је посрамио пред народом свештенике Валове тако што је подигао жртвеник, наредио да га полију водом, па молитвом спустио на њега огањ с неба и спалио га: „И сиђе огањ Господњи и спали сву жртву паљеницу, и дрва, и воду, која је била у окопу, и камење и земљу. И паде сав народ на лице, па рече: Заиста Господ Бог јесте Бог! Рече им Илија: Ухватите Валове пророке, да се ни један од њих не сакрије. И похваташе их. И одведе их Илија ка потоку Кисону, па их тамо покла! (3 Цар. 18, 40)

Заиста Господ Бог јесте Бог! Рече им Илија: Ухватите Валове пророке, да се ни један од њих не сакрије. И похваташе их. И одведе их Илија ка потоку Кисону, па их тамо покла!” (3 Цар. 18, 40)

324Свети Пророк Данило је изобличио пред народом два похотљива старца који су благочестиву Сусану, јер није хтела да блудничи са њима лажно окривили за прељубу: „Тада сав народ повика из свег гласа, и благослови Бога који спасава оне што се у Њега уздају. И устадоше на оба старца, јер их је Данило изобличио у лажи коју је чуо из њихових уста. Па поступаше са њима онако како су они мислили да учине своме ближњем, по закону Мојсијеву: и убише их. И тог дана би спасена невина крв.” (Данило 13, 60”62).

325О уређењу прве хришћанске општине говори се следеће у Делима Апостолским: „Јер нико међу њима не бјеше у оскудици, пошто сви коју имађаху њиве или куће, продаваху и доношаху новце од проданога. И полагаху пред ноге Апостолима; и даваше се свакоме према потреби коју је имао.” (Дела Апостолска, 4, 34”35) „А неки човек, по имену Ананија, са женом својом продаде имање. И сакри од новаца са знањем и жене своје, и доневши један део положи пред ноге апостолима. А Петар рече: Ананија, зашто испуни сатана срце твоје да слажеш Духу Светоме и сакријеш од новаца што узе за њиву? Кад је била у тебе, не беше ли твоја? И кад је продаде не беше ли у твојој власти? Зашто си такву ствар метнуо у срце своје? Ниси слагао људима него Богу. А кад чу Ананија речи ове, паде и издахну: и велики страх обузе све који чуше ово. И уставши младићи узеше га и изнесоше, те сахранише. А кад прође око три часа, уђе и жена његова не знајући шта се догодило. А Петар је упита: Кажи ми јесте ли за толико продали њиву? А она рече: Да, за толико. А Петар је упита: Зашто се договористе да искушавате Духа Господњега? Гле, ноге оних који твога мужа сахранише пред вратима су и тебе ће изнети. И одмах паде крај ногу његових и издахну. А младићи ушавши нађоше је мртву, па је изнесоше и сахранише код мужа њезина. И велики страх обузе сву Цркву и све који чуше ово.” (Дела Апостолска, 5, 1”11)

божанствени Атанасије. Па и Велики Јован Златоусти у својим списима говори: „Царски суд и грађански закони обуздавају самовољу неразумних људи, а који чине смртне грехе тиме погубљују и душу и тело." То исто говоре и свештена правила (канони – п.п.) Светих Отаца: „Почујте цареви и кнезови, и запамтите да вам је власт дао Бог и да сте ви слуге Божије.

Он вас је поставио за пастире и стражаре вашег народа због тога да би у потпуности сачували Његово стадо од вукова. Бог вас је на земљи изабрао на Своје место, и подигнувши посадио вас је на Свој престо, поверивши вам милост и живот, а висока Божија десница уручила вам је мач. Ви пак, не сакривајте у неправди истину, него се пазите Небеског српа. Не допуштајте безакоње преступника и не хушкајте их као бесне псе на православне људе. И још ово: ако дате мач свирепом човеку, тај ће погубити не само тела, већ и душе."

Зашто пак он говори да ће погубити не само тела? То да ће погубити само тела, говори се о убицама и о онима који чине увреде и разбојништва, но ако се говори: „Да они неће погубити само тело, већ и душу", – говори се то о јеретицима и вероодступницима, **јер они заједно са телом убијају и душу, обмањујући јеретичким учењима православне**.

И ево шта: ако они чине зло, грех пада на душу онога који то дозвољава, тј. на цара, на кнеза и на управника области. Ако они дају власт недостојним људима, то ће их за тако нешто упитати Господ Бог на Страшни Дан Другог Христовог Доласка. Ето зашто су цареви и властодржци дужни да се брину о томе како би били кажњаватељи јеретика у име Христово. У сагласности са овим, упућује и поучава Св. Јован Златоусти говорећи следеће: „Оно што бива по Вољи Божијој, макар се у први моменат некоме и учинило као зло, боље је од свега. А оно што је против Воље Божије и није Му мило, макар се и учинило као добро, горе је и криминалније од свега. **Ако неко и убије по Божијој Вољи, то је убиство боље од сваког човекољубља. Ако пак, неко некога помилује из човекољубља, насупрот томе шта је мило Богу – недостојније ће и горе од сваког убиства бити то помиловање.** Нису ствари саме по својој природи добре или лоше, него их таквима чини Божији суд."

Послушај сада и примере, и схвати да тачно тако и бива. Против Божије Воље помиловао је Саул цар израиљски Агага цара амалићанског, и за то помиловање подвргао се Божијој осуди не само он, већ и сав његов род (1 Цар. 15). Тако је и Ахан, ухвативши Адера, асиријског цара, помиловао истог, насупрот томе што то није било мило Богу, и пустио га са великом чашћу. Тада је Бог послао пророка Ахану, говорећи: *Тако говори Господ:*

пошто си ти пустио из својих руку тог крвника, зато ће твоја душа бити за његову и твоји људи за његове људе (3 Цар. 20, 42).

Исто тако један је Пророк пришао свом ближњем и рекао му: *По речи Господа – удари ме.*А човек тај није га хтео ударити, те му је Пророк рекао: *Ниси се подчинио гласу Господњем и због тога, чим се растанемо, растргнуће те лав.* И чим је тај човек отишао, напао га је лав, те га је растргао. И сусревши Пророк неког другог човека, рече му: *Удари ме*. И удари га тај човек и разби му лице. И тако, овај који је ударио Пророка – спасао се, а који га је пожалио – пострадао је (3 Цар. 20, 35–37). Шта може бити чудније од тога?! Тако дакле, знај да када Бог заповеда, треба се само покоравати, не размишљајући о природи тога шта се дешава.

Тако су и сви Свети и преподобни и богоносни Оци наши, пастири и учитељи молили благочестиве цареве и кнезове да истребљују јеретике, како о томе сведоче Свети Оци Светог Шестог Васељенског Сабора, када су говорили благочестивом цару Јустинијану: „А ти се царе побрини о томе, да ако у зрелу пшеницу упадну какви остаци назнабожачког и јудејског јеретичког зла, да их искорениш као коров. Нека буду они ишчупани, и очистиће се њива Црквена огњеном љубављу ка Богу царева и властодржаца, који су надмашили ревнитеља Финеса који је копљем сатро грехе.” А Св. Оци који су се сабрали у Јерусалиму бројем од 1400 људи, написали су византијском цару Теофилу свитак, рекавши: „Снисходи, о царе, ка смиреној молитви нашој, буди дарежљив ка Цркви својој, прекрати црквене расколе и пре свега, накажи зловерне одступнике својом праведном царском влашћу, мишицом благочешћа свога”.

Тако је већ православни и праведни Константин Велики, који је стајао на извору хришћанства и био Апостол међу царевима, дефинитивно низвргао тог мрачног и противног Богу – Арија, другог Јуду, имењака гневу (Арије у грчкој митологији – бог рата – п.п.), и осудио га заједно са његовим проклетим учењем на губитак слободе, као и све друге његове присталице. А одмах после Константина – ту је и Теодосије Велики, пресветла звезда и царски прејемственик, по чијем налогу се одржао Други Божанствени Сабор Светих Отаца и проклео духоборца Македонија, Евномија, Аријанце и друге, те их осудио на срамни затвор. Наследник пак његов и по имену и по уму – Теодосије Млађи – сазвавши у Ефесу Свети Сабор низвргао је Несторија јеретика. И Маркијан велики по благочешћу сазвавши Четврти Сабор наредио је да се прокуну Евтихије и Диоскор празнослов, те их је осудио на тамницу. А велики цар Јустинијан сазвао је Пети Сабор против Дидима и Евагрија, а који су били Оригеновци и после

баченог проклетства на исте, осудио их је на затвор. Затим Константин, Ираклијев унук, сазвао је Шести Сабор Светих Отаца против Маркиона, Стефана, Сергија, Павла, Пира и других злочестиваца. Ти јеретици су тада били у потпуности разбијени и примили су осуду која је била достојна њихове искварене вере. Затим опет, благочестива царица Ирина и њен син, благоверни царевић Константин сазвали су Седми сабор против недостојних иконобораца, низвргли их, и у потпуности искоренили сву њихову јерес. Тако дакле, сви су благоверни цареви, у потпуности разрушивши опсадним оруђима утврђења безверних јеретика и одрубивши главе многоглавих застрашујућих аждаја, Васељенским Саборима, укрепили чисту и православну веру, која је непокретни и непоколебиви стуб и тврђава благочешћа. А благочестиви цареви, знајући то, и повинујући се молбама и поукама Св. Отаца, наредили су да се јеретици и вероодступници проклињу, шаљући их у прогон и затвор, и уз то подвргавали су их жестоким (физичким – п.п.) казнама. Томе их је научило Старо и Ново Божанствено Писмо.

Тако су поступали и пророци и праведници и благочестиви цареви у Старом Завету. Наиме, ако би приметили да је неко одступио од Господа Бога Сведржитеља, тада су га или мачем убијали или су га молитвом низвргавали. Тако је велики Мојсије наредио да се посеку мачем сви одступници од Бога Сведржитеља (Пантократора – п.п.) који су се поклонили златном телету. Највећи пак пророк – Илија, учинио је тако да је Небески Огањ (на његову молитву – п.п.) спалио две чете од 50 људи – одступника од Бога[326], а четристо људи он је сам поклао.[327] Када је Јуда Макавејац видео

326„И посла њему старешину петидесетника са његових педесет људи. И овај се попе ка њему када је Илија седео на врху горе. И рече му петидесетник: Човече Божји! Зове те цар да сиђеш. Одговори Илија и рече петидесетнику: Ако сам ја човек Божији, онда нека сиђе огањ с неба и нека спали тебе и твојих педесет људи. И сиђе огањ с неба те спали њега и његових 50 људи. И посла цар другог петидесетника са његовом педесеторицом. Попевши се и он му рече: Човече Божији! Цар каже да сиђеш брже. Одговарајући рече му Илија: Ако сам ја човек Божији, онда нека сиђе огањ с неба те спали тебе и твојих 50 људи. И посла цар по трећи пут педесетника са његовом педесетницом. И приближи се трећи педесетник и паде на колена пред Илијом, и рече: Човече Божији, поштеди душу моју и душе слугу твојих, ових 50 који су пред тобом. Ево сишао је огањ с неба и спалио је два претходна педесетника са њиховим четама; нека сада буду поштеђене душе твојих слугу пред твојим очима! И рече анђео Господњи Илији: Пођи са њим и немој их се плашити.” (4 Цар. 1, 9”15).

327По цитату из црквенословенске Библије који описује тај догађај, каже се да је ту било присутно 450 Ваалових „пророка” и још 400 „пророка дубравних” (3 Цар. 18, 22). Дали их је Пророк Божији све поклао или „само” тих 450 није ни много важно. Важно је да је он за такву ревност удостојен да буде узнесен на небо жив „у телу, и да беседи са Самим Господом Исусом

да су људи одступили од Господа Бога и клањају се идолима, наредио је да се сви побију мачем.[328] Благочестиви цар Јосија толико је ревносно штитио благочешће, да не само што је побио оне који су саблажњавали људе на одступништво од Господа Бога, већ је ископао и мртвачке кости (идолопоклоника – п.п.) и спалио их на огњу, а пепео развејао по ваздуху.[329]

А у Новом Завету Св. Апостол Петар силом своје молитве предао је смрти Симона мага – оснивача јереси. На сличан начин је и Св. Јован Богослов молитвом утопио у мору мага Кинопса. Тачно тако је и Св. Ап. Филип заповедио земљи да прогута првосвештеника који је хулио на Господа нашега Исуса Христа. А Св. Апостол Павле својом речју је ослепио мага Елиму, а Именеја, Филита и ковача Александра предао је Сатани.

И после, тај исти Апостол Павле говори: *Кад неко преступи Закон Мојсејев, по исказу два или три сведока, има да умре без милости; замислите колико ће сада тежу казну заслужити онај који гази Сина Божијега, и крв Завета којом је осве*ћ*ен за несвету држи, и Духа благодати вре*ђ*а?* (Јевр. 10, 28–29). То показује да је посебно сада потребно сурово кажњавати онога ко хули Сина Божијег. Св. Апостол Јуда, брат Јаковљев, говори да: *са расуђивањем једнима будите милостиви, а друге у страху спасавајте.* (Јуда, 22–23)[330]

на гори Тавор.

328И устаде Јуда звани Макавеј, син његов, уместо њега, И помагаху му сва браћа његова и сви који се придружише оцу његовом; и ратоваху рат Израиљев с радошћу. И рашири Јуда славу народа својега, и обуче оклоп као див и опаса се бојним оружјем својим, и учини ратове штитећи табор мачем. И би сличан лаву у делима својим, и као лавић који риче на лов. И гоњаше безаконике истражујући их, и смутљивце народа својега спаљиваше. И устукнуше безаконици од страха његовог, и сви делатељи безакоња смутише се, и би успешно спасење народа руком његовом. И ојађиваше цареве многе и весељаше Јакова делима својим; и довека ће се благосиљати спомен његов. И прође кроз градове Јудине, и истреби безбожнике из Јудеје, и одврати гнев Божији од Израиља. (1 Макавејска 3, 1”8)

329 Јосија је такође разрушио све идолопоклоничке храмове на врховима самаријским које беху изградили цареви Израиља, разгневивши тиме Господа. И учини са њима оно шта је учинио са њима и у Ветиљу. Покла све жреце који су били пред жртвеницима и спали на њима кости људске па се врати у Јерусалим… Тако истреби Јосија све призиваче мртвих, и врачаре, и идоле, и све гадости које су се појавиле у земљи Јудејској и у Јерусалиму. (4 Цар. 23,19”25).

жртвеницима и спали на њима кости људске па се врати у Јерусалим… Тако истреби Јосија све призиваче мртвих, и врачаре, и идоле, и све гадости које су се појавиле у земљи Јудејској и у Јерусалиму. (4 Цар. 23,19”25).

330(Јуда 23”24) „Разобличујте, тј. откривајте бешчашће њихово пред свима. Међутим, ако се покажу пријемчиви за исцељење, не одбацујте их, него их примајте у љубави и спасавајте од

Следећи за тим божанственим, пророчким и апостолским списима и за предањем, благочестиви и православни цареви и јерарси слали су у прогон и подвргавали жестоким казнама вероодступнике и јеретике. Као прво, велики и равноапостолни цар Константин, успоставио је у свом царству закон којим се наређује да се преда насилној смрти онај ко не верује у Свету и Животворну Тројицу, а његово имање давао је на разграбљење.[331]

И Свети Оци присутни на Првом Васељенском Сабору нису се томе успротивили. Св. Александар, константинопољски патријарх постигао је својом молитвом то да се Арије жив распао[332], а велики чудотворац Епифаније Кипарски речју је зауставио и онемио јеретика Аеција, а седмог дана предао га смрти[333]. И благочестиви цар Маркијан осудио је на смрт јеретика Диоскора – александријског патријарха, али га није мачем убио, већ га је послао на острво Ас, на коме нико није могао преживети више од једне године, већ у мукама умире од погубних ветрова. Тамо су дакле и Диоскор

огња. Али их примајте и са милошћу и са страхом пазећи да то прихватање, услед ваше непажње, не би постало узрок пропасти вас самих. Јер они су у стању да чак и чврсте у вери увуку у своје бешчашће, а зло се лако прима. Прихватајте их, дакле, али поступајте са њима са страхом, тј. опрезно, па самилост према њима сједињујте са мржњом према њиховим гнусним делима. Нека вам је одвратна чак и њихова одежда оскрнављена њиховом плоћу, јер кроз додир са плоћу и она постаје нечиста. Или: када их прихаватате, страхом од будуће казне их припремите да се покају и покажу достојни помиловања." (Блажени Теофилакт)

331Нама је непознато одакле је преподобни Јосиф узео тај податак „п.п.

332„Овај Свети Александар својом молитвом усмртио је Арија. Наиме, цар је послао Арија (пошто је овај лукаво убедио цара да се он придржава православне вере, ударајући се у груди „док му је испод одеће био папир са исписаним зловерјем његовим „и говорећи да тако верује), заповедивши патријарху Александру да га прими у црквено општење као православног. При томе је била назначена и недеља у коју је Арије требао бити уведен у храм ради општења (молитве „п.п.) са вернима. Свети Александар се пак молио сву ноћ Богу да до тога не дође. Наступило је јутро и приближило се време Литургије. Арије је изашао из царских дворова са великом гордошћу, и упутио се ка храму окружен царским великашима „присталицама његове јереси, а био је окружен и многом наоружаном војском. Када је Арије доспео до места које се звало íКонстантинов тргí обухватио га је велики страх од гриже савести; те је због страха осетио неопходност у задовољењу телесне нужде и почео је да тражи неко скровито место. Недалеко од тог места налазило се општенародно место (јавни клозет „п.п.). Ушавши унутра, Арије је изненада био поражен од љуте унутрашње болести. И распала се утроба нечестивог јеретика као код Јуде, тако што је сва његова утроба испала из њега. Тако ужасно погинуо је јеретик." (Минеј за 30. август)

333„Имајући велико старање о својој пастви, Свети Епифаније побеђиваше јеретике речима и чудесима. Он учини да онеми јеретик Аеције епископ, јер је говорио хулу на правоверје. И овај Аеције после шест дана умре… О осталим пак јеретицима који се не покајаше, овај ревнитељ праве вере писа цару. Цар му посла овлашћење да их протера са острва Кипра. Благодарећи свему томе, духовно стадо доброга пастира беше обезбеђено од вукова грабљивих." (Из житија Св. Епифанија епископ Кипарског, за 12. Мај, стр. 321).

и сви његови прелашћени следбеници у мукама испустили душе. Свети Оци присутни на Четвртом Васељенском Сабору нису се противили да то тако и буде. Благочестиви цареви Јустин и Тиверије одсекли су главе намеснику Адду и војсковођи Елефтерију који су били заштитници јереси, а велики чудотворац Евтихије цариградски патријарх није им се у томе успротивио. Велики цар Ираклије наредио је да се убијају јудејци који нису хтели да се крсте, а многи тадашњи патријарси, архијерејци и Преподобни Оци нису се супротставили да то чини. Св. Порфирије, епископ Газски, молитвом је онемео следбенике манихејске лажи, те их је затим осудио и на смрт. Св. Теодор, епископ Едески својом речју је лишио говора Јудејца који је хулио на Господа нашега Исуса Христа. Затим се обратио са молбом вавилонском цару који је послављи у Едесу своју војску наредио да се из града истерају јеретици, да им се одузму имања, а некима од њих је чак и језике ишчупао. Свети Теодор пак, томе се није успротивио. Тако је и Света царица Теодора са својим сином Михајлом послала у прогон јеретика Анија, цариградског патријарха, те је наредила да га тамо свезаног туку каишевима. И блажени паријарх Методије и многи Преподобни Оци наши и исповедници нису се томе успротивили. Свети Лав епископ Катански, учинио је тако да је јеретик Илиодор изгорео у огњу.

Погледај дакле, како су Свети Пророци и праведници из Старог Завета предавали смрти одступнике од Господа Бога, и то једне молитвом и добијеном од Бога благодаћу, а друге су подвргавали суровим казнама и убијали их оружјем. Но, Свети Апостоли, божанствени Светитељи и Преподобни и богоносни Оци Новог Завета јеретике и вероодступнике својеручно нису убијали, већ су их предавали жестоким казанама и смрти молитвом и силом која им је дата Свесилним и Животворним Духом.

Ако пак неко каже, да је убијати молитвом – једно, а убијати оружјем оне који заслужују смрт – друго; таквоме ће бити речено: то је једно те исто, и молитвом предавати смрти и оружјем убити преступника. Тачно тако пише Атанасије Велики у „Слову о онима који чине смртне грехе". У почетку он напомиње о старозаветним пророцима и праведницима који су убијали оружјем преступнике или их предавали на кажњавање, а затим наводи пример Светих и Врховних Апостола Петра и Павла. Петар је речју и силом коју им је дао Свети Дух казнио смрћу Ананију и Сапфиру, а Павле је речју ослепио и казнио мага Елиму, ковача Александра, Именеја и Филита. Видиш дакле, да Атанасије Велики не прави никакву разлику између убиства оружјем и кажњавања криваца или усмрћења помоћу молитве. Када се не би требао усмрћивати и кажњавати јеретике и

вероодступнике, не би их тада Св. Апостоли, божанствени Светитељи и Преподобни Оци наши ни предавали смрти молитвом и силом даном им од Бога. **Већма је тежа смрт од молитве, него од мача.** ***Ако се деси смрт од молитве, тада бива сасвим јасно и очигледно да је тог кривца на смрт осудио Сам Бог, а – „страшно је пасти у руке Бога Живога"*** (Јевр. 10, 31). Смрт од оружја пак често бива на искања људи. И они који схватају, њима смрт од оружја не бива тако страшна као она од молитве, јер: *човек гледа на лице, а Бог гледа на срце.* (1 Цар, 16.7). Ето зашто су Преподобни и Богоносни Оци наши – свештеноначалници и пастири – предавали јеретике и вероодступнике на жестоке казне и усмрћивали их не оружјем већ молитвом и силом која им је дана Богом. Ако је било потребно казнити или усмртити неког јеретика и вероодступника, они то нису чинили сами, већ су за то имали благочестиве и православне цареве, како би они кажњавали преступнике; а у сагласности са Апостолским Списима, сведочанствима Свештених Правила и грађанских закона које су преподобни и богоносни Оци наши сједињавали и повезивали са Свештеним Правилима. Но, довољно о томе.

Сада ћемо рећи и о том јеретичком приговору у коме веле да ако је и могуће судити и осуђивати јеретике и богоодступнике, тада је то дозвољено само царевима, кнезовима, јерарсима и управницима области, но не и монасима, који су се одрекли од света, те им је наводно дужност да се једино баве собом и да не осуђују никога – ни јеретика, ни вероодступника. Но, ево шта ће таквоме бити речено. Ако монаси нису дужни да осуђују ни јеретике, ни вероодступнике, како то да их је тада Антоније Велики осуђивао (види његово житије под 17. јануаром)? Он је говорио о јеретицима, да су њихове речи страшније од змијског отрова, поучавајући свагда своје ученике да не ступају ни у какво општење, ни са мелетијанима, ни са аријанцима, ни са другим јеретицима. А на Првом Васељенском Сабору, међу Св. Оцима нашао се и Св. Пафнутије исповедник (види житије 25. октобра) који је такође осудио Арија на затвор. Свагда је осуђивао јеретике и Св. Пахомије (види житије 15. маја), говорећи да онај ко општи са јеретицима и чита списе Оригена, Мелетија и других јеретика, погружава се у бездан ада. Тако је и Макарије Велики (види житије под 19. јануаром) изашао из пустиње ради тога да би осудио јеретика и пресекао његову јерес, што је и учинио. А када је Св. Јефрем (Сирин – п.п.) чуо о распростирању лажног и јеретичког Аполинаријевог учења, он је из тог разлога напустио пустињу и отишао у Константинопољ, где је не само осудио Аполинарија, већ га је својим умећем

предао срамној смрти.[334]

У пустињи је од најранијег детињства живео и чудесни Исаак Далматски (види житије 22. марта) Но када је сазнао да цар Валент распростањује аријанску јерес, долази у Византију и не само да осуђује Валента, већ га предаје и огњу. Тако делује и Јефтимије Велики (види житије 30. маја). Мада и није лично био присутан на Трећем Васељенском Сабору, он шаље своје ученике на Сабор и наређује им да осуде и прокуну јеретике. Св. Авксентије који због своје дубоке старости и својих великих подвига није могао поћи пешке на Сабор Св. Отаца, када су се исти сакупили на Сабор против Несторијеве јереси, наредио је да се упрегне пар волова како би га могли довести на Сабор да и он прокуне и осуди јеретике. Исто тако због велике немоћи и немогућности покретања ногу и Св. Данило Столпник је замолио људе да га донесу на Сабор Светих Отаца да осуди и прокуне јеретике (види житије под 11. децембром). Када је Теодосије Велики (види житије 11. новембра) сазнао да се по целом свету распростире Севирова јерес, он оставља свој манастир, напушта пустињу и почиње да обилази села и градове како би утврдио вернике, а јеретике посрамио и осудио. Сабравши затим све палестинске монахе, он долази

334„У то време живео је јеретик Аполинарије који је лажно мудровао о оваплоћењу Господњем. Он је био досетљив у речима и опитан у јелинској премудрости због чега је силно смућивао Цркву Божију, увукавши многе у своју јерес. Тај јеретик је од саме младости па све до старости улагао сав свој труд и бригу ка томе како би развраћао православне и увлачио их у своју заблуду. Он је написао много књига против православних од којих су посебно запажене биле две, пошто је у њима најпотпуније било изражено његово душепогубно учење. Те књиге он је и користио као оружје водећи борбу са православнима путем дијалошких надметања. Те је књиге чувала једна жена са којом је живео. Преподобни Јефрем сазнавши за те књиге пронашао је против јеретичке препређености своју, још чуднију. Наиме, дошао је тајно тој жени и веома хвалећи Аполинарија, називао је себе његовим учеником. И он, наводно желећи да се научи њему непознатој премудрости (у Аполинаријевом учењу „п.п.), замолио је ту жену да му она позајми на кратко време Аполинаријеве књиге које је она чувала, како би уједно укратко преписао најзапаженија места. И жена будући уверена да је он заиста ученик њеног друга, дала му је обе књиге под условом да их он што пре врати и да никоме не говори о њима. Св. Јефрем, узевши књиге отишао је у свој манастир и припремивши лепак, почео је да лепи лист за листом, слепљујући их један за други, док их на крају није слепио све, тако да су књиге постале као један комад дрвета или камена, при чему није било могуће одвојити један лист од другога. Затим је вратио књиге оној жени. Она пак, узевши књиге није погледала унутра, те их је вратила на њихово место. Затим је поново избио спор православних са већ остарелим јеретиком Аполинаријем. Не имајући ону ранију довитљивост у споровима, те пошто му је због старости ослабило памћење, он је хтео да победити православне помоћу својих књига, због чега их је и донео на Сабор. Но, узевши их, он их није могао отворити пошто су листови били чврсто слепљени и окамењени. Испунивши се великог стида, изашао је побеђен и посрамљен са Сабора, а ускоро затим је због велике жалости и стида извршио самоубиство, изврнувпи срамотно своју окајану душу.” (28. јануар)

заједно са Св. Савом Осве ћеним (види житије под 5. децембром) у Јерусалим и ушавши у цркву у пратњи великог мноштва својих ученика – монаха (било их је око десет хиљада), пењу се обојица и Теодосије Велики и Сава Осве ћени на амвон, те на сав глас осуђују и анатемишу Севира и све његове присталице који се придржавају његовог лажног учења. На Шести Сабор уместо александријског патријарха дошао је монах Петар, који је заједно са свима осудио јеретике. Када је Св. Мученица, девственица Теодосија (иначе ро ђена по предсказању мученице Анастасије) постри жена у монашки чин, чула после седам година безизлазног пребивања у манастиру да је Исаврijски цар Лав послао свог маченосца да збаци и уништи икону Господа Христа, која се налазила изнад гвоздених градских улазних врата, брже боље је и Св. Теодосија похитала на то место, те кад је видела да је војник три пута ударио секиром по лику Христа Спаситеља, измакла му је у том моменту мердевине на врху којих се налазио и на тај начин, збацивши га на земљу, проузроковала је његову мучну и срамну погибију. Затим, дошавши пред патријархов двор, почела је да баца камење на патријарха – иконоборца Анастасија. И ту су је по наредби недостојног цара и убили због Иконе Господа нашега Исуса Христа. И нека нико и не помисли да каже, како Христова мученица Теодосија тај поступак није учинила по Божијој наредби, тј. што је својим рукама усмртила човека, јер ју је баш због тога предобри Владика Христос и прославио по смрти многим чудесима и страшним знамењима, а њено тело сачувао у потпуности (нераспаднуто), тако да сви који долазе на њен гроб добијају исцељење од разних болести. Свети и божанствени Оци су је пак прославили химнама и славословљима, канонима и тропарима, наредивши да се њен помен чини 29. маја, одајући јој исту част као и прослављеним мученицима и мученицама Христовим. Исто тако су се састали и заједно дошли Светој царици Теодори и њеном сину, благочестивом царевићу Михајлу, Свети велики испосници и чудотворци: Велики Јоаникије, Арсакије, Исакије и Теофан Исповедник (види житије за 4. новембар и 22. март) као и многи други, који су напустивши своје манастире и пустиње дошли у град како би проклели и осудили јеретике. Уосталом и на све остале Васељенске и Помесне Саборе хитајући у градове, долазили су монаси, заборављајући у том моменту своје манастире и пустиње.

На тај су начин, кнезови и војсковође, часна лица оба пола, као и сваки православац, осуђујући заједно са архијерејима и свештеницима јеретике, саставили Божанствена Правила, надахнути и упућени на то Живим и Животворним Духом. Исто тако, они су грађанске законе додали ка

Божанственим Правилима, по којима се јеретици не само осуђују, већ се и проклињу и предају жестоким казнама.

ПРЕПОДОБНИ ОЧЕ ЈОСИФЕ - МОЛИ БОГА ЗА НАС!

„Неки од јеретика, вероватно грађани Новгорода били су из Москве послани у Новгород архиепископу Генадију (Св. Генадије Новгородски празнује се 4. децембра). Он је наредио да се изађе пред њих 40 врста (4 км), да се посаде на неоседлане коње лицем према репу како би гледали на запад, на огањ који је за њих тамо спремљен. Наредио је још да одећу на њима изокрену, да на њих натакну шлемове од шибља, шиљате као код ђавола, да им прикаче репове од расквашене лике (брезове коре) и да им се надену круне од сламе са натписом: 'Ово је војска сатанина'. Такве су их водили по граду и људи који су их сусретали требало је да пљују на њих говорећи: 'ово су непријатељи Божији и хулитељи хришћанства!' Затим је наредио да се круне на њиховим главама спале. '**Ово чинећи, добри пастир** – каже преподобни Јосиф Волоцки – **хтео је да заплаши нечестиве и безбожне јеретике, и не само њих него да и друге испуни страхом и ужасом, да се, гледајући на њихову срамоту, уразуме.'** (Вивлиофика, Изд. 2. Т. 14. стр. 134)"

ПОГОВОР

ЧУВАЈМО ПРАВОСЛАВЉЕ КАО ЗЕНИЦУ СВОГА ОКА!!!

Господ наш Исус Христос неколико пута је на Тајној Вечери напоменуо Својим ученицима да ће им по Свом одласку и Вазнесењу Оцу на небо ниспослати Духа Светога као што о томе дивно говори Св. Атанасије Синаит, патријарх антиохијски (†599 г.): **„Почетак (основа) Твојих речи, Христе, јесте Истина, или тачније, Сам Ти, Бог Реч, истинита Истина, стварно рођени од надистините Очеве Истине – Ти сам јеси Истина и свима који заволеше Твоју истину, Ти си обећао послати Духа Истине, говорећи: *'А када дође Он, Дух Истине, увешће вас у сву истину'*."** (Јн. 16, 13) Пошто је Сам Господ рекао да ће Дух Свети подсетити Апостоле ***на све што им рече***, те им је обећао да ће их Тај Исти Дух Свети ***научити свему*** (Јн. 14, 26) и увести их ***у сву истину***, очигледно је да им Он није у току Свог земаљског живота открио ту ***пуноћу истине***. Значи, Свети Апостоли су примили пуноћу Истине тек на Педесетницу када је Дух Свети сишао на њих, а што је по Светим Оцима дан рођења Цркве Христове. Свети Апостоли су дакле од тог момента постали оруђа Духа Светог кроз које је Он руководио

Цркву и то Саборним духом.[335] Међутим, већ у та прва времена појавили су се разни кваритељи вере који ***говораху наопако*** (Д. Ап. 20, 28–31), и који су ***уносили јереси погибли*** (2 Пт. 2, 1–3), одвлачећи за собом многе душе у јерес, а самим тим и у вечни огањ. Због тога су Св. Апостоли били принуђени да као прави пастири ограде своје словесно стадо од тих вукова у овчијој кожи и одсеку од тела Цркве дотичне особе које су се појавиле већ у прва времена (Симон маг, Никола и др.), а које су биле заражене том духовном гангреном и губом или још боље речено, духовним раком. По учењу Светих Отаца:

„Црква је заједница људи који верују у Господа Исуса Христа Сина Божијег, препорођених Њиме и Духом Светим, сједињених у љубави и достижући савршенство под непрестаним дејством Светог Духа." (Св. Новомученик Иларион Троицки)

„Под појмом Цркве, апостол назива сабор верних. Њу је назвао *телом Христовим* и испуњењем Очевим, зато што ју је Отац испунио сваким даровима и зато што у њој, по пророчкој речи живи и пребива." (Свети Теодорит)

А ево како Симеон Нови Богослов схвата јединство верујућих у Христа и јединство Христове Цркве, која је Тело Његово: ***„Сви Свети су заиста удови Христа Бога (…) и сједињени су са Телом Његовим, тако да је Христос глава, а сви Свети од почетка па до задњег дана – јесу удови Његови, и сви они сачињавају скупа једно тело и, тако рећи, једног човека."***

Према томе, **Црква је мистично Тело Христово** (види Еф. 1, 22–23; 5, 30, 32) **коме је Он глава, док су сви остали чланови тог тајанственог Тела људи који свим срцем верују у Њега, исповедају Га устима** (Рим. 10, 9–10) **и који се у потпуности држе православног учења Светих Апостола** (Лк. 10,16) **о целокупном домостројy нашег спасења. То апостолско учење продубљено је и протумачено Духом Светим кроз Свете Оце на 7 Васељенских и 9 Помесних Сабора. Сваки онај који се тог учења не придржава он је дакле као рак на телу**. Пошто је људској природи усађена жеља за животом, свако нормалан труди се да одржи то тело у животу. Када напротив увиди да после свих могућих лечења и мелема нема никакве шансе да исцели оболели део тела, свако ће на крају морати да се помири са чињеницом о неизбежности хируршког одстрањења тог

335Зато смо ми Православци дужни да исповедамо веру у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву а не у многе.

дела тела. **Управо тако је Црква на Васељенским Саборима поступала са јеретицима, јер када је увиђала да се заражени не могу исцелити, са сузама и болом је морала да врши и последњи „хируршки" захват, тј. одсецање неизлечиво оболелог члана како би цело тело живело и функционисало како треба.** То нам лепо објашњава Свети Теофан Затворник:

„Господ је говорио Својим ученицима: ***Ко вас слуша мене слуша, и ко се вас одриче мене се одриче; А ко се мене одриче, одриче се Онога који је мене послао.*** (Лк. 10,16)

Ова реч је била упућена Апостолима, али се она више тиче нас неголи Апостола, обавезујући нас да се сведушно покоравамо апостолском учењу, преданом Цркви и која је и чува. Господ нам је донео на земљу Истину, и то Истину о којој је чуо од Оца. Он ју је поверио душама Светих Апостола Духом Светим, а Свети Апостоли су је предали душама верника, док су за њене чуваре поставили своје прејемнике (наследнике). Од њих (прејемника) је она (Истина) од једног до другог била предавана и преношена из поколења у поколење, из столећа у столеће – до нас, и предаваће се тако до краја света. Њена сила и наша обавеза према њој неће ослабити због времена. И као што су у почетку слушавши Апостоле, слушали Самог Господа, а који су се одвајали од Апостола, одвајали су се од Самог Господа, тако и сада, онај који слуша проповед апостолског учења, слуша Самог Господа, а ко га не слуша, не слуша Самог Господа или се одваја од Њега. Онај који се одриче Господа, одриче се онога који Га је послао – тј. Оца. Такав нема ни Оца ни Сина – као што учи јеванђелист Јован Богослов (1 Јн. 2, 23–24)**, а према томе одриче се и Духа Светога, јер су они неразвојни – и нема удела у Царству Пресвете Тројице."**

Дакле, ***Сваки који преступа и не остаје у учењу Христовом, тај Бога нема; а који остаје има и Оца и Сина." (2 Јн. 9), јер „ако вам и ми или анђео са неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде!*** (Гал. 1, 8)

Реални црквени живот у свим званичним „Помесним Црквама" тражи од сваког човека компромисе у најглавнијем, тј. у ономе што се тиче исповедања вере и живота по њој. При том, што је човек „оцрковљенији", тиме су и компромиси дубљи пошто се врше свесније и не по незнању. Постојани компромиси приводе не само ка отупљивању савести, већ и ка примању лажних оправдања што је страшније од свега пошто се кроз то повређује већ сама вера.

Овде опет треба напоменути о свуда присутном пренебрегавању православног учења о значењу епископа. Нису нас Свети Оци случајно учили: ***Једина ствар у чему испитујте своје епископе то је по питању исповедања њихове вере!!!*** И заиста, **исповедање вере црквеног народа одређује се исповедањем вере његовог епископа**. Ствар није о вери у скривницама душе (што може да буде сакривено од нас), већ о тим догматима које епископ исповеда као неопходне ради спасења, а такође и о томе шта он са свом јасношћу одриче и анатемише као јерес. Могуће је да смо ми већ приводили такав пример, али поновићемо га још једанпут: у унијатском храму може бити све као у православном, са једином разликом помињања папе римског што и означава потпуно прихватање латинске јереси. Сматрати да се може имати друга вера него она коју исповеда епископ кога ми литургијски признајемо својим поглаварем, значи одрицати саме темеље бића Цркве. **Јасно и прецизно исповедање вере од стране епископа јесте камен темељац црквеног живота.**

Најсигурнији дакле знак припадништва Истинитој Христовој Цркви јесте потпуно, неокрњено исповедање Истине коју она (Црква) чува. Св. Јован Касијан напомиње: ***„НЕМА СУМЊЕ – ОНАЈ КО НЕ ИСПОВЕДА ВЕРУ ЦРКВЕ, НАЛАЗИ СЕ ВАН ЦРКВЕ."*** То исто подвлачи и цариградски патријарх Јеремија II: **„Чланови Цркве Христове су у потпуности верни Истини, а ко није у потпуности веран Истини, тај није члан Цркве Христове"**.

Посебно је важно недвосмислено анатемисање управо оних јереси које представљају посебну опасност у сваком конкретном моменту. Уколико се пак појављују сумње у православност погледа овог или оног епископа чак и по неком посебном питању (нпр. због његовог двосмисленог понашања у односу према неким јеретицима итд.), његова паства је у праву па је чак и **дужна** да тражи од њега да јавно засведочи своју веру.

Св. Игњатије Богоносац је говорио: **„Где је епископ тамо је и Црква"**. **ОДАТЛЕ НЕИЗБЕЖНО СЛЕДИ ДА ТАМО ГДЕ ЈЕ ЛАЖНИ ЕПИСКОП КОЈИ СЕ ОДРИЧЕ ОД ВЕРЕ ПРАВОСЛАВНЕ МОЖЕ БИТИ САМО *ЛАЖНИ ЕПИСКОП И ЛАЖНА ЦРКВА***. Управо ове истине систематски се прећуткују чак у публикацијама посвећеним борби са екуменизмом.[336] А где, ***СТАВ О МОГУЋНОСТИ МОЛИТВЕНОГ И ЛИТУРГИЈСКОГ ОПШТЕЊА ЉУДИ КОЈИ НЕМАЈУ ИСТУ ВЕРУ УПРАВО И ЈЕСТЕ ЕКУМЕНИЗАМ!***

336Нпр. књига Саве Јањића.

Обратимо се поново Игњатију Богносцу: **„Црква – то је Божија заједница, у којој људе сједињује вера, а која је Тело Господње, и Љубав која је Крв Исуса Христа"** (Посланица Тралијцима 8). Јединство у Христу се дакле манифестује и остварује искључиво у Тајни Евхаристије! Она је Тајна јединства Цркве! ***А АКО ЕПИСКОП НЕ ИСПОВЕДА ЈЕДИНУ ИСТИНИТУ ВЕРУ, ТАДА И ОН И СВИ КОЈИ ГА СЛЕДУЈУ ОТПАДАЈУ ОД ТОГ СВЕТОГ ЈЕДИНСТВА У ХРИСТУ!*** Организацијско јединство не може заменити јединство у вери са Апостолима, Оцима и свима Светима. **Рушење *тог* тајанственог јединства приводи ка расколу.** Управо због тога 15. правило двократог Сабора говори да они који се одвајају од епископа јеретика не само да не чине раскол већ се напротив брину да **ограде Цркву** од раскола и раздељења. При том, они спољашње као мањина могу бити слични онима који нарушавају јединство, у чему их најчешће и оптужују јеретици и њихови неразумни следбеници.

Такав приступ стварима нама је посебно добро познат, пошто се управо у партијском животу већином гласова одређује ко је прав а ко је отпадник. Међутим, управо то се и дешавало у периодима спољашње власти разних јереси – аријанства, монофизитства, иконоборства – када су они који су остајали верни Истинитом Црквеном Јединству били у ништавној мањини и уз то били гоњени као расколници; осуђивали су их на лажним саборима (као Св. Кирила Александријског), свргавали су их из чина (као Св. Мартина папу римског), трпели су тамнице и мучења (као преподобни Максим Исповедник). Па ипак, они су тачно знали где је правда Божија и нису признавали законитост тих осуда и ограничења. Они су понекад остајали у потпуној усамљености, као Св. Марко Ефески, али су не идући на компромисе спасавали Истинито Црквено Јединство, за разлику од оних који су одступивши од исповедања вере сматрали себе „спаситељима Цркве". Св. Марко Ефески је говорио: ***„Никада се, о човече, то што се односи на Цркву не исправља путем компромиса: нема ничег средњег између Истине и лажи. Иако се може рећи да између светлости и таме постоји средина која се назива вечерњим и јутарњим сумраком, између Истине и лажи, ма како се трудили, не можемо измислити ништа средње."*** (из Посланице Схоларију)

Данас се код нас православно схватање значаја епископа у делу чувања истините вере замењује односима лажног послушања. При томе се епископ или своди до положаја простог администратора – чија вера нема значаја[337] –

337Мада се послушање дотичном сматра неопходним као израз лојалности.

или се у духу папизма тражи примање било којих ставова јерараха независно од њихове православности. И једно и друго је јерес у коју се све више свесно увлачи човек који је увидео да је јарархија којој је он црквено потчињен у много чему одступила од православне вере, те се постојано допуштају изјаве и дејства која су са њом неспојива. У званичној хронологији екуменских контаката може се наћи веома много примера таквих изјава и дејстава.

Важно је схватити да уклањање од исповедања вере савремених јерараха званичне „Цркве" није случајна појава. Данашњи светски поредак је либералан у односу либерала и не трпи ни најмањи наговештај на искључиво овладавање Истином. Међутим, управо у томе и јесте суштина хришћанске вере. Вере у Христа – Истину и Његову Цркву – *стуб и тврђаву Истине*!

У савременом свету је у потпуности допустиво да се придржавамо православног учења али само ако се друга учења признају као допустива. Може се служити по старом календару, али само ако се и нови не одбацује (одржавајући литургијско општење са новокалендарцима); може неко и да не изриче крајње модернистичке погледе[338], али само тада када се демонстрира толеранција према онима који све то говоре. Јерарси показују своју толеранцију не налажући никакве казне за подобне ставове (ограничења, забране) који су изражени чак у пројектима званичних докумената, док лаици треба само да продуже да признају такве јересијархе својим епископима.

Онај који хоће да га сматрају „својим" и који хоће да га примају као „персону грата" у савременом свету, треба да се сагласи на такве услове. То се тиче како појединаца тако и целих организација. Званично признате, респектабилне „Помесне Цркве" и њени „јерарси" то схватају и поступају сагласно са тим мада се некима од њих то можда и не свиђа (као нпр. г. Артемију). Такав пут је прокрчила и изабрала нпр. црквена организација „МП" почињући од времена „митрополита" Сергија (Старогородског) који је сматрао за неопходно потчињавање Цркве спољашњој сили. Спољашња сила је разна и тражи различите форме потчињавања. Стаљинистичкој политици је требало угодити 1948. године и „епископат" МП саставља антиекуменистички документ. Требало је по том угодити Хрушчову и практично тај исти састав „епископа" подржава, доказује и оправдава ступање МП у екуменистички свињац!

Данас пак (као што то може јасно да се примети), тражи се од свих да

338Да неће бити страшног Суда, да благодат постоји и код незнабожаца, а да је латинска црква „сестра Православној Цркви итд., види о томе на стр. 100. књиге Саве Јањића.

се упишу у „Нови Светски Поредак" тј. припремну фазу антихристовог царства. У данашње време Црква Христова постоји не тако благолепно и довољно срећно и успешно као што је то било у току дуге епохе од равноапостолног Константина до Св. Мученика цара Николаја. Нама је суђено да живимо у епохи у којој се понављају времена гоњења и бесправности Цркве. Степен жестине гоњења као и у доконстантиновском периоду може бити врло различит – **од простог презрења, до физичког уништења** – а сваки предах у тим периодима јесте нестабилан и некако случајан.

Незнабожачки императори су гонили хришћане зато што они нису хтели да сједине своју веру у Христа са просто спољашњим, савршено формалним учешћем у незнабожачким култовима (најчешће само у виду давања божанских почасти императору). Нешто слично происходи и данас, у постхришћанском свету, када у броју спољашњих гонитеља ми често видимо и тобожње хришћане. Слично се дешавало и у прошлости када је власт падала у руке одступницима или јеретицима.

У антихристовом царству наћи ће се место за све – а такође и за „православне" по имену, међутим, једино неће бити места за Истините Православне Хришћане. То не значи да ће сви осим њих избећи у будућности разна гоњења. Напротив, у овом свету происходе постојани ратови, борбе и гоњења који се све више умножавају и умножавају, уз очекивање „мира и безопасности", које ће обећавати антихрист а које већ сада обећавају његове претече. Апостол Павле је то јасно прорекао: *Јер ви сами добро знате да ће дан Господњи доћи као лопов у ноћи. Јер када говоре:* ***Мир је и сигурност, тада ће наићи на њих изненадна погибија као бол на трудну жену, и неће избећи.*** (1. Сол. 5, 2–3). Међутим, по Светом Григорију Богослову: **„Више је хвале вредан рат, него мир који одваја од Бога."**

Одступници ће гонити и убијати друге одступнике по ђаволској препредености али и по праведном суду Божијем. Због тога се не треба обмањивати спољашњошћу. Треба да се обраћа пажња на суштину, јер нама није свеједно због чега треба да се боримо и страдамо. Данас постоји много фалсификата, када се уместо борбе за истинито исповедање православне вере води ожесточена борба политичког, партијског или „патриотског" мишљења или борба за моралност или против тоталитарних секти…

Св. Максим Исповедник (†662) је (у Доситејевом Помирењу, стр. 450) говорио: **„Испитавши новотарије које су се појавиле у наше време, нађосмо да су оне достигле крајњи степен зла. Пазите да се, ради некаквог мира, не нађемо заражени оним одступништвом за које је**

Божански Апостол рекао (2. Сол. 2, 3, 4) **да ће оно бити предзнак анти-христовог доласка!" јер, „Добро је бити у миру са свима, али уколико су сложни у побожности; а боље је ратовати, ако се сагласност постиже у корист зла."**

О овом лажном миру Велики Јосиф Вријеније пише следеће: **„За све је добро пребивати у миру, докле год човек стоји у сагласју са благочашћем. Постоји, пак, наопака сагласност, као што постоји и исправно размимоилажење. Тако је могуће и исправно се размимоилазити и погрешно се саглашавати. За оне за које је непријатељство разлог пропасти, мржња постаје темељ добродјетељи. Неслагање у име непристрасности боље је него „пристрасно саглашавање."**

Најжалосније од свега је то да данас за исповедање Истине неће одвести у арену лавовима, нити ће нам се сипати отопљено олово у уста (као што су то мучитељи радили са многим мученицима), већ се ми при потпуној безопасности, гушећи слово истине, одричемо од првог признака Православља – **исповедништва**.[339]

Такође смо говорили и о 15. правилу двократног Сабора које лжеепископима назива оне који отворено исповедају у Цркви јереси осуђене на прошлим Саборима. Дуго време ми смо се тешили тиме да наши епископи под то правило не потпадају. Они се труде да не исповедају јавно и отворено некакву одређену јерес, а ако је и исповедају, онда то исповедање сакривају под гомилом двосмислености, тако да остаје потпуно нејасно шта су они хтели да кажу. То наравно сведочи само о томе да се они налазе у ***ЈОШ ГОРЕМ СТАЊУ***, неголи они лажни епископи о којима говори правило. Ако би следили слову а не духу правила, онда би било могуће са великом муком сматрати макар неколицину „епископа" „званичног православља" правим епископима. Међутим, треба приметити да данашња ситуација није ни мало слична оној коју је подразумевало 15. правило. Уосталом, ниједно правило Светих Сабора и Отаца не описује такав случај када се у целокупној црквеној организацији уопште не испуњава **главна епископска служба, тј. *чување истините вере***, јер сама реч „епископ" и значи „надзорник" (превасходно над вером). И заиста, ако би чак оставили по страни период гоњења од стране безбожника (комуниста) и погледали само на последњих десет година, видећемо да ни један од тих тешких преступа против вере[340], није

339„Свако ко се противи нарушавању Божјих или црквених заповести исповедник је." Св. Теодор Студит.

340Молитвено општење и саслуживање са јеретицима, давање тајинстава јеретицима и примање

наишао **ни на минималну сходну реакцију**, и то не само казне одлучивања и свргавања из чина (као што то траже правила), већ чак ни званичних минималних негодовања.

Нпр., потписници баламандске и шамбезијске Уније и даље продужују да представљају „Православље" у свим „дијалозима".[341] Богословске комисије реферисале су 1997. год. „Синодима" да баламандски документ не доноси ништа ново за Православље и изражава традиционални поглед на латинство, па макар и изражен у таквим емоционалним терминима као „сестре Цркве". Чланови те комисије нису били призвани покајању, одлучени од „Цркве", нити су одстрањени од рада. Тај реферат Комисије, је предложен да се једноставно објави…

Због тога је потребно да се потрудимо да не примењујемо правила Православне Цркве формално, већ да схватимо њихов смисао и истинити циљ. Петнаесто правило било је састављено у условима православне империје (царства), које је на себе примило спољашњу контролу над поретком црквеног живота. При том је постојала нада да нарушавања канона или гажење моралности неће проћи без казне: пре или после поредак по тим питањима, биће успостављен. ***Због тога је ради избегавања непотребних побуна и нереда, на обичним верницима и свештеницима остајала једино брига која се није могла пребацити ни на кога – брига о истинитости исповедања вере епископа.*** Међутим, пошто се вероисповедна питања налазе под надзором колико црквене јерархије тако и богоустановљене власти, тада **само вапијући случај – тј. отворено исповедање (као што то Грци говоре „откривене главе") већ осуђене јереси, не дозвољава да се сачека Црквени суд, већ се тражи *моментално одвајање од лжеепископа.***

Да ли је могуће руководити се тим правилом кад се Црквени суд над јеретицима у принципу не може остварити? Да је то тако ми смо се убедили у последњих десет година „црквене слободе". **Очигледно је да 15. правило није било састављено како би покривало епископе који не желе да исповедају православну веру, нити да би принуђивало вернике да насупрот Христовом учењу иду за тим лажним епископом. Тако схваћено 15. правило, претворило би црквени живот у апсурд и тим пре ако се уз то чува и спољашње благољепије.**

истих од јеретика, јавне јеретичке изјаве и говори „епископа екумениста" итд.

341Треба рећи да и монофизити на тим скуповима сада после Шамбезија представљају управо „Православље".

Друго питање које је повезано са 15. правилом је разграничење јереси и других преступа – канонских и моралних. Већ смо објаснили зашто је у 15. правилу та граница провучена тако сурово: претпостављало се да ће сви преступи кад-тад бити размотрени црквеном или државном влашћу која постоји, чак ако се временски буде требало мало и сачекати. У апостолским правилима (која су састављена у условима незнабожачке империје – тј. сличном данашњем), било је предвиђено одвајање од епископа **ИЗ БИЛО КОГ РАЗЛОГА ЊЕГОВОГ ОДСТУПАЊА ОД БЛАГОЧЕШЋА И ПРАВДЕ** (правило 31). И заиста, правила не постоје ради тога да би присилила вернике да следе нпр. „епископа" – содомиту, сматрајући га својим поглаварем и примајући од њега „Тајинства"! Ако такав „епископ" не исповеда отворено никакву јерес, оправдавати га онда, самим тим значи хулити на веру Христову која не може да служи као оправдање смртном греху. Напротив, Апостол Павле саветује да се са таквим нема ни чисто људских односа, јер онај који се налази у смртним гресима не може да се у исто време назива братом само због тога што по спољашњости припада хришћанској вери (1. Кор. 5, 9–13). На сличан начин протојерej Михаил Пољски је писао да ако су нарушиоце канона – обновљенце – одбацивали због савеза са безбожном влашћу, може ли се онда сматрати да они који су били довољно „канонични" (сергијанци), могу себи такав савез дозволити? Испада ли да канони служе за оправдање неморалног и богопротивног понашања? Не, они не постоје ради тога.

Сетимо се речи свештеномученика Илариона Веријског (Тројицког) речене 1925. године: „Не треба се ослањати на официјалне пастире (епископе и свештенике), не треба формално примењивати каноне ка решењу питања која су истакнута у црквеном животу. Уопште, не треба се ограничавати правним односом према ствари, већ је неопходно потребно да се има духовно осећање које би указивало на пут Христов између многих других стаза које су угазиле (направиле) дивље звери у овчијој одећи. Живот је поставио питања која црквено-правилно могу да се реше само ако се прекорачи преко обичаја, форме, правила и руководећи се осећајима извежбаним за распознавање добра и зла. Иначе ће се лако оскрнавити светиња сопствене душе и почеће паљење савести (1. Тим. 4, 2) кроз помирење по правилима са лажју и нечистоћом које унутар ограде Цркве уносе сами епископи. На 'законитом' основу може се примити и антихрист…"

Такав је пример и са содомијом (хомосексуализмом) која је веома проширена међу „епископатом" званичних „Православних цркава" и што је најжалосније никада се није чуло како би „Синоди" било кога од таквих

поганаца подвргли испитивању или казнили. Таквих случајева има много и у самој СПЦ. По тврђењу „светосавске СПЦ" сви су они били „у Духу Светом" изабрани и устоличени на своје катедре, на свеопшти подсмех и жалост нашем напаћеном српском роду. Треба да се примети како се граница између неморала и јереси не може подвући тако оштро, јер ако човек који пребива у смртном греху сматра да може да прима и врши Тајинства, да стоји пред престолом Божијим, онда његова схватања о Цркви и спасењу тешко да могу да се назову православним. Јасно је дакле, да он не треба својим речима да исповеда антихристову веру, јер то чини веома добро својим делом. Сматрати таквог човека православним епископом, а не лжеепископом, на формалном основу 15. правила значи опет сводити цело то устројство црквеног живота ка потпуном апсурду.

Истинито покајање због преступа против вере „епископа" званичних „Цркава", могуће је само путем *потпуног прекида литургијског општења са њима.* То је тежак али неизбежан закључак из проучавања црквеног учења и реалне ситуације. **Ми смо и сами дуго времена покушавали да нађемо други излаз надајући се да ће се то некако само собом исправити, али смо схватили да пребивање у таквом компромису чудовишно помрачава савест.** Истинити мрак покрива ум тако да два плус два више није не само пет или шест, већ петсто. Код других се такво помрачење лако да приметити: бесмислене заблуде, прљање очију самом себи, противречне позиције итд. – све је то веома очигледно. Но, дубину своје сопствене самообмане немогуће је оценити до тог времена докле год се налазиш у том компромисном положају.

Видели смо да сви наши напори упућени ка просвећењу у духу учења Светих Отаца, не само да не приводе ничему, већ доводе људе у ћорсокак због потпуног неслагања патријаршијске реалности са тим учењем. **Пре или касније човек ће морати да учини свој унутрашњи избор: или да одбаци тај лажљиви, назови црквени живот или ће пак, одбацити светоотачко учење. Нажалост, у великој већини случајева дешава се ово последње.** На тај начин, схватили смо да је „борба изнутра" коју многи покушавају да воде, осуђена на пропаст …У почетку дозвољен компромис, на крају доводи до тога, да сваки оправдава све оно што хоће. Често такви говоре у своје оправдање: „Али гледај, овај предивни и искрени човек од кога сам ја толико далеко (по врлинама) не сматра да је потребно да се напушта званична 'Црква' или је чак категорично против тога. Није ли гордост са моје стране да имам другачије расуђивање?" Од такве мисли многи Свети Оци предупређују, опомињући да ***дело чувања истините***

вере – тог јединственог залога нашег спасења – ми не можено поверити никоме. Св. Игњатије Брјанчанинов је писао у свом Старечнику (стр. 10, 11): „**'НАСТАЋЕ ВРЕМЕ'**, говорио је преподобни Антоније Велики, **'КАДА ЋЕ ЉУДИ БИТИ БЕЗУМНИ И СВАКИ ПУТ КАДА ВИДЕ НЕКОГ РАЗУМНОГ УСТАЋЕ ПРОТИВ ЊЕГА ГОВОРЕЋИ: *ТИ СИ БЕЗУМНАН*, ЈЕР НИЈЕ КАО ОНИ.'** Неће бити на одмет ако овде кажемо да тај један треба веома да се чува од помисли лажног смиреноумља, а које ће му бити убачене од стране демона или људи који су у њиховој власти. Обично у таквим случајевима телесно мудровање негодује: 'Није ваљда да си само ти у праву, а сви остали или бар велика већина људи да се варају?!' ***ПРИГОВОР КОЈИ НЕМА МИКАКВОГ ЗНАЧАЈА! ЈЕР СВАГДА ЈЕ БИЛО ВЕОМА МАЛО ОНИХ КОЈИ СУ ИШЛИ ПО УСКОМ ПУТУ, А У ПОСЛЕДЊЕ ДАНЕ СВЕТА ТАЈ ПУТ ЋЕ У ПУТПУНОСТИ ОПУСТЕТИ***!"

Такође, Свети Никодим Светогорац наводи: **„…Када се свештеник и јерарх не понашају лепо и када лоше верују, а ђакон и монах се добро понашају и правилно верују, *они* могу да проповедају и да их упозоре, као што за то постоји веома велик број примера…"**. Истинито пак смирење не може бити разлог за одступништво од вере, него напротив увек приводи ка познању истине.

ЦРКВЕНА ВЛАСТ КОЈА ПАК ОКЛЕВА ДА ОСУДИ ЈЕРЕС ГУБИ СВОЈСТВО ДА БУДЕ ВЛАСТ! Као што се у обичном организму функција имунитета састоји у томе како би одбацивала страна тела, тако се и основна функција црквене јерархијске власти састоји у чувању стада *од вукова који их убијају* (Јн. 10, 12–13). Значи, ствар је у томе што се „јеретикољубиви јерарси" природно налазе и сами у подозрењу за јерес.Независно од њихове личне јеретичности они губе црквену власт пошто не испуњавају главни задатак те власти. Уз то и друга дела епископског служења која зависе од тог главног, не могу да испуњују као што требају. **ТАКВУ ЈЕРАРХИЈУ НЕ ТРЕБА СЛУШАТИ КАКО У СТВАРИМА КОЈЕ СЕ ТИЧУ ДИРЕКТНО ЈЕРЕСИ, А ТАКОЂЕ НИ У ДРУГИМА!** На крају крајева изгледа сасвим тешко, па чак и немогуће, да се одреди где је граница у чему се такви „епископи" могу слушати, а у чему не.

У таквом случају неизбежно је рушење црквене дисциплине, што значи да та јерархијска структура (нпр. СПЦ) престаје да буде активна црквена организација. **Она више нема искључиво право на канонску територију, пошто је престала да буде православна.**

На примедбу неких: „Па зар толики милиони људи (или стотине монаха

на Светој Гори, или хиљаде по целом свету) не виде да су у јереси, треба да им кажемо да веома греше са таквим својим мишљењем јер у 11. веку (1054. године) када је практично целокупна западна хришћанска црква отпала у папску јерес, на тим територијама су остали многи милиони и монаха и свештеника и простог народа! Данас је, нажалост дошло време да мора да се доказује да су католици јеретици и да су тим својим актом њихове старешине одвеле целокупну Западну Цркву у јерес и то још 1054. године. Ако је Бог тада попустио такав отпад од Цркве (због слободне воље коју је дао људима) зашто онда да бескрајно трпи безакоња источних „православаца" и очекује њихово покајање? Зар се може рећи да Бог више воли српске, грчке или руске бабушке од тадашњих италијанки?! И као што већ рекох раније, постоји и такво мишљење појединих како се не треба упуштати у те препирке око помињања и непомињања јеретичког патријарха, већ да се треба само молити, међутим, не заборављајмо да су тако и католичке монахе и лаике „тешили" после великог раскола 1054. године. Али, то „помињање и непомињање" је од суштинског значаја и важности за наше спасење! **Јер ти кроз свог епископа и свештеника изражаваш своју веру!** На централној православној молитви – Литургији – ти се молиш са својим свештеником да епископ ***право управља речју Божије Истине*** (2 Тим. 2, 15), те га по освећивању Часних Дарова првог помињеш заједно са свим народом кроз свештеника који каже: **„као прво, помени Господе слугу твог архиепископа нашег, или патријарха…"** ***А ако је тај патријарх јеретик?***

О свему томе, и без обзира на приговоре Атанасија Јевтића, може да се лепо види у допунском тексту књиге „Против лажног јединства", које је недавно изашло из штампе.Зашто уосталом плаче свети Сава у Студеници? И зашто удара гром на Светог Саву за време „Литургије" на којој служи „патријарх" Павле? Није ли баш због безакоња „владика" српских? А поготово „патријарха" Павла који саслужује са свим могућим јеретицима, прави метаније муфтијама, тера студенте Богословског факултета да узимају „благослов" од бискупа Франце Перка, моли се са фрањевцима и другим „бискупима" и чини многе друде гадости. Шта дакле рећи о тој званичној „Цркви" – „Цркви блудници", „Цркви лукавих"? Па…: ***ИЗАЂИТЕ ИЗ ЊЕ НАРОДЕ МОЈ, ДА НЕ САУЧЕСТВУЈЕТЕ У ГРЕСИМА ЊЕЗИНИМ, И ДА ВАС НЕ СНАЂУ ЗЛА ЊЕЗИНА. ЈЕР ГРЕСИ ЊЕЗИНИ ДОСТИГОШЕ ДО НЕБА, И БОГ СЕ ОПОМЕНУ НЕПРАВДЕ ЊЕЗИНЕ.*** (Отк. 18, 4–5)

МИ НЕ ТЕЖИМО КА ПОБЕДИ, ВЕЋ ПОВРАТКУ БРАЋЕ,

ЈЕР НАС МУЧИ РАЗДВОЈЕНОСТ ОД ЊИХ

Св. Григорије Богослов

Да кажем још нешто у вези честих оптужби о „антисрпству" зилота. Они хришћани код којих екуменистичка свејерес изазива гађење, природно је да се труде да нађу потпору у сопственој традицији. Али овде је могућа нова саблазан: примити народно предање, а одбацити црквено. Овде је умесно да се напомене о једној другој савременој јереси која се зове ***јерес филетизма*** која је осуђена на Цариградском Сабору 1872. године.

Јерес филетизма састоји се у замени црквеног предања **националном традицијом**. Заменом дара Духа Светог – крвљу и телом, које *неће наследити Царства Божијег* (1. Кор. 15, 50) филетизам поставља љубав према свом народу (тј. творевини Божијој – твари) више од љубави према Христу нарушавајући Његову заповест (Мт.10, 37). Чување народних традиција наравно је суштински неоходно ради живота на земљи, пошто је немогуће живети на земљи без тела и крви. **Уништење тих традиција једнако је самоубиству народа.** Међутим, не треба да заборавимо да је раздељење на племена и народе била спасоносна казна Божија, која је прекинула безумно самоубиство кроз грађење Вавилонске куле. Колико често смо дакле, слушали од појединих Срба, Руса и других: „Ма нека је та српска (руска, грчка итд.) Црква и јеретичка, али ја ћу да будем са њом **јер је српска** (руска, грчка итд.)" О безумља!

Најјаснији пример погубних плодова таквог накарадног схватања описан у Светом Писму јесте у одбацивању Спаситеља света од стране вођа јудејског народа управо због тога, што им се Његова благовест показала неподесном, па чак и веома штетном ради циљева националног и државног напретка. Сличан резултат (одбацивање, пљување и распињање Христа) јесте **закон** када се у систему вредности уместо Небеског Царства народ опредељује за царство земаљско – људско. И о томе има светоотачка потврда: **„Када се фарисејство повећа и сазрије оно овлада душом – тада су и плодови његови ужасни (…) Фарисеји су се дрзнули да назову Сина Божијег – ђавоиманим. Фарисеји су дозволили себи да тврде како је оваплоћени Бог који је дошао на земљу, тј. Спаситељ, опасан *ради свеопштег друштвеног благостања и грађанског опстанка Јудејаца*. Ради чега све те препредене измишљотине? Ради тога, да би под прикривеном спољашњом праведношћу и под маском *чувања нације, закона, религије*, наситили своју незаситу злобу крвљу и како би принели крв у жртву зависти и сујете извршивши Богоубиство."** (Св. Игњатије Брјанчанинов, том 1. стр. 413, 414)

Шта је то дакле што код данашњих људи недостаје? Па, једна најобичнија и темељна врлина – поштење, тј. праведност. Признати истину као што су то учинили Јевреји који су поверовали у Христа. А зна се шта је наспрам тих врлина: поквареност, непоштење и лукавство. А противљење очигледној истини Свети Оци су назвали хулом на Духа Светог! Превасходно је неопходно имати мир савести како нас не би разобличавала ни у односу према Богу, ни у односу према другим људима нити стварима (по Светом Симеону Новом Богослову).

Некада давно Свети и богоносни цар Лазар определио се у име целог нашег српског народа за Царство Небеско. А сада?! Куда идеш, блудни српски сине? За Европом – том белом демонијом која ти баца мрвице са свога стола и не да ти да се наситиш док јој се у потпуности не потчиниш и даш јој да те понижавајуће узјаше! Где је твој понос, Србине? Зар ћеш веру за вечеру да продаш?

Некада давно хришћанство је победило незнабожачки свет, сада је оно само побеђено тим светом, мада само у земаљском смислу, пошто је хришћанство било а и остаће „не од овога света". Промене у његовом односу са светом не мењају ништа у унутарњем животу Цркве. Но, у спољашњем животу Цркве, они мењају много. Некада је велика већина земље била подељена на црквене области… Области су остале, али њима више не управљају хришћани, већ масони који стварају духовну и политичку „климу" безизлазности и хоће потпуно да деморалишу народе са њиховим демонократским властима постављајући им једини излаз у зацарењу антихриста.

Нас зилоте постојано оптужују и бацају љагу говорећи: „Где сте ви били када је страдао (и страда) наш српски народ? Ви само непотребно стварате нови раскол у Цркви!" На то ћемо им рећи да су сва та страдања плод **ЊИХОВОГ** сопственог богоодступништва, ***А КОЈЕ ЈЕ ПРОУЗРОКОВАНО ОДСТУПНИШТВОМ, РАСКОЛОМ И ЈЕРЕСЈУ ЦРКВЕНЕ „ЈЕРАРХИЈЕ И СВЕШТЕНСТВА СПЦ", КОЈИ МИ ЗИЛОТИ ПОКУШАВАМО ДА ПРЕВАЗИЂЕМО БОРБОМ СА ИСТОМ! МИ СЕ НЕПРЕСТАНО МОЛИМО ЗА СПАС СВИХ СРБА, АЛИ НЕ МОЖЕМО ДА УЧИНИМО И МНОГО ВИШЕ ОД ТОГА ЗБОГ НАШЕ МАЛОБРОЈНОСТИ…*** На све те оптужбе одговорићемо и речју Светог Атанасија Великог који каже: ***„Ја поштујем ону паству која се не радује преврату, него која чува отачко завештање".*** Према томе, господо „српски" екуменисти, ***узалуд покушавате да нас зилоте дезавуишете чак и као Србе, јер ако је неко истинити патриота – националиста то смо МИ!!*** Узалуд се ви сами бусате у прса као „велики

Срби", јер то ***нисте***, пошто ***управо ВИ*** **издадосте прађедовску веру нашу православну и нисте достојни да се називате светосавцима…** А народ, питаће неко?

Морални пад једног народа изражава се кроз један од главних показатеља (мерила) – статистичким податкцима о абортусима.[342] Свети Касијан Римљанин говори „да треба сматрати најтежом од свих казни" ону изражену у речима Светог Апостола Павла: ***Предаде их Бог у покварен ум да чине што је неприлично*** (Рим. 1, 26–28), па продужава: „Таква реч Божија укорева и преко Пророка Амоса: ***Затирах вас као што Господ затре Содом и Гомор, и бијасте као главња истргнута из огња; ипак се не обратисте к мени, говори Господ.*** (Амос 4, 11). А Он говори и кроз Пророка Јеремију: ***Потрћу народ свој, јер се не враћају са путева својих*** (Јер. 15, 7), и на другом месту: ***БИЈЕШ ИХ, АЛИ ИХ, НЕ БОЛИ; САТИРЕШ ИХ, АЛИ НЕЋЕ ДА ПРИМЕ ПОУКЕ; ТВРЂЕ ИМ ЈЕ ЛИЦЕ ОД КАМЕНА, НЕЋЕ ДА СЕ ОБРАТЕ*** (Јер. 5, 3)! Ипак, изливши све спасоносне лекове као најискуснији Лекар, и видевши да већ није остало ни једно исцељујуће средство које би било могуће приложити на њихове ране, Господ као да, на неки начин, бива побеђен величином њихове неправде. Будући принуђен да одступи од милостивог кажњавања, Он им објављује, говорећи: ***И ревност ће се моја уклонити од тебе, и починућу, и више се нећу постарати*** (Јез. 16, 42). О другима, пак, чије срце није огрубело честим грешењем, који још нису заслужили најжешћу истребљујућу казну, већ су способни да приме уразумљујућу казну ради спасења, говори се: ***Покараћу их и чуће о скоробима својим*** (тј. уразумићу их, давши им да чују о невољама које им прете) (Ос. 7, 12)" (Добротољубље 2. том стр. 94)

Према томе, и поред свих јасних доказа о јеретичности СПЦ сигуран сам да ће г. Јевтић и даље остати упоран гонитељ Цркве, као што је ономад то био и Савле (а молим се да и г. Јевтића обасја „светлост свише", па да се и он преобрати као Савле у Павла – а име нека бира сам), и да му поред свега **неће бити јасно зашто нас Бог толико кажњава; зашто страда наш народ; зашто гори Хилендар; зашто гори Косово; зашто ће Срби примити антихристов печат**[343]**, зашто, зашто, зашто…**

342На 25 зачећа у Србији је само 1 порођај а 24 абортуса па и више! У свету годишње има од 150"200 милиона абортуса! О псовкама на Бога нећу ни да говорим. По неким статистичким податцима од пре 10-так година, сваки трећи Србин псује Бога (или Богородицу)! Данас је ситуација вероватно мало боља, пошто доста младих тежи ка Богу, те пошто поумираше многи из те духовно сакате генерације рођене око другог светског рата.

343Као прво кроз нову личну карту која ће бити веридба са антихристом, док ће примање печата

И као што ће у време владавине антихриста људи који приме печат замрзети оне који то не учине, те ће их прогонити, тако и данас многи из званичне „Цркве" мрзе и прогоне зилоте који се држе светоотачких предања!

Чудна је то нека реакција код многих верника званичне „Цркве" када их неки зилот суочи са истином и чињеницама које непобитно доказују и требале би бити кристално јасне и људима са најнижим интелектом (а обично баш и бива да људи прости пре прихватају ту истину од „паметних" – Лк. 10, 21), да се они у ствари налазе ван Цркве Христове! И много пута може се приметити јаросни гнев код таквих „верника", гнев који је немоћан да докаже супротно. И заиста **за њих** (а не за нас зилоте) се може рећи да имају **„ревност не по разуму"** као што то обично и бива код свих јеретика у сва времена, а историја Цркве нам показује мноштво таквих случајева када се немоћ јеретика (да докажу истинитост свог исповедања) завршава бруталним насиљем над чедима Цркве.

Уосталом из недавних дешавања око манастира Стјеника доказало се колико „љубави" имају верници „СПЦ" када су на силу истерали монахиње са њиховом игуманијом, а флоринског „јеромонаха" Акакија хтели да убију ланцем! И мада су флоринци такође ван Цркве, за нас је важна пројава духа чланова СПЦ. И после тога чуло се како је „патријарх" Павле наредио да треба да се поново освети и црква и престо где је Акакије служио. То само показује колико они у ствари мрзе зилоте па макар које деноминације! Зашто и којим аршином „патријарх" Павле допушта већ годинама англиканском „свештенику" да он на свој Ускрс служи „литургију" у патријаршијском храму па чак и у присуству њега самог (који се ту „побожно" моли, крсти и једном речју усрдно присуствује на тој „литургији"), а са друге стране осветиће „осквrњен" престо и црква где је неки старокалендарац служио литургију! Прошле године спонтано су се сабрали појединци испред патријаршије како би забранили и препречили улазак англиканског „свештеника" на шта је лже-патријарх Павле са лже-епископима Амфилохијем и још појединима сишао доле испред улаза и страшно запретио свим тим цивилима разагнавши скуп, и без обзира на њихово жестоко противљење допустио је англиканском „свештенику" да одслужи своју „величанствену литургију"! На тај начин, заједничком екуменском „литургијом" са богоборним латинима и англиканцима лже-патријарх Павле сведочи ко је у ствари његов „брат у Христу"! Обратите само пажњу на екстазно усхићење

на руку и чело (највероватније у виду микрочипа) бити венчање са њим.

радости на његовом лицу при заједничкој молитви са Латинима (види фото на сл. стр. .....)!

А шта пак кажу Свети Оци о Латинима – папистима? Осим страшне речи Саме Пресвете Богородице, где их је при нападу на светогорски манастир Зограф назвала **„непријатељима Њеним и Сина Њезиног"**, ево још неколико светоотачких сведочанстава о истима:

„Немојте да слушате латинске новотарије; не примајте њихова нова лажна и *погубна учења* која они свим силама настоје да посеју у вашим душама уз помоћ своје софистике ('мудровања')." (Константинопољски Патријарх Јеремија)

„На латинском тлу не може да никне спасење, него се тамо све суши и умире." (Преп. Никодим Светогорац)

„Са латинском вером се не мешајте, њихових се обичаја не придржавајте… и њихових ћуди и поступака се гнушајте (…) ***Нема вечног живота за оне који следују веру латинску. Вера њихова је зла, њихов закон није чист. Мноштвом својих јереси они су обешчастили сву земљу.*****"** (Преподобни Теодосије Печерски)

„Католици, лутерани и реформисти су отпали од Цркве Христове… Они нису с нама него против нас и против Христа." (Св. Јован Кронштатски)

„Папизмом се назива јерес која је захватила Запад и из ње су никла као гране из дрвета, различита протестантска учења. Папизам папи придаје својства Христа, и тиме одбацује Христа… Папа је идол паписта, он је њихово божанство. Због ове ужасне заблуде, Божија благодат је одступила од паписта; ***они су предани самима себи и Сатани – оцу свих јереси међу којима је и папизам*****."** (Св. Игњатије Брјанчанинов)

Свети Марко Евгеник поручује: ***„Бежите од паписта као што се бежи од гује. Што даље бежите од паписта, то се више приближавате Богу."***

„Са својим заблудама и неправилним учењима, папска 'црква' се лишила благодати Светог Духа, присуства Христовог, и срозала се на тело без духа и душе." (Свети Нектарије Егински.)

А Свети Григорије Палама закључује да су **„паписти опседнути неизлечивом страшћу према јереси"**.

О, Свети Саво, где си сада да видиш ово! И онда се још питају што нас бомбардују кад смо ми овако „Свет" народ?! А несрећни Срби, гледају са усхићењем Павлову глуму и како им он баца прашину у очи, наивно верујући да је он „живи светац који хода", јер ето он набада лишће „смирено" око

Саборне Цркве, вози се трамвајем, једе пола конзерве рибе и чини сличне мизерне ствари, добијајући своју „плату неправде" већ овде на земљи по нелажној речи Христовој: *А ти када чиниш милостињу,... када се молиш,... када постиш,... не труби пред собом, као што то чине лицемери по синагогама и по улицама да их људи хвале,... и да се покажу људима како посте. Заиста вам кажем: Примили су плату своју...* (Мт. 6, 2, 5, 16)[344] Не знам шта би само урадио ако би англиканци једне године послали неку жену „свештеницу" да она исто одслужи „литургију" у патријаршијском храму?! Или можда неког ко је променио пол, јер је таквих много у англиканској „сестринској цркви" (са којом се и владика Николај толико лепо дружио и братимио…)

О страшном паду црквеног живота, те као један од најупечатљивијих догађаја последњих времена, су речи Спаситељеве у којима нам говори да ће, звезде пасти са неба. Свети Теофан, архиепископ Полтавски нам то тумачи овако: **„Сам Спаситељ је објаснио да су звезде анђели Цркава, тј. епископи. На тај начин, *РЕЛИГИОЗНИ И МОРАЛНИ ПАД ЕПИСКОПА ЈЕ ЈЕДАН ОД НАЈКАРАКТЕРИСТИЧНИ ЈИХ ЗНАКОВА ПОСЛЕДЊИХ ВРЕМЕНА. ПОСЕБНО ЈЕ СТРАШАН ПАД ЕПИСКОПА КАДА ОНИ НАПУШТАЈУ ДОГМАТЕ ВЕРЕ, ИЛИ, КАКО СЕ ИЗРАЗИО АПОСТОЛ, 'ДА ИЗОПАЧАВАЈУ БЛАГУ ВЕСТ ХРИСТОВУ'*** (Гал. 1, 7). ***АПОСТОЛ ЗАПОВЕДА ДА СЕ У ОДНОСУ НА ТАКВЕ ПРОИЗНЕСЕ АНАТЕМА*** (Гал. 1, 9). **И ту нема шта да се чека** (Тим. 3, 10–11). **ИНАЧЕ, ЗА РАВНОДУШНОСТ И ОДСТУПНИШТВО ОД ИСТИНЕ И ТЕБЕ МОЖЕ СТИЋИ СУД БОЖИЈИ** (Отк. 3, 16)."

Постоји такође и један неразуман страх и тврдња да уколико неко постане зилот, схвативши да се до тог момента налазио у безблагодатној организацији, почне исмејавати и фанатично хулити исту, поставивши то као свој циљ и смисао живота. Међутим, такав закључак је неоправдан, јер је то могуће само у једном случају – ако ми за циљ свога живота поставимо не живот у Христу, већ само борбу са званичном „црквом". Циљ нашег живота не сме бити борба ни против кога ни против чега (осим борбе са телом, страстима и демонима – Еф. 6, 12;1 Јн. 2, 16), јер са ишчезавањем објекта борбе ишчезава и циљ. За хришћанина, главна форма борбе са јересима и расколима јесте чување светоотачке вере. А онај који се држи

344Боље би му било да плати неком сиромаху да уместо њега очисти то лишће, да једе прасетину и вози се у мерцедесу али да држи православље, него што глуми светог подвижника у јереси и замајава „неук и необавештен свет"…

неискварене вере неће мрзети оне који су отпали од ње, већ ће жалити за њима. Но, исто тако неће се братимити са њима ћутећи о њиховој погибији.

И још нешто. Пошто Ви, г. Јевтићу, упорно наводите разне примере икономије при пријему у Цркву и посебно пример примања енкратитских „епископа" само миропомазањем[345], ево ја Вам обећавам да ћу се заступити за Вас или за било ког епископа СПЦ који зажели да се присаједини Цркви, да вас приме само миропомазањем ради опште користи. Слажете се?

И на крају, после свега реченог, може да се појави и овакво питање: Шта дакле чинити и куда ићи? Шта радити ако је Црква у јереси? Ако је одступио анђео те Помесне Цркве? Како се тада спасити? Одговорити на то је могуће, али само у случају ако је схваћена неминовност напуштања душегубног компромиса. Речи Псалма *уклони се од зла и чини добро*, Свети Оци управо тумаче у том смислу: Пре свега треба да решимо да се уклањамо од зла и тек тада можемо да се надамо да ће Господ дати и просвећење. Почетак и основа истинитог духовног живота је покоравање ума божанственом Откровењу, а које је сједињено са одлучном решеношћу – одбацивати све оно што је са њим несагласно. Молитва је та која привлачи благодат Духа Светог, Који онда просвећује човека дајући му правилно расуђивање, али ако човек нема храбрости да учини први корак тада му ни Бог не може помоћи (пример првог корака детета). **„Бог тражи од нас једино савршену решеност, а сам нам даје снагу и дарује победу."** (Св. Јефрем Сирин)

Значи, ***решеност*** **за служење Богу и одбацивање старог начина живота је први корак,** ***јер нису праведни пред Богом они који слушају закон, него ће се оправдати они који испуњавају закон.*** (Рим. 2, 13; Мт. 7, 24; 3, 35; Лк. 8, 21; Јн. 13, 17)[346], а потребно је за почетак учинити још два. **Други је** ***одвајање*** **од јеретичке заједнице, одступничке „цркве лукавих" – „цркве блуднице", тј. те псевдо цркве, по речи Пророка:** ***Изађите из***

345Што значи да Вас ипак изобличава савест због одвојености од Цркве, те покушавате да ублажите нас зилоте да се не бисте превише срамотили када се присаједините Цркви.

346Приликом мојих честих разговора са браћом и сестрама Србима, приметио сам да велика већина њих врло лако схвата догматску неправилност званичних „Цркава светског православља" (поготово када види и видео снимке са разних екуменистичких циркусијада), али нема решености да промени и стари начин живота. Сви они искрено желе да чувају Православну веру, али нажалост немају довољно мужествености да се држе и Православног живота. И као што рекох, две су ствари неопходне како би свако могао определити православност свог епископа: апостолска вера и апостолско прејемство. Када се то утврди, две су ствари потребне за наше спасење: одржавање те догматске православне вере и чистота живота у врлинама и усавршавању (Мт. 5, 46). Исто тако, два су крила душе: пост и молитва… (Мт. 17, 21)

њихове средине, одступите и не дотичите се нечистога (Исаија 52, 11), **а трећи је *присаједињење* Истинитој Православној Цркви, тј. матејевском Синоду под председништвом архиепископа Николаја**, док се даље изграђивање свих осталих врлина (на овом темељу) врши уз помоћ светоотачких књига и поука, пошто је **„Дух Свети надахнуо Оце за писање (тих) књига како би последњи хришћани могли да се руководе њима, а због недостатка духовних руководиоца"** (Св. Игњатије Брјанчанинов). Према томе, они који желе да се спасу, треба да се одвоје од таквих латинофилских и екуменистичких пастира, удаљавајући се што је могуће брже од тих лицемерних вукова, који намеравају да предају њихове душе вечном паклу због јереси, а даље изграђивање и сакупљање врлина треба да се врши на начин подобан пчели која сакупља мед са разног цвећа. Св. Фотије, патријарх цариградски, дивно је објаснио узајамни однос између праве вере и богоугодних дела: **„Добродетељи треба да буду ограђиване вером: уз помоћ обеју треба да се уобличи истински човек, јер правилни догмати рађају достојан живот, а чиста дела указују на божанско порекло Вере"**. Најбоље би дакле било када бисмо сјединили: **грчко стајање у вери, српски инат и слободу од греха и руску простодушну љубав ка Богу!**

Сви Свети Оци су високо ценили Православну Веру као благодатну, спасоносну силу, и одступања од ње сматрали су тешким грехом. **„Не греши у Вери – саветује нас Св. Антоније Велики – да се не прогневи на тебе Саздатељ наш. Дух онога ко не ушчува праву веру туђ је вечном животу; он је отворени отпадник од Бога."**

Св. Атанасије Велики у „Окружној посланици против аријанаца" пише: **„Свака јерес, имајући за оца сопствене измишљотине од искони заблудевшег и поставшег човекоубицом и лажовом, ђавола** (Јн. 8, 44) **и стидећи се да изговори мрско име његово, те притворно примајући на себе предивно и од свега узвишеније Спаситељево име, наводи речи из Писама, али пређуткује прави смисао њихов и најзад, прикривајући таквом лажју своју пронађену измишљотину, сама постаје човекоубица оних у заблуду уведених. Не само не приносити жртву (идолима) значи бити мученик, него и не одрицати се вере, већ јесте светло мученишство савести. Не само они који се поклонише идолима, него и они који напустише истину, осуђени су као туђинци. И Јуда је лишен апостолског звања не због приношења жртве идолима, него зато што је постао издајник."**

„Вера је наша добро исповедање Отаца наших. С њом се ми надамо предстати Богу и примити опроштај сагрешења; а без ње, не знам каква

ће нас праведност ослободити од вечног мучења." (Св. Марко Ефески)

Преподобни Максим Грк упозорава: **„Знамо, поуздано знамо, и из Божанских смо се Писама научили да преместити или променити и најмање нешто у учењу Вере јесте велики преступ и отпадање од вечног живота.",** те наводи у своме делу речи Св. Јована Дамаскина: **„Све што нам је предато кроз Закон, Пророке и Јеванђеље изучавајмо и испуњавајмо чесно, и не тражимо ништа више! Јер Бог, добри Давалац сваког добра, открио нам је оно што нам је било потребно да знамо, а прећутао је оно што не бисмо могли разумети. Заволимо оно што нам је он предао и стојмо у томе, не померајући вечне границе** (Приче Сол. 22, 28) **и не газећи Божанско Предање. Јер ко одбаци било шта Божанско, мало или велико, тај одбацује сав закон** (Јак. 2, 10) **и прибраја се онима који га крше."**

Преподобни Пајсије (Величковски) пише: **„Светост истинских светих мужева препознаје се не просто по чудима (јер и незнабошци и јеретици могу творити чуда уз помоћ ђавола), него по Истинитој Православној вери, по брижљивом чувању Божанских догмата, по држању свих Апостолских и Саборских правила и предања Православне Цркве и по беспрекорном живљењу по свим еванђелским и отачким заповестима."**

И на крају, преподобни Серафим Саровски, откривајући Мотовилову циљ хришћанског живота предивно говори о спасоносности Православне Вере: **„Онај ко има благодат Светога Духа због *правилне Вере у Христа*, ако по немоћи људској и умре душом услед неког греха, неће умрети вавек, него ће бити васкрснут** (из греха, п.п.) **благодаћу Господа нашег Исуса, који узима грехе света и бесплатно даје благодат и благодат на благодат** (Јн. 1, 16) **…Код Бога се тражи (тј. за Бога има значај) *правилна Вера* у Њега и Сина Његовог Једнородног. За то се и дарује одозго обилна благодат Духа Светог."**

Ето како су сви Божји угодници високо ценили Богомоткривену Истину, која је у Светом Православљу!

Црква Христова, непорочна Невеста, *стуб и тврђава Истине*, наравно постоји, мада у периоду гоњења њен спољашњи положај у свету бива веома неугледан. Важно је схватити да ако у близини нема готове православне парохије, па чак ни епископа или свештеника, то не значи да нам је то онда основ и оправдање за општење са јеретицима. Јер, ако би се ми нашли у некој католичкој или протестантској држави немајући ништа друго у близини, зар би то био основ да се иде у њихове храмове ако ми знамо да то није Истинито Хришћанство? То што „званично православље" – „World

Orthodoxy" („светско" или „световно" православље или још боље – „прахославље") – због духа овога века (посветовњачења вере – секуларизације), већ није Православље нити спасоносно пристаниште, нити пут ка Царству Небеском – још увек нису схватили многи. А онај који схвати треба да се спасава не чекајући друге, пошто нико не зна када ће му доћи час смрти. Круг наших веза, наших пријатеља, и других, неминовно се скраћује. Међутим, ми верујемо да је наша брига како да се спасемо, тј. како би наше речи, дела и мисли биле угодне Богу, а све остало се налази у Његовим рукама.

Управо на то је и мислио Св. Атанасије Александријски када је у предговору за „Псалтир" рекао: ***„ОНАЈ КОЈИ ХОЋЕ ДА СЕ СПАСЕ, ПРЕ СВЕГА ТРЕБА ДА СЕ ДРЖИ САБОРНЕ (ПРАВОСЛАВНЕ) ВЕРЕ, А АКО ЈЕ У ПОТПУНОСТИ И НЕПОРОЧНОСТИ НЕ САЧУВА, ВАН СВАКЕ ЈЕ СУМЊЕ ДА ЋЕ ВЕЧНО ПОГИНУТИ." Тај став је општи став свих Светих Отаца Свете Православне Цркве и то је основни темељ нашег духовног живота без кога је узалудно почињање изграђивања свих осталих врлина хришћанских.*** То је и наш највећи српски син Св. Сава Немањић веома добро схватио и потрудио се да тај темељ у нашем народу и утврди. Наиме, године 1221. сазвао је у манастиру Жичи на Спасовдан, свесрпски Сабор на коме су присуствовали и Првовенчани краљ Стефан, сви епископи тада већ самосталне СПЦ, војводе, кнезови и прост народ. За време Литургије три пута је читан Симбол вере (основни догмати Православне Цркве), након чега је Св. Сава узео у руке Крмчију[347], те подигавши је у ваздух **заклео Српски народ на „чување правила у књизи овој (Крмчији) или *на истребљење свих Срба са лица земље*"**!!! То је управо оно што се данас и догађа са нашим народом… Кривац томе није највећи изрод српски – Милошевић, (они су само оруђе у рукама Божијим, као што је то некада био фараон), већ „епископи" и „свештенство" СПЦ који су већ одавно упали у јерес и престали бити Црква Христова. То је она апостасија (отпадништво) проречена још Самим Господом Исусом Христом (Мт. 24, 15), Светим Апостолима (2 Сол. 2, 1–12; 1 Тим. 4, 1–2; 2 Тим. 4, 3–4; 2 Пт. 2, 1–2; Јуда 18–19) и многим Светим Оцима. Господ Исус је рекао: ***АЛИ СИН ЧОВЕЧИЈИ КАДА ДОЂЕ, ХОЋЕ ЛИ НАЋИ ВЕРУ НА ЗЕМЉИ?*** (Лк. 18,

347Крмчија „Пидалион „Номоканон „је књига у којој се налазе сва правила „канони „свих Сабора, и Васељенских и Помесних, као и Апостолска правила, те правила појединих великих Отаца, а која је Црква примила у свој кодекс као равнозначајне са осталим правилима.

8) и још: ***Не бој се МАЛО СТАДО, јер би воља Оца вашега да вам даде Царство*** (Лк. 12, 32).

ИСТИНИТИ ПРАВОСЛАВНИ ХРИШЋАНИ

Пошто смо ми зилоти често у прилици да чујемо оптужбе на наш рачун, а које се углавном своде на епитете „болесни фанатици" навешћу овде још и речи Св. Викетнија Лиринског којима он објашњава прави смисао назива „Истинити Православни Хришћани". Па каже: „***Истински је православан, онај ко се свом душом привезао за Цркву, за Тело Христово, за истину Божју, ко ништа не ставља изнад Божанске васељенске ВЕРЕ*****, ни ауторитет, ни љубав, ни дарове** (таленте, п.п.)**, ни красноречивост, ни философију, чија год да је, него превазилазећи све то, стоји у вери чврсто, постојано и непоколебиво, сматрајући својом дужношћу да се држи само онога и да верује само у оно што је поуздано, чега се васцела Православна Црква једнодушно држала одувек. А за шта дозна да је, као нешто непознато, доцније уведено од некога самостално, без сагласности других, или чак против сагласности свих Светих, то он одбацује, јер нема везе са истинитом вером, него је најобичније искушење… Блажени Апостол Павле у својој Првој посланици Коринћанима пише: *Јер треба и подвајања да буду међу вама, да се покажу који су постојани међу вама* (1. Кор. 11, 19)**. Апостол као да говори: Управо зато Бог и не истребљује одмах виновнике јереси, да би се издвојили достојни, тј. ДА БИ СЕ ПОКАЗАЛО КОЛИКО СНАЖНО, ОДАНО И НЕПОКОЛЕБЉИВО СВАКО ВОЛИ ВАСЕЉЕНСКУ ВЕРУ. И заиста, чим се појави нека новотарија, одмах се покаже да су зрна тешка, а плева лагана. Тада се веома лако развеје са гумна све што не тежи к њему: неки се сасвим изгубе незнано куда, а други су усплахирени и боје се да не погину; срамота их је и спутани су, будући да су полумртви – полуживи, пошто су унели у себе отров у таквој мери да их не може усмртити, али ни желудац не може да га свари: не узрокује смрт, али ни живети не да. Авај, такво је стање достојно сажаљења!(…) Наша је дужност, следити религију тамо куда нас она води, а не водити религију тамо где ми хоћемо… МОРАМО СЕ СТРАШНО БОЈАТИ ТЕШКОГ ГРЕХА ИЗДАЈЕ ВЕРЕ И ОДСТУПАЊА ОД ПРАВОСЛАВЉА!"**

Овим последњим речима Св. Викентије Лиринski као да слика стање данашњих „православних"екумениста. Они су се напили екуменистичког отрова тако да су разапети између Православља и

екуменизма, и ни сами не знају, да ли да се држе вековних вредности праотачке вере, или да залазе све дубље у компромисе! Ако они почну додавати староме ново, светом – нешто њему несвојствено, свештеноме, нечисто, тај ће се обичај неизбежно проширити и на све остало тако да онда ништа у Цркви неће остати нетакнуто, ништа неповређено, ништа цело, ништа неопогањено, него ће се оно што је раније било светилиште чисте и беспрекорне Истине на крају претворити у сметлиште нечастивих и гнусних заблуда. О, нека благодат Божја уклони такву нечистоту из наших умова! Нека то остане безумље нечастивих! А Црква Христова као брижина и ревносна чуварка поверених јој на чување догмата, никад ништа у њима не мења, ништа не одузима, ништа не домеће, неопходно не одстрањује, сувишно не додаје, своје не да, туђе не прима!

Треба да схватимо да је време другог Христовог доласка и Страшног Суда **веома, веома** близу. Пошто Сатана то зна и свестан је да ће ускоро наступити вечност мука у огњу пакленом, а као човекомрзац – за разлику од Јединог Човекољупца, Господа Исуса Христа – зна веома добро да је човечијем роду дана могућност да попуни место на Небу са којег је он био изврнгнут (Отк. 12, 9), исти (Сатана) се потрудио да створи једну лажну цркву, екуменистичко – сентименталистичку бљувотину, ни *врућу, ни хладну* (Отк. 3, 15–16), једну *цркву лукавих* (Пс. 25, 5) *цркву блудницу* (којој се и сам Св. Јован *зачудио чудом великим* – Отк. 17, 6), „антицркву", наспрам Једине, Свете, Саборне и Апостолске Цркве у којој је **једино** и могуће спасење душа.

Осим успостављања јединствене „Уједињене религије", за остварење тог свог циља (што више душа у паклу), он се преко својих оданих слугу (богоборних масона, чивута, демонократа и других сатаниста - почивутица), потрудио и труди се на успостављању и једне јединствене државе на свој земаљској кугли кроз **„Уједињене нације"**[348] на чијем челу ће бити и Самим Господом Исусом проречени антихрист. Када се антихрист зацари, не само што ће показати своје право лице, већ ће у потпуној одемоћености својој *сести у храм Божији*[349] *као Бог, тврдећи за себе да је Бог…*, а примиће га ***они који пропадају, ЗАТО ШТО НЕ ПРИМИШЕ ЉУБАВ ИСТИНЕ ДА БИ СЕ СПАСЛИ. И зато ће им Бог послати силу обмане, да верују лажи; да буду***

348Највећа масонска ложа

349Овде се ради о Соломоновом храму који још увек није био спаљен док је Ап. Павле писао ово пророчанство.

осуђени сви који не вероваше истини, него заволеше неправду… (2 Сол. 2, 4, 10–12.) То и јесте тај фамозни „Нови Светски Поредак". Господ нам је прорекао: *Ја сам дошао у име Оца својега и не примате ме; ако други дође у име своје, њега ћете примити* (Јн. 5, 43) о чему је прорекао и Св. Ап. Павле (2 Сол. 2, 8), а и многи други Св. Оци. За тај свој циљ Сатана се потрудио да удобношћу и техничким достигнућима раслаби људе, нудећим им „Рај" на земљи и „царство земаљско" као што се то давно дрзнуо да понуди и Господу (Мт. 4, 8–10). У принципу, за „Нови Светски Поредак" и анихриста потребно је да се све преокрене „наглавачке". Уместо Цркве – антицрква, уместо првославне монархије – масонска демократија, тј. антидржава, уместо моралног православног живота и школе – сатански разврат итд… Православни и благословени поредак у васељени кроз векове је следећи: Бог као Цар над Царевима, Сведржитељ и Творац (домаћин) васељене; монарх – цар (домаћин) у држави плус патријарх (што је изображење двоглавог орла); и човек – домаћин – глава породице (мала црква). Тај поредак сатанистичка јудеомасонерија постојано руши и на његово место хоће да успостави свој „нови светски поредак" илити „преврнути поредак": жена која неће само „једнака права" већ да она буде глава породице док јој је по православном учењу дужност *да се учи у миру са сваком покорношћу* (1 Тим. 2, 11) и потчињава се своме мужу што јој и сама природа налаже[350]; патријарх – јеретик и цар – масон. Из таквог „поретка" може да произрасте само један плод: или потпуно незнабоштво или вера у „архитекту васељене" тј. јудео-масонског „бога" кога је Господ Исус Христос назвао његовим правим именом рекавши: *Вама је отац ђаво и жеље оца вашег хоћете да творите…* (Јн. 8, 44)

О пакленом плану оснивања тог „поретка" сликовито је описано у једном виђењу из 1909. г.[351], у коме је виђен Сатана како издаје последња упутства за борбу за Црквом Христовом. Говорио је и о тактици борбе са Њом **изнутра** и о убацивању сатаниста – масона међу епископат што ми и видимо да се остварило на наше очи! Па продужава (Сатана): **„И тада ће се друштво називати не Црквом Христовом, него социјалдемократским савезима на принципима потпуне анархије, која ће бити подчињена невидљиво и тајно само нама. На такав начин ће на нашу страну прећи и они изабрани.** ***А АКО ТАМО И ОСТАНЕ МАЊЕ СТАДО ВЕРНИКА КОЈЕ ЋЕ ВЕЋ БИТИ РАСУТО ПО ЦЕЛОЈ ЗЕМЉИ, ТО ЗА НАС ВИШЕ НЕЋЕ ИМАТИ НИКАКВОГ ЗНАЧАЈА.*** **Тада ћемо у савез са човечанством**

350За ово би ме феминисткиње обесиле на прву бандеру, али то је православно учење.

351Књига „Нови Јерусалим и Вавилон Велики" „стр. 95.

ступити са последњом и коначном битком против Јагњета – Сина Предвечног, па ћемо на земљи основати своје царство…"

Свети Теофан Затворник пита: **„Зашто нису сви спасени и зашто се не спасавају сви?"** – и одговара: **„Зато што Бог, Који хоће да се сви спасу, не врши спасење њихово свемогућом силом Својом, него устројивши и предложивши свима дивни и јединствени начин спасења хоће да се сви спасу драговољно приступајући овом начину спасења и разумно се користећи њиме. Зато је Апостол рекао: Бог, Спаситељ наш *хоће да се сви људи спасу* и додао: *и да дођу у познање истине* (1. Тим. 2, 4) – У ДРУГОМЕ ПОСТАВЉАЈУЋИ УСЛОВ ЗА ПРВО. ДА ДОЂУ У ПОЗНАЊЕ КАКВЕ ИСТИНЕ? – УПРАВО ВЕРЕ У ЊЕГА… – ВЕРЕ У ТО ДА НЕМА ДРУГОГ СПАСЕЊА ОСИМ У ГОСПОДУ ИСУСУ ХРИСТУ."** (Д. Ап. 4, 12). Данас се на екуменистичкој основи покушава извршити уједињење верних са неверницима, али притом нико не води рачуна о Богооткривеној истини, нити јој се смирено покорава (уп. Д.Ап. 6, 7; Рим. 16, 19).

Нажалост, материјалистички дух и опредељење за „царство земаљско" преовладало је, чак и у нашем бившем светосавско-лазаревском народу. Боље је да су и Турци остали, него ово сад што се дешава.

Показали смо како можемо да искористимо своју физичку „слободу"… Уместо слободе од греха (Рм. 6. глава; Гал. 5, 13; 2 Кор. 3, 17), наш народ се „ослободио" од Бога! И зар је чудо сада што се дешава наше истребљење? Не могу да схвате Срби да ће „кротки наследити земљу", као што је то било са Русима док се попуштењем Божијим није уклонио *онај који је задржавао* (2 Сол. 2, 7) потпуно отпадништво (апостасију) од Бога – тј. Самодржавни Православни Монарх – Св. Мученик Цар Николај II Романов. Зна ђаво да једино таквом лажном заменом може да оствари свој циљ – уместо двоглавог орла православног (којему је једна глава била Православни патријарх, а друга православни цар, који је и „спољашњи" „епископ" – надзорник – и чувар праве Вере мачем) – орао масонски… Ми данас видимо једну „антицркву" и „антидржаву" којој ће ускоро на чело стати антихрист (но и то за кратко време, јер ће га *Господ Исус убити духом уста својих и уништити појавом свога присуства* – 2 Сол. 2, 8).

Боре се данас несретни Срби за неку своју демократију, тј. боље рећи **демонократију**, ријући као свиња по блату и тражећи жиреве, јер мисле да је једини циљ и смисао живота пун трбух, пун џеп пара, блуд и властољубље. Боре се за спољашње благостање и форму. Боре се за „православље" живећи у разврату и пијанству, док у исто време преузносе у небеса „патријарха" латинофила. Боре се за монархију не схватајући да је „престолонаследник"

у потпуности потчињен силама мрака и зла. Не верујете? Изволите па се уверите својим очима… И тако, уместо Православног двоглавог орла ми данас имамо само обезглављеног орла или ако вам се више свиђа двоглавог орла са патријархом – јеретиком и (будућим) краљем – масоном…

И није уопште важно ко је на власти, били то социјалисти или демо(но)-крате, радикали или либерали, све је то у суштини једно те исто,[352] јер нуде један те исти програм (са неким мањим разликама) – за један и исти циљ: успостављање „раја" на земљи… Једина **Богом благословена** власт јесте Православна Монархија са **Православним** царем и **Православним** патријархом на челу, пошто се једино таква власт труди на усмеравању народа ка својој истинској Отаџбини – Царству Небеском јер по Св. Јовану Кронштатском: ***„на небу је Царство, а у аду – демократија"***[353] Исто тако, по Св. Јовану Златоустом: ***„Никакве користи нема од савршене државе, ако вера није здрава."***

Да би се успоставило православно царство потребан је православни цар. За њега пак, тј. за изабраника и помазаника Божијег потребно је да постоји и православни патријарх који ће да га миропомаже, а да би то било мора постојати и православна Црква са православним народом. Да би српска Црква била православна треба да се покају њене владике и изађу из јереси, да се над њима изврши хиротесија и све остало што је потребно (па чак и крштење ако је потребно), а да би народ био хришћански треба да верује у Христа и Христу, Који је рекао: *Који поверује, крсти се ... и држи заповести – спашће се* (Мк. 16, 16). Јер, *царство добијају подвижници* (Мт. 11, 12)! *Уђите на уска врата, јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њиме иду* (Мт. 7, 13) Значи потребно је подвизавање, одрицање и жртва.[354] Свети Оци су рекли: „Дај крв и прими Духа (Светога)" Подвизавање против страсти, одрицање од свих грехова и непристрашће према овом свету и јесте благоугодна жртва Богу. Дакле, држање заповести Божијих – јеванђелских јесте оно што тражи Бог од нас, јер *Ко мене љуби заповести моје држаће*... рекао је Исус. Међутим, пошто је грех зашао много дубоко то је обраћање на пут покајања све тежи. Зато је Бог видео да

352Избори су по једном чивутину „Мрвице које ми дајемо гојима како би они били задовољни својим ропством"…

353Из историје видимо да се таквој држави „Империји „даје и материјално благостање, које траје до момента када га народ почне злоупотребљавати на задовољење својих страсти.

354Хтео -нехтео, свако у овом животу мора да узме један крст: Христов, покајаног разбојника или пак непокајаног разбојника.

у ствари ***само ропство Србе спасава***! Како је престало ропство Срби се одрекоше од Христа! Показали смо шта знамо у „слободи". Но авај, уколико паднемо под ово ново ропство „новог светског поретка", тада је све готово, јер ће тада бити антихристово печаћење! Зато нас Бог и милује кроз ову невољу и неће нас у Европи – белој демонији – која се са Америком узвисила као ономад фараон, па ће им и крај бити сличан. Св. Теофан Затворник је још пре 150 година писао о Европи: **„Опчињени смо Европом. Но Европа је скоро цела и скоро у свему постала паганска. Није ли боље препустити је самој себи. Истинита светлост дошла је из Византије, и ми нисмо недорасли – нисмо још дошли на свет. Већ готово хиљаду година верујемо у Господа и чувамо Његов свети закон.**[355] **Зато нека се у томе други уче од нас, како и приличи: јер ИСТИНА ЈЕ КОД НАС!"**

Једни дакле чекају земаљског (православног) цара, други пак осми Васељенски Сабор, трећи неко чудо, а смрт не чека никог већ свакодневно убира плод свих тих прелести…

Нажалост, тако је то када се царски син изгуби и одвоји од свога Оца (Лк. 15, 11–32). Да да Господ Бог да се и наш народ (као у осталом и сви народи) исто тако поврати Богу као што се и блудни син повратио, но ја сам скептичан (песимиста) по питању свеопштег покајања јер је грех предубоко зашао, у саму сржи… Зато и икона Светог Саве у Студеници плаче, зато и многе друге иконе Христа Спаситеља и Пречисте Мајке Његове и плачу и крвоточе, јер окаменише срца људи, те пљунуше на Крсну Жртву Христову…

Ми живимо „ у ратно време" за Православну Цркву, а критеријуми ратног времена увек су суровији од мирног. У црквене редове треба, пре свега, придобијати све оне **који могу бити војници**. Треба учити вернике да постану војници Цркве Христове, тј. да на активан начин буду корисни Цркви, способни да познају и примењују у пракси Њено учење, а не да једноставно траже спољашње благољепије и уредан и спокојни живот, имајући улогу пасивног посматрача, као бесловесне овце које свагда иду за вођом стада и не могу учинити ни један једини корак самостално.

У наше време пастира је мало и паства треба да се учи да у нужним случајевима поступа и без њих. Да би неки православац данас био истинити борац и војник Истинитог Православља, а будући опкољен са свих страна непријатељским према њему световним морем, потребно је да научи да самостално мисли, моли се, да организује богослужбени и парохијски живот,

355Мисли се на Русе.

а не само да једноставно учествује у нечему што је већ неко други започео живећи у сопственим основним и обичним животним интересима и свагда очекујући да му се на нешто укаже „од духовних вођа". Па макар, и не буде тако много верника, као што би ми хтели, ипак су они дужни да крепко стоје за своју веру и Цркву.

И после свих ових очигледних чињеница које су јасне и за комарачку свест, многи бивају прелашћени углавном из два разлога: прво или постављају нацију над Црквом (што се зове јерес филетизма, како рекосмо), или пак бивају поколебани од стране лажних духовника званичне „цркве" који уљуљкују њихову савест и *чешу их по ушима* (2 Тим. 4, 3), одвраћајући их од пута исповедништва те углавном говоре: „Ма немој да слушаш те фанатике. Они су расколници и ван Цркве су." Блажи пак (и лукавији) им говоре: „У праву су зилоти што изобличавају одступништво епископа, али мало претерују јер и ми смо Црква. Ми се не слажемо са епископима екуменистима и боримо се изнутра!" Најрадикалнији пак говоре да не постоје границе Цркве и јереси.

И за крај, рекао бих да сам ја лично веома захвалан г. Јевтићу за књигу коју је он написао, јер ме је она својим лажима, клеветама, врећањима и лукавством само ***још више утврдила да будем ту где јесам*** (тј. у Истинитој Цркви Христовој), мада ми је веома жао пре свега због заглупљивања, застрашивања и дезинформисања мог српског народа[356], а на крају ми је жао и самог г. Јевтића, пошто видим да се он толико помрачио савешћу и мржњом према нама зилотима, да више не види ко му је прави непријатељ (јеретици – паписти, протестанти и др.), а ко му је потенцијални пријатељ и доброжелатељ. Истинита је љубав према ближњему и пројава те љубави ако му кажеш истину, како нас то и учи преподобни Максим Исповедник, а не да се „чешу уши" - по Апостолу Павлу. Уљуљкивати савест и свест ближњих речима: „Да треба да гледамо оно што нас сједињује, а не оно што нас разједињује", јесте уствари пројава истините мржње, а не љубави према ближњему. Ово се све односи и на моју браћу и сестре флоринце и ја се надам да су и они схватили да се такође налазе на погрешном путу и у погрешном Синоду…

И пре него што завршим ову своју књигу речима Светог Марка Ефеског упућену истинитим православним хришћанима, навешћу предивни цитат

356А кога дотични аутор само још више утврђује у обмани, мада би сваком правомислећем и поштеном човеку требало бити јасно да чињенице говоре у прилог зилотском исповедању вере!

једног од најбољих српских каноничара данас – професора Миодрага Петровића из његове књиге *Христос и Христ* (одговори др. Атанасију Јевтићу) на стр. 27: ***ПУТ ДО ИСТИНЕ ЈЕ КАО РЕКА. ПРЕГРАДИТЕ ЈЕ НА ЈЕДНОМ МЕСТУ, А ОНА ПРОБИЈЕ БРАНУ И НАСТАВИ СВОЈ ТОК. УКОЛИКО ЈЕ ВИШЕ ПУТА ПРЕГРАДИТЕ, ОНА ЋЕ, АКО ТРЕБА, И ПОНИРАТИ, НАСТАВЉАЈУЋИ СВОЈ ТОК ДО ПРИРОДНОГ УВОРА…***

„Према томе браћо, бежите од њих (екумениста и лажних зилота) и од општења с њима; јер су они *лажни апостоли, лукави посланици, који се претварају да су Апостоли Христови. И никакво чудо; јер се сам Сатана претвара у анђела светлости. Није, дакле, ништа велико ако се и слуге његове претварају да су слуге праведности, којима ће свршетак бити по делима њиховим.* (2 Кор. 11, 13–15) **Још на другом месту о њима (свејеретицима екуменистима) тај исти Апостол говори: *такви не служе Господу нашему Исусу Христу него својем трбуху, и благим и ласкавим речима варају срца незлобивих.*** (Рим. 16, 18) **И на другом месту: *Чувајте се паса, чувајте се злих посланика, чувајте се 'обрезаних'!*** (Филипљ. 3, 2) **И затим још на једном месту: *Али ако вам и ми или анђео с неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде.*** (Гал. 1,8). **Видите ли оно што је речено пророчански, тј. оно *ако би и анђео с небеса био*, како не би неко за своје оправдање наводио свој посебан високи положај. И возљубљени ученик (Христов) говори овако: *Ако неко долази к вама и ово учење не доноси, не примајте га у кућу и не поздрављајте се. Јер ко се поздравља с њим учествује у његовим злим делима*** (2 Јн. 10–11). **Према томе, пошто вам је све то заповеђено Светим Апостолима – *стојте, чврсто се држите предања које сте примили* (2 Сол. 2, 16), како оних писаних тако и усмених, да се не би лишили своје крепости (чврстине), ако будете одведени (у Вавилонски плен) заблудама безаконика. А Бог, који је свемогућ, да учини и да они познају своју заблуду, и нас ослободивши од њих, као од злог кукоља, да сабере у своје житице, као чисту и добру пшеницу, у Христу Исусу Господу нашем, Којему приличи свака слава, част и поклоњење са његовим Оцем и пресветим и благим и животворним Духом сада и увек и у век векова. Амин."**

„И рече им Исус: Уђите на уска врата; јер су широка врата и широк пут што воде у пропаст, и много их има који њиме иду. Јер су уска врата и тесан пут што воде у живот и мало их је који га налазе (…) Испунило се време и приближило се Царство Божије; покајте се и

верујте у Јеванђеље (…) Ко одбацује мене, и не прима речи моје има себи судију: реч коју ја говорих, она ће му судити у последњи Дан (…) Ко чини неправду, нека још чини неправду и нечисти нека се још прља, а ко је праведан нека још чини правду, и ко је свет нека се још освећује (…) јер (…) Царство Небеско с напором се осваја и подвижници га задобијају (…) Ево долазим ускоро и плата моја са мном, да дам свакоме по делима његовим. Ја сам Алфа и Омега, Први и Последњи, Почетак и Свршетак. Блажени су који творе заповести његове, да имају право на Дрво живота, и да уђу на капије у Град. Напољу су пси и врачари и блудници и крвници и идолопоклоници и сваки који воли и чини лаж (…) а страшљивима и неверним и нечистима и убицама и блудницима и врачарима и идолопоклоницима и свима лажама (тј. јеретицима), њима је удео у језеру које гори огњем и сумпором, што је друга смрт (…) И Дух и Невеста говоре: Дођи! И који чује нека каже: Дођи! И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота на дар (…) Говори Онај који сведочи ово: Да, дођи ћу скоро. Амин, да дођи, Господе Исусе!" (Мт. 7, 13–14; Мк. 1, 15; Јн. 12, 48; Отк. 22, 11; Мт. 11, 12; Отк. 22, 12–15; 21, 8; 22, 17, 20)

„…Тако дакле; као што су Пророци видели, као што су Апостоли научили, као што је Црква примила, као што су Учитељи одогматили, као што се васељена сагласила, како је Благодат заблистала, како се Истина доказала, како је лаж прогнана, како се Премудрост смело јавила, како је Христос потврдио – тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо Христа Истинитог Бога нашег… То је вера апостолска, то је вера отачка, то је вера Православна! Та вера утврди васељену." (Акта Светог Седмог Васељенског Сабора)

За сведоке пред вама позивам и небо и земљу: Ставио сам пред тебе живот и смрт, благослов или проклетство. Изабери живот!

(2 Књига Закона 30, 19)

Многу јерес у разна времена и раздобља ђаво измисли, и многи кукољ зловерја кроз слуге његове јересеначелнике посеја у васељени ради кварења и смућивања праве вере; које ми проклињемо, и с њима оне који измислише зле догмате, и гнушамо се сваке нечастиве јереси.

Св. Сава Српски

Господе, сједињивши у једнодушју све, умножи благочестиве људе, једномислене о твојој истинитој вери и правом исповедању, и удахни у њихова срца реч Твог учења, јер је то Твој дар.

(из предсмртне молитве Светог Кирила словенског првоучитеља)

И за сам крај, објавићу овај кратки демант пошто га „Недељни телеграф" није хтео објавити:

ИЗЈАВА (ДЕМАНТ)

СХИМОНАХА СЕРАФИМА, СРБИНА СА КАРУЉЕ

Света Гора Атонска

Пошто је у бр. 354. за 5. 2. 2003. године „Недељног телеграфа" одштампана моја изјава, а која је свесно или несвесно довољно промењена и извитоперена, осећам дужност и обавезу да исправим „моје" речи, тамо наведене:

1) Нисам рекао да католици хоће да направе јавну кућу од Свете Горе већ масони и други сатанисти из ложе „Ђовани Веко";

2) Ја нисам есфигменски монах, не посећујем тај манастир, и штавише сматрам тамошње монахе лажним зилотима;

3) Није тачно да сам рекао да је Сатана својим легијама саветовао да не дирају остатке оних који су одани Богу и Вери! Рекао сам да је Сатана у једном виђењу из 1909. године наредио својим легијама да се увуку међу епископат како би поразио и уништио Православну Цркву. На крају своје беседе Сатана је рекао: „… а ако тамо и остане мало стадо верних расејано по земљи, то више никаквог значаја неће имати за нас, пошто ће велика већина прећи на нашу страну." (види у књизи „Нови Јерусалим и Вавилон Велики" – стр. 95);

4) Тачно је да сам рекао да су многи јеромонаси у манастирима престали да помињу Вартоломеја, али нисам рекао да је страшно што ће многи напустити Свету Гору ако се тако настави, те да ће манастири остати без монаха, а ако се то деси нестаће и Православље! Такву нелогичну небулозу не изрекох пошто су свих 20 светогорских манастира већ давно престали да буду православни. Рекао сам пак, да ће нестати Православље ако истерају нас – истините зилоте – матејевце – а не монахе – јеретике или расколнике који се налазе у свих 20 манастира, укључујући и Манастир Есфигмен. Тако рекох, а Господ Бог ми је сведок да не лажем.

Схимонах Серафим Светогорац

13/26 фебруара 2003. на дан Симеона Мироточивог, скит Каруља

МОЈА ОТАЏБИНА

Алекса Шантић

MOJA OTADŽBINA

Ne plačem samo s bolom svoga srca
Rad zemlje ove uboge i gole;
Mene sve rane moga roda bole,
I moja duša s njim pati i grca.

Ovde, u bolu srca istrzana,
Ja nosim kletve svih patnji i muka,
I krv što kapa sa dušmanskih ruka
To je krv moja iz mojijeh rana.

U meni cvile duše miliona -
Moj svaki uzdah, svaka suza bona,
Njihovim bolom vapije i ište.

I svuda gdje je srpska duša koja,
Tamo je meni otadžbina moja,
Moj dom i moje rođeno ognjište.

1908.

Свако ко зажели да нађе подробније информације о свему у вези Цркве Истинитих Православних Хришћана, те да ступи у контакт са њеним представницима може да посети веб адресу:

www.svetosavskasrbija.com

На нашој веб адреси наћи ће и мноштво других интересантних информација, аудио и видео записа у вези отпадничких екуменистичких

„Црквa” „Светског Православља”, као и других лже-православаца.

САДРЖАЈ

Предговор другом издању
7

АПОЛОГИЈА ЗИЛОТА МАТЕЈЕВЦА
(одговор Атанасију Јевтићу)
9

Секте и расколи
15
Воздвижение Часног Крста 1925. – демонска визија или Божија потврда?
20
Лажи и подвале г. Јевтића
30
Нови обновљеници – „Говорећи да су мудри, полудеше”
32
Лажни и истинити пророци
50
Тезе и антитезе
55
Мерило православности
69
Већина и мањина
72
Субординација и послушање
77
Мера ревновања
82
Три уније
107
Проскомидија
123
Жонглирање историјом и канонима
135

15. канон 9. Сабора
149
Време догмата је прошло
160
Икономија и акривија
174
„Да сви буду једно” и „теорија преграда”
188
Лажни сведоци
194
„Дијалог љубави” или молитвена заједница?
201
Руски катакомбници – лажни или истинити зилоти?
207
КГБ „Патријаршија – митрополитбиро”,
„Свети” Сергије и „Товаришч Дроздов”
208
„Свети” старци
235
Владика Николај
254
„Тешко онима који зло зову добрим а добро злим,
који од таме чини светлост, а од светлости таму,
који од горкога праве слаткјо а од слаткога горко”
263
„Али Син Човечији када дође, да ли ће наћи веру на земљи?”
272
Из житија преподобног Максима Исповедника
275
Отац Јона из Одесе
276

АПОЛОГИЈА МАТЕЈЕВАЦА (одговор Сави Јањићу)
279

Календарски раскол
302
Упоредна табела основних поставки новокалендараца и
одговарајућих светоотачких текстова
303

Чуда по старом календару
314
Свети Нектарије: „Чак и ако сви промене календар,
ви останите при свом предању.”
„Нека вам куће постану цркве…”
317
Свети Теофан Бистров: Кратка канонска расуђивања
о календарском рачунању времена
319
Одговор флоринцима
327
РПЗЦ и флоринци
329
„Примирење под оштром икономијом?”
350
Црква удовица
362
Једнолична хиротонија
364
Флоринске клевете и лажи
374
„Умировљени епископи”
392
Слепи – вође слепима
401
„Ако се ко и бори, не добија венац ако се не бори
по правилима”
415
Неколико случајева једноличне хиротоније
из житија Светих
418
Додаци
424
Прилог № 1: Пастирска посланица владике Матеја
424
Прилог № 2: Објава свештеног Синода
од 7. октобра 1971. године
448
Прилог № 3: Одговори архиепископа Андреја

поводом хиротесије из 1971. године
449
Прилог № 4: Резолуција РПЗЦ из 1974. године
452
Прилог № 5: Писмо Серафима Чикашког Авксентију П. из 1972. године
453
Прилог № 6: Халкидска пресуда
466
Свети Игњатије Брјанчанинов: Писмо „О немогућности спасења иноверaца и јеретика”
499
Против новог календара
508
Свети Теофан Затвореник и његово учење о Цркви
509
Схимонах Епифаније Чернов: Јеванђелско слово о лажним пастирима
516
Слово о осуди јеретика преподобног и богоносног Јосифа Волоцког
525

ПОГОВОР: Чувајмо Православље као зеницу свога ока!!!
559
Ми не тежимо ка победи, већ повратку браће, јер нас мучи раздвојеност од њих
573
Истинити Православни Хришћани
587

Изјава (демант) схимонаха Серафима Светогорца
601

Моја отаџбина
602

Исповедање вере Истинитих Православних Хришћана
603